STEPHEN KING

O MÂNĂ DE OASE

Colecția Cameleon

STEPHEN KING

O MÂNĂ DE OASE

Traducerea din limba engleză
şi note de
Mircea Pricăjan

Editura Aquila

Titlul în original
BAG OF BONES

de:
STEPHEN KING

Copyright © by Stephen King

© 2004 EDITURA AQUILA '93
Romanian edition and translation

Toate drepturile pentru limba română sunt
rezervate Editurii Aquila '93.

Nici o parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă
în mod electronic, mecanic, prin fotocopiere sau
prin orice alt mod, fără acordul scris, dat în prealabil
de Editura Aquila '93.

ISBN 973-714-020-6

Coperta: *Alexandru Sabo*

Această carte este (tot) pentru Naomi.

NOTA AUTORULUI

Într-un anumit sens, romanul de faţă pune în discuţie aspectele legale ale custodiei copiilor în statul Maine. Pentru înţelegerea acestui subiect, am cerut ajutorul prietenului meu, Warren Silver, un avocat excelent. Warren m-a călăuzit cu grijă şi, de-a lungul drumului, mi-a mai spus şi de existenţa unui dispozitiv vechi şi ciudat, numit Stenomask, pe care l-am preluat şi modificat imediat, ca să servească ingratelor mele scopuri. Dacă am făcut greşeli de procedură în povestea care urmează, daţi vina pe mine, nu pe consultantul meu legal. Warren m-a rugat – destul de franc – să introduc în carte un avocat „bun". Tot ce pot spune e că am făcut ce-am putut în privinţa asta.

Îi mulţumesc şi fiului meu, Owen, pentru suportul tehnic oferit în Woodstock, New York, şi prietenului meu (şi coleg în formaţia Rock Bottom Remainder), Ridley Pearson, pentru suportul tehnic oferit în Ketchum, Idaho. Îi mulţumesc lui Pam Dorman pentru lectura ei înţelegătoare şi pătrunzătoare a primei variante a manuscrisului. Îi mulţumesc lui Chuck Verrill pentru că a editat cartea într-un fel monumental – numai bine, Chuck. Îi mulţumesc lui Susan Moldow, lui Nan Graham, lui

Jack Romanos şi lui Carolyn Reidy de la Scribner, pentru grija pe care mi-au purtat-o şi pentru încurajare. Şi îi mulţumesc lui Tabby, care a fost iarăşi alături de mine când am avut greutăţi. Te iubesc, draga mea.

S.K.

Da, Bartleby, rămâi acolo în spatele ecranului, mi-am spus eu; nu te voi mai hărţui; eşti inofensiv şi nu scoţi o vorbă, precum oricare dintre scaunele astea; pe scurt, nu mă simt niciodată mai singur ca atunci când eşti de faţă.

„Bartleby"
Herman Melville

Am visat azi-noapte că am fost din nou la Manderley... Stând acolo, tăcută şi nemişcată, puteam jura că nu e o simplă carapace casa, ci că trăia şi respira aşa cum mai trăise înainte.

Rebecca
Daphne du Maurier

Marte e raiul.
Ray Bradbury

O MÂNĂ DE OASE

CAPITOLUL ÎNTÂI

Într-o zi foarte călduroasă din luna august a anului 1994, soţia mea mi-a spus că merge până la farmacia Derry Rite Aide să-şi cumpere o rezervă pentru inhalatorul ei nazal pe care-l folosea ca să-şi trateze sinuzita – în zilele noastre, am impresia că poţi cumpăra fără reţetă genul ăsta de lucruri. Terminasem de scris norma pe acea zi şi m-am oferit să i le cumpăr eu. Ea a spus mulţumesc, dar voia oricum să cumpere şi nişte peşte de la supermarketul de vizavi; două dintr-o lovitură, cum se zice. Mi-a suflat un sărut din palmă şi a ieşit din casă. Următoarea dată când am văzut-o, era la televizor. Aşa-i identifici pe morţi aici în Derry – nu mergi pe nici un coridor subteran cu faianţă verde pe pereţi şi tuburi lungi cu neon pe tavan şi nici un cadavru dezbrăcat nu e scos dintr-un sertar frigorific pe rotile; intri doar într-un birou pe care scrie PRIVAT, te uiţi la un ecran de televizor şi spui simplu mda sau mnu.

Rite Aid şi Shopwell se află la mai puţin de-un kilometru depărtare de casa noastră, într-un mic complex comercial care cuprinde şi un magazin video, un anticariat numit Spread It Around[1] (acolo

[1]aprox. *Împrăştie vorba, Dă-o mai departe* – n. tr.

se vând foarte bine romanele mele mai vechi în ediție de masă), un Radio Shack și un Fast Foto. Se află pe Up-Mile Hill, la intersecția lui Witcham cu Jackson.

A parcat în fața magazinului Blockbuster Video, a intrat în farmacie și a încheiat afacerea cu domnul Joe Wyzer, farmacistul de atunci; între timp, s-a mutat la Rite Aid-ul din Bangor. La ieșire, a luat una dintre ciocolatele alea mici cu bezea înăuntru, aceasta în formă de șoricel. Am găsit-o mai târziu în poșeta ei. Am desfăcut-o și am mâncat-o eu însumi, șezând la masa din bucătărie, cu lucrurile din gentuța ei roșie împrăștiate înaintea mea, și-a fost ca la împărtășanie. Când nu-mi mai rămăsese decât gustul de ciocolată pe limbă și în gât, am izbucnit în lacrimi. Am rămas acolo, înconjurat de șervețelele ei Kleenex, de fardurile, de cheile și de pachetul ei neterminat de rondele din pâine prăjită Certs, și am plâns acoperindu-mi ochii cu mâinile, așa cum plâng copiii.

Inhalatorul nazal se afla într-o pungă cu sigla Rite Aid. Costase douăzeci de dolari și optsprezece cenți. În pungă mai era însă ceva – un obiect care costase douăzeci și doi de dolari și jumătate. M-am uitat multă vreme la acest obiect, văzându-l, dar neînțelegând ce era. Eram mirat, poate chiar uimit, dar gândul că Johanna Arlen Noonan ar fi putut duce o viață paralelă, una de care eu să nu știu nimic, nu mi-a trecut nici o clipă prin minte. Nu în acel moment.

Jo a plecat de la casa de marcat, a pășit afară în soarele puternic, dogoritor, și-a schimbat în drum

ochelarii de vedere cu cei de soare, făcuți la comandă, și, chiar când ieșea de sub paravanul din fața farmaciei (dau puțin frâu liber imaginației aici, poate trec pe tărâmul romancierului puțin, dar nu foarte mult; doar cu câțiva centimetri, și-asta v-o spun cu mâna pe inimă), s-a auzit țipătul ascuțit al unor cauciucuri derapând pe pavaj, acel sunet care înseamnă fie că va avea loc un accident, fie că se va întâmpla ceva foarte aproape de așa ceva.

De data asta, a avut loc genul acela de accident care are loc la intersecțiile în formă de X o dată pe săptămână, parcă. O Toyota din 1989 ieșea din parcarea centrului comercial și vira la stânga pe Jackson Street. La volan se afla doamna Esther Easterling din Barrett's Orchards. Era însoțită de prietena ei, doamna Irene Deorsey, tot din Barrett's Orchards, care fusese la magazinul de casete video și nu găsise nimic bun de închiriat. E prea multă violență, a spus Irene. Amândouă femeile erau văduve fără ocupație.

Cu greu ar fi putut Esther să nu observe camionul portocaliu de ridicare a reziduurilor menajere al Lucrărilor Publice coborând dealul; chiar dacă a negat-o în fața polițiștilor, a presei și a mea, când am vorbit cu ea la vreo două luni după aceea, cred că e foarte posibil să fi uitat pur și simplu să se asigure. După cum spunea mama mea (o altă văduvă fără ocupație): „Cele mai frecvente două afecțiuni ale bătrâneții sunt artrita și uitarea. Bătrânii nu pot fi socotiți răspunzători pentru nici una dintre ele."

La volanul camionului Lucrărilor Publice se afla William Fraker, din Old Cape. Domnul Fraker avea treizeci și opt de ani în ziua morții soției mele,

conducea la bustul gol şi se gândea la cât de mult îşi dorea un duş şi o bere reci, nu neapărat în această ordine. El şi cu alţi trei oameni peticiseră cu asfalt extensia de lângă aeroport a bulevardului Harris, o treabă călduroasă pe o vreme călduroasă, iar Bill Fraker a spus mda, poate că mergea puţin cam repede – cu şaizeci şi cinci de kilometri la oră, poate – într-o zonă unde limita maximă de viteză era cincizeci. De-abia aştepta să ajungă înapoi la garaj, să semneze de predare pentru camion şi să urce la volanul maşinii sale F-150, care avea aer condiţionat. În plus de asta, frânele camionului, deşi suficient de bune să treacă de inspecţia tehnică, erau departe de a fi într-o stare perfectă. Fraker le-a acţionat de îndată ce-a văzut Toyota tăindu-i calea (a apăsat şi claxonul), dar era prea târziu. A auzit scrâşnet de cauciucuri – ale maşinii sale şi, apoi, cele ale maşinii lui Esther, când aceasta a observat într-un târziu pericolul – şi i-a văzut doar pentru un moment chipul.

– Cumva, aceea a fost partea cea mai rea, mi-a spus el, când şedeam pe veranda casei sale, bând bere – era luna octombrie atunci şi, deşi soarele ne încălzea feţele, amândoi purtam svetere. Ştiţi cât de sus stai într-un camion d-ăla?

Am aprobat din cap.

– Ei bine, ca să mă vadă, se uita în sus – îşi *lungea* gâtul, cum se spune – şi soarele îi lumina puternic faţa. Am observat cât era de bătrână. Îmi amintesc că mi-am spus: „Fir-aş al naibii, dacă nu mă pot opri, o să se spargă ca sticla." Da' bătrânii, cei mai mulţi dintre ei, sunt rezistenţi. Poţi rămâne surprins de cât sunt de rezistenţi. Adică, uitaţi-vă la

cum stau lucrurile acum: amândouă hoaştele alea-s în viaţă, iar soţia matale e moartă...

Atunci s-a oprit, obrajii umplându-i-se de-o roşeaţă puternică, făcându-l să arate ca un băiat de care au râs fetele în curtea şcolii pentru că are şliţul desfăcut. Era o privelişte comică, dar, dacă aş fi zâmbit, n-aş fi făcut decât să-l stânjenesc şi mai tare.

– Îmi pare rău, domnule Noonan. M-a luat gura pe dinainte.

– Nu face nimic, i-am spus eu. Am trecut, oricum, peste partea cea mai grea.

Era o minciună, o minciună care, însă, ne-a readus pe linia de plutire.

– În orice caz, a spus el, ne-am lovit. S-a auzit un bang puternic şi-un zgomot de tablă îndoită când s-a curbat uşa şoferului. A fost şi-un zornăit de cioburi. Am fost aruncat în volan destul de tare să nu mai pot trage aer în piept pentru o săptămână sau mai mult fără să mă doară şi-am avut o vânătaie mare chiar aici. (A desenat cu degetul un arc de cerc pe piept, chiar sub clavicule.) M-am lovit cu capul de parbriz destul de tare să-i crap sticla, da' n-am rămas decât cu un cucui mic şi vineţiu... n-am sângerat, n-am avut nici măcar dureri de cap. Nevasta mea zice că am craniul gros din naştere. Am văzut-o pe femeia care conducea Toyota, doamna Easterling, căzută peste consola dintre scaunele din faţă. Apoi, în sfârşit ne-am oprit în mijlocul străzii, iar eu am coborât să văd în ce stare erau ele. Vă zic, m-aşteptam să le găsesc pe amândouă moarte.

Nu murise nici una, nici una nu-şi pierduse măcar cunoştinţa, deşi doamna Easterling avea trei

coaste rupte şi şoldul dislocat. Doamna Deorsey, care s-a aflat în partea opusă zonei de impact, s-a ales cu o rană uşoară când s-a lovit cu capul de geamul portierei. Asta a fost tot; a fost „tratată şi externată de la Home Hospital", după cum se exprimă mereu cei de la *Derry News* în asemenea situaţii.

Soţia mea, răposata Johanna Arlen din Malden, Massachusetts, a observat totul din faţa farmaciei, unde stătea cu poşeta agăţată de umăr şi cu punga cu medicamente într-o mână. Asemenea lui Bill Fraker, probabil că şi-a spus că pasagerii Toyotei fie muriseră, fie erau grav răniţi. Accidentul produsese un bubuit cavernos, impunător, care se rostogolise prin aerul încins al după-amiezei, asemenea unei bile de popice pe gresie. Sunetul de sticlă spartă venise ca o dantelărie răsfirată. Cele două autovehicule erau puternic lovite, îmbinate într-unul singur în mijlocul străzii Jackson, camionul portocaliu murdar dominând maşina străină de-un albastru-pal, aidoma unui părinte neiertător stând aplecat asupra copilului fricos.

Johanna a pornit în pas alert să traverseze parcarea, către stradă. În jurul ei, alţi oameni făceau acelaşi lucru. Unul dintre ei, domnişoara Jill Dunbarry, când avusese loc accidentul, se uita cu interes în vitrina magazinului Radio Shack. A spus că parcă îşi aminteşte că a trecut în fugă pe lângă Johanna – că a văzut pe cineva în pantaloni galbeni e aproape convinsă –, dar că nu poate spune sigur. În acel moment, doamna Easterling ţipa că e rănită, că amândouă erau rănite, nu vrea să le ajute cineva pe ea şi pe prietena ei, Irene?

La jumătatea drumului prin parcare, lângă un

grup de distribuitoare de ziare, soţia mea a căzut la pământ. Poşeta i-a rămas agăţată de umăr, dar punga cu medicamente i-a căzut din mână şi inhalatorul nazal a ieşit pe jumătate afară. Celălalt obiect a rămas înăuntru.

N-a observat nimeni că zace acolo lângă distribuitoarele de ziare; toţi aveau atenţia îndreptată spre maşinile accidentate, spre femeile care ţipau, spre balta care se forma din apă şi lichid antigel scurs din radiatorul spart al camionului Lucrărilor Publice. („E benzină!" a strigat vânzătorul de la Fast Foto cui voia să-l asculte. „E benzină, aveţi grijă să nu explodeze, oameni buni!") Cred că unul sau doi dintre cei care le-au scos pe femei din maşină au sărit chiar peste ea, spunându-şi probabil că a leşinat. N-ar fi fost ieşit din comun să presupui un asemenea lucru într-o o zi când temperatura depăşea treizeci şi cinci de grade.

La locul accidentului s-au adunat, în mare, vreo două duzini de oameni de la complexul comercial; vreo alte patru duzini au venit în fugă din Parcul Strawford, unde se desfăşura un meci de base-ball. Îmi închipui că s-au spus toate lucrurile pe care te-ai aştepta să le auzi într-o asemenea situaţie, iar multe dintre ele nu doar o singură dată. Se înghesuie în jurul maşinilor. Cineva întinde mâna prin gaura ce s-a căscat în locul geamului din partea şoferului, să mângâie mâna bătrână şi tremurândă a lui Esther. Oamenii îi fac imediat loc lui Joe Wyzer; în astfel de momente, oricine e îmbrăcat în halat alb devine automat personaj principal. În depărtare, bolboroseala unei sirene de ambulanţă se ridică în aer ca funinginea la un foc de tabără.

În tot acest timp, în parcare zăcea nebăgată în seamă soția mea, cu poșeta încă agățată de umăr (înăuntru, încă înfășurat în staniol, se afla șoricelul ei de ciocolată umplut cu bezea) și cu punga albă cu medicamente lângă mâna întinsă. Joe Wyzer a fost cel care, grăbindu-se înapoi spre farmacie ca să ia o compresă pentru rana de la cap a lui Irene Deorsey, a observat-o. A recunoscut-o chiar dacă zăcea cu fața în jos. A recunoscut-o după părul ei roșcat, după bluza albă și după pantalonii galbeni. A recunoscut-o pentru că o servise cu nici cincisprezece minute în urmă.

– Doamnă Noonan? a întrebat, uitând complet de compresa pentru Irene Deorsey, care era amețită, dar altfel nu părea rănită prea grav. Doamnă Noonan, sunteți bine?

Știa deja (sau așa presupun eu; poate greșesc) că nu era.

A întors-o cu fața în sus. A trebuit să se folosească de ambele mâini pentru a face asta și, chiar și așa, a trebuit să depună mult efort, îngenunchind și împingând și ridicând, toate sub soarele ce trimitea spre pământ valuri de căldură, care ricoșau apoi în asfaltul parcării. Morții iau în greutate, așa mi se pare; atât corporal, în ceea ce-i privește pe ei, cât și psihic, în ceea ce ne privește pe noi, aceștia iau în greutate.

Pe fața ei erau urme roșietice. Când am identificat-o la morgă, le-am văzut limpede chiar și pe monitorul video. Am dat să-l întreb pe asistentul medicului legist ce erau, dar imediat mi-am dat seama. Pavajul încins al unei zile de sfârșit de iulie; elementar, dragul meu Watson. Soția mea a

murit suferind arsuri solare.

Wyzer s-a ridicat, a observat că sosise ambulanța și a fugit către ea. Și-a croit forțat drum prin mulțime și l-a înșfăcat pe unul dintre asistenți, chiar atunci când acesta cobora de la volan.

– Acolo e o femeie, a spus Wyzer, arătând cu degetul spre parcare.

– Avem două femei chiar aici, omule, plus un bărbat, a spus asistentul.

A încercat să se elibereze, dar Wyzer nu i-a dat drumul.

– Lasă-i pe ei deocamdată, a spus el. Sunt în general bine. Femeia de acolo nu e.

Femeia de acolo era moartă și sunt destul de sigur că Joe Wyzer știa asta... însă el știa care-i sunt prioritățile. Trebuie s-o recunoașteți. Și a fost suficient de convingător să-i facă pe amândoi paramedicii să plece de lângă cele două mașini ciocnite, în pofida strigătelor de durere ale lui Esther Easterling și a vociferărilor de protest ale corului grecesc.

Când au ajuns la soția mea, unul dintre paramedici a confirmat imediat ceea ce Joe Wyzer bănuise deja.

– Fir-aș să fiu, a spus celălalt. Ce s-a întâmplat cu ea?

– Inima, cel mai probabil, a spus primul. S-a emoționat și practic i-a explodat în piept.

Însă n-a fost din cauza inimii. Autopsia a scos la iveală un anevrism cerebral cu care e posibil să fi trăit, fără să știe, chiar și de cinci ani. Grăbind pasul prin parcare către locul accidentului, vasul acela slab de sânge din cortexul cerebral a explodat ca un cauciuc de mașină, înecându-i în sânge centrii

vitali şi omorând-o. Probabil că n-a murit pe loc, mi-a spus asistentul medicului legist, însă totuşi moartea a cuprins-o destul de repede... şi n-a apucat să sufere. O supernova mare şi neagră, şi şi-a pierdut toate simţurile şi funcţiile intelectuale chiar înainte să lovească pavajul.

– Vă pot ajuta cumva, domnule Noonan? m-a întrebat asistentul, întorcându-mă încet de la chipul nemişcat şi de la ochii închişi de pe monitorul video. Aveţi întrebări? Dacă pot, vă răspund la ele.

– Numai una, am zis eu.

I-am spus ce cumpărase ea de la farmacie chiar înainte să moară. Apoi i-am pus întrebarea.

Zilele de până la înmormântare şi înmormântarea însăşi îmi sunt înceţoşate în memorie – cea mai limpede amintire pe care o am este că am mâncat şoricelul din ciocolată al lui Jo şi că am plâns... am plâns, cred, în mare parte fiindcă ştiam cât de repede îi va pieri gustul. Am mai avut o criză de plânset la câteva zile după ce am înmormântat-o şi-o să vă povestesc despre ea în scurtă vreme.

M-a bucurat sosirea familiei lui Jo şi în special m-a bucurat venirea fratelui ei mai mare, Frank. Frank Arlen – cincizeci de ani, roşu în obraji, cu burtică şi cu un cap acoperit de-un păr negru luxuriant – a fost cel care a organizat ceremonia... cel care a trebuit să se *târguiască* cu directorul de ceremonie.

– Nu-mi vine să cred c-ai făcut asta, i-am spus mai târziu, pe când şedeam într-un separeu la Jack's Pub, bând bere.

– Încerca să te fraierească, Mikey, mi-a spus el.

Urăsc tipii de felul ăsta.

A dus mâna la buzunarul din spate al pantalonilor, a scos o batistă şi şi-a şters absent obrajii. El n-a cedat durerii – nici unul din familia Arlen n-a cedat, cel puţin nu atunci când am fost cu ei –, dar Frank a lăcrimat încontinuu în acea zi; arăta ca un om suferind de conjunctivită acută.

Au fost şase la părinţi, Jo fiind cea mai mică şi singura fată. A fost protejata fratelui ei cel mai mare. Cred că, dacă aş fi fost într-un fel vinovat de moartea ei, cei cinci fraţi m-ar fi sfâşiat în bucăţi cu mâinile goale. Altfel stând lucrurile, însă, au format în jurul meu un scut protector, şi asta a fost reconfortant. Presupun că m-aş fi descurcat cumva şi fără ajutorul lor, dar nu ştiu cum. Amintiţi-vă că avem doar treizeci şi şase de ani. Nu te aştepţi să-ţi îngropi soţia la treizeci şi şase de ani, când ea însăşi e cu doi ani mai tânără ca tine. Moartea a fost ultimul lucru la care să ne stea gândul.

– Dacă e prins cineva furându-ţi casetofonul din maşină, se cheamă că fură şi-l bagă pe tip la puşcărie, a spus Frank.

Familia Arlen era originară din Massachusetts şi încă simţeam accentul de Malden în vocea lui Frank: *prins* era *piins*, *maşină* era *masină*, *se cheamă* era *se chemă*.

– Dacă acelaşi tip încearcă să-i vândă unui soţ îndurerat un sicriu de trei mii de dolari la preţul de patru mii cinci sute, ei o numesc afacere şi-l roagă să ţină un discurs la dejunul Clubului Rotary. Nemernic nesătul, i-am servit eu dejunul, nu?

– Da. I l-ai servit.

– Eşti bine, Mikey?

– Sunt bine.

– Sincer?

– De unde dracu' să ştiu? l-am întrebat destul de tare ca oamenii din separeul de vizavi să-şi întoarcă privirile spre noi. După care: Era însărcinată.

I-a împietrit chipul.

– *Cum?*

M-am luptat să nu ridic vocea.

– Însărcinată. În săptămâna şase sau şapte, potrivit... ştii tu, autopsiei. Ştiai asta? Ţi-a spus?

– Nu! Christoase, nu!

Însă chipul lui avea o expresie ciudată, de parcă îi spusese totuşi *ceva.*

– Sigur, ştiam că încercaţi... mi-a spus că ai probleme cu producerea spermei şi că va dura o vreme, dar că doctorul e de părere că... mai devreme sau mai târziu veţi...

S-a pierdut, uitându-se în jos la mâinile sale.

– Îşi pot da seama de asta, hă? Au verificat?

– Îşi pot da seama. Cât despre verificat, nu ştiu dac-o fac de obicei sau nu. I-am rugat eu.

– De ce?

– N-a cumpărat doar soluţie inhalantă pentru sinusuri înainte să moară. A cumpărat şi unul din seturile alea cu test de sarcină.

– Nu bănuiai nimic? N-aveai nici o idee?

Am negat din cap.

Şi-a întins mâinile peste masă şi m-a strâns de umăr.

– Voia să se asigure, atâta tot. Ştii asta, nu-i aşa?

O rezervă pentru inhalatorul meu nazal şi nişte peşte, mi-a spus ea. S-a comportat ca întotdeauna. O femeie plecând la cumpărături. De opt ani încercam să facem un copil, însă atunci ea s-a comportat ca întotdeauna.

– Sigur, am spus, lovindu-i amical mâna. Sigur, uriaşule. Ştiu.

Familia Arlen – în frunte cu Frank – s-a ocupat de ceremonia funebră. În calitate de scriitor al familiei, mie mi-a revenit sarcina să scriu necrologul. Fratele meu a venit din Virginia cu mama şi cu mătuşa mea şi i s-a permis să aibă grijă la priveghi de registrul cu mesaje. Mama – cu creierii aproape complet distruşi la vârsta de şaizeci şi şase de ani, deşi doctorii refuzau să-i spună bolii Alzheimer – locuia în Memphis cu sora ei, mai tânără doar cu doi ani şi doar puţin mai răsărită. Ele au fost responsabile la recepţia funerară cu tăiatul tortului şi al plăcintelor.

Tot restul a fost pus la punct de familia Arlen, de la orele de priveghi şi până la etapele ceremoniei funerare. Frank şi Victor, al doilea frate mai mic dintre ei, au rostit scurte omagii. Tatăl lui Jo a ţinut o rugăciune pentru sufletul fiicei sale. Şi la sfârşit, Pete Breedlove, băiatul care ne tundea peluza vara şi ne grebla curtea toamna, ne-a adus pe toţi la lacrimi cântând „Blessed Assurance, Jesus Is Mine", cel care Frank a spus că a fost imnul bisericesc preferat al lui Jo când era mică. Cum de l-a găsit Frank pe Pete şi cum de l-a convins să cânte la înmormântare e ceva ce n-am aflat niciodată.

Am trecut cumva de tot: de priveghiul din după-amiaza şi seara zilei de marţi, de serviciul funerar din dimineaţa zilei de miercuri, apoi de scurta slujbă comemorativă de la Cimitirul Fairlawn. Îmi

amintesc cel mai bine cât de cald a fost în acele zile, cât de pierdut mă simțeam că nu-i pot vorbi lui Jo și că-mi doream să-mi fi cumpărat o pereche nouă de pantofi. Dacă ar fi fost de față, Jo m-ar fi cicălit până la Dumnezeu din cauza perechii pe care am purtat-o.

Mai târziu, am discutat cu fratele meu, Sid, i-am spus că *trebuie* să facem ceva cu mama și cu mătușa Francine, înainte să dispară amândouă complet în Zona Crepusculară. Erau prea tinere pentru a fi trimise la căminul de bătrâni; care era propunerea lui Sid?

A propus ceva, dar blestemat să fiu dacă știu ce. Am fost de acord cu el, asta-mi amintesc, dar nu știu despre ce era vorba. Mai târziu în aceeași zi, Siddy, mama și mătușa s-au urcat înapoi în mașina închiriată de Siddy pentru a pleca la Boston, unde urmau să stea peste noapte și de unde, a doua zi, urmau să ia trenul. Nu-l deranjează pe fratele meu să facă pe bona cu mama și cu mătușa, dar nu-i place să zboare cu avionul, chiar dacă-i plătesc eu biletele. Spune că în cer nu sunt rampe de urgență, în caz că moare motorul.

Aproape întreaga familie Arlen a plecat a doua zi. Era iarăși o zi caniculară, soarele strălucea pe un cer albicios și se culca pe toate lucrurile ca alama topită. S-au oprit în fața casei noastre – cea care, de atunci, era numai casa mea –, în spatele lor așteptând la bordura trotuarului, parcate în șir, trei taxiuri; niște zdrahoni neîndemânatici îmbrățișându-se printre poșete și gentuțe și luându-și rămas bun, vorbind cu accentul acela încârligat de Massachusetts.

Frank a mai rămas o zi. Am cules din spatele casei un braț de flori – nu din acelea de seră, cu miros pâslos pe care l-am asociat mereu cu moartea și cu muzica de orgă, ci flori adevărate, din acelea care erau preferatele lui Jo – și le-am pus în două cutii de cafea pe care le-am găsit în cămară. Am mers la cimitirul Fairawn și le-am așezat pe mormântul proaspăt. După care am rămas acolo o vreme sub soarele dogoritor.

– A fost mereu cel mai frumos lucru din viața mea, a spus într-un sfârșit Frank, cu o voce ciudată, înfundată. Când eram mici, aveam cu toții grijă de Jo. Noi, băieții. Nimeni nu se lega de Jo, îți zic. Dacă încerca cineva, le arătam noi.

– Mi-a povestit multe întâmplări din copilărie.

– Ți-au plăcut?

– Da, foarte mult.

– Îmi va fi foarte dor de ea.

– Și mie, am spus eu. Frank... ascultă... știu că ai fost fratele ei preferat. Nu te-a sunat niciodată, poate doar să-ți spună că nu i-a venit ciclul într-o lună sau că are grețuri dimineața? Îmi poți spune. N-o să mă supăr.

– Dar nu m-a sunat. Jur pe Dumnezeu. *Avea* grețuri dimineața?

– Din câte mi-am dat eu seama, nu.

Tocmai asta era. Nu observasem *nimic*. Sigur, eu scriam tot timpul, iar când scriu, intru parcă într-o transă. Însă ea știa unde mă aflam atunci. M-ar fi putut găsi și m-ar fi putut scutura până ce mă trezeam. De ce n-o făcuse? De ce să ascundă niște vești atât de bune? Nu voia să-mi spună până ce nu era sigură... dar, cumva, ăsta nu era stilul ei.

– Era băiat sau fată? m-a întrebat el.

– Fată.

Aproape de la începutul căsniciei noastre aleseserăm numele copiilor şi-i aşteptaserăm să vină. Dacă era băiat, l-ar fi chemat Andrew. Pe fiica noastră ar fi chemat-o Kia. Kia Jane Noonan.

Pe Frank, divorţat de şase ani şi locuind singur, îl cazasem la mine. Pe drumul de întoarcere acasă, mi-a spus:

– Îmi fac griji pentru tine, Mikey. Nu prea ai pe cine să te bizui în astfel de situaţii, iar cei pe care-i ai locuiesc foarte departe.

– Mă descurc eu, am spus.

A dat dezaprobator din cap.

– Aşa spunem noi orice-ar fi, nu?

– Noi?

– Băieţii. „Mă descurc eu." Şi dacă nu ne descurcăm, încercăm să facem tot posibilul ca nimeni să nu afle. – S-a uitat la mine cu ochii încă înlăcrimaţi, ţinând batista într-o mână mare, arsă de soare. – Dacă nu te descurci, Mikey, şi dacă nu vrei să-l suni pe fratele tău – am văzut cum te-ai uitat la el – dă-mi voie mie să-ţi fiu frate. În amintirea lui Jo, dacă nu spre binele tău.

– Bine, am spus, respectând şi apreciind oferta, ştiind în acelaşi timp că nu voi face niciodată aşa ceva. Eu nu sun pe nimeni să cer ajutor. Şi asta nu datorită felului în care am fost crescut, cel puţin aşa cred, ci datorită felului în care am fost făcut. Johanna mi-a spus cândva că, dacă m-aş îneca în lacul Dark Score, unde avem o casă de vară, mai bine aş muri în linişte la cincisprezece metri de

plaja publică decât să ţip după ajutor. Nu e o chestiune de dragoste sau afecţiune. Pe acestea le pot oferi şi le pot primi. Simt durerea ca toată lumea. Simt nevoia să ating şi să fiu atins. Dar dacă mă întreabă cineva: „Eşti bine?", nu-i pot răspunde nu. Nu pot spune ajutor.

După vreo două ore, Frank a plecat spre sudul statului. Când a deschis portiera, m-am simţit mişcat să observ că asculta la casetofonul din maşină una dintre cărţile mele. M-a îmbrăţişat, şi apoi m-a surprins cu un sărut pe gură, puternic şi apăsat.

– Dacă simţi nevoia să discutăm, sună-mă, mi-a spus. Şi dacă simţi nevoia companiei cuiva, vino pur şi simplu.

Am aprobat din cap.

– Şi ai grijă.

Asta m-a făcut să tresar. Amestecul de căldură şi durere îmi lăsase impresia în ultimele câteva zile că trăiesc într-un vis, însă aceste cuvinte mi-au captat atenţia.

– Să am grijă la ce?

– Nu ştiu, mi-a spus. Nu ştiu, Mikey.

Apoi s-a urcat în maşină – el era atât de mare, iar maşina atât de mică, încât părea că o trage pe el ca pe-o haină – şi s-a îndepărtat. Pe atunci, soarele începuse deja să asfinţească. Ştiţi cum arată soarele la sfârşitul unei zile caniculare de august, complet portocaliu şi cumva *stropşit*, de parcă l-ar apăsa o mână invizibilă şi de parcă, în orice clipă, ar putea pocni ca un ţânţar prea plin, mânjind întregul orizont? Aşa arăta. Spre est, unde era deja întuneric, tunetul bubuia. Însă, în noaptea aceea, n-a căzut ploaie, a căzut doar un întuneric la fel de gros şi de

paralizant ca şi o pătură. Chiar şi aşa, m-am aşezat încetişor în faţa procesorului de text şi am scris cam o jumătate de oră. Din câte-mi amintesc, a mers destul de bine. Şi ştiţi ceva? Chiar şi atunci când nu merge, te ajută să-ţi omori timpul.

Cea de-a doua criză de plâns am avut-o la trei sau patru zile de la înmormântare. Persista sentimentul acela că trăiesc un vis – umblam, vorbeam, răspundeam la telefon, lucram la cartea care, la momentul morţii lui Jo, era încheiată în proporţie de aproximativ optzeci la sută – însă mereu mă însoţea sentimentul acela bine definit de deconectare, sentimentul că totul se întâmpla undeva la depărtare de adevărata mea fiinţă, că totul avea loc undeva la celălalt capăt al firului telefonic.

M-a sunat Denise Breedlove, mama lui Pete, şi m-a întrebat dacă nu vreau să vină însoţită de vreo două prietene de-ale ei, cândva, săptămâna viitoare, să facă o curăţenie temeinică în clădirea construită în stil Edward în care locuiam acum singur şi în care mă învârteam ca ultimul bob de mazăre într-o conservă gigantică. Ar face totul, mi-a spus ea, pentru o sută de dolari împărţiţi în mod egal între ele trei, mai mult pentru că nu-mi făcea bine să continuu în felul acesta. După moartea cuiva, trebuie să se facă o curăţenie exemplară, mi-a spus ea, chiar dacă moartea n-a survenit tocmai în acea casă.

I-am spus că e o idee bună, dar că-i voi da ei şi celor care vor veni cu ea câte o sută de dolari de căciulă pentru o treabă de şase ore. La capătul celor şase ore, voiam ca totul să fie gata. Iar dacă nu

era, i-am spus, aşa avea să rămână.

– Domnule Noonan, e mult prea mult, a spus ea.

– Poate că da şi poate că nu, dar cu atâta vreau să vă plătesc, am spus. O veţi face?

A spus că o va face, sigur că da.

Previzibil poate, în seara dinaintea zilei venirii lor, m-am surprins colindând prin casă, făcând inspecţia de dinainte de marea curăţenie. Cred că nu voiam ca femeile (dintre care două îmi erau absolut necunoscute) să găsească ceva care să le stânjenească pe ele sau pe mine: o pereche de chiloţi din mătase ai lui Johanna îndesaţi în spatele pernităelor de pe sofa, poate („Cel mai des ne încingem pe sofa, Michael", mi-a spus ea odată, „ai observat lucrul ăsta?") sau cutii de bere sub leagănul de pe verandă, poate chiar şi apa de la toaletă netrasă. De fapt, nu vă pot spune cu siguranţă ce căutam; sentimentul acela că mă mişc într-un vis încă deţinea ferm controlul minţii mele.

Cele mai limpezi gânduri pe care le-am avut în acele zile au fost fie cele legate de finalul romanului la care lucram (ucigaşul psihopat o ademenise pe eroină pe acoperişul unei clădiri înalte şi voia s-o arunce în gol), fie cele legate de testul de graviditate Narco pe care şi-l cumpărase Jo în ziua morţii. O rezervă pentru inhalatorul nazal, îmi spusese ea. Nişte peşte pentru cină, îmi spusese ea. Iar privirea nu-i trădase nimic ce-ar fi trebuit să mă pună pe gânduri.

Când aproape terminasem inspecţia, m-am uitat sub patul nostru şi am văzut pe partea lui Jo o carte deschisă. Nu murise de mult timp, însă puţine sunt

locurile dintr-o casă la fel de prăfuite ca şi Regatul de Subpat, iar stratul de-un gri-pal pe care l-am văzut aşternut pe carte când am scos-o de acolo m-a făcut să mă gândesc la chipul şi la mâinile Johannei în sicriu – Jo în Regatul de Subpământ. Se aşterne praful într-un sicriu? Cu siguranţă nu, dar...

Am alungat gândul. A părut că dispare, dar toată ziua m-a sâcâit, ca ursul alb al lui Tolstoi.

Şi eu, şi Johanna am terminat filologia la Universitatea Maine şi, asemeni multor altora, cred, ne-am îndrăgostit de Shakespeare şi de cinismul de Tilbury Town al lui Edwin Arlington Robinson. Totuşi, scriitorul care ne-a făcut să ne apropiem mai mult unul de celălalt n-a fost un poet pe gustul universitarilor sau un eseist, ci W. Somerset Maugham, romancierul şi dramaturgul acela bătrân, călător prin lume, cu faţă de reptilă (ascuns parcă mereu de fumul de ţigară în fotografii) şi cu inimă de romantic. Aşa că nu m-a surprins prea tare să descopăr că romanul de sub pat era *The Moon and Sixpence*. Eu însumi l-am citit în ultimii ani ai adolescenţei nu o singură dată, ci de două ori, identificându-mă pasional cu personajul lui Charles Strickland. (Desigur, în Mările Sudului eu voiam să scriu, nu să pictez.)

Folosise ca semn de carte o carte de joc dintr-un pachet demult pierdut şi, deschizând romanul, mi-am amintit ceva ce-mi spusese ea când tocmai începeam să ne cunoaştem. Asta se petrecuse la cursul de Literatură Britanică a Secolului Douăzeci, probabil în 1980. Johanna Arlen era o studentă înflăcărată din anul al doilea. Eu eram în anul terminal şi-mi alesesem cursul acesta pur şi simplu

pentru că aveam nişte timp de pierdut în acel ultim semestru. „Peste o sută de ani", îmi spusese ea, „ruşinea criticilor de la mijlocul secolului douăzeci va fi că l-au îmbrăţişat pe Lawrence şi că l-au ignorat pe Maugham." Această afirmaţie fusese întâmpinată cu un râset natural de superioritate (cu toţii ştiau că *Femei îndrăgostite* era cea mai bună carte scrisă vreodată), însă eu n-am râs. Eu m-am îndrăgostit.

Cartea de joc separa pagina 102 de 103 – Dirk Stroeve tocmai descoperise că-l părăsise soţia pentru Strickland, versiunea lui Maugham a lui Paul Gauguin. Naratorul încearcă să-i ridice moralul lui Stroeve. *Scumpul meu prieten, nu fi nefericit. Se va întoarce la tine...*

– Pentru tine e uşor s-o spui, am murmurat în camera ce-mi aparţinea de-acum doar mie.

Am întors pagina şi am citit următoarele: *Calmul jignitor al lui Strickland îi răpi lui Stroeve controlul. Îl cuprinse o furie oarbă şi, fără să ştie ce face, se avântă asupra lui Strickland. Strickland fu luat prin surprindere şi îşi pierdu echilibrul, însă era foarte puternic, chiar şi după boala prin care trecuse, şi, într-o clipă, fără să ştie exact cum, Stroeve se trezi pe podea.*

– *Bufon mic ce eşti, spuse Strickland.*

Şi atunci mi-a trecut prin gând că Jo nu va mai întoarce niciodată pagina să-l audă pe Strickland spunându-i pateticului de Stroeve că e un bufon mic. Într-o clipă de epifanie scânteietoare pe care n-am uitat-o niciodată – cum aş fi putut s-o uit? a fost una dintre cele mai urâte clipe din viaţa mea – am înţeles că aceasta nu era o greşeală uşor de

rectificat sau un vis din care mă voi putea trezi. Johanna murise.

Puterea mi-a fost furată de durere. Dacă n-ar fi fost acolo patul, aş fi căzut la podea. Lăcrimăm cu ochii, doar atât putem face, dar, în acea seară, m-am simţit ca şi când fiecare por al corpului meu lăcrima, fiecare crăpătură şi fisură. Am şezut acolo pe partea ei de pat, ţinând în mână exemplarul prăfuit al romanului *The Moon and Sixpence*, şi-am jelit-o. Cred că am făcut-o în egală măsură din cauza uimirii şi a durerii; în pofida cadavrului pe care-l văzusem şi-l identificasem pe un monitor cu rezoluţie mare, în pofida ceremoniei de înmormântare şi a cântecului „Blessed Assurance" pe care Pete Breedlove l-a cântat pe o voce profundă, dulce, de tenor, în pofida slujbei funerare din cimitir, cenuşă din cenuşă şi ţărână din ţărână, n-am crezut cu adevărat că murise. Această ediţie de masă scoasă de cei de la Penguin a avut asupra mea efectul pe care nu l-a avut vederea sicriului acela mare şi cenuşiu: a insistat să-mi spună că Jo murise într-adevăr.

Bufon mic ce eşti, spuse Strickland.

M-am întins pe spate în patul nostru, mi-am încrucişat braţele peste faţă şi-am plâns până ce am adormit, aşa cum fac copiii atunci când sunt nefericiţi. Am avut un vis îngrozitor. În el, mă trezeam, vedeam romanul *The Moon and Sixpence* stând încă lângă mine pe cuvertură şi mă hotăram să-l pun la loc sub pat, acolo unde-l găsisem. Ştiţi cât sunt de confuze visele – au logica ceasurilor scurse pe crengile copacilor, semănând cu nişte cârpe puse la uscat, ale lui Dalí.

Am aşezat, în vis, cartea de joc între paginile 102 şi 103 – aflate pentru totdeauna la distanţă de o întoarcere de deget de *Bufon mic ce eşti, spuse Strickland* – şi m-am răsucit pe partea mea de pat, lăsându-mi capul să atârne dincolo de marginea lui, având intenţia să aşez cartea exact acolo unde o găsisem.

Printre ghemotoacele de praf zăcea Jo. Un fuior de pânză de păianjen atârna de tăblia patului şi-i mângâia, ca o pană, obrazul. Părul ei roşcat nu avea strălucire, însă faţa ei albă contrasta cu ochii întunecaţi şi alerţi şi rău-voitori. Iar când mi-a vorbit, am ştiut că moartea îi furase minţile.

– Dă-mi aia-napoi, a şuierat ea ca un şarpe. E cartea mea de omorât timpul.

Mi-a smuls-o din mână înainte să i-o pot da eu. Degetele ni s-au atins pentru o clipă, iar ale ei erau la fel de reci ca şi nişte rămurele după un îngheţ. A deschis cartea unde-şi pusese semn, lăsând cartea de joc să cadă încet jos, şi şi-a aşezat romanul lui Somerset Maugham peste faţă: un linţoliu din cuvinte. Când şi-a încrucişat mâinile pe piept şi-a rămas nemişcată, mi-am dat seama că purta rochia albastră cu care o înmormântasem. Ieşise din mormânt să se ascundă sub patul nostru.

M-am trezit cu un ţipăt înfundat şi cu o smucitură dureroasă care aproape că m-a făcut să cad din pat. Nu dormisem mult – lacrimile încă-mi udau obrajii şi-mi simţeam pleoapele alungite ciudat, aşa cum ţi le simţi după un acces de plâns. Visul fusese atât de viu, încât a trebuit să mă rostogolesc pe partea mea a patului, să-mi aplec capul şi să mă uit sub el, convins că Jo va fi acolo cu romanul

aşezat pe faţă, convins că-şi va întinde degetele reci să mă atingă.

Nu era nimic acolo, desigur – visele nu-s decât vise. Chiar şi aşa, am petrecut restul nopţii pe canapeaua din biroul meu. Am făcut alegerea potrivită, cred, fiindcă n-am mai avut vise în noaptea aceea. Doar neantul unui somn odihnitor.

CAPITOLUL DOI

N-am avut niciodată o criză de creaţie în timpul celor zece ani ai căsniciei mele şi n-am avut-o nici imediat după moartea Johannei. Eram, de fapt, atât de străin de această stare, încât criza s-a instalat aproape complet înainte ca eu să-mi dau seama că se petrece ceva ieşit din comun. Cred că a fost posibil aşa ceva pentru că, în forul meu interior, eram convins că astfel de stări nu-i afectează decât pe scriitorii „literari", de genul celor care sunt luaţi în discuţie, demontaţi şi uneori blamaţi în revista *New York Review of Books*.

Cariera mea de scriitor a ocupat în timp cam aceeaşi lungime ca şi căsnicia. Am terminat prima variantă a primului meu roman, *Fiinţă dublă*, nu la multă vreme după ce eu şi cu Jo ne-am logodit oficial (i-am pus pe degetul inelar al mâinii stângi un inel cu opal în valoare de o sută zece dolari, cumpărat de la Day's Jewellers, puţin cam prea scump pentru ce-mi permiteam la vremea aceea... însă Johanna a părut extrem de mulţumită de el) şi am terminat ultimul meu roman, *Cădere liberă*, la aproximativ o lună după ce ea a fost declarată moartă. Acesta era cel despre ucigaşul psihopat îndrăgostit de înălţime. A fost publicat în toamna lui 1995. De

atunci, am mai publicat câteva romane – un paradox pe care-l pot explica –, dar nu cred că va mai apărea un roman semnat Michael Noonan pe nici o listă în viitorul previzibil. Acum știu ce este criza de creație, sigur că da. Știu mai bine decât mi-am dorit vreodată să știu.

Când i-am arătat cu o oarecare reținere lui Jo prima variantă a *Ființei duale*, a citit-o într-o singură seară, stând ghemuită în scaunul ei preferat, îmbrăcată doar în chiloței și într-un tricou imprimat pe față cu ursul negru de Maine, bând pahar după pahar de ceai cu gheață. Eu am mers în garaj (luaserăm cu chirie o casă în Bangor împreună cu un alt cuplu, chiar dacă nu aveam o situație financiară foarte stabilă... și nu, Jo și cu mine nu eram pe atunci tocmai căsătoriți, chiar dacă, din câte-mi amintesc, nu și-a dat jos niciodată de pe deget inelul acela cu opal) și mi-am făcut de lucru aiurea, simțindu-mă ca un personaj dintr-o caricatură publicată de revista *New Yorker* – unul dintre tipii aceia cu un aer aproape comic, stând în sala de așteptare a maternității.

Din câte-mi amintesc, am construit anapoda, din bucăți gata pregătite, o colivie din-aceea-atât-de-simplu-de-construit-că-și-un-copil-o-poate-face și aproape că mi-am retezat indexul de la mâna stângă. Cam la fiecare douăzeci de minute, intram în casă și mă uitam pe furiș la Jo. Chiar și dacă m-a observat, n-a schițat nici un gest. Am interpretat asta ca un semn de bun-augur.

Ședeam pe scările din spatele casei, uitându-mă la stele și fumând, când a ieșit ea din casă, s-a așezat

lângă mine și și-a așezat mâna pe spatele meu.

– Ei bine? am spus.

– E bun, a spus ea. De ce nu vii acum în casă să mă rezolvi?

Înainte să pot spune vreo vorbă, chiloțeii pe care-i purtase mi-au căzut în poală cu o șoaptă suavă de nailon.

După aceea, întinși în pat și mâncând portocale (un viciu pe care mai târziu l-am pierdut), am întrebat-o:

– E destul de bun să fie publicat?

– Păi, a spus ea, nu știu nimic despre minunata lume editorială, dar citesc de plăcere de-o viață întreagă – *George cel curios* a fost prima mea lectură, dacă vrei să știi...

– Nu vreau.

S-a aplecat spre mine și mi-a vârât în gură o bucată de portocală, atingându-mi mâna cu sânul ei cald și provocator.

– ... iar romanul ăsta l-am citit cu mare plăcere. Prezicerea mea este că nu va apuca să treacă de stadiul pregătitor cariera ta de reporter pentru ziarul *Derry News*. De fapt, cred că voi fi soția unui romancier.

Cuvintele ei m-au bucurat la culme; ba chiar mi-au făcut pielea de găină. Nu, nu știa nimic despre minunata lume editorială, dar dacă ea avea încredere, și eu aveam... iar încrederea s-a dovedit a fi ingredientul principal. Prin intermediul fostului meu profesor de scriere creativă (care mi-a citit romanul și l-a blagoslovit cu laude reținute, fiind de părere că trăsăturile lui comerciale erau un fel de

erezie, cred) am angajat un agent literar, care a vândut *Ființa dual*ă editurii Random House, prima editură căreia i l-a trimis.

Jo a avut dreptate și în privința carierei mele de reporter. Am mai petrecut patru luni relatând despre expoziții florale, curse de mașini și dineuri în aer liber pentru o plată săptămânală de o sută de dolari înainte să primesc primul cec de la Random House – 27.000 de dolari, după ce-și dedusese agentul comisionul.

N-am stat în branșa jurnaliștilor nici măcar atât cât să primesc prima mărire de salariu, însă ei tot mi-au organizat o petrecere de adio. La Jack's Pub a fost ținută, acum că mă gândesc mai bine. Deasupra meselor din camera din spate atârnaseră o pancartă care spunea MULT NOROC, MIKE – CONTINUĂ SĂ SCRII! Mai târziu, când ne-am întors acasă, Johanna a spus că, de-ar fi invidia acid sulfuric, n-ar mai fi rămas nimic din mine decât catarama de la curea și trei dinți.

Mai târziu, stând în pat cu luminile stinse – după ce mâncaserăm ultima portocală și împărțiserăm ultima țigară – am spus:

– N-o s-o confunde nimeni cu *Look Homeward, Angel*, nu-i așa?

Cartea mea, la ea mă refeream. Ea a știut, așa cum a știut și că mă deprimase destul de tare răspunsul pe care-l primisem de la fostul meu profesor de scriere creativă, referitor la *Ființă*.

– Sper că n-ai de gând să mă sufoci cu nazurile tale de artist frustrat, nu? m-a întrebat, ridicându-se într-un cot. Dacă da, aș vrea să-mi spui asta acum, ca să am timp să cumpăr mâine la prima oră una

din trusele alea cu divorțul pe înțelesul tuturor.

M-am simțit amuzat, dar și puțin rănit.

– Ai văzut primul material publicitar al celor de la Random House? (Știam că-l văzuse.) Aproape că-mi zic un V. C. Andrews cu prepuț, pentru numele lui Dumnezeu.

– Ei bine, a spus ea, prinzând nepăsătoare în mână obiectul adus în discuție, tu chiar *ai* un prepuț. Cât despre cum îți zic ei... Mike, când eram în clasa întâi, Patty Banning mă striga mâncă-muci. Dar eu nu eram așa ceva.

– Percepția e totul.

– Prostii.

Încă mă ținea de penis și, spunând asta, m-a strâns puternic, provocându-mi durere și, în același timp, o senzație absolut minunată. Șoricelului ăla nebun din pantaloni nu prea îi păsa ce primea pe atunci, atâta vreme cât primea mult din fiecare.

– *Fericirea* e totul. Când scrii te simți fericit, Mike?

– Sigur.

Asta știa ea, în orice caz.

– Ai probleme de conștiință când scrii?

– Când scriu, nu mi-aș dori să fac nimic altceva decât asta, am spus și m-am răsturnat peste ea.

– Măi să fie, a spus pe vocea aceea subțire și înțepată care întotdeauna mă dădea de ceasul morții. E un penis între noi.

Și, făcând dragoste, mi-am dat seama de unul sau două lucruri minunate: că fusese sinceră când spusese că-i place cartea mea (la naiba, mi-aș fi dat seama că-i place și numai din felul în care citise cartea, șezând în scaunul ei, cu o șuviță de păr

căzută peste o sprânceană şi cu picioarele încolăcite sub ea) şi că nu trebuia să mă simt ruşinat de ceea ce scrisesem... nu în ochii ei, cel puţin. Şi încă un lucru minunat: percepţia ei, dublată de a mea, ca să dea naştere adevăratei vederi binoculare pe care nimic altceva decât căsnicia ţi-o oferă, era singura percepţie care conta.

Slavă cerului că era un fan de-al lui Maugham.

Am fost un V. C. Andrews cu prepuţ vreme de zece ani... paisprezece, dacă puneţi în calcul şi anii post-Johanna. Primii cinci ani am fost sub contract cu Random House după care, agentul meu a primit o ofertă irezistibilă de la Putnam, şi am schimbat editura.

Mi-aţi citit numele pe o mulţime de liste cu *best-seller*-uri... asta, adică, în cazul în care ziarul dumneavoastră de duminică tipăreşte o listă ce merge până la locul cincisprezece şi nu se opreşte doar la primele zece. N-am fost niciodată un Clancy, un Ludlum sau un Grisham, dar am vândut un număr bunicel de ediţii cartonate (V. C. Andrews n-a făcut niciodată asta, mi-a spus cândva agentul meu, Harold Oblowski; doamna a fost în general un fenomen al ediţiilor de masă) şi am ajuns o dată chiar şi pe locul cinci în lista celor de la *Times*... asta s-a întâmplat cu a doua mea carte, *Bărbatul în cămaşă roşie*. Ironic, una dintre cărţile care m-au împiedicat să urc pe listă a fost *Steel Machine*, de Thad Beaumont[1] (scrisă sub pseudonimul George Stark).

[1]vezi *The Dark Half (Jumătatea întunecată)* de Stephen King, unde Thad Beaumont e personajul principal – n. tr.

Familia Beaumont avea pe atunci o casă de vacanţă în Castle Rock, la nici măcar optzeci de kilometri sud de lacul Dark Score. Thad e mort acum. S-a sinucis. Nu ştiu dacă a avut sau nu ceva de-a face cu o criză de creaţie.

M-am situat chiar la extremitatea cercului magic al *megabestseller*-urilor, dar asta nu m-a deranjat niciodată. Atunci când am împlinit treizeci şi unu de ani, deţineam două case: vechiul edificiu adorabil în stil Edward din Derry şi, în vestul Maineului, un cămin din buşteni pe malul lacului, destul de mare să-i poţi spune cabană: Sara Laughs, numită astfel de către localnici de aproape un secol. Şi deţineam amândouă casele în totalitate, la o vârstă când cele mai multe cupluri se consideră fericite numai să fi primit aprobarea de ipotecă pentru o casă mică. Eram sănătoşi, ne eram credincioşi şi încă aveam un simţ al umorului bine dezvoltat. Nu eram Thomas Wolfe[2] (nici măcar Tom Wolfe[3] sau Tobias Wolff[4]), însă eram plătit să fac ce-mi plăcea şi nu există pe pământ o afacere mai bună ca asta; seamănă cu o licenţă pentru furt.

Eu aveam toate calităţile pe care le avea literatura de ficţiune prin anii patruzeci: era ignorată de critici, era orientată pe genuri (în cazul meu, genul

[2]Thomas Wolfe (n. 1931) – scriitor american, exponent marcant al Noului Jurnalism, a scris pe larg despre cultura populară; dintre operele lui: *The Electric Kool-Aid Acid Test* (1968) şi *The Right Stuff* (1979) – n. tr.

[3]Thomas Clayton Wolfe (1900-1938) – scriitor american cunoscut în special pentru cele două romane autobiografice ale sale: *Look Homeward, Angel* (1929) şi *You Can't Go Home Again* (1940) – n. tr.

[4]Tobias Wolff (n. 1945) – scriitor american contemporan, maestru al genului scurt – n. tr.

practicat era Frumoasă Femeie Tânără Singură În-tâlneşte un Străin Fascinant), dar bine remunerată şi beneficiind de genul acela de recunoaştere superficială de care beneficiază şi bordelurile amendate de către stat, din Nevada, sentimentul comun fiind acela că trebuie să existe o supapă şi pentru instinctele primare şi că trebuie să facă cineva şi Lucrul Ăsta. Eu am făcut Lucrul Ăsta cu entuziasm (şi, uneori, cu înţelegerea entuziastă a lui Jo, dacă ajungeam la nişte încurcături de intrigă mai dificil de rezolvat) şi, cândva în preajma alegerii lui George Bush în funcţia de preşedinte, contabilul nostru ne-a spus că suntem milionari.

Nu eram suficient de bogaţi să ne cumpărăm un avion cu reacţie (Grisham) sau o echipă de fotbal profesionist (Clancy), dar, după standardele vieţii din Derry, Maine, ne tăvăleam de-a dreptul în bani. Am făcut dragoste de mii de ori, am văzut mii de filme, am citit mii de cărţi (cel mai adesea, la capătul zilei, Jo le punea pe ale ei sub partea ei de pat). Şi poate cea mai mare dintre binecuvântări a fost aceea că n-am ştiut niciodată cât de repede se scurgea timpul.

M-am întrebat nu o singură dată dacă nu cumva întreruperea ritualului a dus la criza de creaţie. În timpul zilei, alungam acest gând spunându-mi că nu-i decât o bazaconie superstiţioasă, noaptea însă îmi era mai greu să fac asta. Noaptea, gândurile au un fel neplăcut de a scăpa din lesă şi de a fugi bezmetice. Iar dacă-ţi petreci mare parte din viaţă închipuindu-ţi tot soiul de poveşti, sunt sigur că lesele acelea sunt cu mult mai largi şi că dulăii sunt cu

mult mai puţin dispuşi să le poarte. Shaw sau Oscar Wilde a fost cel care a spus la un moment dat că scriitorul e un om care şi-a învăţat mintea să nu asculte la comandă?

Şi ar fi chiar atât de deplasat să crezi că ruperea ritualului se poate să fi jucat un rol în brusc-apăruta şi neaşteptata (neaşteptată de mine, cel puţin) tăcere? Când îţi câştigi pâinea zilnică pe tărâmul închipuirii, linia de demarcaţie dintre ce e real şi ceea ce pare a fi e mult mai subţire. Pictorii refuză uneori să picteze fără să poarte pe cap o anume pălărie, iar jucătorii de base-ball care lovesc bine nu vor să-şi mai schimbe şosetele.

Ritualul a pornit o dată cu a doua carte, singura care-mi amintesc să-mi fi dat cu adevărat emoţii: cred că ingurgitasem o cantitate bunicică din chestiile alea cu norocul începătorului, ideea că succesul primei cărţi poate fi doar o nimereală. Mi-amintesc că profesorul ce ţinea cursul de literatură americană la facultate a spus odată că dintre toţi scriitori moderni americani, numai Harper Lee găsise o cale imbatabilă de-a evita eşecul celei de-a doua cărţi.

Când am ajuns la sfârşitul cărţii *Bărbatul în cămaşă roşie*, m-am oprit la câteva cuvinte înainte de final. Clădirea edwardiană de pe strada Benton din Derry se afla încă la doi ani distanţă în viitor, însă o cumpăraserăm pe Sara Laughs, casa de la Dark Score (nu era nici pe departe atât de mobilată cum a devenit mai târziu, iar studioul lui Jo încă nu era construit, dar era frumoasă), şi noi doi ne aflam acolo.

M-am ridicat de la maşina de scris – în zilele

acelea încă mai lucram la bătrânul meu IBM Selectric – şi-am mers în bucătărie. Era jumătatea lunii septembrie, plecaseră aproape toţi vilegiaturiştii, iar ţipătul cufundarilor de pe lac era inefabil de plăcut. Soarele cobora spre asfinţit şi lacul însuşi devenise un platou de foc nemişcat şi rece. Aceasta e una dintre cele mai vii amintiri pe care le păstrez; e atât de limpede, încât uneori am impresia că pot păşi de-a dreptul în ea s-o trăiesc din nou. Ce lucruri – dacă sunt astfel de lucruri – aş face altfel? Uneori îmi pun întrebarea asta.

Mai devreme în seara aceea pusesem la rece în frigider o sticlă de Taittinger şi două pahare cu picior lung. Le-am scos acum, le-am aşezat pe tava de tinichea pe care o foloseam de obicei la adusul garafelor cu ceai rece sau suc Kool-Aid din bucătărie pe estacadă, şi-am dus-o în sufragerie.

Johanna era cufundată în şezlongul ei vechi şi şubred, citind o carte (nu era Maugham în seara aceea, ci William Denbrough[5], unul dintre scriitorii contemporani preferaţi de ea).

– Ooo, a spus ea, ridicând ochii şi însemnând locul din carte. Şampanie. Care-i ocazia?

De parcă, înţelegeţi, n-ar fi ştiut.

– Am terminat, am spus. *Mon livre est tout fini.*

– Păi, a spus ea, zâmbind şi luând unul dintre pahare când m-am aplecat cu tava spre ea, atunci *asta-i* de bine, nu?

Acum îmi dau seama că esenţa ritualului – partea lui vie şi puternică, asemenea singurului cuvânt

[5]vezi It (Oraşul bântuIT) de Stephen King, în care William Benbrough este unul dintre personajele principale – n. tr.

cu adevărat magic dintr-o bolboroseală – a fost această frază. Aproape întotdeauna am băut şampanie şi aproape întotdeauna a venit după aceea cu mine în birou pentru a face celălalt lucru, dar nu de fiecare dată.

Cândva, cam cu cinci ani înainte să moară ea, când am terminat o carte, Jo era plecată în vacanţă în Irlanda cu o prietenă. Am băut atunci singur şampania şi-am scris ultima propoziţie tot singur (pe atunci foloseam un Macintosh capabil să facă un trilion de lucruri diferite şi pe care eu îl foloseam doar la unul), dar n-am avut nici o clipă de nesomn. Am sunat-o însă la hanul unde trăsese împreună cu prietena ei Bryn; i-am spus că am terminat şi-am ascultat-o spunând acele cuvinte pentru care o sunasem de fapt – cuvinte care au pătruns într-un fir telefonic din Irlanda, au parcurs drumul către un transmiţător cu microunde, s-au ridicat ca o rugăciune spre cine ştie ce satelit şi-apoi au ajuns în sfârşit în urechea mea: „Păi, atunci *asta-i* de bine, nu?"

Obiceiul acesta a început, cum vă spuneam, după a doua carte. După ce ne-am băut fiecare paharul de şampanie, după ce ne-am mai turnat unul şi l-am băut şi pe acesta, am condus-o în birou, unde ultima coală de hârtie mai ieşea din maşina mea de scris Selectric de-un verde-pădure. Pe lac, un ultim cufundar a ţipat în întuneric, sunetul acela care mie întotdeauna mi s-a părut că seamănă cu ceva ruginit mişcându-se în bătaia vântului.

– Parcă spuneai că ai terminat, a zis ea.

– Am terminat totul, mai puţin ultima propoziţie, i-am spus. Cartea, aşa cum e acum, îţi este dedicată

şi vreau să scrii tu ultima bucăţică din ea.

N-a râs şi nu s-a opus şi nu m-a potopit cu vorbe, s-a uitat doar la mine să vadă dacă într-adevăr vorbeam serios. Am încuviinţat din cap, iar ea s-a aşezat în scaunul meu. Înotase mai devreme şi avea părul prins la spate cu o chestie albă din elastic. Era ud şi cu o idee mai roşcat ca de obicei. L-am atins. Era ca şi când aş fi atins mătase udă.

– Alineat? m-a întrebat la fel de serioasă ca o dactilografă pregătită să scrie după dictarea şefului cel mare.

– Nu, am spus, se continuă.

Apoi am rostit fraza pe care o ţineam în gând încă de când mă ridicasem să torn şampanie:

– „Îi petrecu lanţul pe după gât, după care merseră amândoi pe alee către locul unde era parcată maşina."

A scris cuvintele acestea, apoi s-a uitat în sus peste umăr la mine, aşteptând.

– Asta-i tot, am spus. Poţi scrie Sfârşit, cred.

Jo a lovit tasta ÎNTOARCERE de două ori, a centrat carul şi-a scris Sfârşit sub ultimul rând de proză, literele cu corp Courier (preferatele mele) ale IBM-ului înşirându-se în paşii lor ascultători de dans.

– Ce-i lanţul pe care i l-a pus la gât? m-a întrebat.

– Va trebui să citeşti cartea ca să afli.

Şezând în scaunul de la biroul meu, iar eu stând în picioare lângă ea, avea poziţia perfectă să-şi îngroape faţa acolo unde şi-a îngropat-o. Când a vorbit, buzele ei s-au mişcat, lipite de cea mai sensibilă parte a corpului meu. Nu ne despărţea decât un şort de bumbac.

– Şşştim noi cum sssă te faşem să vo'beşşşti, a spus ea.

– Sunt sigur că ştiţi, am spus.

Am încercat o ultimă dată să practic ritualul în ziua în care am terminat *Cădere liberă*. Mi s-a părut sec, o formă din care substanţa magică dispăruse, dar la asta mă aşteptasem. N-am făcut-o din superstiţie, ci din respect şi dragoste. Un fel de comemorare, dacă vreţi. Sau, dacă vreţi, ca un fel de adevărat serviciu funerar pentru Johanna, un serviciu având în sfârşit loc la o lună după ce ea se afla în pământ.

Era în ultima decadă a lunii septembrie şi încă era cald – cea mai călduroasă vară târzie pe care mi-o amintesc. Cât am lucrat forţat şi trist la acea ultimă parte din carte, m-am tot gândit la cât de mult mi-e dor de ea... însă asta nu m-a încetinit deloc din muncă. Şi vă mai spun un lucru: chiar dacă era atât de cald în Derry, atât de cald că uneori am lucrat îmbrăcat în nimic altceva decât într-o pereche de boxeri, nici o clipă nu mi-a trecut prin gând să plec la casa noastră de pe malul lacului. Parcă-mi fusese complet ştearsă din minte Sara Laughs. Poate că era aşa fiindcă, pe când am terminat *Cădere*, adevărul acela începea în cele din urmă să mi se arate. De data aceasta, ea nu mai era plecată doar până în Irlanda.

Biroul meu din casa de la lac e mic, dar are privelişte. Biroul din Derry e lung, plin cu cărţi şi fără nici o fereastră. În seara de care vă povestesc, ventilatoarele din tavan – sunt trei de toate – erau pornite şi amestecau aerul păstos. Am intrat înăuntru îmbrăcat într-un şort şi un tricou şi încălţat cu o

pereche de sandale din gumă, aducând cu mine o tavă de tinichea cu emblema Coca-Cola, pe care se aflau sticla de şampanie şi cele două pahare răcite. În capătul opus al acelei încăperi-vagon, sub o streaşină atât de coborâtă că trebuia aproape să mă aplec complet de spate când mă ridicam, astfel încât să nu mă lovesc la cap (de-a lungul anilor a trebuit să mă apăr şi de acuzele lui Jo că am ales absolut cel mai prost loc din cameră unde să-mi instalez masa de lucru), ecranul Macintosh-ului strălucea plin de cuvinte.

Mi-am spus că probabil nu fac decât să provoc o altă furtună de durere – poate cea mai cruntă furtună – dar, totuşi, am continuat ritualul... iar emoţiile ne surprind întotdeauna cu reacţiile lor, nu-i aşa? În noaptea aceea n-am avut parte de plânsete şi de jelanii; cred că scăpase organismul meu de ele. În locul lor a apărut un sentiment profund şi nesuferit de pierdere – scaunul gol unde-i plăcea ei să şadă şi să citească, masa goală pe care-şi aşeza ea mereu paharul prea aproape de margine.

Am turnat într-un pahar şampanie, am aşteptat să scadă spuma, apoi l-am ridicat.

– Am terminat, Jo, am spus, stând acolo sub ventilatoarele care lopătau. *Asta-i* de bine, deci, nu?

N-am primit nici un răspuns. În lumina celor care s-au petrecut mai târziu, cred că merită să repet asta: n-am primit nici un răspuns. N-am simţit, aşa cum am simţit mai târziu, că nu sunt singur în camera ce părea goală.

Am băut şampania, am aşezat paharul la loc pe tava cu Coca-Cola, apoi l-am umplut pe celălalt. L-am luat cu mine la birou, m-am aşezat acolo

unde s-ar fi aşezat Johanna dacă n-ar fi luat-o Dumnezeul preferat şi iubit de toţi. Nu plângeam şi nici nu jeleam, dar ochii-mi erau tiviţi cu lacrimi. Cuvintele de pe monitor erau următoarele:

> astăzi nu fusese atât de rău, credea ea. Traversă iarba spre maşină şi râse când văzu pătratul alb de hârtie sub ştergătorul de parbriz. Cam Delancey, care refuza să se lase descurajat sau să accepte un refuz, o invitase la o altă petrecere din acelea ce se ţineau joia seara şi la care se degustau vinuri. Luă hârtia, dădu s-o rupă în bucăţi, apoi se răzgândi şi o îndesă în schimb în buzunarul de la şold al jeanşilor.

– Fără alineat, am spus, se continuă.

După care am introdus de la tastatură fraza pe care-o ţineam în gând încă de când mă ridicasem să iau şampania.

> Avea înainte o întreagă lume; petrecerea cu degustare de vinuri a lui Cam Delancey era un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul.

M-am oprit, uitându-mă la micuţul cursor pâlpâitor. Lacrimile încă-mi mai tiveau colţurile ochilor, dar repet că n-am simţit nici un fir de aer rece

pe la glezne, nici o atingere de degete spectrale la baza gâtului. Am apăsat de două ori ÎNTOARCERE. Am apăsat CENTRARE. Am tastat Sfârşit sub ultimul rând de proză şi-apoi am toastat cu monitorul cu ceea ce-ar fi trebuit să fie paharul de şampanie al lui Jo.

– Pentru tine, iubire, am spus. Îmi doresc să fi fost aici cu mine. Mi-e al naibii de dor de tine.

Mi-a tremurat uşor vocea la ultimul cuvânt, dar nu mi s-a frânt. Am băut Taittinger-ul, am salvat ultima variantă a documentului, am transferat totul pe dischete, apoi am făcut o copie de rezervă. Şi, exceptând biletelele, listele pentru cumpărături şi cecurile, atunci a fost ultima dată când am scris ceva în ultimii patru ani.

CAPITOLUL TREI

Directorul editurii n-a ştiut, editorul meu, Debra Weinstock, n-a ştiut, agentul meu, Harold Oblowski, n-a ştiut, Frank Arlen n-a ştiut nici el, deşi am fost tentat mai mult decât o dată să-i spun. *Dă-mi voie mie să-ţi fiu frate, în amintirea lui Jo, dacă nu spre binele tău*, mi-a spus el în ziua în care s-a întors la afacerea lui tipografică şi la viaţa lui aproape solitară din orăşelul Sanford, din sudul statului Maine. Nu m-am aşteptat să dau vreodată curs invitaţiei şi nici n-am făcut-o – nu în felul acela primitiv de strigăt-după-ajutor la care probabil că s-a gândit el –, dar i-am telefonat cam o dată la două săptămâni. Discuţii de bărbaţi, ştiţi voi: *Cum te descurci, Nu prea rău, e frig ca la Polul Nord aici, Mda, şi aici, Vrei să mergem la Boston dacă pot face rost de bilete la meciul celor de la Bruins, Poate anul viitor, sunt cam ocupat acum, Mda, ştiu cum e, ne vedem, Mikey, Bine, Frank, pune-ţi căciuliţă pe căpiţă.* Discuţii de bărbaţi.

Sunt destul de sigur că o dată sau de două ori m-a întrebat dacă lucrez la o carte nouă şi cred că i-am răspuns...

Oh, futu-i – e o minciună, ştiu! O minciună atât de gogonată, că acum mi-o servesc chiar şi mie.

M-a întrebat, sigur că da, şi eu i-am răspuns mereu mda, lucrez la o carte nouă, merge bine, foarte bine. Am fost tentat nu o singură dată să-i spun: *Nu reuşesc să scriu nici măcar două paragrafe fără să-mi ies din minţi şi să mă crispez complet – inima îşi dublează ritmul, apoi şi-l triplează, îmi pierd răsuflarea şi încep să gâfâi, am impresia c-o să-mi iasă ochii din orbite şi-o să-mi atârne pe obraji. Mă simt ca un claustrofob într-un submarin în submersie. Aşa merg lucrurile, mulţumesc de întrebare*, dar nu i-am spus asta niciodată. Eu nu cer niciodată ajutor. Nu *pot* cere ajutor. Cred că v-am mai spus asta.

Din punctul meu subiectiv de vedere, romancierii de succes – chiar şi romancierii care au un succes modest – practică cea mai bună dintre artele creative. E adevărat că oamenii cumpără mai multe CD-uri decât cărţi, că merg la mai multe filme şi că se uită *mult mai mult* la televizor. Dar bătaia e ceva mai lungă pentru un romancier, poate din cauză că cititorii sunt puţin mai deştepţi decât iubitorii artelor non-scriptice şi astfel au o memorie întrucâtva mai lungă. David Soul din *Starsky şi Hutch,* Dumnezeu ştie pe unde e, la fel şi bizarul rapper alb Vanilla Ice, dar de James, în anul 1994, încă se mai vorbea, de Herman Wouk[1], de James Michener[2] şi

[1]Herman Wouk (n. 1915) – scriitor american, autor al romanului *The Caine Mutiny* (1951), pentru care a primit şi premiul Pulitzer – n. tr.
[2]James Albert Michener (n. 1907) – scriitor american de romane istorice, cum ar fi *Tales of the South Pacific* (1947), pentru care a primit şi premiul Pulitzer – n. tr.

de Norman Mailer[3]; ca să nu mai pomenim şi de cei din vremurile când dinozaurii încă trăiau.

Arthur Hailey scria o carte nouă (aşa se zvonea, în orice caz, şi s-a dovedit a fi adevărat), Thomas Harris îşi putea lua o pauză de şapte ani între romanele din seria Lecter şi să continue să producă *best-seller*-uri şi, chiar dacă nu se mai auzise nimic despre el vreme de patruzeci de ani, J. D. Salinger era în continuare un subiect încins la orele de engleză şi în grupările literare necrispate de la cafenele. Cititorii manifestă o loialitate ce nu poate fi egalată de nici un iubitor al celorlalte arte creatoare, lucru care explică de ce pot atât de mulţi scriitori care şi-au epuizat imaginaţia să stea în continuare pe creasta valului, propulsaţi în lista celor mai bine vândute cărţi doar datorită cuvintelor magice AUTORUL ROMANULUI, tipărite pe copertele cărţilor lor ulterioare.

Ce-şi doreşte ca răsplată editura, în special de la un autor care se crede că poate vinde aproximativ 500.000 de exemplare din fiecare roman în ediţie cartonată şi încă un milion în ediţia de masă, e cât se poate de simplu: câte o carte pe an. Acesta, au hotărât barosanii din New York, este standardul optim. Trei sute optzeci de pagini legate cu aţă sau lipite cu clei, o dată la douăsprezece luni, un început, un conţinut şi un sfârşit, opţional, dar foarte bine primit, un personaj principal călător dintr-o

[3]Norman Mailer (n. 1923) – scriitor american, apreciat pentru romanul său *The Naked and the Dead* (1948), care se petrece în cel de-al doilea război mondial; a pus bazele Noului Jurnalism cu relatările pe care le-a făcut despre evenimentele politice din anii '60 – n. tr.

carte în cealaltă, cum sunt Kinsey Millhone sau Kay Scarpetta[4]. Cititorii adoră personajele călătoare; le dau sentimentul întoarcerii acasă.

Scrie mai puțin de-o carte pe an și dai peste cap investiția pe care a făcut-o editura în tine, îi creezi probleme contabilului tău personal când vine vorba de a-ți menține solvabilitatea cărților de credit și-l pui pe agentul tău literar în situația de a nu-și putea plăti psihoterapeutul la timp. De asemenea, când îți ia prea mult timp scrisul unei noi cărți ai de îndurat mereu sâcâiala unui fan *anume*. Nu poți evita acest lucru. Așa cum, dacă publici prea mult, unii cititori vor spune: „Ptiu, am consumat prea mult din tipul ăsta, totul începe să aibă gust de fasole."

Vă spun toate acestea ca să înțelegeți cum de-am putut să-mi folosesc calculatorul vreme de patru ani pe post de cea mai scumpă tablă de scrabble din lume și să nu observe nimeni. Criză de creație? Ce criză de creație? N-avem nici o împuțâtă dă criză dă creație. Cum să creadă cineva așa ceva când apărea în fiecare toamnă, cu precizie de ceasornic, câte un nou roman de suspans semnat Michael Noonan, ideal pentru lectura voastră de plăcere de la sfârșitul verii, oameni buni, și apropo: nu uitați că se apropie sărbătorile și că toate rudele voastre s-ar bucura probabil de noul roman Noonan, care poate fi cumpărat de la librăria Borders cu o reducere de treizeci la sută, ura, ce mai afacere.

Secretul e simplu și nu sunt eu singurul romancier

[4]Personajele principale din două serii diferite de romane scrise de Patricia Cornwell – n. tr.

popular din America ce-l cunoaște – dacă zvonurile sunt adevărate, Danielle Steel (ca să dau un singur nume) se folosește de Formula Noonan de zeci de ani. Vedeți voi, chiar dacă am publicat câte o carte pe an începând cu *Ființă dublă* în 1984, am scris câte *două* cărți în patru dintre acei zece ani, publicând una și punând-o la naftalină pe cealaltă.

Nu-mi amintesc să fi discutat cu Jo despre asta și, având în vedere că nu m-a întrebat niciodată, am presupus mereu că înțelege ce făceam: puneam nuci la păstrare. Totuși, nu la criza de creație mă gândeam atunci. La dracu', pur și simplu mă distram puțin.

În luna februarie a lui 1995, după ce dădusem de pământ și sfărâmasem cel puțin două idei bune (această funcție creatoare – treaba cu *Evrika!* – nu s-a blocat niciodată, ceea ce dă naștere unei noi versiuni originale a iadului), nu mai puteam nega ceea ce era deja evident: intrasem în cea mai cumplită belea în care poate intra un scriitor, eliminând din calcul Alzheimer-ul și atacul cerebral fulger. Totuși, aveam patru cutii din carton pentru manuscrise în seiful mare pe care-l țineam cu chirie la Fidelity Union. Erau marcate *Promisiune*, *Amenințare*, *Darcy* și *Cădere*.

În jurul Zilei Sf. Valentin, m-a sunat agentul literar, simțindu-se ușor cam neliniștit: îi înmânam ultima mea capodoperă de obicei în ianuarie și uite că era deja trecut de mijlocul lui februarie. Vor trebui să accelereze procesul de producție ca să scoată pe piață noul Mike Noonan la timp pentru orgasmul anual de cumpărături pentru Crăciun. Era totul în regulă?

Aceasta a fost ocazia pe care am avut-o să spun că lucrurile erau la mări şi ţări depărtare de a fi în regulă, dar domnul Harold Oblowski de pe Park Avenue nr. 225 nu era genul de om căruia să-i spui astfel de lucruri. Era un agent literar bun, plăcut şi disprețuit în egală măsură în cercurile editoriale (uneori de către aceiaşi oameni în acelaşi timp), însă nu reacţiona bine la veştile proaste venite din tărâmul întunecat şi unsuros unde se producea de fapt marfa. Ar fi intrat în panică şi-ar fi urcat în primul avion spre Derry, pregătit să-mi facă respiraţie creatoare gură la gură, hotărât să nu plece până ce nu mă va fi scos din rătăcirile mele. Nu, îmi plăcea de Harold acolo unde era el, în biroul de la etajul treizeci şi opt cu o privelişte cople-şitoare a New York-ului de est.

I-am spus ce coincidenţă, Harold, ai sunat chiar în ziua în care l-am terminat pe ăsta nou, năzdrăvănie, ce zici de asta, ţi-l trimit cu FedEx-ul, îl vei avea mâine. Harold m-a asigurat cu solemnitate că nu era vorba de o coincidenţă, că atunci când venea vorba de scriitorii pe care-i reprezenta, dădea dovadă de calităţi telepatice. Apoi m-a felicitat şi a închis. Două ore mai târziu, am primit buchetul de flori pe care mi-l trimisese – la fel de bogat şi de mătăsos ca şi eşarfele acelea á la Jimmy Hollywood pe care le purta.

După ce am pus florile în sufragerie, unde rareori am intrat după moartea lui Jo, m-am dus la Fidelity Union. Eu am răsucit cheia mea, directorul băncii a răsucit-o pe a lui şi în scurtă vreme mă aflam în drum spre FedEx cu manuscrisul *Căderii libere* la subsioară. Am luat cartea cel mai recent

scrisă, fiindcă era mai aproape de uşa seifului, nu din alt motiv. A fost publicat în noiembrie, exact la timp pentru goana de Crăciun. L-am dedicat amintirii răposatei, iubitei mele soţii, Johanna. A urcat pe locul unsprezece în topul celor mai bine vândute cărţi al revistei *Times* şi toţi au fost fericiţi. Chiar şi eu. Fiindcă lucrurile aveau să revină la normal, nu-i aşa? Nimeni nu suferea de-o criză *terminală* de creaţie, nu (ei bine, probabil cu excepţia lui Harper Lee)? Nu trebuia decât să mă relaxez, aşa cum i-a spus fata din corul bisericii arhidiaconului. Şi slavă cerului că fusesem o veveriţă cuminte şi pusesem la păstrare nişte nuci.

Încă eram optimist anul următor când m-am dus cu maşina la biroul celor de la Federal Express cu manuscrisul *Comportamentului ameninţător* sub braţ. Pe acesta l-am scris în toamna lui 1991 şi-a fost unul dintre preferatele lui Jo. Optimismul mi s-a cam ofilit până în martie 1997, când am mers să expediez *Admiratorul lui Darcy* printr-o furtună de zăpadă apoasă, chiar dacă, atunci când mă întrebau oamenii cum merge treaba („Ai mai scris vreo carte bună în ultima vreme?" este felul existenţialist în care cei mai mulţi par să formuleze întrebarea), eu le răspundeam bine, perfect, mda, am scris o grămadă de cărţi bune în ultima vreme, ies din mine ca balega din curul vacii.

După ce Harold a citit *Darcy* şi l-a proclamat cel mai bun dintre romanele mele, un *best-seller*, pe deasupra şi *serios*, am avansat cu reţinere ideea de a-mi lua un an liber. Mi-a răspuns imediat cu întrebarea pe care o detest mai mult ca pe oricare alta: eram sănătos la cap? Sigur, i-am spus, sănătos tun,

mă gândesc doar să o las puţin mai moale.

A urmat una dintre acele tăceri specifice lui Harold Oblowski, menite să-ţi comunice că te comporţi ca un nemernic fără seamăn, dar că, fiindcă Harold te place atât de tare, este dispus să găsească cea mai blândă cale de a-ţi spune asta. E un truc minunat, dar eu l-am ginit ca atare cu vreo şase ani în urmă. De fapt, Jo l-a ginit. „Pretinde doar că te înţelege", mi-a spus ea. „De fapt, seamănă cu unul dintre poliţiştii ăia din vechile filme *noir*, îşi ţine clanţa ca să te lase pe tine să pălăvrăgeşti şi să ajungi să recunoşti totul singur."

De data aceasta n-am spus nimic – am trecut doar receptorul de la urechea dreaptă la cea stângă şi m-am lăsat uşor pe spate în scaunul de la birou. Făcând asta, ochii mi-au căzut pe fotografia înrămată de deasupra calculatorului: Sara Laughs, casa noastră de la lacul Dark Score. Nu mai fusesem acolo de ani întregi şi, preţ de o clipă, m-am întrebat de ce.

Apoi, vocea lui Harold – atentă, consolatoare, vocea unui om sănătos mintal încercând să scoată un lunatic din ceea ce el speră a fi doar o iluzie trecătoare – mi-a vorbit iarăşi în ureche.

– S-ar putea să nu fie o idee bună, Mike, nu în momentul acesta al carierei tale.

– Acesta nu e un moment aparte, am spus. Am culminat în 1991; de atunci, vânzările cărţilor mele n-au crescut, nici n-au scăzut simţitor. *Stagnez*, Harold.

– Da, a spus el, iar scriitorii care ating stadiul acesta static nu au de fapt decât două posibilităţi când vine vorba de vânzări: pot continua în ritmul

pe care-l au sau pot coborî.

Aşa că eu cobor, am vrut să-i spun... dar n-am făcut-o. Nu voiam ca Harold să ştie cât de serioasă era de fapt treaba sau cât de instabil era terenul pe care călcam. Nu voiam să ştie că am acum palpitaţii – da, în sensul propriu al cuvântului – aproape de fiecare dată când deschid programul Word Şase pe calculator şi mă uit la ecranul alb şi la cursorul care pâlpâie.

– Mda, am spus. Bine. Am primit mesajul.

– Eşti sigur că te simţi bine?

– Ţi-a lăsat cumva cartea impresia că greşesc, Harold?

– La dracu', nu; e-o poveste dată naibii. E ce-ai scris tu mai bun, ţi-am zis. O lectură minunată, da' are şi chestii a dracu' de *serioase*. Dacă ar scrie Saul Bellow romane romantice şi de suspans, aşa ceva ar scrie. Dar... sper că nu ai probleme cu următoarea, nu? Ştiu că încă ţi-e dor de Jo, la dracu', tuturor ne e...

– Nu, am spus. Absolut nici o problemă.

A urmat o altă pauză din aceea lungă. Într-un sfârşit, Harold a spus:

– Grisham şi-ar permite să-şi ia un an liber. Clancy şi-ar permite. Thomas Harris, pauzele lungi sunt o parte din misterul lui. Dar unde te afli tu, viaţa e chiar mai grea ca în vârful piramidei, Mike. Pentru fiecare loc din lista aceea există câte cinci scriitori, iar tu ştii care sunt aceştia – la dracu', sunt vecinii tăi câte trei luni pe an. Unii urcă, aşa cum a urcat Patricia Cornwell cu ultimele ei două cărţi, alţii coboară, iar alţii stau pe loc, aşa cum faci tu. Dacă şi-ar lua Clancy o pauză de cinci

ani şi apoi l-ar readuce la viaţă pe Jack Ryan, ar fi o revenire în forţă, fără îndoială. Însă dacă *tu* ai lua o pauză de cinci ani, e posibil chiar să nici nu mai revii.

Sfatul meu este să...

– Bat fierul cât e cald.

– Mi-ai luat cuvintele din gură.

Am mai discutat puţin, după care ne-am luat rămas bun. M-am lăsat mai mult pe spate cu scaunul de la birou – nu până la punctul de echilibru, dar pe acolo – şi m-am uitat la fotografia refugiului nostru din vestul Maine-ului. Sara Laughs, într-un fel ca titlul baladei ăleia a bătrânului şi căruntului grup Hall and Oates.

Jo a iubit locul ăla mai mult ca mine, e adevărat, dar numai cu puţin mai mult, aşa încât de ce nu m-am dus să locuiesc acolo? Bill Dean, îngrijitorul, demonta obloanele împotriva furtunilor în fiecare primăvară şi le monta la loc în fiecare toamnă, când aerisea şi ţevile, iar primăvara se asigura că funcţionează pompa, verifica generatorul şi avea grijă ca toate camerele să fie curăţate exemplar, ancora pluta pentru înot la vreo patruzeci şi cinci de metri de micuţa noastră fâşie de plajă după fiecare Zi a Eroilor.

Bill a pus să se cureţe hornul la începutul verii lui '96, deşi nu se mai făcuse foc în şemineu de vreo doi ani sau chiar mai mult. Îl plăteam trimestrial, după cum era obiceiul printre îngrijitori în partea aceea de lume; Bill Dean, un yankeu bătrân dintr-o stirpe lungă, îşi încasa cecurile şi nu întreba niciodată de ce nu mai foloseam cabana. Nu fusesem acolo decât de două sau de trei ori de la

moartea lui Jo, şi niciodată nu stătusem peste noapte. Bine că nu mă întrebase Bill de ce, fiindcă nu ştiu ce răspuns i-aş fi dat. Nici măcar nu mă gândisem la Sara Laughs până la conversaţia cu Harold.

Gândindu-mă la Harold, mi-am luat ochii de la fotografie şi m-am uitat înapoi la telefon. Mi-am închipuit că-i spun: *Merg în jos, deci, şi ce dacă? Se sfârşeşte lumea? Te rog. Doar nu am de susţinut o soţie şi o familie: soţia mi-a murit în parcarea unei farmacii, dacă vrei să ştii (şi chiar dacă nu vrei), iar copilul pe care ni l-am dorit atât de tare şi pe care am încercat de atâtea ori să-l facem a murit o dată cu ea. Nu tânjesc nici după faimă – asta dacă se poate spune despre scriitorii care umplu ultimele locuri ale listei de best-selleruri că sunt faimoşi – şi nu adorm cu gândul la vânzări demne de clubul cărţii. Aşa că de ce? De ce mă deranjează măcar gândul?*

La această ultimă întrebare *aveam* însă un răspuns. Fiindcă părea că renunţ. Fiindcă, fără soţia *şi* munca mea, eram o persoană inutilă, care trăieşte singură într-o casă mare achitată în întregime, nefăcând altceva decât să rezolve rebusul din ziar în timpul mesei de prânz.

Am continuat cu ceea ce-mi ţinea loc de viaţă. Am uitat de Sara Laughs (sau o parte din mine care nu voia să se întoarcă acolo a îngropat gândul) şi-am mai petrecut o vară înăbuşitoare, mizerabilă, în Derry. Am instalat un program pentru cuvinte încrucişate pe PowerBook-ul meu şi am început să-mi construiesc singur rebusurile. Am ocupat un

post interimar în consiliul director al postului loc
de radio, YMCA, şi am prezidat juriul Concursulu
de Artă din Vară de la Waterville. Am jucat într-
serie de reclame televizate pentru adăpostul celo
fără locuinţă din oraş, care făcea paşi împleticiţ
spre faliment, apoi am ocupat un post în consiliu
director al *acestei* organizaţii. (La una dintre întâl
nirile publice ale acestuia din urmă, o femeie m-
numit prieten al degeneraţilor, la care i-am răs
puns: „Mulţumesc! Aveam nevoie să aud asta."
S-a iscat apoi un ropot puternic de aplauze pe car
încă nu-l pot pricepe.)

Am încercat să iau nişte ore de consiliere în pri-
vinţa cultivării relaţiilor interumane şi am renunţa
după cinci şedinţe, ajungând la concluzia că pro-
blemele consilierului erau cu mult mai mari ca al
mele. Am sponsorizat un copil asiatic şi am juca
popice într-o echipă.

Am încercat din când în când să scriu şi de fie-
care dată m-am blocat. Cândva, încercând să rup o
propoziţie sau două (orice propoziţie sau două, cu
condiţia să iasă din mintea mea proaspăt coapte), a
trebuit să apuc coşul pentru hârtii şi să vomit în el.
Am vomitat până ce am crezut că mă va omorî... şi
a trebuit să mă îndepărtez târâş, la propriu, de lân-
gă birou şi calculator, târându-mă în mâini şi în ge-
nunchi de-a lungul covorului pufos. Atunci când
am ajuns în cealaltă parte a încăperii, îmi era mai
bine. M-am putut uita până şi în spate peste umăr
la monitorul calculatorului. Să mă apropii de el nu
puteam. Mai târziu în aceeaşi zi, am mers până
lângă el cu ochii strânşi şi l-am închis.

M-am gândit din ce în ce mai des în acele zile de

sfârşit de vară la Dennison Carville, profesorul de scriere creativă care mă ajutase să-l contactez pe Harold şi care blagoslovise *Fiinţa secundă* cu nişte laude atât de reţinute. Carville a spus cândva ceva ce n-am putut uita niciodată, atribuindu-i cuvintele lui Thomas Hardy, romancierul şi poetul victorian. Poate că *într-adevăr* a spus-o Hardy, dar eu n-am găsit-o niciunde consemnată ca aparţinându-i, nici în *Citatele celebre* ale lui Barlett, nici în biografia dedicată lui Hardy pe care am citit-o între publicarea *Căderii libere* şi a *Comportamentului amenin-ţător*. Am o bănuială că e posibil s-o fi inventat Carville însuşi şi c-o atribuise apoi lui Hardy ca să-i ofere greutate. E-o şmecherie pe care eu însumi am folosit-o uneori, deşi mi-e ruşine s-o spun acum.

În orice caz, m-am gândit la citatul acesta din ce în ce mai des atunci când mă luptam cu panica ce-mi stăpânea corpul şi cu paralizia minţii, cu sentimentul acela de *încuiere*. Părea că rezumă disperarea şi impresia din ce în ce mai puternică pe care o aveam, că nu voi mai putea scrie niciodată (ce tragedie, V. C. Andrews cu prepuţ, răpus de o criză de creaţie). Acest citat mi-a indus ideea că orice efort aş face să-mi îmbunătăţesc situaţia s-ar putea dovedi lipsit de sens chiar dacă ar avea sorţi de izbândă.

Potrivit bătrânului şi pesimistului Dennison Carville, romancierul aspirant trebuie să înţeleagă încă din start că ţelurile ficţiunii vor depăşi totdeauna puterile lui de înţelegere, că totul nu e decât un exerciţiu de futilitate. „În comparaţie cu cea mai inanimată fiinţă umană ce umblă pe faţa pământului

şi-şi aruncă umbra asupra lui", se presupune că a spus Hardy, „cel mai meşteşugit trasat personaj dintr-un roman nu e altceva decât o mână de oase." Am înţeles aceste cuvinte fiindcă aşa m-am simţit şi eu în acele interminabile zile de-o realitate disimulată: ca o mână de oase.

Am visat azi-noapte că am fost iar la Manderley.

Dacă există în literatura engleză de ficţiune o primă frază mai frumoasă şi care să-ţi bântuie mai mult mintea ca aceasta, eu n-am citit-o niciodată. Era o frază la care aveam motiv să mă gândesc mult în toamna lui 1997 şi în iarna lui 1998. N-am visat Manderleyul, desigur, ci Sara Laughs, cea pe care Jo o numea uneori „ascunzătoarea". O denumire destul de potrivită, bănuiesc, pentru un loc atât de adânc plasat în pădurile din nordul Maineului, încât nici măcar nu face parte dintr-un oraş, ci dintr-o zonă neîncorporată, marcată pe hărţile statului cu numele de TR-90.

Ultimul dintre aceste vise a fost un coşmar, dar până la acesta au fost toate de-o simplitate parcă suprarealistă. Erau vise din care mă trezeam dorindu-mi să aprind veioza de lângă pat, ca să mă conving de realitatea din jur înainte să adorm la loc. Ştiţi ce consistenţă are aerul înaintea unei furtuni cu tunete, cum totul rămâne nemişcat şi cum pare că ies culorile în evidenţă cu strălucirea lucrurilor văzute într-o intensă stare febrilă? Visele pe care le-am avut în acea vară cu Sara Laughs aşa erau; fiecare îmi lăsase o senzaţie foarte asemănătoare cu cea de greaţă. *Am visat din nou Manderleyul*, îmi spuneam uneori, iar alteori rămâneam

întins în pat cu lumina aprinsă, ascultând vântul de afară, uitându-mă în colţurile umbrite ale dormitorului şi spunându-mi că Rebecca de Winter nu se înecase într-un golf, ci în lacul Dark Score. Că se scufundase, gâlgâind şi dând din braţe, cu ochii ei negri şi ciudaţi plini de apă, în vreme ce cufundarii ţipau nepăsători în amurg. Uneori mă ridicam şi beam un pahar cu apă. Uneori stingeam simplu lumina după ce mă convingeam iarăşi de locul unde mă aflam, mă întorceam pe partea mea de pat şi adormeam la loc.

Rareori m-am gândit la Sara Laughs în timpul zilei şi doar cu mult mai târziu mi-am dat seama că este ceva complet deplasat să existe o dihotomie atât de mare între viaţa conştientă şi cea onirică a unei persoane.

Cred că telefonul lui Harold Oblowski din octombrie 1997 a declanşat visele. Motivul născocit de Harold pentru a mă suna a fost acela de-a mă felicita pentru viitoarea lansare a *Admiratorului lui Darcy*, care era o carte a dracu' de interesantă şi care conţine şi câteva *porcării extrem de inteligente*. Am bănuit că mai are cel puţin încă un lucru trecut pe agenda de lucru – de obicei, Harold are – şi am avut dreptate. Luase prânzul cu Debra Weinstock, editorul meu, cu o zi în urmă, şi ajunseseră să discute despre toamna lui 1998.

– Par aglomerate, a spus el, vorbind despre listele din toamnă, vorbind în special despre jumătatea rezervată *ficţiunii* în listele din toamnă. Şi sunt câteva reveniri surpriză. Dean Koontz...

– Am crezut că el publică de obicei în ianuarie, am spus.

– Aşa face, dar Debra a auzit că romanul ăsta s-ar putea să fie decalat. Vrea să-i mai adauge o secţiune sau ceva. Mai e şi Harold Robbins cu *The Predators*...

– Mare scofală.

– Robbins şi-a păstrat fanii, Mike, şi i-a păstrat. După cum ai spus-o chiar tu mai mult decât o singură dată, scriitorii de ficţiune sunt cu bătaie lungă.

– Îhî.

Am mutat receptorul la cealaltă ureche şi m-am lăsat pe spate în scaun. Făcând asta, am văzut cu coada ochiului fotografia înrămată, cu Sara Laughs, de deasupra biroului. În noaptea aceea aveam s-o vizitez pe-ndelete şi îndeaproape în vise, chiar dacă nu ştiam asta pe atunci; tot ce ştiam atunci era că-mi doream din toată inima ca Harold Oblowski să se grăbească şi să treacă la subiect.

– Simt că eşti nerăbdător, Michael băiete, a spus Harold. Te-am luat cumva de la birou? Scriai?

– Tocmai am terminat pentru astăzi, am spus. Mă cam roade stomacul, dacă tot veni vorba.

– Termin repede, mi-a promis, dar ascultă-mă atent, e important ce-ţi spun. S-ar putea să apară chiar şi cinci alţi scriitori la care nu ne-am aşteptat să publice în toamna viitoare: Ken Follett... se spune că e cel mai bun roman al său de la *Eye of the Needle* încoace... Belvy Plain... John Jakes...

– Nici unul dintre tipii ăştia nu joacă tenis pe terenul meu, am spus, deşi ştiam că nu la asta se referea de fapt Harold; Harold se referea la faptul că nu sunt decât şaisprezece locuri pe lista revistei *Times*.

– Ce spui de Jean Auel, care publică în sfârşit

următoarea carte din saga ei despre sexul-printre-oamenii-cavernelor?

M-am ridicat în picioare.

– Jean Auel? Eşti sigur?

– Păi... nu sută la sută, dar sunt şanse bune. Ultimul, dar nu şi cel mai neînsemnat e un nou roman de Mary Higgins Clark. Eu ştiu pe ce teren de tenis joacă ea şi la fel de bine ştii şi tu.

Să fi primit genul acesta de veşti în urmă cu şase sau şapte ani, când simţeam că am de protejat o reputaţie, aş fi făcut spume la gură; Mary Higgins Clark *într-adevăr* juca pe acelaşi teren cu mine, împărţeam acelaşi public şi, până acum, programul nostru editorial fusese în aşa fel aranjat încât să nu ne călcăm pe bătături unul pe celălalt... ceea ce era în folosul meu mai mult decât în al ei, de asta să fiţi siguri. Într-o confruntare corp la corp, m-ar fi făcut praf şi pulbere. După cum a observat răposatul Jim Croce atât de inteligent, nu te tragi de şireturi cu Superman, nu scuipi în bătaia vântului, nu-i scoţi masca bătrânului Călăreţ Singuratic şi nu te pui cu Mary Higgins Clark. Nu dacă eşti Michael Noonan, adică.

– Cum de e posibil aşa ceva? am întrebat.

Nu cred că am vorbit pe-un ton prea îngrijorat, însă Harold mi-a răspuns în maniera fricoasă şi bâlbâită a unuia care bănuieşte că va fi concediat sau chiar decapitat pentru că aduce veşti rele.

– Nu ştiu. Cred că s-a întâmplat să aibă încă o idee pentru un roman anul ăsta. Mi s-a spus că aşa ceva se poate întâmpla.

În calitatea mea de individ care-a avut şi el parte de câte două duşte o dată ştiam că e posibil, aşa că

l-am întrebat pur şi simplu pe Harold ce voia să fac. Mi s-a părut cea mai rapidă şi mai uşoară cale de a-l face să încheie convorbirea. Răspunsul nu m-a surprins; ce voiau *amândoi*, el şi Debra – ca să nu mai pomenească de toţi ceilalţi de la Putnam –, era o carte pe care s-o publice la sfârşitul verii anului 1998, devansând-o astfel pe doamna Clark şi pe toţi ceilalţi din competiţie cu vreo două luni. Apoi, în luna noiembrie, directorii de vânzări de la Putnam îi mai puteau oferi cărţii o a doua lansare sănătoasă, având în vedere sărbătorile de Crăciun care urmau.

– Aşa *spun* ei, am replicat eu.

Asemeni celor mai mulţi romancieri (şi, în această privinţă, nu prea există diferenţe între cei de succes şi cei fără succes, demonstrând astfel că s-ar putea să aibă un oarecare temei această idee, la fel ca şi paranoia în derivă ce o însoţeşte de obicei), n-am avut niciodată încredere în promisiunile editorilor.

– Cred că poţi avea încredere în ei de data asta, Mike; *Admiratorul lui Darcy* a fost ultima ta carte prevăzută în contractul cu cealaltă editură, dacă îţi aminteşti.

Harold părea aproape extaziat la gândul viitoarelor negocieri cu Debra Weinstock şi Phyllis Grann de la Putnam.

– Chestia bună e că ei încă te plac. Te vor plăcea chiar mai mult, cred, dacă vor vedea înainte de Ziua Recunoştinţei nişte pagini pe care să apară scris numele tău.

– Vor să le dau următoarea carte în noiembrie? Luna *viitoare*?

Am dat vocii mele ceea ce credeam că e tonul perfect de incredulitate, de parcă n-aş fi ţinut *Promisiunea lui Helen* într-un seif de bancă de aproape unsprezece ani. Aceasta fusese prima nucă pe care o pusesem la păstrare; acum era singura nucă ce-mi mai rămăsese.

– Nu, nu, ai timp până prin cincisprezece ianuarie, cel puţin, mi-a răspuns el, încercând să pară mărinimos.

M-am surprins întrebându-mă unde prânziseră el şi cu Debra. Într-un loc select, mi-aş fi pus viaţa chezăşie că aşa fusese. La Four Seasons, poate. Johanna i-a spus mereu localului ăla Frankie Valli and the Four Seasons[5].

– Asta înseamnă că şi ei vor trebui să accelereze procesul de producţie, să-l accelereze *drastic*, dar sunt dispuşi să facă asta. Adevărata întrebare e dacă *tu* eşti sau nu dispus să accelerezi procesul de producţie.

– Cred că aş putea, dar îi va costa, am spus. Spune-le să se gândească la asta ca la situaţia când mergi la curăţătorie cu hainele şi ceri să ţi le termine în aceeaşi zi.

– Oh, ce mare pacoste pe capul lor!

Harold a vorbit de parcă că tocmai îşi făcea alergarea prin Parcul Naţional Yellowstone şi a ajuns în dreptul gheizerului Old Faithful când acesta ţâşnea şi toată lumea şi-a declanşat aparatele de fotografiat Instamatic.

– Cât crezi că sunt dispuşi să...

– O supratăxă plătită o dată cu avansul e probabil

[5]Celebră formaţie de muzică rock din anii '60 – n. tr.

cea mai bună metodă, a spus el. Vor face nazuri desigur, vor pretinde că mişcarea e şi în interesul tău. Chiar că e *în primul rând* în interesul tău. Dar bazându-ne pe argumentul muncii suplimentare... pe munca susţinută pe care o ai de depus...

– Agonia mentală a creaţiei... crampele naşterii premature...

– Corect... corect... Cred că o suprataxă de zece la sută e bine.

A vorbit cumpătat, ca un om ce încearcă să fie cât de corect posibil. În ceea ce mă privea, mă întrebam câte femei ar putea să nască la comandă cu o lună şi ceva înainte de termen dacă li s-ar spune că vor primi două sau trei sute de dolari în plus pentru asta. Probabil că e mai bine ca unele întrebări să rămână fără răspuns.

Dar în cazul meu ce mai conta? Blestemăţia aia era deja scrisă, nu?

– Ei bine, vezi dacă poţi încheia afacerea, am spus.

– Da, dar nu cred că vrem să punem în discuţie numai o singură carte, nu? Cred că...

– Harold, ce vreau acum e să mănânc ceva de prânz.

– Pari puţin încordat, Michael. E totul...

– Totul e bine. Discută cu ei doar despre o carte, la care să adaugi îndulcitorul că, în ceea ce mă priveşte, voi accelera producţia. Bine?

– Bine, a spus după una dintre pauzele sale cele mai grăitoare. Dar sper că asta nu înseamnă că nu vei onora un contract pentru trei sau patru cărţi mai târziu. Bate fierul cât e cald, ţi-aminteşti? Ăsta-i motoul campionilor.

– Motoul campionilor e „traversează podurile doar când ajungi la ele", am spus, şi-n noaptea aceea am visat că am fost din nou la Sara Laughs.

* * *

În acest vis – în toate visele pe care le-am avut în toamna şi iarna aceea – păşeam în susul străzii către cabană. Stradela e o deviaţie lungă de trei kilometri prin pădure, care iese şi dă înapoi în Route 68. La fiecare dintre capete are un număr de identificare (Stradela Patruzeci şi doi, dacă are vreo importanţă), însă în caz că trebuie să chemi pompierii, nu are un nume. Nici noi, eu şi cu Jo, nu i-am atribuit unul, nici măcar între noi. Este îngustă, mai degrabă un făgaş dublu pe marginile căruia creşte timoftică şi iarba-vrăjitoarei. Când mergi la volan o auzi frecându-se de dedesubtul maşinii sau camionetei tale, şoptind ca nişte voci şterse.

În vis, nu merg cu maşina, totuşi. Niciodată nu merg cu maşina. În vise merg pe jos.

Copacii se înghesuie aproape de-o parte şi de alta a străzii. Cerul din ce în ce mai întunecat de deasupra capului meu nu e altceva decât o fâşie. Curând voi putea vedea strălucirea discretă a primelor stele. Apusul s-a încheiat. Greierii cântă. Cufundarii ţipă pe lac. Vietăţi mici – veveriţe cu fălci, probabil, sau poate pur şi simplu veveriţe – foşnesc prin pădure.

Ajung apoi la un drum de acces prăfuit, ce merge în jos pe povârnişul dealului din partea mea dreaptă. E drumul nostru de acces, e marcat cu o pancartă din lemn pe care scrie SARA LAUGHS. Rămân în

capul drumului, nu merg mai departe. Jos e cabana. E făcută numai din buşteni şi are câteva aripi nou adăugate; în spatele ei se află estacada. Are paisprezece camere în total, ridicol de multe. Ar trebui să aibă un aspect urât şi penibil, dar cumva nu are. Sara are aerul unei văduve dârze, aspectul unei doamne ce se îndreaptă implacabilă către al o sutălea an de viaţă, mişcându-se încă destul de vioi, în pofida şoldurilor cuprinse de artrită şi a genunchilor săi firavi.

Partea din mijloc e cea mai veche, datând de prin anul 1900. Au mai fost adăugate nişte părţi în anii treizeci, patruzeci şi şaizeci. Cândva a funcţionat drept cabană de vânătoare; pentru o scurtă vreme, pe la începutul anilor şaptezeci, a servit drept cămin unui grup de hippy transcendentalişti. A fost de-a lungul vremii dată în concesie sau închiriată; proprietarii ei de la sfârşitul anilor patruzeci şi până în 1984 au fost soţii Hingerman, Darren şi Marie... apoi Marie singură, după moartea lui Darren în 1971. Singura modificare vizibilă adusă de când eram noi proprietari este micuţa antenă parabolică montată pe creasta din mijloc a acoperişului. A fost ideea Johannei şi nici măcar n-a avut ocazia să se bucure de ea.

În spatele casei, lacul scânteiază în lumina de după apus. Drumul de acces, observ eu, e acoperit cu ace de brad şi cu crengi de copac rupte. Tufişurile ce cresc pe marginile lui s-au dezvoltat sălbatic, întinzându-şi crenguţele unul spre celălalt aidoma unor amorezi. Dacă ai trece pe acolo cu maşina, rămurelele i-ar zgâria, ţipând neplăcut, caroseria. Jos, observ eu, pe buştenii pereţilor casei

principale cresc muşchi şi, prin scândurile podeţului de pe marginea drumului au pătruns trei fire de floarea-soarelui cu nişte feţe asemănătoare cu trei reflectoare. Sentimentul general pe care ţi-l inculcă nu e tocmai acela de neglijenţă, ci de *părăsire*.

Se simte suflul unei brize şi răceala pe care-o dă pielii mele mă face să realizez că am transpirat. Simt miros de pin – un iz acru şi, în acelaşi timp, impecabil – şi mirosul difuz, dar cumva extraordinar de puternic, al lacului. Dark Score e unul dintre cele mai curate şi mai adânci lacuri din Maine. Până spre sfârşitul anilor treizeci a fost mai mare, ne-a spus Marie Hingerman; asta până ce Western Maine Electric, lucrând mână-n mână cu morile şi fabricile de hârtie din jurul Rumford-ului, au primit aprobare din partea statului să îndiguiască râul Gessa. Marie ne-a mai arătat şi câteva fotografii încântătoare cu nişte doamne îmbrăcate în rochii albe şi domni cu jiletci stând în nişte canoe – instantaneele astea erau din timpul primului război mondial, ne-a spus ea, şi a arătat spre una dintre femeile acelea tinere, îngheţată pentru totdeauna într-un cadru din Epoca Jazului, ţinând o vâslă de canoe ridicată în aer. „Aia-i maică-mea", a spus ea, „iar bărbatul pe care-l ameninţă cu vâsla e tata."

Cufundari ţipând, vocile lor sunând a pierdere. Acum o pot vedea pe Venus pe cerul întunecat. Stea frumoasă, stea luminoasă, aş vrea să pot, aş vrea să am... în visele acestea întotdeauna vreau să o am pe Johanna.

După ce-mi pun dorinţa, încerc să pornesc pe drumul de acces. Sigur că pornesc. Doar e casa mea, nu? Unde altundeva să merg dacă nu acasă,

acum că se întunecă şi acum că foşnetul tainic di pădure pare atât mai apropiat, cât şi, cumva, m plin de sens? Unde altundeva să *pot* merge? E în tuneric şi-mi va fi frică să intru singur în casa întu necată (să presupunem că Sara nu e împăcată c gândul c-a fost lăsată singură atâta timp? Să presu punem că e furioasă?), dar nu am încotro. Dacă întrerupt curentul, voi aprinde una dintre lămpil alea pentru vremuri grele pe care le ţinem în dulă piorul din bucătărie.

Numai că nu pot merge. Picioarele nu vor să s mişte. Ca şi când ar şti corpul ceva ce creierul meu nu ştie despre casa de acolo. Briza se înteţeşte din nou, făcându-mi pielea de găină, şi mă întreb ce-am putut face să transpir în halul ăsta. Am fugit? Şi dacă da, spre ce am fugit? Sau de ce?

Şi părul mi-e ud de transpiraţie; îmi stă lipit de frunte într-un ghemotoc neplăcut şi greu. Ridic mâna să-l îndepărtez şi observ că pe dosul palmei, chiar sub încheieturile degetelor, se află o tăietură superficială, destul de nouă. Uneori, tăietura asta e pe mâna dreaptă, alteori e pe stânga. Îmi spun: *Dacă-i vorba de-un vis, detaliile sunt excelente.* Întotdeauna îmi spun asta: *Dacă-i vorba de-un vis, detaliile sunt excelente.* Ăsta-i adevărul curat. Sunt detalii specifice unui romancier... dar, în vise, poate că fiecare e romancier. De unde să ştiu eu?

Acum, Sara Laughs e doar o îngrămădire de umbre întunecate acolo jos, iar eu îmi dau seama că tot vreau să ajung acolo. Sunt o persoană care şi-a antrenat mintea să nu răspundă la comandă şi-mi imaginez prea multe lucruri care mă pot aştepta înăuntru. Un raton turbat stând ghem într-un colţ al

bucătăriei. Lilieci în baie – dacă-i deranjez, vor întesa aerul din jurul feţei mele plecate la pământ, chiţăind şi lovindu-mi obrajii cu aripile lor prăfuite. Până şi una dintre faimoasele Creaturi de Dincolo de Univers ale lui William Denbrough stă ascunsă acum sub verandă, aşteptând cu ochii ei strălucitori şi tiviţi cu puroi ca eu să mă apropii.

– Ei bine, aici nu pot rămâne, spun cu voce tare, dar picioarele nu vor să se mişte şi se pare că *voi* rămâne aici, unde drumul de acces se întâlneşte cu stradela, se pare că voi rămâne aici, fie că-mi place, fie că nu.

Acum, foşnetul din pădurea din spatele meu nu mai sună a animale mici (cele mai multe dintre ele trebuie să fi intrat deja în cuiburi sau în vizuini), ci a paşi venind spre mine. Încerc să mă întorc să văd, dar nici măcar atât nu pot face...

... şi aici mă trezeam de obicei. Primul lucru pe care-l făceam întotdeauna era să mă întorc pe spate, convingându-mă că am revenit la realitate prin demonstrarea faptului că încă îmi mai răspundea corpul la comenzi. Uneori – de cele mai multe ori, de fapt – mă trezeam spunându-mi: *Manderley, am visat din nou Manderleyul.* Era ceva înfricoşător în acest gând (e ceva înfricoşător şi în privinţa visului meu repetitiv, cred, a faptului că subconştientul încearcă obsesiv să scoată la lumină cine ştie ce obiect care nu se lasă dezgropat), dar aş minţi dacă aş spune şi că o parte din mine se bucura de calmul nemişcat şi văratic în care era întotdeauna învăluit visul, iar acea parte se bucura întotdeauna de durerea şi de sentimentul rău-prevestitor pe care le încercam după trezire. Era ceva exotic de ciudat în

acest vis, ceva ce lipsea din viaţa mea conştientă acum că drumul care ducea afară din tărâmul imaginaţiei mele era atât de temeinic blocat.

Singura dată când îmi amintesc că am fost cu adevărat înspăimântat (şi trebuie să vă spun că nu am sută la sută încredere în nici una dintre aceste amintiri, fiindcă de foarte multă vreme ele au părut că nici nu există) a fost când m-am trezit într-o noapte vorbind destul de limpede în întunericul dormitorului: „E ceva în spatele meu, nu-i da voie să mă prindă, e ceva în pădure, te rog nu-i da voie să mă prindă." Nu m-au înspăimântat cuvintele în sine, cât tonul pe care au fost ele rostite. Era vocea unei persoane aflate chiar la graniţa panicii şi nici măcar nu părea a fi propria mea voce.

Cu două zile înaintea Crăciunului lui 1997, am mai făcut un drum la Fidelity Union, unde directorul băncii m-a mai însoţit o dată spre seiful meu, prin catacombele îmbăiate în lumină fluorescentă. Pe când coboram scările împreună, el m-a asigurat (pentru a douăsprezecea oară, cel puţin) că soţia lui era un *mare* fan al operei mele, că-mi citise toate cărţile, că nu se mai sătura. Pentru a douăsprezecea oară (cel puţin) i-am răspuns că nu-mi mai rămâne altceva de făcut acum decât să-l prind pe *el* în mrejele mele. A răspuns cu obişnuitul său chicot. Mi-am spus că acest des-repetat schimb de replici este un fel de „împărtăşanie a bancherului".

Domnul Quinlan şi-a introdus cheia în Slotul A şi a răsucit-o. Apoi, la fel de discret ca un codoş ce şi-a condus clientul la patul prostituatei, a plecat. Am introdus şi eu cheia mea în Slotul B, am răsu-

cit-o şi-am deschis sertarul. Părea foarte mare acum. Singura cutie pentru manuscrise rămasă părea că se ghemuise speriată în colţul cel mai îndepărtat, precum un căţeluş abandonat ai cărui părinţi au fost ridicaţi de hingheri şi apoi gazaţi. *Promisiune* stătea scris pe capac, cu litere mari şi negre. De-abia dacă-mi aminteam despre ce era vorba în blestemata asta de poveste.

L-am apucat pe călătorul ăsta prin timp din anii optzeci şi-am trântit uşa seifului. Nu mai rămăsese acum nimic acolo decât praful. *Dă-mi aia-napoi*, şuierase Jo ca un şarpe în visul meu – era prima dată când mă gândeam la asta în câţiva ani buni. *Dă-mi aia-napoi, e cartea mea de omorât timpul.*

– Am terminat, domnule Quinlan, am strigat.

Vocea mi-a răsunat în urechi dură şi tremurată, însă domnul Quinlan a părut că nu sesizează nimic... sau poate că era discret. Nu puteam fi eu singurul client, la urma urmei, care găsea că vizitele la această versiune financiară a cimitirului memorial de la Forest Lawn îl sau o consumă emoţional.

– Chiar o să citesc una dintre cărţile dumneavoastră, a spus el, aruncând scurt şi involuntar o privire la cutia din mâna mea (probabil că aş fi putut aduce o servietă în care s-o pun, dar niciodată nu-mi luam cu mine una în acele expediţii). De fapt, cred că voi trece asta pe lista lucrurilor de făcut pentru anul viitor.

– Aşa să faceţi, am spus. Chiar aşa să faceţi, domnule Quinlan.

– Mark, a spus el. Vă rog.

Şi asta a mai spus-o înainte.

Am compus două scrisori, pe care le-am introdus

apoi în cutia cu manuscrisul înainte să-l trimit cu Federal Express-ul. Pe amândouă le-am scris la calculatorul pe care corpul meu mă lăsa să-l folosesc, atâta vreme cât alegeam funcţia Note Pad. Doar deschizând Word Şase se declanşau furtunile. N-am încercat niciodată să scriu un roman folosind funcţia Note Pad, conştient fiind că, dacă aş face asta, aş pierde probabil şi această funcţie... ca să nu mai vorbesc de posibilitatea de a juca scrabble şi de a face rebusuri pe aparatul ăla. Am încercat de vreo două ori să scriu de mână, dar am avut parte de-un insucces spectaculos. Problema nu era ceea ce am numit eu cândva „timiditatea faţă de ecran"; mi-am dovedit singur asta.

Unul dintre mesaje era pentru Harold, celălalt pentru Debra Weinstock, iar amândouă spuneau cam acelaşi lucru: aici e romanul cel nou, *Promisiunea lui Helen*, sper să-ţi placă la fel de mult ca şi mie, dacă pare puţin necizelat e pentru că a trebuit să lucrez mult peste program ca să-l pot termina atât de repede, Crăciun fericit, Hanukkah fericit, Erin Go Bragh, ne daţi ori nu ne daţi, sper să-ţi dea cineva un nenorocit de ponei.

Am stat aproape o oră la poştă, la o coadă formată din nişte oameni fără stare, cu priviri mânioase (Crăciunul e o perioadă atât de lipsită de griji şi de orice presiune – asta-mi place la el), ţinând sub braţul stâng *Promisiunea lui Helen* şi în mâna dreaptă un exemplar din *The Charm School* al lui Nelson DeMille. Am citit aproape cincizeci de pagini înainte să-mi încredinţez ultimul roman nepublicat unei funcţionare ce părea că se grăbeşte. Când i-am urat Crăciun fericit, a tresărit şi n-a spus nimic.

CAPITOLUL PATRU

Când am intrat pe uşă, telefonul suna. Era Frank Arlen, dorind să ştie dacă mi-ar plăcea să-mi petrec la el Crăciunul. Să-l petrec cu *ei*, de fapt; veneau toţi fraţii lui şi familiile lor.

Am fost gata să-i spun nu – ultimul lucru de care aveam nevoie era un Crăciun nebunesc în stil irlandez, unde toată lumea bea whisky şi deplânge moartea lui Jo, în vreme ce poate două duzini de copii cu muci la nas se târăsc pe podea – şi m-am auzit spunând că vin.

Frank a părut la fel de surprins ca şi mine, dar sincer încântat.

– Fantastic! a strigat el. Când poţi ajunge?

Eram în holul de la intrare, apa îmi picura de pe galoşi pe gresie şi de unde mă aflam mă puteam uita prin arcadă în sufragerie. Nu aveam brad de Crăciun; nu mă mai deranjasem să împodobesc vreunul după moartea lui Jo. Încăperea părea atât moartă, cât şi prea mare pentru mine... o adevărată pistă pentru patinatori cu rotile.

– Am fost plecat să fac nişte cumpărături, am spus. Ce zici dacă arunc nişte chiloţi într-o geantă, mă urc la loc în maşină şi vin spre sud cât încă mai e cald motorul?

– Nemaipomenit, a spus Frank fără să ezite o clipă. Putem ţine o seară a burlacilor înainte să înceapă să sosească Fiii şi Fiicele Malden-ului de est. Îţi torn în pahar imediat ce pun jos receptorul.

– Atunci, cred c-ar fi bine s-o pornesc la drum, am spus.

Aceea a fost de departe cea mai bună sărbătoare de când murise Johanna. Singura sărbătoare bună, cred. Vreme de patru zile am fost membru de onoare al familiei Arlen. Am băut prea mult, am toastat în amintirea Johannei de prea multe ori... şi am ştiut, cumva, că ea ar fi bucuroasă să ştie că fac toate astea. Doi bebeluşi au salivat pe mine, un câine s-a urcat în patul meu în toiul nopţii şi cumnata lui Nicky Arlen s-a dat uşor la mine în seara de după Crăciun, când m-a surprins singur în bucătărie, pregătindu-mi un sandviş cu carne de curcan. Am sărutat-o pentru că era limpede că asta voia, şi o mână aventuroasă (sau poate că „neascultătoare" e cuvântul potrivit) m-a apucat pentru o clipă de undeva de unde numai eu m-am mai apucat în ultimii trei ani şi jumătate. A fost un şoc pentru mine, dar nu unul absolut neplăcut.

N-am mers mai departe – într-o casă plină de Arleni şi cu Susy Donahue încă nedivorţată oficial (asemenea mie, şi ea a fost membru de onoare al familiei Arlen de Crăciunul acela), cu greu aş fi putut merge –, dar mi-am spus că sosise timpul să plec... asta doar dacă nu voiam să gonesc cu mare viteză pe-o stradă îngustă care cel mai probabil se sfârşea într-un perete din cărămidă. Am plecat pe douăzeci şi şapte, foarte fericit că venisem, şi l-am

îmbrăţişat puternic pe Frank când stăteam lângă maşina mea. Pentru patru zile nu m-am gândit deloc că nu mai rămăsese nimic altceva în seiful de la Fidelity Union decât praful şi pentru patru zile am dormit neîntors până la ora opt dimineaţa, trezindu-mă uneori cu dureri de stomac şi cu migrene de mahmureală, dar niciodată în toiul nopţii, repetându-mi în gând: *Am visat din nou Manderleyul.* M-am întors la Derry simţindu-mă împrospătat şi înnoit.

Zorii primei zile a lui 1998 au fost limpezi, şi răcoroşi, şi nemişcaţi şi frumoşi. M-am ridicat din pat, am făcut un duş, apoi am rămas la fereastra dormitorului bând cafea. Mi-am dat brusc seama – cu toată puterea şi simplitatea faptului că sus înseamnă deasupra capului şi jos înseamnă sub picioare – că acum aş putea scrie. Era un an nou, ceva se schimbase şi, dacă voiam, acum puteam scrie. Piatra se rostogolise.

Am intrat în camera de lucru, m-am aşezat la calculator şi l-am deschis. Inima îmi bătea normal, nu aveam transpiraţie pe frunte sau pe ceafă şi palmele-mi erau calde. Am deschis meniul principal, cel pe care-l primeşti dacă apeşi pe mărul Macintosh, şi acolo era vechiul meu amic Word Şase. Am dat clic pe el. A apărut logo-ul cu stiloul şi pergamentul şi atunci, dintr-o dată, n-am mai putut respira. Mi se părea că-mi cuprinseseră pieptul nişte chingi de fier.

M-am împins de la birou, trăgând cu degetele disperat de gulerul puloverului pe care-l purtam. Roţile scaunului s-au agăţat într-un covoraş – una dintre cumpărăturile de ocazie ale lui Jo în ultimul

ei an de viață – și m-am răsturnat pe spate. Am lovit podeaua cu capul și singurul lucru pe care l-am văzut a fost o trombă de scântei aprinse împrăștiindu-se în fața ochilor mei.

Cred că am fost norocos că nu am leșinat, dar cred că adevăratul meu noroc din dimineața noului an 1998 e că am căzut așa cum am căzut. Dacă m-aș fi împins doar de la birou și aș fi continuat să văd logo-ul acela – și hidosul ecran alb care urma după el –, cred că aș fi murit sugrumat.

Când m-am ridicat în picioare anevoie, eram măcar în stare să respir. Mi se părea că respir printr-un pai și la fiecare inhalare auzeam un sunet ciudat, ascuțit, însă respiram. M-am împleticit până în baie și am vomitat în chiuvetă atât de puternic, încât am stropit oglinda cu vomă. Mi s-a încețoșat vederea și mi s-au muiat genunchii. De data asta m-am lovit la frunte, izbind-o de marginea chiuvetei, și, deși nu sângeram de la ceafă (spre prânz aveam acolo un cucui foarte serios, totuși), fruntea îmi sângera puțin. Această din urmă lovitură mi-a lăsat mai târziu o urmă purpurie, despre care, desigur, am mințit apoi, spunându-le celor care m-au întrebat că m-am izbit de ușa de la baie în crucea nopții, prostul de mine, asta ar trebui să te-nvețe minte să nu te mai trezești la ora două noaptea fără să aprinzi o veioză.

Când mi-am recăpătat complet cunoștința (dacă există așa ceva), eram încovrigat pe pardoseală. M-am ridicat, am dezinfectat tăietura de la frunte și am șezut pe marginea căzii cu capul în pământ până ce-am fost sigur că mă pot ridica. Am șezut acolo cincisprezece minute, cred, și, în acest interval,

am ajuns la concluzia că, în lipsa unui miracol, cariera mea s-a încheiat. Harold va țipa în agonie și Debra va geme a neîncredere, dar ce puteau ei face? Să trimită la mine Poliția Editorială? Să mă amenințe cu Gestapoul Clubului Cartea Lunii? Chiar de-ar fi putut, la ce-ar fi ajutat? Nu poți scoate sevă din cărămidă sau sânge din piatră seacă. În lipsa unei recuperări miraculoase, viața mea de scriitor se încheiase.

Și dacă-i așa? m-am întrebat. *Ce-ți rămâne de făcut în viitorii patruzeci de ani, Mike? În patruzeci de ani poți juca o grămadă de scrabble, poți merge într-o grămadă de Croaziere Rebusistice, poți bea o grămadă de whisky. Dar îți ajunge asta? Cu ce altceva mai vrei să-ți umpli anii care ți-au rămas de trăit?*

Nu voiam să mă gândesc la asta, nu atunci. Următorii patruzeci de ani își puteau avea singuri de grijă; eu eram fericit și numai să trec de ziua Anului Nou din 1998.

Când am simțit că mă pot controla, am intrat înapoi în birou, mi-am târșâit picioarele spre calculator cu ochii ferm ținuți în podea, am dibuit după butonul potrivit și am închis mașinăria. Poți strica programul închizând astfel calculatorul, dar, dată fiind situația, nu mi s-a părut că asta are vreo importanță.

În noaptea aceea am visat din nou că merg la vremea crepusculului pe Stradela Patruzeci și unu, cea care duce la Sara Laughs; mi-am pus din nou o dorință uitându-mă la steaua de seară, în vreme ce cufundarii țipau pe lac, și am simțit din nou o prezență în pădurea din spate, ceva apropiindu-se chiar

mai mult. Se părea că vacanța mea de Crăciun se încheiase.

Iarna aceea a fost o iarnă grea, friguroasă, cu multă zăpadă, iar în februarie, o epidemie de gripă i-a răpus pe mulți dintre bătrânii din Derry. I-a doborât așa cum doboară un vânt puternic copacii bătrâni după o furtună cu gheață. Pe mine m-a ocolit. În iarna aceea n-am suferit nici măcar de-o răceală ușoară.

În martie, am luat avionul spre Providence și am participat la Campionatul de Rebus Will Weng din Noua Anglie. M-am clasat pe locul patru și am câștigat cincizeci de dolari. Am înrămat cecul și l-am atârnat pe perete în sufragerie. Cândva, aproape toate Certificatele mele de Triumf înrămate (asta e exprimarea lui Jo; toate expresiile bune îi aparțin lui Jo, așa mi se pare) erau agățate pe pereții biroului, dar, în luna martie a anului 1998, nu prea mai intram acolo. Când voiam să joc scrabble împotriva calculatorului sau să rezolv un rebus gigant, foloseam PowerBook-ul și ședeam la masa din bucătărie.

Mi-amintesc că am stat acolo într-o zi, am deschis meniul principal al PowerBook-ului, am mers în jos către programul de rebusuri... apoi am coborât cursorul mai jos, până ce l-a evidențiat pe vechiul meu amic, Word Șase.

Nu m-a năpădit atunci frustrarea sau o furie impotentă, fără scop (încercasem de multe ori amândouă aceste sentimente de când terminasem *Cădere liberă*), ci tristețe și o tânjire simplă. Să mă uit la icoana programului Word Șase a fost dintr-o

dată ca și când m-aș uita la fotografiile cu Jo pe care le țineam în permanență în portmoneu. Când le studiam pe acestea, îmi spuneam uneori că mi-aș vinde sufletul nemuritor ca s-o am iarăși lângă mine... și, în acea zi de martie, mi-am spus că aș fi în stare să-mi vând sufletul numai să mai pot scrie iarăși o poveste.

Ce mai aștepți, atunci: încearcă, mi-a șoptit o voce. *Poate că s-au schimbat lucrurile.*

Doar că nimic nu se schimbase și știam asta. Așa că, în loc să deschid Word Șase, am dus icoana spre coșul de gunoi din colțul drept de jos al ecranului și l-am aruncat. Salutare, vechi amic.

Debra Weinstock m-a sunat de multe ori în iarna aceea, cel mai adesea cu veşti bune. La începutul lui martie m-a anunțat că *Promisiunea lui Helen* a fost aleasă de clubul de carte Literary Guild ca a doua recomandare pentru luna august, cealaltă carte fiind un *thriller* juridic scris de Steve Martini, un alt veteran al segmentului opt-cincisprezece al listei de *best-selleruri* a revistei *Times*. Iar editorul meu pentru Marea Britanie, a spus Debra, o adora pe *Helen*, era sigur că va fi „cartea mea de răsunet". (Vânzările mele în Marea Britanie au fost întotdeauna slabe.)

– *Promisiunea* e într-un fel o nouă direcție pentru tine, a spus Debra. Nu crezi?

– Am avut și eu impresia asta, m-am confesat și m-am întrebat cum ar reacționa Debbie dacă i-aș spune că romanul noii mele direcții a fost scris cu aproape doisprezece ani în urmă.

– Are... nu știu... un fel de *maturitate*.

– Mulțumesc.

– Mike? Cred că se întrerupe legătura. Nu te-aud prea bine.

Sigur că nu mă auzea. Mă muşcam de mână ca să nu izbucnesc în râs. Acum, cu grijă, am scos-o din gură şi am examinat urmele lăsate de dinţi.

– E mai bine?

– Da, cu mult. Aşadar, despre ce-i cea nouă? Dă-mi un indiciu.

– Ştii răspunsul la asta, puştoaico.

Debra a râs.

– „Va trebui să citeşti cartea ca să afli, Josephine", a spus ea. Corect?

– Da, doamnă.

– Păi, ţine-o tot aşa. Amicii tăi de la Putnam sunt înnebuniţi de felul cum te autodepăşeşti.

Am spus rămas bun, am închis telefonul şi apoi am râs bezmetic pentru aproape zece minute. Am râs până ce mi-au dat lacrimile. Aşa-s eu, însă. Întotdeauna mă autodepăşesc.

În acest răstimp am fost de acord să fac şi un interviu telefonic cu un redactor de la *Newsweek,* care voia să scrie un articol despre Noul Val Gotic American (orice ar însemna asta, dincolo de o exprimare care ajută la vinderea altor câteva exemplare de revistă) şi să primesc vizita unui intervievator de la *Publishers Weekly* care voia să publice textul chiar înainte de apariţia *Promisiunii lui Helen.* Am fost de acord cu acestea fiindcă amândouă păreau inofensive, genul de interviuri pe care le poţi oferi prin telefon în vreme ce îţi citeşti corespondenţa. Iar Debra a fost încântată de gestul meu, fiindcă de obicei refuz genul acesta de publicitate.

Urăsc partea asta a meseriei, întotdeauna am urât-o, mai cu seamă iadul discuţiilor televizate în direct, unde nimeni nu ţi-a citit blestemata de carte şi prima întrebare este întotdeauna: „De unde Dumnezeu găseşti ideile astea trăsnite?" Să-ţi faci reclamă e ca şi când ai merge să cinezi la un local chinezesc în care se serveşte sushi şi unde tu eşti de fapt sushi-ul. A fost, deci, minunat să trec de etapa asta şi să am şi sentimentul că i-am dat Debrei nişte veşti bune pe care să le poată ea da mai departe şefilor ei. „Da", va putea ea spune, „încă-i dă mâncărimi publicitatea, dar l-am convins să facă vreo două chestii."

De-a lungul acestor evenimente, au continuat şi visele mele cu Sara Laughs – nu în fiecare noapte, dar în fiecare a doua sau a treia, fără ca eu să mă gândesc la ele vreodată în timpul zilei. Mi-am rezolvat rebusurile, mi-am cumpărat o chitară acustică şi am început să învăţ să cânt la ea (n-aveam, totuşi, niciodată să fiu invitat să cânt în turneu cu Patty Loveless sau cu Alan Jackson), am scanat în fiecare zi din priviri pagina mare cu necrologuri din *Derry News* în căutarea unor nume cunoscute. Cu alte cuvinte, am moţăit aproape tot timpul în picioare.

Ce a pus capăt la toate a fost un telefon de la Harold Oblowski la nu mai mult de trei zile după ce-mi spusese Debra despre clubul de carte. Afară era furtună – un fenomen de ninsoare-transformându-se-în-zloată, care s-a dovedit a fi ultima şi cea mai mare răbufnire a iernii. Pe la jumătatea serii, curentul electric avea să se întrerupă în tot Derry-ul, dar, când m-a sunat Harold la cinci după-amiaza,

situația doar începuse să se înrăutățească.

– Tocmai am purtat o discuție foarte interesantă cu editorul tău, mi-a spus el. O discuție foarte revelatoare, foarte *energizantă*. Tocmai am închis telefonul, de fapt.

– Oh?

– Chiar așa, oh. La Putnam circulă zvonul, Michael, că ultima ta carte e posibil să aibă o influență pozitivă asupra puterii tale de vânzare. E un sentiment foarte puternic.

– Da, am spus, mă autodepășesc.

– Hă?

– Vorbesc aiurea, Harold. Continuă.

– Păi... Helen Nearing e un personaj principal grandios, iar Skate e cel mai bun personaj negativ pe care l-ai creat vreodată.

N-am spus nimic.

– Debra a avansat posibilitatea de a face din *Promisiunea lui Helen* un punct de pornire pentru un contract de trei cărți. Un contract de trei cărți foarte *avantajos*. Și asta fără ca eu să mișc un deget. Trei înseamnă cu o carte în plus față de cât s-a arătat dispusă orice editură să riște până acum. Am adus în discuție nouă milioane de dolari, trei pe fiecare carte, cu alte cuvinte, așteptând ca ea să-și râdă de mine... un agent însă trebuie să pornească de *undeva* și eu aleg întotdeauna cel mai înalt loc pe care-l găsesc. Cred că trebuie să am în arborele genealogic niște ofițeri de armată romană.

Vânzători etiopieni de covoare, mai degrabă, mi-am spus în gând, dar n-am rostit-o cu voce tare. M-am simțit așa cum te simți când a cam exagerat dentistul cu novocaina și ți-a afectat buzele și

limba, nu doar dintele cu probleme și gingia din jurul lui. Dacă încercam să vorbesc, probabil că n-aș fi făcut decât să pleoscăi și să împrăștii salivă. Harold vorbea aproape fără oprire. Un contract de trei cărți pentru noul și maturul Harold Noonan. Biletele norocoase, iubire.

De data asta nu mi-a mai venit să râd. De data asta mi-a venit să țip. Harold a continuat să vorbească, fericit și neștiutor. Harold nu știa că murise copacul făcător de cărți. Harold nu știa că noul Mike Noonan suferea de o insuficiență respiratorie cataclismică și de accese violente de vomă de fiecare dată când încerca să scrie.

– Vrei să auzi ce mi-a răspuns, Michael?

– Lovește-mă.

– A spus: „Păi, nouă e clar că-i mult, da-i un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul. Avem impresia că această nouă carte e un mare pas înainte pentru el." Asta-i extraordinar. *Extraordinar*. Ei, n-am cedat cu nimic, am vrut să discut cu tine mai întâi, desigur, dar cred că avem de-a face cel puțin cu șapte virgulă cinci. De fapt...

– Nu.

A tăcut pentru o clipă. Destul ca eu să-mi dau seama că strâng atât de tare telefonul, încât mă doare mâna. A trebuit să mă concentrez puternic ca să-mi relaxez priza.

– Mike, dacă vrei să mă asculți...

– Nu am nevoie să te ascult. Nu vreau să discut despre un nou contract.

– Scuză-mă că nu sunt de acord, dar niciodată nu va exista un moment mai propice ca acum. Gândește-te puțin, pentru numele lui Dumnezeu. Vorbim

despre bani buni aici. Dacă aştepţi până după publicarea *Promisiunii lui Helen*, nu-ţi pot garanta că aceeaşi ofertă...

– Ştiu că nu poţi, am spus, nu vreau garanţii, nu vreau oferte, *nu vreau să discut despre contract.*

– Nu trebuie să strigi, Mike, te aud.

Strigasem? Da, cred că strigasem.

– Nu eşti mulţumit de Putnam?

Cred că s-ar simţi foarte supărată Debra să audă asta. Mai cred şi că Phillis Grann ar face aproape orice să-ţi lămurească orice problemă ai avea.

Te culci cu Debra, Harold? mi-am spus şi, pe dată, mi s-a părut cea mai logică idee din lume: Harold Oblowski ăla mic şi îndesat, de vreo cincizeci de ani, chelind, îşi făcea de cap cu editoarea aia blondă, aristocrată, educată la colegiul Smith. *Te culci cu ea, discuţi cu ea despre viitorul meu atunci când staţi întinşi în patul dintr-o cameră de la Hotelul Plaza? Încercaţi voi doi cumva să vă daţi seama câte ouă de aur puteţi scoate de la gâsca asta bătrână şi obosită înainte să-i suciţi gâtul şi s-o faceţi pateu? Asta puneţi voi la cale?*

– Harold, nu pot discuta despre asta acum şi *nu* voi discuta despre asta acum.

– Care-i problema? De ce eşti atât de supărat? Am crezut că vei fi mulţumit. La dracu', am crezut că nu-ţi vei vedea capul de fericire.

– Nu-i nici o problemă. Pur şi simplu-i un moment nepotrivit pentru mine să discut despre un contract pe termen lung. Va trebui să mă scuzi, Harold. Trebuie să scot ceva din cuptor.

– Am putea cel puţin să stau de vorbă despre următoarea...

– *Nu*, am spus şi am închis.

Cred că a fost pentru prima dată în viaţa mea de adult când am închis receptorul în nasul altcuiva decât al unui vânzător prin telefon.

Nu trebuia să scot nimic din cuptor, desigur, şi eram prea nervos să mă gândesc măcar să pun ceva la cuptor. M-am dus în schimb în sufragerie, mi-am turnat o duşcă de whisky şi am stat în faţa televizorului. Am stat acolo aproape pentru o oră, uitându-mă la tot ce se poate şi nevăzând nimic. Afară, furtuna continua să se înteţească. În ziua următoare aveau să fie pomi căzuţi prin tot Derry-ul şi împrejurimile urmau să semene cu o sculptură gigantică în gheaţă.

La nouă şi un sfert, curentul s-a întrerupt, a revenit cam pentru treizeci de secunde, după care s-a întrerupt şi aşa a rămas. Am interpretat asta ca pe o sugestie de-a nu mă mai gândi la contractul inutil al lui Harold şi la cât ar fi jubilat Jo gândindu-se la cele nouă milioane de dolari. M-am ridicat, am scos din priză televizorul ca să nu înceapă să trâmbiţeze la ora două noaptea (nu trebuia să-mi fac griji; curentul a rămas întrerupt în Derry pentru aproape două zile) şi am urcat la etaj. Mi-am aruncat hainele la picioarele patului, m-am târât înăuntru fără să mă mai deranjez să mă spăl pe dinţi şi am adormit în mai puţin de cinci minute. Nu ştiu la cât timp după aceea a venit coşmarul.

Acesta a fost ultimul vis din ceea ce numesc acum „seria Manderley", visul culminant. A fost agravat, cred, chiar mai tare, de întunericul neplăcut cu care am dat ochii când m-am trezit.

A început ca toate celelalte. Umblam în susul străzii, ascultând greierii şi cufundarii, uitându-mă aproape mereu la fâşia de cer întunecat de deasupra mea. Ajung la drumul de acces şi observ că aici *s-a schimbat* ceva; cineva a lipit un abţibild mic pe pancarta cu SARA LAUGHS. Mă aplec mai aproape şi observ că e abţibildul unui post de radio. WBLM, scrie pe el. 109.2, TRÂMBIŢA ROCK AND ROLL-ULUI DIN PORTLAND.

Îmi mut ochii de la abţibild la cer, şi o văd pe Venus. Îmi pun o dorinţă, cum fac de fiecare dată, îmi doresc s-o am iarăşi pe Johanna alături, simţind în acelaşi timp mirosul sumbru şi vag înfricoşător al lacului în nări.

Ceva se târâie prin pădure, făcând frunzele moarte să foşnească şi rupând o crenguţă. Pare a fi ceva mare.

Ar fi mai bine să mergi la cabană, îmi spune vocea din mintea mea. *A pus cineva un contract pe tine, Michael. Un contract pentru trei cărţi, şi acesta-i cel mai rău contract posibil.*

Nu mă pot mişca, niciodată nu mă pot mişca, nu pot decât să stau aici. Sufăr de o criză de umblet.

Dar astea nu-s decât vorbe. *Pot* umbla. De data asta *pot* umbla. Sunt încântat. Am făcut un progres uluitor. Atunci, în vis, îmi spun: *Asta schimbă totul! Asta schimbă totul!*

Pornesc pe drumul de acces în jos, pătrund din ce în ce mai adânc în mirosul impecabil, dar acru de pin, păşesc peste câteva dintre crengile căzute la pământ, pe altele le lovesc cu piciorul, înlăturându-le din drumul meu. Îmi ridic mâna să-mi iau părul ud de pe frunte şi observ zgârietura aceea mică,

ce-mi străbate dosul palmei. Mă opresc în loc să mă uit curios la ea.

N-ai timp de asta, îmi spune vocea din vis. *Du-te la cabană. Ai de scris o carte.*

Nu pot scrie, răspund eu. *Am încheiat cu treaba asta. Am intrat acum într-o altă etapă a vieţii mele.*

Nu, spune vocea. Simt ceva implacabil în ea care mă sperie. *Ai suferit o criză de* umblet, *nu una de* creaţie, *şi, după cum poţi vedea, te-ai vindecat. Grăbeşte-te acum să ajungi la cabană.*

Mă tem, îi spun eu vocii.

Te temi de ce?

Păi... dacă-i acolo doamna Danvers?

Vocea nu-mi răspunde. Ştie că nu mă tem de menajera Rebeccăi de Winter, aceasta nu-i decât un personaj dintr-o carte, nimic altceva decât o mână de oase. Aşa că încep iarăşi să păşesc. Nu am de ales, se pare, dar cu fiecare pas, teroarea mea se intensifică şi, când mă aflu pe jumătatea drumului către îngrămădirea de umbre întunecate a casei de buşteni, teama îmi pătrunde în oase aidoma unei febre. Ceva nu e bine aici, ceva e complet deplasat.

O s-o iau la sănătoasa, îmi spun. *O să fug înapoi pe unde am venit, o să fug ca şi omuleţul din turtă dulce, o să fug tot drumul înapoi până-n Derry, dacă va trebui, şi n-o să mai vin niciodată aici.*

Numai că, în spatele meu, aud sunetele unei respiraţii luctuoase şi ale unor paşi grei. Arătarea din pădure e acum arătarea de pe drumul de acces. E chiar în spatele meu. Dacă mă întorc, la vederea ei îmi voi pierde minţile cât ai clipi. E ceva cu ochi roşii, ceva gheboşat şi înfometat.

Casa e singura mea speranţă de refugiu.

Continuu să merg. Tufişurile dese se agaţă de mine ca nişte mâini. În lumina lunii la răsărit (niciodată n-a mai răsărit luna în acest vis, însă nici eu n-am stat atât de mult înăuntrul lui înainte), frunzele foşnitoare seamănă cu nişte feţe sardonice. Intuiesc ochi mijiţi şi guri rânjite. Jos, în faţa mea, se văd geamurile negre ale casei, iar eu ştiu atunci că nu se vor aprinde becurile când voi apăsa comutatorul, că furtuna a întrerupt curentul, că voi tot apăsa comutatorul, sus-jos, sus-jos, până ce mă va prinde ceva de încheietura mâinii şi mă va trage ca o iubită în întunericul dens.

Am parcurs acum trei sferturi din drumul de acces. Văd deja scările făcute din traverse de cale ferată ce duc spre lac şi văd pluta de pe apă, un pătrat întunecat pe-o dâră luminată de lună. Bill Dean a pus-o acolo. Mai văd şi o formă alungită stând acolo unde drumul de acces se sfârşeşte în faţa verandei. N-a mai fost un asemenea obiect înainte în vis. Ce poate fi?

Încă doi sau trei paşi şi ştiu. E un sicriu, sicriul pentru care s-a târguit Frank Arlen... fiindcă, a spus el, agentul de pompe funebre voia să mă tragă pe sfoară. E sicriul lui Jo şi stă într-o rână, cu partea superioară a capacului dată în lături, destul ca eu să-mi dau seama că e gol.

Îmi vine să ţip. Îmi vine să mă-ntorc pe călcâie şi s-o iau la fugă înapoi pe drumul de acces – văd eu cum mă descurc cu vietatea din spatele meu. Dar înainte să pot face asta, uşa din spate a Sarei Laughs se deschide şi dinăuntru ţâşneşte în întunericul mereu mai des o siluetă îngrozitoare. E umană, această siluetă, şi totuşi nu e. E o arătare alb-

mototolită, cu braţele lălâi ridicate în aer. Acolo unde-ar trebui să fie faţa nu e nimic şi, totuşi, arătarea ţipă pe-o voce glotală, asemănătoare cu a cufundarilor. Trebuie să fie Johanna. A reuşit să iasă din sicriu, nu însă şi din linţoliul ei plin de falduri. E înfăşurată din cap până-n picioare în el.

Cât de hidos de *rapidă* e creatura asta! Nu pluteşte, aşa cum toată lumea se aşteaptă să facă fantomele, ci *goneşte* de-a lungul verandei către drumul de acces. A aşteptat aici la cabană în toate visele pe care le-am avut şi în care am stat locului împietrit, iar acum, că am reuşit într-un sfârşit să vin spre cabană, e hotărâtă să mă înhaţe. Voi ţipa când mă va învălui în braţele ei mătăsoase şi voi ţipa când voi simţi mirosul cărnii ei putrede, roasă de insecte, şi când voi vedea prin ţesătura rară a materialului ochii ei negri şi holbaţi. Voi ţipa şi atunci minţile mă vor părăsi pentru totdeauna. Voi ţipa... dar nu e nimeni aici care să mă audă. Am venit din nou la Manderley, dar de data asta nu voi mai pleca înapoi.

Arătarea aia albă, urlătoare şi-a întins braţele spre mine, iar eu m-am trezit pe podeaua dormitorului, strigând cu o voce tremurată şi îngrozită şi lovindu-mă fără încetare cu capul de ceva. Cât mi-a luat oare până să-mi dau seama într-un sfârşit că nu mai visez, că nu mai sunt la Sara Laughs? Cât mi-a luat oare până să-mi dau seama că am căzut din pat şi că m-am târât pe jos prin cameră în somn, că stau în patru labe într-un colţ, izbindu-mă cu capul de îmbinarea celor doi pereţi, făcând asta fără oprire, ca un lunatic dintr-un azil de nebuni?

Nu știu, n-aveam cum, având în vedere că nu era curent, iar ceasul de lângă pat nu funcționa. Știu că la început, nu m-am putut mișca din colț, fiindcă mă simțeam mai în siguranță decât m-aș fi simțit în mijlocul încăperii vaste, și mai știu că am fost pentru multă vreme în puterea visului chiar și după ce m-am trezit (asta, îmi închipui, mai mult pentru că n-am putut aprinde o lumină și să-i spulber astfel forțele). M-am temut că, dacă m-aș fi târât afară din colțul meu, arătarea aceea albă va țâșni din baie, urlând urletul ei mort, dornică să termine ceea ce-a început. Știu că tremuram din tot corpul și că eram ud și-mi era frig de la brâu în jos, fiindcă-mi cedase vezica.

Am rămas acolo în colț, gâfâind, ud, uitându-mă țintă în întuneric, întrebându-mă dacă era posibil să ai un coșmar atât de puternic vizual încât să-ți pierzi mințile. Mi-am spus atunci (și îmi spun și acum) că era cât pe ce să aflu răspunsul în noaptea aceea de martie.

Într-un sfârșit, am găsit puterea să părăsesc colțul. Ajuns în mijlocul încăperii, mi-am dat jos pantalonii uzi de la pijama și, făcând asta, mi-am pierdut imediat simțul de orientare. Au urmat apoi cinci minute mizerabile și incredibile în care m-am târât fără țintă, când într-o parte, când într-alta, prin dormitorul meu familiar, lovindu-mă de tot soiul de lucruri și suspinând de frică de fiecare dată când atingeam ceva cu mâna cu care dibuiam prin întuneric. Orice atingeam, mi se părea la început că e arătarea aceea albă, îngrozitoare. Nimic nu mi se părea cunoscut. Având în vedere că cifrele luminescente verzi ale ceasului de pe noptieră erau stinse și că-mi pierdusem temporar simțul de orientare, la fel de bine mă puteam târî și printr-o moschee din Addis Abeba.

Într-un târziu, m-am aruncat cu umărul înainte, pe pat. M-am ridicat în picioare, am smuls fața de pernă și m-am șters la pelvis și pe pulpele picioarelor cu ea. M-am târât apoi la loc în pat, am tras la o parte păturile și-am zăcut acolo tremurând, ascultând ciocănitul constant al măzărichii în geamuri.

N-am mai avut parte de somn în noaptea aceea, iar visul n-a dispărut așa cum fac visele după ce te trezești. Am stat întins pe partea mea de pat, tremurând din ce în ce mai puțin, gândindu-mă la sicriul ei zăcând acolo pe drumul de acces, spunându-mi că imaginea avea un soi de logică nebunească: Jo a iubit-o pe Sara și, dacă ar vrea să bântuie vreo casă, aceasta ar fi. Dar de ce să-și dorească să-mi facă mie vreun rău? De ce să vrea Jo a mea să mă rănească? Nu mi-a venit în minte nici un motiv.

Cumva, timpul a trecut și a sosit și clipa când mi-am dat seama că întunericul a căpătat o tentă de gri-închis; am întrevăzut atunci siluetele mobilelor, care semănau cu niște santinele stând în ceață. Mi-a fost un pic mai bine. Așa mai mergea. Voi aprinde focul în soba din bucătărie, am hotărât eu, și-mi voi face o cafea puternică. Voi începe să las întâmplarea asta în urmă.

Mi-am coborât picioarele din pat și am ridicat mâna să-mi șterg părul îmbibat cu sudoare de pe frunte. Am înghețat cu mâna ridicată în fața ochilor. Trebuie să mă fi zgâriat atunci când mă târam,

dezorientat, prin întuneric, încercând să ajung înapoi la pat. Pe dosul palmei, chiar sub încheieturile degetelor, se vedea o tăietură superficială acoperită de-o crustă subțire de sânge închegat.

CAPITOLUL CINCI

Odată, când aveam şaisprezece ani, un avion a trecut cu viteză supersonică pe deasupra capului meu. Când s-a întâmplat asta, eu tocmai mă plimbam prin pădure, gândindu-mă, poate, la o poveste pe care voiam s-o scriu sau la cât ar fi de minunat dacă aş prinde-o în toane bune pe Doreen Fournier într-o vineri şi m-ar lăsa să-i dau jos chiloții în maşina oprită la capătul lui Cushman Road.

În orice caz, băteam cu gândul coclauri imense, iar când s-a auzit bubuitura aia, am fost luat complet prin surprindere. M-am culcat pe covorul de frunze acoperindu-mi capul cu mâinile şi cu inima bătându-mi înnebunită, convins că-mi vedeam moartea cu ochii (virgin fiind încă). În patruzeci de ani de viață, acesta a fost singurul eveniment care să egaleze în teroare ultimul dintre visele „seriei Manderley".

Am stat întins pe pământ, aşteptând căderea ciocanului, şi, când au trecut cam treizeci de secunde şi *n-a* căzut nici un ciocan, am început să realizez că nu fusese decât un pilot maniac de la Stația Naval-Aviatică din Brunswick, prea zelos să mai aştepte până deasupra Atlanticului ca să comute pe motorul cu reacție. Dar, blestemăția dracului, cine

ar fi crezut că se aude atât de *puternic*?

M-am ridicat încet în picioare şi, rămânând pe loc, inima bătându-mi în sfârşit mai încet, mi-am dat seama că nu sunt eu singura fiinţă speriată până-n măduva oaselor de bubuitul acela iscat din senin. Pentru prima dată de când mă ştiam, pădurea din spatele casei noastre din Prout's Neck era cufundată într-o tăcere perfectă. Am rămas acolo, într-o jerbă prăfoasă de lumină, cu frunze sfărâmate agăţate pe tricou şi pe jeanşi, ţinându-mi răsuflarea, cu urechile ciulite. Nu mai auzisem niciodată o astfel de tăcere. Până şi într-o zi răcoroasă de ianuarie, pădurea ar fi fost plină de zarvă.

Într-un târziu, a cântat un cintezoi. Au urmat două sau trei secunde de tăcere, după care i-a răspuns o gaiţă. Au mai trecut două sau trei secunde, apoi şi-a spus şi o cioară părerea neînsemnată. O ciocănitoare a început să ciocănească în căutare de larve. O veveriţă s-a foit prin frunzişul din stânga mea. La un minut după ce mă ridicasem în picioare, pădurea era din nou însufleţită de zgomote mici; îşi revenise din nou la cursul vieţii, iar eu mi-am continuat propriul meu curs al vieţii. N-am uitat, totuşi, niciodată, acel bubuit neaşteptat, şi nici tăcerea mormântală care i-a urmat.

M-am gândit des la acea zi de iunie, atunci când mă trezeam din coşmar, şi asta nu era ceva chiar atât de ieşit din comun. Lucrurile se schimbaseră, cumva, sau se *puteau* schimba... dar înainte de asta vine tăcerea, atunci când ne convingem că suntem încă teferi şi că pericolul – dacă *într-adevăr* a fost vreun pericol – a trecut.

Derry a stat, oricum, izolat de restul lumii, mare

parte din săptămâna care a urmat. Îngheţul şi vânturile puternice au produs o mulţime de daune în timpul furtunii şi scăderea cu zece grade a temperaturii de după aceea a îngreunat operaţiunile de deszăpezire. Pe lângă asta, a mai fost şi atmosfera generală, care, după o furtună de martie, e întotdeauna posomorâtă şi pesimistă; păţim aşa în fiecare an pe-aici (şi mai avem parte de vreo două sau trei prin aprilie ca să ne săturăm, dacă nu suntem norocoşi), însă întotdeauna suntem parcă luaţi prin surprindere. De fiecare dată când suntem loviţi în felul ăsta, o percepem ca pe-un atac la persoană.

Într-una din zilele de la sfârşitul săptămânii, vremea a început în sfârşit să se îmbuneze. Am profitat de situaţie într-o dimineaţă şi am ieşit în oraş la o ceaşcă de cafea şi la o prăjitură. Am ales micuţul restaurant cu trei clădiri mai jos de farmacia Rite Aid, unde şi-a făcut Johanna ultimele cumpărături. Sorbeam şi mestecam şi rezolvam rebusul din ziar, când m-a întrebat cineva:

– Pot sta la masă cu dumneavoastră, domnule Noonan? E cam plin localul astăzi.

Am ridicat privirea şi am văzut un bătrân pe care-l cunoşteam, dar nu ştiam de unde.

– Ralph Roberts[1], a spus el. Sunt voluntar la Crucea Roşie. Eu şi soţia mea, Lois.

– O, bine, sigur, am spus.

Donez sânge la Crucea Roşie cam o dată la şase săptămâni. Ralph Roberts era unul dintre bătrâneii aceia care te servesc după aceea cu suc şi cu prăji-

[1]vezi *Insomnia* de Stephen King, unde Ralph Roberts e personajul principal – n. tr.

turele, spunându-ți să nu te ridici în picioare și să nu faci mișcări bruște dacă te simți amețit.

– Vă rog, stați jos.

Așezându-se în separeu, s-a uitat la ziarul meu care era împăturit la pagina cu rebusul și stătea într-un loc unde bătea lumina soarelui.

– Nu vi se pare că rebusul din *Derry News* seamănă într-un fel cu un meci de base-ball din care a fost eliminat aruncătorul? m-a întrebat.

Am râs și am încuviințat din cap.

– Îl rezolv din același motiv pentru care unii urcă pe muntele Everest, domnule Roberts... fiindcă există. Doar că atunci când vine vorba de rebusul din *News*, nimeni nu cade.

– Spuneți-mi Ralph. Vă rog.

– Bine. Iar eu sunt Mike.

– Bun.

A surâs larg, scoțând la iveală niște dinți cariați și puțin cam galbeni, dar toți naturali.

– Îmi place să trec la o adresare directă, fără complezențe. E ca atunci când îți poți da jos cravata. Am avut parte de-un vânticel cam zbuciumat, nu-i așa?

– Da, am spus, dar acum s-a mai încălzit puțin.

Mercurul termometrului făcuse unul dintre salturile sale sprintene de martie, urcând de la minus zece grade în noaptea precedentă, la trei grade în acea dimineață. Un lucru mai bun decât saltul în temperatură era soarele care ne încălzea iarăși fețele. Căldura aceasta mă determinase să ies din casă în acea zi.

– Cred că vine primăvara. Își rătăcește calea în unii ani, dar întotdeauna pare să-și găsească drumul de întoarcere acasă. – A sorbit din cafea, apoi a așezat ceașca jos. – Nu te-am mai văzut pe la Crucea Roșie în ultima vreme.

– Aștept să mi se refacă sângele, am spus, însă era o minciună: aș fi avut de unde dona o halbă cu două săptămâni în urmă. Biletelul de aducere aminte era lipit pe ușa frigiderului. Pur și simplu îmi ieșise din gând. – Săptămâna viitoare sigur vin.

– Am pomenit de asta doar fiindcă ai grupa A și asta ne prinde bine oricând.

– Ține-mi loc pe-o canapea.

– Fii sigur de asta. E totul în regulă? Întreb doar pentru că pari obosit. Dacă-i vorba de insomnie, știu cum e, crede-mă.

Chiar are aspectul unui insomniac, mi-am spus: are ochii prea larg deschiși, parcă. Însă era, de asemenea, un bărbat ce bătea spre optzeci de ani și nu cred că poate cineva ajunge atât de departe fără să dea câtuși de puțin semne de oboseală. După câțiva ani, viața îți ofilește doar puțin obrajii și-ți încețoșează privirea. După mai mulți ani de viață începi să semeni cu Jake La Motta după o rundă de box foarte dură.

Am dat să spun ce spun mereu când mă întreabă cineva dacă sunt bine, apoi m-am întrebat de ce simt întotdeauna nevoia să apelez la prostia asta obositoare de Bărbat din Marlboro, pe cine încerc să păcălesc? Ce credeam că se va întâmpla dacă-i voi spune tipului care-mi dă prăjiturele cu ciocolată la Crucea Roșie după ce mi-a scos asistenta acul din brațul pe care nu-l mai simt sută la sută ca înainte? Va avea loc un cutremur? Va veni potopul cu foc și cu apă? Prostii.

– Nu, am spus, de-o vreme încoace nu mă simt foarte bine, Ralph.

– Gripă? Face ravagii prin oraş.

– Mnu. De fapt, de data asta, m-a ocolit gripa. Şi dorm fără probleme.

Era adevărat – visul cu Sara Laughs nu mă revizitase nici în varianta lui normală, nici în cea cu cifră octanică ridicată.

– Cred că mă simt doar trist.

– Ei bine, ar trebui să-ţi iei o vacanţă, a spus el, apoi a sorbit din cafea. Când şi-a ridicat iarăşi ochii spre mine, a încruntat din sprâncene şi şi-a aşezat ceaşca înapoi în farfurioară. – Ce-i? E vreo problemă?

Nu, am vrut să-i spun. *Doar că eşti prima pasăre care sparge tăcerea, Ralph, atâta tot.*

– Nu, nu-i nici o problemă, am spus şi apoi, fiindcă voiam parcă să văd ce gust au cuvintele pe propria mea limbă, le-am repetat: O vacanţă.

– Îhîm, a spus el, zâmbind. E ceva obişnuit pentru multă lume.

E ceva obişnuit pentru multă lume. Avea dreptate în privinţa asta; mergeau în vacanţe chiar şi cei care nu-şi permiteau neapărat acest huzur. Făceau asta când se simţeau obosiţi. Când se simţeau copleşiţi de mizeriile vieţii lor cotidiene. Când vârtejul lumii îi învârtea prea tare, cu sau fără voia lor.

Eu, unul, clar îmi permiteam o vacanţă şi-mi permiteam cu siguranţă să-mi întrerup munca – *care* muncă, ha-ha? – şi totuşi a trebuit să-l aud pe bărbatul cu prăjiturelele de la Crucea Roşie spunând ceea ce, pentru un tip cu educaţie universitară ca mine, ar fi trebuit să fie evident: că n-am mai fost într-o vacanţă de când Jo şi cu mine am fost în Bermuda, în iarna dinaintea morţii ei. Moara mea nu mai producea nimic, însă eu am păstrat în continuare impresia contrară.

Nu mi-am dat seama cât de mult îi datorez lui Ralph Roberts până ce nu i-am văzut necrologul în *News* (a fost lovit de-o maşină). Sfatul pe care mi l-a dat a fost mai bun ca orice pahar cu suc de portocale pe care l-am primit vreodată după ce-am donat sânge, vă spun sincer.

Când am plecat din restaurant, nu m-am dus acasă, ci am vagabondat prin jumătate de oraş, ţinând în acest timp, la subsuoară, ziarul în care se găsea rebusul rezolvat doar parţial. M-am plimbat până ce mi s-a făcut frig, în pofida temperaturii în creştere. Nu m-am gândit la nimic şi, totuşi, m-am gândit la toate lucrurile. A fost un soi special de gândire, soiul acela de care aveam mereu parte când mă apropiam de scrierea unei cărţi şi, deşi nu mai gândisem în felul ăsta de ani de zile, i-am căzut pradă cu uşurinţă şi fără sforţări, de parcă niciodată n-aş fi avut nimic.

E ca şi când şi-ar fi parcat nişte tipi camionul în faţa casei tale şi s-au apucat să descarce tot soiul de lucruri în beci. Mai bine de aşa nu pot explica sentimentul. Nu vezi ce fel de lucruri sunt, fiindcă sunt toate înfăşurate în cearşafuri, dar nu e nevoie să le vezi. E vorba de mobilă, de tot ce ai nevoie ca să-ţi transformi casa în cămin, s-o faci să te simţi bine în ea, exact aşa cum ţi-o doreşti.

Când au urcat tipii înapoi în camion şi au plecat,

cobori în beci şi te plimbi fără busolă (aşa cum m-am plimbat eu prin Derry în acea dimineaţă târzie, urcând la deal şi coborând la vale cu galoşii mei cei vechi), atingând când o curbură acoperită, când un colţ. Asta de-aici e-o sofa? Ăla de acolo-i un şifonier? Nu contează. Toate sunt aici, transportatorii n-au uitat nimic să aducă şi, chiar dacă trebuie să le duci tu însuţi sus (luxându-ţi, cel mai probabil, sărmanul şi bătrânul spate făcând asta), nu te deranjează. Important e că livrarea s-a făcut în bună regulă.

De data aceasta am crezut – am sperat – că a adus camionul cu cele de trebuinţă pentru următorii patruzeci de ani: pentru anii pe care-i voi avea poate de petrecut în Zona Fără Scris. Veniseră la uşa pivniţei şi ciocăniseră politicos şi, când nu primiseră nici un răspuns nici după câteva luni, puseseră în sfârşit mâna pe-o rangă mare. *HEI, AMICE, SPERĂM CĂ NU TE-A DERANJAT PREA TARE GĂLĂGIA, SCUZE PENTRU UŞĂ!*

Nu-mi păsa de uşă; pe mine mă interesa mobila. Se spărsese sau lipsea vreo piesă? Nu credeam. Credeam că nu mai trebuie decât s-o duc sus, să dau jos prelatele şi să o aşez unde îi era locul.

La drumul de întoarcere acasă, am trecut pe lângă The Shade, micuţul şi fermecătorul cinematograf din Derry unde rulau filme vechi, cinematograf care a prosperat în pofida (sau poate datorită) revoluţiei video. În luna aceasta, rulau filme clasice SF din anii cincizeci, însă luna aprilie îi era dedicată lui Humphrey Bogart, actorul preferat al lui Jo. Am rămas sub marchiză preţ de mai multe clipe, studiind unul dintre posterele de la capitolul

Programul Viitor. Apoi m-am dus acasă, am ales la întâmplare din cartea de telefon o agenţie de voiaj şi i-am spus celui care mi-a răspuns că vreau să merg la Key Largo. La Key *West* vreţi să spuneţi, a zis individul. Nu, i-am zis eu, vreau să spun Key Largo, ca în filmul ăla cu Bogie şi Bacall[2]. Pentru trei săptămâni. Apoi am reformulat ultima afirmaţie. Eram bogat, eram singur şi ieşisem la pensie. Ce era porcăria asta cu „trei săptămâni"? Să fie mai bine şase, i-am spus. Găsiţi-mi o căsuţă sau ceva. Va fi cam scump, mi-a spus el. Eu i-am spus că nu-mi pasă. La întoarcere în Derry, va fi deja primăvară. Între timp, aveam de despachetat nişte mobilă.

Key Largo m-a fermecat în prima lună şi m-a plictisit de moarte în ultimele două săptămâni. N-am plecat, totuşi, fiindcă plictiseala face bine. Oamenii care rezistă bine la plictiseală pot rezolva o mulţime de gânduri. Am mâncat vreun milion de crevete, am băut cam vreo mie de cocteiluri margarita şi am citit nici mai mult, nici mai puţin de douăzeci şi trei de romane scrise de John D. MacDonald. M-am prăjit pe piele, m-am decojit şi într-un sfârşit m-am bronzat. Am cumpărat o şapcă cu un cozoroc mare pe care fuseseră brodate în fir verde-sclipitor cuvintele CAP DE PAPAGAL. Am bătut cu pasul aceeaşi fâşie de plajă până ce-i cunoşteam pe toţi oamenii după numele mic. Şi am despachetat mobilă. Multe dintre piesele din care era

[2]E vorba de filmul omonim, „Key Largo", regizat de John Huston în 1948 – n. tr.

compusă nu însemnau nimic pentru mine, însă nu mă îndoiam deloc că toate aveau locul lor în casă.

M-am gândit la Jo şi la viaţa noastră împreună. Mi-am amintit cum am întrebat-o dacă nu vor confunda oamenii *Fiinţa dualã* cu *Look Homeward, Angel*. *„Sper că n-ai de gând să mă sufoci cu tot soiul de nazuri de artist frustrat, nu, Noonan?"* mi-a răspuns ea... şi, cât am stat la Key Largo, cuvintele astea mi-au tot venit în minte, aşa cum le rostise Jo: nazuri, nazuri de artist frustrat, tot soiul de nazuri blestemate de artist frustrat cu minte de şcolar.

Mi-am amintit de Jo, îmbrăcată în şorţul ei lung, roşu-pădure, venind la mine cu o pălărie plină de ciuperci negre, râzând triumfătoare: *„Nimeni din TR nu va mânca mai bine ca Noonanii astă-seară!"* strigase ea. Mi-am amintit de ea vopsindu-şi cu ojă unghiile degetelor de la picioare, stând aplecată între picioarele depărtate aşa cum pot sta numai femeile îndeplinind ritualul acesta. Mi-am amintit cum a aruncat cu o carte în mine când am râs de noua ei frizură. Mi-am amintit cum încercase ea să înveţe să cânte ceva la banjo şi de cum arăta fără sutien într-un sveter subţire. Mi-am amintit cum plângea şi cum râdea şi cum arăta ea când era furioasă. Mi-am amintit cum mi-a spus că-s nazuri, tot soiul de nazuri de artist frustrat.

Şi mi-am amintit de vise, în special de visul culminant. Putem face asta cu uşurinţă, fiindcă n-a dispărut din amintire aşa cum dispar visele obişnuite. Ultimul vis cu Sara Laughs şi primul meu vis erotic (în care penetram o fată ce zăcea dezbrăcată într-un hamac şi mânca o prună) sunt cele

două vise pe care nu le-am uitat niciodată, păstrându-le vie amintirea, an după an; celelalte sunt fie nişte fragmente începătoşate, fie nişte amintiri definitiv pierdute.

Multe detalii îmi erau clare din visele cu Sara – cufundarii, greierii, steaua de seară şi dorinţa pe care mi-o pun, ca să amintesc doar câteva –, dar eram convins că cele mai multe dintre ele nu erau decât aparent reale. Doar nişte recuzite de decor, dacă vreţi. Aşadar, pe acestea le puteam trece cu vederea. Mai rămâneau, atunci, trei elemente majore, trei piese mari de mobilier care trebuiau despachetate.

Stând pe plajă, privind cum apune soarele între degetele mele nisipoase de la picioare, nu credeam că trebuie să fii psiholog să-ţi dai seama cum se relaţionau aceste trei lucruri.

În visele cu Sara, elementele importante erau pădurea din spatele meu, casa din faţa mea şi însuşi Michael Noonan, stând împietrit între ele. Se întunecă şi pădurea adăposteşte un pericol. Mă înspăimântă gândul de a intra în casa din faţă, poate pentru că a stat goală atât de mult timp, însă niciodată nu mă îndoiesc că asta trebuie să fac; înspăimântător sau nu, e singurul adăpost pe care-l am. Doar că nu pot face nimic. Nu mă pot mişca. Sufăr de o criză de umblet.

În coşmar reuşesc în sfârşit să merg către adăpost, numai că adăpostul se dovedeşte a fi înşelător. Se dovedeşte a fi mult mai periculos decât mi-am închipuit eu în cele mai... ei bine, da, în cele mai sălbatice vise ale mele. Soţia mea moartă ieşind valvârtej dinăuntru, strigând, încă înfăşurată

în linţoliul ei, voind să mă atace. Chiar şi cu cinci săptămâni mai târziu şi la aproape cinci mii de kilometri depărtare de Derry, amintirea arătării aleia albe, grăbite, cu braţe lălâi, mă făcea să tremur şi să mă uit în spate peste umăr.

Era ea însă Johanna? N-aveam de unde şti cu siguranţă, nu-i aşa? Arătarea era înfăşurată din cap până-n picioare în pânză. Sicriul semăna cu cel în care fusese ea înmormântată, adevărat, dar asta e posibil să fie numai o capcană.

Criză de *umblet*, criză de *creaţie*.

Nu pot scrie, i-am spus vocii din vis. Vocea spune că pot. Vocea spune că m-am vindecat de criza de creaţie, iar eu îi dau crezare pentru că m-am vindecat şi de criza de *umblet*, în sfârşit merg în josul drumului de acces, merg spre adăpost. Mă tem, totuşi. Chiar şi înainte ca arătarea albă şi amorfă să-şi facă apariţia, eu mă tem. Eu spun că mă tem de doamna Davers, dar asta e doar pentru că mintea mea care visează confundă Sara Laughs cu Manderley. Mă tem de...

– Mă tem de scris, m-am auzit spunând cu voce tare. Mă tem şi numai să încerc.

Acestea s-au întâmplat în noaptea dinainte să iau avionul înapoi spre Maine, şi părăsisem deja starea de limpezime a minţii, îndreptându-mă spre beţie. Spre finele vacanţei mele, beam des seara.

– Nu criza mă sperie, ci încercarea de-a o *vindeca*. Am încurcat-o de-a binelea, copiii mei. Am încurcat-o de zile mari.

Încurcat sau nu, aveam impresia că atinsesem sâmburele problemei. Mă temeam să tratez criza, mă temeam poate să reiau frâiele vieţii mele şi să

continuu fără Jo. Totuşi, o parte adânc îngropată în mintea mea credea că trebuie să fac acest lucru; asta însemnau sunetele ameninţătoare din spatele meu. Iar credinţa cântăreşte greu. Prea greu, poate, mai ales dacă ai o imaginaţie bogată. Când o persoană imaginativă are probleme mentale, linia dintre a părea şi a fi tinde să dispară.

Fiinţe fojgăind prin pădure, da, domnule. Ţineam una chiar în mână, chiar în timp ce mă gândeam la lucrurile astea. Am ridicat paharul, ţinându-l profilat pe cerul vestic, astfel încât soarele la apus părea că arde în el. Beam mult şi poate că asta nu era o problemă în Key Largo – la naiba, era chiar recomandat ca oamenii să bea mult în vacanţe, aproape că era o lege asta –, însă eu beam prea mult chiar şi înainte să plec în vacanţă. Beam exact atât cât trebuie să-ţi pierzi cât ai clipi controlul. Exact atât cât să devină o problemă.

Fiinţe fojgăind în pădure şi posibilul loc sigur, păzit de-un baubau ce nu era soţia mea, ci poate doar amintirea soţiei mele. Avea logică, fiindcă Sara Laughs a fost dintotdeauna locul pe care Jo l-a preferat mai mult ca pe oricare alt loc din lume. Gândul acesta m-a dus la altul, un gând care m-a făcut să-mi arunc picioarele jos din şezlongul în care stăteam tolănit şi să mă îndrept înviorat de spate. Sara Laughs era în acelaşi timp şi locul unde începuse ritualul... şampania, ultimul rând şi, mai important ca orice, binecuvântarea: *Păi, atunci* asta-i *de bine, nu?*

Chiar voiam ca lucrurile să intre iarăşi în normal? Voiam asta cu adevărat? Cu o lună sau cu un an în urmă, poate că n-aş fi fost sigur, acum însă

eram. Răspunsul era da. Voiam să merg mai departe – să uit de soția mea moartă, să-mi recondiționez inima, să merg mai departe. Dar, pentru a face asta, trebuie să mă întorc înapoi.

Înapoi la casa din buşteni. Înapoi la Sara Laughs.

– Mda, am spus, şi mi s-a făcut pielea de găină pe tot corpul. Mda, asta e.

De ce nu mă întorc, atunci?

Întrebarea m-a făcut să mă simt la fel de prost cum mă făcuse să mă simt observația lui Ralph Roberts că am nevoie de-o vacanță. Dacă simțeam nevoia să mă întorc la Sara Laughs, acum că mi se încheiase vacanța, chiar aşa: de ce să nu mă-ntorc? Poate că va fi puțin înfricoşător în prima sau în primele două nopți, va fi mahmureala din urma ultimului meu vis, însă faptul că mă voi afla acolo poate că va face visul să dispară mai repede.

Şi (acestui ultim gând i-am permis să ocupe doar un colț dosnic al minții mele conştiente) *poate* că se va întâmpla ceva şi cu scrisul meu. Nu-mi puneam multe speranțe... dar nici nu era ceva imposibil. *În lipsa unui miracol*, nu aşa-mi spusesem în prima zi de după Revelion, şezând pe marginea căzii, ținând o cârpă udă pe tăietura de la frunte? *În lipsa unui miracol*. Uneori, orbii cad la pământ, se lovesc la cap şi-şi recapătă vederea. Uneori, poate că ologii *chiar* pot să-şi arunce cârjele când ajung în capul scărilor de la biserică.

Mai aveam opt sau nouă luni la dispoziție înainte ca Harold şi Debra să înceapă să mă sâcâie cu adevărat în privința următorului roman. M-am hotărât să-mi petrec acest timp la Sara Laughs. Avea

să-mi ia puțin să pun totul în ordine în Derry, iar lui Bill Dean avea să-i ia ceva mai mult să pregătească locuința de la lac pentru venirea unui locatar constant, însă mă puteam muta acolo până de Patru Iulie, fără probleme. M-am hotărât că acesta e un bun reper temporal: nu doar ziua de naştere a țării noastre, ci mai mult sau mai puțin şi sfârşitul sezonului de insecte în Maine-ul de vest.

Până în ziua în care mi-am împachetat echipamentul de vacanță (romanele lui John D. MacDonald le-am lăsat viitorului ocupant al căsuței), am ras țepii lungi de-o săptămână de pe-o față atât de bronzată, că nu-mi mai părea a fi fața mea, şi-am luat avionul înapoi spre Maine, ajunsesem la o rezoluție: mă voi întoarce în locul pe care subconştientul meu l-a recunoscut drept adăpost împotriva întunericului mereu mai profund; mă voi întoarce chiar dacă mintea mi-a mai sugerat şi că nu e complet lipsit de riscuri să fac asta. Nu mă voi întoarce cu gândul că Sara este Lourdes[3], ... dar îmi voi permite să sper asta şi, când voi vedea steaua de seară arătându-şi sclipirea deasupra lacului pentru prima dată, îmi voi permite să-mi pun o dorință.

Un lucru nu se potrivea, însă, în deconstrucția mea atentă a viselor cu Sara şi, fiindcă nu-l puteam explica, am încercat să-l ignor. N-am avut parte de prea mult noroc, totuşi; în parte cred că încă eram scriitor, iar scriitorul e acea persoană care şi-a

[3]Oraş din sud-vestul Franței, la poalele Munților Pirinei. E celebru pentru altarul romano-catolic ridicat pentru a celebra locul unde se presupune că Fecioara Maria i-a apărut Sfintei Bernadette (Marie Bernarde Soubirous, 1844-1879) în 1858 – n. tr.

învățat mintea să nu răspundă la comandă.

Era vorba de tăietura de pe dosul palmei mele. Tăietura apăruse în toate visele, puteam jura că așa era... și-apoi apăruse de-adevăratelea. Porcării de genul ăsta nu găsești în cărțile doctorului Freud; chestiile astea sunt rezervate exclusiv liniei fierbinți a Prietenilor cu Puteri Extrasenzoriale.

A fost o coincidență, atâta tot, mi-am spus, atunci când avionul în care mă aflam începea coborârea. Ședeam în locul A-2 (partea nostimă când stai chiar în față e că, dacă se prăbușește avionul, tu ești primul la locul evenimentului) și, apropiindune de pista de aterizare de la Aeroportul Internațional Bangor, mă uitam la pădurile de pini. Zăpada din acel an dispăruse; stătusem în vacanță până după moartea ei. *Doar o coincidență. De câte ori te-ai tăiat la mână în viață? Adică, mâinile sunt cele mai expuse părți ale corpului, nu, se vântură peste tot? Parcă cer să fie zgâriate.*

Explicația asta ar fi trebuit să mă convingă și, totuși, parcă nu m-a convins. Ar fi trebuit, dar... ei bine...

Tipii din beci erau de vină. Ei nu voiau să înghită gogoașa. Tipii din beci nu voiau să înghită nici un pic din gogoașă.

Atunci când Boeingul 737 a atins solul, s-a simțit o zdruncinătură puternică și eu am lăsat tot acest fir de gândire în urmă.

Într-o după-amiază, la scurtă vreme după ce-am revenit acasă, am scotocit prin dulapuri până ce am găsit cutia de pantofi în care erau vechile fotografii ale lui Jo. Le-am sortat, apoi le-am cules doar pe

cele făcute la lacul Dark Score. Erau uimitor de multe, însă, fiindcă Johanna se dădea în vânt să le facă, ea nu apărea decât în foarte puține. Am găsit una, totuși, pe care-mi aminteam că am făcut-o în 1990 sau '91.

Uneori, chiar și un fotograf netalentat poate face o poză reușită – chestia aia cu șapte sute de maimuțe care bat la șapte sute de mașini de scris vreme de șapte sute de ani –, iar asta era într-adevăr reușită. În ea, Jo stătea pe plută, soarele apunând roșu-auriu în spatele ei. Tocmai ieșise din apă, care încă mai picura de pe ea, și purta un costum de baie din două piese, cenușiu cu șnururi roșii. O surprinsesem râzând și dându-și la o parte părul ud de pe frunte și tâmple. Prin cupele sutienului se vedeau proeminențele sfârcurilor ei. Arăta ca o actriță de pe-un poster la una dintre peliculele alea dulci-amărui, de rangul doi, cu monștri care apar la Petrecerea de pe Plajă sau cu ucigașul în serie care terorizează campusul școlar.

Am fost izbit pe neașteptate de-o puternică și neașteptată dorință carnală pentru ea. Voiam s-o duc în dormitor chiar așa cum era în fotografia aceea, cu șuvițe de păr lipite de obraji și cu acel costum de baie ud, mulat pe corp. Voiam să-i sug sfârcurile prin sutien, să simt gustul materialului și să le simt fermitatea prin el. Voiam să sug apa din bumbacul acela ca pe lapte, voiam să-i scot nerăbdător partea de jos a costumului și s-o regulez până ce vom exploda amândoi de plăcere.

Cu mâinile care-mi tremurau puțin am pus deoparte fotografia, alături de alte câteva care-mi plăceau (deși nu-mi plăcea nici o alta la fel de mult).

Avem o erecție enormă, una dintre acelea care la atingere dă impresia de pietre acoperite cu piele. Dacă ai parte de-una din asta, nu mai ești bun de nimic până-ți trece.

Cea mai rapidă cale de a rezolva o astfel de problemă atunci când nu e nici o femeie prin preajmă, dornică să ți-o rezolve ea, este de a te masturba, dar atunci nici nu mi-a trecut gândul ăsta prin minte. În schimb, m-am plimbat fără stare prin camerele de la etaj, încleștând și descleștându-mi pumnii, cu o umflătură în pantaloni care te făcea să-ți spui că-mi îndesasem acolo un ornament de acoperiș.

Poate că e o etapă normală furia în procesul dureros prin care treci după moartea cuiva – am citit undeva că așa e –, însă eu n-am fost niciodată furios pe Johanna până în ziua în care am găsit fotografia aia. Atunci: oau! Atunci, plimbându-mă prin casă cu o erecție ce nu voia nicicum să treacă, am fost *furios* pe ea. Proasta naibii, de ce-a trebuit să fugă într-una dintre cele mai calde zile ale anului? Proasta și necugetata de ea, să mă lase singur așa, incapabil nici măcar să scriu.

M-am așezat pe scări și m-am întrebat ce trebuie să fac. Trebuia să beau o dușcă, m-am hotărât, și dup-aia poate încă una, ca s-o scarpine pe spate pe ailaltă. M-am ridicat chiar în picioare înainte să-mi spun că asta nu era deloc o idee foarte bună.

Am mers în birou în schimb, am deschis calculatorul și am rezolvat un rebus. În noaptea aia, când m-am dus la culcare, am vrut să mă uit iarăși la fotografia cu Jo în costum de baie. Mi-am spus că asta-i o idee aproape la fel de proastă ca aceea

cu niște gâturi de tărie când te simți furios și deprimat. *Dar o să am visul ăla iarăși*, mi-am spus, stingând lumina. *Cu siguranță o să am visul ăla.*

Nu l-am avut, totuși. Visele mele cu Sara Laughs păreau să se fi terminat.

După o săptămână de meditație, ideea de a petrece în sfârșit vara la lac mi s-a părut mai bună ca niciodată. Așa că, într-o sâmbătă după-amiaza, la începutul lunii mai, când mi-am făcut socoteala că orice îngrijitor din Maine care se respectă stă acasă să vadă meciul celor de la Red Sox, l-am sunat pe Bill Dean și i-am spus că voi locui la casa de lângă lac de prin Patru Iulie... și că, dacă vor merge lucrurile după cum speram eu, voi sta acolo și în acea toamnă și iarnă.

– Păi, asta-i bine, a spus el. Astea-s vești cu adevărat bune. Foarte mulți de pe-acilea îți duc doru', Mike. Îs destui ăi de vreau să-ți spună condoleanțe pentru moartea soției, să știi asta.

Mi s-a părut mie sau chiar am auzit în vocea lui o undă vagă de reproș? Sigur că Jo și cu mine ne-am lăsat amprenta printre oamenii din zona aceea; am făcut donații substanțiale micuței biblioteci care deservea zona cuprinsă între Motton, Kashwakamak și Castle View, iar Jo prezidase cu succes campania de strângere a fondurilor pentru achiziționarea și punerea în funcțiune a unei mașini bibliotecă-ambulantă. Pe lângă asta, ea a făcut parte și din cercul femeilor care țes (cuverturile din lână erau specialitatea ei) și a fost o membră bine văzută în Cooperativa Manufacturieră din Districtul Castle. A făcut vizite celor bolnavi... a ajutat la

colectarea anuală a sângelui donat de pompierii voluntari... a ținut un stand în timpul Sărbătorii Verii din Castle Rock... iar cu chestiile astea n-a făcut decât să se încălzească. Și n-a făcut-o nici în stilul ostentativ de Doamnă Generoasă, ci discret și simplu, cu capul plecat (deseori pentru a ascunde un zâmbet destul de tăios, trebuie să adaug – Jo a mea avea un simț al umorului demn de Bierce[4]). Christoase, mi-am spus, poate că Bill avea dreptul să vorbească cu reproș.

– Îi duc oamenii dorul, am spus.

– Îhîm, chiar așa.

– Și eu îi duc încă dorul. Cred că de-asta n-am venit la lac. Acolo am petrecut cele mai frumoase vremuri împreună.

– Așa cre' și io. Da' o să fie a dracu' de bine să te vedem pe-acilea. Mă pun pe treabă. Casa-i bine, te-ai putea muta chiar și dup-amiaza asta, dac-ai avea de gând asta –, da' cât rămâne-o casă goală cât o rămas Sara, capătă un aer închis.

– Știu.

– O s-o rog pe Brenda Meserve s-o curețe prin toate ungherele. E-aceeași femeiușcă la care-am apelat mereu, să știi.

– Nu-i Brenda puțin cam bătrână pentru a face curățenia generală de primăvară?

Doamna din discuție avea în jur de șaizeci și cinci de ani, era grăsuță, amabilă și vulgară într-un fel comic. Îi plăceau în mod deosebit glumele cu

[4]Ambrose Gwinett Bierce (1842-1914?) – scriitor american al cărui sarcasm și simț realist al groazei i-au caracterizat opera, printre care și *In the Midst of Life* (1891-1892) și *The Devil's Dictionary* (1906).

vânzătorul ambulant care-și petrece nopțile ca și un iepure, sărind dintr-o gaură-ntr-alta. Nu era pic de doamna Danvers în ea.

– Femeile de seama Brendei Meserve nu-s niciodată prea bătrâne să se-ocupe de pregătitu' sărbătorii, a spus Bill. O să ia cu ea v'o două sau trei fete s-o ajute la aspirat și să ridice mobilele alea mai grele. O să te taxeze probabil cu trei sute de dolari. Ți se pare bine?

– Un chilipir.

– Tre' să verific puțu', la fel și generatoru', deși-s sigur că amândouă-s în bună regulă. Am văzut un cuib de bărzăuni lângă studiou' lu' Jo și vreau să-l afum înainte să se uște lemnu'-n pădure. Oh, și acoperișu' casei celei vechi – știi tu, aia din mijloc –, o să trebuiască să-i schimb țigla. Ar fi trebui să-ți zic de-asta anu' trecut, da' fiin'că n-ai folosit casa, am lăsat-o-n pace. Ești de-acord și cu treaba asta?

– Da, până la zece mii. Dacă-ți trebuie mai mult, spune-mi.

– Dac-o să trebuiască să depășim zece, o să râd și-o să pup un porc.

– Încearcă să termini totul înainte să ajung acolo, bine?

– Sigur. Îți trăbă tihnă, știu... da' să știi că n-o s-o ai de la-nceput. Am fo' șocați toți cân' am auzit c-o murit așa tânără; cu toții am fost. Șocați și triști. O fo'-o scumpă.

Rostit de-o limbă de yankeu, cuvântul acesta a sunat *Șcupă*.

– Mulțumesc, Bill.

Am simțit cum îmi înțeapă lacrimile ochii. Mâh-

nirea e ca un oaspete beat care se întoarce mereu pentru un păhărel de rămas bun.

– Mulțumesc pentru că ai spus asta.

– O să ai şi tu parte de-o droaie de plăcinte cu morcovi, prietenu' meu.

A râs, dar puțin reținut, de parcă-i era teamă că face o impietate.

– Nu mă deranjează să mănânc o droaie de plăcinte cu morcovi, am spus, iar dacă exagerează cineva cu asta, ei bine, nu mai are Kenny Auster ogarul ăla irlandez?

– Ba da, vietatea aia ar mânca plăcintă pân'-ar plesni! a strigat Bill cu o bucurie sinceră. A chicotit până ce l-a apucat tusea. Am aşteptat, zâmbind puțin în sinea mea. „Afină îi spune câinelui ăla, blestemat să fiu de ştiu de ce. Nu-i aşa că-i o adevărată bâzdâganie?

Am presupus că se referea la câine, nu la stăpânul acestuia. Kenny Auster, nu mai înalt de un metru cincizeci şi doi şi subțirel, era exact opusul unei bâzdâganii, adjectivul acesta specific Maine-ului, care defineşte o persoană stângace, stingheră şi împiedicată.

Mi-am dat brusc seama că mi-e dor de oamenii aceştia – de Bill şi de Brenda şi de Buddy Jellison şi de Kenny Auster şi de toți ceilalți care locuiau tot timpul la lac. Îmi era dor şi de Afină, ogarul irlandez care se plimba peste tot cu capul ridicat, doar cât să lase impresia că nu are decât jumătate de creier înăuntrul lui, şi cu balele curgându-i în fuioare printre fălci.

– O să tre' să merg acolo şi ca să curăț ce-o lăsat iarna-n urmă, a spus Bill. Părea ruşinat. – Nu-i rău

anu' ăsta – ultima mare furtună n-o aruncat decât zăpadă pe-aici, slavă Domnului –, da' mai îs câteva chestioare de care n-am apucat să m-ocup încă. Ar fi trebuit să le fi făcut demult deja. Faptu' că nu foloseşti casa nu-i o scuză. Io am încasat cecurile pe care mi le-ai trimis.

Era amuzant într-un fel să-l ascult pe boşorogul ăsta grizonat cum se biciuieşte singur; Jo s-ar fi tăvălit pe jos de râs, sunt sigur de asta.

– Dacă totul e bine până pe Patru Iulie, Bill, voi fi mulțumit.

– O să fii mulțumit cum îi scoica de râu într-un banc de nămol, atunci. Asta-i o promisiune.

Bill vorbea ca şi când el însuşi era o scoică într-un banc de nămol, iar asta m-a făcut bucuros.

– Vii să scrii o carte lângă apă? Ca-n vremurile vechi? Nu că n-or fo' bune ultimele două, nevastămea n-o putut-o lăsa jos p-ultima, da'...

– Nu ştiu, am spus, ceea ce era adevărat. Apoi, m-a fulgerat o idee: Bill, vrei să-mi faci o favoare înainte să cureți drumul de acces şi s-o dezlănțui pe Brenda Meserve?

– Mă bucur s-o pot face, a zis el, aşa că i-am spus ce voiam.

Patru zile mai târziu, am primit un colet cu următoarea adresă de expediere laconică: DEAN/ POST NORM/TR-90 (DARK SCORE). L-am desfăcut şi-am scuturat dinăuntru douăzeci de fotografii făcute cu unul dintre aparatele alea micuțe pe care le folosești o dată şi-apoi le arunci.

Bill umpluse filmul cu diverse imagini ale casei, cele mai multe respirând aerul acela de neatenție

pe care-l capătă o casă dacă nu e locuită destul de mult timp... chiar şi o casă îngrijită (ca să folosesc exprimarea lui Bill) capătă aerul acela neglijent după o vreme.

De-abia dacă m-am uitat la ele. Primele patru erau cele care-mi trebuiau mie, şi le-am aliniat pe masa din bucătărie, acolo unde lumina puternică a soarelui cădea direct asupra lor. Bill le făcuse pe acestea din capul drumului de acces, îndreptând aparatul de unică folosinţă în jos, către Sara Laughs cea lăbărţată. Se observau muşchii ce crescuseră nu numai pe buştenii casei principale, ci şi pe buştenii aripilor nordică şi sudică. Se vedeau covorul de crengi căzute şi valurile de ace de brad de pe drumul de acces.

Trebuie să fi fost tentat Bill să cureţe toate astea înainte să facă pozele, dar nu le curăţase. Îi spusesem exact ce-mi trebuia – „cu negi cu tot" a fost expresia pe care am folosit-o – şi Bill îmi respectase dorinţa.

Tufişurile de pe marginile drumului se îndesiseră mult de când Jo şi cu mine petrecuserăm ultima perioadă semnificativă de timp la lac; nu se sălbăticiseră tocmai, dar da, unele dintre crengile mai lungi chiar păreau să se întindă una către cealaltă deasupra asfaltului, aidoma unor amanţi dornici să se reîntâlnească.

Totuşi, lucrul la care ochii mei continuau să se tot întoarcă era veranda de la poalele drumului de acces. Celelalte asemănări dintre fotografii şi visele mele cu Sara Laughs puteau fi doar nişte coincidenţe (sau opera imaginaţiei surprinzător de des probată de realitate a unui scriitor), însă nu puteam

explica existenţa firelor de floarea-soarelui crescute prin scândurile verandei, mai mult decât putusem explica tăietura de pe dosul palmei.

Am întors una dintre fotografii pe cealaltă parte. Pe spatele ei, Bill scrisese subţire ca firul de păianjen: *Doamnele aste-au venit mult prea devreme... şi-au intrat ilegal!*

Am întors-o înapoi la partea cu imaginea. Erau, într-adevăr, trei fire de floarea-soarelui crescute prin scândurile verandei. Nu două, nu patru, ci trei fire de floarea-soarelui, cu feţe mari, semănând cu nişte reflectoare.

Exact ca acelea din visul meu.

CAPITOLUL ŞASE

Pe 3 iulie 1998, am aruncat două valize şi PowerBook-ul în portbagajul Chevrolet-ului, am dat să ies cu spatele din parcare, apoi m-am oprit şi-am intrat înapoi în casă. Mi se părea goală şi cumva dată uitării, asemenea unei iubite credincioase părăsită fără nici o explicaţie. Mobila nu era acoperită şi curentul încă era cuplat (luasem în calcul eventualitatea ca Marele Experiment de la Lac să se dovedească repede a fi un eşec total), însă, totuşi, locuinţa de pe strada Benton, nr. 14, părea părăsită. Camerele, prea încărcate cu mobilă să producă vreun ecou, îmi lăsau în continuare acest sentiment şi peste tot mi se părea că lumina e mult prea prăfoasă.

În camera mea de lucru, monitorul calculatorului era acoperit cu o husă. Am îngenuncheat în faţa lui şi am deschis unul dintre sertarele biroului. Înăuntru se aflau patru topuri de hârtie. Am luat unul, am pornit spre ieşirea din cameră cu el la subsuoară, apoi m-am răzgândit şi m-am întors. Pusesem fotografia aceea provocatoare cu Jo în costum de baie în sertarul mare din mijloc al biroului. Am luat-o acum, am rupt un capăt al ambalajului de la topul de hârtie şi am vârât pe jumătate fotografia

între pagini, asemenea unui semn de carte. Dacă, prin absurd, mă apucam *într-adevăr* să scriu din nou şi dacă mergea bine treaba, aveam s-o întâlnesc pe Johanna pe undeva pe la pagina două sute cincizeci.

Am ieşit din casă, am încuiat uşa din spate, am urcat în maşină şi am plecat. De atunci, nu m-am mai întors niciodată înapoi.

Am fost tentat de câteva ori să merg la lac şi să văd cum merge treaba – care se dovedise a fi un pic mai amplă decât se aşteptase la început Bill Dean. M-a reţinut sentimentul nu foarte bine articulat de conştientul meu, dar totuşi foarte puternic, că nu aşa trebuie să decurgă lucrurile, că următoarea mea vizită la Sara trebuie să fie cea în care să-mi despachetez bagajele şi să rămân pentru o perioadă mai lungă de timp.

Bill l-a angajat pe Kenny Auster să pună ţiglă pe acoperiş şi l-a angajat pe vărul lui Kenny, Timmy Larribee, s-o „cureţe pe bătrâna doamnă de muşchi", o operaţiune de curăţire vecină cu frecatul oalelor murdare, necesară uneori caselor din buşteni. Bill a mai chemat şi un instalator să verifice instalaţia de apă şi a primit consimţământul meu să înlocuiască vreo câteva ţevi vechi şi pompa pentru fântână.

Bill a făcut la telefon gargară cu privire la toate aceste cheltuieli; nu l-am oprit. Când a cincea sau a şasea generaţie de yankei începe să vorbească despre cheltuirea banilor, mai înţelept e să păstrezi distanţa şi să aştepţi ca ei să epuizeze subiectul. Unui yankeu i se pare pur şi simplu de neconceput

să scoți imediat verzișorii, e cumva ca și când te-ai deda unui gest de tandrețe în public. În ceea ce mă privește, nu mă deranja deloc să dau banii. Duc o viață simplă în general, nu datorită cine știe cărui cod moral, ci fiindcă mintea mea, foarte vioaie în majoritatea celorlalte cazuri, nu funcționează foarte bine când vine vorba de bani. Ce consider eu huzur sunt trei zile la Boston, un meci al echipei Red Sox, o excursie la magazinul Tower Records and Video, plus o vizită la librăria Wordsworth din Cambridge. O astfel de viață nu știrbește nu știu cât din dobândă, ce să mai vorbesc de suma depusă; aveam un contabil bun care locuia în Waterville și, în ziua în care am încuiat ușa casei din Derry și am plecat spre vest către TR-90, dețineam cu puțin peste suma de cinci milioane de dolari. Nu e cine știe ce în comparație cu Bill Gates, dar pentru zona asta e o cifră destul de mare și-mi permiteam să zâmbesc când venea vorba de costul ridicat al renovării unei case.

A fost un sfârșit de primăvară și un început de vară ciudate pentru mine. N-am făcut, în mare, decât să-mi închei îndatoririle mele orășenești, să-i răspund la telefon lui Bill Dean când m-a sunat să-mi spună ce probleme s-au mai ivit și să încerc să nu mă gândesc. Am făcut interviul acela pentru *Publishers Weekly*, iar când m-a întrebat intervievatorul dacă am întâmpinat dificultăți să-mi reiau munca „după pierderea persoanei mele iubite", am răspuns nu, fără să tresar absolut deloc. De ce nu? Era adevărat. Problemele n-au început decât după ce am terminat *Cădere liberă*; până atunci, am mers înainte ca tătarii.

La mijlocul lui iunie, am luat prânzul împreună cu Frank Arlen la Starlite Cafe. Cafeneaua aceasta se află în Lewiston, care se află la jumătatea drumului dintre orașul lui și al meu. În timpul desertului (faimoasa tartă cu căpșune de la Starlite), Frank m-a întrebat dacă mă văd cu cineva. M-am uitat mirat la el.

– La ce te holbezi? m-a întrebat, cu chipul luminându-i-se de una dintre cele nouă mii de emoții fără nume – aceasta era ceva între amuzament și iritare. Cu siguranță nu mi s-ar părea că o înșeli pe Jo. În august se împlinesc patru ani de când a murit.

– Nu, am spus. Nu mă văd cu nimeni.

S-a uitat la mine tăcut. Eu i-am întors privirea preț de câteva secunde, apoi am început să amestec aiurea cu lingura frișca de pe tarta din fața mea. Aluatul încă era cald, cum fusese scos de la cuptor, și frișca se topea pe el. M-a făcut să mă gândesc la cântecelul ăla prostesc despre cel care și-a uitat prăjitura în ploaie.

– *Te-ai* văzut cu cineva, Mike?

– Nu cred că asta te privește pe tine.

– O, pentru numele lui Dumnezeu. În vacanță? Ai făcut...

M-am convins să ridic ochii de la frișca topită.

– Nu, am spus. Nu am făcut nimic.

A rămas tăcut preț de o clipă sau două. Am crezut că se pregătește să treacă la alt subiect. Nu m-ar fi deranjat asta. În schimb, m-a întrebat fără ocolișuri dacă am pus-o cu cineva de la moartea Johannei încoace. S-ar fi mulțumit să-i spun o minciună, chiar dacă n-ar fi putut-o crede în întregime – bărbații mereu mint când vine vorba despre sex. Eu

i-am spus însă adevărul... şi-am simţit un fel de plăcere perversă.

– Nu.

– Nici măcar o dată?

– Nici măcar o dată.

– N-ai încercat nici la un salon de masaj? Ştii, să ţi se facă măcar un...

– Nu.

A tăcut, continuând să lovească cu linguriţa în buza bolului cu desertul. Nu luase nici măcar o muşcătură. Se uita la mine de parcă eram un specimen nou şi scârbos de insectă. Nu-mi prea convenea, dar credeam că-i înţeleg reacţia.

A fost cât pe ce de vreo două ori să intru în ceea ce astăzi se numeşte „o relaţie", nici una dintre ele în Key Largo, unde văzusem, cu aproximaţie, două mii de femei frumoase umblând pe plajă îmbrăcate doar într-un şnur şi o promisiune. O dată a fost vorba de o chelneriţă roşcată, Kelli, de la un restaurant situat la ieşirea din oraş, unde-mi luam deseori prânzul. După o vreme, am ajuns să ne vorbim, să glumim şi apoi am început să ne privim ochi în ochi, precis ştiţi despre ce vorbesc, genul acela de priviri care se susţin un pic mai mult ca de obicei. Am început să mă uit la picioarele ei şi la felul în care-i stătea uniforma pe şolduri când se întorcea, iar ea a observat că mă uit la ea.

Şi a mai fost o femeie la Nu You, sala de antrenament unde mergeam să fac exerciţii fizice. O femeie înaltă căreia-i plăceau bustierele roz şi pantalonii negri de biciclist. Destul de apetisantă. Iarăşi, mi-a plăcut ce-şi aducea să citească pentru călătoriile alea aerobice nesfârşite şi fără destinaţie pe

care le făcea pedalând la una din acele biciclete fixe – nu era vorba de reviste *Mademoiselle* sau *Cosmo*, ci de romane de autori ca John Irving şi Ellen Gilchrist. Îmi plac oamenii care citesc cărţi adevărate, şi nu doar pentru că eu însumi scriam aşa ceva. Cititorii de cărţi sunt la fel de înclinaţi ca oricine altcineva să înceapă o discuţie întrebându-te de vremea de afară, în general, însă, ei chiar pot merge mai departe la alt subiect.

Numele blondei în bluză roz şi pantaloni scurţi negri era Adria Bundy. Pe când pedalam umăr la umăr din ce în ce mai departe spre nicăieri, am început să discutăm despre cărţi şi am ajuns la un moment dat s-o asist câte o dată sau de două ori pe săptămână în sala de forţă. E ceva ciudat de intim să asişti pe cineva când ridică greutăţi. În parte, datorită poziţiei aplecate a persoanei asistate, cred (mai ales când cel asistat e o femeie), însă nu în totalitate sau măcar în cea mai mare parte. În general, factorul de dependenţă face diferenţa. Deşi rareori se ajunge acolo, cel care ridică greutăţi îşi încredinţează viaţa în mâinile asistentului. Şi, cândva în iarna lui 1996, privirile acelea au început pe când ea stătea întinsă pe bancă, iar eu stăteam aplecat deasupra ei, uitându-mă în jos la chipul ei răsucit. Privirile acelea care se susţin un pic mai mult ca de obicei.

Kelli avea în jur de treizeci de ani, Adria era poate puţin mai tânără. Kelli era divorţată, Adria nici nu se căsătorise. În ambele cazuri aveam undă verde şi cred că amândouă ar fi fost fericite să se culce cu mine fără nici o obligaţie. Un fel de test auto al compatibilităţii sexuale. Totuşi, în cazul lui

Kelli eu am ales să-mi iau prânzul la un alt restaurant, iar când cei de la YMCA mi-au făcut o ofertă de abonament promoțional gratuit, am acceptat și nu m-am mai dus niciodată la Nu You. Mi-amintesc că am trecut pe lângă Adria Bundy într-o zi, pe stradă, cam la șase luni după ce am făcut schimbul, și, chiar dacă i-am spus bună, am făcut în așa fel încât să nu-i văd privirea încurcată, ușor rănită.

Într-un sens pur fizic, le-am dorit pe amândouă (de fapt, parcă-mi amintesc de un vis în care le-am *avut* pe amândouă, în același pat și în același timp), și totuși nu mi-o doream pe nici una. În parte, de vină a fost incapacitatea mea de a scrie – viața mea era destul de bulversată și așa, mulțumesc, fără să mai adaug și eu complicații inutile. În parte, de vină a fost efortul pe care-l cere încercarea de a te convinge că femeia care-ți răspunde la ocheade e interesată de tine și nu de contul tău bancar suficient de extravagant.

În mare parte, cred, de vină a fost faptul că încă o simțeam puternic pe Jo în minte și în suflet. Nu era loc pentru altcineva, chiar și după patru ani. Sufeream de-o durere densă precum colesterolul, iar dacă asta vi se pare comic sau ciudat, fiți recunoscători că nu suferiți de așa ceva.

– Cu prietenii cum stai? m-a întrebat Frank, începând în sfârșit să-și mănânce tartina cu căpșune. Ai prieteni cu care să te întâlnești, nu-i așa?

– Da, am spus. O mulțime de prieteni.

Ceea ce era o minciună, însă *aveam* o mulțime de rebusuri de rezolvat, o mulțime de cărți de citit și o mulțime de filme de văzut la aparatul video, noaptea; puteam efectiv să recit din gând avertis-

mentul FBI-ului cu privire la copiile ilegale ale casetelor video. Când venea vorba de oameni în carne și oase, singurii pe care-i sunam când mă simțeam pregătit să plec din Derry erau doctorul și dentistul meu, iar mare parte din corespondența pe care am trimis-o în acel iunie a constat în cereri de redirecționare la o nouă adresă a revistelor *Harper's* și *National Geographic*.

– Frank, am spus, parcă ai fi o mamă evreică.

– Uneori când sunt cu tine *mă simt* ca o mamă evreică, a spus el. O mamă care crede în puterile vindecătoare ale cartofilor copți în detrimentul mielului pascal. Arăți mai bine decât ai arătat de multă vreme, te-ai îngrășat în sfârșit puțin, cred...

– Prea mult.

– Prostii, când ai venit de Crăciun semănai cu Ichabod Crane. Te-ai mai și bronzat puțin pe față și pe brațe.

– Am mers mult pe jos.

– Așa că arăți mai bine... cu excepția ochilor. Ai uneori o privire în ochi... și-mi fac griji pentru tine de fiecare dată când o văd. Cred că Jo s-ar bucura să știe că-și face *cineva* griji pentru tine.

– Despre ce privire vorbești? am întrebat.

– De obișnuita ta privire la lungă distanță. Vrei să-ți spun adevărul? Arăți ca o persoană dependentă de ceva de care nu mai poate scăpa.

Am plecat din Derry la trei și jumătate, m-am oprit în Rumford să iau cina, apoi am condus încet printre dealurile din vestul Maine-ului, în vreme ce soarele cobora spre apus. Îmi plănuisem orarul de plecare și cel de sosire cu grijă, chiar dacă nu în

mod conştient, şi, pe când ieşeam din Motton şi intram în ţinutul neîncorporat numit TR-90, am devenit conştient de greutatea cu care-mi bătea inima. Pe faţă şi pe braţe îmi apăruse transpiraţie, în pofida sistemului de aer condiţionat din maşină. Nimic din ce auzeam la radio nu mi se părea normal, muzica mi se părea că-i doar un ţipăt, şi l-am închis.

Eram speriat şi aveam motive întemeiate să fiu. Chiar şi lăsând deoparte ciudata polenizare încrucişată dintre vise şi lucrurile aparţinând lumii reale (ceea ce-am reuşit să fac destul de uşor, considerând tăietura de pe dosul palmei şi firele de floarea-soarelui crescute prin scândurile verandei fie doar nişte coincidenţe, fie numai nişte scânteieri de clarviziune), aveam motive să fiu speriat. Fiindcă acelea nu fuseseră nişte vise obişnuite, iar hotărârea mea de a mă întoarce la lac după atâta vreme nu fusese o hotărâre ca oricare alta. Nu mă simţeam ca un om *fin-de-millénaire* modern, pornit într-o călătorie spirituală să-şi înfrunte temerile (eu sunt bine, voi sunteţi bine, hai să trăim cu toţii un vertij emoţional, în vreme ce William Ackerman cântă în fundal), mă simţeam mai degrabă ca un profet nebun din Vechiul Testament pornind în deşert să trăiască mâncând lăcuste şi bând apă alcalină, fiindcă i s-a arătat Dumnezeu într-un vis.

Dădusem de belea, viaţa mea era un dezastru moderat-mergând-spre-sever, iar faptul că nu puteam scrie era doar o parte a problemei. Nu violam copii şi nici nu fugeam prin Times Square predicând teorii conspiraţioniste printr-o portavoce, dar dădusem totuşi de belea. Îmi pierdusem rostul în

lume şi nu-l mai puteam regăsi. Asta nu mă surprindea; la urma urmei, viaţa nu e-o carte. Ce făceam în acea seară călduroasă de iulie era să pornesc cu bună ştiinţă o terapie de şoc, şi măcar atâta credit să-mi acordaţi: eram conştient de asta.

Ajungi la Dark Score astfel: I-95 de la Derry la Newport; Route 2 de la Newport la Bethel (cu o oprire în Rumford, care putea ca antreul iadului înainte ca afacerile cu hârtie să sucombe în timpul celui de-al doilea mandat al lui Reagan); Route 5 de la Bethel la Waterford. De acolo o iei pe Route 68, vechiul Drum de Ţară, de-a lungul Castle View, prin Motton (în care centru înseamnă un hambar unde se vând aparate video, bere şi arme la mâna a doua), apoi treci de semnul care spune TR-90 şi de cel care spune GAME WARDEN E CEL MAI TARE LA NEVOIE, SUNAŢI LA I-800-555-GAME SAU LA * 72 PE TELEFONUL CELULAR. Acestor cuvinte, cineva a adăugat cu vopsea la tub SĂ-I FUT PE EAGLES.

La opt kilometri de la acest semn, ajungi pe dreapta la o stradelă îngustă, marcată doar cu o tablă pătrată din tinichea pe care stă scris un număr 42 şters. Deasupra acestuia, asemenea unui umlaut, sunt două găuri de dimensiunea unor cartuşe de calibru 22. Am intrat pe această stradelă cam atunci când mă aşteptam s-o fac: era 7.16 P.M., EDT, potrivit ceasului de la bordul Chevrolet-ului.

Iar sentimentul era acela al întoarcerii acasă.

* * *

Am mai făcut încă vreo trei sute de metri după spusele indicatorului de kilometraj, ascultând iarna

care împodobea stradela cum se freca de dedesubtul mașinii, ascultând câte o creangă cum zgâria capota sau cum se lovea de partea din dreapta a mașinii, asemenea unui pumn.

Într-un sfârșit, am parcat și am oprit motorul. Am coborât, am mers spre spatele mașinii, m-am așezat pe burtă și am început să smulg iarba care atingea țeava încinsă de eșapament a Chevy-ului. Fusese o vară uscată și era de preferat să-mi iau măsuri de precauție. Ajunsesem exact la ora aceasta pentru a-mi putea reconstitui visele, sperând să le pot înțelege mai bine sau să-mi formez o idee despre ce am de făcut în continuare. Lucrul pentru care nu venisem era să dau foc pădurii.

O dată treaba asta îndeplinită, m-am ridicat în picioare și m-am uitat în jur. Greierii cântau, așa cum făceau și-n visele mele, iar copacii stăteau înghesuiți unul într-altul de ambele părți ale stradelei, așa cum erau mereu în visele mele. Deasupra, cerul era o fâșie albastră, estompată.

Am luat-o la pas, mergând pe făgașul din dreapta. Jo și cu mine avuseserăm un singur vecin în capătul acesta al drumului, pe bătrânul Lars Washburn, însă acum, drumul de acces al lui Lars era năpădit de tufe de ienupăr și blocat cu un lanț lung și ruginit. Bătut în cuie de un copac din stânga lanțului era un însemn: ACCESUL INTERZIS. Bătut în cuie de un copac din dreapta era: AGENȚIA IMOBILIARĂ SECOLUL VIITOR și un număr de telefon local. Cuvintele erau șterse și greu de citit în întunericul din ce în ce mai adânc.

Am continuat să merg, conștient încă o dată de bătăile grele ale inimii și de felul în care-mi bâzâiau țânțarii pe la urechi și pe lângă brațe. Sezonul lor de vârf trecuse, însă transpiram mult și ăsta-i un miros care le place. Probabil că le amintește de sânge.

Cât eram de speriat când m-am apropiat de Sara Laughs? Nu-mi amintesc. Presupun că frica, asemeni durerii, e unul dintre acele lucruri care-ți scapă din memorie o dată ce-ai scăpat de el. Ce-mi *amintesc* totuși e sentimentul pe care l-am avut înainte, când am mai fost aici, mai cu seamă când umblam pe drumul acesta singur. Era sentimentul că realitatea e subțire. Cred că ea chiar *este* subțire, știți, subțire ca gheața de pe lac după dezgheț, iar noi ne umplem viețile cu zgomote și cu lumină și cu mișcări, ca să ne ascundem de această subțirime. În locuri precum Stradela Patruzeci și Unu, însă, descoperi că tot fumul și toate oglinzile au fost luate. N-a rămas decât zgomotul greierilor și priveliștea frunzelor verzi întunecându-se către negru; crengi ce alcătuiesc forme ca niște fețe; bubuitul inimii tale în piept, zvâcnetul sângelui în spatele ochilor și aspectul cerului, pe măsură ce sângele albastru al zilei i se scurge din obraji.

După plecarea luminii zilei, îi ia locul un fel de certitudine: că în spatele pielii se ascunde un secret, un mister în același timp întunecat și sclipitor. Simți misterul ăsta o dată cu fiecare respirație, îl vezi în fiecare umbră, te aștepți să dai nasul cu el la fiecare întoarcere de pas. E prezent; îi tai calea într-un fel de curbă vlăguită, asemeni unui patinator întorcându-se să plece spre casă.

M-am oprit pentru o clipă la vreo jumătate de kilometru de locul unde-mi lăsasem mașina și la încă

jumătate de kilometru de drumul de acces. Aici, drumul coteşte brusc şi în dreapta se află un câmp deschis care merge abrupt în pantă, către lac. Pajiştea Tidwell îi spun localnicii, sau uneori, Vechea Tabără. Aici şi-au construit Sara Tidwell şi tribul ei bizar cabanele, asta cel puţin după spusele Mariei Hingerman (şi, odată, când l-am întrebat pe Bill Dean, a confirmat că acesta e locul... deşi n-a părut interesat să continue discuţia, ceea ce mi s-a părut atunci puţin cam ciudat).

Am rămas acolo pentru o clipă, uitându-mă în jos la capătul nordic al Dark Score-ului. Apa era sticloasă şi liniştită, încă de culoarea acadelei în ultimele străluciri ale apusului, fără să se vadă pe ea cel mai mic val sau cea mai mică ambarcaţiune. Iubitorii de bărci se aflau probabil deja la debarcader sau la barul Warrington's Sunset, mâncând crochete de homar şi bând halbe mari cu tot felul de tării amestecate.

Mai târziu, câţiva dintre ei, ameţiţi de *speed* şi de martini, o vor lua la fugă în susul şi în josul lacului la lumina lunii. M-am întrebat dacă voi fi pe-acolo să-i ud. Mi-am spus că existau şanse bune ca pe atunci să fiu deja pe drumul de întoarcere spre Derry, fie înspăimântat de ceea ce am găsit, fie deziluzionat fiindcă n-am găsit absolut nimic.

– Bufon mic ce eşti, spuse Strickland.

N-am ştiut că voi vorbi până ce nu mi-au ieşit cuvintele din gură şi habar n-am avut de ce au fost tocmai acele cuvinte. Mi-am amintit atunci de visul în care Jo stătea sub pat şi am tremurat. Mi-a ţiuit un ţânţar în ureche. L-am plesnit şi am mers mai departe.

Într-un sfârşit, sosirea mea la începutul drumului de acces a fost aproape prea perfect cronometrată, senzaţia că reintru în vis a fost aproape prea completă. Chiar şi baloanele legate de pancarta cu SARA LAUGHS (unul alb şi altul albastru, amândouă inscripţionate cu grijă în cerneală neagră cu BUN VENIT ÎNAPOI, MIKE!), plutind pe fundalul de-un negru atotcuprinzător al copacilor, păreau să intensifice sentimentul de *déjà vu* pe care mi-l insuflasem aproape conştient, fiindcă două vise nu pot fi niciodată perfect identice, nu? Lucrurile fabricate de mâini şi de minţi umane nu pot fi niciodată perfect identice, chiar şi atunci când se încearcă asta cu toată puterea, fiindcă noi nu suntem aceiaşi de la o zi la alta sau chiar de la un moment la altul.

Am păşit spre pancartă, simţind cum mă învăluie misterul acestui loc aflat la crepuscul. Mi-am închis mâna pe scândură, simţind prezenţa ei dură, şi apoi mi-am trecut buricul degetului mare peste litere, nepăsându-mi de aşchii şi citind prin piele, aşa cum citeşte un orb alfabetul Braille: *S* şi *A* şi *R* şi *A*; *L* şi *A* şi *U* şi *G* şi *H* şi *S*.

Drumul de acces fusese curăţat de ácele şi de crengile căzute la suflarea vântului, însă Dark Score-ul licărea în nuanţe trandafirii, exact aşa cum licărea şi-n visele mele, iar silueta masivă şi lăbărţată a casei era neschimbată. Bill, prevăzător, lăsase aprinsă lumina de deasupra verandei şi firele de floarea-soarelui care crescuseră printre scânduri fuseseră demult tăiate, restul însă era identic cu ceea ce visasem.

M-am uitat în sus la fâşia de cer de deasupra stradelei. Nimic... am aşteptat... şi nimic... am

mai aşteptat... şi-apoi a apărut, a apărut chiar acolo unde-mi antrenasem privirea să stea ţintită. Într-o clipă nu era decât cerul şters (cu nuanţe indigo începând să se ivească pe la margini, asemeni unei infuzii de cerneală) şi în cealaltă, Venus strălucea pe el, vie şi neclintită. Am auzit oameni spunând că urmăresc ivirea stelelor şi presupun că unii chiar o fac, însă cred că atunci a fost singura dată în viaţa mea când am văzut una apărând din senin. Mi-am pus şi o dorinţă, însă de data asta totul se petrecea în realitate şi nu mi-am dorit-o pe Jo.

– Ajută-mă, am spus, uitându-mă la stea.

Aş fi spus mai multe, dar nu ştiam ce să spun. Nu ştiam de ce fel de ajutor am nevoie.

Ajunge, a spus neliniştită o voce în mintea mea. *Ajunge, acum. Întoarce-te şi urcă în maşină.*

Numai că nu acesta era planul meu. Planul era să o apuc pe drumul de acces, exact aşa cum am făcut în ultimul vis, în coşmar. Planul era să-mi demonstrez că nu există nici un monstru înfăşurat în linţoliu care să mă pândească din umbrele cabanei din faţa mea. Planul era întemeiat în cea mai mare parte pe vorba aceea înţeleaptă a Noii Generaţii care spune că „frica" este un acronim pentru Firea Rece Învinge în Confruntarea cu Ascunsul. Dar, stând acolo şi uitându-mă la sclipirea (foarte slabă în întunericul din ce în ce mai dens) becului de pe verandă, mi-a trecut prin minte că mai e o vorbă înţeleaptă, una nu chiar atât de senină, care sugera că „frica" e de fapt un acronim pentru Fii Realist În Confruntarea cu Ascunsul. Stând singur acolo în pădure, în timp ce lumina părăsea cerul, aceasta mi

s-a părut de departe cea mai înţeleaptă interpretare a termenului.

M-am uitat în jos şi am fost puţin amuzat să văd că luasem unul dintre baloane – l-am dezlegat fără să-mi dau seama cât întorsesem gândurile pe toate feţele. Plutea nepăsător la capătul sforii pe care o ţineam eu în mână, cuvintele imprimate pe el fiind acum imposibil de citit în întunericul profund.

Poate că nu-i, totuşi, decât o chestie de perspectivă; poate că nu mă voi putea mişca din loc. Poate că m-a cuprins din nou vrăjitoarea aia bătrână de criză de umblet şi nu voi face decât să rămân locului asemenea unei statui, până ce va trece cineva pe aici şi mă va lua pe sus.

Trăiam acum însă o realitate şi realitatea nu concepea existenţa unei crize de umblet. Mi-am deschis palma. Când s-a desprins sfoara pe care o ţineam, am păşit sub balonul ce se înălţa spre cer şi-am pornit de-a lungul drumului de acces. Pas după pas, cam aşa cum am făcut încă din 1959, când am învăţat şmecheria asta. Am pătruns din ce în ce mai adânc în mirosul impecabil, dar acru de pin, şi la un moment dat, m-am surprins făcând un pas mai mare, trecând peste o creangă căzută la pământ ce existase în vis, dar în realitate nu exista.

Inima încă-mi bubuia puternic, iar transpiraţia încă-mi curgea în valuri pe corp, ungându-mi pielea şi atrăgând ţânţarii. Am ridicat o mână să-mi dau la o parte părul de pe frunte, apoi m-am oprit, ţinând-o cu degetele răşchirate în faţa ochilor. Am adus-o şi pe cealaltă lângă ea. Nici una nu era însemnată; nu se vedea nici măcar urma cicatricei de la tăietura pe care-o căpătasem târându-mă prin

dormitor în timpul furtunii aceleia cu gheață.

– Sunt bine, am spus. Sunt bine.

Bufon mic ce ești, spuse Strickland, mi-a răspuns o voce. Nu era vocea mea, nici a lui Jo; era vocea extraterestră care mă însoțise în coșmar, cea care mă făcuse să mă mișc chiar și atunci când voiam să mă opresc. Era vocea unui străin.

Am pornit iarăși la drum. Ajunsesem acum dincolo de jumătatea drumului de acces. Ajunsesem la punctul unde, în vis, i-am spus vocii că mă temeam de doamna Danvers.

– Mă tem de doamna D, am spus, voind să aud cum sună cuvintele rostite în întunericul dens. Ce mă fac dacă-i acolo menajera aceea bătrână și rea?

Un cufundar a țipat pe lac, însă vocea nu mi-a răspuns. Presupun că nu avea de ce s-o facă. Doamna Danvers nu *exista*, nu era decât o mână de oase dintr-o carte veche, iar vocea știa asta.

Am început iarăși să umblu. Am trecut pe lângă pinul cel mare în care-a intrat cândva Jo cu jeep-ul nostru, încercând să meargă cu spatele pe drumul de acces. Ce-a mai înjurat! Ca un marinar! Eu am reușit să-mi păstrez seriozitatea doar până ce-a ajuns la „Fute-o buhă", după care mi-am pierdut controlul, sprijinindu-mă de jeep, apăsându-mi tâmplele cu podul palmelor, râzând în hohote până ce mi-au curs lacrimile pe obraji, Jo trimițându-mi din priviri scântei de un albastru-încins în tot acest timp.

Am văzut pe trunchiul copacului urma rămasă după accident la vreun metru de la pământ, albul porțiunii decojite părând că plutește în mijlocul scoarței negre, în obscuritate. Exact în momentul

acesta degenerase neliniștea din celelalte vise în ceva cu mult mai rău. Chiar înainte ca arătarea înfășurată în giulgiu să iasă în goană din casă, simțisem că era ceva complet nelalocul lui acolo, că era ceva complet denaturat; simțisem că, într-un fel, casa însăși înnebunise. În acest moment, trecând pe lângă bătrânul pin rănit, voisem eu s-o iau la fugă, precum omul din turtă dulce.

Acum, n-am simțit asta. Eram speriat, da, dar nu terorizat. Pentru început, în spatele meu nu era nimic, nu auzeam nici o respirație luctuoasă. Cel mai periculos lucru ce putea apărea din pădurea asta era un elan nervos. Sau, credeam eu, dacă eram cu adevărat nenorocos, un urs supărat la culme.

În vis, se vedea luna plină aproape pe trei sferturi, însă, în acea noapte, nu era nici urmă de lună pe cerul de deasupra mea.

Și nici nu avea să fie; uitându-mă în treacăt peste pagina cu buletinul meteo din *Derry News*, observasem că era lună nouă.

Până și cel mai puternic *déjà vu* e fragil și, gândindu-mă la acel cer fără lună, *déjà vu*-ul meu s-a spulberat. Sentimentul că-mi retrăiesc coșmarul m-a părăsit atât de brusc, că m-am întrebat până și de ce făcuse toate astea, ce sperasem să-mi demonstrez sau să înfăptuiesc. Acum trebuia să merg pe jos, prin întuneric, tot drumul înapoi, să-mi recuperez mașina.

Nici o problemă, dar aveam s-o fac cu una dintre lanternele din casă. Cu siguranță mai trebuia să fie una în...

O serie de explozii disparate s-au declanșat de partea cealaltă a lacului, ultima fiind suficient de

puternică să producă ecou. M-am oprit, inspirând o dată rapid. Cu câteva clipe înainte, acele bubuituri neașteptate m-ar fi făcut probabil s-o iau înapoi la fugă, cuprins de panică, însă acum n-am avut parte decât de clipa aceea scurtă de tresărire. Erau focuri de artificii, desigur, ultimul dintre ele – cel mai puternic – fiind probabil un M-80. Mâine era Patru Iulie și, de cealaltă parte a lacului, copiii începuseră să sărbătorească mai devreme.

Am mers mai departe. Tufișurile se tot întindeau spre mine ca niște mâini, însă fuseseră tunse și nu mai arătau atât de amenințătoare. Nu mai trebuia să-mi fac probleme nici că va fi tăiat curentul; eram acum destul de aproape de veranda din spate să văd fluturii de noapte zburând în jurul becului lăsat aprins pentru mine de către Bill Dean. Chiar dacă *ar fi fost* tăiat curentul (în partea vestică a statului, multe dintre liniile de înaltă tensiune sunt încă deasupra solului și curentul se întrerupe des), s-ar fi pornit automat generatorul.

Totuși, am fost uimit de cât de multe lucruri din vis se aflau și aici, chiar dacă mă părăsise sentimentul puternic de repetiție – sau de *retrăire*. Jardinierele lui Jo erau acolo unde fuseseră dintotdeauna, flancând poteca ce duce la micuța plajă din fața Sarei; cred că le găsise Brenda Meserve dosite în pivniță și o pusese pe una dintre ajutoarele ei să le scoată iarăși la lumină. Nu creștea încă nimic în ele, dar mă așteptam să se întâmple asta curând. Și, chiar în absența lunii din visul meu, am putut vedea pătratul negru de pe apă, plutind la vreo patruzeci și cinci de metri de mal. Pluta pentru înot.

Nici urmă însă de forma aceea dreptunghiulară zăcând într-o rână în fața verandei; nici urmă de sicriu. Totuși, inima îmi bătea puternic iarăși și cred că dacă ar mai fi explodat atunci niște artificii pe partea de lac aparținând comunității Kashwakamak, aș fi țipat.

Bufon mic ce ești, spuse Strickland.

Dă-mi cartea înapoi, e cartea mea de omorât timpul.

Și dacă moartea ne fură mințile? Ce se-ntâmplă dacă-i supraviețuiești, dar ne fură mințile? Ce se-ntâmplă atunci?

Ajunsesem la punctul în care, în coșmar, ușa se dădea de perete și silueta aceea albă se năpustea afară cu brațele ei albe și înfășurate în pânză, ridicate în aer. Am mai făcut un pas și m-am oprit, auzind sunetul aspru al respirației mele atunci când trăgeam aer în plămâni și apoi îl împingeam afară peste suprafața uscată a limbii. Sentimentul de *déjà vu* nu s-a întors, dar, preț de o clipă, am crezut că silueta tot va apărea – aici, în lumea adevărată, în timpul adevărat. Am rămas locului, așteptând-o, cu mâinile transpirate, încleștate. Am mai inspirat o gură de aer uscat și, de data aceasta, nu i-am mai dat drumul afară.

Clipocitul tăcut al apei lovindu-se de mal.

O adiere de vânt care mi-a mângâiat fața și a zornăit tufișurile.

Un cufundar a strigat pe lac; fluturii s-au lovit de becul de pe verandă.

N-a ieșit valvârtej de pe ușă nici un monstru înfășurat în giulgiu și, prin geamurile mari din stânga și dreapta ușii, n-am văzut nimic mișcându-se,

nimic alb sau de altă culoare. Deasupra clanței se afla un bilețel, probabil de la Bill, și asta era tot. Am lăsat în grabă aerul să iasă din plămâni și-am parcurs cât îmi mai rămăsese din distanța până la Sara Laughs.

Biletul era într-adevăr de la Bill Dean. Îmi transmitea că Brenda făcuse niște cumpărături pentru mine; chitanța de la supermarket era pe masa din bucătărie și voi găsi cămara bine aprovizionată cu tot soiul de conserve. Nu cumpărase multe alimente perisabile, însă aveam lapte, unt, bere brună englezească și hamburgeri, ingredientul de bază al bucătăriei unui bărbat care locuiește singur.

Ne vedem lunea viitoare, îmi scrisese Bill. *De-ar fi după mine, ți-aș spune personal bun-venit, dar buna mea nevastă zice că-i rândul nostru să mergem în vizită, așa că plecăm în Virginia (cald!!) să petrecem ziua de 4 cu sora ei. Dacă ai nevoie de ceva sau dacă dai de belele...*

Notase numărul de telefon al cumnatei sale din Virginia și numărul lui Butch Wiggins din oraș, oraș pe care toți îl numesc „TR", cum ar fi: „Eu și cu mama ne-am săturat de Bether și ne-am mutat cu rulota în TR." Mai erau câteva numere trecute acolo – al instalatorului, al electricianului, al Brendei Meserve, chiar și al tipului de la depanări televizoare din Harrison, cel care repoziționase antena parabolică pentru o recepție maximă. Bill nu lăsase nimic pe dinafară. Am întors biletul pe cealaltă parte, așteptându-mă la un P.S.: *Ascultă, Mike, de pornește războiul nuclear înainte ca eu și Yvette să ne-ntoarcem din Virginia...*

Ceva s-a mișcat în spatele meu.

M-am răsucit pe călcâie, scăpând biletul din mână. A aterizat pe scândurile cu care era podită veranda, asemenea unei versiuni mai mari și mai albe a unuia dintre fluturii de noapte care se loveau în becul de deasupra. În clipa aceea am fost sigur că voi da ochii cu arătarea aia înfășurată în lințoliu, un moroi nebun ascuns în trupul aflat în descompunere al soției mele: *Dă-mi cartea de omorât timpul, dă-mi-o, cum de-ndrăznești să vii aici și să-mi deranjezi odihna, cum de-ndrăznești să vii din nou la Manderley, iar, acum că ești aici, cum crezi că vei mai putea pleca înapoi? În ceața misterului, cu tine, bufon mic ce ești. În ceața misterului, cu tine.*

Nu era nimic acolo. Nu fusese decât adierea vântului, făcând iarăși tufișurile să-și scuture ușor frunzele... doar că nu atingerea vântului o simțisem eu pe pielea mea transpirată, nu și de data asta.

– Păi, numai asta trebuie să fie, nu-i nimic altceva acolo, am spus.

Sunetul propriei tale voci poate să fie înfricoșător și liniștitor când ești singur. De data asta a fost cea din urmă variantă. M-am aplecat, am luat biletul de la Bill și l-am îndesat în buzunarul de la spate al pantalonilor. Apoi am scos inelul cu chei. Am rămas acolo, sub becul din verandă, în umbrele mari și unduitoare ale fluturilor orbiți de lumină, căutând printre chei, până când am găsit-o pe cea de care aveam nevoie. Avea un aspect ciudat, de obiect nefolosit multă vreme, și, frecând cu degetul mare marginea ei zimțată, m-am întrebat din nou de ce n-am venit la cabană – cu excepția a două vizite grăbite în timpul zilei – în lunile și anii

scurşi de la moartea lui Jo încoace. Cu siguranţă că dacă ea ar fi trăit, ar fi insistat...

Însă atunci mi-am dat seama de un lucru bizar: nu era numai o chestiune de *de la moartea lui Jo încoace*. Era uşor să-mi spun că aşa era; nici măcar o dată în timpul celor şase săptămâni pe care le-am petrecut la Key Largo nu m-am gândit la asta altfel decât aşa... acum însă, tocmai stând aici, în umbrele fluturilor dănţuitori (era ca şi când aş fi stat sub un ciudat glob de discotecă organic), şi ascultând cufundarii de pe lac, mi-am amintit că, deşi Johanna murise în luna august a anului 1994, murise în Derry. Fusese îngrozitor de cald în oraş... aşadar, de ce stătuserăm acolo? De ce nu ne aflam pe estacada umbrită de lângă lac, bând ceai cu gheaţă îmbrăcaţi în costumele de baie, urmărind bărcile tăind în sus şi-n jos lacul şi făcând comentarii cu privire la performanţele schiorilor de apă. Ce căutase ea, totuşi, în blestemata aia de parcare de la Rite Aid, când, în luna august a oricărui alt an, eram la kilometri buni de Derry?

Şi asta nu era tot. Locuiam de obicei la Sara până la sfârşitul lui septembrie – era o perioadă liniştită şi frumoasă, la fel de călduroasă ca şi vara. În '93, însă, am plecat când nu se scursese decât o săptămână din luna august. Ştiam asta, fiindcă-mi aminteam că Johanna venise cu mine la New York mai târziu în luna aceea, pentru o chestiune editorială şi pentru obişnuitele porcării publicitare. Fusese cald ca-n cuptor în Manhattan, apa ţâşnea din hidranţii din East Village şi asfaltul din centru făcea bulbuci. În prima seară a acelei excursii am văzut *Fantoma de la operă*. Spre sfârşit, Jo s-a aplecat

spre mine şi mi-a şoptit: „O, futu-i! Iar îi curg mucii Fantomei!" Tot restul filmului m-am luptat să nu izbucnesc în hohote dezlănţuite de râs. Jo ştia să fie de-o astfel de răutate.

De ce venise cu mine în acel august? Lui Jo nu-i plăcea New York-ul nici în aprilie, nici în octombrie, atunci când e cât de cât frumos. Nu ştiam. Nu-mi puteam aminti. Nu eram sigur decât de faptul că nu se mai întorsese la Sara Laughs niciodată după acel scurt august din 1993... şi, în scurtă vreme, nici de asta n-am mai fost sigur.

Am introdus cheia în broască şi am răsucit-o. aveam de gând să intru, să aprind becurile din bucătărie, să înşfac o lanternă şi să mă întorc după maşină. Dacă nu făceam asta, putea veni cu viteză prea mare cine ştie ce beţiv care locuia într-un bordei la capătul dinspre sud al stradelei, îmi putea lovi Chevy-ul şi mă putea da în judecată cerând un miliard de dolari despăgubire.

Casa fusese aerisită şi nu se simţea nici cel mai slab miros de închis; în locul aerului stătut, învechit, se simţea o aromă vagă şi plăcută de pin. Am pipăit după comutatorul dinăuntru şi atunci, undeva în întunecimea casei, a început să plângă un copil. N-am intrat tocmai în panică, dar întreaga logică mi-a părăsit mintea. Era un plânset, un plânset de copil, dar nu aveam nici cea mai vagă idee de unde se putea auzi.

Apoi a început să se estompeze. Nu să se liniştească, ci să se *estompeze*, de parcă ar fi ridicat cineva acel copil şi-l ducea acum departe pe-un coridor lung... nu c-ar fi existat un asemenea coridor

în Sara Laughs. Până şi cel care străbătea mijlocul casei, făcând legătura între secţiunea centrală şi cele două aripi, nu e cu adevărat lung.

Estompându-se... estompat... aproape dispărut.

Am rămas în întuneric străbătut de fiori, ţinând mâna pe comutator. O parte din mine voia să se sperie, voia s-o ia pur şi simplu la sănătoasa de acolo atât de repede cât o ţineau picioarele mele mici, voia să fugă precum omuleţul din turtă dulce. O altă parte, totuşi – partea raţională –, începuse deja să-şi reafirme întâietatea.

Am apăsat comutatorul, partea care voia să fugă spunând las-o baltă, n-o să funcţioneze, e visul, prostule, e visul tău care se trezeşte la realitate. Însă *a* funcţionat. Becul din foaier s-a aprins repede, împrăştiind umbre, scoţând la iveală în stânga micuţa colecţie de vase din lut a lui Jo şi în dreapta biblioteca, lucruri pe care nu le mai văzusem de patru sau chiar mai mulţi ani, lucruri însă rămase tot acolo şi tot aceleaşi. Pe unul dintre rafturile din mijloc ale bibliotecii am văzut trei romane timpurii de-ale lui Elmore Leonard – *Swang*, *The Big Bounce* şi *Mr. Majestick* – pe care eu le pusesem deoparte pentru vremuri ploioase; trebuie să te pregăteşti în caz de ploaie când eşti plecat în natură. Fără o carte bună, până şi două zile de ploaie în mijlocul pădurii pot fi îndeajuns să te facă să te urci pe pereţi.

S-a auzit o ultimă şoaptă de plânset, apoi tăcere. În spaţiul ei, am auzit un ticăit venind dinspre bucătărie. Ceasul de deasupra sobei, una dintre rarele căderi ale lui Jo în braţele prostului gust, e Pisica Felix cu ochi mari care se mişcă de la stânga la dreapta în vreme ce coada-pendul se leagănă neîn-

cetat. Cred că a apărut în toate filmele ieftine de groază produse vreodată.

– Cine-i acolo? am strigat.

Am făcut un pas către bucătărie, doar un teritoriu difuz în spatele foaierului, apoi m-am oprit. Cufundată în întuneric, casa era o peşteră. Plânsetul ar fi putut veni de oriunde. Inclusiv din propria mea imaginaţie.

– E cineva aici?

Nici un răspuns... însă nu credeam că sunetul venise din mintea mea. Să fi fost aşa, criza de creaţie era ultima mea grijă.

Pe un raft al bibliotecii, la stânga romanelor lui Elmore Leonard, se afla o lanternă cu burduf lung, de genul celor care înghit opt baterii D şi care te orbesc pentru scurtă vreme dacă-ţi introduce cineva fasciculul direct în ochi. Am apucat-o, şi doar atunci când era s-o scap din mână mi-am dat seama cât de tare transpiram şi cât de speriat eram. Am prins-o din zbor înainte să cadă pe jos, inima bubuindu-mi în piept, aşteptându-mă ca plânsetul acela să înceapă iarăşi, aşteptându-mă ca arătarea aia înfăşurată în linţoliu să plutească spre mine din sufrageria întunecată, cu braţele ei amorfe ridicate în aer; o mârţoagă bătrână de politician întoarsă din mormânt şi pregătită să mai facă o încercare de viaţă. Votaţi pentru biletul sigur de Înviere din Morţi, fraţi şi surori, şi veţi fi salvaţi.

Am prins bine de lanternă şi am aprins-o. A trimis un fascicul puternic şi drept în sufragerie, ţintuind capul de elan de deasupra şemineului zidit din pietre de câmpie; lumina făcea ochii de sticlă ai animalului împăiat să pară două becuri sclipind

sub apă. Am văzut scaunele bătrâne din bambus, bătrâna canapea, masa de cinat zgâriată, pe care trebuia s-o stabilizezi introducând sub unul dintre picioare o carte de joc împăturită sau două covorașe pentru paharele de bere; nu am văzut nici o fantomă; am ajuns, totuși, la concluzia că am de-a face cu o reprezentație de carnaval dată de-a dreptul peste cap. Folosind cuvintele nemuritorului Cole Porter[1], hai să anulăm întreaga tărășenie. Dac-o luam spre est de-ndată ce ajungeam la mașină, puteam fi în Derry pe la miezul nopții. Puteam dormi în patul meu.

Am stins lumina din foaier și am rămas doar la lumina lanternei. Am ascultat ticăitul ceasului ăluia prostesc în formă de pisică, pe care trebuie să-l fi pornit Bill, și zumzetul constant al frigiderului. În timp ce le ascultam, am realizat că nu mă așteptasem să mai aud vreunul din sunete. Cât despre plânset...

Chiar *fusese* un plânset? Fusese cu adevărat?

Da. Un plânset sau *ceva*. Ce anume, asta părea acum incert. Ce părea a fi sigur era că venirea aici fusese o idee periculoasă, o hotărâre prostească pentru o persoană care și-a învățat mintea să nu răspundă la comandă. Stând în foaier, înfășurat doar de lumina de la lanternă și de cea de la becul din verandă, care intra prin geamuri, mi-am dat seama că linia dintre ceea ce știam eu că e real și

[1]Cole Porter – compozitor american din secolul XX; cântecele lui Porter, dintre care *Anything Goes*, *I Get a Kick out of You*, și *I've Got You under My Skin*, sunt bine cunoscute pentru versurile lor inteligente și sofisticate – n. tr.

ceea ce știam că aparține doar imaginației mele a dispărut în foarte mare măsură.

Am ieșit din casă, am verificat dacă e încuiată ușa și am pornit înapoi pe drumul de acces, trecând lumina lanternei din stânga în dreapta drumului, asemenea unui pendul – asemenea cozii bătrânului Felix, Pisoiul Nebun din bucătărie. Mi-a trecut prin gând, luând-o în sus pe stradelă, că va trebui să inventez o poveste pentru Bill Dean. N-ar ajunge să spun: „Ei bine, Bill, am ajuns acolo și am auzit un copil scuipându-și plămânii de plâns în casa mea încuiată și m-a speriat atât de tare, că m-am transformat în omulețul de turtă dulce și-am fugit înapoi la Derry. O să-ți trimit lanterna pe care-am luat-o; pune-o înapoi pe raft, lângă romanele alea în ediție de buzunar, bine?" Nu era de-ajuns, fiindcă povestea va prinde picioare și oamenii vor spune: „Nu ne surprinde. A scris probabil prea multe cărți. O ocupație de-asta tre' că-ți înmoaie creierii. Se sperie acum și de propria lui umbră. Riscurile meseriei."

Chiar dacă n-aș mai fi venit niciodată aici, nu voiam să le las oamenilor din TR impresia asta despre mine, să le cultiv atitudinea aia aproape disprețuitoare, care spune „vezi ce pățești dacă gândești prea mult?". E-o părere pe care multă lume o are despre cei care trăiesc de pe urma imaginației lor.

Îi voi spune lui Bill că m-am îmbolnăvit. Într-un fel, asta era adevărat. Sau nu... mai bine să-i spun că *altcineva* s-a îmbolnăvit... un prieten... cineva din Derry cu care mă vedeam... o iubită, poate. „Bill, vezi tu, s-a îmbolnăvit un prieten de-al meu, *iubita* mea, așa că..."

Brusc, m-am oprit, lumina sclipind pe partea din față a mașinii mele. Parcursesem drumul prin întuneric fără să bag de seamă multe dintre sunetele din pădure și spunându-mi că și cel mai puternic dintre ele e doar o căprioară care-și face culcuș să doarmă. Nu mă întorsesem să văd dacă mă urmărea arătarea aceea înfășurată în lințoliu (sau poate un copil fantomatic plângând). Mă cufundasem în încercarea de a inventa o poveste și de a-i da credibilitate, făcând lucrul ăsta în gând și nu pe hârtie de data aceasta, bătând însă chiar și așa cărări bine știute. Mă cufundasem atât de adânc, încât uitasem să mai fiu speriat. Bătăile inimii se întorseseră la un ritm normal, transpirația mi se usca pe piele, iar țânțarii încetaseră să-mi mai țiuie în urechi. Și, stând acolo, mi-a venit o idee. Era de parcă mintea mea ar fi așteptat răbdătoare să mă calmez suficient de mult să-mi poată aminti de un lucru esențial.

Țevile. Bill primise undă verde de la mine să înlocuiască o mare parte din vechea instalație, iar instalatorul făcuse întocmai. Probabil că făcuse asta foarte recent.

– Aer în țevi, am spus, plimbând raza lanternei cu opt baterii peste grilajul Chevrolet-ului. Asta am auzit.

Am așteptat să văd dacă partea mai adâncă a minții mele va spune că-i o minciună prostească, o explicație forțată. N-a făcut-o... fiindcă, bănuiesc, și-a dat seama că acesta poate fi adevărul. Țevile în care a rămas aer pot scoate sunete asemănătoare cu niște conversații, cu lătratul unor câini sau cu plânsetul unui copil. Poate că le golise instalatorul și sunetul însemnase altceva... dar poate că nu le

golise. Întrebarea era dacă voi urca sau nu în mașină, dacă voi merge sau nu cu spatele trei sute de metri până la autostradă și dacă mă voi întoarce apoi la Derry, totul datorită unui sunet pe care l-am auzit pentru zece secunde (poate numai pentru cinci) și cât eram într-o stare psihică de surescitare și stres.

Am hotărât că răspunsul e nu. Poate că nu era nevoie decât de un alt lucru bizar să fac cale întoarsă – bolborosind în neștire probabil, asemenea unui personaj din *Povești din criptă* –, însă sunetul pe care l-am auzit în foaier nu ajungea. Nu atunci când putea însemna atât de mult încercarea de-a locui în Sara Laughs.

Aud voci în minte și le-am auzit de când îmi pot aminti. Nu știu dacă asta-i o parte din echipamentul necesar să fii scriitor sau nu; n-am întrebat niciodată un alt scriitor. N-am simțit niciodată nevoia s-o fac, fiindcă știu că toate vocile pe care le aud sunt laturi ale ființei mele. Totuși, deseori îmi par a fi laturi cât se poate de reale ale altor persoane, și nici una nu-mi pare mai reală – sau mai familiară – ca vocea lui Jo. Vocea aceasta a vorbit acum, părând interesată, amuzată într-un fel ironic, dar blând... și aprobatoare.

Ai de gând să lupți, Mike?

– Mda, am spus, stând acolo în întuneric și luminând cu lanterna bucăți din ornamentul cromat al mașinii. Așa cred, iubire.

Păi, atunci – asta-i *de bine, nu?*

Da. Era. Am urcat în mașină, am pornit-o și am condus încet în josul stradelei. Și când am ajuns la drumul de acces, am apucat-o pe el.

N-am mai auzit nici un plânset când am intrat pentru a doua oară în casă. M-am plimbat încet pe la parter, ținând lanterna în mână până ce am aprins toate becurile pe care le-am găsit; dacă mai erau oameni care să vâslească pe lac, probabil că bătrâna Sara li se părea a fi o ciudată farfurie zburătoare spielbergiană, plutind deasupra lor.

Cred că locuințele își duc viața de-a lungul unei curgeri temporale diferite de cea pe care plutesc proprietarii lor, o curgere mult mai lentă. Într-o casă, în special într-una veche, trecutul e mai aproape. În viața mea, Johanna era moartă de aproape patru ani, pentru Sara însă, ea era mult mai aproape. Nu mi-am dat seama decât după ce am intrat înăuntru, după ce am aprins toate luminile și după ce am pus la loc lanterna de unde o luasem, cât de tare mă temusem să mă întorc aici. Mă temusem că urmele vieții întrerupte a Johannei îmi vor reînvia durerea. O carte cu colțul îndoit așezată cu fața în jos pe masa de la capătul sofalei, acolo unde îi plăcea lui Jo să se așeze în cămașă de noapte să citească și să mănânce prune; cutia din carton de cereale Quaker Oats, singurul fel de mâncare pe care-l voia la micul dejun, așezată pe-un raft în cămară; vechiul ei capot verde agățat pe spatele ușii de la baia din aripa stângă, cea căreia Bill Dean încă-i mai spunea „aripa cea nouă", deși a fost construită cu mult înainte ca noi s-o vedem măcar pe Sara Laughs.

Brenda Meserve făcuse o treabă de calitate – o treabă umanitară – luând toate aceste semne și semnale, însă nu le putuse lua chiar pe toate. Colecția completă a romanelor cu Peter Wimsey a lui

Sayers[2] în ediție de lux, cartonată, încă mai trona cu mândrie în mijlocul bibliotecii din sufragerie. Jo i-a spus întotdeauna Bunter capului de elan de deasupra șemineului și, odată, dintr-un motiv pe care nu mi-l amintesc (era categoric un accesoriu complet necaracteristic lui Bunter), agățase un clopoțel în jurul gâtului lui păros. Acesta încă mai atârna acolo, pe-o panglică din catifea roșie. Poate că doamna Meserve a stat puțin pe gânduri uitându-se la clopoțel, întrebându-se dacă să-l ia sau nu jos, neștiind că atunci când eu și cu Jo făceam dragoste pe canapeaua din sufragerie (și da, eram deseori luați de val acolo), ne refeream la acel act cu fraza „să facem clopoțelul lui Bunter să sune". Brenda Meserve făcuse tot ce putuse, însă orice mariaj reușit reprezintă un teritoriu secret, un necesar spațiu alb pe harta societății. Îți aparține prin ceea ce alții nu știu despre el.

M-am plimbat prin casă, atingând diverse lucruri, uitându-mă la diverse lucruri, văzându-le cu alți ochi. O vedeam pe Jo peste tot și, la scurtă vreme, m-am cufundat într-unul dintre scaunele de bambus din fața televizorului. Pernițele au țiuit sub greutatea mea și am auzit-o în gând pe Jo spunându-mi: „Cere-ți frumos *scuze*, Michael!"

Mi-am ascuns fața în palme și am plâns. Cred că a fost ultima mea criză de durere, însă asta n-a făcut-o mai ușor de îndurat. Am plâns până ce-am crezut că se va rupe ceva în mine dacă nu mă

[2]Dorothy Leigh Sayers (1893-1957) – scriitoare britanică, celebră pentru povestirile sale polițiste, având-l în general ca personaj principal pe investigatorul Lord Peter Wimsey – n. tr.

opresc. Când m-a lăsat într-un sfârşit, faţa-mi era udă leoarcă, am început să sughiţ şi mi se părea că n-am mai fost atât de obosit niciodată în viaţă. Îmi simţeam tot corpul încordat – în parte de la mersul pe jos, cred, însă, în special de la tensiunea întoarcerii aici... şi a hotărârii de a rămâne aici. Să lupt. Plânsetul acela ciudat, fantomatic, pe care-l auzisem când păşisem pentru prima dată în casă, deşi mi se părea acum foarte îndepărtat în timp, nu mă ajutase deloc.

M-am spălat pe faţă la chiuveta din bucătărie, ştergându-mi lacrimile cu podul palmelor şi curăţându-mi nasul înfundat. Apoi mi-am dus valizele în dormitorul pentru oaspeţi din aripa nordică. Nu aveam intenţia să dorm în aripa sudică, în dormitorul principal în care dormisem ultima dată cu Jo.

Aceasta a fost o alegere pe care Brenda Meserve o prevăzuse. Pe birou se aflau un buchet de flori proaspete de câmp şi o ilustrată: BUN VENIT ÎNAPOI, DOMNULE NOONAN. Dacă nu aş fi fost epuizat emoţional, cred că vederea acelui mesaj, scris în stilul ascuţit şi ordonat al doamnei Meserve, m-ar fi aruncat în braţele altei crize de plâns. Mi-am afundat faţa între flori şi am inspirat adânc. Miroseau bine, a lumină solară. M-am dezbrăcat apoi de haine, lăsându-le aruncate pe jos, şi-am dat la o parte cuvertura de pe pat. Cearşafuri proaspete, feţe de pernă proaspete; acelaşi Noonan bătrân strecurându-se între primele şi lăsându-şi capul să cadă pe cele din urmă.

Am stat acolo întins cu veioza aprinsă, uitându-mă în sus la umbrele de pe tavan, aproape nevenindu-mi să cred că mă aflu în locul acela şi că stau în

patul acela. Nu fusese nici o arătare înfăşurată în linţoliu dorind să mă înhaţe, desigur... aveam însă o bănuială că mă putea foarte bine găsi în vise.

Uneori – pentru mine, cel puţin – există un tampon între starea de veghe şi somn. Nu şi în seara aceea. Am adormit imediat fără să-mi dau seama măcar şi m-am trezit în dimineaţa zilei următoare cu soarele strălucind prin fereastră şi cu veioza de pe noptieră încă aprinsă. Nu am avut parte de vreun vis de care să-mi amintesc, doar de o senzaţie vagă că m-am trezit cândva pentru scurtă vreme în timpul nopţii şi că am auzit un clopoţel sunând, foarte slab şi îndepărtat.

CAPITOLUL ŞAPTE

Fetiţa – de fapt, nu era altceva decât un copilaş – umbla pe mijlocul lui Route 68, îmbrăcată într-un costum de baie roşu, şlapi galbeni din plastic, şi cu cozorocul întors la spate, o bască de base-ball purtând sigla echipei Red Sox. Eu tocmai trecusem cu maşina de Magazinul Universal Lakeview şi de Garajul Bun la Toate al lui Dickie Brooks, iar acolo viteza maximă legală scade de la nouăzeci de kilometri pe oră la şaizeci. Slavă cerului că mă supuneam acestei indicaţii în acea zi, altfel aş fi putut-o omorî.

Era prima zi pe care o petreceam acolo. Mă trezisem târziu şi-mi petrecusem mare parte din dimineaţă plimbându-mă prin pădurea de pe malul lacului, observând ce se schimbase şi ce rămăsese la fel. Nivelul apei părea mai scăzut şi erau mai puţine bărci pe lac decât mă aşteptasem, mai ales că era vorba de cea mai mare sărbătoare a verii, dar altfel aş fi putut la fel de bine să nu fi fost plecat. Mi se părea că alung până şi aceleaşi insecte.

Pe la unsprezece, stomacul îmi dăduse de veste că sărisem peste micul dejun. Mi-am spus că pot face un drum până la Village Cafe. Restaurantul lui Warrington era de departe mai select, însă acolo

s-ar fi holbat oamenii la mine. Village Cafe era o alegere mai bună – asta dacă nu dăduse cumva faliment. Buddy Jellison era un nemernic iute la mânie, însă fusese dintotdeauna cel mai bun bucătar de fast-food din vestul Maine-ului şi stomacul meu tocmai un Villageburger mare şi unsuros cerea.

Iar acum, uite-o pe fetiţa asta care mergea chiar pe linia albă, părând o majoretă ce conduce o paradă invizibilă.

La şaizeci de kilometri pe oră, am văzut-o din timp, însă şoseaua era intens circulată vara şi puţini se deranjau să reducă viteza pe porţiunea asta de drum. Poliţia Districtului Castle nu avea, la urma urmei, decât vreo şase maşini de patrulă şi nu mulţi dintre poliţişti se oboseau să treacă prin TR dacă nu erau chemaţi în mod special.

Am parcat pe marginea şoselei, am tras frâna de mână şi-am coborât înainte ca praful să înceapă măcar să se aşeze la loc. Era o zi călduroasă şi extrem de umedă, cu un aer închis şi nemişcat, norii părând suficient de joşi să-i atingi cu mâna. Copilul – o blondină micuţă cu nasul cârn şi cu genunchi juliţi – stătea pe linia albă de demarcaţie, de parcă ar fi fost o sârmă pentru acrobaţii, şi se uita cum mă apropii, la fel de speriată ca şi un căţel care se gudură.

– Bună, a spus ea. Melg la pajă. Mami nu vrea să mă ducă şi-s nelvoasă foc.

A dat din picior să-mi arate că ştie la fel de bine ca oricine ce-nseamnă să fii nervos foc. Trei sau patru ani bănuiam eu că are. Vorbea bine atât cât vorbea şi era frumuşică foc, însă tot nu avea mai mult de trei sau patru ani.

– Ei bine, da, sigur, să mergi la plajă în ziua de Patru e-o alegere bună, am spus eu, dar...

– Patlu Iulie *şi* focuri de-altificii, s-a arătat ea de acord, făcând „şi"-ul să pară ceva exotic şi dulce, asemenea unui cuvânt rostit în vietnameză.

– ... dar dacă umbli pe mijlocul şoselei rişti să ajungi mai degrabă în spitalul din Castle Rock.

Am decis că nu e bine să stau în mijlocul străzii şi să fac pe Misterogers[1] cu ea, când era o curbă la nici patru sute de metri în faţă şi putea veni oricând o maşină cu o sută la oră de după ea. Auzeam, de fapt, zgomotul unui motor, şi mai şi accelera.

Am luat copila în braţe şi am dus-o acolo unde maşina mea mergea la ralanti şi, deşi părea mulţumită s-o duc în braţe şi nu era deloc speriată, m-am simţit ca Chester Molestatorul chiar din clipa în care mi-am petrecut braţul pe sub fundul ei. Eram conştient că oricine ar fi stat în combinaţia de birou şi cameră de aşteptare a garajului lui Brooksie se putea uita pe fereastră şi să mă vadă. Aceasta e una dintre faptele ciudate ale generaţiei mele, a celor ajunşi la jumătatea vieţii: nu putem pune mâna pe un copil care nu ne aparţine fără să ne temem că alţii vor vedea ceva indecent în asta... sau fără să fie convinşi, adânc înlăuntrul sistemului de drenaj al psihicului lor, că probabil *este* ceva indecent în acea atingere. Am luat-o din drum, însă. Asta am făcut. N-aveau decât să vină Mamele Furioase ale Maine-ului de Vest şi să-mi facă ce e mai rău.

– Mă duci la p'ajă? m-a întrebat copila.

[1]Trimitere la serialul TV cu tentă moralizatoare „MisteRogers' Neighborhood" (1967) – n. tr.

Speranţa îi sclipea în ochi, zâmbea. Mi-am spus că probabil va fi gravidă până la vârsta de doisprezece ani, văzând mai ales felul dezinvolt în care-şi purta şapca de base-ball cu cozorocul la spate.

– Ai costumaşu' la tine?

– Cred că mi-am lăsat costumaşu' acasă. Nu-i aşa că-i păcat? Unde-i mama ta, scumpete?

Ca un răspuns direct la întrebarea mea, maşina pe care o auzisem a ieşit atunci în goană de pe-un drum din apropierea curbei. Era un Jeep Scout împroşcat cu noroi pe ambele laturi. Motorul huruia ca un animal de pradă, nervos că i-a scăpat hrana urcându-se într-un copac. Prin geamul lateral era ieşit un cap de femeie. Mămica drăgălăşeniei ăsteia mici trebuie să fi fost prea speriată să şadă; conducea într-o poziţie ghemuită, şi dacă ar *fi* venit o maşină de dincolo de curbă când a intrat ea pe Route 68, prietena mea în costum de baie roşu ar fi devenit precis orfană cât ai clipi.

Scout-ul a derapat, capul intrând pe dată înăuntrul cabinei, şi s-a auzit un scrâşnet când şoferiţa a schimbat vitezele, încercând să ajungă de la zero la o sută de kilometri pe oră în poate nouă secunde. Dacă ar fi putut teama învârti motorul, sunt sigur că manevra ar fi avut succes.

– Ea-i Mattie, a spus fetiţa în costum de baie. Pe ea-s supălată. Am fugit să fac Patlule la p'ajă. Dacă-i supălată pe mine, mă duce la buni a'bă.

Habar nu aveam despre ce vorbea, însă *într-adevăr* îmi trecuse prin gând că Miss Bosox[2] din 1998

[2]Trimitere la concursurile de frumuseţe în care se pot înscrie în fiecare an doar majoretele echipei de base-ball BoSox (Boston Red Sox) – n. tr.

voia să-şi petreacă Patlule la plajă; ca urmare, însă, avea să-şi petreacă cincile sau chiar mai mult închisă în casă. În acest timp, fluturam din mâna pe care n-o ţineam sub fundul copilei şi-o fluturam destul de tare să-i fac părul perfect blond al fetiţei să salte în aer.

– Hei! am strigat. Hei, doamnă! Am luat-o eu!

Scout-ul a trecut în viteză pe lângă noi, continuând să accelereze şi încă părând un animal furios. Ţeava de eşapament lăsa în urmă nori de fum. S-a mai auzit un ultim scrâşnet urât al sistemului de transmisie. Parcă era o versiune nesărată a concursului *Batem palma*: „Mattie, ai reuşit să schimbi în viteza a doua – vrei să renunţi şi să câştigi maşina de spălat vase Maytag sau vrei să încerci să schimbi într-a treia?"

Am făcut singurul lucru la care m-am putut gândi, adică să păşesc afară de pe şosea, să mă feresc de jeepul care se-ndepărta acum de mine (mirosul de ulei era gros şi înţepător) şi să ţin copilul deasupra capului, sperând că ne va vedea Mattie în oglinda retrovizoare. Nu mă mai simţeam ca Chester Molestatorul; acum mă simţeam ca un licitator nemilos dintr-un desen animat de Disney, oferind ăl mai drăgălaş purceluş din turmă celui care oferă mai mult. A funcţionat, însă. Stopurile mânjite cu noroi ale Scout-ului s-au aprins şi s-a auzit un huruit demonic când au fost apăsate greşit frânele. Asta s-a întâmplat chiar în faţa garajului lui Brooksie. Dacă erau înăuntru câţiva bătrâni veniţi pentru un pahar sănătos de bârfă de Patru Iulie, acum vor avea destule lucruri despre care să bârfească. Mi-am spus că le va face deosebită plăcere partea

în care mama îmi va striga să-i dau copilul. Când te întorci la casa de vacanţă după o absenţă lungă, întotdeauna dă bine să porneşti cu dreptul.

Stopurile din spate au licărit şi jeepul a început să accelereze în josul drumului cu o viteză sănătoasă de treizeci de kilometri la oră. Acum, sistemul de transmisie părea nu doar enervat, ci panicat – te rog, spunea, te rog, opreşte-te, mă omori. Spatele Scout-ului se legăna dintr-o parte în alta precum coada unui câine fericit. L-am privit hipnotizat venind spre mine – acum pe partea dreaptă a şoselei, acum trecând de linia de demarcare şi intrând pe partea stângă, acum corectându-şi direcţia, aşa încât cauciucurile din partea stângă a maşinii ridicară praful de pe marginea şoselei.

– Mattie melge lepede, a spus noua mea prietenă pe o voce colocvială, gen nu-i-aşa-că-i-interesant. Avea un braţ petrecut pe după gâtul meu; eram tovarăşi buni, pentru Dumnezeu.

Dar ceea ce-a spus copilul m-a trezit la realitate. Mattie melge lepede, sigur că da, prea lepede. Mattie, cel mai probabil, va spulbera spatele Chevrolet-ului meu. Iar dacă eu nu făceam decât să stau locului, Baby Snooks şi cu mine aveam şanse mari să ajungem pastă de dinţi între cele două maşini.

M-am dat în spate până-n faţa maşinii mele, ţinându-mi ochii fixaţi asupra jeepului şi strigând:

– Încetineşte, Mattie! Încetineşte!

Scumpetei de fetiţă îi plăcea asta.

– Intetineşte! strigă ea, începând să râdă. Intetineşte, Mattie lea te eşti, intetineşte!

Frâna a ţipat de-o agonie proaspătă. Jeepul a mai facut o ultimă mişcare smucită, nefericită, în spate,

când Mattie a oprit fără să apese ambreiajul. Ultima legănare aduse bara de protecție din spate a Scout-ului atât de aproape de bara de protecție din spate a Chevy-ului meu, că ai fi putut astupa spațiul dintre ele cu o țigară. Mirosul de ulei din aer era puternic și dens. Copila își flutura o mână înaintea fetei și tușea teatral.

Portiera șoferului s-a deschis cu viteză; Mattie Devore a țâșnit afară asemenea unui acrobat de circ împușcat dintr-un tun, asta dacă vă puteți imagina un acrobat de circ îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurți vechi și cadrilați și o bluză lalâie din bumbac. Primul meu gând a fost că sora mai mare a fetiței fusese lăsată să aibă grijă de ea, că Mattie și mami erau două persoane diferite. Știam că, deseori, copiii mici le spun părinților pe numele de botez, însă fata aceasta palidă în obraji și blondă părea că nu are decât doisprezece, cel mult paisprezece ani. Am fost convins atunci că felul periculos de-a conduce Scout-ul se datorase nu spaimei pentru copilul ei (sau nu *doar* spaimei), ci unei totale lipse de experiență.

Mai era ceva, totuși. O altă presupunere pe care am făcut-o. Mașina murdară de noroi, pantalonii scurți cadrilați și lălâi, bluza care mai că nu striga Kmart[3], părul lung și blond prins la spate cu unul dintre elasticele acelea roșii și, mai mult ca orice, neatenția care permisese unui copil de trei ani să plece de capul lui... toate lucrurile astea-mi spuneau că e vorba de-o familie ce trăiește prin rulote.

[3]Magazin cu articole ieftine, destinat în special celor cu venituri foarte mici – n. tr.

Știu cum sună, însă aveam motive întemeiate să cred asta. Pe deasupra, sunt irlandez, pentru Dumnezeu. Strămoșii mei au stat în rulote încă de pe atunci când rulota însemna o căruță cu coviltir trasă de cai.

– *Pute-ulât!* a spus fetița, încă fluturându-și mâna grăsulie prin fața nasului. *Putoale* de Scoutie!

Unde-i costumul de baie al lui Scoutie? mi-am spus și atunci noua mea prietenă mi-a fost smulsă din brațe. Acum că era mai aproape, bănuiala mea că Mattie e sora frumoasei de pe plaja însorită a suferit o lovitură. Mattie nu avea să ajungă la vârsta de mijloc decât în secolul viitor, însă nici nu avea doisprezece sau paisprezece ani. Bănuiala mea era acum douăzeci, poate mai puțin cu un an. Când mi-a smuls copilul, am observat verigheta de pe mâna stângă. Am observat și cercurile întunecate din jurul ochilor, o piele cenușie bătând spre vinețiu. Era tânără, însă ce aveam eu în fața ochilor era imaginea unei mame obosite și terifiate.

M-am așteptat s-o plesnească pe copilă, fiindcă așa reacționează mamele care locuiesc în rulote când sunt obosite și speriate. Când avea s-o facă, voiam s-o opresc, într-un fel sau altul – să atrag asupra mea mânia ei, dacă se ajungea la asta. Nu era nimic nobil în ideea asta, trebuie să adaug; tot ce-mi doream cu adevărat să fac era să amân bătaia la fund, scuturatul de umeri și strigatul în față pentru cândva și undeva unde nu voi fi eu de față. Era prima mea zi de ședere în oraș; nu voiam să-mi petrec nici măcar o clipă din ea uitându-mă la cum își abuzează copilul o mamă neatentă și bună de nimic.

În loc s-o scuture şi să strige la ea: „Unde credeai că mergi, nemernică mică ce eşti?", Mattie a îmbrăţişat mai întâi copila (care a îmbrăţişat-o entuziastă la rândul ei, fără să dea absolut nici un semn de teamă) şi apoi i-a acoperit toată faţa cu sărutări.

– De ce-ai făcut asta? a plâns ea. Ce-a fost în capul tău? Ştii că era să mor atunci când nu te-am mai găsit?

Mattie a izbucnit în lacrimi. Copilul în costum de baie s-a uitat la ea cu o expresie de surprindere atât de mare şi de completă, încât ar fi fost comică într-o altă situaţie. Apoi, propriul său chip s-a crâmpoţit. Eu stăteam în spate, uitându-mă cum plâng şi se îmbrăţişează, şi m-am simţit ruşinat de preconcepţiile pe care le-am avut.

A trecut pe lângă noi o maşină şi a încetinit. Un cuplu în vârstă – bunica şi bunicul Ibric, mergând la magazin să-şi cumpere pachetul ăla de sărbători cu fructe asortate – se uită prelung în urmă. Le-am făcut un semn agitat cu ambele mâini, genul de semn care spune „*ce* aveţi de văzut, mergeţi mai departe, băgaţi-vă un ardei iute-n cur şi valea". Au mărit viteza, însă n-am văzut ca plăcuţa lor de înmatriculare să fie din afara statului, aşa cum sperasem să fie. Versiunea asta de bunică şi bunic era din partea locului, iar povestea avea să circule sprintară prin jur destul de curând: Mattie, mireasa adolescentă, şi micuţul ei vlăstar al bucuriei (vlăstar conceput, fără îndoială, pe bancheta din spate sau în remorca unei camionete, la câteva luni înainte de oficierea ceremoniei), secându-şi ochii pe marginea drumului. Alături de un străin. Nu, nu

chiar un străin. Ci Mike Noonan, scriitorul ăla din nordul statului.

– Vloiam să melg la p'ajă şi să *în-în-înot*! s-a smiorcăit fetiţa şi, de data aceasta, „înot" a sunat exotic – cuvântul vietnamez pentru „extaz", poate.

– Am zis că te duc eu în după-amiaza asta. (Mattie încă-şi mai trăgea nasul, însă îşi revenea încet sub control.) Să nu mai faci asta altă dată, micuţo, te rog să n-o mai faci altă dată, mami s-a speriat foarte tare.

– Nu mai fac, a spus copilul. Sigul nu mai fac.

Încă plângând, a îmbrăţişat-o tare pe fata cea mare, sprijinindu-şi capul pe-o parte a gâtului lui Mattie. Şapca de base-ball i-a căzut atunci de pe cap. Am ridicat-o, începând să mă simt din ce în ce mai puternic ca un străin. Am atins şapca albastră-cu-roşu de mâna lui Mattie până ce a prins-o între degete.

Am ajuns la concluzia că eram destul de mulţumit de cum ieşiseră lucrurile şi poate că aveam dreptul să fiu. Am prezentat întâmplarea ca şi când ar fi fost ceva amuzant şi n-a fost aşa, a fost însă amuzantă într-un fel pe care nu-l înţelegi decât mai târziu. Când s-a întâmplat, a fost îngrozitor. Dacă ar fi venit un camion din cealaltă direcţie? Dacă ar fi venit de dincolo de curbă şi ar fi avut o viteză prea mare?

Un vehicul *chiar* a venit, o camionetă de genul celor pe care turiştii nu le folosesc niciodată. Şi alţi doi localnici şi-au lungit gâturile, trecând pe lângă noi.

– Doamnă? am spus. Mattie? Cred c-ar fi mai bine să plec. Mă bucur că-i bine fetiţa.

Imediat ce-am rostit vorbele acestea, m-a încercat o pornire aproape irezistibilă de a râde. Mă puteam vedea servindu-i discursul ăsta lui Mattie (un nume care-şi afla locul mai mult decât oricare alt nume într-un film precum *Unforgiven* sau *True Gift*), cu degetele mari agăţate în cureaua de la perechea mea de pantaloni de cow-boy şi cu pălăria mea de fetru dată pe spate, să lase vederii sprânceana ridicată într-un gest nobil. Am simţit o pornire nebunească să adaug: „Eşti frumuşică foc, doamnă, nu eşti cumva profesoara a' nouă?"

S-a întors către mine şi am observat că era *într-adevăr* frumuşică foc. Chiar şi cu cercurile de sub ochi şi cu părul blond care-i atârna în laţe pe umeri.

Şi mi-am spus că se descurcă bine pentru o fată care probabil că nu e încă destul de mare să poată cumpăra o băutură alcoolică într-un bar. N-o luase, cel puţin, pe copilă la scatoalce.

– Mulţumesc mult, a spus. Era chiar *în* drum?

Spune că nu era, mă implora privirea ei. Spune-mi cel puţin că mergea pe margine.

– Păi...

– Am mels pe linie, a spus fetiţa, arătând cu degetul.

Vocea ei adoptă un ton uşor justificativ:

– Am avut glijă să nu calc pe lângă.

Obrajii lui Mattie, deja albi, se albiră şi mai tare. Nu-mi plăcea s-o văd în starea aceasta şi nu-mi plăcea nici gândul că va conduce astfel spre casă, mai ales având un copil alături.

– Unde locuiţi, doamnă...?

– Devore, a spus. Sunt Mattie Devore.

A schimbat poziţia copilului şi a întins o mână. Am strâns-o. Era o dimineaţă călduţă şi, spre mijlocul după-amiezii, avea să fie foarte cald – o vreme numai bună de mers la plajă –, însă degetele pe care le-am atins erau reci ca gheaţa.

– Locuim chiar acolo.

A arătat cu degetul către intersecţia din care ieşise Scout-ul şi am observat – surpriză, surpriză – o rulotă dublă parcată într-un crâng de pini la vreo şaizeci de metri în susul drumului de legătură. Wasp Hill Road se chema, mi-am amintit. Era lung cam de opt sute de metri şi lega Route 68 de apă – de ceea ce era cunoscut sub numele de Middle Bay. Ah, da, doctore, acum încep să-mi amintesc totul. Fac încă o dată pe protectorul din Dark Score. Specialitatea mea e să salvez copiii.

Totuşi, m-am simţit uşurat să văd că locuia în apropiere – la mai puţin de patru sute de metri de locul unde maşinile noastre ascultătoare stăteau parcate spate la spate, aproape atingându-se – iar când m-am gândit mai bine, avea şi logică: un copil atât de mic cum era frumoasa de pe plaja însorită n-avea cum să fi mers mult pe jos... deşi se arătase cât se poate de hotărâtă s-o facă. Mi-am spus că paloarea mamei e o dovadă chiar şi mai peremptorie a hotărârii fiicei. Eram bucuros că sunt prea bătrân să fiu unul dintre viitorii ei iubiţi; avea să-i facă în timpul liceului şi al facultăţii să se dea peste cap pentru ea. Să facă triplu salturi morale, cel mai probabil.

Ei bine, în timpul liceului, cel puţin. Fetele care locuiesc în lotul pentru rulote al oraşului nu merg la facultate, de regulă, decât dacă primesc o bursă

în atletism sau în domeniul tehnologiei agricole. Şi nu o va face să se dea peste cap decât până când va veni în mare viteză băiatul potrivit (sau, mai probabil, cel nepotrivit) de după Marea Curbă a Vieţii şi-o va doborî la pământ pe autostradă, în tot acest timp ea neştiind că eşti la fel de expus pericolului şi dacă nu calci pe lângă linia albă demarcatoare. Apoi, întregul ciclu se va repeta.

Christoase mare, Noonan, încetează, mi-am spus. *Nu are decât trei ani şi tu i-ai pus deja trei copii în cârcă, doi având impetigo şi unul fiind retardat.*

– Mulţumesc *mult* de tot, a repetat Mattie.

– Nu face nimic, am spus şi am ciupit-o de nas pe fetiţa cea mică. Deşi încă mai avea obrajii uzi de lacrimi, mi-a răspuns cu un surâs destul de voios. – E o fetiţă foarte vorbăreaţă.

– Foarte vorbăreaţă şi foarte încăpăţânată.

Acum, Mattie chiar o abţigui uşor pe fiica ei, însă copila nu se feri, nu dădu nici un semn că scuturatul sau lovitul ar fi fost la ordinea zilei. Din contră, zâmbetul ei se lărgi. Mama ei îi zâmbi înapoi. Şi, da, – o dată ce treceai de aspectul ei îngălat, era o femeie extrem de frumoasă. Pune-o să poarte o rochie de tenis la Clubul Country din Castle Rock (unde era posibil să nu ajungă niciodată, poate doar în calitate de menajeră sau de chelneriţă) şi va fi poate mai mult decât frumoasă. O Grace Kelly[4] în tinereţe, poate.

[4]Grace Patricia Kelly (1929-1982), Prinţesa Grace – actriţă americană care a jucat printre altele în *High Noon* (1952) şi *Country Girl* (1945), pentru care a primit şi premiul Oscar; în 1956, s-a căsătorit cu prinţul Rainier al III-lea de Monaco – n. tr.

Apoi şi-a întors din nou privirea spre mine, ochii ei fiind foarte mari şi serioşi.

– Nu sunt o mamă rea, domnule Noonan, a spus ea.

Am tresărit, auzindu-mi numele rostit de ea, însă a fost doar ceva de moment. Avea vârsta potrivită, la urma urmei, iar cărţile mele i-ar fi făcut probabil mai mult bine decât să-şi petreacă după-amiezile uitându-se la *General Hospital* şi la *One Life to Live*. Puţin mai mult, în orice caz.

– Ne-am certat cu privire la când să mergem la plajă. Eu voiam să agăţ hainele, să prânzim şi să mergem după-amiaza. Kyra voia...

S-a întrerupt.

– Ce? Ce-am spus?

– O cheamă Kia? Am...

Înainte să mai pot spune ceva, s-a întâmplat cel mai extraordinar lucru: gura îmi era plină de apă. Atât de plină că m-am panicat pentru o clipă, aşa cum se întâmplă când înoţi în ocean şi un val îţi umple gura cu apă şi te forţează s-o înghiţi. Doar că n-am simţit acum un gust sărat; era ceva rece şi proaspăt, cu un gust vag metalic, ca de sânge.

Mi-am întors capul într-o parte şi am scuipat. M-am aşteptat să-mi curgă din gură un şuvoi de apă – un şuvoi aşa cum iese câteodată din gura unei persoane căreia i-ai făcut respiraţie gură la gură când era pe punctul să se înece. A ieşit însă doar ceea ce iese de obicei când scuipi într-o zi caniculară: un gogoloi mic şi albicios. Iar senzaţia aceea a dispărut chiar înainte ca gogoloiul mic şi albicios să ajungă în praful de pe marginea drumului. Într-o clipă a dispărut, ca şi când n-ar fi existat niciodată.

– Omu' ăla a şcuipat, a spus fetiţa pe şleau.

– Scuze, am spus eu.

Mai eram şi năucit. Pentru Dumnezeu, ce fusese *asta*?

– Cred că am avut o reacţie întârziată.

Mattie părea îngrijorată, ca şi când aş fi avut optzeci şi nu patruzeci de ani. Mi-am spus că, pentru o fată de vârsta ei, patruzeci *înseamnă*, de fapt, optzeci.

– Vreţi să veniţi acasă la noi? Vă pot da un pahar cu apă.

– Nu, mă simt bine acum.

– Bine. Domnule Noonan... nu vreau să spun decât că nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva înainte. Agăţam cearşafuri la uscat... ea era înăuntru, se uita la un episod din *Mighty Mouse* la video... apoi, când am intrat să mai iau nişte cleme... – S-a uitat la fetiţă, care nu mai zâmbea. Era greu s-o faci acum să te înţeleagă. Ochii ei erau mari şi gata să se umple de lacrimi. – Dispăruse. Am crezut pentru o clipă că mor de frică.

Gura copilului a început atunci să tremure şi ochii i s-au umplut la ţanc. A început să lăcrimeze. Mattie a mângâiat-o pe păr, până ce căpşorul fetiţei s-a lipit de bluza ei lălâie cumpărată de la Kmart.

– E-n regulă, Ki, a spus ea. S-a rezolvat cu bine totul de data asta, dar nu ai voie să ieşi pe şosea. E periculos. Tot soiul de animăluţe mici sunt lovite de maşini pe şosea, iar tu eşti un animăluţ mic. Cel mai scump animăluţ din lume.

A plâns şi mai tare. Era sunetul obosit al unui copil care avea nevoie de-un somn bun înainte să treacă la alte aventuri, înainte să meargă pe plajă sau oriunde altundeva.

– Kia lea, Kia lea, suspina ea cu buzele lipite de gâtul mamei sale.

– Nu, iubiţel, Kia are doar trei ani, a spus Mattie şi, dacă mai întreţineam vreun gând că ar fi o mamă rea, atunci s-au topit toate: Sau poate că se topiseră deja – la urma urmei, copilul era rotofei, îmbujorat, bine întreţinut şi fără nici o vânătaie.

La un anumit nivel, lucrurile acestea au fost înregistrate. La un altul, încercam să mă împac cu lucrul ciudat ce tocmai avusese loc şi cu lucrul la fel de ciudat pe care mi se păruse că-l aud – fetiţa pe care o dusesem în braţe din mijlocul şoselei purta numele pe care plănuiam noi să-l dăm copilului nostru, dacă se dovedea că acesta e o fată.

– Kia, am spus; m-am minunat, de fapt.

Ca şi când atingerea mea ar fi putut-o sparge, am mângâiat-o cu fereală pe cap. Părul ei era cald de la soare şi catifelat.

– Nu, a spus Mattie. Mai bine de-aşa nu şi-l poate spune deocamdată. *Kyra*, nu Kia. E din greceşte. Înseamnă „ca o doamnă". (Şi-a schimbat poziţia, puţin conştientă de ceea ce face.) L-am ales dintr-o carte cu nume pentru copii. Cât am fost gravidă, m-am cam transformat în Oprah. E mai bine decât să-ţi pierzi minţile, zic eu.

– E-un nume frumos, am spus. Şi nu cred că eşti o mamă rea.

Atunci mi-a trecut prin minte o poveste pe care o spusese Frank Arlen în timpul uneia dintre mesele de Crăciun – era despre Petie, cel mai mic dintre fraţi, iar Frank îi făcuse pe toţi cei de la masă să se prăpădească de râs. Chiar şi Petie, care susţinuse că nu-şi aminteşte nimic despre acel incident, râsese

până ce-i curseseră lacrimile pe obraji.

De un Paşte, a spus Frank, când Petie avea în jur de cinci ani, părinţii i-au dus la o vânătoare de ouă. Aceştia ascunseseră mai bine de o sută de ouă fierte şi vopsite în culori prin jurul casei în seara de dinainte, după ce-i duseseră pe copii la bunici. Cu toţii au avut parte de o dimineaţă de Paşte tradiţională, asta până ce şi-a ridicat Johanna privirea în sus de la pământ, unde-şi număra ouăle găsite, şi a ţipat. Acolo era Petie, care se plimba nepăsător pe bordura peretelui de la etajul al doilea din spatele casei, la o distanţă de cel puţin doi metri de curtea pavată cu ciment.

Domnul Arlen îl salvase pe Petie în vreme ce restul familiei stătea jos, ţinându-se unul pe altul de mână, paralizaţi de oroare şi fascinaţie. Doamna Arlen tot repetase Ave Maria („atât de des, că semăna cu una dintre veverițele de pe discul ăla vechi cu «Doctorul vrăjitoare»", spusese Frank, râzând mai tare ca niciodată) până ce dispăruse soţul ei înapoi prin geamul de la dormitor cu Petie în braţe. Atunci căzuse leşinată la pământ, spărgându-şi nasul. Când i se ceruse o explicaţie, Petie le spusese că voia să vadă dacă nu sunt ouă în burlan.

Presupun că fiecare familie are câte o astfel de poveste; felul în care au supravieţuit toţi Petie şi toate Kyra din lume e un argument convingător – în gândirea părinţilor, cel puţin – al existenţei lui Dumnezeu.

– Am fost atât de speriată, a spus Mattie, părând iarăşi că are paisprezece ani. Cincisprezece, cel mult.

– Dar s-a terminat, am spus. Iar Kyra nu va mai

ieşi pe şosea altă dată. Nu-i aşa, Kyra?

Fetiţa şi-a scuturat capul pe umărul mamei ei fără să-l ridice. Aveam o bănuială că probabil va adormi înainte ca Mattie s-o ducă înapoi la rulotă.

– Nici nu ştiţi cât de ciudate sunt toate astea pentru mine, a spus Mattie. Unul dintre scriitorii mei preferaţi vine de nicăieri şi-mi salvează copilul. Ştiam că aveţi o casă în TR, casa aia mare din buşteni pe care toată lumea o numeşte Sara Laughs, dar lumea vorbeşte că n-aţi mai venit pe-aici de când v-a murit soţia.

– N-am venit pentru multă vreme, am spus. Dacă Sara ar fi soţia şi nu casa mea, s-ar putea spune că acum acordăm mariajului nostru o a doua şansă.

A zâmbit discret, apoi şi-a recăpătat seriozitatea.

– Vreau să vă cer ceva. O favoare.

– Spune.

– Să nu vorbiţi despre ce s-a întâmplat. Nu-i un moment bun pentru Ki şi pentru mine.

– De ce nu?

Şi-a muşcat buza şi-a părut că vrea să răspundă la întrebare – una pe care n-aş fi pus-o, de-aş mai fi avut o clipă de gândire –, după care a scuturat din cap.

– Pur şi simplu nu e. Şi v-aş fi foarte recunoscătoare dacă n-aţi spune în oraş ce s-a întâmplat aici. Mai recunoscătoare decât v-aţi putea închipui.

– Nici o problemă.

– Vorbiţi serios?

– Sigur. Eu nu sunt de fapt altceva decât un locuitor de vară care n-a mai dat pe-aici de multă vreme... ceea ce înseamnă că nu prea am cu cine să vorbesc.

Era Bill Dean, desigur, dar îmi puteam ține gura în preajma lui. Nu că el n-ar ști despre ce e vorba. Dacă doamna asta mică era de părere că nu vor afla localnicii de încercarea fiicei ei de a ajunge la plajă pe jos, se mințea singură.

– Cred că am fost, însă, văzuți deja. Uită-te la garajul lui Brooksie. Uită-te cu coada ochiului, nu te holba.

A făcut asta și a suspinat. Doi bătrâni stăteau pe macadamul unde odată ca niciodată fuseseră pompele pentru benzină. Unul dintre ei era foarte posibil să fie Brooksie însuși; mi se părea că văd rămășițele părului său roșcat, răzleț, care-l făcuse întotdeauna să semene cu o versiune locală a clovnului Bozo. Celălalt, destul de bătrân să-l facă pe Brooksie să pară un flăcău tras prin inel, se sprijinea p capătul aurit al unui baston într-o manieră de- viclenie stranie.

– N-am ce să le fac, a spus ea, părând deprimată *Nimeni* nu are ce să le facă. Cred că ar trebui să m socotesc norocoasă că-i sărbătoare și numai ei d sunt de față.

– Pe deasupra, am spus, probabil că nici n-au văzut prea mult.

Afirmație care ignora două lucruri: primul, că trecuseră pe lângă noi vreo șase mașini și camionete cât stătuserăm aici, și al doilea, că, indiferent de ce n-au văzut, Brooksie și cu prietenul lui mai în vârstă, vor fi mai mult decât fericiți să umple golul cu înfloriturі.

Pe umărul lui Mattie, Kyra a scos un sforăit ca o doamnă. Mattie s-a uitat la ea și i-a oferit un zâmbet plin de regret și dragoste.

– Îmi pare rău că a trebuit să ne întâlnim în niște circumstanțe care mă fac să par o nechibzuită, fiindcă într-adevăr sunt un mare fan. Mi-au spus la librăria din Castle Rock că vă pregătiți să scoateți o carte nouă vara asta.

Am aprobat din cap.

– Se cheamă *Promisiunea lui Helen.*

Ea a zâmbit.

– Bun titlu.

– Mulțumesc. Ai face bine să-ți duci prietena acasă înainte să-ți rupă brațul.

– Mda.

Unii oameni au un adevărat fler pentru a pune întrebări stânjenitoare, nelalocul lor, fără să vrea – seamănă într-un fel cu talentul de a te tot lovi de uși. Și eu fac parte din tribul ăsta și, însoțind-o spre ușa pasagerului de la Scout, am găsit o întrebare bună. Și, totuși, era greu să mă învinuiesc prea vehement. Văzusem, la urma urmei, verigheta de pe degetul ei.

– Îi vei spune soțului tău?

Zâmbetul i-a rămas pe buze, însă a pălit cumva. Și s-a micșorat. Dacă s-ar putea șterge o întrebare gata rostită așa cum poți șterge o propoziție atunci când scrii o poveste, aș fi făcut-o.

– A murit în august anul trecut.

– Îmi pare rău, Mattie. Eu deschid gura, tu introduci pumnul.

– N-aveați de unde ști. O fată de vârsta mea nici măcar n-ar trebui să fie căsătorită, nu-i așa? Iar dacă e, soțul ei se presupune că-i în armată sau ceva.

Pe locul de lângă șofer se afla un scăunel roz pentru copii – cumpărat probabil tot de la Kmart.

Mattie a încercat s-o aşeze pe Kyra în el, însă se vedea clar că-i vine greu. Am făcut un pas spre ea s-o ajut şi, pentru o clipă doar, întinzându-mă pe lângă ea să prind de un picioruş grăsuţ, dosul palmei mele s-a atins de sânul ei. Nu putea face un pas în spate, ar fi riscat s-o scape pe Kyra pe covoraşul de la picioare, însă mi-am dat seama că a simţit atingerea. E mort soţul meu, nu-i o ameninţare, aşa că scriitorul cel mare şi tare crede că-i în regulă să pipăie şi el ceva într-o dimineaţă călduroasă de vară. Iar eu ce-i puteam spune? Domnul Mare şi Tare mi-a luat copilul din şosea, salvându-i probabil viaţa.

Nu, Mattie, poate că am patruzeci de ani şi merg spre o sută, însă nu încercam să pipăi şi eu ceva. Numai că nu-i puteam spune asta; n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Am simţit că îmi ard puţin obrajii.

– Câţi ani *ai*, de fapt? am întrebat, după ce reuşiserăm să punem copilul în scăunel şi eram la o distanţă comodă unul de celălalt.

S-a uitat circumspectă la mine. Obosită sau nu, îşi recăpătase acum controlul.

– Destul de mulţi să-mi dau seama în ce situaţie mă aflu.

Şi-a întins mâna spre mine.

– Mulţumesc din nou, domnule Noonan. Dumnezeu v-a trimis chiar la momentul potrivit.

– Nah, Dumnezeu mi-a spus doar că-mi trebuie un hamburger de la Village Cafe, am spus. Sau poate că s-a referit la celălalt local. Spune-mi, te rog, că Buddy încă mai ţine maghernita aia veche.

A zâmbit. I-a adus iarăşi căldura pe chip şi pot

să spun că m-am bucurat să văd asta.

– O va ţine şi când copiii lui Ki vor fi suficient de mari să încerce să-şi cumpere bere pe buletine false. Asta dacă nu intră cineva şi-i cere o porţie de crevete *tetrazzini*. Dacă se-ntâmplă asta, probabil că-l va răpune un atac de cord.

– Mda. Când primesc nişte exemplare din cartea cea nouă, o să-ţi trimit unul.

Zâmbetul îi rămăsese pe buze, însă acum l-a umbrit puţin precauţia.

– Nu trebuie să faceţi asta, domnule Noonan.

– Nu, dar o s-o fac. Îmi trimite agentul cincizeci de bucăţi. Pe măsură ce îmbătrânesc, îmi dau seama că-mi trimite din ce în ce mai multe.

Poate că a auzit în vocea mea mai mult decât voisem eu să exprim – asta se întâmplă uneori, cred.

– Bine. O să aştept coletul.

M-am mai uitat o dată la copil, care dormea în felul acela ciudat de nepăsător, cum dorm toţi copiii – cu capul aplecat peste umăr, cu buzele ei mici şi frumoase ţuguiate şi umflând un balon de salivă. Pielea lor îmi place la nebunie – atât de fină şi de perfectă, că pare a nu avea absolut nici un por. Şapca ei imprimată cu sigla echipei Sox îi stătea strâmb pe-o parte. Mattie s-a uitat la mine cum mă întind şi i-o aşez în aşa fel încât umbra cozorocului să-i acopere ochii închişi.

– Kyra, am spus.

Mattie a dat aprobator din cap:

– Ca o doamnă.

– Kia e un nume african, am spus. Înseamnă „început de anotimp".

Am lăsat-o atunci în urmă, salutând-o uşor cu o fluturare de mână, îndreptându-mă spre uşa de la şofer a Chevy-ului. Simţeam ochii ei precauţi urmărindu-mă şi am fost încercat de ciudata senzaţie că voi începe să plâng.

Senzaţia aceasta m-a stăpânit mult după ce amândouă au dispărut din câmpul meu vizual; mă stăpânea şi când am ajuns la Village Cafe. Am intrat în parcarea prăfuită din stânga pompelor de benzină nou-nouţe şi-am rămas acolo pentru o vreme, gândindu-mă la Jo şi la testul de graviditate care o costase douăzeci şi doi de dolari. Un secret mic pe care voise să-l păstreze până ce avea să fie absolut sigură că-i adevărat. Asta trebuie să fi fost; ce altceva putea fi?

– Kia, am spus. Început de anotimp.

Însă gândul acesta m-a făcut din nou să-mi vină să plâng, aşa că am coborât din maşină şi am trântit puternic portiera în urma mea, de parcă astfel puteam închide înăuntru tristeţea.

CAPITOLUL OPT

Buddy Jellison era, desigur, neschimbat – acelaşi halat murdar de bucătar şi acelaşi şorţ alb stropit, acelaşi păr gri, zburlit, sub boneta de hârtie pătată fie cu sânge de vită, fie cu suc de frăguţe. Chiar şi, după aspect, aceleaşi firimituri de plăcintă din făină de ovăz în mustaţa lui zimţată. Avea cincizeci şi cinci de ani sau poate chiar şaptezeci, ceea ce, la unii bărbaţi bine construiţi genetic, pare a fi tot graniţa îndepărtată a vârstei de mijloc. Era un tip imens şi împiedicat – avea probabil un metru nouăzeci şi trei şi cântărea poate o sută treizeci şi cinci de kilograme – şi avea exact graţia, agerimea în gândire şi *joie de vivre* pe care le avusese cu patru ani în urmă.

– Vrei un meniu sau ţi-aminteşti ce servim? a grohăit el, de parcă fusesem ultima dată acolo numai ieri.

– Mai faceţi Villageburger Deluxe?

– Se mai cacă calu-n grajd?

M-a scrutat cu ochii lui spălăciţi. Nu-mi spusese condoleanţe, ceea ce-mi convenea.

– Foarte probabil. Iau unul cu de toate – un Villageburger, nu un cal –, plus un frapé de ciocolată. Mă bucur să te văd din nou.

I-am oferit mâna. A părut surprins, însă mi-a atins-o cu a lui. Spre deosebire de halat, de şort şi de bonetă, mâna lui era curată. Până şi unghiile îi erau curate.

– Mda, a spus, apoi s-a întors spre femeia ştearsă care mărunţea ceapa lângă grătar. Un Villageburger, Audrey, a spus. Aruncă pe el tot ce-avem în grădină.

De obicei sunt un tip care şade la tejghea, în ziua aceea însă am ales să stau în separeul din vecinătatea frigiderului pentru băuturi răcoritoare şi am aşteptat să-mi strige Buddy că-i gata mâncarea: Audrey găteşte, dar nu serveşte şi la mese. Voiam să meditez puţin, iar localul lui Buddy e-un loc unde poţi face asta. Mai erau vreo doi localnici care mâncau sandvişuri şi beau sucuri carbogazoase direct din doză, şi cam atât; cei care aveau case de vacanţe prin zonă trebuiau să moară de foame ca să mănânce la Village Cafe, şi, chiar şi atunci, ar fi trebuit să-i tragi cu forţa înăuntru, în vreme ce ei ar fi strigat şi-ar fi dat din picioare. Pe jos era întins un linoleum verde, ros, imprimat cu un peisaj unduitor de văi şi dealuri. Asemenea uniformei lui Buddy, nici acesta nu era mai curat (probabil că localnicilor estivali care-i călcau pragul nu li se opreau privirile asupra mâinilor lui). Lambriurile din lemn erau unsuroase şi întunecate la culoare. Deasupra lor, unde începea tencuiala, se vedeau câteva abţibilduri pentru maşini – pe astea le considera Buddy decoraţiuni.

CLAXON STRICAT – ATENŢIE LA DEGET
MI-AU DISPĂRUT SOŢIA ŞI CÂINELE. OFER

RECOMPENSĂ PENTRU CÂINE
NU AVEM UN BEŢIV NOTORIU ÎN ORAŞ, FACEM TOŢI CU RÂNDUL

Umorul e aproape întotdeauna o formă de furie machiată, cred, în oraşele mici însă machiajul tinde să fie străveziu. Trei ventilatoare montate în tavan amestecau apatice aerul încins, iar la stânga frigiderului pentru băuturi răcoritoare se vedeau atârnând două fâşii de hârtie lipicioasă pentru prins muşte, amândouă fiind generos decorate cu insecte, unele încă luptându-se cu deznădejde să se desprindă. Dacă te puteai uita la ele şi să mai ai încă poftă de mâncare, probabil că sufereai cu digestia.

M-am gândit la o asemănare de nume, ce era cu siguranţă, *trebuia* să fie, o coincidenţă. M-am gândit la o fată frumoasă şi tânără care a devenit mamă la şaisprezece sau şaptesprezece ani şi văduvă la nouăsprezece sau douăzeci. M-am gândit la cum îi atinsesem sânul şi la cum îi judecă lumea pe bărbaţii la patruzeci de ani care descoperă când nici nu se aşteaptă fascinanta lume a femeilor tinere şi a accesoriilor lor. Mai mult decât orice, m-am gândit la lucrul acela ciudat care mi se întâmplase când îmi spusese Mattie numele copilei ei – senzaţia aceea că mi se umpluseră pe dată gura şi gâtul cu apă rece, cu apă sălcie, prăfoasă. *Graba* cu care se întâmplase.

Când a fost gata burgerul meu, a trebuit să mă strige Buddy de două ori. Când m-am dus să-l iau, mi-a spus:

– Te-ai întors să rămâi sau să lichidezi cu cabana?

– De ce? l-am întrebat. Ţi-a fost dor de mine?

– Mnu, a spus, da' cel puțin tu ești de la noi din stat. Știai că „Massachusetts" înseamnă „găoaza curului" în limba tribului Piscataqua?

– Ești la fel de glumeț ca-ntotdeauna, am spus.

– Mda. O s-ajung la emisiunea aia cretină a lu' Letterman. O să-i explic de ce le-a dat Dumnezeu aripi pescărușilor.

– De ce le-a dat, Buddy?

– Ca să le poată da-n cap cu ele nenorociților de francezi până-i duc la groapa de gunoi.

Am luat un ziar din stativ și un pai pentru frapé-ul pe care-l comandasem. Am făcut apoi un ocol pe la telefonul public și, așezându-mi ziarul la subsuoară, am deschis cartea de telefon. Puteai foarte bine să pleci cu ea dacă voiai; nu era legată de aparat. Cine, totuși, ar vrea să fure un registru cu numerele de telefon din Districtul Castle?

Erau peste douăzeci de familii Devore, ceea ce nu m-a surprins prea tare – e unul dintre numele alea, ca Pelkey sau Bowie sau Toothaker, peste care dai tot timpul dacă locuiești prin zonă. Presupun că peste tot e la fel – unele familii se-nmulțesc mai cu spor și călătoresc mai puțin, asta-i tot.

Era un Devore înregistrat la adresa „RD Wsp Hll Rd", însă nu era pe numele Mattie, Mathilda, Martha sau M. Era pe Lance. M-am uitat pe coperta cărții de telefon și am văzut că era ediția din 1997, tipărită și distribuită pe când soțul lui Mattie încă mai era pe tărâmul celor vii. Bine... dar mai era ceva cu numele ăsta. Devore, Devore, haideți să-i ridicăm acum în slăvi pe celebrii Devore; unde te afli tu, Devore? Însă nu mi-a venit nimic în minte, orice-ar fi fost.

Mi-am mâncat burger-ul, mi-am băut înghețata lichefiată și am încercat să nu mă uit la ce se prinsese pe fâșiile lipicioase de hârtie.

Cât timp așteptam să-mi dea restul Audrey cea palidă și tăcută (încă mai puteai mânca o săptămână întreagă la Village Cafe pentru cincizeci de dolari... asta, adică, dacă te țineau arterele sangvine), am citit abțibildul lipit pe casa de marcaj. Era tot una dintre vorbele preferate ale lui Buddy Jellison: CIBERSPAȚIUL M-A SPERIAT ATÂT DE TARE, CĂ M-AM DESCĂRCAT ÎN PANTALONI. Aceasta nu m-a făcut tocmai să mă tăvălesc pe jos de râs, însă m-a *făcut* să găsesc cheia unuia dintre misterele acelei zile: de ce mi se păruse nu doar familiar, ci evocator, numele de Devore.

Stăteam bine din punct de vedere financiar, eram bogat judecând după standardele multora. Exista, totuși, cel puțin o singură persoană având legături cu TR-ul, bogată judecând după standardele tuturor și putred de bogată după standardele celor mai mulți dintre locuitorii permanenți ai regiunii lacurilor. Asta, dacă mai mânca, respira și dacă mai făcea încă umbră pământului.

– Audrey, mai trăiește Max Devore?

Mi-a oferit un zâmbet timid.

– Oh, mda. Da' nu-l vedem pe-aicea prea des.

Asta m-a făcut să râd, așa cum toate glumele de pe abțibildurile lui Buddy nu reușiseră să mă facă. Audrey, care a fost întotdeauna gălbuie la ten și care părea acum candidată la un transplant de ficat, a izbucnit și ea într-un râset reținut. Buddy ne-a oferit o privire încruntată de bibliotecar de la celălalt

capăt al tejghelei, unde citea un fluturaş despre cursa organizată de cei de la NASCAR[1] de Patru Iulie la Oxford Plains.

Am mers înapoi tot pe unde venisem. Nu face bine să mănânci un hamburger mare în toiul unei zile toride; îţi dă somnolenţă şi senzaţia de minte câlţoasă. Nu-mi doream decât să ajung acasă (nu eram acolo nici de douăzeci şi patru de ore şi deja mă gândeam la Sara ca fiindu-mi casă), să mă arunc în patul din dormitorul din aripa de nord, sub ventilatorul pornit şi să dorm pentru cel puţin două ore.

Când am trecut pe lângă Wasp Hill Road, am încetinit. Rufele atârnau nemişcate pe fire şi se vedeau câteva jucării aruncate pe jos în curtea din faţă, însă Scout-ul dispăruse. Mattie şi Kyra îşi înhăţaseră costumaşele, am bănuit, şi plecaseră spre plaja publică. Îmi plăcuseră amândouă, şi asta destul tare. Scurtul mariaj al lui Mattie probabil că o legase într-un fel de Max Devore... dar, uitându-mă la rulota dublă, ruginită, la parcarea prăfuită şi la curtea din faţă cu iarba rărită, amintindu-mi pantalonii scurţi şi lălâi ai lui Mattie şi bluza ei largă de la Kmart, m-am văzut nevoit să-mi spun că, probabil, legătura nu era atât de strânsă.

Înainte să se retragă în Palm Springs la sfârşitul anilor optzeci, Maxwell William Devore fusese o forţă deschizătoare de drumuri în revoluţia computeristică. Revoluţia aceasta e, în principal, revoluţia oamenilor tineri, însă Devore se descurca bine

[1]Acronim pentru *National Association of Stock Car Auto Racing* (Asociaţia Naţională a Curselor pentru Maşini de Mare Viteză) – n. tr.

pentru un cal bătrân – cunoştea terenul de joacă şi înţelegea regulile. A început atunci când memoria era stocată pe bandă magnetică, nu pe cipuri, şi când o râşniţă de dimensiunea unui depozit, numită UNIVAC[2], era considerată operă de artă. Vorbea fluent COBOL[3] şi o rupea în FORTRAN[4] ca un nativ. Atunci când domeniul s-a dezvoltat dincolo de puterea lui de a-i ţine pasul, s-a dezvoltat până acolo unde a început să remodeleze lumea, şi a cumpărat talentul de care avea nevoie ca afacerea lui să continue să crească.

Compania lui, Visions, crease programe de scanare care puteau transfera informaţii de pe harddisk pe dischete aproape instantaneu; crease programe de generare grafică ce deveniseră unealta de bază a industriei respective; crease sistemul Pixel Easel, care le permitea utilizatorilor de laptop-uri să deseneze folosindu-se de mouse... să deseneze de fapt cu degetul, dacă aparatul lor era echipat cu ceea ce Jo numise „cursorul clitoidian". Nu Devore inventase aceste lucruri, însă el înţelesese că *pot* fi inventate şi angajase oamenii care s-o facă. Deţinea zeci de patente şi era codeţinător al altor câteva sute. Se presupunea că are o avere de aproximativ şase sute de milioane de dolari, în funcţie de cum se vindeau într-o zi anume acţiunile în domeniul tehnologic.

[2]Acronim pentru *Universal Automatic Computer* (Computer universal automat) – n. tr.

[3]Acronim pentru *Common Business-Oriented Language* (Limbaj standardizat pentru afaceri) – n. tr.

[4]Acronim pentru *Formula Translation* (Limbaj de programare în domeniul calculatoarelor) – n. tr.

În TR, avea reputația unui om arțăgos și neplăcut. Asta nu era de mirare; se poate întâmpla oare ca un nazaritean să admită că sunt lucruri bune și-n alt oraș decât în Nazaret? Și, desigur, localnicii spuneau că e excentric. Ascultați-i pe bătrânii care-și amintesc de tinerețile celor bogați și de succes (și toți bătrânii pretind că-și amintesc) și veți auzi că aceștia au ros tapetul de pe pereți, că și-au regulat câinele și că au mers la cinele organizate de biserică îmbrăcați doar într-o pereche de izmene pătată cu urină. Chiar dacă toate astea ar fi fost adevărate în cazul lui Devore și chiar dacă, exagerând, ar fi fost un Scrooge McDuck, mă îndoiam că ar fi permis ca două dintre rudele lui apropiate să trăiască într-o rulotă dublă.

Am intrat pe stradela de deasupra lacului, apoi m-am oprit în capul drumului meu de acces, uitându-mă la pancarta de acolo: cuvintele SARA LAUGHS erau pirogravate într-o scândură lăcuită, bătută în cuie pe tulpina celui mai apropiat copac. Vederea ei m-a făcut să-mi amintesc de ultimul vis din seria Manderley. În acel vis, cineva lipise pe pancartă abțibildul unui post de radio, așa cum vezi mereu abțibilduri lipite pe taxatoarele automate de pe autostrăzile cu plată.

Am coborât din mașină, m-am dus la pancartă și am studiat-o. Nici urmă de abțibild. Firele de floarea-soarelui fuseseră la locul lor, crescute printre scândurile verandei – aveam în valiză o fotografie care dovedea lucrul ăsta – însă nu se vedea nici urmă de abțibild pe pancarta cu numele casei. Lucru care ce dovedea, de fapt? Haide, Noonan, revino-ți în fire.

Am pornit înapoi spre casă – portiera era deschisă, cei de la Beach Boys se auzeau cântând în difuzoare –, apoi m-am răzgândit și m-am întors la pancartă. În vis, abțibildul fusese lipit chiar deasupra RA-ului de la SARA și deasupra LAU-lui de la LAUGHS. Am atins cu degetele locul și mi s-a părut, când le-am luat înapoi, că sunt lipicioase. Sigur că asta se poate să fi fost și din cauza lacului și a vremii călduroase. Sau poate din cauza imaginației mele.

Am mers cu mașina până în fața casei, am parcat, am tras frâna de mână (pe pantele din jurul Dark Score-ului și din jurul celorlalte aproximativ douăsprezece lacuri din vestul Maine-ului, întotdeauna trăgeai frâna de mână) și am ascultat restul melodiei „Don't Worry, Baby", care mi s-a părut dintotdeauna că e cea mai bună melodie a celor de la Beach Boys, bună nu în ciuda versurilor sale lacrimogene, ci tocmai datorită lor. Dacă ai ști cât de tare te iubesc, draga mea, cântă Brian Wilson, nici un rău nu te-ar ajunge. Oh, oameni buni, câte ar însemna să fie asta adevărat.

Am rămas acolo să ascult și m-am uitat la dulăpiorul montat în partea din dreapta a verandei. Acolo ne țineam noi gunoiul, ca să nu atragem ratonii din împrejurimi. Deseori, nici tomberoanele cu capac nu-i descurajează; dacă-s destul de flămânzi, ratonii reușesc cumva să ridice capacele cu mânuțele lor deștepte.

Doar n-ai de gând să faci lucrul la care te gândești acum, mi-am spus. *Adică... vorbești serios?*

Se părea că da – sau că, cel puțin, aveam de gând să încerc. Când le-au făcut Beach Boys loc celor

de la Rare Earth, am coborât din maşină, am deschis dulăpiorul şi am scos două tomberoane pentru gunoi. De două ori pe săptămână venea un tip pe nume Stan Proulx să ridice gunoiul (sau aşa se întâmpla în urmă cu patru ani, mi-am atras atenţia), unul din reţeaua lui Bill Dean de muncitori cu jumătate de normă, gata oricând să mai scoată un ban cinstit neimpozabil, însă, datorită sărbătorii, nu credeam că trecuse Stan să ia lăturile acumulate în ultima vreme, şi nu greşeam. În fiecare tomberon se aflau câte două pungi din plastic pentru gunoi. Le-am scos de acolo (spunându-mi că-s un nebun chiar în timp ce făceam asta) şi le-am desfăcut şnururile galbene.

Chiar nu cred că eram atât de obsedat încât să-mi vărs pe verandă o grămadă de gunoi ud dacă s-ar fi ajuns acolo (sigur că nu voi şti niciodată cu siguranţă asta şi poate că aşa e mai bine), însă nu s-a ajuns. Nimeni nu locuise în casă vreme de patru ani, v-amintiţi, şi numai traiul oamenilor produce gunoi – tot soiul de lucruri de la zaţ de cafea la şerveţele sanitare folosite. În pungile acelea nu se afla decât murdărie uscată, măturată şi adusă afară pe făraş de echipa de curăţătoare a Brendei Meserve.

Erau acum nouă săculeţi de unică folosinţă pentru aspiratoare, conţinând praf, mizerie şi muşte moarte cât pentru patruzeci şi opt de luni. Erau ghemotoace de prosoape din hârtie, unele mirosind aromat a lustru pentru mobilă şi altele purtând aroma mai înţepătoare, dar plăcută de detergent pentru geamuri Windex. Era un covoraş mucegăit şi o jachetă cu aspectul acela mâncat de molii. În mod

sigur nu regretam jacheta; o greşeală pe care o făcusem în primii ani ai maturităţii mele, care arăta a ceva din perioada când Beatles-ii cântau „I Am The Walrus". Bi-bi-bine lucrat!

Mai era o cutie plină cu cioburi de sticlă... o alta plină cu armături de nerecunoscut (şi probabil de nedatat) pentru instalaţia de ţevi... o bucată ruptă şi murdară de covor... prosoape de bucătărie obosite, spălăcite şi franjurate... vechile mănuşi de bucătărie pe care le foloseam când prăjeam burgeri şi pui pe grătar...

Abţibildul se afla, boţit, la fundul celei de-a doua pungi. Ştiam că-l voi găsi – am simţit-o din clipa în care am atins porţiunea aceea uşor lipicioasă de pe pancartă –, însă simţisem nevoia să-l văd cu ochii mei. Aşa cum simţise nevoia şi bătrânul Toma Necredinciosul să-şi vadă mâinile pline de sânge, presupun.

Am aşezat obiectul găsit pe o scândură a verandei încălzită de soare şi l-am îndreptat cu mâna. Avea marginile rupte. Probabil că Bill se folosise de-o daltă ca să-l poată dezlipi. Nu voise ca domnul Noonan să vină înapoi la lac după patru ani şi să descopere că cine ştie ce puşti ameţit de bere i-a lipit un abţibild al unui post de radio pe pancarta de la intrarea pe drumul de acces. Doamne fereşti, nu, aiasta nu s-ar cuveni, dragă. Jos cu el, aşadar, şi la coş, iar acum uite-l iarăşi, încă o bucată din coşmarul meu, dezgropată şi nici măcar foarte tare distrusă. Mi-am plimbat degetele peste el. WBLM, 109.2, TRÂMBIŢA ROCK AND ROLL-ULUI DIN PORTLAND.

Mi-am spus că nu trebuie să-mi fie teamă. Că nu înseamnă nimic, aşa cum nici celelalte lucruri nu

însemnau nimic. Apoi am luat mătura din dulăpior, am adunat gunoiul la un loc şi l-am aruncat din nou în pungile de plastic. O dată cu acesta, am aruncat şi abţibildul.

Am intrat în casă, vrând să fac un duş şi să spăl praful şi mizeria de pe mine, când am văzut cu coada ochiului slipul meu de baie, zăcând încă într-una din valizele mele desfăcute şi m-am hotărât să merg mai bine să înot. Slipul era un articol vesel, imprimat cu balene care înoată, pe care-l cumpărasem în Key Largo. Mi-am spus că i-ar plăcea prietenei mele cu şapcă Bosox. Mi-am verificat ceasul de la mână şi am observat că-mi terminasem Villageburger-ul cu patruzeci şi cinci de minute în urmă. Un timp bunicel, *Kemo Sabe*[5], mai ales după ce mă dedasem unui joc energic de Caută Comoara din Punga cu Gunoi.

Mi-am îmbrăcat slipul şi am coborât scările din traverse de cale ferată, care duceau de la Sara la apă. Şlapii din picioarele mele plescăiau şi fâşâiau. Câţiva ţânţari întârziaţi zumzăiau. Lacul scânteia în faţa mea, nemişcat şi ademenitor sub cerul acela jos şi umed. De-a lungul marginilor sale dinspre sud şi nord, mărginind întreaga parte de est a lacului, se afla o cărare deschisă trecerii tuturor (în documente, aceasta e numită „proprietate publică"), căreia localnicii din TR îi spuneau pur şi simplu Strada.

[5]În dialectul Yavapai, vorbit în Arizona de către vechii indieni, înseamnă „cel cu pielea albă"; a apărut des ca expresie în serialul de televiziune western din anii '30 „Love Ranger" – n. tr.

Dacă o luai de la poalele scărilor mele la stânga pe Stradă, puteai merge direct până la Debarcaderul Dark Score, trecând în drum pe lângă bodegile infecte ale lui Warrington şi Buddy Jellison... ca să nu mai pomenesc de alte patru duzini de căsuţe pentru vacanţă, vârâte discret în crânguri povârnite de molizi şi pini. Dacă o luai la dreapta, puteai ajunge la Halo Bay, deşi ai fi avut nevoie de o zi întreagă s-o faci, atunci când Strada era năpădită de plante aşa cum era acum.

Am rămas o clipă acolo pe cărare, apoi am luat-o la fugă înainte şi am plonjat în apă. Chiar pe când străbăteam aerul cu cea mai mare uşurinţă, mi-am dat seama că, ultima dată când sărisem în felul ăsta în apă, o ţineam de mână pe soţia mea.

Atingerea cu apa a însemnat aproape o catastrofă. Apa era destul de rece să-mi aducă aminte că am patruzeci de ani, nu paisprezece, şi, preţ de o clipă, inima mi-a stat în loc. Atunci când lacul Dark Score se închidea deasupra capului meu, am fost aproape complet convins că nu voi mai reveni viu la suprafaţă. Că voi fi găsit plutind cu faţa în jos între pluta pentru înot şi fâşia mea micuţă din Stradă, victimă a combinaţiei dintre apa rece şi un Villageburger unsuros. Pe lespedea mea funerară vor sculpta: „Întotdeauna Ţi-a Spus Mama să Aştepţi Măcar o Oră."

Atunci când am atins cu picioarele pietrele şi buruienile greţoase de pe fundul lacului, inima a pornit din nou cu un zvâcnet şi m-am împins spre suprafaţă, asemeni unui tip care vrea să marcheze un ultim coş înainte ca meciul de baschet să se încheie. Când am dat din nou de aer, am respirat convulsiv.

Mi-a intrat apă în gură şi am scuipat-o afară o dată cu tusea, cu o mână mângâindu-mi pieptul în încercarea de a-mi încuraja inima – haide, iubire, continuă să baţi, ştiu c-o poţi face.

M-am apropiat de mal până ce apa îmi ajungea numai până la brâu. Gura îmi era plină de gustul acela răcoros: apă de lac, uşor înţepătoare, cu gust mineral, cea pe care vrei s-o îndepărtezi atunci când îţi speli hainele. Era exact gustul pe care-l simţisem pe marginea lui Route 68. Era gustul pe care-l simţisem când Mattie Devore mi-a spus numele fiicei sale.

Am făcut o legătură mentală, asta-i tot. Între asemănarea de nume, soţia mea moartă şi lacul ăsta. Căruia...

– Căruia i-am mai simţit gustul o dată sau de două ori înainte, am spus cu voce tare. Ca pentru a sublinia acest lucru, am luat în căuşul palmei puţină apă – una dintre cele mai curate şi mai străvezii din stat, potrivit raportului analiştilor pe care eu şi cu toţi ceilalţi membrii ai aşa-numitei Asociaţii a Lacurilor Vestice îl primim în fiecare an – şi am dat-o pe gât în jos. N-am avut parte de nici o revelaţie, nu m-a lovit nici o străfulgerare bruscă şi ciudată. Nu era decât Dark Score, la început în gură şi apoi în stomacul meu.

Am înotat până la plută, am urcat treptele scării laterale şi m-am întins pe scândurile încinse, simţindu-mă brusc foarte fericit că venisem aici. În pofida tuturor lucrurilor. Mâine urma să pun bazele unui anume tipic de viaţă aici... voiam să încerc, în orice caz. Pentru moment îmi ajungea să stau cu capul sprijinit pe-un braţ îndoit, pe punctul de a

aţipi, convins că aventurile zilei se terminaseră.

După cum s-a dovedit, această ultimă afirmaţie n-a fost tocmai adevărată.

În timpul primei veri pe care am petrecut-o în TR, Jo şi cu mine am descoperit că se pot vedea focurile de artificii din Castle Rock de pe estacada ce dă în lac. Mi-am amintit acest lucru tocmai când crepusculul lăsa loc întunericului şi mi-am spus că anul acesta, în timpul focurilor de artificii, voi sta în sufragerie, uitându-mă la un film de pe casetă. Să-mi reamintesc de toate crepusculele de Patru Iulie pe care le petrecusem acolo, bând bere şi râzând când explodau artificiile cele mari, ar fi fost o idee rea. Mă simţeam şi fără asta destul de singur, singur într-un fel de care nu fusesem conştient în Derry. Apoi m-am întrebat de ce venisem aici, dacă nu să dau piept în sfârşit cu amintirile legate de Johanna – cu toate amintirile – şi să le ofer odihna cuvenită. În mod sigur, posibilitatea de a scrie din nou nu mi se păruse niciodată mai îndepărtată ca în acea noapte.

Nu aveam nici o bere – uitasem să cumpăr un pachet de şase sticle, fie de la magazinul universal, fie de la Village Cafe – însă aveam sucuri răcoritoare, graţie Brendei Meserve. Mi-am luat o doză de Pepsi şi m-am aşezat să urmăresc focurile de artificii, sperând că nu mă va durea prea tare. Sperând, probabil, că nu voi plânge. Nu încercam să mă mint; mă mai aşteptau nişte lacrimi şi aici, desigur. Trebuia numai să trec prin ele.

Prima explozie de lumină a serii tocmai se detonase – o răbufnire împrăştiată de albastru, urmată

la mare distanță de o bubuitură –, când a sunat telefonul. M-a făcut să tresar așa cum explozia vlăguită din Castle Rock nu mă făcuse. Mi-am spus că probabil e Bill Dean, sunând interurban să vadă dacă m-am instalat fără probleme.

În vara dinainte să moară Jo, ne cumpăraserăm un telefon fără fir ca să ne putem plimba pe la parter în timp ce vorbeam în receptor, o chestie pe care amândurora ne plăcea s-o facem. Am intrat în sufragerie prin ușa glisantă din sticlă, am apăsat butonul de răspuns și am spus: „Alo, Mike la telefon", mergând în acest timp înapoi la scaunul meu de pe estacadă și așezându-mă. De cealaltă parte a lacului, departe, explodând sub norii joși ce atârnau deasupra Castle View-ului, se vedeau steluțe verzi și galbene, urmate de fulgerări tăcute care, în cele din urmă, aveau să-mi ajungă la urechi sub formă de pocnete.

Preț de o clipă, n-am auzit nimic în receptor, apoi vocea aspră – o voce bătrână, dar nu a lui Bill Dean – a unui bărbat a spus:

– Noonan? Domnul Noonan?

– Da?

O ploaie imensă de scântei aurii a umplut cerul dinspre vest, făcând norii joși să sclipească pentru scurtă vreme filigranați. M-a dus cu gândul la spectacolele de decernare a premiilor pe care le vezi la televizor, unde apar o mulțime de femei frumoase îmbrăcate în rochii strălucitoare.

– Devore.

– Da? am spus din nou, precaut.

– Max Devore.

Nu-l vedem pe-aicea prea des, îmi spusese

Audrey. Crezusem că asta nu-i decât o vorbă în doi peri, de yankeu, se părea însă că vorbise serios. Minunile nu mai încetau să apară.

Bun, ce urmează? Nu aveam absolut nici o idee despre cum să încep conversația. Mi-am spus să-l întreb de unde avea numărul meu de telefon, care era nelistat, dar la ce mi-ar fi ajutat? Când aveai o avere de jumătate de miliard de dolari – dacă aceasta cu care vorbeam era cu adevărat *acel* Max Devore –, puteai face rost de orice număr nelistat aveai nevoie.

M-am mulțumit să-i spun din nou da; de data asta, fără ridicarea aceea de ton de la sfârșit.

A urmat o altă tăcere. Când aveam s-o sparg și să încep să-i pun întrebări, el va avea frâiele conversației... asta dacă se va putea spune că în acel moment mai purtam o conversație. Un gambit bun, însă eu aveam avantajul lungii mele colaborări cu Harold Oblowski pe care să mă sprijin – Harold, maestrul pauzelor lehuze. Am rămas țeapăn, ținând la ureche receptorul acela mic și isteț fără fir, și-am privit spectacolul de lumini dinspre vest. Roșu izbucnind în albastru, verde în auriu; femei nevăzute se plimbau prin nori îmbrăcate în rochii de seară sclipitoare, croite special pentru o ceremonie de decernare a unor premii.

– Am înțeles că v-ați întâlnit astăzi cu nora mea, a spus el într-un sfârșit.

Părea deranjat.

– Poate că așa este, am spus, încercând să nu par mirat. Vă pot întreba de ce m-ați sunat, domnule Devore?

– Am înțeles că a avut loc un incident.

Lumini albe dansau pe cer – puteau la fel de bine să fie nave spațiale care explodează. Apoi, venind din urmă, se auzeau bubuiturile. *Am descoperit secretul călătoriei în timp*, mi-am spus. *E-un fenomen auditiv.*

Țineam receptorul în mână mult prea tare strâns și m-am convins să relaxez priza. Maxwell Devore. O jumătate de miliard de dolari. Nu în Palm Springs, cum bănuisem eu, ci aproape – chiar aici în TR, dacă mă puteam încrede în zumzetul caracteristic de fundal de pe fir.

– Sunt îngrijorat pentru nepoata mea.

Vocea lui era mai aspră ca înainte. Era furios și asta se simțea – bărbatul cu care vorbeam nu trebuise să-și ascundă emoțiile de foarte mulți ani.

– Am înțeles că atenția nurorii mele a luat-o iarăși razna. Deseori o ia razna.

Acum, o jumătate de duzină de explozii sub formă de stea au aprins noaptea, înflorind aidoma unor flori într-un vechi film Disney despre natură. Îmi imaginam mulțimile de oameni adunate pe Castle View, șezând cu picioarele încrucișate pe pături, mâncând înghețată la cornet și bând bere și făcând toți deodată *Ooooo*. Ăsta-i efectul oricărei opere de artă de succes, cred – toată lumea face deodată *Ooooo*.

Te temi de tipul ăsta, nu-i așa? m-a întrebat Jo. *Bine, poate că ai motive. Un om care crede că are dreptul să se mânie când are chef și pe cine are chef... ăsta-i un om care poate fi periculos.*

Apoi, vocea lui Mattie: *Nu sunt o mamă rea, domnule Noonan. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva înainte.*

Sigur că asta spun toate mamele rele în astfel de situații, mi-am închipuit eu... însă o crezusem.

De asemenea, blestemăție, numărul meu de telefon era nelistat. Ședeam aici cu un suc în mână, uitându-mă la focurile de artificii, nederanjând pe nimeni, iar tipul ăsta mă...

– Domnule Devore, n-am nici o idee despre...

– Nu-mi spuneți asta, cu tot respectul cuvenit, nu-mi spuneți asta, domnule Noonan, ați fost văzut discutând cu ele.

Mi s-a părut că-mi vorbește așa cum cred că trebuie să li se fi părut sărmanilor ăia fără noroc că le vorbește Jo McCarthy atunci când, aduși în fața comitetului pe care-l prezida, i-a catalogat drept niște comuniști infecți.

Ai grijă, Mike, mi-a spus Jo. *Ai grijă la ciocanul de-argint al lui Maxwell.*

– Într-adevăr m-am întâlnit și am vorbit cu o femeie și cu o fetiță mică în dimineața aceasta, am spus. Presupun că despre ele vorbiți.

– Nu, ați văzut un *prunc* ce de-abia a-nvățat să umble, plimbându-se pe șosea *singur*, a spus el. Și apoi ați văzut o femeie venind în goană pe urmele lui. Nora mea, conducând chestia aia a ei. Copilul ar fi putut fi călcat de-o mașină. De ce-o protejați pe tânăra aceea, domnule Noonan? V-a promis ceva? În mod sigur nu-i faceți o favoare copilului, asta v-o pot spune sigur.

Mi-a promis că o să mă ducă la rulota ei și apoi o să-mi ofere o plimbare prin jurul lumii, am vrut să-i spun. *A promis că-și va ține gura deschisă mereu dacă eu mi-o voi ține închisă – asta vreți să auziți?*

Da, a spus Jo. Foarte probabil, asta vrea să audă. Foarte probabil, asta vrea să creadă. Nu-i da voie să te provoace să izbucnești în sarcasmul tău bătăios, Mike – s-ar putea s-o regreți.

De ce mă deranjam măcar s-o apăr pe Mattie Devore, totuși? Nu știam. Nu aveam nici cea mai mică idee cu privire la lucrurile în care mă implicam acum, dacă tot veni vorba. Știam doar că Mattie păruse obosită și că fetița nu avusese nici o vânătaie și nu păruse speriată sau ursuză.

– A *fost* o mașină. Un jeep vechi.

– Așa mai merge. – Satisfacție. Și interes acut. Lăcomie, aproape.

– Ce s-a...

– Cred că am presupus că au venit împreună cu mașina, am spus.

Am simțit o anume plăcere frivolă descoperind că nu mă părăsise talentul de a inventa povești – m-am simțit ca un aruncător de base-ball care se blochează în prezența mulțimii de oameni, dar care poate arunca mingea fără nici o problemă în curtea din spatele casei sale.

– Mi se pare că fetița avea în mână câteva margarete.

Aveam toate datele necesare, de parcă nu stăteam pe estacadă, ci depuneam mărturie în sala de judecată. Harold ar fi fost mândru de mine. Ei bine, nu. Harold ar fi fost în primul rând oripilat pentru că port o asemenea conversație.

– Cred că am presupus că au ieșit la cules flori de câmp. Nu-mi amintesc chiar atât de bine incidentul. Sunt scriitor, domnule Devore, și, când conduc, adesea alunec în propriul meu...

– Minți.

Furia ieșise acum direct la suprafață, roșiatică și pulsând ca un furuncul. După cum suspectasem, nu era nevoie de prea mult efort pentru a-l escorta pe tipul ăsta dincolo de granița amabilității sociale.

– Domnul Devore. Devore cu calculatoarele, presupun?

– Presupui corect.

Lui Jo întotdeauna i se răcea tonul și expresia feței, pe măsură ce temperamentul ei deloc de netrecut cu vederea i se încingea. Acum, m-am auzit copiind-o într-un fel de-a dreptul straniu.

– Domnule Devore, nu sunt obișnuit să mă sune seara bărbați pe care nu-i cunosc și nici nu intenționez să lungesc vorba atunci când bărbatul care a făcut asta mă numește mincinos. O seară plăcută, domnule.

– Dacă totul era în regulă, de ce te-ai oprit?

– Am fost plecat din TR o vreme și voiam să știu dacă mai e deschisă Village Cafe. Oh, apropo – nu știu de unde mi-ați luat numărul de telefon, dar știu unde puteți să vi-l băgați. Noapte bună.

Am întrerupt legătura cu degetul mare și apoi n-am făcut decât să mă uit la telefon, de parcă nu văzusem în viața mea un asemenea aparat. Mâna în care-l țineam tremura. Inima îmi bătea cu viteză; o simțeam în gât și la încheieturi, nu doar în piept. M-am întrebat dacă i-aș fi putut spune lui Devore să-și bage numărul meu de telefon în fund dacă n-aș fi avut și eu câteva milioane puse la loc sigur într-o bancă.

Lupta Titanilor, dragă, a spus Jo pe vocea ei rece. *Și numai din pricina unei adolescente care*

locuieşte într-o rulotă. Nici măcar n-avea nişte sâni despre care să poţi vorbi.

Am râs zgomotos. Lupta Titanilor? Nici pe departe. Un anume magnat industrial de la cumpăna dintre veacuri spusese odată: „În zilele noastre, unul care are un milion de dolari zice că-i bogat." Era foarte probabil că Devore avea aceeaşi părere şi despre mine şi, judecând la o scară mai largă, avea şi dreptate.

Acum, cerul dinspre vest era luminat de nişte culori nenaturale, pulsatile. Era runda finală.

– Despre ce-a fost, totuşi, vorba? am întrebat.

Nici un răspuns; numai un cufundar, care a strigat de cealaltă parte a lacului. Protestând împotriva zgomotului neobişnuit din cer, mai probabil ca orice.

M-am ridicat, am intrat în casă şi am aşezat receptorul la loc în furcă, dându-mi seama în acelaşi timp că mă aşteptam să sune din nou, că mă aşteptam ca Devore să înceapă să-mi scuipe poncifuri din filme: *Dacă-mi stai în cale o să* şi *Te previn, amice, să nu* şi *Dă-mi voie să-ţi ofer un sfat bun înainte să.*

Telefonul n-a sunat. Am turnat restul de suc pe gâtlej în jos, gâtlej ce de bună seamă se uscase şi m-am hotărât să merg să mă culc. Cel puţin, nu avusesem parte de plânsete şi jelanii acolo pe estacadă; Devore mă scosese dintr-ale mele. Într-un fel ciudat, îi eram recunoscător.

M-am dus în dormitorul din aripa de nord, m-am dezbrăcat şi apoi m-am întins pe pat. M-am gândit la fetiţa aceea mică, la Kyra, şi la mama ce ar fi putut fi sora ei mai mare. Devore era nervos pe

Mattie, măcar atât pricepusem, iar dacă, în ochii tipului ăsta, eu eram o nonentitate financiară, ea ce era oare? Şi cum se putea ea apăra dacă Devore se hotăra s-o atace în vreun fel? Acesta a fost un gând cam neplăcut, ştiu, şi a fost şi gândul cu care am adormit.

M-am trezit trei ore mai târziu să elimin doza de suc pe care, nechibzuitul de mine, o băusem înainte să mă retrag în dormitor şi, stând în faţa vasului de closet, pişându-mă cu un ochi deschis, am auzit din nou plânsetul. Un copil undeva în întuneric, rătăcit şi înspăimântat... sau poate doar *prefăcându-se* că e rătăcit şi înspăimântat.

– Nu, am spus. Stăteam în pielea goală în faţa vasului de la bideu, cu spatele acoperit de piele de găină. Te rog să nu începi cu porcăriile astea, mă sperie.

Plânsetul s-a ofilit cum făcuse şi înainte, părând să se împuţineze ca purtat de cineva departe într-un tunel. M-am întors în pat, m-am întors pe partea mea şi am închis ochii.

– A fost un vis, am spus. Numai un alt vis din seria Manderley.

Ştiam că nu e adevărat, însă ştiam şi că voi adormi la loc, iar atunci acesta mi se părea cel mai important lucru. Alunecând în somn, mi-am spus pe o voce care-mi aparţinea în totalitate: *E vie. Sara e vie.*

Şi am înţeles, de asemenea, un lucru: îmi aparţinea. O revendicasem. La bine şi la rău, mă întorsesem acasă.

CAPITOLUL NOUĂ

La nouă în dimineața zilei următoare, am umplut o sticlă de plastic cu suc de grepfrut și am pornit la o plimbare lungă pe Stradă. Era o zi luminoasă și deja călduroasă. Era, de asemenea, tăcută – genul acela de tăcere de care ai parte doar după o sărbătoare de sâmbătă, cred, compusă din părți egale de puritate sufletească și mahmureală. Am văzut doi sau trei pescari opriți cu bărcile departe pe lac, însă nu funcționa nici măcar o barcă cu motor, nici măcar un cârd de copii nu striga și nu se stropea cu apă. Am trecut pe lângă vreo șase case pe panta de deasupra mea și, chiar dacă toate erau cel mai probabil locuite în această perioadă a anului, singurele semne de viață erau niște costume de baie întinse pe sârma estacadei de la casa familiei Passendales și un colac gonflabil, din plastic verde fosforescent, pe jumătate dezumflat, în formă de cal de mare, zăcând pe ciotul de estacadă al familiei Rimers.

Mai aparținea însă micuța căbănuță cenușie a familiei Passendales tot familiei Passendales? Mai aparținea căsuța de vară circulară și comică a familiei Batchelders, cu geamul ei panoramic dând spre lac și spre munții de dincolo de el tot familiei Batchelders? Nu aveam de unde știi, desigur. În patru

ani se pot schimba multe lucruri.

M-am plimbat și n-am făcut nici un efort să mă gândesc – un truc vechi din vremea când încă scriam. Obosește-ți corpul, odihnește-ți mintea, dă-le timp băieților din subsol să-și facă meseria. Mi-am croit drum pe lângă campingurile unde, cândva, Jo și cu mine ne băuserăm sucurile și fripseserăm carne la grătar și participasem la ocazionalele petreceri cu invitați, am absorbit tăcerea ca un burete, mi-am băut sucul, mi-am luat transpirația de pe frunte cu mâna și am așteptat să văd ce gânduri îmi vin în minte.

Primul a fost o constatare ciudată: aceea că pruncul plângând în noapte mi se părea cumva mai real ca telefonul lui Max Devore. Chiar fusesem sunat de-un bogătan, de-un magnat din domeniul tehnologic evident deranjat temperamental în prima seară pe care o petrecusem în întregime în TR? Chiar mă numise magnatul sus-pomenit mincinos la un anumit moment? (Fusesem mincinos, având în vedere povestea pe care i-o spusesem, însă nu asta conta.) Știam că se întâmplase, dar îmi era de fapt mai ușor să cred în Fantoma de la Lacul Dark Score, cunoscută în jurul focurilor de tabără sub numele de Misteriosul Copilaș care Plânge.

Următorul gând – acesta a venit chiar înainte să-mi termin sucul – a fost acela că trebuie s-o sun pe Mattie Devore și să-i spun ce mi se întâmplase. Am ajuns la concluzia că era un impuls natural, dar că probabil era o idee proastă. Eram prea bătrân să cred în asemenea schematisme cum ar fi Domnița în Pericol și Tatăl Vitreg cel Rău... sau, în cazul de față, Socrul. Aveam ciorba mea în care să suflu

vara asta şi nu voiam să-mi complic viaţa amestecându-mă într-o dispută urâtă dintre Domnul Computer şi Doamna Rulotă. Devore îmi şifonase blana – şi o făcuse destul de urât –, dar asta probabil că nu fusese ceva personal, doar o chestie pe care o face de obicei. Hei, unii rup găicile de la sutiene cu dinţii. Chiar voiam să-i stau în cale în problema asta? Nu. Nu voiam. O salvasem pe micuţa Miss Red Sox, mă alesesem cu o scurtă pipăire a sânului mic, dar plăcut de ferm al mamei ei, aflasem că numele Kyra însemna „ca o doamnă" în greceşte. Mai mult de-atât ar însemna lăcomie, pentru Dumnezeu.

M-am oprit în acel moment, atât mintea, cât şi picioarele mele s-au oprit, dându-mi seama că ajunsesem până lângă localul lui Warrington, o clădire mare, semănând cu un hambar, căreia localnicii îi spuneau uneori clubul country. Într-un fel, asta şi era – exista un teren de golf cu şase găuri, un grajd şi un traseu pentru curse, un restaurant, un bar şi camere în clădirea principală, unde puteau fi cazaţi până la trei duzini de oameni, plus alte opt sau nouă în căbănuţele-satelit. Exista până şi o pistă cu două benzi pentru popice, chiar dacă tu şi competitorul tău trebuia să faceţi cu rândul la aşezatul popicelor. Localul lui Warrington fusese construit pe la începutul primului război mondial. Asta însemna că era mai tânăr decât Sara Laughs, dar nu cu mult.

O estacadă lungă ducea la clădirea mai mică, numită Barul Apusului de Soare. Acolo se adunau vara musafirii lui Warrington să bea ceva la sfârşitul zilei (şi unii, pentru un cocteil Bloody Mary, la

începutul zilei). Iar când m-am uitat într-acolo, mi-am dat seama că nu mai sunt singur. Pe verandă se afla o femeie, stând la stânga uşii batante de la bar, uitându-se la mine.

M-a făcut să tresar destul de tare. Nu stăteam prea bine cu nervii în acel moment şi probabil că asta e o explicaţie... însă cred că m-ar fi făcut să tresar oricum. În parte, de vină era nemişcarea ei. În parte, subţirimea ei extraordinară. În mare parte, de vină a fost chipul ei. Aţi văzut vreodată desenul ăla al lui Edvard Munch, *Strigătul*? Ei bine, dacă vă puteţi închipui odihnită faţa aceea care ţipă, cu gura închisă şi cu nişte ochi vigilenţi, o să aveţi o imagine destul de precisă a femeii care stătea la capătul estacadei, cu o mână cu degete lungi odihnindu-se pe balustradă. Deşi, trebuie să vă spun, că prima dată nu mi-a zburat gândul la *Edvard Munch*, ci la *Doamna Danvers*.

Părea în vârstă de şaptezeci de ani şi purta pantaloni scurţi, îmbrăcaţi peste un costum de baie negru, întreg. Combinaţia aceasta părea ciudat de formală, o variaţie a foarte popularei rochii pentru petrecerile cu cocteiluri. Pielea ei era albă ca laptele, cu excepţia porţiunii de deasupra pieptului ei perfect plat şi de-a lungul umerilor osoşi. Acolo, era năpădită de pete mari şi maronii de bătrâneţe.

Avea pomeţi ascuţiţi, proeminenţi, ca de tigvă şi sprâncenele îi erau unite într-una singură. Sub aceste streşini, ochii ei se pierdeau în două găvane umbroase. Părul alb şi rărit îi atârna flasc peste urechi, până la poliţa proeminentă a maxilarului.

Doamne, cât e de slabă, mi-am spus. *Nu-i altceva decât o mână de...*

M-a străbătut un fior la acest gând. A fost un fior puternic, de parcă ar fi răsucit cineva un cablu prin carnea mea. Nu voiam ca ea să observe acest lucru; ce început bun de zi de vară, să-i creezi unui tip o repulsie atât de puternică, încât să rămână în loc, tremurând şi făcând grimase în faţa ta –, aşa că am ridicat mâna şi am salutat-o cu o fluturare. Am încercat şi să zâmbesc. Salutare, doamnă care stai lângă uşile batante ale barului. Salutare, bătrână mână de oase ce eşti, m-ai speriat de era să fac pe mine, dar, în ultima vreme, nu-mi trebuie mult să mă sperii, aşa că te iert. Ce dracu' mai faci? M-am întrebat dacă i se pare şi ei la fel de mult ca mie că zâmbetul meu seamănă cu o grimasă.

Nu mi-a răspuns la salut.

Simţindu-mă destul de mult ca un prost – NU AVEM UN IDIOT NOTORIU ÎN ORAŞ, FACEM TOŢI CU RÂNDUL –, mi-am încheiat fluturarea cu un soi de salut cazon frânt şi am pornit înapoi pe unde venisem. Cinci paşi şi a trebuit să mă uit peste umăr; senzaţia că mă urmăreşte din priviri era atât de puternică, încât parcă simţeam cum mă apasă între umeri.

Estacada pe care stătuse ea era acum complet goală. Mi-am forţat ochii, convins la început că trebuie să se fi retras doar mai adânc în umbrele aruncate de micuţa *spelunchaus*, însă dispăruse. De parcă fusese chiar o fantomă.

A intrat în bar, iubire, a spus Jo. *Ştii asta, nu? Adică... ştii* sigur *asta, corect?*

– Corect, corect, am murmurat, pornind spre nord de-a lungul Străzii, către casă. Sigur că ştiu. Unde altundeva să fi mers?

Doar că nu mi se părea că avusese timp s-o facă; nu mi se părea că putuse intra în bar, chiar şi desculţă fiind, fără ca eu s-o aud. Nu într-o dimineaţă atât de tăcută.

Din nou Jo: *Poate că ştie să fie discretă.*

– Da, am murmurat. Am vorbit mult cu voce tare înainte să se termine vara aceea. Da, poate că ştie. Poate că ştie să fie discretă.

Sigur. Aşa cum ştia şi doamna Danvers.

M-am oprit din nou şi m-am uitat în urmă, însă poteca publică urmase malul lacului după o curbă mică şi n-am mai putut vedea nici proprietatea Warrington şi nici Barul Apusului de Soare. De fapt, mi-am spus, asta îmi convenea la fel de mult.

La drumul de întoarcere, am încercat să trec în revistă ciudăţeniile care precedaseră şi apoi învăluiseră întoarcerea mea la Sara Laughs: visele repetitive; plantele de floarea-soarelui; abţibildul cu postul de radio; plânsetul din toiul nopţii. Presupun că întâlnirea cu Mattie şi Kyra, plus telefonul care a urmat de la Domnul Pixel Easel, se puteau şi ele califica drept ciudăţenii... dar nu în acelaşi fel în care se califica plânsetul unui copil pe care-l auzi noaptea.

Şi cum rămâne cu faptul că ne aflam în Derry, nu în Dark Score, când murise Johanna? Puteam include şi asta pe listă? Nu ştiam. Nici măcar nu-mi aminteam de ce se întâmplase aşa. În toamna şi iarna lui 1993 mă dădeam de ceasul morţii cu scenariul pentru *Bărbatul în cămaşă roşie*. În februarie a lui '94 începusem să lucrez la *Cădere liberă*, iar asta mi-a captat mare parte din atenţie. Pe deasupra,

hotărârea de-a pleca la TR, la Sara...

– Asta era treaba lui Jo, am spus nimănui şi, imediat ce am auzit cuvintele rostite, am înţeles cât adevăr purtau. Amândurora ne plăcea de bătrâna asta, dar fusese treaba lui Jo să spună: „Hei, irlandezule, hai să ne cărăm cururile până la TR pentru câteva zile". O spune mereu... doar că, în anul de dinainte să moară, n-o spusese niciodată. Iar mie nu mi-a trecut niciodată prin gând s-o spun în locul ei. Uitasem cumva complet de Sara Laughs, se pare, chiar şi atunci când venise vara. Era posibil să mă fi lăsat atât de tare absorbit de scris? Nu mi se părea plauzibil... dar ce altă explicaţie puteam găsi?

Ceva nu era deloc în regulă cu portretul ăsta, însă nu ştiam ce. Nici să mă pici cu ceară.

Asta m-a făcut să mă gândesc la Sara Tidwell şi la versurile unuia dintre cântecele ei. Nu înregistrase niciodată un disc, eu însă deţineam versiunea cântată de Blind Lemon Jefferson, a acestui cântec. O strofă spunea:

Nu-i decât o întâlnire sătească iubire
Nu-i decât o învârtită fără pace
Dă-mi voie să-ţi sărut buzele dulci iubire
Dintre toţi de tine-mi place.

Îmi plăcea cântecul ăsta şi mă întrebasem mereu cum trebuie să fi sunat ieşind din gura unei femei, şi nu din a trubadurului ăla bătrân cu voce îngroşată de băutură. Din gura Sarei Tidwell. Pun pariu că avea o voce dulce. Şi, al naibii să fiu, pun pariu că ştia să cânte.

Ajunsesem din nou la bătrâna mea casă. M-am

uitat prin jur, n-am văzut pe nimeni prin apropiere (cu toate că auzeam acum prima barcă pentru schi nautic gonind în josul lacului), m-am dezbrăcat la chiloţi şi am înotat până la plută. Nu m-am urcat pe ea, am rămas doar lângă, ţinându-mă de scară cu o mână şi bătând leneş apa cu picioarele. Era destul de frumos, dar ce aveam să fac tot restul zilei?

M-am hotărât s-o folosesc curăţându-mi biroul de lucru de la al doilea etaj. Când aveam să termin, poate că aveam să ies şi să inspectez studioul lui Jo. Asta, desigur, dacă nu-mi pierdeam până atunci curajul.

Am înotat înapoi spre mal, lopătând încet cu picioarele, cufundându-mi şi ridicându-mi capul deasupra apei care curgea pe lângă corpul meu asemenea mătăsii reci. Mă simţeam ca o vidră. Aproape ajunsesem la mal, când mi-am ridicat faţa udă şi am văzut o femeie stând pe Stradă, uitându-se la mine. Era la fel de slabă ca aceea pe care o văzusem la domeniul Warrington... numai că aceasta era verde. Verde şi arătând cu mâna spre nord, de-a lungul cărării, asemenea unei driade dintr-o legendă veche.

Am tresărit, am înghiţit apă, am tuşit şi am scuipat-o afară. M-am ridicat în picioare în apa ce-mi ajungea până la piept şi m-am şters la ochi. Apoi am râs (chiar dacă puţin cam strâmb). Femeia era verde fiindcă era un mesteacăn ce creştea puţin mai la nord de unde se sfârşeau scările mele din traverse de cale ferată în Stradă. Şi, chiar şi cu ochii curăţaţi de apă, mi se părea că e ceva înfricoşător în felul în care frunzele din jurul trunchiului ivoriu-vârstat-cu-negru aproape că alcătuiau o faţă

tensionată. Vântul nu sufla deloc şi, astfel, faţa era perfect nemişcată (la fel de nemişcată cum fusese şi faţa femeii în pantaloni scurţi negri şi costum de baie), dar, într-o zi în care sufla briza, părea probabil că zâmbeşte sau se încruntă... sau poate că râde. În spatele lui creştea un pin decrepit. O creangă goală stătea întinsă spre nord. Pe aceasta o confundasem eu cu un braţ costeliv, cu o mână osoasă arătând spre ceva.

Nu era pentru prima dată când mă speriam singur în felul acesta. Văd tot soiul de lucruri, ăsta-i adevărul. Scrie destule poveşti şi fiecare umbră de pe podea ţi se pare a fi o amprentă de picior, fiecare linie din praf, un mesaj secret. Ceea ce, desigur, nu mi-a uşurat deloc încercarea de a-mi da seama ce era cu adevărat ciudat la Sara Laughs şi ce era ciudat doar fiindcă *mintea* mea era ciudată.

M-am uitat furtiv în jur, am observat că încă aveam partea aceasta din lac numai pentru mine (deşi nu pentru multă vreme; bâzâitului de albină al primei bărci cu motor i se alăturase un al doilea şi un al treilea) şi mi-am dat jos chiloţii uzi. I-am stors, i-am aşezat peste pantalonii scurţi şi cămaşă şi am mers gol pe scări în sus cu hainele ţinute strâns la piept. M-am prefăcut că sunt Bunter, aducând micul dejun şi ziarul de dimineaţă Lordului Peter Wimsey. Pe când am ajuns înapoi în casă, rânjeam ca un prost.

Aerul de la al doilea etaj era sufocant, în pofida geamurilor deschise şi am văzut de ce imediat ce am ajuns în capul scărilor. Eu şi cu Jo împărţiserăm spaţiul de la etaj, ea ocupând partea stângă

(doar o cameră mică, de fapt numai o cămăruţă, adică tot ce avea ea nevoie pe lângă studioul din aripa de nord a casei), eu, partea dreaptă. La celălalt capăt al coridorului se afla botul zăbrelit al monstruosului aparat de aer condiţionat pe care-l cumpăraserăm în anul în care achiziţionaserăm casa. Uitându-mă la el, mi-am dat seama că-mi lipsise murmurul lui caracteristic. Lipit de el se afla un mesaj care spunea: *Domnule Noonan: Stricat. Suflă aer cald când îl deschizi & face de parc-ar fi plin de cioburi. Dean spune că piesa de care are nevoie trebuie să vină la magazinul Western Auto din Castle Rock. O să cred asta numai când o s-o văd cu ochii mei. B. Meserve.*

Am surâs la această ultimă remarcă – până şi punctul o caracteriza pe doamna M. – şi apoi am încercat comutatorul. Aparatele mecanice răspund de obicei favorabil când simt prin apropiere o fiinţă umană echipată cu penis, obişnuia Jo să susţină, însă nu şi de data asta. Am ascultat vreme de aproape cinci secunde aparatul de aer condiţionat cum macină, apoi l-am închis. „Blestemăţia dracului s-a căcat în pat", cum le place să spună celor din TR. Şi până avea să fie reparat, nici măcar rebusuri nu aveam să rezolv aici sus.

M-am uitat totuşi în camera de lucru, curios de ce voi simţi, la fel de mult ca şi de ce voi găsi. Răspunsul n-a însemnat nimic. Era biroul la care terminasem *Bărbatul în cămaşă roşie*, demonstrându-mi astfel că prima dată nu fusese vorba doar de noroc chior; era fotografia lui Richard Nixon stând cu braţele ridicate, arătând cu ambele mâini V-ul de la victorie, legenda de dedesubt spunând: AŢI CUMPĂ-

RA O MAŞINĂ LA MÂNA A DOUA DE LA OMUL ĂSTA?; era covorul de iută pe care-l ţesuse Jo pentru mine cu o iarnă sau două înainte să descopere minunata lume a covoarelor persane şi renunţase complet la ţesut.

Nu era tocmai camera de lucru a unei persoane străine, însă fiecare obiect (mai ales suprafaţa întinsă şi goală a biroului) spune că *este* spaţiul de lucru al unui Mike Noonan dintr-o generaţie mai tânără. Vieţile oamenilor, am citit undeva, sunt definite de două forţe primare: munca şi mariajul. În viaţa mea, mariajul se încheiase şi cariera ajunsese la ceea ce părea a fi o pauză permanentă. Având asta în gând, nu mi s-a părut ciudat că, acum, spaţiul unde petrecusem atâtea zile, cufundat de obicei într-o stare de fericire totală, în vreme ce închipuiam tot soiul de vieţi inexistente, nu mai însemna nimic. Era ca şi când m-aş fi uitat la camera de lucru a unui angajat ce fusese concediat... sau care murise subit.

Am dat să plec, apoi mi-a venit o idee. Dulapul cu sertare din colţ era plin de hârtii – declaraţii bancare (expirate cele mai multe de opt sau zece ani), corespondenţă (în mare parte rămasă fără răspuns), câteva bucăţi de poveşti –, dar nu am găsit ce căutam. M-am dus la dulap, în care temperatura trebuie să fi fost de cel puţin şaizeci de grade, şi, dintr-o cutie de carton pe care doamna M. o marcase MAŞINĂRII, l-am scos la lumină: un reportofon Sanyo Memo-Scriber pe care mi-l dăduse Debra Weinstock la încheierea colaborării noastre la prima carte tipărită de Putnam. Putea fi setat să se pornească singur când începeai să vorbeşti; recădea în PAUZĂ când te opreai să gândeşti.

N-o întrebasem niciodată pe Debra dacă era o chestie care-i atrăsese pur şi simplu atenţia şi-şi spusese: „Măi, să fie, pariez că orice romancier popular care se respectă s-ar bucura să aibă o jucărioară d-asta" sau dacă era ceva puţin mai intenţionat... un fel de sugestie, poate? Verbalizează faxurile alea scurte pe care le primeşti din subconştient cât sunt încă proaspete, Noonan? N-am ştiut atunci şi nu ştiu nici acum. Însă o găsisem: o adevărată maşinărie profesionistă pentru dictare, şi avem cel puţin douăsprezece casete în maşină, cu înregistrări pe care le făcusem acasă să am ce asculta pe drum. Voiam să introduc una în Memo-Scriber în seara aceea, să dau volumul cât de tare mergea şi să trec aparatul pe funcţia de DICTARE. Apoi, dacă se repeta zgomotul pe care-l auzisem cel puţin de două ori, urma să-l am şi înregistrat pe bandă. I-l puteam pune lui Bill Dean să-l asculte şi să-l întreb ce credea *el* că este.

Dacă aud plânsetul copilului în noaptea asta şi aparatul nici nu porneşte?

– Păi, atunci, o să ştiu altceva, am vorbit în camera de lucru goală, inundată de lumină. Stăteam în cadrul uşii, cu Memo-Scriber-ul sub braţ, uitându-mă la biroul gol şi transpirând ca un porc. Sau, cel puţin, o să am o bănuială.

Ungherul lui Jo de pe partea cealaltă a holului făcea camera mea de lucru să pară înghesuită şi confortabilă prin comparaţie. Niciodată prea plin, acum nu era altceva decât un spaţiu păstrat ce luase forma unei încăperi. Covorul dispăruse, fotografiile ei dispăruseră, până şi biroul dispăruse. Părea

că încăperea fusese supusă unei operațiuni din acelea de curățare generală, abandonată însă după ce fusese dusă la îndeplinire în proporție de nouăzeci la sută. Jo fusese măturată din cameră – fusese *răzuită* – și am trăit o clipă de mânie fără temei îndreptată împotriva Brendei Meserve. Mi-am amintit ce-mi spunea mereu mama când făceam ceva din proprie inițiativă cu care ea nu era de acord: „Te-ai avântat prea tare de unu' singur, nu crezi?" Același lucru simțeam și eu în legătură cu strâmta cameră de lucru a lui Jo: anume că, golind-o complet în felul acesta, doamna Meserve se avântase prea tare de una singură.

Poate că nu doamna M. a făcut curățenie, a spus vocea de extraterestru. *Poate că a făcut-o însăși Jo. Te-ai gândit măcar la asta, durule?*

– Asta-i o prostie, am spus. De ce s-o facă? Nu prea cred că și-a prevăzut moartea. Având în vedere că tocmai își cumpărase...

Numai că n-am vrut s-o spun. Nu cu voce tare. Cumva, mi s-a părut a fi o idee proastă.

M-am întors să ies din cameră, și o neașteptată briză de aer rece, incredibilă în căldura de acolo, a trecut rapid peste fața mea. Nu peste întregul corp; doar peste față. A fost o senzație descumpănitoare, ca niște mâini mângâindu-mă scurt, dar tandru, pe obraji și frunte. În același timp, mi-a ajuns la urechi un suspin... doar că nu-i asta cea mai bună descriere. A fost un susur care mi-a trecut *pe lângă* urechi, asemenea unui mesaj șoptit în treacăt.

M-am întors, așteptându-mă să văd perdelele de la geam mișcându-se... însă acestea atârnau perfect drepte.

– Jo? am spus și, auzindu-i numele pronunțat, am început să tremur atât de violent, încât aproape că am scăpat Memo-Scriber-ul. Jo, tu ai fost?

Nimic. Nu mi-a mângâiat pielea nici o mână fantomatică, perdelele nu s-au mișcat deloc... ceea ce ar fi trebuit neapărat să facă dacă ar fi suflat cu adevărat un curent de aer. Totul era tăcut. Nu era decât un bărbat înalt cu fața transpirată și cu un reportofon sub braț, stând la intrarea unei încăperi pustii... însă atunci am început eu să cred cu adevărat că nu sunt singur în Sara Laughs.

Și ce dacă? m-am întrebat. *Chiar dacă ar fi adevărat, ce dacă? Fantomele nu pot răni pe nimeni.*

Asta credeam atunci.

Când am vizitat studioul lui Jo (studioul ei cu *aer condiționat*), după masa de prânz, sentimentele mele pentru Brenda Meserve se îmbunaseră simțitor – nu se avântase prea tare de una singură, la urma urmei. Cele câteva obiecte pe care mi le aminteam în mod special din micuțul birou al lui Jo – bucățica înrămată a primului covor persan pe care-l țesuse, covorul de iută verde, posterul înrămat întruchipând sigla Maine-ului cu florile de câmp – fuseseră depozitate aici, împreună cu aproape toate celelalte lucruri de care-mi aduceam aminte. Era de parcă doamna M. trimisese un mesaj: *Nu-ți pot ușura durerea și nici scurta tristețea, și nu pot preîntâmpina rănile pe care reîntoarcerea la cabană e posibil să le redeschidă, însă pot pune într-un singur loc toate lucrurile care ți-ar face rău, ca să nu dai peste ele fără să te aștepți sau nepregătit. Măcar atât pot face.*

Aici nu erau pereți goi; aici, pereții fremătau de spiritul și creativitatea soției mele. Erau niște articole tricotate (unele serioase, multe doar o joacă), baticuri pătrate, păpuși din cârpe scoțând capul din ceea ce ea numise „facultatea mea pentru bebeluși", o pictură abstractă a unui deșert, făcută din fâșii de mătase galbenă, neagră și portocalie, fotografiile ei cu flori, și chiar și pe ultimul raft al bibliotecii ei, ceea ce părea a fi o sculptură în lucru a Sarei Laughs însăși. Era făcută din scobitori și bețe de la acadele.

Într-un colț se afla micuțul ei război de țesut și un dulăpior din lemn de al cărui mâner atârna un bilețel ce spunea: CHESTIILE PENTRU TRICOTAT ALE LUI JO! PROPRIETATE PRIVATĂ! Într-un altul se afla banjoul la care învățase ea să cânte și apoi renunțase, spunând că o dureau prea tare degetele. Într-un al treilea se aflau o vâslă de caiac și o pereche de patine cu rotile cu vârful scâlciat și cu pompoane mici și purpurii la capătul șireturilor.

Lucrul care mi-a atras și mi-a susținut privirea se afla pe pupitrul vechi din mijlocul camerei. În multele și plăcutele sfârșituri de săptămână din verile, toamnele și iernile petrecute aici, pupitrul acela era plin de suveici, sculuri de fire toarse, pernițe cu ace, schițe, poate și o carte despre Revoluția Spaniolă sau fotografii înrămate, cu câini de rasă americani. Johanna te putea aduce la exasperare, cel puțin pe mine, fiindcă nu-și stabilea nici un sistem sau ordine precisă când lucra la ceva. Putea fi și dezarmantă, chiar copleșitoare uneori. Era o împrăștiată inegalabilă și biroul ei reflecta mereu acest lucru.

Nu însă și acum. Puteam bănui că doamna M. luase de pe el tot ce era în plus și că se căznise să pună în loc ceea ce era acum acolo, însă îmi era imposibil să și cred. De ce ar fi făcut-o? Nu avea nici o logică.

Obiectul era acoperit cu o husă din plastic gri. M-am întins s-o ating și am ezitat chiar când eram cu mâna la un centimetru sau doi de ea, fiindcă amintirea unui vis vechi

(*dă-mi aia-napoi e cartea mea de omorât timpul*)

mi-a alunecat prin minte cam așa cum îmi alunecase acea ciudată undă de aer peste față. Apoi a dispărut și am tras husa jos. Sub ea se afla vechea mea mașină de scris IBM Selectric, cea pe care nu o mai văzusem și la care nu mă mai gândisem de ani de zile. M-am aplecat mai aproape, știind că tipul fontului va fi Courier – preferatul meu – chiar înainte să-l văd.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce căuta aici vechea mea mașină de scris?

Johanna picta (deși nu foarte bine), făcea fotografii (unele într-adevăr destul de reușite) și uneori le vindea, tricota, croșeta, țesea și vopsea haine, știa să cânte opt sau zece acorduri simple la chitară. *Știa* să scrie, desigur; majoritatea absolvenților de filologie știu, motiv pentru care și ajung absolvenți de filologie. Făcuse dovada eclatantă a vreunei aptitudini pentru creativitate literară? Nu. După câteva experimente poetice în facultate, renunțase la această ramură a artelor. *Scrii tu pentru amândoi, Mike*, mi-a spus odată. *Asta-ți aparține numai ție; eu o să mă-nfrupt doar câte puțin din toate celelalte.* Dată fiind calitatea poeziilor ei în

comparație cu calitatea mătăsurilor, fotografiilor și a tricotajelor sale, mi s-a părut că a fost probabil o hotărâre înțeleaptă.

Uite însă aici vechiul meu IBM. De ce?

– Scrisori, am spus. A găsit-o în pivniță sau undeva și a adus-o aici să-și scrie scrisorile.

Numai că asta nu-i stătea în fire. Îmi arăta majoritatea scrisorilor ei, împingându-mă deseori de la spate să scriu eu însumi mici post-scriptum-uri, șantajându-mă cu zicala aia veche despre copiii pantofarului care merg tot timpul desculți („iar prietenii scriitorului n-ar fi auzit niciodată vreo vorbă de la el de n-ar fi fost Alexander Graham Bell", îi plăcea întotdeauna să adauge). N-am văzut o scrisoare personal scrisă la mașină de soția mea în tot timpul când am fost căsătoriți – dacă nu pentru altceva, pentru că i s-ar fi părut un gest prostesc de etichetă. *Știa* să scrie la mașină, producând scrisori de afaceri fără nici o greșeală, încet, dar metodic, însă întotdeauna folosise calculatorul meu de birou sau propriul ei PowerBook în acest scop.

– Ce puneai la cale, iubițel? am întrebat, apoi am început să cercetez sertarele biroului.

Brenda Meserve își încercase forțele și cu ele, dar natura specifică a lui Jo o înfrânsese. Ordinea de la suprafață (suveici împărțite pe culori, de exemplu) a lăsat imediat loc vechiului și dragului talmeș-balmeș al lui Jo. Am găsit în sertarele alea destul din ea cât să-mi rănească inima cu o sută de amintiri neașteptate, dar nu am găsit în schimb nici o lucrare care să fi fost scrisă la bătrânul meu IBM, cu sau fără fontul Courier. Nici măcar o singură pagină.

Când mi-am încheiat vânătoarea, m-am lăsat pe spate în scaunul meu (în scaunul *ei*) și m-am uitat la fotografia mică, înrămată, de pe birou, o fotografie pe care nu-mi aminteam s-o mai fi văzut vreodată. Era foarte probabil ca însăși Jo s-o fi imprimat (originalul poate că fusese găsit în podul unui localnic) și apoi s-o fi retușat manual. Produsul final semăna cu un poster pentru căutarea răufăcătorilor în vestul sălbatic, dintr-o producție Ted Turner[1] color.

Am luat-o în mâini și mi-am plimbat, năucit, buricul degetului mare peste sticla ce-o acoperea. Sara Tidwell, cântăreața de blues de la începutul secolului trecut a cărei ultimă escală fusese, din câte se știa, chiar aici, în TR-90. Când ea și cu oamenii ei – unii dintre ei prieteni, cei mai mulți, rude – plecaseră din TR, merseseră pentru scurtă vreme în Castle Rock... după care pur și simplu dispăruseră, asemeni unui nor trecând de linia orizontului sau asemeni ceții într-o dimineață de vară.

Zâmbea ușor în fotografie, dar era un zâmbet greu de citit. Ținea ochii pe jumătate închiși. Sfoara chitarei ei – nu cureaua, ci sfoara – se vedea pe un umăr. În fundal, se întrevedea un bărbat negru purtând un melon înclinat într-un unghi imposibil (au și muzicienii un lucru al lor: chiar știu cum să poarte o pălărie) și stând lângă ceea ce părea a fi un contrabas mare cât toate zilele.

Jo îi desenase Sarei pielea într-o nuanță de *café au lait*, bazându-se probabil pe alte fotografii pe

[1]Robert Edward „Ted" Turner al III-lea – magnat media și filantrop, cunoscut pentru intransigența lui în afaceri – n.tr.

care le văzuse (circulă destule, cele mai multe arătând-o pe Sara cu capul dat pe spate şi cu părul atârnându-i aproape până la mijloc, în vreme ce scoate faimosul ei râset natural, ca un ţipăt), deşi nici una nu putea fi color. Nu la începutul secolului. De asemenea, Sara Tidwell nu rămăsese posterităţii numai prin intermediul fotografiilor. Îmi aminteam că Dickie Brooks, proprietarul „Garajului Bun la Toate", îmi spusese cândva că tatăl lui susţinea că, după ce câştigase un ursuleţ de pluş la tras cu puşca la Bâlciul Districtului Castle, i-l dăduse Sarei Tidwell. Aceasta îl recompensase, spunea Dickie, cu un sărut. După spusele lui Dickie, bătrânul nu uitase niciodată acest lucru, zicea că fusese cel mai plăcut sărut din viaţa lui... deşi mă îndoiesc c-a spus-o vreodată cu soţia prin preajmă.

În fotografia aceasta, ea numai zâmbea. Sara Tidwell, cunoscută ca Sara Laughs[2]. Nu înregistrase niciodată nimic, însă cântecele ei supravieţuiseră la fel de bine. Unul dintre ele, „Walk Me Baby", seamănă remarcabil de mult cu „Walk This Way" de la Aerosmith. Astăzi, femeia aceasta ar fi considerată afro-americancă. În 1984, când Johanna şi cu mine am cumpărat cabana şi, prin urmare, am devenit interesaţi de ea, i se spunea neagră. În vremea ei, trebuie să i se fi spus negresă sau tuciurie sau poate nativă. Şi, desigur, cioară. Trebuie să fi fost destui care să aleagă fără mustrare de conştiinţă acest ultim apelativ. Iar eu trebuia să cred că-l sărutase pe tatăl lui Dickie Brooks – un alb – în faţa a jumătate din Districtul Castle? Nu, nu credeam. Totuşi, cine putea fi sigur? Nimeni. Asta-i interesant despre trecut.

[2]De la verbul „to laugh" = a râde – n. tr.

– Nu-i decât un dans sătesc, iubire, am cântat, aşezând fotografia înapoi pe birou. Nu-i decât un dans în cerc.

Am luat husa maşinii de scris, apoi m-am hotărât s-o las acolo unde era. Ridicându-mă în picioare, privirea mi-a fugit înapoi la Sara, cum stătea ea acolo cu ochii închişi şi cu frânghia ce-i servea drept curea pentru chitară, petrecută peste un umăr. Ceva la faţa şi la zâmbetul ei mi se păruse întotdeauna familiar şi, dintr-o dată, mi-am dat seama ce. Semăna într-un fel ciudat cu Robert Johnson, ale cărui improvizaţii primitive se ascundeau aproape în spatele fiecărei melodii înregistrate vreodată de Led Zeppelin şi Yardbirds. Cel care, potrivit legendei, se întâlnise la răscrucea drumurilor cu Satan şi-şi vânduse sufletul pentru şapte ani de viaţă intensă, de băuturi tari şi de femeiuşti uşoare de pe stradă. Şi, desigur, pentru genul acela de nemurire păstrată în tavernele dotate cu tonomate. Ceea ce şi primise. Robert Johnson, cel care se presupune că fusese otrăvit din cauza unei femei.

Spre sfârşitul după-amiezii m-am dus la magazin şi am văzut o bucată apetisantă de plătică în vitrina frigorifică. Mi s-a părut potrivită pentru cină. Am cumpărat o sticlă de vin alb la ea şi, aşteptând să-mi vină rândul la casă, o voce tremurată de bătrân a vorbit în spatele meu:

– Văzut-am că ţ-ai făcut un pretin nou ieri.

Accentul de yankeu era atât de pronunţat, încât părea a fi o glumă... numai că accentul e doar în

parte responsabil de această părere; în general, am ajuns să cred, de vină e tonul acela tărăgănat – adevăraţii locuitori din Maine seamănă toţi cu nişte vânzători la licitaţii.

M-am întors şi l-am văzut pe boşorogul ăla care stătuse cu o zi în urmă pe macadamul garajului, urmărind împreună cu Dickie Brooks cum făceam eu cunoştinţă cu Kyra, Mattie şi cu Scoutie. Avea şi acum bastonul cu cap aurit şi l-am recunoscut imediat. Cândva prin anii 1950, revista *Boston Post* donase câte un astfel de baston fiecărui district din statele ce alcătuiesc Noua Anglie. Fuseseră date celor mai bătrâni localnici şi treceau de la un hârbuit la altul.

Iar partea haioasă e că *Post*-ul s-a întors de câţiva ani cu picioarele-n sus.

– De fapt, doi noi prieteni, am răspuns, încercând să-mi amintesc numele lui. N-am reuşit, însă îmi aminteam de el de când trăia Jo, când ocupa mereu un scaun în camera de aşteptare a lui Dickie, discutând despre vreme şi politică, despre politică şi vreme, în vreme ce ciocanele bubuiau şi compresorul de aer fâsâia. Era un obişnuit al locului. Şi dacă se întâmpla ceva pe şoseaua 68, pe ochiul lui Dumnezeu, el era întotdeauna acolo să ia la cunoştinţă.

– Am auzit că Mattie Devore poa' să fie o adevărată scumpete, a spus – *auzât, Devoah, şcumpete* – şi una dintre pleoapele lui solzoase s-a închis. Am văzut destule semne obscene din ochi la viaţa mea, însă nici una nu întrecea semnul făcut de bătrânul cu baston aurit la capăt. Am simţit o pornire să-l pocnesc încât să-i sară de la loc nasul ăla gălbejit,

ca un cioc. Sunetul pe care l-ar face despărţindu-se de faţa lui s-ar asemăna cu pocnetul unei crengi uscate rupte pe genunchi.

– Auzi multe, moşule? am întrebat.

– Oh, îhî! a spus. Buzele lui – întunecate la culoare ca două fâşii de ficat – s-au despărţit într-un rânjet. Gingiile lui erau năpădite de pete albe. Avea vreo doi dinţi galbeni încă înfipţi în cea de sus şi alţi vreo doi în cea de jos. – Şi-o are şi p-aia mică, şireată-i, nu glumă! Îhî!

– Şireată ca pisica beată, am fost eu de acord.

A clipit la mine, uşor mirat să audă o vorbă aşa de veche din presupusa mea gură cu caş la colţuri, iar apoi rânjetul acela dezgustător s-a lărgit.

– Nu prea-i pasă dă ia, totuş, a spus. Copila o-ncercat să fugă d-acasă, să ştii.

Am devenit conştient – mai bine mai târziu decât niciodată – că ne ascultau vreo şase oameni.

– N-am avut impresia asta, am spus, ridicându-mi puţin vocea. Nu, n-am avut deloc impresia asta.

N-a făcut decât să rânjească... rânjetul ăla de om bătrân, care spune: *Oh, îhî, sigur; ştiu şi io ce-nseamnă asta.*

Am plecat din magazin îngrijorat pentru Mattie Devore. Prea multă lume îşi băga nasul în treburile ei, mi se părea.

Când am ajuns acasă, am dus sticla cu vin în bucătărie – să se răcească până instalam grătarul pe estacadă. Am întins mâna spre uşa frigiderului, apoi m-am oprit. Pe uşă fuseseră împrăştiate la întâmplare poate mai bine de patru duzini de magneţi mici – legume, fructe, litere din plastic şi numere,

până şi o selecţie generoasă de stafide californiene –, însă acum nu mai erau aşezate la întâmplare. Acum formau un cerc. Cineva fusese în casă. Intrase cineva şi...

Rearanjase magneţii de pe frigider? Dacă aşa era, atunci hoţul avea neapărată nevoie de puţină consiliere psihologică. Am atins unul dintre ei – uşurel, doar cu vârful degetului. Apoi, brusc furios pe mine, m-am întins şi i-am amestecat din nou, făcând-o cu destulă forţă să dobor vreo doi pe podea. Nu i-am ridicat.

În noaptea aceea, înainte să merg la culcare, am aşezat Memo-Scriber-ul pe masa de sub Bunter, Marele Elan Împăiat, deschizându-l şi comutându-l pe funcţia de DICTARE. Apoi am introdus în el una din vechile mele casete cu selecţii personale, am adus cronometrul la zero şi m-am dus în pat, unde am dormit fără să visez şi fără alte întreruperi preţ de opt ore.

Dimineaţa următoare, luni, a fost genul acela de zi pentru care vin turiştii în Maine – aerul era atât de pur şi de luminos, că dealurile de dincolo de lac păreau să fie aşezate sub o lupă nu foarte puternică. Muntele Washington, cel mai înalt din Noua Anglie, plutea în depărtare.

Am pus cafeaua pe foc, apoi m-am dus în sufragerie, fluierând. Toate închipuirile mele din ultimele câteva zile mi se păreau prosteşti în dimineaţa aceasta. Apoi fluieratul mi-a murit pe buze. Cronometrul Memo-Scriber-ului, setat pe 000 când m-am dus în pat, ajunsese acum la 012.

Am derulat caseta înapoi, am ezitat cu degetul

pe butonul PLAY, mi-am spus (pe vocea lui Jo) să nu fiu prost şi l-am apăsat.

– *Oh, Mike*, a şoptit o voce – a bocit, aproape – pe casetă şi m-am surprins că trebuie să-mi acopăr gura cu podul unei palme ca să-mi reţin ţipătul. Era acelaşi lucru pe care-l auzisem în biroul lui Jo atunci când simţisem curentul acela de aer trecându-mi peste faţă... doar că acum cuvintele erau rostite suficient de rar ca să le înţeleg. – *Oh, Mike*, a spus din nou. S-a auzit un clic şters. Aparatul se închisese pentru câtva timp. Şi apoi, încă o dată, vorbite în sufragerie în vreme ce eu dormeam în aripa de nord: *Oh, Mike*.

Apoi a dispărut.

CAPITOLUL ZECE

Pe la ora nouă, a venit o camionetă pe drumul de acces şi a parcat în spatele Chevrolet-ului meu. Camioneta era nouă – un Dodge Ram atât de curat şi cu ornamentele cromate atât de lucioase, încât părea că tocmai în acea dimineaţă îi fuseseră luate plăcuţele de înmatriculare provizorii, de zece zile – însă avea aceeaşi nuanţă de alb-gălbui ca şi ultima, iar semnul de pe uşa şoferului era cel pe care mi-l aminteam: WILLIAM „BILL" DEAN VERIFICATOR ÎNGRIJITOR DULGHERIE PRIMARĂ, plus numărul lui de telefon. Am ieşit pe veranda din spate în întâmpinarea lui, cu ceaşca de cafea în mână.

– Mike! a strigat Bill, coborând de la volan.

Bărbaţii yankei nu se îmbrăţişează – ăsta-i un truism pe care-l puteţi pune la loc de cinste alături de „tipii duri nu dansează" şi de „bărbaţii adevăraţi nu mănâncă omletă cu mirodenii" –, însă Bill mi-a strâns mâna aproape destul de tare încât să verse cafeaua dintr-o ceaşcă pe trei sferturi goală şi mi-a dat o palmă sănătoasă peste spate. Rânjetul lui a scos la iveală un set splendid de dinţi falşi – din aceia cărora li se spunea Roebuckers, fiindcă-i comandai direct din catalog. Mi-a trecut fugar prin minte că i-ar fi prins bine o pereche şi interlocutorului meu ancestral de la Magazinul Universal Lakeview. Cu siguranţă l-ar fi ajutat la mestecat pe boşorogul ăla gălăgios.

– Mike, eşti o încântare pentru doi ochi obosiţi.

– Şi mie-mi pare bine să te văd, am spus, zâmbind. N-a fost un zâmbet fals; mă simţeam bine. Chestiile ce au puterea să te sperie de moarte într-o noapte cu tunete, în cele mai multe cazuri, par doar interesante în lumina puternică a unei dimineţi de vară. – Arăţi bine, prietene.

Era adevărat. Bill era cu patru ani mai bătrân şi puţin mai cărunt pe la tâmple, dar altfel rămăsese neschimbat. Şaizeci şi cinci? Şaptezeci? Nu conta. Nu avea aspectul palid al unui om bolnav şi pielea nu părea că i se scurge de pe faţă, mai ales din jurul ochilor şi de pe obraji, lucru pe care-l asociez cu avansarea decrepitudinii.

– Şi tu la fel, a spus, eliberându-mi mâna. Ne-a părut la toţi rău de Jo, Mike. Cei din oraş o iubeau mult. A fost un şoc, fiind atât de tânără. Soţia m-a rugat în mod special să-ţi transmit condoleanţe. Jo i-a făcut un covor persan în anul când ea a avut pneumonie şi Yvette n-a uitat niciodată asta.

– Mulţumesc, am spus şi nu mi-am mai putut stăpâni vocea pentru o clipă sau două. Mi se părea că în TR soţia mea aproape că încă mai trăia. – Şi mulţumeşte-i şi lui Yvette.

– Mda. Totu-i în regulă cu casa? Pe lângă aeru' condiţionat, adică. Blestemăţia dracului! Ăi de la Western Auto mi-au promis săptămâna trecută piesa aia şi-acu' zic că poate n-o vor avea decât pe la-ntâi august.

– E bine. Am adus PowerBook-ul cu mine. Dacă

vreau să-l folosesc, masa din bucătărie-mi va servi bine de birou.

Şi *voiam* să-l folosesc – atât de multe rebusuri, atât de puţin timp.

– Apa caldă curge bine?

– Totu-i în regulă, e însă o singură problemă.

M-am oprit. Cum îi poţi spune îngrijitorului că ai ajuns să crezi că-ţi e casa bântuită? Probabil că nu există o cale potrivită; probabil că cel mai înţelept lucru pe care-l poţi face e să te-arunci cu capul înainte. Aveam întrebări de pus, dar nu voiam să gâdil doar pe la margini subiectul şi să fac pe timidul. Pentru început, Bill va simţi şi el. Poate că-şi cumpărase proteza dentară dintr-un catalog, însă nu era prost.

– Ce te frământă, Mike? Spune.

– Nu ştiu cum vei reacţiona la asta, dar...

A zâmbit în felul unui om care înţelege pe dată despre ce e vorba şi a ridicat mâna.

– Poate că deja ştiu.

– Ştii?

Am simţit o uşurare incredibilă şi de-abia aşteptam să aflu ce experienţe suferise el în Sara, poate atunci când verifica becurile sau când se asigura că rezista acoperişul sub greutatea zăpezii.

– *Tu* ce ai auzit?

– În mare, ceea ce mi-au spus Royce Merrill şi Dickie Brooks, a spus. Pe lângă asta, nu ştiu prea mult. Eu şi cu Mami am fost plecaţi în Virginia, îţi aminteşti. Ne-am întors doar aseară pe la opt. Totuşi, la magazin ăsta-i subiectul zilei.

Pentru o clipă am rămas atât de fixat pe Sara Laughs, încât habar n-am avut despre ce vorbea.

Nu mă gândeam decât la faptul că oamenii bârfeau despre zgomotele ciudate din casa mea. Apoi, numele lui Royce Merrill m-a făcut să-mi revin şi toate celelalte lucruri au revenit o dată cu mine la adevărata lor dimensiune. Merrill era oposumul ăla bătrân cu bastonul cu cap aurit şi cu trasul obscen din ochi. Bătrânul Patru Dinţi. Îngrijitorul meu nu vorbea despre zgomote fantomatice; vorbea despre Mattie Devore.

– Hai să-ţi dau o ceaşcă de cafea, am spus. Vreau să-mi spui în ce-am intrat.

Pe când şedeam pe estacadă, eu ţinând în mână o ceaşcă proaspătă de cafea şi Bill o cană de ceai („Cafeaua mă arde la ambele capete în zilele astea", a spus el), l-am rugat pentru început să-mi spună versiunea Royce Merrill-Dickie Brooks a întâlnirii mele cu Mattie şi Kyra.

S-a dovedit a fi mai bine decât mă aşteptam eu. Amândoi bătrânii mă văzuseră stând pe marginea drumului cu fetiţa în braţe şi-mi observaseră Chevy-ul parcat pe jumătate în şanţ cu portiera şoferului lăsată deschisă, aparent însă nici unul dintre ei n-o văzuseră pe Kyra folosind linia albă de pe Route 68 pe rol de sârmă de acrobaţii. Ca pentru a compensa această lipsă, totuşi, Royce susţinea că Mattie îmi dăduse o îmbrăţişare prelungă, gen *eroul meu*, şi un sărut pe gură.

– A prins partea în care am prins-o de cur şi i-am dat câteva limbi? am întrebat.

Bill a surâs.

– Imaginaţia lui Royce nu mai e atât de bogată de când avea cincizeci de ani sau cam aşa ceva, iar

asta se întâmpla în urmă cu patruzeci sau mai mult de ani.

– N-am atins-o deloc.

Ei bine... fusese momentul acela în care dosul palmei mele se atinsese de curbura sânului ei, însă acela nu fusese un gest intenționat, indiferent de ce-ar fi crezut tânăra doamnă.

– Căcat, mie nu tre' să-mi zici asta, a spus. *Dar*...

A pronunțat acel *dar* așa cum îl pronunța mereu mama, lungindu-l și lăsându-l să dispară de la sine, asemenea cozii unui zmeu de hârtie prost mânuit.

– Dar ce?

– Ai face bine să păstrezi distanța față de ea, a spus. E destul de simpatică – aproape că-i de-a noastră, să știi –, dar e aducătoare de probleme. (A făcut o pauză.) Nu, nu-i corect față de ea ce-ți zic. Fata *are* probleme.

– Bătrânul vrea custodia copilului, nu?

Bill și-a așezat cana cu ceai pe balustrada estacadei și s-a uitat la mine cu sprâncenele ridicate. Reflecții ale apei din lac îi luminau obrajii în valuri, dându-i un aspect exotic.

– De unde știi?

– Din deducție, dar din genul acela educat. M-a sunat socrul ei sâmbătă seara în timpul focurilor de artificii. Și, chiar dacă nu și-a expus răspicat scopul vizitei sale, mă-ndoiesc că Max Devore a bătut atâta drum înapoi spre TR-90, în vestul Maineului, să-i pună sechestru pe jeep și pe rulotă nurorii sale. Care-i, deci, povestea, Bill?

Preț de mai multe clipe n-a făcut decât să se uite la mine. Aproape că semăna cu privirea unui om care știe că ai contractat o boală periculoasă și nu

e sigur cât de mult trebuie să-ți spună despre ea. M-a făcut să mă simt puternic neliniștit să fiu privit în felul acela. M-a făcut, de asemenea, să simt că-l pun pe Bill Dean în dificultate. Devore avea rădăcini aici, la urma urmei. Iar eu, indiferent de cât de mult mă plăcea Bill, nu aveam. Jo și cu mine eram din altă parte. Putea fi mai rău – putea fi Massachusetts sau New York –, însă Derry, deși în Maine, era totuși în altă parte.

– Bill? Mi-ar prinde bine să știu câteva coordonate de zbor, dacă ai vrea...

– Ai face bine să păstrezi distanța față de ea, a spus. Zâmbetul lui ușor dispăruse. – Bărbatu' ăla-i nebun.

Pentru o clipă, am crezut că Bill vrea să spună doar că Devore e nervos pe mine, dar apoi m-am mai uitat o dată la fața lui. Nu, am hotărât, nu voia să spună nervos; folosise cuvântul „nebun" în sensul lui cel mai propriu.

– Cât de nebun? am întrebat. Nebun ca Charles Manson? Nebun ca Hannibal Lecter? Ca cine?

– Să zicem ca Howard Hughes, a spus. Ai citit oarece despre el? Despre cât de departe era în stare să meargă să aibă ce-și dorea? Nu conta că era vorba doar de-un hot dog special ce se vindea doar în L.A. sau de un proiectant de avioane pe care voia să-l fure celor de la Lockheel sau celor de la McDonnell-Douglas, trebuia să aibă ce-și dorea și nu avea pace până ce nu le obținea. La fel e și Devore. Întotdeauna a fost așa – chiar și în copilărie a fost încăpățânat, după cum spun poveștile pe care le poți auzi în oraș.

Taică-meu avea și el una pe care o spunea de

obicei. Spunea că micuțul Max Devore a spart șopronul cu unelte al lui Scant Larribee într-o iarnă, fiindcă voia sania Flexible Flyer pe care i-o dăduse Scant fiului său Scooter, drept cadou de Crăciun. În 1923 se-ntâmpla asta.

Devore și-a tăiat ambele mâini în sticla spartă, spunea tata, dar a avut sania. L-au găsit aproape de miezul nopții, dându-se în jos pe Sugar Maple Hill, ținându-și mâinile ferite la piept când cădea. Își pătase cu sânge amândouă mănușile și salopeta de zăpadă. Mai îs câteva povești pe care le poți auzi despre Maxie Devore de când era copil – dacă-ntrebi prin jur, o s-auzi cincizeci de altele –, iar unele s-ar putea să fie chiar adevărate. Asta despre sanie *este* adevărată, însă. Pariez pe orice că e. Fiindcă taicămeu nu mințea. Era împotriva religiei lui.

– Baptist?

– Nu, domnule. Yankeu.

– 1923 a trecut demult, Bill. Oamenii se schimbă uneori.

– Îhî, dar cel mai des nu. Nu l-am văzut pe Devore de când s-a-ntors și s-a cazat la Warrington, așa că nu pot spune sigur, da' am auzit lucruri care mă fac să cred că de *s-a* schimbat, a făcut-o-n rău. N-a străbătut toată țara că voia o vacanță. Vrea *copilul*. Pentru el, fetița nu-i decât o altă versiune a saniei Flexible Flyer a lui Scooter Larribee. Iar sfatul pe care ți-l dau cu toată seriozitatea e să nu fii geamul dintre el și ea.

Am sorbit din cafea și m-am uitat către lac. Până să termin, Bill mi-a dat timp de gândire, împrăștiind cu bocancii săi de lucru o pată de rahat de pasăre pe scândurile estacadei. Rahat de cioară,

m-am corectat; numai ciorile lasă urme atât de lungi și de exuberante.

Un lucru părea absolut sigur; Mattie Devore plutea cam la cincisprezece kilometri în sus pe Pârâul Caca fără a avea vreo vâslă. Nu mai sunt persoana cinică de la douăzeci de ani – mai e cineva? –, însă nu eram destul de naiv sau destul de idealist să cred că legea o favoriza pe doamna Rulotă în detrimentul domnului Computer... nu dacă domnul Computer se hotăra să joace murdar. Copil fiind, furase sania pe care-o voise și mersese singur la săniuș, la miezul nopții, mâinile care-i sângerau nefiind o problemă. Și ca om mare? Ca bătrân ce primise în ultimii aproximativ patruzeci de ani toate săniile pe care și le dorise?

– Care-i povestea lui Mattie, Bill? Spune-mi.

Nu i-a luat mult. Poveștile de la țară sunt, cel mai des, niște povești simple. Ceea ce nu înseamnă că nu sunt și deseori interesante.

Mattie Devore își începuse viața sub numele de Mattie Stanchfield, nu tocmai în TR, ci chiar dincolo de graniță, în Motton. Tatăl ei fusese tăietor de lemne, mama, cosmeticiană la domiciliu (ceea ce făcea din ei, într-un fel forțat, un mariaj perfect de țară). Avuseseră trei copii. Când David Stanchfield a uitat să ia curba în Lovell și a căzut cu un camion de transportat bușteni, plin ochi, în Lacul Kewadin, văduva lui „și-a cam pierdut vâna", după cum se spune. A murit la scurtă vreme după aceea. Nu fusese nici o poliță de asigurare, în afară de cea pe care Stanchfield fusese obligat s-o încheie pentru a putea lucra ca tăietor de lemne.

Apropo de Frații Grimm, hă? Eliminați jucăriile Fisher-Price din spatele casei, cele două căști pentru uscat părul din salonul de cosmetică din beci, bătrâna și rablagita Toyota din parcare și acolo ajungeți: *A fost odată ca niciodată o văduvă care avea trei copii.*

Mattie e în povestea asta prințesa – săracă, dar frumoasă (că *era* frumoasă puteam depune chiar eu mărturie). Acum intră prințul în scenă. În cazul de față, e un lungan roșcat și bâlbâit pe nume Lance Devore. Copilul anilor de apus ai lui Max Devore. Când a întâlnit-o Lance pe Mattie, avea douăzeci și unu de ani. Ea tocmai împlinise șaptesprezece. Întâlnirea a avut loc la domeniul Warrington, unde Mattie primise o slujbă de sezon ca ospătăriță.

Lance Devore locuia de partea cealaltă a lacului, pe Upper Bay, dar în fiecare seară de marți, pe domeniul Warrington se desfășurau meciuri de softball cu echipe formate din voluntari, localnicii împotriva turiștilor, iar el de obicei se dădea peste cap să joace. Softball-ul e-un lucru minunat pentru toți Lance Devorii lumii; când stai pe poziție, ținând o bâtă în mână, nu mai contează că ești lungan. Și-n mod sigur nu mai contează că te bâlbâi.

– Le dădea dureri de cap cam mari celor de la domeniul Warrington, a spus Bill. Nu știau în ce echipă-și avea locul: a Localnicilor sau a Veneticilor. Lui Lance nu-i păsa; îi convenea oricum. În unele săptămâni juca pentru unii, într-altele cu alții. Amândouă erau la fel de fericite să-l primească, fiindcă știa să lovească mingea, de-o trimitea pân' la îngeri. Îl puneau deseori la prima bază fiindcă era înalt, acolo însă îi iroseau doar talentul. La a

doua sau la penultima... oau! Sărea și se **învârtea** în aer ca tipu' ăla, Noriega.

– Poate vrei să spui Nureyev[1], am zis.

A ridicat din umeri.

– Ideea e că era un spectacol. Iar oamenii-l plăceau. Se integra. De-obicei joacă tinerii, știi, iar pentru ei contează ce poți face, nu cine ești. Pe lângă asta, mulți dintre ei nici n-ar face diferența dintre Max Devore și-o groapă în pământ.

– Doar dacă nu citesc *The Wall Street Journal* și revistele de calculatoare, am spus. În astea, dai peste numele Devore cam la fel de des cum dai peste numele Dumnezeu în Biblie.

– Serios?

– Păi, cred că în revistele de calculatoare Dumnezeu e mai des scris Gates, dar cred că știi ce vreau să zic.

– Cre' că da. Da' chiar ș-așa, au trecut aproape șaizeci și cinci de ani de când și-a petrecut Max Devore ceva timp în TR. Știi ce s-a-ntâmplat atunci când a plecat, nu?

– Nu, de ce să știu?

Pentru o clipă m-a privit mirat. Apoi a părut că-i cade peste ochi un fel de văl. A clipit și acesta a dispărut.

– Îți zic altă dată – nu-i cine știe ce secret –, da' tre' să ajung până la unșpe la casa Harrisman-ilor să le verific pompa de drenare. Nu vreau să deviez de la subiect. Ideea e că voiam să zic asta: Lance

[1]Rudolf Nureyev (n. 1938) – balerin și coreograf de origine rusească, recunoscut pentru grația sa atletică, pentru prezență scenică și pentru echipa pe care a făcut-o cu Margot Fonteyn – n. tr.

Devore a fost văzut ca un tip tânăr şi simpatic care ştia să arunce mingea de softball la o sută şapte metri în copaci, dac-o lovea cum trebuia. Nu era nimeni destul de bătrân să-l judece după taică-său – cel puţin la Warrington, marţea seara, nu era nimeni – şi nimeni nu-l socotea vinovat nici că familia lui are mălai. La dracu', îs o mulţime de oameni bogaţi pe-aici vara. Ştii asta. Nici unu' aşa bogat ca Max Devore, da' bogăţia nu-i decât o chestie de mai mult ca altul.

Nu era adevărat şi aveam destul de mulţi bani s-o ştiu. Bogăţia e ca scara Richter – o dată ce treci de-un anumit punct, salturile de la un nivel la următorul nu sunt duble sau triple, ci sunt nişte salturi uimitor şi dezastruos de multiple, la care nici măcar nu vrei să te gândeşti. Fitzgerald a pus degetul pe rană, deşi cred că n-a crezut în propria sa vorbă de duh: cei foarte bogaţi *sunt* altfel decât tu şi eu. M-am gândit să-i spun asta lui Bill şi am hotărât să-mi ţin gura închisă. Avea o pompă de drenare de reparat.

Părinţii lui Kyra s-au întâlnit datorită unui butoiaş de bere căzut într-o groapă cu noroi. Mattie aducea de la clădirea principală, ca de obicei, butoiaşul de marţi seara într-un cărucior manual, spre terenul de softball. Reuşise să-l aducă mare parte din drumul de la aripa cu restaurantul, fără vreo problemă, însă plouase abundent la începutul săptămânii şi căruciorul s-a înţepenit într-un sfârşit într-o bucată de pământ moale. La minge era echipa lui Lance, iar Lance şedea la capătul băncii, aşteptându-şi rândul să lovească. A văzut-o pe fata în pantaloni scurţi

albi şi în tricou albastru cu emblema domeniului Warrington luptându-se cu căruciorul împotmolit şi s-a ridicat s-o ajute. Trei săptămâni mai târziu erau de nedespărţit şi Mattie era însărcinată; zece săptămâni mai târziu erau căsătoriţi; treizeci şi şapte de luni mai târziu, Lance Devore era într-un sicriu, o terminase cu softball-ul şi cu berea rece în serile de vară, o terminase cu ceea ce el numea „pădurit", terminase a mai fi tată, terminase cu dragostea pentru frumoasa prinţesă. Doar un alt sfârşit grăbit, fără „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi".

Bill Dean nu a descris întâlnirea lor în detaliu; a spus doar: „S-au întâlnit la teren: ea aducea berea şi el a ajutat-o să-şi scoată căruţu' de mână din groapa unde-l băgase."

Mattie nu mi-a spus niciodată multe lucruri despre partea aceasta, aşa că nu ştiu multe. Numai că ştiu... şi, chiar dacă unele detalii s-ar putea să fie greşite, aş paria un dolar la o sută că cele mai multe sunt corecte. Aceea a fost vara în care am ştiut lucruri pe care n-aveam de unde le şti.

E cald, pentru început – vara lui '94 e cea mai călduroasă vară a decadei şi iulie e luna cea mai călduroasă a verii. Preşedintele Clinton e pus într-o lumină proastă de Newt şi de către republicani. Oamenii spun că bătrânul Willie cel Viclean s-ar putea să nu mai candideze pentru un al doilea mandat. Despre Boris Elţîn se zvoneşte fie că moare de inimă, fie că se află într-o clinică de dezalcoolizare. Rezultatele echipei Red Sox arată mai bine decât ar avea dreptul să arate. În timpul acesta, în Derry, Johanna Arlen Noonan începe poate să

simtă uşoare greţuri dimineaţa. Dacă e aşa, nu vorbeşte nimic despre asta cu soţul ei.

O văd pe Mattie în cămaşa albastră pe care, deasupra sânului stâng, îi este cusut cu aţă albă numele. Pantalonii scurţi creează un contrast plăcut cu picioarele bronzate. O mai văd purtând şi o şapcă oribilă cu un *W* roşu de la Warrington deasupra cozorocului lung. Părul ei frumos, blond şi lung, e scos prin gaura de la spate a şepcii şi-i cade pe gulerul cămăşii. O văd încercând să smucească afară din groapă căruciorul fără să agite butoiaşul cu bere. Îşi ţine capul aplecat; umbra aruncată de cozorocul şepcii îi ascunde întreaga faţă, cu excepţia gurii şi a bărbiei mici şi serioase.

– D-dă-mi v-vo-voie să te-a-ajut, spune Lance, iar ea îşi ridică privirea. Umbra aruncată de cozorocul şepcii e alungată, el îi vede ochii mari şi albaştri – cei pe care-i va da fiicei lor. O singură privire în acei ochi şi războiul s-a încheiat fără să se tragă vreun foc; el îi aparţine ei la fel de complet cum i-a aparţinut oricând orice bărbat tânăr oricărei femei tinere.

Restul, după cum se spune prin locurile astea, a fost doar vrăjeală.

Bătrânul avea trei copii, însă Lance era singurul de care părea să-i pese. („Fiică-sa-i mai nebună decât un şoarece de căcăstoare", a spus Bill în treacăt. „E-ntr-o academie d-aia pentru veseli în statul Washington. Cre' c-am auzit c-are şi cancer.") Faptul că Lance nu manifesta nici un interes în calculatoare şi în programe părea să-l mulţumească de fapt pe tatăl lui. Avea un alt fiu capabil să conducă afacerea. Într-un alt sens, totuşi, fratele vitreg mai

mare al lui Lance nu era capabil deloc: din partea lui nu avea să vină nici un nepot.

– Poponar, a spus Bill. Am auzit că-s mulţi d-ăştia prin California.

Sunt câţiva şi prin TR, am gândit, dar mi-am spus că nu-i treaba mea să-i dau lecţii despre sex îngrijitorului meu.

Lance Devore frecventa cursurile Colegiului Reed din Oregon, specialitatea silvicultură – era genul de individ care se îndrăgosteşte de o pereche de pantaloni verzi din flanel, de suspensori roşii şi de priveliştea condorilor la apus de soare. Un tăietor de lemne din basmele Fraţilor Grimm, de fapt, o dată ce treceai de jargonul academic. În vara dintre primul şi ultimul său an de studiu, îl chemase taică-său la reşedinţa familiei din Palm Springs şi-i oferise o valiză diplomat burduşită cu hărţi, fotografii aeriene şi cu documente. Erau aşezate într-o ordine precară, din câte şi-a dat seama Lance, dar mă îndoiam că-i păsase de asta. Închipuiţi-vă un colecţionar de benzi desenate căruia i se dă un coş plin cu ediţii vechi şi rare din seria *Donald Duck*. Închipuiţi-vă un colecţionar de filme căruia i se dă ediţia neprelucrată a unui film niciodată lansat, cu Humphrey Bogart şi Marilyn Monroe. Apoi închipuiţi-vă acest pădurar tânăr şi avid dându-şi seama că tatăl lui deţine nu doar acei acri sau kilometri pătraţi de vaste păduri neîncorporate în vestul Maine-ului, ci *regate* întregi.

Cu toate că Max Devore plecase din TR în 1933, îşi menţinuse interesul viu pentru zona în care crescuse, abonându-se la ziarele de acolo şi cumpărându-şi reviste ca *Down East* şi *The Maine*

Times. La sfârşitul anilor optzeci, începuse să cumpere fâşii lungi de pădure la est de graniţa Maine-New Hampshire. Dumnezeu ştie că fuseseră multe scoase la vânzare; companiile de celuloză care deţineau mare parte din păduri căzuseră în groapa recesiunii şi multe se convinseseră că proprietăţile şi operaţiunile pe care le aveau în Noua Anglie sunt cel mai bun loc de unde să înceapă reducerea de activitate. Aşadar, pământul acesta, furat de la indieni şi defrişat cu sălbăticie în anii douăzeci şi cincizeci, a încăput pe mâinile lui Max Devore. E posibil să-l fi cumpărat doar pentru că era de vânzare, o afacere bună de care-şi permitea să profite. E posibil să-l fi cumpărat pentru a-şi demonstra că supravieţuise într-adevăr copilăriei, că, mai exact spus, triumfase asupra ei.

Sau e posibil să-l fi cumpărat ca jucărie pentru iubitul său fiu. În anii în care Devore făcea cele mai mari achiziţii ale sale din domeniul funciar în vestul Maine-ului, Lance nu era decât un copil... destul de mare însă pentru ca un tată cu vederi destul de largi să îşi dea seama încotro se îndreaptă interesele sale.

Devore i-a cerut lui Lance să-şi petreacă vara lui 1994 cutreierând proprietăţi ce erau, în mare parte, vechi deja de zece ani. Voia ca băiatul să-i pună documentele în ordine, însă voia şi altceva de la el – voia ca Lance să le facă să însemne ceva. Nu-l interesa tocmai o recomandare cu privire la modul de-a folosi pământurile, deşi cred că l-ar fi ascultat dacă ar fi vrut Lance să-i facă o asemenea recomandare; voia pur şi simplu să aibă idee ce cumpărase. Voia Lance să-şi petreacă o vară în vestul

Maine-ului, încercând să descopere care e ideea *lui* despre afacere? Pentru un salariu de două sau trei mii de dolari pe lună?

Îmi închipui că răspunsul lui Lance a fost o versiune mai politicoasă decât întrebarea lui Buddy Jellison: „Se mai cacă calu-n grajd?"

Puştiul a sosit în iunie 1994 şi şi-a instalat gherета într-un cort pe partea îndepărtată a lacului Dark Score. Trebuia să se întoarcă la Reed la sfârşitul lui august. În loc de asta, însă, s-a hotărât să-şi îngheţe un an. Tatăl lui n-a fost fericit. Tatăl lui a mirosit ceea ce el numea „probleme cu o fată".

– Mda, da-i destul de greu să adulmeci aşa ceva taman din California, a zis Bill Dean, aplecându-se cu mâinile sale arse de soare încrucişate peste geamul uşii de la şofer. Avea pe cineva care adulmeca şi care era mult mai aproape de TR decât era el din Palm Springs.

– Despre ce vorbeşti? am întrebat.

– Despre *bârfă*. Oamenii o fac pe gratis şi cei mai mulţi îs dispuşi s-o facă şi mai abitir dacă-s plătiţi.

– Oameni ca Royce Merrill?

– Royce poate fi unu' din ei, a fost el de acord, da' nu-i şi singuru'. Viaţa pe-aci nu-i rea sau bună; dacă eşti localnic, e rea şi mai rea. Aşa că, atunci când un tip ca Max Devore trimite pe cineva pe-aci cu cincizeci sau o sută de dolari de dat...

– A fost cineva dintre localnici? Un avocat?

Nu un avocat; un agent imobiliar numit Richard Osgood („un tip unsuros", a fost descrierea pe care i-a făcut-o Bill Dean) care-şi avea bârlogul şi biroul în Motton. În cele din urmă, Osgood *într-adevăr*

angajase un avocat din Castle Rock. Îndatorirea inițială a tipului unsuros, când se încheiase vara lui '94 și Lance Devore rămăsese în TR, fusese aceea de a afla ce dracu se întâmpla și de a-i pune capăt.

– Și apoi? am întrebat.

Bill s-a uitat în treacăt la ceasul de la mână, s-a uitat în treacăt la cer, apoi și-a fixat privirea asupra mea. A ridicat ușor și comic din umeri, ca pentru a spune: „Suntem amândoi oameni de lume, într-un anumit fel liniștit și așezat – nu-i nevoie să-mi pui o-ntrebare atât de prostească."

– Apoi Lance Devore și Mattie Stanchfield s-au căsătorit la Biserica Binecuvântării Baptiste, chiar acolo pe Șoseaua 68. Circulau povești printre oameni despre ce-a fost Osgood în stare să facă să împiedice oficierea căsătoriei – am auzit că a-ncercat chiar să-l mituiască pe reverendul Gooch să refuze a-i uni, da' cred că asta-i o prostie, s-ar fi dus pur și simplu într-un alt loc. Pe lângă asta, nu văd ce sens are să-ți spun ce nu știu sigur.

Bill și-a întins un braț și a-nceput să țină numărătoarea pe degetele mâinii sale drepte.

– S-au căsătorit la mijlocul lui septembrie, 1995, știu sigur. (A ridicat degetul mare.) Oamenii se uitau destul de curioși primprejur să vadă de nu-și face apariția și tata mirelui, da' n-a venit niciodată. (A ridicat degetul arătător. Adăugat celui mare, alcătuia un pistol.) Mattie a născut un copil în aprilie '95, puțin cam prematur... dar nu destul să se vadă. Puțin cam prematur... dar nu destul să conteze. L-am văzut eu însumi la magazin cu ochii mei cân' n-avea nici măcar o săptămână și era atâta cât trebuia să fie de mare. (A ridicat degetul din mijloc.)

Nu știu dacă bătrânul lui Lance Devore a refuzat să-l ajute financiar, dar *știu* că locuiau într-o rulotă mai jos de Garajul lui Dickie, iar asta mă face să-mi spun c-o duceau destul de greu.

– Devore le-a pus lațul la gât, am spus. Asta face un tip obișnuit ca toate dorințele să i se îndeplinească... dar dacă-și iubea băiatul atât de tare cum crezi tu, trebuie să fi venit.

– Poate da, poate nu. (S-a uitat iarăși la ceas.) Dă-mi voie să termin repede și să nu-ți mai stau în soare... dar tre' să mai auzi încă o poveste scurtă, fiindcă arată cum stau de fapt lucrurile.

În iulie a anului trecut, cu mai puțin de-o lună înainte să moară, Lance Devore se prezintă la ghișeul oficiului poștal din Magazinul General Lakeview. Vrea să trimită un plic mare, da' mai întâi tre' să-i arate Carlei DeCinces ce-i înăuntru. Ea spune că era tot umflat la față, așa cum sunt uneori tații de copii mici.

Am aprobat din cap, amuzat la gândul lui Lance Devore cel costeliv și bâlbâit, fiind tot umflat. Dar îl puteam vedea cu ochiul minții și imaginea era într-un fel tandră.

– În plic era o poză de studio pe care-o făcuseră în Rock. O arăta pe fetița lor... cum o cheamă? Kayla?

– Kyra.

– Aha, le pun tot felu' de nume-n zilele astea, nu crezi? O arăta pe Kyra șezând într-un scaun mare din piele, cu o pereche de ochelari falși pe năsucul ăla cârn al ei, uitându-se la una dintre fotografiile aeriene ale pădurii de dincoace de lac în TR-100 sau TR-110 – o parte din ce cumpărase bătrânu',

oricum. Carla spune că fetița avea o privire mirată, ca și când n-ar fi bănuit că există păduri atât de mari pe pământ. A spus că-i *groaznic* de șireată, așa a zis.

– Șireată ca pisica beată, am murmurat.

– Iar plicul – recomandat, trimis prin prioripost – era adresat lui Maxwell Devore, în Palm Springs, California.

– Ceea ce te-a făcut să deduci fie că bătrânul s-a-nmuiat destul să ceară o fotografie cu singura lui nepoată, fie că Lance Devore și-a spus c-o fotografie *l-ar putea* înmuia.

Bill a aprobat din cap, părând la fel de mulțumit ca un părinte al cărui copil a reușit să facă o adunare dificilă.

– Nu știu dac-a ajutat la ceva, a spus el. N-a avut destul timp să afle, oricare-ar fi fost răspunsul. Lance cumpărase una dintre antenele alea parabolice mici, cum ai și tu aici. În ziua în care-a montat-o a fost o furtună urâtă – grindină, vânt puternic, copaci căzuți pe malul lacului, o groază de fulgere. Asta se-ntâmpla spre seară. Lance și-a montat antena după-amiaza, fără nici o problemă, doar că atunci când a-nceput furtuna și-a amintit c-a lăsat cheia fixă pe acoperișul rulotei. S-a dus s-o ia, ca să nu se ude și să ruginească...

– A fost lovit de fulger? Iisuse, Bill!

– Fulgeru-a lovit, sigur, da' dincolo de drum. De mergi dincolo de locu' unde drumul Wasp Hill se-ntâlnește cu 68, o să vezi urma pe care-a lăsat-o copacul doborât de fulger. Lance cobora pe scară cu cheia lui fixă când s-a-ntâmplat. Dacă n-ai auzit un fulger spărgându-se chiar deasupra capului tău,

nu știi cât de tare te sperie sunetul – e ca și când ar intra un șofer beat pe banda ta de mers și s-ar îndrepta direct spre tine, și-apoi ar reintra pe banda lui chiar la timp. Un fulger care cade aproape de tine-ți face părul măciucă – îți face și blestemata de *puță* măciucă. Îți poate face plombele să prindă posturi de radio, îți face urechile să țiuie și face aerul s-aibă miros de prăjit. Lance a căzut de pe scară. Dac-a avut timp să-și spună ceva înainte s-ajungă la pământ, pariez c-a crezut că *este* electrocutat. Sărmanul băiat. Iubea TR-ul, da' nu i-a purtat deloc noroc.

– Și-a frânt gâtul?

– Ăhă. Cu atâtea tunete, Mattie nici nu l-a auzit căzând sau țipând sau ceva. S-a uitat pe fereastră la un minut sau două după ce-a-nceput grindina și el tot nu se-ntorsese. Și-acolo era el, zăcând pe pământ și uitându-se-n sus la nenorocita aia de grindină, cu ochii larg deschiși.

Bill s-a uitat o ultimă dată la ceas, apoi și-a deschis portiera camionetei.

– Bătrânu n-a vrut să vină la nunta lor, da' a venit în schimb la-nmormântarea lu' fiu-său și de-atunci n-a mai plecat de-aci. N-are absolut nimic cu femeia asta...

– Dar vrea copilul, am spus.

Nu era mai mult decât știam deja, dar am simțit totuși un gol în coșul stomacului. *Nu vorbiți despre ce s-a întâmplat*, mă rugase Mattie în dimineața zilei de Patru. *Nu-i un moment bun pentru Ki și pentru mine.*

– Cât de departe a ajuns cu procesul?

– La al treilea tur și se-ndreaptă către prima

bază, aş zice. O să fie-o audiere la Curtea Supremă a Districtului Castle, poate la sfârşitul lunii ăsteia, poate luna viitoare. Judecătorul ar putea hotărî să-i predea fata acum sau ar putea amâna cazul până la toamnă. Cred că nu contează care, fiindcă singurul lucru care nu se va-ntâmpla niciodată pe faţa pământului verde-al lui Dumnezeu e-o hotărâre în favoarea mamei. Într-un fel sau altul, fetiţa o să crească în California.

Spusă-n felul ăsta, am simţit cum mă străbate un fior foarte neplăcut.

Bill s-a urcat la volanul camionetei.

– Nu te băga, Mike, a spus. Păstrează distanţa faţă de Mattie Devore şi fiica ei. Şi dacă eşti chemat la tribunal sub pretextu' că le-ai văzut pe amândouă sâmbătă, zâmbeşte mult şi spune cât mai puţine lucruri posibil.

– Devore o acuză că nu poate creşte copilul.

– Ăhă.

– Bill, am *văzut* copilul şi arată bine.

A rânjit din nou, dar de data aceasta nu era nimic comic în el.

– Aşa-mi închipui şi io. Da' nu asta-i ideea. Nu te băga-n treburile lor, bătrâne. E de datoria mea să-ţi zic asta; acu' că Jo nu mai e, cre' că-s singurul îngrijitor pe care-l mai ai.

A trântit în fugă uşa Ram-ului, a pornit motorul, a apucat schimbătorul de viteze, iar apoi şi-a lăsat mâna să cadă din nou, ca şi când i-ar mai fi venit ceva în minte.

– Dacă ai ocazia, ar trebui să cauţi bufniţele.

– Ce bufniţe?

– Îs pe-aci pe undeva două bufniţe din plastic.

S-ar putea să fie-n beci sau în studiou' lui Jo. Au venit cu poşta în toamna dinainte să se stingă ea.

– În toamna lui 1993?

– Ăhă.

– Poate greşeşti.

Nu folosiserăm Sara în toamna lui 1993.

– Numai' că nu greşesc. Eram aci, punând uşile de furtună, când a apărut Jo. Ne-am apucat să trăncănim şi-apoi a venit camionul de la UPS. Am târât cutia până-n hol şi-am băut o cafea – pe-atunci încă o mai beam – cât ea a scos bufniţele şi mi le-a arătat. Oribile, da' păreau adevărate! A plecat la nici zece minute dup-aia. A fost de parc-ar fi venit tocmai pentru-a face treaba asta, deşi nu ştiu de ce-ar veni cineva tocmai din Derry să preia livrarea a două bufniţe din plastic.

– Când era asta în toamnă, Bill? Ţi-aminteşti?

– A doua săptămână din noiembrie, a spus prompt. Mai târziu în dup-amiaza aia, eu şi cu nevastă-mea am mers la Lewiston, la sora lui 'Vette. Era ziua ei de naştere. La drumul de-ntoarcere am oprit la Castle Rock Agway, să-şi cumpere 'Vette curcanu de Ziua Recunoştinţei. (S-a uitat la mine mirat.) Chiar nu ştii de bufniţele alea?

– Nu.

– Asta-i o ţară cam ciudat, nu crezi?

– Poate că mi-a spus şi am uitat, am zis eu. Bănuiesc că acum oricum nu mai contează.

Şi, totuşi, mi se părea că mai contează. Era un lucru minor, dar părea să conteze.

– La ce-i trebuiau lui Jo două bufniţe din plastic?

– Să le facă pe ciori să nu se mai cace pe podele, aşa cum fac pe estacada ta. Dacă văd ciorile bufni-

țele alea din plastic, fac cale-ntoarsă.

Am izbucnit în râs în pofida uluirii mele... sau poate datorită ei.

– Mda? Chiar funcționează asta?

– Ăhă, atâta vreme cât le schimbi din când în când locul, să nu intre la idei ciorile. Ciorile-s printre cele mai deștepte păsări, să știi. Caută bufnițele alea, și scapi de-o grămadă de mizerii.

– O să le caut, am spus.

Bufnițe din plastic să sperii ciorile – era exact genul de informații peste care dădea Jo (într-un fel, ea însăși era ca o cioară, adunând bucăți scânteietoare de informații care îi atrăgeau atenția) și în spiritul cărora acționa fără să se mai deranjeze să-mi spună și mie. Dintr-o dată, m-am simțit iarăși singur fără ea – îmi era un dor de moarte de ea.

– Bine. Într-o zi, când am mai mult timp liber, o să ne plimbăm peste tot. Și prin pădure, de vrei. Cre' că o să fii mulțumit.

– Sunt sigur că așa voi fi. Unde stă Devore?

Sprâncenele stufoase s-au ridicat.

– La Warrington. El și cu tine sunteți de-a dreptul vecini. Credeam că știi asta.

Mi-am amintit femeia pe care o văzusem – costum de baie negru și pantaloni scurți negri combinându-se cumva să-i ofere alura unei participante la o petrecere cu cocteiluri – și am aprobat din cap.

– Am întâlnit-o pe soție-sa.

Bill a râs atât de sănătos la aceste cuvinte, că a avut nevoie de batistă. A scos-o din bord (o chestie cadrilată, albastră, de mărimea unui fanion fotbalistic) și s-a șters la ochi.

– Ce-i așa de distractiv? am întrebat.

– O femeie slabă? Cu păr alb? Cu fața asemănătoare cu masca de Halloween a unui copil?

A fost rândul meu să râd.

– Ea e.

– Nu-i nevastă-sa, îi cum-îi-spune, asistentul lui personal. O cheamă Rogette Whitmore. (A pronunțat ro-GET, cu un *G* dur.) Nevestele lu' Devore îs toate moarte. Ultima, de douăzeci de ani.

– Ce fel de nume-i Rogette? Franțuzesc?

– California, a spus și-a ridicat din umeri ca și când acest cuvânt singur explică totul. Oamenii-s speriați de ea în oraș.

– Chiar așa?

– Ăhă.

A ezitat și-apoi a adăugat unul dintre zâmbetele acelea pe care le scoatem la paradă atunci când vrem să știe lumea că *știm* că spunem ceva prostesc:

– Brenda Meserve spune că-i vrăjitoare.

– Și zici că stau amândoi la Warrington de aproape un an?

– Ăhă. Whitmore vine și pleacă, da' cel mai mult a stat pe-aci. În oraș se crede c-o să stea pân' ce se-ncheie cazul pentru câștigarea custodiei, apoi o să se-ntoarcă toți în California cu avionul privat al lui Devore. O să-l lase pe Osgood să vândă Warrington-ul și...

– Să-l vândă? Cum adică, să-l *vândă*?

– Credeam că știi, a spus Bill, băgând în viteza întâi. Când i-a spus bătrânul Hugh Emerson lui Devore că-nchid cabana după Ziua Recunoștinței, Devore i-a spus că n-o să se mute de acolo. A spus că se simte bine unde e și că voia să rămână pe loc.

– A cumpărat localul.

Fusesem pe rând mirat, amuzat şi mâniat în ultimele douăzeci de minute, dar niciodată chiar amuţit. Acum eram.

– A cumpărat Cabana Warrington ca să nu se mute la hotelul Lookout Rock din Castle View sau să închirieze o casă.

– Ăhă, aşa a făcut. Nouă clădiri, inclusiv cabana principală şi Barul Apusului de Soare; doişpe acri de pădure, un teren de golf cu cinci găuri şi o sută cincizeci şi doi de metri de Stradă, porţiunea care trece pe lângă malul lacului. Plus o alee dublă pentru popice şi un teren pentru softball. La preţul de un sfert de milion. Prietenul lui Osgood a încheiat afacerea şi Devore a plătit cu cecuri la purtător. Mă-ntreb unde-a avut loc să scrie atâtea zerouri. Ne vedem, Mike.

Spunând asta, a ieşit cu spatele de pe drumul de acces, lăsându-mă pe mine pe verandă să mă uit după el cu gura deschisă.

Bufniţe din plastic.

Bill îmi spusese mai bine de două duzini de lucruri interesante între momentele când se uitase la ceas, însă lucrul care le întrecea pe toate era faptul (şi-l acceptasem ca fapt; Bill fusese prea sigur pe sine ca să nu-l accept) că Jo venise aici special ca să preia livrarea a două blestemate de bufniţe din plastic.

Îmi spusese ea despre asta?

E posibil să-mi fi spus. Nu-mi aminteam s-o fi făcut şi mi se părea că trebuia să-mi amintesc, însă Jo obişnuia să susţină că, atunci când intram în

transă, nu ajuta la nimic să-mi spună ceva; îmi intra pe-o ureche şi-mi ieşea pe cealaltă. Uneori îmi lăsa mesaje scrise – cumpărături pe care trebuia să le fac, telefoane pe care trebuia să le dau – prinse cu ace de cămaşă, de parcă eram un elev de clasa întâi. Însă nu mi-aş fi amintit dacă mi-ar fi spus: „Mă duc la Sara, iubire, UPS-ul livrează ceva ce vreau să preiau personal, vrei să-i ţii companie unei doamne?" La naiba, cum să nu mă fi *dus*? Întotdeauna mi-a convenit o scuză să merg în TR. Poate că scriam şi mă forţam puţin cam tare... mesaje prinse cu acul de mâneca de la cămaşă... *Dacă ieşi după ce termini, avem nevoie de lapte şi suc de portocale...*

Am scrutat cât mai rămăsese din grădina cu verdeţuri a lui Jo, cu soarele de iulie lovindu-mă peste gât şi m-am gândit la bufniţe, la blestematele alea de bufniţe din plastic. Să presupunem că Jo îmi *spusese* că vine la Sara Laughs? Să presupunem că o refuzasem fără să aud măcar oferta, fiindcă mă aflam în zona scriiturii? Chiar şi acceptând lucrurile astea, mai rămânea o întrebare: de ce simţise nevoia să vină aici în persoană, când ar fi putut la fel de bine să sune pe cineva şi să-i roage să preia marfa? Kenny Auster s-ar fi bucurat s-o facă, la fel şi doamna M. Iar Bill Dean, îngrijitorul nostru, chiar fusese aici. Aceasta a generat alte întrebări – una era de ce nu-i pusese pe cei de la UPS să livreze blestematele alea de lucruri în Derry – şi, într-un sfârşit, m-am hotărât că nu mai pot trăi fără să văd cu ochii mei o bufniţă din plastic. Poate, mi-am spus, îndreptându-mă înapoi spre casă, îmi voi aşeza una pe capota Chevy-ului cât va sta în

parcare. Să previn viitoarele canonade.

M-am oprit la intrare, fulgerat de-o idee neașteptată, și l-am sunat pe Ward Hankins, tipul din Waterville care se ocupă de plata taxelor mele și de puținele mele afaceri nelegate de scris.

– Mike! a spus cu voioșie. Cum e lacul?

– Lacu-i rece și aeru-i cald, exact cum ne place, am spus. Ward, tu păstrezi toate chitanțele pe care ți le trimitem vreme de cinci ani, nu? În caz că fiscul se hotărăște să ne scarmene puțin?

– Cinci ani e perioada legală, a spus, dar eu le țin pentru șapte – în ochii băieților de la taxe, ești un porumbel al naibii de gras.

Mai bine-un porumbel gras decât o bufniță din plastic, am gândit, dar n-am rostit-o cu voce tare. Am spus doar:

– Asta include și calendarul de lucru, corect? Al meu și al lui Jo, până să moară?

– Sigur. Având în vedere că nici unul dintre voi nu ținea jurnale, era cel mai bun fel de-a avea o acoperire pentru chitanțe și pentru cheltuielile neprevăzute care...

– Ai putea găsi calendarul de lucru al lui Jo din 1993 și să vezi ce-a făcut în a doua săptămână din noiembrie?

– Aș fi fericit s-o fac. Ce cauți în mod deosebit?

Pentru o clipă, m-am văzut stând la masa din bucătărie din Derry în prima mea noapte de văduv, ridicând la lumină o cutie pe care scria Test de Graviditate Norco. Mai precis, *ce* căutam tocmai acum, atât de târziu? Având în vedere c-o iubisem și că se afla aproape de patru ani în mormânt, *ce* căutam? Pe lângă probleme, bineînțeles?

– Caut două bufnițe din plastic, am spus. Probabil că Ward a crezut că-i vorbesc lui, însă nu sunt sigur că asta făceam. Știu că pare ciudat, dar asta caut. Mă poți suna înapoi?

– Cam într-o oră.

– Perfect, am spus și am închis.

Acum, hai să căutăm bufnițele la propriu. Unde era locul cel mai probabil în care să depozitezi niște artefacte atât de interesante?

Ochii mi s-au dus la ușa pivniței. Elementar, dragul meu Watson.

Scările de la pivniță erau întunecate și ușor jilave. Pe când stăteam pe prima treaptă, pipăind după comutator, ușa s-a trântit în spatele meu cu atâta putere, că am țipat, speriat. Nu era nici o briză, nici un curent de aer, era o zi de-un calm perfect, însă ușa totuși se trântise.

Am rămas în întuneric în capul scărilor, pipăind după comutator, simțind mirosul acela umed pe care și cele mai bune fundații din beton îl capătă după o vreme, dacă nu au un sistem bun de aerisire. Era răcoare, mult mai răcoare decât fusese de partea cealaltă a ușii. Nu eram singur și știam lucrul ăsta. Îmi era teamă, aș minți să spun că nu-mi era... însă mai eram și fascinat. Era ceva alături de mine. *Ceva era aici înăuntru cu mine.*

Mi-am lăsat mâna să cadă de la peretele unde se afla întrerupătorul și am rămas cu brațele atârnând simplu de-o parte și alta a corpului. A trecut o vreme. Nu știu cât de mult. Inima îmi bubuia furioasă în piept; o simțeam în tâmple. Era răcoare.

– Alo? am vociferat.

Nici un răspuns. Auzeam picuratul șters, neregulat al apei condensate, pe una dintre țevile de jos, îmi auzeam propria respirație și slab – îndepărtat, într-o altă lume în care răsărise soarele – auzeam croncănitul triumfal al unei ciori. Poate că tocmai se ușurase pe capota mașinii mele. *Chiar îmi trebuie o bufniță*, mi-am spus. *De fapt, nici nu știu cum de m-am descurcat până acum fără o bufniță.*

– Alo? am spus din nou. Poți vorbi?

Nimic.

Mi-am udat buzele. Ar fi trebuit să mă simt ca un prost, poate, stând acolo în întuneric și strigând fantomele. Însă nu m-am simțit. Chiar deloc. Umezeala fusese înlocuită de o răceală pe care o puteam simți și aveam o companie. Oh, da.

– Poți bate, atunci? Dacă poți închide ușa, trebuie să poți și să bați.

Am rămas acolo și am ascultat picuratul sporadic al țevilor. Nimic altceva nu s-a auzit. Tocmai mă întindeam iarăși spre comutator, când s-a auzit un bubuit moale nu cu mult mai jos de mine. Pivnița Sarei Laughs e înaltă și ultimul metru de sub tavan – cel care face legătura cu centura de gheață a pământului – fusese izolat cu panouri mari galvanizate, de Insu-Gard. Sunetul pe care l-am auzit a fost, sunt cât se poate de sigur, sunetul unui pumn izbit de unul dintre aceste panouri.

Nu fusese decât un pumn ce se lovise de-un segment pătrat de izolație, însă toate viscerele și toți mușchii corpului meu parcă se desfăcuseră din locul lor. Părul mi s-a ridicat în cap. Orbitele mi se părea că se extind și pupilele că se contractă, de parcă mi s-ar fi transformat capul într-un craniu.

Fiecare centimetru de piele mi s-a încrețit pe oase. Ceva era aici cu mine. Foarte probabil, ceva mort. Nu mai puteam aprinde lumina nici dacă voiam. Nu mai aveam forța să ridic mâna. Am încercat să vorbesc și, într-un sfârșit, într-o șoaptă hârșâită pe care de-abia am recunoscut-o, am spus:

– Chiar ești acolo?

Bum.

– Cine ești?

Tot nu puteam vorbi altfel decât în șoapta aceea hârșâită, vocea unui bărbat ce dă de pe patul de moarte ultimele instrucțiuni familiei sale. De data aceasta nu s-a auzit nimic de jos.

Am încercat să gândesc și nu mi-a venit în mintea tensionată decât Tony Curtis întruchipându-l pe Harry Houdini într-un film vechi. Potrivit filmului, Houdini fusese un Diogene al plăcii Ouija, un tip care-și petrecea tot timpul liber căutând un mediu cinstit. Luase parte la o ședință de spiritism unde morții comunicau prin...

– Bate o dată pentru da și de două ori pentru nu, am spus. Poți face asta?

Bum.

A fost o lovitură în scările din fața mea... dar nu *foarte* departe de mine. Cu cinci trepte mai jos, șase sau șapte cel mult. Nu destul de aproape să-l ating dacă mă-ntindeam și-mi fluturam mâna prin aerul negru al pivniței... un lucru pe care mi-l puteam imagina, dar pe care nu mi-l puteam tocmai imagina făcându-l.

– Ești...

Vocea mi s-a stins. Pur și simplu nu mai aveam forță în diafragmă. Aerul răcoros mă apăsa pe

piept ca un fier de călcat. Mi-am adunat toată voința și am încercat din nou.

– Ești Jo?

Bum. Pumnul acela lovindu-se ușor de izolație. O pauză, și-apoi: *Bum-bum*.

Da și nu.

Apoi, fără a avea vreo idee de ce puneam o întrebare atât de nebunească:

– Bufnițele sunt aici jos?

Bum-bum.

– Știi unde sunt?

Bum.

– Să le caut?

Bum! Foarte apăsat.

De ce le voia? puteam întreba, însă prezența de pe scări nu avea de unde să șt...

Niște degete calde mi-au atins ochii și aproape că am strigat înainte să-mi dau seama că era vorba de transpirație. Mi-am ridicat mâinile în întuneric și m-am șters cu podul palmelor până la baza părului. Am alunecat ca pe ulei. Răcoare sau nu, aproape că înotam în propria mea sudoare.

– Ești Lance Devore?

Bum-bum, fără întârziere.

– Sara e un loc sigur pentru mine? Sunt în siguranță?

Bum. O pauză. Și *știam* că e o pauză, știam că prezența de pe scări nu terminase. Apoi, se auzi: *Bum-bum*. Da, sunt în siguranță. Nu, nu sunt în siguranță.

Îmi recăpătasem parțial controlul asupra brațului. L-am întins, am pipăit de-a lungul peretelui și am găsit comutatorul. Mi-am așezat degetele pe el.

Acum mi se părea că transpirația de pe față se preschimbă în gheață.

– Tu ești persoana care plânge noaptea? am întrebat.

Bum-bum de jos și, între bătăi, am apăsat comutatorul. Aplicele din pivniță s-au aprins. La fel a făcut și un bec mare – cel puțin o sută douăzeci și cinci de wați – în capul scărilor. N-a fost destul timp să se poată ascunde cineva și nici nu era nimeni care să încerce s-o facă. De asemenea, doamna Meserve – admirabilă din atâtea puncte de vedere – uitase să mărture scările de la pivniță. Când m-am dus acolo de unde estimam eu că se auziseră bătăile, am lăsat urme în praful subțire. Ale mele erau însă singurele urme.

Am suflat aerul în față și l-am putut vedea. Așadar, *fusese* rece, încă mai *era* rece... se încălzea însă cu rapiditate. Am mai suflat o dată și-am văzut doar o urmă de aburi. O a treia expirație și nu s-a mai văzut nimic.

Mi-am plimbat mâna peste una dintre plăcile pătrate de izolație. Neted. L-am împins cu un deget și, deși n-am împins cu forță, degetul a lăsat o gropiță în suprafață argintie. Floare la ureche. Dacă ar fi lovit cineva cu pumnul aici, placa asta ar fi trebuit să fie deformată, suprafața argintie subțire ar fi trebuit să fie chiar ruptă și să scoată la vedere umplutura roz de dedesubt. Toate plăcile erau însă netede.

– Mai ești aici? am întrebat.

Nici un răspuns și, totuși, aveam impresia că vizitatorul meu *era* încă aici. Undeva.

– Sper că nu te-am supărat aprinzând lumina, am

spus şi în clipa aceea chiar m-am simţit puţin ciudat, stând pe scările de la pivniţă şi vorbind cu voce tare, ţinându-le o predică păianjenilor. Voiam să te văd.

Habar nu aveam dacă asta era sau nu adevărat.

Brusc – atât de brusc că aproape mi-am pierdut echilibrul şi era să cad pe scări – m-am întors pe călcâie, convins că arătarea înfăşurată în linţoliu e-n spatele meu, că arătarea bătuse, *ea*, nici vorbă de-o fantomă politicoasă de-a lui M. R. James, ci o oroare de dincolo de graniţa universului.

Nu era nimic.

M-am întors iarăşi, am tras de două sau trei ori adânc aer în piept, recăpătându-mi controlul, şi apoi am coborât şi celelalte scări până-n pivniţă. Sub ele se afla o canoe în perfectă stare; avea chiar şi vâsle. În colţ se afla soba cu gaz pe care-o înlocuiserăm imediat după ce cumpăraserăm casa; mai era şi cada cu picioare sub formă de labe îngherate pe care Jo dorise cu orice preţ (în pofida obiecţiilor mele) s-o transforme într-o seră pentru răsaduri. Am găsit apoi un cufăr plin cu feţe de masă demult uitate, o cutie cu casete mucegăite (formaţii ca Delfonics, Funkadelic şi .38 Special), mai multe seturi de vase vechi. Era o întreagă viaţă aici jos, nu însă, la o privire mai atentă, o viaţă foarte interesantă. Spre deosebire de viaţa pe care o simţisem în studioul lui Jo, aceasta nu fusese scurtată, ci fusese depăşită, fusese aruncată în urmă, asemeni unei piei vechi, iar asta era bine. Era, de fapt, natura firească a lucrurilor.

Pe-un raft cu mărunţişuri se afla un album foto. L-am luat, atât curios, cât şi temător. Nici o surpri-

ză neaşteptată, totuşi; aproape toate pozele erau peisaje cu Sara Laughs aşa cum fusese când o cumpăraserăm noi. Am găsit totuşi o fotografie cu Jo îmbrăcată într-o pereche de pantaloni trapezi (avea cărarea făcută pe mijlocul capului şi se dăduse cu ruj pe buze) şi una cu Michael Noonan purtând o cămaşă înflorată şi perciuni lungi care mă mâncau (burlacul Mike din fotografie era un tip care semăna cu Barry White şi pe care nu voiam să-l recunosc şi, totuşi, l-am recunoscut).

Am găsit vechiul fuior rupt al lui Jo, o greblă de care urma să am nevoie dacă mai eram prin zonă la venirea toamnei, o lopată pentru zăpadă care urma să-mi prindă şi mai bine dacă mă găsea iarna pe acolo şi mai multe cutii cu vopsea. Nu am găsit, însă, nici o bufniţă din plastic. Amicul meu care bătea în izolaţii avusese dreptate.

La parter, telefonul a început să sune.

M-am grăbit să răspund, ieşind mai întâi pe uşa pivniţei şi *apoi* întinzându-mă să sting lumina. M-a amuzat acest lucru şi, în acelaşi timp, mi s-a părut un comportament absolut normal... aşa cum mi se părea că e un comportament absolut normal şi să nu calci pe crăpăturile din trotuar când eram mic. Şi chiar dacă nu era normal, ce conta? Nu mă întorsesem la Sara decât de trei zile şi deja postulasem Prima Lege a Excentricităţii a lui Noonan: când eşti singur, un comportament ciudat nu pare a fi, de fapt, deloc ciudat.

Am înşfăcat telefonul fără fir.

– Alo?

– Bună, Mike. Sunt Ward.

– Ce rapid ai fost.

– Depozitul pentru dosare nu-i decât puțin mai încolo pe coridor, a spus. Floare la ureche. E trecut doar un singur lucru în calendarul lui Jo pentru a doua săptămână din noiembrie 1993. Spune „S-Ks of Maine, Freep, 11 A.M." Asta e pe marți, șaisprezece. Te ajută?

– Da, am spus. Mulțumesc, Ward. Mă ajută mult.

Am întrerupt legătura și am așezat receptorul înapoi în furcă. Da, mă ajuta. S-Ks of Maine însemna Soup Kitchens of Maine. Jo făcuse parte din consiliul lor director din anul 1992 până ce murise. Freep însemna Freeport. Trebuie să fi fost o întâlnire a consiliului. Puseseră la punct probabil planurile pentru hrănirea oamenilor fără casă, de Ziua Recunoștinței... după care Jo făcuse cu mașina cei aproximativ o sută cincisprezece kilometri până la TR, ca să primească livrarea celor două bufnițe din plastic. Nu-mi răspundea la toate întrebările, însă nu-i adevărat oare că întotdeauna se ivesc întrebări după moartea unei persoane iubite? Și nu există nici o limită temporală pentru apariția lor.

Atunci a vorbit vocea extraterestră. *Dacă tot ești aici lângă telefon*, a spus, *de ce n-o suni pe Bonnie Amudson? Spune-i salut și vezi ce face?*

În anii nouăzeci, Jo făcuse parte din patru consilii directoare diferite, toate având de-a face cu opere de caritate. Prietena ei Bonnie o convinsese să intre în consiliul de la Soup Kitchens când se eliberase un loc. Merseseră împreună la o mulțime de întâlniri. Nu și la cea din noiembrie 1993, probabil, și nu-i puteam cere lui Bonnie să-și amintească tocmai acea întâlnire după cinci ani... dacă-și păstrase însă foile de observații...

La ce dracu' mă gândeam, mai precis? S-o sun pe Bonnie, să schimb amabilități și-apoi s-o rog să-și verifice foile de observații din decembrie? Voiam s-o întreb dacă nu e trecută absentă soția mea pe foaia de prezență la una din întâlnirile lunii noiembrie? Voiam s-o întreb poate dacă i se păruse Jo cumva diferită în acel ultim an de viață? Iar când avea să mă-ntrebe Bonnie de ce voiam să știu, ce-i puteam spune?

Dă-mi aia-napoi, sâsâise Jo ca un șarpe în visul meu. În visul acela nu semănase deloc cu Jo, semănase cu o altă femeie, poate cu cea din Cartea Proverbelor, femeia aceea ciudată ale cărei buze erau dulci ca mierea, dar al cărei suflet era plin de ură și de venin. O femeie ciudată cu degete la fel de reci ca niște crenguțe după un îngheț. *Dă-mi aia-napoi, e cartea mea de omorât timpul.*

M-am dus la ușa pivniței și am atins clanța. Am rotit-o... apoi i-am dat drumul. Nu voiam să mă uit acolo jos în întuneric, nu voiam să risc să înceapă cine știe ce să bată din nou. Era mai bine să las ușa închisă. Îmi doream numai ceva rece de băut. M-am dus în bucătărie, am întins mâna spre ușa frigiderului, apoi m-am oprit. Magneții formau iarăși un cerc, de data aceasta însă patru litere și o cifră fuseseră trase în mijloc și aliniate. Alcătuiau un singur cuvânt scris cu minuscule:

salut

Se întâmpla ceva aici. Chiar și înapoi în lumina clară a zilei, nu mă îndoiam deloc de asta. Întrebasem dacă mă aflu în siguranță aici și primisem un

răspuns ambiguu... dar nu asta conta. Dacă plecam acum de la Sara, nu aveam unde merge. Aveam cheia casei din Derry, dar aici trebuiau rezolvate lucrurile. Şi asta o ştiam.

– Salut, am spus şi am deschis frigiderul să-mi iau un suc. Oricine sau orice ai fi, te salut.

CAPITOLUL UNSPREZECE

M-am trezit la primele ore ale dimineţii următoare convins că mai era cineva cu mine în dormitorul din aripa de nord. M-am ridicat în capul oaselor, sprijinit în perne, frecându-mă la ochi, şi am văzut o siluetă întunecată, cu umeri largi stând între mine şi fereastră.

– Cine eşti? am întrebat, spunându-mi că nu-mi va răspunde în cuvinte; va bate, în schimb, în perete. O dată pentru da, de două ori pentru nu – ce te preocupă, Houdini? Silueta de lângă fereastră, însă, n-a răspuns deloc. Am bâjbâit cu mâna în sus, am găsit firul care atârna de la becul de deasupra patului şi l-am tras. Gura îmi era crispată într-o grimasă, stomacul mi se încordase atât de tare, că mi se părea c-ar fi ricoşat şi gloanţele în el.

– O, rahat, am spus. Trage-mi-o pân-o mierlesc.

Atârnând pe un umeraş pe care-l agăţasem de galeria de la perdea se afla jacheta mea veche din piele de căprioară. O pusesem acolo în timp ce despachetam şi uitasem s-o pun în dulap. Am încercat să râd, însă n-am putut. La ora trei dimineaţa, pur şi simplu nu mi s-a părut un lucru atât de amuzant.

Am stins lumina şi m-am întins pe spate cu ochii

deschişi, aşteptând să sune clopoţelul lui Bunter sau să înceapă plânsetul acela de copil. Încă mai ascultam când am adormit.

* * *

Cam cu şapte ore mai târziu, când mă pregăteam să merg la studioul lui Jo şi să văd dacă nu sunt cumva bufniţele din plastic în zona de depozitare, unde nu verificasem cu o zi în urmă, un Ford ultimul model a venit pe drumul de acces şi a oprit bot în bot cu Chevy-ul meu. Ajunsesem până lângă scurta potecă dintre casă şi studio, dar acum mă întorceam. Era o zi caldă şi vântul nu sufla deloc, iar eu nu purtam decât o pereche de jeanşi tăiaţi şi nişte şlapi din plastic în picioare.

Jo a susţinut întotdeauna că stilul de a te îmbrăca din Cleveland se împarte de la sine în două subgenuri: Cleveland Compact şi Cleveland de Zi cu Zi. Vizitatorul meu din acea zi purta Cleveland de Zi cu Zi – avea o cămaşă înflorită, avea tenul întunecat al celor din Republica Bananieră, avea şlapi albi. Şosetele sunt opţionale la această ţinută, însă papucii albi sunt o piesă importantă, aşa cum sunt şi bijuteriile din aur. Tipul ăsta stătea bine la acest ultim capitol: avea la încheietura unei mâini un Rolex şi la gât îi atârna un lanţ din aur. Poalele cămăşii îi erau scoase din pantaloni şi avea o umflătură ciudată la spate. Era fie o armă, fie un pager, şi arăta prea mare pentru a fi un pager. M-am uitat iarăşi la maşina lui. Pneuri Blackwall. Iar pe bord, oh, ca să vezi, un girofar albastru acoperit. Ca să se-apropie de tine mai pe ferite, Bunicuţă.

– Michael Noonan?

Era frumos într-un fel pe care l-ar considera atractiv anumite femei – cele care se crispează atunci când ridică cineva vocea în apropierea lor, cele care rareori sună la poliţie când au probleme acasă, fiindcă, la un anumit nivel mizerabil, cred că merită să aibă probleme acasă. Probleme care rezultă în ochi învineţiţi, coate dislocate, ocazionale arsuri de ţigară pe sânişor. Acestea sunt femeile care cel mai adesea li se adresează soţilor sau amanţilor cu apelativul Tati, de exemplu: „Pot să-ţi aduc o bere, tati?" sau „Ai avut o zi grea la serviciu, tati?"

– Da, eu sunt Michael Noonan. Cu ce vă pot fi de folos?

Acest exemplar de tati s-a întors, s-a aplecat şi-a apucat ceva din mormanul de hârtii care zăcea pe scaunul de lângă şofer. Sub bord, o staţie radio bidirecţională a bâzâit o dată, scurt, şi apoi a căzut în tăcere. S-a întors înapoi spre mine, ţinând într-o mână un dosar lung, de culoarea pielii de bivol. Mi l-a întins.

– Acesta e pentru dumneavoastră.

Când nu l-am luat, a făcut un pas înainte şi a încercat să mi-l vâre într-o palmă, ceea ce probabil ar fi trebuit să mă facă pe mine să-mi închid degetele pe el din reflex. În schimb, am ridicat amândouă mâinile la nivelul umerilor, ca şi când mi-ar fi spus mâinile sus, derbedeule.

S-a uitat răbdător la mine, chipul având trăsături la fel de irlandeze ca şi ale fraţilor Arlen, lipsindu-i însă bunătatea, deschiderea şi curiozitatea lor. Ce ocupa locul acestora era un specimen de amuza-

ment posac, de parcă văzuse toate comportamentele de rahat ale lumii, pe cele mai multe chiar de două ori. Una dintre sprâncenele lui fusese tăiată în două cu mult timp în urmă şi obrajii lui aveau aspectul acela roşiatic, ca de muşcătură a vântului, care e semnul fie al unei sănătăţi extrem de bune, fie al unui interes constant pentru produsele alcoolice pe bază de cereale. Arăta ca şi când te-ar fi putut arunca în şanţ şi-apoi s-ar fi putut aşeza pe tine ca să nu te ridici. Nu mai fac, tati, dă-te jos de pe mine, nu fi rău.

– Nu-mi îngreunaţi misiunea. O să luaţi dosarul şi-amândoi ştim lucrul ăsta, aşa că nu-mi îngreunaţi misiunea.

– Arătaţi-mi un act de identitate mai întâi.

A suspinat, şi-a dat ochii peste cap, apoi a căutat într-unul din buzunarele de la piept. A scos un portdocument din piele şi l-a deschis. Acolo era un act de identitate cu o insignă şi o fotografie. Noul meu prieten se chema George Footman, ajutor de şerif, Districtul Castle. Fotografia era insipidă şi umbroasă, asemănătoare cu cele pe care le văd victimele jafurilor într-un album cu infractori.

– E bine? a întrebat.

Am luat documentul când mi l-a întins. El a rămas pe loc, emiţând, cât l-am scanat eu din priviri, acel sentiment de amuzament dens. Fusesem citat să mă prezint la biroul din Castle Rock al lui Elmer Durgin, avocat, la ora zece în dimineaţa zilei de 10 iulie 1998 – vineri, cu alte cuvinte. Zisul Elmer Durgin fusese numit protector *ad litem* pentru Kyra Elizabeth Devore, un copil minor. Urma să-mi ia o depoziţie despre tot ce ştiu cu privire la starea lui

Kyra Elizabeth Devore. Această depoziţie va fi luată din partea Curţii Supreme a Districtului Castle şi a judecătorului Noble Rancourt. Va fi prezent şi un stenograf. Eram asigurat că aceasta era o depoziţie a curţii şi că nu avea nimic de-a face nici cu **Reclamantul**, nici cu **Inculpatul**.

Footman a spus:

– E de datoria mea să vă amintesc ce repercusiuni veţi suferi dacă nu vă veţi...

– Mulţumesc, dar hai să presupunem că mi-ai spus deja totul, bine? Voi veni.

Am făcut nişte gesturi de alungare către maşina lui. Mă simţeam profund dezgustat... şi mă simţeam *agresat*. Niciodată nu mi se mai servise un proces şi nici nu voiam să gust mâncarea asta.

S-a dus înapoi la maşină, a dat să urce, apoi s-a oprit cu un braţ păros atârnat deasupra uşii deschise. Rolex-ul îi strălucea în lumina ceţoasă a soarelui.

– Dă-mi voie să-ţi dau un sfat, a spus şi-asta mi-a ajuns să ştiu tot ce voiam să mai ştiu despre tipul ăsta. Nu te pune cu domnul Devore.

– Sau mă va strivi ca pe-o gâză, am spus.

– Hă?

– Replica ta întreagă e: „Dă-mi voie să-ţi dau un sfat – nu te pune cu domnul Devore sau te va strivi ca pe-o gâză."

I-am văzut expresia facială – pe jumătate trecută de perplexitate, mergând către furie – că ar fi vrut să spună ceva foarte asemănător. Evident, văzuserăm aceleaşi filme, inclusiv cele în care Robert De Niro joacă rolul unui psihopat. Apoi, chipul i se lumină.

– O, sigur, eşti scriitor, a spus.

– Aşa-mi spun toţi.

– Poţi spune lucruri de-astea, că eşti scriitor.

– Păi, e-o ţară liberă, nu?

– Ei, acu' faci pe deşteptul.

– De când lucrezi pentru Max Devore, domnule ajutor de şerif? Cei de la biroul şerifului districtual ştiu că lucrezi în două părţi?

– Ştiu. Nu-i o problemă. *Tu* s-ar putea să ai o problemă, domnule Scriitor Deştept.

Am ajuns la concluzia că sosise timpul să pun capăt acestei confruntări înainte să ajungem la scena de tot rahatul în care ne jignim unul pe altul.

– Pleacă, te rog, din parcarea mea, domnule ajutor de şerif.

S-a mai uitat pentru o clipă la mine, căutând fără-ndoială replica perfectă de final şi negăsind-o. Avea nevoie de ajutorul unui domn Scriitor Deştept, ăsta era adevărul.

– Vineri o să am eu grijă de tine, a spus.

– Asta înseamnă c-o să-mi cumperi prânzul? Nu-ţi face griji, sunt un tip care se mulţumeşte cu puţin.

Obrajii lui profirii s-au întunecat cu puţin şi am văzut cum vor arăta când el va avea şaizeci de ani, asta dacă nu mai bea apă de foc până atunci. A urcat înapoi în Ford şi-a dat cu spatele pe drumul de acces destul de tare încât să facă roţile să scârţâie. Eu am rămas pe loc, urmărindu-l cum pleacă. O dată ce-a pornit pe Stradela Patruzeci şi doi către şosea, am intrat în casă. Mi-am spus că cel de-al doilea serviciu al ajutorului de şerif Footman trebuie să-i aducă bani frumoşi, dacă-şi permitea un Rolex. Pe de altă parte, poate că era un fals.

Calmează-te, Michael, m-a sfătuit vocea lui Jo. *A dispărut cârpa roşie, nu-ţi mai flutură nimeni nimic în faţa ochilor acum, aşadar calmează-te...*

I-am redus vocea la tăcere. Nu voiam să mă calmez; voiam să mă *agit*. Fusesem *agresat*.

Am mers până la biroul din hol, acolo unde Jo şi cu mine ne ţineam mereu documentele ce trebuiau rezolvate (şi calendarele noastre de lucru, acum că mă gândesc mai bine) şi am prins citaţia pe afişier de unul dintre colţurile dosarului în care se afla. Imediat după aceasta, mi-am ridicat pumnul în faţa ochilor, m-am uitat pentru o clipă la verigheta de pe deget, apoi l-am izbit în perete, lângă bibliotecă. Am dat destul de tare să fac un întreg rând de cărţi să sară. M-am gândit la pantalonii scurţi şi largi ai lui Mattie Devore şi la bluza ei de la Kmart, apoi m-am gândit la socrul ei dând un sfert de milion de dolari pe domeniul Warrington. Scriind un blestemat de cec la purtător. M-am gândit la Bill Dean spunând că, într-un fel sau altul, fetiţa aceea va creşte în California.

M-am plimbat o vreme de-a lungul şi de-a latul casei, încă fierbând înăbuşit, şi într-un sfârşit m-am trezit în faţa frigiderului. Cercul din magneţi era acelaşi, dar literele din interiorul lui se schimbaseră. În loc de

salut

acestea alcătuiau acum

ajută m ie

– Ajută mie? am spus şi, imediat ce-am auzit cuvintele rostite cu voce tare, am înţeles. Literele de pe frigider proveneau dintr-un singur alfabet (nu, nici măcar atât, am observat; *g* şi *x* se pierduseră pe undeva) şi trebuia să mai cumpăr câteva. Dacă uşa Kenmore-ului meu avea să devină o placă Ouija, aveam nevoie de-o rezervă bună de litere. Mai ales vocale. Între timp, am mutat *a*-ul şi *t*-ul între *m* şi *ie*. Mesajul spunea acum

ju ă matie

Am amestecat cu palma cercul de magneţi în formă de fructe şi legume, am împrăştiat literele şi mi-am reluat plimbarea. Luasem hotărârea de a nu interveni între Devore şi nora lui, dar chiar între ei ajunsesem. Un ajutor de şerif în haine de Cleveland îşi făcuse apariţia în parcarea mea, complicând o viaţă care deja avea problemele ei... şi, pe deasupra, speriindu-mă puţin. Dar, cel puţin, era o spaimă generată de ceva ce puteam vedea şi înţelege. Dintr-o dată, am ajuns la concluzia că vreau să fac mai multe în vara asta decât să-mi fac griji cu privire la fantome, copii care plâng şi la ce punea soţia mea la cale în urmă cu patru sau cinci ani... dacă, desigur, pusese într-adevăr ceva la cale. Nu puteam scrie cărţi, dar asta nu însemna că trebuie să tai iarbă la câini.

Ajută Mattie.

Am hotărât ca măcar să încerc.

– Agenţia literară a lui Harold Oblowski.

– Hai la Belize cu mine, Nola, am spus. Am

nevoie de tine. O să facem frumos dragoste la miez de noapte, când luna plină face plaja să semene c-un os.

– Salut, domnule Noonan, a spus ea.

Nola nu avea pic de simţ al umorului. Şi nu avea nici pic de simţ romantic. Într-un fel, asta o făcea să fie perfectă pentru Agenţia Oblowski.

– Aţi vrea să vorbiţi cu Harold?

– Dacă e pe-acolo.

– Este. Aşteptaţi, vă rog.

Un lucru bun atunci când eşti un autor bine vândut – chiar şi unul ale cărui cărţi apar doar ca regulă generală, în liste care ajung până la locul cincisprezece – este acela că agentul se-ntâmplă întotdeauna să fie la birou. Un altul e că, dacă e plecat în vacanţă în Nantucket, şi acolo va fi la birou pentru tine. Un al treilea este că timpul pe care-l petreci în aşteptare este destul de scurt.

– Mike! a strigat. Cum e lacul? M-am gândit la tine tot week-end-ul!

Mda, mi-am spus, *şi porcii o să fluiere.*

– Lucrurile-s bune în general şi de tot rahatul într-un singur caz, Harold. Trebuie să vorbesc cu un avocat. La-nceput m-am gândit să-l sun pe Ward Hankins pentru o recomandare, dar apoi am ajuns la concluzia că am nevoie de cineva cu puţin mai multă putere decât cei pe care probabil că-i cunoaşte Ward. Ar fi bine să fie cineva cu dinţi piliţi şi care să adore carnea umană.

De data aceasta, Harold nu s-a mai încurcat cu rutina pauzei lungi.

– Ce se-ntâmplă, Mike? Ai probleme?

Bate o dată pentru da, de două pentru nu, mi-am

spus şi, preţ de-o clipă greu de stăpânit, chiar am vrut să fac asta. Mi-am amintit că, terminând memoriile lui Christy Brown, *Down All the Days*, m-am întrebat cum ar fi să scrii o carte întreagă ţinând stiloul între degetele de la piciorul stâng. Acum m-am întrebat cum ar fi să străbaţi eternitatea fără vreo altă cale de comunicare decât să baţi în pereţii unei pivniţe. Şi chiar aşa, numai anumiţi oameni te-ar putea auzi şi înţelege... şi numai anumiţi oameni în anumite momente.

Jo, tu ai fost? Şi dacă da, de ce ai răspuns şi da, şi nu?

– Mike? Eşti acolo?

– Da. Nu-i de fapt problema mea, Harold, aşa că răceşte-ţi motoarele. *Am* o problemă, totuşi. Goldacre e omul tău, corect?

– Corect. Îl sun chiar a...

– Dar el se ocupă în principal de legile privitoare la contracte.

Gândeam acum cu voce tare şi, când am făcut o pauză, Harold n-a zis nimic. Uneori e-un tip de treabă. De cele mai multe ori, de fapt.

– Sună-l din partea mea, totuşi, bine? Spune-i că vreau să vorbesc cu un avocat cu vechime în domeniul legilor pentru dobândire a custodiei unui copil. Spune-i să-mi facă legătura cu cel mai bun care e dispus să preia un caz imediat. Unul care se poate prezenta la tribunal cu mine vineri, dacă-i nevoie.

– E vorba de paternitate? m-a întrebat, părând atât respectuos, cât şi temător.

– Nu, *custodie*.

M-am gândit să-i spun să afle întreaga poveste

de la Avocatul Ce Va Fi Numit Mai Târziu, însă Harold merita mai mult... şi, oricum, avea să ceară să-mi audă versiunea mai devreme sau mai târziu, indiferent de ce i-ar spune avocatul. I-am povestit dimineaţa zilei mele de Patru Iulie şi cele ce-au urmat. M-am fixat asupra Devore-ilor, fără să menţionez ceva despre voci, copii care plâng sau bubuituri în întuneric. Harold m-a întrerupt o singură dată, iar asta a fost când şi-a dat seama cine e personajul negativ din poveste.

– Ceri belele, a spus. Ştii asta, nu?

– Sunt deja cumva implicat, oricum, am spus. M-am hotărât că vreau să mă-nfrupt puţin şi din meniul principal.

– N-o să ai liniştea şi pacea de care are nevoie un scriitor să scrie cât mai bine, a spus Harold pe-o voce amuzant de preţioasă. M-am întrebat ce reacţie ar avea dacă i-aş spune că nu face nimic, că nu mai scrisesem nimic altceva mai lung decât o listă de cumpărături de la moartea lui Jo şi că poate asta mă va trezi puţin din amorţeală. Dar nu i-am spus. Nu-i lăsa niciodată să vadă că transpiri, ăsta-i motoul clanului Noonan. Cineva ar trebui să graveze NU-ŢI FACE PROBLEME SUNT BINE pe uşa criptei de familie.

Apoi mi-am spus: *ajută m ie*

– Femeia aia are nevoie de-un prieten, am spus, şi Jo ar fi vrut să fiu asta pentru ea. Lui Jo nu-i plăcea să vadă că cei mici sunt călcaţi în picioare.

– Crezi?

– Mda.

– Bine, să văd pe cine pot găsi. Şi Mike... vrei să vin vineri la depoziţia asta?

– Nu.

A ieşit inutil de brusc şi a fost urmat de o tăcere ce a părut nu calculată, ci rănită.

– Ascultă, Harold, îngrijitorul meu a spus că audierea pentru procesul de custodie e programată curând. Dacă are loc şi dacă vei mai vrea să vii, o să te sun. Întotdeauna îmi e de folos sprijinul tău moral – ştii asta.

– În cazul meu e sprijin *i*moral, a răspuns, dar părea iarăşi vesel.

Ne-am luat rămas bun. M-am dus înapoi la frigider şi m-am uitat la magneţi. Încă erau împrăştiaţi peste tot, iar asta a fost într-un fel o uşurare. Până şi spiritele trebuie să se odihnească uneori.

Am luat telefonul fără fir, m-am dus afară pe estacadă şi m-am trântit în scaunul în care stăteam în seara de Patru, când m-a sunat Devore. Chiar şi după vizita lui „tati", tot îmi venea greu să cred acea discuţie. Devore mă făcuse mincinos; eu îi spusesem să-şi vâre numărul meu de telefon în cur. Puseserăm cu succes bazele unei relaţii de vecinătate minunată.

Am tras scaunul puţin mai aproape de marginea estacadei, care se afla la o înălţime ameţitoare de aproape doisprezece metri de panta dintre partea din spate a Sarei şi lac. Am căutat din priviri femeia verde pe care o văzusem când înotam, spunându-mi să nu fiu prost – astfel de lucruri nu le poţi vedea decât dintr-un anumit unghi; stai chiar şi numai cu trei metri mai într-o parte şi nu mai ai ce vedea. Aceasta era însă una dintre excepţiile alea care confirmă regula. Am fost atât amuzat, cât şi puţin neliniştit să-mi dau seama că mesteacănul

de lângă Stradă semăna cu o femeie, de pe mal, la fel de bine ca şi de pe lac. În parte, de vină era pinul din spatele lui – creanga aceea golaşă care arăta spre nord asemenea unui braţ osos –, dar nu asta era totul. De unde stăteam eu, crengile albe şi frunzele înguste ale mesteacănului încă alcătuiau silueta unei femei şi, când vântul scutura frunzele de jos ale copacului, verdele şi argintiul se mişcau aidoma faldurilor unor fuste lungi.

Spusesem nu, aproape înainte ca Harold să articuleze complet oferta sa bine intenţionată de a veni aici şi, uitându-mă la femeia-copac, destul de fantomatică în felul ei, am ştiut şi de ce o făcusem: Harold era zgomotos, Harold era insensibil la nuanţe, Harold putea speria orice se afla aici. Nu voiam asta. Eram speriat, da – stând pe scările acelea întunecate de la pivniţă şi ascultând bătăile la câţiva paşi de mine, fusesem terifiat de moarte –, dar mă simţeam, de asemenea, şi complet viu pentru prima dată în ani de zile. Atingeam ceva în Sara care depăşea complet experienţa mea, iar asta mă fascina.

Telefonul mi-a sunat în poală, făcându-mă să tresar. L-am ridicat, aşteptându-mă să fie Max Devore sau poate Footman, linge-blidele lui preaiubit. S-a dovedit a fi un avocat, John Storrow, care părea după voce că absolvise facultatea destul de recent – săptămâna trecută, de exemplu. Totuşi, lucra pentru firma Avery, McLain şi Bernstein din Park Avenue, iar Park Avenue e-o adresă bunicică pentru un avocat, chiar şi pentru unul care mai are încă puţini dinţi de lapte. Dacă Henry Goldacre spunea că Storrow e bun, probabil că era. Iar spe-

cializarea lui era legislația legată de custodia minorilor.

– Spuneți-mi acum ce se petrece acolo, a spus el după ce se încheiaseră introducerile și după ce trecuserăm de amabilități inutile.

Am făcut ce-am putut mai bine, simțindu-mă puțin mai liniștit pe măsură ce povestea se desfășura. E ceva ciudat de reconfortant să discuți cu un om al legii o dată ce-a început să se scurgă timpul pe care i-l plătești din greu; treci atunci de punctul magic în care *avocatul* devine avocatul *tău*. Avocatul tău e blând, avocatul tău e înțelegător, avocatul tău ia notițe într-un carnețel cu file galbene și aprobă din cap tot timpul când e nevoie. Majoritatea întrebărilor pe care ți le pune avocatul tău sunt întrebări la care poți răspunde. Iar dacă nu poți, avocatul tău te va ajuta să găsești o cale de-a o face, sigur că da. Avocatul tău e întotdeauna de partea ta. Dușmanii tăi sunt și dușmanii lui. Pentru el, nu ești niciodată un rahat cu ochi, ci întotdeauna o bezea nici prea dulce, nici prea seacă.

Când am terminat, John Storrow a spus:

– Oau. Mă surprinde că n-a apărut încă nimic în presă.

– La asta nu m-am gândit.

Însă înțelegeam unde bătea el. Saga familiei Devore nu interesa ziare ca *New York Times* sau *Boston Globe*, probabil nici măcar *Derry News*, însă în paginile săptămânalelor de supermarket precum *The National Enquirer* sau *Inside View* s-ar fi potrivit ca o mănușă – în locul fetei, King Kong se hotărăște să fure copilul inocent al fetei și să-l ducă cu el pe acoperișul Empire State Building. Oh, hei,

dă-ne copilul, bestie. Nu era o știre de primă pagină, nu implica o vărsare de sânge și nu era nici o fotografie de morgă cu o celebritate, dar se potrivea perfect ca articol trăsnet de pagina nouă. Am și văzut în minte titlul ieșind în evidență pe fundalul unor fotografii cu Cabana Warrington și cu rulota ruginită a lui Mattie: **COMPU-KING TRĂIEȘTE ÎN PUF ÎN VREME CE VREA SĂ-I IA SINGURUL COPIL FRUMOASEI TINERE.** Poate că e prea lung, mi-am spus. Nici nu mai scriam și tot aveam nevoie de-un editor. Destul de trist, dacă stai să te gândești.

– Poate că, la un anumit moment, o să avem grijă să se publice povestea, a spus Storrow pe-un ton meditativ. Mi-am dat seama că acesta e un om de care mă puteam apropia, cel puțin în starea mea actuală de furie. S-a înviorat: Pe cine reprezint eu, domnule Noonan? Pe dumneavoastră sau pe tânăra doamnă? Eu votez pentru tânăra doamnă.

– Tânăra doamnă nici măcar nu știe că v-am sunat. Poate că va crede că am mers prea departe de unul singur. S-ar putea, de fapt, să mă altoiască bine cu partea dură a limbii sale.

– De ce să facă asta?

– Fiindcă-i o femeie yankeu – o femeie yankeu din *Maine*, cea mai rea rasă. Într-o bună zi, o să-i facă pe irlandezi să pară că au logică.

– Poate, însă ea e cea cu ținta prinsă-n ace de cămașă. Vă sugerez s-o sunați și să-i spuneți.

I-am promis că o voi face. Și nici măcar n-a fost o promisiune greu de dat. Știam că trebuie să iau legătura cu ea chiar din clipa în care luasem citația de la ajutorul de șerif Footman.

– Şi cine-l reprezintă pe Michael Noonan vinerea viitoare dimineaţa?

Storrow a râs sec.

– O să găsesc pe cineva din apropiere s-o facă. Va merge în biroul tipului ăsta Durgin cu dumneavoastră, va şedea cuminte cu servieta în poală şi va asculta. Atunci s-ar putea să fiu şi eu în oraş – nu voi şti asta decât după ce voi fi vorbit cu doamna Devore –, însă nu voi fi în biroul lui Durgin. La audierea pentru procesul de custodie, însă, o să mă vedeţi la faţă chiar acolo.

– Perfect. Sunaţi-mă să-mi comunicaţi numele noului meu avocat. Celălalt avocat nou al meu.

– Îhî. Între timp, vorbiţi cu tânăra doamnă. Obţineţi-mi o slujbă.

– O să-ncerc.

– Încercaţi să staţi cât mai la vedere când sunteţi cu ea, a spus. Dacă le oferim tipilor celor răi ocazia să fie indecenţi, o să fie indecenţi. Nu e nimic între dumneavoastră şi ea de genul ăsta, nu? Nimic indecent? Îmi cer scuze că trebuie să întreb, dar chiar *trebuie* să întreb.

– Nu, am spus. A trecut cam multă vreme de când nu am mai făcut ceva indecent cu cineva.

– Mă simt tentat să vă compătimesc, domnule Noonan, date fiind circumstanţele însă...

– Mike. Spune-mi Mike.

– Bine. Îmi place asta. Eu sunt John. Oamenii o să vorbească despre relaţia voastră oricum. Ştii asta, nu?

– Sigur. Oamenii ştiu că am cu ce te plăti. Vor face speculaţii privitoare la cum mă va plăti *ea* pe *mine*. O văduvă frumoasă şi tânără, un văduv de

vârstă mijlocie. Sexul va părea atunci cel mai logic răspuns.

– Eşti un realist.

– Nu prea cred că sunt, dar ştiu să fac diferenţa dintre-un vultur şi un bomfaier.

– Sper să fie aşa, fiindcă s-ar putea ca drumul să fie destul de accidentat. Te ridici împotriva unui om extrem de bogat.

Şi totuşi, nu părea speriat. Părea aproape... *lacom*. Vorbea aşa cum o parte din mine se simţise când văzusem că magneţii de pe frigider erau iarăşi aranjaţi în cerc.

– Ştiu că e.

– În sala de judecată asta n-o să conteze cine ştie cât, fiindcă e o sumă considerabilă de bani şi de cealaltă parte. De asemenea, judecătorul o să fie foarte conştient că ăsta-i un caz exploziv. Asta ne poate fi de folos.

– Care-i cel mai favorabil lucru nouă?

Am întrebat asta gândindu-mă la chipul îmbujorat şi fără pată al lui Kyra şi la completa ei lipsă de frică în prezenţa mamei. Am pus întrebarea, gândindu-mă că John îmi va răspunde că acuzaţiile sunt în mod evident nefondate. De data asta am gândit greşit.

– Cel mai favorabil lucru? Vârsta lui Devore. Trebuie că-i mai bătrân ca Dumnezeu.

– Judecând după ce-am auzit în acest week-end, cred că trebuie să aibă optzeci şi cinci. Asta-l face pe Dumnezeu mai în vârstă.

– Mda, însă ca potenţial tată îl face pe Tony Randall să pară un adolescent, a spus John, iar acum părea a jubila de fericire. Gândeşte-te, Michael,

copilul absolveşte liceul în anul în care Bunu' împlineşte o sută de ani. De asemenea, există şansa ca bătrânul să fi întrecut măsura. Ştii ce e acela un protector *ad litem*?

– Nu.

– Pe scurt, e un avocat desemnat de tribunal să protejeze interesele copilului. O parte din taxă e plătită din cheltuielile de judecată, însă e-o sumă derizorie. Cei mai mulţi care acceptă să servească drept protectori *ad litem* au motive strict altruiste... însă nu toţi. În orice caz, *ad litem*-ul are un cuvânt greu de spus în rezolvarea cazului. Judecătorii nu sunt obligaţi să asculte sfaturile lui, însă aproape întotdeauna o fac. Îl face pe-un judecător să apară într-o lumină proastă dacă refuză sfatul propriului său delegat, iar ce urăşte un judecător cel mai mult e să apară într-o lumină proastă.

– Devore va avea propriul lui avocat?

John a râs.

– Ce spui de nici mai mult, nici mai puţin de şase doar la audierile preliminare?

– Vorbeşti serios?

– Tipul are optzeci şi cinci de ani. Asta-i o vârstă prea avansată să mai conducă Ferrari-uri, prea avansată să sară cu coarda elastică în Tibet şi prea avansată să mai frecventeze curve, doar dacă nu-i un bărbat foarte vânjos. Pe ce să-şi mai cheltuiască, aşadar, banii?

– Pe avocaţi, am spus eu sumbru.

– Mda.

– Iar Mattie Devore? Ea cu ce se alege?

– Graţie ţie, se alege cu mine, a spus John Storrow. Parcă ar fi un roman de John Grisham, nu?

Aur curat. Între timp, mă interesează Durgin, *ad litem*-ul. Dacă Devore nu se aştepta să apară nici o problemă deosebită, e posibil să fi fost destul de neinspirat să-i pună lui Durgin ispita-n cale. Iar Durgin e posibil să fi fost destul de prost să-i cadă pradă. Hei, cine ştie ce putem afla?

Eu însă rămăsesem în urmă.

– Se alege cu tine, am spus. Graţie mie. Iar dacă eu n-aş fi fost pe-aici să-mi vâr coada? Cu ce s-ar fi ales atunci?

– Cu *bubkes*. E-n idiş. Înseamnă...

– Ştiu ce-nseamnă, am spus. Asta-i incredibil.

– Mnu, nu-i decât justiţia americană. O ştii pe doamna cu balanţa? Cea care stă în faţa celor mai multe tribunale municipale?

– Îhî.

– Pune-i nişte cătuşe la încheieturile solide ale mâinilor ei şi lipeşte-i nişte leucoplast peste gură să se asorteze cu panglica de la ochi, violeaz-o şi arunc-o în noroi. Îţi place imaginea asta? Mie nu, da-i o reprezentare fidelă a felului în care funcţionează legea în cazurile de custodie, atunci când reclamantul e bogat şi inculpatul sărac. Iar egalitatea dintre sexe a înrăutăţit, de fapt, totul, fiindcă, în vreme ce mamele sunt încă în general sărace, nu mai sunt văzute nici ca alegerea firească pentru custodia copiilor.

– Mattie Devore are nevoie de tine, nu-i aşa?

– Da, a spus simplu John. Sună-mă mâine şi spune-mi că acceptă.

– Sper să pot face asta.

– Şi eu. Şi ascultă; mai e un ultim lucru.

– Ce?

– L-ai minţit pe Devore la telefon.

– Prostii!

– Mnu, mnu, urăsc să-l contrazic pe autorul preferat al surorii mele, dar l-ai minţit şi ştii asta. I-ai spus lui Max Devore că Mattie şi copilul erau împreună, că fetiţa culegea flori, că totul era bine şi frumos. Ai desenat totul, mai puţin pe Bambi şi pe Thumper.

Şedeam acum ţeapăn în scaunul de la birou. Mă simţeam acuzat pe nedrept. Simţeam, de asemenea, că propria mea isteţime fusese trecută cu vederea.

– Hei, nu, mai gândeşte-te o dată. Eu nu am *spus* niciodată nimic ritos. I-am spus că am presupus. Am folosit cuvântul mai mult decât o singură dată. Mi-amintesc asta foarte limpede.

– Îhî, iar dacă el a-nregistrat conversaţia, o să ai ocazia chiar şi să numeri de câte ori ai spus-o.

N-am răspuns imediat. Mă gândeam la discuţia pe care o avusesem cu el, amintindu-mi murmurul imperceptibil de pe fir, murmurul caracteristic pe care mi-l aminteam din toate celelalte veri pe care le petrecusem la Sara Laughs. Fusese acel *mmm-mm* jos şi constant mai puternic sâmbătă seara?

– Cred că e posibil să existe o casetă, am spus cu reţinere.

– Îhî. Şi, dacă avocatul lui Devore o să i-o ducă *ad litem*-ului, cum crezi că o să-ţi sune vocea pe bandă?

– Grijulie, am spus. Poate ca a unui om ce ascunde ceva.

– Sau a unuia care spune baliverne. Şi tu te pricepi la asta, nu? La urma urmei, cu asta te ocupi

pentru a trăi. La audierea preliminară, e posibil ca avocatul lui Devore să pomenească de asta. Dacă aduce el apoi una dintre persoanele care au trecut pe lângă voi la scurtă vreme după ce a sosit Mattie lângă tine... o persoană care poate depune mărturie că tânăra doamnă părea deranjată şi tulburată... cum crezi că vei părea atunci?

– Ca un mincinos, am spus, după care: Ah, futu-i.

– Nu te teme, Mike. Păstrează-ţi buna-dispoziţie.

– Ce să fac?

– Scoate tu pistolul înainte să-l scoată ei. Spune-i lui Durgin exact ce s-a întâmplat. Pune totul în depoziţie. Subliniază faptul că fetiţa credea că umblă în siguranţă. Asigură-te că pomeneşti şi de chestia aia cu „călcatul pe lângă". Îmi place aia.

– Apoi, dacă au o casetă, o pun s-o ascultăm şi-o să par doar un şmecher care-şi schimbă povestea.

– Nu cred. Nu erai sub jurământ când ai vorbit cu Devore, nu? Stăteai doar acolo, pe estacadă, îţi vedeai de treburile tale, te uitai la focurile de artificii. Din senin, te sună bătrânul ăsta morocănos. Începe să dea din gură. Nici măcar nu i-ai dat tu numărul de telefon, nu?

– Nu.

– Numărul tău de telefon *nelistat*.

– Nu.

– Şi, chiar dacă a *spus* el că e Maxwell Devore, putea fi oricine, corect?

– Corect.

– Putea fi şahul Iranului.

– Nu, şahul e mort.

– Cade şahul, atunci. Dar putea fi un vecin băgăcios... sau unul pus pe glume.

– Da.

– Şi-ai spus ce-ai spus, conştient fiind de toate posibilităţile astea. Dar acum că eşti implicat în procedurile oficiale de judecată, spui întregul adevăr şi nimic altceva decât adevărul.

– Poţi fi sigur.

Sentimentul acela plăcut de *avocatul-meu* mă părăsise pentru scurtă vreme, dar acum se întorsese din plin.

– Nu poţi spune altceva decât adevărul, Mike, a spus el solemn. Poate cu excepţia a câtorva cazuri, iar acesta nu e unul dintre ele. Ne-am înţeles?

– Da.

– Prea bine, am terminat. Vreau să primesc un telefon fie de la tine, fie de la Mattie Devore în jurul orei unşpe mâine. Ar fi bine să fie de la ea.

– O să-ncerc.

– Dacă chiar se-mpotriveşte, ştii ce trebuie să faci, nu?

– Aşa cred. Mulţumesc, John.

– Într-un fel sau altul, o să discutăm foarte curând, a spus şi a închis.

Am rămas unde mă aflam, pentru o vreme. O dată am apăsat butonul care deschidea linia telefonului fără fir, apoi l-am apăsat din nou, închizând-o. Trebuia să vorbesc cu Mattie, însă nu eram încă pregătit s-o fac. Am hotărât să fac în schimb o plimbare.

Dacă chiar se-mpotriveşte, ştii ce trebuie să faci, nu?

Desigur. Să-i reamintesc că nu-şi permite să fie mândră. Că nu-şi permite să facă pe yankeul, refuzând mila lui Michael Noonan, autor al *Fiinţei*

duale, al *Bărbatului în cămaşă roşie* şi al curând-publicatului *Promisiunea lui Helen*. Să-i reamintesc că poate rămâne fie cu mândria, fie cu fiica ei, însă foarte probabil nu cu amândouă.

Hai, Mattie, alege una.

Am mers aproape până la capătul stradelei, oprindu-mă la Pajiştea Tidwell cu priveliştea ei frumoasă asupra căuşului de lac şi asupra Munţilor Albi de după el. Apa visa sub un cer ceţos, părând cenuşie când îţi înclinai capul într-o parte, albastră când ţi-l înclinai în cealaltă. Senzaţia aceea de mister era foarte prezentă în jurul meu. Senzaţia aceea de Manderley.

Peste patruzeci de oameni negri se stabiliseră aici pe la începutul secolului – stătuseră aici pentru o vreme, în orice caz –, potrivit Mariei Hingerman (potrivit şi *Unei istorii a Districtului Castle şi a oraşului Castle Rock*, un tom masiv publicat în 1977, anul bicentenar al districtului). Fuseseră nişte oameni negri destul de aparte: cei mai mulţi dintre ei erau rude, cei mai mulţi dintre ei, foarte talentaţi, cei mai mulţi dintre ei, parte a unui grup muzical numit la început The Red-Top Boys[1] şi mai apoi Sara Tidwell and the Red-Top Boys. Cumpăraseră pajiştea şi o porţiune măricică de pământ de pe malul lacului de la un bărbat pe nume Douglas Day. Banii fuseseră strânşi într-o perioadă de zece ani, potrivit lui Sonny Tidwell, care încheiase afacerea (ca membru al formaţiei, Don Tidwell cântase la ceea ce era cunoscut pe atunci sub

[1]Aprox. Băieţii cu păr roşcat – n. tr.

numele de „chitară scărmănată").

Se vorbise mult şi pătimaş despre acest lucru în oraş şi avusese loc chiar şi o întâlnire de protest împotriva „venirii ăstor negrotei, care circulă-n hoarde". Lucrurile se aşezaseră, însă, şi totul revenise la normal, aşa cum se întâmplă de obicei. Oraşul de cocioabe la care se aşteptaseră cei mai mulţi localnici să apară pe Dealul lui Day (fiindcă aşa era numită Pajiştea Tidwell în 1900, când cumpărase Son Tidwell pământul în numele numerosului său clan) nu fusese construit niciodată. În loc de asta, fuseseră construite câteva cabane curate şi albe, care împrejmuiau o clădire mare ce trebuie să fi avut destinaţia de loc de întâlnire, de sală pentru repetiţii sau, poate, într-un anumit moment, de sală de concert.

Sara and the Red-Top Boys (uneori apărea şi câte o Red-Top Girl în formaţie; componenţa era volatilă, se schimba la fiecare reprezentaţie) cântase prin vestul Maine-ului vreme de un an, poate chiar şi doi. În oraşele din susul şi josul Liniei Vestice – Farmington, Skowhegan, Bridgton, Gates Falls, Castle Rock, Motton, Fryeburg – mai dai încă la bazarurile organizate în hambare şi la talciocuri peste vechile afişe ale spectacolele lor. Sara and the Red-Tops aveau mare trecere pe unde mergeau şi se înţelegeau bine şi cu cei de-acasă, din TR, ceea ce nu m-a mirat niciodată. În ciuda tuturor lucrurilor, Robert Frost – poetul acela utilitarist şi deseori neplăcut – avea dreptate: în cele trei state nord-estice, noi chiar suntem de părere că nişte garduri bune îi fac şi pe vecini să fie buni. Ne agităm şi-apoi păstrăm o tăcere mizerabilă, genul acela

de tăcere cu ochi sfredelitori şi având colţurile gurii trase-n jos. „Îşi plătesc taxele", spunem noi. „N-o trebuit niciodată să le-mpuşc v'un câne", spunem noi. „Îs numa' ei cu-ale lor", spunem noi, de parcă izolarea ar fi o virtute. Şi, desigur, virtutea definitorie: „Nu acceptă pomană."

Şi, la un anumit moment, Sara Tidwell devenise Sara Laughs.

Într-un sfârşit, însă, TR-90 trebuie că nu fusese ce-şi doriseră ei, fiindcă, după ce cântaseră la un bâlci sau două spre sfârşitul verii lui 1901, clanul se mutase. Cabanele lor curate şi micuţe le aduseseră familiei Day bani frumoşi, din chiriile pe timpul verii, până în 1933, când arseseră toate în incendiile din vară, incendii care reduseseră la cenuşă părţile de est şi de nord ale lacului. Sfârşitul poveştii.

Cu excepţia muzicii ei, desigur. Muzica ei supravieţuise.

M-am ridicat de pe piatra pe care şezusem, mi-am întins braţele şi spatele şi-am pornit înapoi în josul stradelei, cântând unul dintre cântecele ei în tot acest timp.

CAPITOLUL DOISPREZECE

În timpul plimbării mele înapoi spre casă pe stradelă, am încercat să nu mă gândesc la absolut nimic. Primul meu editor obişnuia să spună că optzeci şi cinci la sută din ceea ce se petrece în capul unui romancier nu-l priveşte câtuşi de puţin, un sentiment despre care am crezut mereu că nu trebuie redus doar la scriitori. Aşa-numitul nivel superior al gândirii este, în general, cu mult supraestimat. Când apar probleme şi trebuie luate măsuri, eu găsesc că e în general mai bine să te dai pur şi simplu la o parte şi să-i laşi pe băieţii din beci să-şi facă treaba. Acolo jos, nişte nesindicalişti cu mulţi muşchi şi tatuaje duc munca cea grea. Specialitatea lor e instinctul şi trimit problemele sus spre a fi judecate logic doar în ultimă instanţă.

Când am încercat s-o sun pe Mattie Devore s-a întâmplat un lucru extrem de ciudat – ceva ce nu avea absolut nimic de-a face cu fantomele, din câte-mi puteam eu da seama. În loc să primesc zumzetul de ton liber, când am apăsat butonul ON al aparatului fără fir, am primit tăcere. Apoi, chiar când îmi spuneam că trebuie să fi lăsat ridicat receptorul telefonului din dormitor, mi-am dat seama

că nu era o tăcere *totală*. Depărtat, asemenea unei transmisiuni radio din spaţiul cosmic, voios şi măcăind ca o raţă de desen animat, un tip cu un accent de Brooklyn destul de pronunţat cânta: „A urmat-o pân' la şcoală-ntr-o zi, şcoală-ntr-o zi, şcoală-ntr-o zi. A urmat-o pân' la şcoală-ntr-o zi, şi asta încălca regulamentul."

Am deschis gura să întreb cine era acolo, dar, înainte s-o pot face, vocea unei femei a spus:

– Alo?

Părea descumpănită şi nesigură.

– Mattie?

În confuzia mea, nu mi-a trecut deloc prin minte să-i spun cumva mai formal, cum ar fi domnişoară sau doamnă Devore. Şi nici nu mi s-a părut ciudat că ştiam cine e, bazându-mă pe-un singur cuvânt, chiar dacă singura noastră discuţie de dinainte fusese relativ scurtă. Poate că tipii din beci au recunoscut muzica de fundal şi-au făcut legătura cu Kyra.

– Domnule Noonan? (Părea mai uluită ca niciodată.) Nici măcar n-a sunat telefonul!

– Trebuie să fi ridicat receptorul tocmai când ţi se făcea ţie legătura, am spus. Se-ntâmplă uneori.

Dar de câte ori, m-am întrebat dacă se-ntâmplă ca persoana care te sună să fie chiar cea pe care tu însuşi aveai de gând s-o suni? Poate destul de des, de fapt. Telepatie sau coincidenţă? În direct sau înregistrate pe CD-uri Memorex? În orice caz, părea aproape o magie. M-am uitat de cealaltă parte a sufrageriei lungi şi joase în ochii sticloşi ai elanului Bunter şi mi-am spus: *Da, dar poate că acum, ăsta-i un loc magic.*

– Probabil, a spus ea neîncrezătoare. Îmi cer scuze în primul rând că v-am sunat – e-o îndrăzneală. Numărul dumneavoastră e neînregistrat, știu asta.

Oh, nu-ți face griji din pricina asta, mi-am spus. *Deja au toți numărul ăsta. De fapt, mă gândeam să-l introduc în Pagini Aurii.*

– L-am copiat de pe fișa dumneavoastră de la bibliotecă, a continuat ea, părând stânjenită. Acolo lucrez eu.

În fundal, „The Hokey Cokey" îi făcuse loc lui „The Farmer in the Dell".

– Nu face nimic, am spus. Mai cu seamă că tocmai ca să te sun pe tine am ridicat receptorul.

– Pe mine? De ce?

– Doamnele mai întâi.

A râs scurt și crispat.

– Voiam să vă invit la cină. Adică, Ki și cu mine voiam să vă invităm la cină. Ar fi trebuit s-o fac mai devreme. Ați fost nemaipomenit cu noi alaltăieri. Veți veni?

– Da, am spus fără absolut nici un preget. Cu mulțumiri. Avem, oricum, de discutat despre unele lucruri.

A urmat o pauză. În fundal, șoarecele lua brânza. În copilărie, credeam că toate lucrurile acelea se petrec într-o fabrică imensă numită The Hi-Ho-Dairy-O.

– Mattie? Mai ești acolo?

– V-a târât și pe dumneavoastră, nu-i așa? Bătrânul ăla îngrozitor.

Acum, vocea ei părea nu crispată, ci cumva moartă.

– Păi, da și nu. Ai putea spune că soarta m-a

târât. Sau Dumnezeu. Nu mă aflam acolo în dimineața aceea din cauza lui Max Devore; pornisem pe urmele Villageburger-ului proscris.

N-a râs, însă i s-a luminat puțin vocea și asta m-a bucurat. Oamenii care vorbesc în felul acela mort, rănit, sunt în general niște oameni speriați. Sunt, uneori, niște oameni de-a dreptul terorizați.

– Îmi cer scuze că v-am târât în problema mea.

Aveam o bănuială că va începe să se-ndoiască cine pe cine târa după ce aveam să-i spun de John Storrow și mă bucuram că aceea era o discuție pe care nu trebuia s-o port cu ea la telefon.

– În orice caz, mi-ar plăcea să vin la cină. Când?

– Ar fi prea curând în seara asta?

– Categoric nu.

– Minunat. Trebuie să mâncăm devreme, însă, ca să nu adoarmă cu capu-n farfurie micuța mea. La șase e bine?

– Da.

– Ki va fi în extaz. Nu avem parte de prea multe vizite.

– N-a mai mers de una singură pe străzi, nu?

Am crezut că poate se va simți ofensată. În schimb, de data aceasta *chiar* a râs.

– Dumnezeule, nu. A speriat-o toată agitația de sâmbătă. Acum vine înăuntru să-mi spună și dacă pleacă de la leagănul din curtea de lângă casă la groapa cu nisip din spate. A vorbit, însă, mult despre dumneavoastră. Vă spune „tipul ăla înalt care m-a călat". Cred că-și face griji să nu fiți cumva supărat pe ea.

– Spune-i că nu sunt, am zis. Nu, îmi retrag cuvintele. O să i-o spun chiar eu. Ce pot aduce?

– O sticlă de vin? m-a întrebat, puțin neîncrezătoare. Sau poate că-i prea pretențios – nu voiam decât să prăjesc niște hamburgeri pe grătar și să fac niște salată de cartofi.

– O să aduc o sticlă nepretențioasă.

– Mulțumesc, a spus. E puțin emoționant totul. Noi nu avem niciodată musafiri.

Am fost îngrozit să descopăr că sunt pe punctul de-a spune că și mie mi se părea puțin emoționant, prima întâlnire în patru ani și tot tacâmul.

– Mulțumesc mult că te-ai gândit la mine.

Închizând telefonul, mi-am amintit de sfatul lui John Storrow de a sta când sunt cu ea cât mai la vedere, să nu mai dau apă la moara de bârfe a orașului. Dacă voia să gătească pe grătar, probabil că aveam să stăm afară, acolo unde toată lumea putea vedea că am stat îmbrăcați... cea mai mare parte a serii, cel puțin. Ea, în orice caz, va face la un anumit moment politicosul gest de a mă invita să intru. Eu voi face atunci politicosul gest de a accepta. Îi voi admira tabloul ei preferat cu Elvis de pe perete sau farfuriile comemorative de la Franklin Mint[1] sau ce-o mai avea ea în chip de decorațiuni pentru rulotă; o voi lăsa pe Kyra să-mi arate dormitorul ei și voi exclama a uimire la vederea excelentei colecții de animale din pluș și a păpușii ei preferate, dacă era nevoie. Sunt tot soiul de priorități în viață. Unele pe care avocatul tău le poate înțelege, însă bănuiesc că sunt destule și din acelea pe care nu le poate.

[1]Celebră expoziție (sub formă de muzeu) de suveniruri cu vânzare – n. tr

– Procedez cum se cuvine, Bunter? am întrebat elanul împăiat. Mugește o dată pentru da, de două pentru nu.

Ajunsesem la jumătatea holului ce duce spre aripa nordică, gândindu-mă la nimic altceva decât la un duș rece, când, din spatele meu, foarte încet, s-a auzit un clinchet scurt de la clopoțelul din jurul gâtului lui Bunter. M-am oprit în loc, cu capul înclinat, ținând în mână cămașa, așteptând să mai sune o dată clopoțelul. După aproape un minut, am parcurs și restul drumului către baie și am pornit dușul.

Magazinul Universal Lakeview avea o gamă destul de bună de vinuri, ascunse vederii, într-un colț – nu era la mare căutare printre localnici, poate, însă turiștii îl cumpărau probabil în cantități satisfăcătoare – și am ales o sticlă de Mondavi roșu. Era probabil puțin mai scumpă decât voise Mattie să fie, dar puteam să-i răzuiesc eticheta cu prețul și să sper că nu-și va da seama de diferență. La ghișeu era coadă; în general, oameni cu tricourile ude trase peste costumele de baie și cu nisipul de pe plaja publică lipit pe picioare. Cât mi-am așteptat rândul, ochii mi-au căzut pe nimicurile acelea pe care le găsești întotdeauna în apropierea ghișeului. Printre ele se aflau și mai multe pungi din plastic etichetate MAGNABET, pe fiecare pungă apărând câte un desen în care pe ușa unui frigider stătea scris MĂ ÎNTORC CURÂND. Conform informațiilor de pe etichetă, în fiecare Magnabet se aflau câte două seturi de consoane, PLUS VOCALE DE REZERVĂ. Am înșfăcat două seturi... apoi am mai luat un al treilea, spunându-mi

că fetița lui Mattie Devore avea probabil vârsta potrivită pentru astfel de jocuri.

Kyra m-a observat când am intrat pe poarta curții năpădite de iarbă, a sărit din leagănul scund de lângă rulotă, s-a năpustit spre mama ei și i s-a ascuns în spate. Când m-am apropiat de grătarul instalat lângă scările din zgură presată în fața locuinței, copilul care-mi vorbise fără teamă sâmbătă nu mai era decât un singur ochi albastru iscoditor și o mână grăsulie strângând în pumn un pliu al fustei de vară a mamei sale, chiar sub șold.

Două ore au adus schimbări considerabile, totuși. Pe când se adâncea crepusculul, Kyra ședea în poala mea, ascultând atentă – chiar dacă din ce în ce mai adormită – cum îi citeam povestea mereu captivantă a Cenușăresei. Canapeaua pe care ședeam avea o nuanță de maro care nu poate fi vândută legal decât în magazinele cu reduceri și, pe deasupra, era și extrem de denivelată, însă, totuși, mă simțeam rușinat de preconcepțiile mele pripite cu privire la ce aveam să văd în interiorul rulotei ăsteia. Pe peretele de deasupra și din spatele nostru se afla o stampă de Edward Hopper – aceea cu tejgheaua goală a unui fast food noaptea târziu – și, de cealaltă parte a încăperii, deasupra micuței mese laminate din ungherul pentru bucătărie se afla una dintre *„Florile-soarelui"* ale lui Vincent van Gogh. Chiar mai mult ca Hopper-ul, aceasta părea că se integrează în rulota dublă a lui Mattie Devore. Habar nu am de ce am avut impresia asta, dar așa am simțit.

– Papuciu de sticlă o s-o taie la picioluș, a spus

Ki într-un fel uimit, gânditor.

– Nici pomeneală, am spus. Pantoful de sticlă a fost special făcut în Regatul lui Grimoire. Neted și de nespart, atâta vreme cât nu cânți un do înalt când îl porți.

– Plimesc și eu o peleche?

– Scuze, Ki, am spus, nimeni nu mai știe cum se fac pantofii de sticlă. E-o artă pierdută, ca și fierul de Toledo.

Era cald în rulotă și-mi era și mai cald cum stătea ea pe cămașa mea, dar nu aș fi schimbat nimic. Să țin un copil în poală era un sentiment plăcut. Afară, mama ei cânta și aduna vesela de pe masa pliantă pe care o folosiserăm la picnic. S-o aud cântând era iarăși un sentiment plăcut.

– Continuă, continuă, a spus Kyra, arătând cu degetul spre fotografia în care Cenușăreasa freca podeaua. Privirea aceea furișă de după piciorul mamei dispăruse; fetița furioasă de „mă-duc-la-blestemata-aia-de-plajă" de sâmbătă dimineața dispăruse; acum nu mai era decât un copil somnoros, frumos și luminos și sincer. – Până când mai pot rezista.

– Trebuie să mergi să faci pipi?

– Nu, a spus, uitându-se la mine cu un oarecare dispreț. Pe deasupla, se zice a uuu-lina. Pipi face ceasul de noptieră, așa spune Mattie. Și am fost deja. Da' dacă nu melgi cu povestea mai lepede, o s-adolm.

– Nu poți grăbi poveștile care conțin ceva magic, Ki.

– Atunci, melgi cât poți de lepede.

– Bine.

Am întors pagina. Acolo, Cenuşăreasa încerca să fie bună, făcându-le cu mâna de la revedere nemernicelor ei de surori care se duceau la bal îmbrăcate ca nişte starlete dintr-o discotecă.

– „De-ndată ce le ură Cenuşăreasa drum bun lui Tammy Faye şi Vann..."

– Astea-s numele sulolilor?

– Sunt cele pe care li le-am dat eu, da. E bine aşa?

– Sigur.

S-a aşezat mai comod în poala mea şi şi-a lăsat capul iarăşi pe pieptul meu.

– „De-ndată ce le ură Cenuşăreasa drum bun lui Tammy Faye şi lui Vann, apăru din senin o lumină strălucitoare în colţul bucătăriei. Din ea ieşi o femeie frumoasă îmbrăcată într-o rochie argintie. Bijuteriile din părul ei străluceau asemeni unor stele."

– Zâna naşă, a spus-o Kyra p-aia dreaptă.

– Da.

Mattie a intrat, aducând cu ea jumătatea de sticlă care mai rămăsese din vinul de Mondavi şi piesele înnegrite ale grătarului. Rochia ei de vară era de un roşu-aprins. În picioare, purta o pereche de papuci sport cu talpa joasă atât de albi, că păreau să strălucească în obscuritate. Avea părul prins la spate şi, deşi încă nu era tipa aceea superbă de la clubul country pe care mi-o închipuisem, era foarte frumoasă. S-a uitat întâi la Kyra, s-a uitat la mine, a înălţat din sprâncene, a făcut un gest din mâini care sugera ridicarea. Eu am scuturat din cap, răspunzându-i cu mesajul că nici unul dintre noi nu terminase încă.

Am reluat lectura în vreme ce Mattie s-a apucat să cureţe cele câteva unelte de gătit ale ei. Încă mai

fredona. Până când a terminat cu spatula, corpul lui Ki se relaxase şi mai mult, lucru pe care l-am sesizat imediat – o trăsese pe dreapta, şi încă serios de tot. Am închis *Micuţa comoară a poveştilor pentru copii* şi am aşezat-o pe măsuţă, alături de alte câteva cărţi – cele pe care le citea Mattie, am presupus. Am ridicat privirea şi am făcut către ea semnul în V de la victorie.

– Noonan, câştigător prin knock-out tehnic în runda a opta, am spus.

Mattie şi-a şters mâinile pe un prosop de vase şi a venit lângă mine.

– Dă-mi-o mie.

M-am ridicat, însă, cu Kyra în braţe.

– O duc eu. Unde?

Mi-a arătat cu degetul.

– La stânga.

Am dus copilul pe coridorul suficient de îngust să trebuiască să fiu atent să nu-i lovesc picioarele de un perete sau vârful capului de celălalt. La capătul coridorului se afla baia, curată lună. La dreapta se afla o uşă închisă care dădea, am presupus eu, în dormitorul pe care Mattie îl împărţise cândva cu Lance Devore şi în care acum dormea singură. Dacă exista un iubit care să rămână peste noapte chiar şi rareori, Mattie făcuse o treabă excelentă în a şterge urmele prezenţei lui din rulotă.

M-am strecurat cu grijă prin uşa din stânga şi m-am uitat la pătuţul acoperit cu o pătură pufoasă imprimată cu trandafiri, la masa pe care stătea căsuţa pentru păpuşi, la poza cu Oraşul de Smarald de pe perete, la însemnul (alcătuit din litere sclipitoare autocolante) de pe un altul, care spunea CASA

KYRA. Devore voia s-o ia de aici, dintr-un loc unde nimic nu era nelalocul lui – unde, din contră, totul era într-o ordine perfectă. Casa Kyra era camera unei fetițe care creștea în condiții bune.

– Așeaz-o pe pat și după aia du-te să-ți mai torni un pahar de vin, a spus Mattie. O s-o îmbrac eu în pijama și vin după tine. Știu că avem de discutat despre niște lucruri.

– Bine.

Am așezat-o, apoi m-am mai aplecat puțin, vo-ind să o sărut pe nas. Aproape că m-am răzgândit, apoi, totuși, am făcut-o. Când am plecat, Mattie zâmbea, așa că presupun că n-a deranjat-o.

Mi-am mai turnat niște vin, am intrat în sufrageria minusculă cu el și m-am uitat la cele două cărți de lângă volumul cu povești al lui Ki. Întotdeauna sunt curios ce citesc oamenii; singura dovadă mai bună a vieții lor este conținutul dulăpioarelor cu medicamente, iar să scotocești printre pilulele și picăturile gazdei tale nu e un lucru bine văzut de clasa sus-pusă.

Cărțile erau destul de diferite încât să pară nelalocul lor împreună. Una, cu un semn de carte în-cropit dintr-o carte de joc, aflat pe la trei sferturi din grosimea cărții, era ediția de masă a *Martorului tăcut* al lui Richard North Patterson. I-am aplaudat gustul; Patterson și DeMille sunt poate cei mai buni dintre romancierii populari de astăzi. Cealaltă, un tom cu coperte cartonate destul de greu, era *Antologia prozei scurte a lui Herman Melville*. Cam atât de departe de Richard North Patterson cât se poate merge. Potrivit ștampilei

vinetii, șterse, de pe grosimea paginilor, volumul acesta aparținea Bibliotecii Comunității Cele Patru Lacuri. Biblioteca aceasta era o clădire micuță și frumușică la vreo opt kilometri sud de lacul Dark Score, acolo unde Route 68 părăsea TR-ul și intra în Motton. Era locul unde lucra Mattie, probabil. Am deschis acolo unde își pusese ea semnul de carte, o altă carte de joc, și am observat că citea „Bartleby".

– N-o înțeleg, a spus ea din spatele meu, speriin-du-mă atât de tare că aproape am scăpat cartea din mâini. Îmi place – e-o poveste destul de bună –, dar nu am nici cea mai vagă idee despre ce vrea să spună. Cealaltă, ei bine, deja mi-am dat seama cine e criminalul.

– E ciudat să citești cărțile astea două în tandem, am spus, așezându-le pe amândouă la loc.

– Pe cea a lui Patterson o citesc de plăcere, a spus Mattie.

S-a dus în bucătărie, s-a uitat scurt (și cu puțină tânjire, mi-am spus eu) la sticla de vin, apoi a des-chis frigiderul și a scos o carafă de Kool-Aid. Pe ușa frigiderului se aflau niște cuvinte pe care fiica ei le alcătuise deja din literele din punga ei Magna-bet: KI și MATTIE și HOHO (Moș Crăciun, am presu-pus eu).

– Păi, le citesc pe amândouă de plăcere, cred, în-să urmează să discutăm despre „Bartleby" într-un grup mic de lectură din care fac și eu parte. Ne în-tâlnim joia seara la bibliotecă. Mai am încă vreo zece pagini de citit.

– Un cerc de lectură.

– Îhî. Conduce doamna Briggs. I-a pus bazele cu

mult înainte să mă fi născut eu. Ea-i bibliotecar-şef la Cele Patru Lacuri, ştii?

– Ştiu. Lindy Briggs e cumnata îngrijitorului meu.

Mattie a zâmbit.

– Ce mică-i lumea, nu ţi se pare?

– Nu, lumea-i mare, mic e doar oraşul ăsta.

A dat să se sprijine de tejghea cu mâna în care ţinea paharul de Kool-Aid, apoi s-a răzgândit.

– De ce nu ieşim afară să şedem? În felul ăsta, oricine trece pe aici poate vedea că suntem încă îmbrăcaţi şi că nu avem nimic luat pe dos pe noi.

M-am uitat uluit la ea. Mi-a întors privirea cu un soi de bună-dispoziţie cinică. Nu era o expresie care să par în mod deosebit acasă pe chipul ei.

– Poate că nu am decât douăzeci şi unu de ani, dar nu-s proastă, a spus. E cu ochii pe mine. Ştiu asta şi poate c-o ştii şi tu. Într-o altă seară poate că m-aş simţi tentată să spun dracu să-l ia dacă nu ştie de glumă, dar afară-i mai răcoare şi fumul de la grătar va ţine insectele la depărtare. Te-am şocat cumva? Dacă da, îmi cer scuze.

– Nu m-ai şocat.

Mă şocase – puţin.

– Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze.

Am coborât scările puţin nesigure din zgură presată, cu paharele în mână, şi ne-am aşezat umăr la umăr în două scăunele pentru peluză. La stânga noastră, cărbunii din grătar străluceau de-un roşu-palid în întunericul mereu mai dens. Mattie s-a lăsat pe spate, şi-a aşezat pentru scurtă vreme curbura rece a paharului pe frunte, apoi a băut aproape tot ce mai era în el, cuburile de gheaţă lovindu-se de dinţii ei cu un pocnet tremurat. Greierii bâzâiau

în pădurea din spatele rulotei şi dincolo de drum. Mai departe, pe autostrada 68, vedeam lumina albă şi puternică a tuburilor cu neon de deasupra pompelor pentru benzină de la Magazinul Universal Lakeview. Şezutul scaunului meu era puţin lăsat, panglicile întreţesute în material erau puţin franjurate, iar fata cea mare stătea puţin cam prea aplecată spre stânga, însă totuşi nu-mi doream să mă aflu altundeva. Seara aceasta se dovedise a fi un miracol mic şi tăcut... cel puţin până acum. Încă mai trebuia să discutăm despre John Storrow.

– Mă bucur că ai venit într-o marţi seara, a spus ea. Serile de marţi sunt grele pentru mine. Întotdeauna mă gândesc la meciurile de softball de la domeniul Warrington. Acum, probabil că băieţii îşi adună echipamentul – bâtele şi bazele şi masca celui care prinde mingea – şi îl pun la loc în dulapul de depozitare din spatele panoului de afişaj al gazdelor. Îşi beau ultimele sticle de bere şi îşi fumează ultimele ţigări. Acolo l-am întâlnit pe soţul meu, să ştii. Sunt sigură că ai aflat toată povestea deja.

Nu-i puteam vedea bine faţa, însă puteam auzi nuanţa ştearsă de amărăciune care i se insinuase în glas, şi am bănuit că încă mai poartă expresia aceea cinică pe faţă. Era o expresie prea bătrână pentru ea, dar mi-am spus că era destul de îndreptăţită s-o poarte. Deşi, dacă nu avea grijă, putea să prindă rădăcini şi să crească.

– Am auzit, da, o variantă de la Bill – cumnatul lui Lindy.

– Oh, ăhă – povestea noastră se vinde cu amănuntul. Poţi s-o cumperi de la magazin sau de la Village Cafe, sau de la garajul lui gură-spartă ăla...

cel pe care socrul meu l-a scăpat de cei de la Western Savings, apropo. A intervenit chiar înainte ca banca să-i pună sechestru pe clădire. Acum, Dickie Brooks şi bunii lui amici cred că Max Devore e Iisus în carne şi oase. Sper că ai primit o variantă cât de cât mai corectă de la domnul Dean decât ai fi primit de la Garaj. Aşa trebuie să fie, altfel n-ai fi riscat să mănânci hamburgeri cu Jezebel.

Voiam să trecem de faza asta, dacă se putea – furia ei era de înţeles, însă nu folosea la nimic. Sigur că pentru mine era uşor să observ asta; nu copilul meu fusese transformat într-o batistă legată la mijlocul unei frânghii de la jocul de-a trasul funiei.

– Încă se mai joacă softball la Warrington? Chiar dacă a cumpărat Devore domeniul?

– Chiar aşa. În fiecare marţi seara merge în scaunul lui cu rotile motorizat, şi asistă la meci. Mai sunt şi alte chestii pe care le face de când s-a întors aici şi care nu sunt decât încercări de a cumpăra de la oameni o reputaţie bună, însă cred că-i plac cu adevărat meciurile de softball. Merge cu el şi femeia aia, Whitmore. Ea aduce un tub cu oxigen de rezervă într-un cărucior mic şi roşu, care are roţile din faţă albe pe margini. Are cu ea şi o mănuşă de jucător, pentru cazul în care se nimereşte să treacă vreo minge peste gard spre locul unde stă el. Devore a prins una pe la începutul sezonului, am auzit, şi a primit ovaţiile admirative ale jucătorilor şi ale celor veniţi să asiste.

– Crezi că meciurile îl fac să-şi amintească de fiul lui?

Mattie a zâmbit sardonic.

– Nici nu cred că-i trece prin minte vreun gând

legat de Lance, nu atunci când e la terenul de joc. La Warrington se joacă dur – se aruncă în fund către baza principală, sar în boschete să prindă mingile, se înjură unul pe altul când se greşeşte – şi bătrânul Max Devore de astea se bucură, din cauza asta nu ratează nici un joc de marţi seara. Îi place să-i vadă aruncându-se la pământ şi ridicându-se însângeraţi.

– Aşa juca şi Lance?

A rămas puţin pe gânduri, meditativ.

– Juca dur, dar nu cu patimă. Venea acolo doar pentru distracţie. Cu toţii veneam pentru asta. Noi, femeile – rahat, de fapt doar noi, fetele, soţia lui Barney Therriault, Cindy, avea doar şaisprezece ani –, stăteam în spatele gardului protector din partea de teren unde se află baza principală, fumând ţigări şi apărându-ne de ţânţari cu frunze de iască, făcându-le galerie băieţilor noştri când marcau, râzând când greşeau cu ceva. Beam sucuri sau împărţeam o doză de bere între noi. Eu îi admiram pe gemenii lui Helen Geary, iar ea o săruta pe Ki sub bărbie până ce Ki începea să chicotească. Uneori, mergeam la Village Cafe după meci şi Buddy ne pregătea nişte pizza, pe care le plăteau cei care pierduseră. Eram din nou prieteni, ştii, după meci. Stăteam acolo, râzând şi ţipând şi aruncând peste tot cu foliile în care veneau ambalate paiele, unii dintre băieţi fiind pe jumătate beţi, însă nici unul nu devenea violent. În zilele acelea, scoteau toată violenţa din ei pe terenul de joc. Şi ştii ceva? Nici unul dintre ei n-a venit să mă viziteze. Nici Helen Geary, care era prietena mea cea mai bună. Nici Richie Lattimore, care era prietenul cel mai bun al

lui Lance – puteau discuta ore întregi despre roci şi păsări şi despre felurile de copaci care creşteau împrejurul lacului. Au venit la înmormântare şi m-au mai vizitat pentru scurtă vreme după aceea, iar apoi... ştii cum s-a întâmplat? Când eram mică, ne-a secat puţul de alimentare cu apă. Pentru o vreme, când deschideai robinetul mai curgea un firişor, dar apoi n-a mai curs decât aer. Doar aer.

Cinismul dispăruse din vocea ei şi nu mai rămăsese decât un ton rănit.

– Pe Helen am văzut-o de Crăciun şi ne-am promis să ne întâlnim când îşi vor sărbătorii gemenii ziua de naştere, dar nu ne-am mai întâlnit. Cred că e speriată să se apropie de mine.

– Din cauza bătrânului?

– Din ce altă cauză? Dar nu-i nimic, viaţa merge mai departe.

S-a ridicat în capul oaselor, a băut cât îi mai rămăsese din Kool-Aid şi a pus paharul de-o parte.

– Cu tine cum e, Mike? Te-ai întors să scrii o carte? Ai de gând să pomeneşti TR-ul în ea?

Acesta era un *bon mot* local de care-mi aminteam cu o nostalgie aproape dureros de înţepătoare. Se spunea că localnicii cu perspective mai largi sunt înclinaţi să pomenească de TR.

– Nu, am spus, după care m-am uimit singur spunând: Nu mai fac asta de-o vreme.

Probabil că m-am aşteptat s-o văd sărind în picioare, răsturnând scaunul şi scoţând un ţipăt ascuţit de negare oripilată. Lucru care spune multe despre mine, bănuiesc, însă nimic de care să mă simt flatat.

– Te-ai retras? m-a întrebat, părând calmă

remarcabil de neoripilată. Sau e vorba de-o criză de creaţie?

– Păi, în mod sigur nu-i vorba de-o retragere *voită*.

Mi-am dat seama că discuţia noastră căpătase o turnură destul de amuzantă. Venisem în principal pentru a o pune în temă cu privire la John Storrow – să i-l vâr pe John Storrow pe gât, dacă era nevoie de aşa ceva – şi, în schimb, ajunsesem să discut pentru prima dată despre incapacitatea mea de a lucra. Pentru prima dată, cu oricine.

– Aşadar, e-o criză.

– Aşa mă gândeam şi eu, dar acum nu mai sunt atât de sigur. Cred că romancierii vin pe lume dotaţi cu un anumit număr de poveşti pe care le au de spus – aşa e conceput programul. Iar când acestea se epuizează, se epuizează.

– Mă-ndoiesc de asta, a spus ea. Poate că vei începe din nou să scrii, acum că eşti aici. Poate că în parte ăsta e motivul pentru care te-ai întors.

– Poate că ai dreptate.

– Ţi-e teamă?

– Uneori. În mare parte cu privire la ce-o să fac tot restul vieţii. Nu mă pricep să construiesc vapoare miniaturale în sticlă, iar grădinarul casei a fost soţia mea.

– Şi mie mi-e teamă, a spus. Mă tem tare. Mă tem tot timpul, aşa mi se pare acum.

– Că va câştiga procesul de custodie? Mattie, despre asta...

– Procesul de custodie nu-i decât o parte a problemei, a spus. Mă tem şi numai să rămân aici, în TR. Totul a pornit la începutul verii ăsteia, cu mult

după ce am aflat că Devore vrea să mi-o ia pe Ki. Şi se înrăutăţeşte. Într-un fel e ca şi când ai privi cum se adună norii de furtună deasupra New Hampshire-ului şi cum se îngrămădesc după aia la capătul lacului. Mai bine de atât nu mă pot exprima, doar că...

Şi-a schimbat poziţia, punându-şi un picior peste celălalt şi apoi aplecându-se să tragă tivul rochiei în jos peste fluierul piciorului, de parcă i-ar fi fost frig.

– Doar că m-am trezit de mai multe ori în ultima vreme, convinsă că nu sunt singură în dormitor. O dată, am fost sigură că nu sunt singură în *pat*. Uneori e doar un sentiment – precum o migrenă, doar că e vorba de-o migrenă a nervilor – şi uneori mi se pare că aud şoapte sau un plânset. Într-o noapte am făcut o prăjitură – în urmă cu vreo două săptămâni era asta – şi am uitat să pun făina la loc. În dimineaţa următoare, cutia era răsturnată şi făina era împrăştiată pe tejghea. Cineva scrisese „salut" în ea. La început mi-am spus că o făcuse Ki, dar a spus că n-o făcuse ea. Pe lângă asta, nu era scrisul ei; al ei e foarte împrăştiat şi tremurat. Nici măcar nu ştiu dacă poate să scrie salut. Pa, poate, dar... Mike, doar nu crezi că trimite pe cineva să încerce să mă bage în sperieţi, nu? Adică, e-un gând prostesc, corect?

– Nu ştiu, am spus.

M-am gândit la o mână invizibilă bătând în izolaţie, în întuneric, în vreme ce eu stăteam în capul scărilor. M-am gândit la „salut" scris din magneţi prinşi pe uşa frigiderului şi la un copil plângând cu suspine în toiul nopţii. Mi s-a părut că pielea îmi e

mai mult decât rece; mi s-a părut amorţită. O migrenă a nervilor, bine zis, exact aşa te simţeai când întindea cineva mâna de după peretele lumii reale şi te atingea la baza gâtului.

– Poate-i vorba de fantome, a spus ea şi a zâmbit într-un fel nesigur, mai mult înfricoşat decât amuzat.

Am deschis gura să-i povestesc ce se întâmpla la Sara Laughs, apoi am închis-o la loc. Trebuia să iau o hotărâre clară: fie ne lăsam atraşi într-o discuţie despre paranormal, fie ne întorceam la lumea palpabilă. Cea în care Max Devore încerca să fure un copil.

– Mda, am spus. Spiritele sunt pe cale să vorbească.

– Mi-aş dori să-ţi pot vedea mai bine faţa. Ţi s-a schimbat pentru scurtă vreme când am pomenit de fantome. Ce era?

– Nu ştiu, am spus. Dar acum cred că ar fi mai bine să discutăm despre Kyra. Bine?

– Bine.

În strălucirea pală a cărbunilor din grătar am văzut-o cum se face comodă în scaun, pregătindu-se parcă să încaseze o lovitură.

– Am fost citat să depun mărturie vineri în Castle Rock. În faţa lui Elmer Durgin, care e protectorul *ad litem* al lui Kyra...

– Scârbosul ăla mic şi înfumurat nu-i nimic pentru Kyra! a izbucnit ea. E la degetul mic al socrului meu, aşa cum e şi Dickie Osgood, tipul de curte cu tranzacţiile imobiliare al bătrânului Max! Dickie şi cu Elmer Durgin beau împreună la The Mellow Tiger, sau cel puţin beau până să se pună cu

adevărat pe roate afacerea asta. Apoi, le-a spus probabil cineva că n-ar da bine şi au încetat să se mai întâlnească.

– Hârtiile mi-au fost aduse de-un ajutor de şerif pe nume George Footman.

– Nu-i decât un altul dintre suspecţii fără număr, a apus Mattie pe-o voce subţire. Dickie Osgood e un şarpe, însă George Footman e-un câine de la groapa cu gunoi. A fost suspendat din funcţie de două ori. Încă o dată şi-o să poată lucra pentru Max Devore cu normă întreagă.

– Ei bine, m-a speriat. Am încercat să n-o arăt, dar m-a speriat. Iar oamenii care mă sperie, mă înfurie. Mi-am sunat agentul din New York şi apoi am angajat un avocat. Unul care s-a specializat în cazurile de custodie a copiilor.

Am încercat să-mi dau seama cum reacţionează la vestea aceasta şi n-am putut, deşi şedeam destul de aproape unul de celălalt. Însă ea tot avea expresia aceea rece, ca o femeie care se aşteaptă să încaseze câteva lovituri puternice. Sau, poate, pentru Mattie loviturile începuseră deja să vină.

Încet, nepermiţându-mi să roşesc, am reprodus discuţia pe care o avusesem cu John Storrow. Am pus accent pe ceea ce spusese Storrow cu privire la egalitatea sexuală – anume că se putea dovedi a fi ceva nefavorabil în cazul ei, ceva care-l va ajuta pe judecătorul Rancourt să hotărască să i-o ia pe Kyra. Am punctat puternic şi faptul că Devore îşi putea plăti câţi avocaţi dorea – fără să mai vorbesc şi de martori înţelegători, având în vedere că Richard Osgood se perinda prin TR şi împrăştia mălaiul lui Devore –, dar că nu era obligat completul de judecată să-i dea nici măcar un cornet cu îngheţată. Am încheiat spunându-i că John voia să vorbească mâine la unsprezece cu unul dintre noi şi că acela ar trebui să fie ea. Apoi am aşteptat. Tăcerea a început să curgă, spartă doar de greieri şi de zgomotul distant al motorului de la camioneta neantifonată a cine ştie cărui puşti. În susul lui Route 68, tuburile cu neon se stinseră când magazinul Lakeview încheie o altă zi de comerţ văratic. Nu-mi plăcea tăcerea lui Mattie; semăna cu preludiul unei explozii. O explozie de *yankeu*. Mi-am păstrat calmul şi am aşteptat să mă întrebe cu ce drept mă amestecasem în treburile ei.

Când a vorbit într-un sfârşit, vocea ei a fost joasă şi înfrântă. Mă durea s-o aud vorbind astfel, dar, asemenea expresiei cinice de pe chipul ei, de mai devreme, nu era ceva surprinzător. Şi m-am blindat împotriva ei cât de bine am putut. Hei, Mattie, e-o lume crudă. Alege una.

– De ce ai făcut asta? m-a întrebat. De ce să angajezi un avocat scump din New York care să-mi preia cazul? *Asta* îmi oferi, nu-i aşa? Asta trebuie să fie, fiindcă *eu* sigur n-am cum să-l angajez. Am primit treizeci de mii de dolari de pe asigurare când a murit Lance şi am fost norocoasă să-i primesc şi pe ăia. A fost vorba de-o poliţă pe care şi-o cumpărase, aproape în glumă, de la unul dintre prietenii cu care juca softball la Warrington, dar fără banii de pe ea aş fi pierdut rulota iarna trecută. Trebuie că-l adoră pe Dickie Brooks cei de la Western Savings, dar nu dau nici cât negru sub unghie pe Mattie Stanchfield Devore. Reducând taxele, câştig vreo sută de dolari pe săptămână la bibliotecă. Aşa

că te oferi să plăteşti tu. Corect?

– Corect.

– De ce? Nici măcar nu ne cunoşti.

– Fiindcă...

M-am pierdut. Parcă îmi amintesc că-mi doream să intervină Jo în acel moment, că îi ceream minţii mele să-i dea voie vocii ei să iasă la iveală, voce pe care să i-o pot apoi oferi lui Mattie pe propria mea tonalitate. Dar Jo n-a venit. Eram singur în aventura asta.

– Fiindcă acum nu fac nimic care să conteze, am spus în cele din urmă şi, iarăşi, cuvintele m-au uluit. Şi *chiar* vă cunosc. Am mâncat ce-ai gătit tu, i-am citit lui Ki o poveste şi mi-a adormit în poală... şi poate că i-am salvat viaţa alaltăieri, când am luat-o din mijlocul drumului. N-o să ştim niciodată sigur asta, dar poate că asta a fost. Ştii ce spun chinezii despre un lucru ca ăsta?

Nu mă aşteptam să-mi răspundă, întrebarea fusese mai degrabă retorică, dar m-a lăsat cu gura căscată. Şi n-a făcut-o nici măcar pentru ultima dată.

– Că, dacă salvezi viaţa cuiva, devii răspunzător de ea.

– Da. Ţine şi de ceea ce-i bine şi de ceea ce-i corect, dar cred că în mare parte ţine de dorinţa mea de a lua parte la ceva ce contează. Mă uit înapoi la cei patru ani scurşi de la moartea soţiei mele şi nu văd nimic. Nici măcar o carte în care Marjorie, dactilografa timidă, întâlneşte un străin chipeş.

A meditat la acest lucru, urmărind cum trecea pufăind, pe şoseaua din faţa noastră, un camion plin ochi cu lemne, luminile lui de poziţie sclipind

în întuneric şi încărcătura lui legănându-se dintr-o parte în alta, asemeni şoldurilor unei femei supraponderale.

– Nu vreau să ne *susţii*, a spus ea într-un sfârşit. A vorbit pe-o voce joasă, neaşteptat de îndârjită. – Să nu ne susţii aşa cum îşi susţine el echipa săptămânii la terenul de softball. Am nevoie de ajutor şi ştiu asta, dar n-o să accept. Nu *pot* să accept. Nu suntem un joc, Ki şi cu mine. Mă-nţelegi?

– Perfect.

– Ştii ce vor spune oamenii din oraş, nu?

– Da.

– Sunt o fată norocoasă, nu crezi? Mai întâi mă mărit cu fiul unui om extrem de bogat şi apoi, după ce moare *el,* intru sub aripa protectoare a unui alt tip bogat. Următorul pas e probabil să mă mut acasă la Donald Trump[2].

– Termină cu prostiile.

– Poate că aş crede-o şi eu dacă m-aş afla de partea cealaltă. Dar mă-ndoiesc că observă cineva că Mattie cea norocoasă încă mai locuieşte într-o rulotă Modair şi că nu-şi permite o asigurare de sănătate. Sau că fiica ei şi-a făcut aproape toate vaccinările la Asistenta Districtuală. Părinţii mei au murit când aveam cincisprezece ani. Am un frate şi o soră, dar amândoi sunt mai în vârstă ca mine şi amândoi locuiesc în alt stat. Părinţii mei au fost nişte beţivi – nu mă abuzau fizic, dar mă abuzau din belşug în alte feluri. A fost ca şi când aş fi crescut într-un... motel ieftin. Tata a fost tăietor de

[2]Donald J. Trump – **om de afaceri prosper, întruchipează visul american de îmbogăţire – n. tr.**

lemne, mama a fost o cosmeticiană la domiciliu al cărei singur țel a fost să dețină un Cadillac roz model Mary Kay. El s-a înecat în heleşteul Kewadin. Ea s-a înecat în propria vomă cu aproximativ şase luni mai târziu. Îți place până acum?

– Nu foarte mult. Îmi pare rău.

– După înmormântarea mamei, fratele meu, Hugh, s-a oferit să mă ducă cu el înapoi în Rhode Island, dar mi-am dat seama că soția lui nu prea deborda de fericire la gândul că o fată de cincisprezece ani se va alătura familiei lor şi nu pot spune că am blamat-o pentru asta. Pe lângă asta, tocmai intrasem în echipa de majorete. Acum, asta mi se pare o bazaconie extraordinară, dar atunci era ceva foarte important.

Sigur că fusese ceva foarte important, mai ales pentru copilul unor alcoolici. Singurul care încă mai locuia cu părinții. Să fii acest ultim copil, să priveşti cum boala băuturii îşi înfige ghearele în propriii părinți, asta poate fi una dintre cele mai solitare slujbe de pe fața pământului. Ultimul care părăseşte bodega cea sacră să stingă, vă rog, luminile.

– Am ajuns să locuiesc cu mătuşa Florence, la doar trei kilometri mai departe. Ne-au trebuit trei săptămâni să ne dăm seama că nu ne plăcem reciproc prea mult, dar am rezistat împreună doi ani. Apoi, între primul şi ultimul an de studii, m-am angajat pe perioada verii la Warrington şi l-am întâlnit pe Lance. Când m-a cerut în căsătorie, mătuşa Flo a refuzat să-şi dea acceptul. Când i-am spus că sunt gravidă, m-a făcut să-mi dau seama că nici n-am nevoie de acceptul ei.

– Ai renunțat la şcoală?

A făcut o grimasă, a aprobat din cap.

– Nu voiam să petrec şase luni în care oamenii să se uite la mine cum mă umflu ca un balon. M-a întreținut Lance. A spus că pot da un test de echivalare. Am şi făcut-o, anul trecut. A fost uşor. Iar acum, eu şi cu Ki suntem pe cont propriu. Chiar dacă ar fi mătuşa de acord să mă ajute, ce poate face? Lucrează în fabrica Gore-Tex din Castle Rock şi câştigă în jur de şaisprezece mii de dolari pe an.

Am aprobat din nou cu o aplecare a capului, spunându-mi că ultimul cec pe care-l primisem pe drepturile de autor cam atât valorase. Ultimul meu cec *trimestrial*. Apoi mi-am amintit ceva ce-mi spusese Ki în ziua în care o întâlnisem.

– Când o duceam pe Kyra în afara şoselei, a spus că, dacă eşti supărată, o s-o trimiți la buni ei albă. Dacă părinții tăi sunt morți, la cine se re...

Doar că nu trebuia, de fapt, să pun întrebarea; trebuia să fac doar una sau două legături.

– Rogette Whitmore e buni albă? Asistenta lui Devore? Dar asta înseamnă...

– Că a fost la ei Ki. Da, cum să nu. Până pe la sfârşitul lunii trecute, i-am dat voie să-şi viziteze bunicul – şi, desigur, prin asociere şi pe Rogette – destul de des. O dată sau de două ori pe săptămână şi uneori chiar şi peste noapte. Îi place de „bunu a'b" – cel puțin, i-a plăcut la început – şi o adoră de-a dreptul pe femeia aia oribilă.

Mi s-a părut că Mattie a tremurat în întuneric, chiar dacă încă era călduță seara.

– Devore m-a sunat să-mi spună că vine la înmormântarea lui Lance şi să întrebe dacă îşi poate

vedea nepoata cât stă aici. Bun ca mierea a fost, ca şi când n-ar fi încercat niciodată să mă cumpere când i-a spus Lance că urmează să ne căsătorim.

– Chiar aşa?

– Îhî. Prima ofertă a fost de o sută de mii. Asta se întâmpla în august 1994, după ce l-a anunţat Lance că urmează să ne căsătorim la mijlocul lui septembrie. Am păstrat tăcerea cu privire la asta. O săptămână mai târziu, oferta s-a ridicat până la două sute de mii.

– Pentru ce, mai precis?

– Să-mi retrag tentaculele mele de stricată şi să mă mut undeva unde Lance să nu ştie de mine. De data asta i-am spus lui Lance şi s-a enervat rău de tot. L-a sunat pe babacul lui şi i-a spus că ne vom căsători fie că-i plăcea, fie că nu. I-a spus că, dacă vrea să-şi vadă vreodată nepotul, ar face bine să termine cu prostiile şi să fie cuminte.

Cu un alt fel de părinte, mi-am spus, acela ar fi fost probabil cel mai rezonabil răspuns pe care-l putea da Lance Devore. Îl respectam pentru asta. Singura problemă era că nu avea de-a face cu o persoană rezonabilă; avea de-a face cu individul care, în copilărie, furase sania cea nouă a lui Scooter Larribee.

– Ofertele acestea au fost făcute de Devore însuşi, la telefon. Amândouă, atunci când Lance nu era prin preajmă. Apoi, cu vreo zece zile înainte de nuntă, am primit o vizită din partea lui Dickie Osgood. Mi s-a spus să sun la un număr din Delaware şi, când am făcut-o... – Mattie a scuturat din cap. – N-o să-ţi vină să crezi. Parcă ar fi ceva dintr-una din cărţile tale.

– Îmi dai voie să ghicesc?

– Dacă vrei.

– A încercat să cumpere copilul. A încercat s-o cumpere pe Kyra.

Ochii i s-au lărgit. O lună minusculă răsărise şi am putut vedea atunci privirea aceea mirată destul de bine.

– Cât dădea? Am întrebat. Sunt curios. Cât îţi dădea să naşti, să-l laşi pe nepotul lui Devore cu Lance, după care să-ţi iei tălpăşiţa?

– Două milioane de dolari, a şoptit ea. Depuşi la ce bancă voiam, atâta vreme cât se afla la vest de Mississippi şi semnam un acord prin care spuneam că păstrez distanţa faţă de ea – şi faţă de Lance – până cel mai devreme în douăzeci aprilie 2016.

– Atunci când Ki împlineşte douăzeci şi unu de ani.

– Da.

– Iar Osgood nu ştie nimic despre detalii, aşa încât rufele lui Devore rămân curate aici în oraş.

– Îhî. Iar două milioane a fost doar începutul. Aveam să mai primesc câte un milion atunci când împlinea Ki cinci, zece, cincisprezece şi douăzeci de ani. – A scuturat din cap, încă nevenindu-i să creadă. – Linoleumul se tot umflă în bucătărie, capul de la duş tot cade şi întreaga magherniţă se înclină spre est mai nou, însă aş fi putut fi femeia de şase milioane de dolari.

Te-ai gândit vreo clipă să accepţi oferta, Mattie? m-am întrebat... dar aceasta era o întrebare pe care nu aveam s-o pun niciodată, o curiozitate atât de revoltătoare, că nu merita a fi satisfăcută.

– I-ai spus lui Lance?

– Am încercat să nu-i spun. Deja era furios pe taică-său şi nu voiam să înrăutăţesc situaţia. Nu voiam atât de multă ură la începutul căsniciei noastre, indiferent de cât era de bun motivul... şi nu voiam ca Lance să... mai târziu cu mine, ştii tu...

Şi-a ridicat braţele, apoi şi le-a lăsat să cadă înapoi pe coapse. A fost un gest atât de oboseală, cât şi de-o afecţiune ciudată.

– Nu voiai să se întoarcă Lance împotriva ta zece ani mai târziu şi să spună: „Ai intervenit între mine şi tata, căţea."

– Ceva de genul ăsta. Dar, într-un sfârşit, n-am mai putut ţine totul doar pentru mine. Nu eram decât un copil de mahala, n-am avut propria mea pereche de ciorapi trei sferturi până la vârsta de unsprezece ani, până la treisprezece ani mi-am purtat părul doar în codiţe sau în coadă de cal, credeam că New York City reprezintă întregul stat New York... iar tipul ăsta... acest *tată fantomă*... îmi oferise *şase milioane de gologani*. M-a înspăimântat. L-am visat cum vine noaptea aidoma unui spiriduş rău şi-mi fură copilul din leagăn. Se strecura pe fereastră asemenea unui şarpe...

– Trăgând în urma lui tubul cu oxigen, fără îndoială.

A zâmbit.

– Nu ştiam pe-atunci de masca cu oxigen. Şi nici de Rogette Whitmore. Tot ce vreau să spun e că aveam şaptesprezece ani şi nu mă pricepeam să ţin secrete.

A trebuit să-mi reţin zâmbetul la felul cum a spus asta – ca şi când zeci de ani de experienţă despărţeau acel copil naiv şi speriat de această femeie

matură cu diplomă de absolvire venită cu poşta.

– Lance a fost furios.

– Atât de furios că i-a răspuns lui taică-său prin e-mail, în loc să-l sune. Se bâlbâia, ştii tu, şi, cu cât era mai nervos, cu atât se bâlbâia mai tare. O discuţie la telefon ar fi fost imposibilă.

Acum, cel puţin, am crezut că am o imagine limpede a situaţiei. Lance Devore îi scrisese tatălui său o scrisoare de neconceput – de neconceput, adică, dacă se întâmpla să fii Max Devore.

Scrisoarea spunea că Lance nu mai voia să audă nici un cuvânt de la taică-său vreodată şi Mattie la fel. Nu va fi binevenit în casa lor (rulota Modair nu era tocmai umilul bordei al tăietorului de lemne din povestea Fraţilor Grimm, dar era destul de aproape de aşa ceva, încât să le poţi confunda). Nu va fi binevenit să-i viziteze după naşterea copilului şi, dacă avea tupeul să-i trimită atunci sau mai târziu un cadou copilului, acesta îi va fi returnat. Nu te băga în viaţa mea, tată. De data asta ai întrecut prea mult măsura să te mai pot ierta.

Sunt fără îndoială şi căi diplomatice de a te comporta cu un copil ofensat, unele înţelepte şi unele dibace... dar întrebaţi-vă acest lucru: un tată diplomatic ar fi intrat măcar într-o asemenea situaţie? Ar fi oferit un om chiar şi cu cea mai mică putere de înţelegere a naturii umane o plată (una atât de mare că probabil ea o înţelegea foarte puţin la adevărata ei valoare) logodnicei fiului său pentru a renunţa la primul ei născut? Şi-i făcuse propunerea acestui târg diavolesc unei femei-copil de şaptesprezece ani, o vârstă la care perspectiva romantică asupra vieţii se află pe culmile cele mai înalte.

Dacă nu altceva, Devore ar fi trebuit să mai aştepte o vreme înainte să facă ultima ofertă. Aţi putea argumenta cu faptul că el nu ştia dacă mai *avea* o vreme, însă n-ar fi un argument convingător. Mi-am spus că Mattie are dreptate – adânc înăuntrul acelei prune vechi şi uscate ce-i servea de inimă, Max Devore credea că va trăi pentru totdeauna.

În cele din urmă, nu reuşise să se stăpânească. De partea cealaltă a geamului se afla sania pe care şi-o dorise, sania pe care pur şi simplu trebuia s-o aibă. Tot ce trebuise să facă fusese să spargă geamul şi să şi-o ia. Toată viaţa făcuse lucrul ăsta, aşa că răspunsese e-mail-ului de la Lance nu dibaci, aşa cum ar fi trebuit să facă un bărbat de vârsta şi de experienţa lui, ci furios, aşa cum ar fi făcut copilul dacă sticla geamului de la şopron s-ar fi dovedit imună la loviturile pumnului său. Lance nu voia ca el să se amestece? Bine! Lance putea trăi cu sălbatica lui Daisy Mae[3] într-un cort sau într-o rulotă sau într-un blestemat de grajd. Putea să renunţe şi la confortabila slujbă de supraveghere şi să-şi găsească o slujbă adevărată. Să vadă cum e să trăieşti ca toţi oamenii!

Cu alte cuvinte, nu te poţi lepăda de mine, fiule. Mă lepăd eu de tine întâi.

– Nu ne-am aruncat unul în braţele celuilalt la înmormântare, a spus Mattie, să nu rămâi cu ideea asta. Dar s-a comportat decent cu mine – lucru la care nu mă aşteptam – şi eu am încercat să mă

[3]Daisy Mae (Scragg) – cătel, personaj care dă numele unei serii de benzi desenate, întruchipând înaltele virtuţi „feminine", în pofida greutăţilor la care este supusă de rudele apropiate – n. tr.

comport decent cu el. Mi-a oferit un stipendiu, pe care l-am refuzat. Mă temeam că pot exista tot soiul de implicaţii legale.

– Mă-ndoiesc, dar îmi place precauţia ta. Ce s-a întâmplat când a văzut-o pe Kyra pentru prima dată, Mattie? Ţi-aminteşti?

– N-o să uit niciodată momentul.

A căutat în buzunarul rochiei, a găsit un pachet mototolit de ţigări şi a scuturat una afară. M-am uitat la ea cu o combinaţie de lăcomie şi dezgust.

– M-am lăsat de ele fiindcă a spus Lance că nu ni le prea permitem şi ştiam că are dreptate. Dar obiceiul te urmăreşte pe ferite. Nu fumez decât un pachet pe săptămână şi ştiu al naibii de bine că şi atât e prea mult, dar uneori am nevoie de confortul pe care mi-l oferă. Vrei una?

Am negat din cap. Şi-a aprins-o şi, în scăpărarea scurtă a chibritului, chipul ei a fost mult mai mult decât frumuşel. Ce şi-o fi spus bătrânul despre *ea*? m-am întrebat.

– Şi-a întâlnit nepoata pentru prima dată lângă un dric, a spus Mattie. Ne aflam la Oficiul de Pompe Funebre Dakin's din Motton. Era în timpul „priveghiului". Ai auzit de aşa ceva?

– Oh, da, am spus, gândindu-mă la Jo.

– Sicriul era închis, însă ei tot priveghi[4] îi spun. Ciudat. Ieşisem să fumez o ţigară. I-am spus lui Ki să şadă pe scările oficiului, ca să n-o ajungă fumul, iar eu am mers puţin mai departe pe trotuar. Lângă bordură a tras atunci o limuzină mare şi cenuşie.

[4]*viewing* (în original) – priveghiul la americani este mai degrabă o activitate ce ţine puternic de simţul vizual – n. tr.

Nu mai văzusem nimic asemănător înainte, doar la televizor. Am ştiut imediat cine este. Mi-am băgat pachetul de ţigări înapoi în geantă şi i-am spus lui Ki să vină. S-a legănat pe trotuar spre mine şi m-a prins de mână. Uşa limuzinei s-a deschis şi a coborât Rogette Whitmore. Într-o mână ţinea o mască pentru oxigen, dar Devore nu avea nevoie de ea, cel puţin nu atunci. A coborât după ea. Un bărbat înalt – nu la fel de înalt ca tine, Mike, dar înalt – îmbrăcat într-un costum cenuşiu şi purtând o pereche de pantofi negri, sclipind ca nişte oglinzi.

A făcut o pauză, căzută pe gânduri. Ţigara a urcat scurt la buze, apoi s-a dus înapoi la braţul scaunului, o libelulă roşie în lumina slabă a lunii.

– La început, n-a spus nimic. Femeia a încercat să-l ia de braţ şi să-l ajute să urce cele trei sau patru scări de la drum la trotuar, dar s-a eliberat cu o scuturătură. A ajuns singur la locul unde ne aflam noi, chiar dacă l-am auzit şuierând puternic din adâncul pieptului. A fost sunetul pe care-l scoate o maşină când are nevoie să fie unsă. Nu ştiu cât poate umbla singur acum, dar probabil că nu mult. Acei câţiva paşi l-au cam epuizat atunci, iar asta se petrecea cu doar un an în urmă. S-a uitat la mine preţ de o secundă sau două, apoi s-a aplecat în faţă, sprijinindu-se cu mâinile lui mari, osoase şi bătrâne, pe genunchi. S-a uitat la Kyra şi ea s-a uitat înapoi în sus la el.

Da. Vedeam scena... doar că nu în culori, nu ca imaginea dintr-o fotografie. O vedeam ca dăltuită în lemn, doar o altă ilustraţie stângace din *Poveştile Fraţilor Grimm*. Fetiţa se uită în sus cu ochii

larg deschişi la bătrânul cel bogat – cândva, un băiat care s-a dat triumfal cu o sanie furată, acum aflat la capătul vieţii şi transformat într-o altă mână de oase. În închipuirea mea, Ki purta o jachetă cu glugă şi masca bunicului Devore stătea uşor strâmb, permiţându-mi să văd pielea netăbăcită şi păroasă de lup de dedesubt. Ce ochi mari ai, Bunicule, ce nas mare ai, Bunicule, şi ce dinţi mari ai.

– A ridicat-o. Nu ştiu cât efort l-a costat asta, dar a ridicat-o. Şi – cel mai ciudat lucru – Ki l-a *lăsat* s-o ridice. Pentru ea era o persoană cât se poate de străină şi bătrânii par să-i sperie întotdeauna pe copiii mici, însă ea l-a lăsat s-o ridice. „Ştii cine sunt eu?" a întrebat-o. Ea a scuturat din cap, dar felul în care se uita la el... era ca şi când *aproape* că ştia. Crezi că-i posibil aşa ceva?

– Da.

– A spus: „Sunt bunicul tău." Iar eu aproape că i-am smuls-o din braţe, Mike, fiindcă mi-a venit o idee nebunească... nu ştiu...

– Că o va mânca?

Ţigara s-a oprit în faţa buzelor. Ochii îi erau rotunzi.

– De unde ştii? *Cum* de ştii?

– Fiindcă în mintea mea totul seamănă cu o poveste. Scufiţa Roşie şi Bătrânul Lup Cenuşiu. Ce-a făcut el atunci?

– A mâncat-o din priviri. De atunci a învăţat-o să joace dame şi Candyland şi go. Nu are decât trei ani, dar el a învăţat-o să adune şi să împartă. La Warrington are propria ei cameră şi în ea are calculatorul ei personal şi Dumnezeu ştie ce-a învăţat-o să facă cu ăla... dar la acea primă întâlnire n-a

făcut decât să se uite la ea. A fost cea mai înfometată privire pe care am văzut-o în viața mea.

Iar ea s-a uitat înapoi. N-are cum să fi fost mai mult de zece sau douăzeci de secunde, dar mi s-a părut o eternitate. Apoi a încercat să mi-o dea înapoi. Își folosise toată forța, însă, și, dacă n-aș fi fost chiar acolo s-o iau, cred că ar fi scăpat-o pe cimentul trotuarului.

S-a legănat ușor pe picioare și Rogette Whitmore și-a petrecut un braț în jurul lui. Doar atunci a luat masca de oxigen de la ea – de ea era legată cu o bandă elastică o sticlă mică din plastic – și și-a așezat-o peste gură și peste nas. Două respirații profunde și a părut mai mult sau mai puțin întremat din nou. I-a dat-o înapoi lui Rogette și a părut că atunci mă vede de fapt pentru prima dată. A spus: „Am fost un prost, nu-i așa?" Am spus: „Da, domnule, cred că ați fost." Mi-a aruncat o privire foarte întunecată când am spus asta. Cred că dacă ar fi avut și numai cu cinci ani mai puțin, mi-ar fi răspuns cu o lovitură.

– Dar nu avea și n-a făcut-o.

– Nu. A spus: „Vreau să intru. Vrei să mă ajuți s-o fac?" Am spus că-l ajut. Am urcat scările mortuarului: Rogette flancându-l pe o parte, eu pe cealaltă, iar Kyra venind în spatele nostru. M-am simțit într-un fel ca o fată din harem. N-a fost un sentiment foarte plăcut. Când am pătruns în vestibul, s-a așezat să-și tragă sufletul și să mai inspire puțin oxigen. Rogette s-a întors spre Kyra. Cred că femeia aia are o față înfricoșătoare, îmi amintește de-un tablou sau ceva...

– *Strigătul?* Cel al lui Munch?

– Cred că ăla e.

Și-a aruncat țigara – o fumase până la filtru – și a călcat-o, stingând-o pe pământul dur, grunjos, sub talpa unui pantof sport alb.

– Însă Ki nu s-a speriat deloc de ea. Nici atunci, nici mai târziu. Aceasta s-a aplecat spre Kyra și a spus: „Ce rimează cu doamnă?", iar Kyra a spus „Toamnă!" imediat. Chiar și la doi ani iubea rimele. Rogette a căutat în poșetă și a scos un baton de Hershey's Kiss. Ki s-a uitat la mine să vadă dacă primește permisiunea și eu am spus: „Bine, dar numai unul, și nu vreau să văd pete de ciocolată pe rochie." Ki l-a vârât în gură și i-a zâmbit lui Rogette de parcă erau prietene dintotdeauna.

Devore își recăpătase răsuflarea, dar părea obosit – cel mai obosit om pe care-l văzusem eu vreodată. Mi-a amintit de ceva din Biblie, despre cum spunem că zilele bătrâneților noastre nu mai oferă nici o plăcere. Parcă mi s-a frânt inima pentru el. Poate că a văzut asta, fiindcă s-a întins să mă prindă de mână. A spus: „Nu mă lăsa deoparte."

Și în acel moment, în chipul lui l-am văzut pe Lance. Am început să plâng. Am spus: „Dacă nu mă forțați, n-o voi face."

Îi vedeam acolo în foaierul oficiului de pompe funebre, el șezând, ea stând în picioare, fetița cea mică uitându-se la ei încurcată, cu ochii larg deschiși, în vreme ce sugea batonul dulce de Hershey's Kiss. Muzică de orgă în fundal. Sărmanul și bătrânul Max Devore a fost destul de dibaci în ziua priveghiului fiului său, mi-am spus. Chiar așa, nu mă lăsa deoparte.

Am încercat să-ți cumpăr plecarea și, când asta

n-a funcționat, am ridicat miza și am încercat să cumpăr copilul. Când am eșuat și cu asta, i-am spus fiului meu că tu și cu el și cu nepoata mea vă puteți îneca în mizeria hotărârii pe care ați luat-o. Într-un fel, eu sunt motivul pentru care el se afla acolo unde se afla când a căzut și și-a frânt gâtul, dar nu mă lăsa deoparte, Mattie, nu-s decât un excentric bătrân și sărman, așa că nu mă lăsa deoparte.

– Am fost o proastă, nu-i așa?

– Te-ai așteptat să fie mai bun decât era. Dacă asta te face o proastă, Mattie, lumii nu i-ar strica mai mulți proști ca tine.

– Am *avut* îndoielile mele, a spus. Din cauza asta n-am vrut să-i iau banii și, până în octombrie trecut, a renunțat să-mi mai ceară să-i iau. Dar i-am dat voie s-o vadă. Presupun, mda, în parte a fost gândul că s-ar putea s-o ajute cu ceva pe Ki mai târziu, dar sincer nu m-am gândit la asta prea mult. În mare parte a fost faptul că el e singura legătură de sânge cu tatăl ei. Am vrut ca ea să se bucure de asta așa cum se bucură orice copil că are un bunic. Și ceea ce nu-mi doream era ca ea să fie infectată cu toate porcăriile care se petrecuseră înainte să moară Lance.

La început a părut că funcționează. Apoi, puțin câte puțin, lucrurile s-au schimbat. Pentru început, mi-am dat seama că lui Ki nu-i place de „bunu a'b" atât de mult. Sentimentele ei față de Rogette sunt neschimbate, dar Max Devore a început s-o neliniștească într-un fel pe care nu-l înțeleg și nu-l pot explica. Am întrebat-o o dată dacă a atins-o vreodată undeva unde a făcut-o să se simtă ciudat. I-am

arătat locurile la care mă refeream, iar ea a spus nu. O cred, dar... bătrânul a spus ceva sau a făcut ceva. Sunt aproape sigură de asta.

– Ar putea fi vorba și numai de respirația lui din ce în ce mai grea, am spus. Și numai asta ar fi de-ajuns să sperie un copil. Sau poate că l-a auzit Ki bălmăjind ceva ce aducea cu o vrajă. Cu tine cum e, Mattie?

– Păi... într-o zi din februarie, Lindy Briggs mi-a spus că George Footman a fost să verifice extinctoarele și detectoarele de fum de la bibliotecă. O întrebase și dacă nu găsise aruncate la gunoi doze de bere sau sticle de tărie goale. Sau mucuri de țigări ce păreau făcute de mână.

– Marijuana, cu alte cuvinte.

– Îhî. Și am auzit și că Dickie Osgood le-a făcut niște vizite vechilor mei prieteni. A schimbat cu ei câteva cuvinte. A scormonit după aur. A săpat după gunoi.

– Are după ce săpa?

– Nu cine știe ce, slavă Domnului.

Am sperat să aibă dreptate și am sperat ca, dacă era ceva de care nu-mi spunea, John Storrow să reușească s-o facă să-i spună lui.

– Și în tot acest timp ai lăsat-o pe Ki să meargă să-l viziteze.

– Ce aș fi rezolvat dacă aș fi oprit vizitele? Și mi-am spus că, permițându-le să se întâlnească, îl voi întârzia cel puțin să grăbească aplicarea oricărui plan pe care-l are.

Aceasta, mi-am spus, avea un soi anume de logică singuratică.

– Apoi, în primăvară, am început să încerc niște

sentimente extrem de înfiorătoare, înfricoşătoare.

– Cum înfiorătoare? Cum înfricoşătoare?

– Nu ştiu.

Şi-a scos ţigările, s-a uitat la ele, apoi şi-a vârât pachetul la loc în buzunar.

– Şi nici măcar nu erau legate doar de faptul că socrul meu îmi căuta prin dulap hainele murdare. Aveau de-a face cu Ki. Am început să-mi fac griji pentru Ki totdeauna când era cu el... cu *ei*. Rogette venea cu BMW-ul pe care şi-l cumpăraseră sau îl luaseră în leasing, iar Ki şedea pe scări, aşteptând-o. O aştepta cu geanta ei cu jucării dacă era vorba de-o vizită scurtă, o aştepta cu valijoara ei roz cu Minnie Mouse dacă urma să rămână peste noapte. Şi întotdeauna se întorcea cu ceva în plus faţă de ce ducea cu ea. Socrul meu e-o persoană care crede cu tărie în cadouri. Înainte s-o urce în maşină, Rogette îmi oferea zâmbetul ăla subţire şi rece al ei şi-mi spunea: „La ora şapte, atunci, o să-i servim cina" sau „La ora opt, atunci, şi-un mic dejun cald, frumuşel înainte să plece". Eu spuneam bine, apoi Rogette îşi vâra mâna în geantă şi-i dădea lui Ki un Hershey's Kiss aşa cum i-ai da un biscuite unui câine ca să te-mprieteneşti cu el. Rostea un cuvânt şi Kyra îi dădea altul care să rimeze. Rogette îi dădea atunci recompensa – ham-ham, cuţu cuminte, îmi spuneam de fiecare dată – şi plecau la drum. La ora şapte seara sau la opt dimineaţa, BMW-ul oprea acolo unde-i parcată maşina ta acum. Îţi puteai regla ceasul după cât era femeia aia de punctuală. Însă am început să-mi fac griji.

– Că se vor sătura de chestiunile legale şi c-o vor răpi pur şi simplu?

Aceasta mi se părea o îngrijorare întemeiată – atât de întemeiată, că de-abia îmi venea să cred şi numai că Mattie o lăsase pe fetiţă să meargă la bătrân. În cazurile de custodie, precum şi în toate celelalte aspecte ale vieţii, legea tinde să pună în proporţie de nouăzeci la sută accent pe puterea financiară a unei persoane, iar dacă Mattie spunea adevărul despre trecutul şi prezentul ei, audierile în acest proces aveau şanse mari să se transforme într-o operetă obositoare până şi pentru bogatul domn Devore. Răpirea i s-ar putea părea, în cele din urmă, o soluţie mult mai eficientă.

– Nu tocmai, a spus. Cred că ăsta-i lucrul cel mai logic, dar nu acesta era de fapt motivul. Pur şi simplu m-am speriat. Nu puteam spune cu precizie de ce. Se făcea şase şi un sfert seara, iar eu îmi spuneam: „De data asta, curva aia cu păr alb n-o va mai aduce înapoi. De data asta o s-o..."

Am aşteptat. Când n-a spus nimic:

– O s-o ce?

– Ţi-am spus, nu ştiu, a zis ea. Dar mă tem pentru Ki încă din primăvară. Când a venit luna iunie, nu am mai putut rezista şi am oprit vizitele. Kyra a fost de atunci, din când în când, supărată pe mine. Sunt destul de sigură că din pricina asta a încercat de Patru Iulie să fugă. Nu vorbeşte foarte mult despre bunicul ei, dar întotdeauna mai sare cu câte un „Ce crezi că face acum buni a'bă, Mattie?" sau cu „Crezi că lu' buni a'bă i-ar plăcea rochiţa mea cea nouă?" Sau vine în fugă la mine şi-mi spune „Tale, male, cale, bale" şi-mi cere o recompensă.

– Care a fost reacţia lui Devore?

– Furie oarbă. A sunat şi a tot sunat, întrebând

mai întâi care e problema, apoi făcând amenințări.

– Amenințări fizice?

– Amenințări de custodie. Mi-o va lua, când va fi terminat cu mine, în ochii lumii voi fi o mamă denaturată, nu aveam nici o șansă, singura mea speranță era să revin la gânduri mai bune și *să mă lași să-mi văd nepoata, blestemăție.*

Am dat din cap.

– „Te rog să nu mă lași deoparte" nu mi se par niște cuvinte rostite de tipul care m-a sunat când mă uitam la focul de artificii, dar astea da.

– Am primit telefoane și de la Dickie Osgood și de la câțiva alți localnici, a spus. Inclusiv de la vechiul prieten al lui Lance, Richie Lattimore. Richie a spus că nu-i fac cinste memoriei lui Lance.

– Cu George Footman cum stă treaba?

– Trece pe-aici cu mașina din când în când. Îmi dă de veste că e cu ochii-n patru. Nu m-a sunat și nici nu s-a oprit. M-ai întrebat de amenințări fizice, și numai să văd mașina de patrulă a lui Footman trecând prin fața casei mele mă face să mă simt amenințată fizic. Mă sperie. Dar în zilele de-acum mi se pare că orice mă sperie.

– Chiar dacă vizitele lui Kyra au încetat.

– Chiar și așa. Mi se pare că... se pregătește de-o furtună. Ca și când e pe cale să se întâmple ceva. Și cu fiecare zi am impresia că sentimentul ăsta devine mai puternic.

– Numărul de telefon al lui John Storrow, am spus. Îl vrei?

A rămas în tăcere, uitându-se în poala ei. Apoi și-a ridicat privirea și a aprobat din cap.

– Dă-mi-l. Și mulțumesc. Din străfundul inimii.

Aveam numărul notat pe-o bucată de hârtie roz dintr-o agendă, în buzunarul din față al pantalonilor. L-a apucat, dar nu l-a luat imediat. Degetele ni se atingeau și se uita la mine cu o nemișcare deconcertantă. Ca și când ar fi știut mai multe decât mine despre motivele pe care le aveam să fac toate astea.

– Ce pot face să te răsplătesc? m-a întrebat; momentul sosise.

– Spune-i lui Storrow tot ce mi-ai spus mie. – Am dat drumul bucății de hârtie roz și m-am ridicat în picioare. – Îmi va ajunge atât. Iar acum trebuie să mă pun în mișcare. O să mă suni să mă anunți cum te-ai înțeles cu el?

– Desigur.

Am mers împreună spre mașina mea. M-am întors către ea când am ajuns. Preț de o clipă, am crezut că-și va petrece brațele în jurul meu și mă va îmbrățișa, un gest de mulțumire care ar fi putut duce la orice, dată fiind starea noastră de atunci – o stare atât de tensionată, încât era aproape melodramatică. Însă era o situație melodramatică, era o poveste pentru copii în care coexistă binele și răul și, dedesubtul lor, o mulțime de porniri sexuale reprimate.

Apoi, luminile unor faruri au apărut de dincolo de creasta dealului, acolo unde se afla magazinul, și au trecut de „Garajul Bun la Toate". S-au îndreptat către noi, mai puternice. Mattie a făcut un pas în spate și și-a pus chiar mâinile la spate, precum un copil certat. Mașina a trecut de noi, lăsându-ne iarăși în întuneric... dar trecuse și momentul. Dacă existase un asemenea moment.

– Mulțumesc pentru cină, am spus. A fost minunată.

– Mulțumesc pentru avocat, sunt sigur că va fi și el minunat, a spus și am râs amândoi. Tensiunea pieri din aer. A vorbit o dată despre tine, să știi. Devore.

M-am uitat mirată la ea.

– Sunt uimit că știe măcar cine sunt. Înainte de astea, adică.

– Știe, sigur că da. A vorbit despre tine cu ceea ce mie mi s-a părut a fi o admirație sinceră.

– Glumești. Trebuie că glumești.

– Nu glumesc. A spus că străbunicul tău și cu străbunicul lui au muncit pe același lot și, în afara pădurii, erau vecini – cred că a spus că nu departe de unde-i acum Debarcaderul lui Boyd. „S-au căcat în aceeași hazna", s-a exprimat el. Încântător, hă? A spus că, dacă doi tăietori de lemne din TR puteau da naștere unor milionari, credea că sistemul funcționa așa cum trebuia s-o facă. „Chiar dacă e nevoie de trei generații pentru asta", a spus. La vremea aceea am interpretat acestea ca pe-o critică mascată la adresa lui Lance.

– E ridicol, orice ar fi vrut să spună cu asta, am zis. Familia mea vine de pe coasta Americii. Din Prout's Neck. De partea cealaltă a statului. Tata a fost pescar și pescar a fost și tatăl lui. La fel și străbunicul. Aruncau năvodul și prindeau homari, nu tăiau copaci.

Toate acestea erau adevărate și, totuși, mintea mi se părea că se blocase la ceva anume. La o amintire legată de ce spunea ea. Poate că, meditând mai îndelung, aveam să-mi aduc aminte.

– E posibil să fi vorbit despre cineva din familia soției tale?

– Mnu. Sunt câțiva Arlen-i în Maine – sunt o familie mare –, însă cei mai mulți sunt încă în Massachusetts. Se ocupă acum cu tot soiul de lucruri, dar, dacă mergi înapoi până prin anii o mie opt sute optzeci, cei mai mulți dintre ei erau mineri și spărgători de pietre în regiunea Malden-Lynn. Devore te lua peste picior, Mattie.

Însă chiar și atunci știam că nu era așa. Poate că reținuse greșit o parte a poveștii – până și tipii cei mai ascuțiți la minte încep să-și piardă acuratețea amintirilor pe când împlinesc optzeci și cinci de ani –, însă Max Devore nu prea era o persoană căreia să-i placă să ia peste picior pe cineva. Am vizualizat o rețea de cabluri nevăzute întinzându-se pe sub pământul de aici, din TR – întinzându-se în toate direcțiile, nevăzute, dar foarte puternice.

Stăteam cu mâna sprijinită de portiera mașinii și acum ea mi-o atinse blând.

– Pot să-ți mai pun o întrebare înainte să pleci? E-o prostie, te avertizez.

– Dă-i drumul. Întrebările prostești sunt o specialitate de-a mea.

– Ai cât de *cât* vreo idee despre ce-i povestea aia, „Bartleby"?

Mi-a venit să râd, dar luna era destul de puternică să-mi dau seama că ea vorbea serios și că, dacă aș râde, i-aș răni sentimentele. Era un membru al clubului de lectură ținut de Lindy Briggs (la care vorbisem și eu o dată pe la sfârșitul anilor optzeci), probabil mai tânără cu cel puțin douăzeci de ani decât restul, și se temea să nu cadă de proastă.

– Eu trebuie să vorbesc prima data viitoare, a spus, şi mi-ar plăcea să pot spune mai mult decât rezumatul poveştii, ca să-şi dea seama că am citit-o. M-am tot gândit la ea până ce a-nceput să mă doară capul şi, pur şi simplu, nu reuşesc s-o înţeleg. Şi mă-ndoiesc că-i una dintre poveştile alea în care totul se limpezeşte ca prin minune în ultimele câteva pagini. Şi am senzaţia că *ar trebui* s-o înţeleg – că sensul e chiar în faţa ochilor mei.

Asta m-a făcut să mă gândesc din nou la cabluri – cabluri împrăştiindu-se în toate direcţiile, o dantelărie subcutanată, legând oamenii şi locurile între ei. Nu le puteai vedea, dar le puteai simţi. Mai cu seamă dacă încercai să scapi de ele. Între timp, Mattie aştepta, uitându-se la mine cu speranţă şi nerăbdare.

– Bine, ascultă, a-nceput şcoala, am spus.

– Ascult. Fii sigur de asta.

– Majoritatea criticilor sunt de părere că *Huckleberry Finn* e primul roman american modern, iar asta-i o interpretare destul de corectă, dar, dacă „Bartleby" ar avea cu o sută de pagini mai mult, cred că aş paria tot ce am pe ea. Ştii ce era acela un scrib?

– Un secretar?

– Asta-i prea mult. Un copist. Un fel de Bob Cratchit din *Poveste de Crăciun*. Numai că Dickens îi dă lui Bob un trecut şi o viaţă de familie. Melville nu-i dă lui Bartleby nimic. E primul personaj existenţialist din proza americană, un tip fără nici o legătură... nici o legătură cu, ştii tu...

Doi tăietori de lemne pot da naştere unor milionari. S-au căcat în aceeaşi hazna.

– Mike?

– Ce e?

– Te simţi bine?

– Sigur. – Mi-am focalizat atenţia cât de bine am putut. – Pe Bartleby îl leagă de viaţă numai munca. În acest sens, e genul de american al secolului douăzeci, nu foarte diferit de Bărbatul în Costum de Flanelă Cenuşie a lui Sloan Wilson sau – într-o versiune sumbră – de Michael Corleone din *Naşul*. Bartleby începe apoi să pună sub semnul întrebării chiar şi munca, acest Dumnezeu al bărbaţilor americani din clasa de mijloc.

Părea puternic impresionată acum şi mi-am spus că era păcat că renunţase la ultimul an de liceu. Era un păcat pentru ea, dar şi pentru profesorii ei.

– Ăsta-i motivul pentru care începe să spună: „Prefer să nu"?

– Da. Gândeşte-te la Bartleby ca la... un balon cu heliu. Doar că o singură funie încă-l mai ţine legat de pământ, iar funia aia e munca lui de copist. Ne putem da seama de cât e această ultimă funie de putredă după numărul din ce în ce mai mare de lucruri pe care Bartleby preferă să nu le mai facă. Într-un sfârşit, funia se rupe şi Bartleby începe să plutească. E-o poveste a naibii de tulburătoare, nu-i aşa?

– Într-o noapte l-am visat, a spus. Deschideam uşa rulotei şi el era acolo, şezând pe scări îmbrăcat în costumul lui negru şi vechi. Era slab. Nu prea mai avea păr. Am spus: „Vrei să te dai la o parte, te rog? Trebuie să cobor şi să atârn rufele."

Iar el a spus: „Prefer să nu." Da, cred **că poţi** spune că-i o poveste tulburătoare.

– Asta înseamnă că încă mai are efect, am spus şi am urcat în maşină. Sună-mă. Spune-mi cum merge treaba cu John Storrow.

– Aşa o să fac. Şi, dacă pot face ceva să te răsplătesc, cere-mi doar.

Cere-mi doar. Cât trebuia să fii de tânără, cât de splendid de ignorantă, să lansezi un asemenea cec în alb?

Geamul portierei era deschis. Am întins braţul prin el şi am strâns-o de mână. Ea m-a strâns înapoi – şi tare.

– Îţi e foarte dor de soţia ta, nu-i aşa? m-a întrebat ea.

– Se vede?

– Uneori.

Nu mă mai strângea, dar mă ţinea în continuare de mână.

– Când îi citeai lui Ki, arătai în acelaşi timp fericit şi trist. N-am văzut-o decât o singură dată pe soţia ta, dar mi s-a părut foarte frumoasă.

Mă gândeam la atingerea mâinilor ei, mă concentram la asta. Acum am uitat complet de ea.

– Când ai văzut-o? Şi unde? Ţi-aminteşti?

A zâmbit, de parcă acestea erau nişte întrebări foarte prosteşti.

– Mi-amintesc. La terenul de softball, în seara în care l-am întâlnit pe soţul meu.

Foarte încet mi-am retras mâna dintr-a ei. Din câte ştiam eu, nici Jo şi nici eu nu fuseserăm deloc în apropierea lui TR-90 în vara lui '94... dar se părea că ştiam greşit. Jo fusese aici într-o marţi la începutul lui iulie. Mersese chiar şi la meciul de softball.

– Eşti sigură că era Jo? am întrebat.

Mattie se uita în depărtare, pe direcţia drumului. Nu la soţia mea se gândea; mi-aş fi pus casa şi pământul de sub ea la bătaie pentru asta – amândouă casele, amândouă pământurile. Se gândea la Lance. Poate că asta era bine. Dacă se gândea la ea, probabil că nu se va uita prea atentă la mine, iar mie nu mi se părea că am în acel moment un control prea mare asupra expresiei pe care o arboram. Ar fi putut vedea pe chipul meu mai mult decât voiam eu să arăt.

– Da, a spus. Stăteam împreună cu Jenna McCoy şi cu Helen Geary – asta se întâmpla după ce mă ajutase Lance să scot butoiaşul cu bere din noroiul în care se înţepenise – şi apoi m-a întrebat dacă vreau să merg la o pizza cu ceilalţi după meci – iar Jenna a spus: „Uite-o pe doamna Noonan" şi Helen a spus: „E soţia scriitorului acela, Mattie, nu-i aşa că poartă o bluză fainâ?" Bluza era imprimată peste tot cu trandafiri albaştri.

Mi-o aminteam foarte bine. Lui Jo îi plăcea pentru că era o glumă – nu *există* trandafiri albaştri, nici sălbatici şi nici de seră. Odată, când era îmbrăcată cu ea, îşi aruncase cu extravaganţă braţele în jurul gâtului meu, şi legănase şoldurile de ale mele şi strigase că ea e trandafirul meu albastru şi că trebuie s-o dezmierd până ce se face roz. M-a durut să-mi amintesc asta, m-a durut tare.

– Stătea pe partea cu baza a treia, în spatele gardului cu ochiuri mari de sârmă, a spus Mattie, alături de-un tip care purta o jachetă maro veche, cu petice la coate. Râdeau împreună de ceva, şi apoi şi-a întors privirea puţin şi s-a uitat direct la mine.

A tăcut pentru o clipă, stând acolo lângă maşina mea, îmbrăcată cum era în rochia ei roşie. Şi-a ridicat părul de pe ceafă, iar apoi l-a lăsat să cadă la loc.

– Direct *la* mine. Chiar m-a văzut. Şi avea o privire... tocmai râsese, însă privirea ei era cumva tristă. De parcă m-ar fi cunoscut. Apoi, tipul şi-a pus braţul pe după mijlocul ei şi au plecat.

Tăcere, cu excepţia greierilor şi a huruitului îndepărtat al unui camion. Mattie a rămas doar aşa pentru o clipă, ca şi când ar fi visat cu ochii deschişi, apoi a simţit ceva şi s-a uitat înapoi la mine.

– E ceva în neregulă?

– Nu. Doar că cine era tipul ăsta cu braţul petrecut pe după mijlocul soţiei mele?

A râs, uşor nesigură.

– Păi, mă-ndoiesc că era prietenul ei, să ştii. Era cu mult mai în vârstă ca ea. Avea cincizeci de ani, poate.

Şi ce dacă? mi-am spus. Eu însumi aveam patruzeci, dar asta nu însemna că nu-mi dădusem seama de cum se mişca trupul lui Mattie sub materialul rochiei sau cum îşi ridicase părul de pe ceafă.

– Adică... glumeşti, nu?

– Nu ştiu sigur. Sunt o mulţime de lucruri pe care nu le ştiu în zilele astea, se pare. Dar, în orice caz, femeia a murit, aşa că ce importanţă ar mai putea avea?

Mattie părea profund întristată.

– Îmi cer scuze, Mike, dacă am călcat în ce nu trebuia.

– Cine *era* bărbatul? Ştii?

A scuturat din cap.

– Am crezut că e un turist – avea aerul acela, poate doar pentru că purta jachetă într-o seară călduroasă de vară –, dar, dacă asta era, nu locuia la Warrington. Pe aceştia îi ştiam pe toţi.

– Şi au plecat de acolo împreună?

– Da.

A vorbit cu reţinere.

– Către parcare?

– Da.

Chiar şi mai reţinută. Şi, de data aceasta, mintea, ştiam lucrul ăsta cu o siguranţă ciudată care întrecea cu mult intuiţia; a fost aproape ca şi când i-aş fi citit gândurile.

Am întins braţul prin geam şi am apucat-o iarăşi de mână.

– Ai spus că, dacă-mi vine în minte ceva cu care să mă răsplăteşti, trebuie doar să cer. Îţi cer. Spune-mi adevărul, Mattie.

Şi-a muşcat buza, s-a uitat în jos la mâna mea care i-o ţinea pe-a ei. Apoi şi-a ridicat privirea în sus la mine.

– Era un tip corpolent. Jacheta aia veche îl făcea să semene puţin cu un profesor de facultate, dar, din câte ştiam eu, putea la fel de bine să fie şi un tâmplar. Avea păr negru. Era bronzat. Au râs o dată împreună, au râs bine, apoi ea s-a uitat la mine şi râsetul i-a dispărut de pe chip. După asta, el şi-a petrecut braţul în jurul ei şi au plecat. – A făcut o pauză. – Nu s-au dus, însă, către parcare. S-au dus către Stradă.

Strada. De acolo, ar fi putut merge înspre nord, de-a lungul malului, până la Sara Laughs. Şi apoi? Cine ştie?

– Nu mi-a spus niciodată că a venit aici în vara aia, am zis.

Mattie a părut că încearcă mai multe răspunsuri şi că nici unul nu-i era pe plac. I-am eliberat mâna. Sosise vremea să plec. De fapt, începusem să-mi doresc să fi plecat cu cinci minute mai devreme.

– Mike, sunt sigură...

– Nu, am spus. Nu eşti. Nu sunt nici eu. Dar am iubit-o mult şi o să încerc să uit de asta. Probabil că nici nu înseamnă nimic şi pe deasupra – ce altceva pot face? Mulţumesc pentru cină.

– Cu plăcere.

Arăta atât de tare că-i vine să plângă, încât i-am luat iarăşi mâna şi i-am sărutat-o.

– Mă simt ca o neroadă.

– Nu eşti o neroadă, am spus.

I-am mai sărutat o dată mâna, apoi am plecat. Şi aceea a fost întâlnirea mea, prima pe care o avusesem în ultimii patru ani.

Conducând spre casă, m-am gândit la o vorbă veche care spune că nu poţi cunoaşte niciodată cu adevărat o persoană. E uşor să rosteşti vorba asta, dar e-un adevărat şoc – la fel de oribil şi de neaşteptat ca şi nişte turbulenţe zdravene într-o cursă aeriană până atunci calmă – să descoperi că-i un fapt cât se poate de adevărat în viaţa cuiva. Îmi tot aminteam de vizita pe care i-o făcusem unui doctor pe probleme de fertilitate, după ce încercaserăm să facem un copil vreme de doi ani fără nici un succes. Doctorul ne spusese atunci că am un depozit de spermă scăzut – nu dezastruos de scăzut, dar suficient de scăzut să fie responsabil de incapacitatea de-a procrea a lui Jo.

– Dacă vreţi un copil, sunt şanse mari să-l aveţi fără vreun ajutor special, spusese doctorul. Atât raportul de forţe, cât şi timpul sunt încă de partea dumneavoastră. S-ar putea întâmpla mâine sau s-ar putea întâmpla peste cinci ani. O să umpleţi vreodată casa cu copii? Probabil că nu. Dar s-ar putea să aveţi doi şi aproape sigur o să aveţi unul dacă o să continuaţi să faceţi treaba aia din care ies ei. – Jo zâmbise. – Amintiţi-vă, plăcerea ţi-o oferă călătoria.

Avuseserăm parte de multă plăcere, sigur că da, clopoţelul lui Bunter sunase de multe ori, dar nu se născuse nici un copil. Apoi Johanna murise, traversând într-o zi toridă parcarea unui centru comercial, iar unul dintre lucrurile din poşeta ei fusese un test de graviditate Norco, pe care nu-mi spusese că vrea să-l cumpere. Aşa cum nu-mi spusese nici că achiziţionase două bufniţe din plastic, care să sperie ciorile, şi să nu se mai uşureze pe estacada dinspre lac.

Ce nu-mi mai spusese?

– Opreşte-te, am murmurat. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai gândi la asta.

Dar n-am putut.

* * *

Când am ajuns înapoi la Sara, magneţii în formă de fructe şi legume de pe uşa frigiderului erau iarăşi aranjaţi în cerc. În mijloc fuseseră îngrămădite trei litere:

b n
u

Am mutat *u*-ul în sus, unde credeam că-i e locul, alcătuind „bun" sau poate o versiune prescurtată de la „bunu". Care ce-nsemna de fapt?

– Aş putea specula cu privire la semnificaţiile lui, dar prefer să nu, am vorbit în casa goală.

M-am uitat la Bunter, elanul, îndemnând clopoţelul din jurul gâtului său ros de molii să sune. Când n-a făcut-o, am desfăcut cele două pachete noi de Magnabet şi am lipit literele pe uşa frigiderului, împrăştiindu-le. Apoi am coborât spre aripa de nord, m-am dezbrăcat şi m-am spălat pe dinţi.

Dezgolindu-mi colţii în faţa oglinzii într-o atitudine ameninţătoare de desen animat spumos, m-am gândit să-l sun iarăşi pe Ward Hankins mâine dimineaţă. I-aş fi putut spune că se mutase de la noiembrie 1993 la iulie 1994 căutarea mea după misterioasele bufniţe din plastic. Ce întâlniri îşi trecuse Jo în agendă pentru acea lună? Ce scuze pentru a pleca din Derry? Şi, o dată ce aş fi terminat cu Ward, aş fi putut-o descoase pe Bonnie Amudson, prietena lui Jo, aş fi putut-o întreba dacă se întâmplase ceva cu Jo în ultima vară a vieţii sale.

De ce n-o laşi să se odihnească în pace? Era vocea aceea extraterestră. *La ce ţi-ar folosi să n-o faci? Să presupunem că a venit în TR după una dintre întâlnirile consiliului director, poate dintr-o toană, s-a întâlnit cu un vechi prieten şi că l-a adus la Sara pentru o cină frugală.* Doar *o cină.*

Şi nu mi-a spus niciodată de asta? am întrebat vocea extraterestră, scuipând pasta de dinţi din

gură şi apoi clădindu-mă. *N-a spus nici măcar o vorbă?*

De unde ştii că n-a făcut-o? mi-a întors-o vocea, iar asta m-a făcut să îngheţ pe când puneam periuţa de dinţi înapoi în cutia pentru medicamente. Vocea extraterestră avea dreptate. Prin iulie '94 eram cufundat adânc în *Cădere liberă*. Jo ar fi putut veni să-mi spună şi că-l văzuse Lon Chaney Junior dansând cu regina, că văzuse dansând Vârcolacii Londonezi, iar eu aş fi spus: „Îhî, iubire, ce interesant" în vreme ce continuam să fac corecturi pe manuscris.

– Prostii, i-am spus reflecţiei din oglindă. Astea-s numai prostii.

Doar că nu erau. Când mă cufundam într-o carte, ieşeam mai mult sau mai puţin din lume; în afară de-o privire fugară peste paginile sportive, nici măcar nu citeam ziarul. Aşa că, da – *era* posibil ca Jo să-mi fi spus că dăduse o fugă până la TR după o întâlnire a consiliului director din Lewiston sau din Freeport, *era* posibil să-mi fi spus că dăduse peste un vechi prieten – poate un alt student de la seminarul de fotografie la care participase în Bates în 1991 – şi *era* posibil să-mi fi spus că luaseră cina împreună pe estacadă, mâncând bureţi negri culeşi chiar de ea la apusul soarelui. Era posibil să-mi fi spus toate acestea şi eu să nu fi auzit nici măcar un cuvânt.

Şi chiar credeam că voi putea scoate ceva sincer de la Bonnie Amudson? Fusese prietena lui Jo, nu a mea, şi s-ar putea să aibă impresia că nu devenise nul jurământul de credinţă cu privire la secretele pe care i le spusese soţia mea.

Lucrul cel mai important era atât de simplu cât era şi de crud: Jo era de patru ani moartă. Era mai bine s-o iubesc şi să las deoparte toate întrebările astea sâcâitoare. Am mai luat o gură de apă direct de la robinet, am agitat-o cu limba şi am scuipat-o.

Când m-am întors în bucătărie să programez aparatul pentru cafea la ora şapte dimineaţa, am văzut un nou mesaj într-un nou cerc de magneţi. Spunea:

trandafir albastru mincinos ha ha

M-am uitat la el preţ de o secundă sau două, întrebându-mă ce-l scrisese şi de ce.

Întrebându-mă dacă era adevărat.

Am întins o mână şi am împrăştiat toate literele departe una de alta. Apoi am mers la culcare.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Am făcut pojar la vârsta de opt ani şi am fost foarte bolnav. „Am crezut că o să mori", mi-a spus tata cândva, iar el nu era un om înclinat spre exagerări. Mi-a povestit despre cum el şi cu mama m-au scufundat într-o noapte în cada plină cu apă rece, amândoi convinşi cel puţin pe jumătate că şocul îmi va opri inima, dar amândoi convinşi în întregime că voi arde în faţa ochilor lor dacă nu vor face *ceva*. Începusem să vorbesc pe-o voce puternică, monstruos distorsionată despre siluetele luminoase pe care le vedeam în cameră – îngeri veniţi să mă ia cu ei, era sigură mama mea terifiată – şi, ultima dată când îmi luase tata temperatura înainte de scufundarea în apă rece, a spus că mercurul vechiului termometru rectal Johnson & Johnson se ridicase până la treizeci şi nouă de grade. După aceea, mi-a spus el, nici nu îndrăznise să o mai verifice.

Nu-mi amintesc de nici o siluetă luminoasă, dar îmi amintesc de o ciudată perioadă de timp în care m-am simţit ca într-un coridor din casa de distracţii a unui bâlci unde rulau în acelaşi timp mai multe filme. Lumea devenise elastică, umflându-se în locuri în care niciodată nu se mai umflase înainte, vălurindu-se în locuri în care întotdeauna fusese

dură. Oamenii – majoritatea părând imposibil de înalți – țâșneau înăuntru și afară din camera mea pe niște picioare ca niște foarfece, ca într-un desen animat. Cuvintele pe care le rosteau bubuiau toate, creând imediat ecouri. Cineva a scuturat o pereche de papuci pentru copii în fața ochilor mei. Mi se pare că mi-l amintesc pe fratele meu, Siddy, vârându-și mâna sub cămașă și scoțând de mai multe ori sunete ca de beșini. Continuitatea se frânsese. Percepeam totul în fragmente, niște cârnăciori bizari întinși pe-o ață otrăvită.

În anii scurși de atunci și până în vara în care m-am întors la Sara Laughs, am suferit obișnuitele boli, infecții și lovituri corporale, dar niciodată ceva asemănător cu interludiul acela febril de la opt ani. Niciodată nu m-am așteptat să se întâmple asta – crezând, presupun, că asemenea experiențe sunt rezervate doar copiilor, oamenilor suferind de malarie și poate celor suferind o prăbușire mentală catastrofică. Dar, în noaptea zilei de șapte iulie și în dimineața celei de opt, am trăit o perioadă de timp uimitor de asemănătoare cu acel delir din copilărie. Vis, trezie, mișcare – toate erau una singură. Vă voi povesti totul cât de bine voi putea, însă nimic din ce voi spune nu va putea exprima ciudățenia acelei experiențe. A fost ca și când descoperisem un pasaj secret chiar sub zidul lumii reale și mă târâsem de-a lungul lui.

Mai întâi a fost muzica. Nu Dixieland, fiindcă nu se auzea nici un corn, dar ceva *ca* Dixieland. Un fel de bebop primitiv, târât. Trei sau patru chitare acustice, o muzicuță, un contrabas (sau poate două).

Pe fundalul acestora se auzea un ropot dur și vesel de tobă, care nu părea să vină de la o tobă adevărată; părea că bate cineva cu mult talent la percuție într-o grămadă de cutii. Apoi s-a alăturat o voce de femeie – o voce de contralto, nu chiar bărbătească, înăsprindu-se la notele mai înalte. Era o voce șugubeață și ultimativă și amenințătoare, toate deodată, și am știut imediat că o auzeam pe Sara Tidwell, cea care nu scosese niciodată un disc. O auzeam pe Sara Laughs și, măi să fie, era *bestială.*

„Știi că mergem la MANderley,
O să dansăm pe NISIderley,
O să cânt cu FORMAderley,
O să ne-nvârtim cât om PUTEAderley...
Învârte-mă, iubire, mda!"

Contrabasurile – da, erau două – au izbucnit într-un ritm nebunesc, precum ritmul din versiunea lui Elvis de la „Baby Let's Play House", și-apoi s-a auzit o chitară: Son Tidwell cântând la chestia aia scărmănată.

Luminile străluceau în întuneric și eu m-am gândit la un cântec din anii cincizeci – Claudine Clark cântând „Party Lights". Și uite-le acolo: felinare japoneze atârnate de copacii de deasupra poeticii cu scările din traverse de cale ferată ce duceau de la casă la apa lacului. Felinare de petrecere ce aruncau cercuri magice de lumină radiantă în întuneric: roșu, albastru și verde.

În spatele meu, Sara își croia drum prin cântecul ei despre Manderley – lui mami îi place să fie în-

drăzneț, lui mami îi place să fie puternic, lui mami îi place să petreacă până dimineață –, însă se stingea. Sara and the Red-Top Boys își instalaseră scena în fața casei, după cum suna, cam pe unde parcase George Footman când venise să-mi livreze citația lui Max Devore. Eu coboram spre lac prin cercuri de lumină radiantă, treceam pe lângă felinarele de petrecere încercuite de fluturi cu aripi moi. Unul își găsise drum în interiorul unui felinar și arunca o umbră monstruoasă, ca de liliac, pe hârtia creponată. Ghivecele pentru flori pe care le pusese Jo lângă scări erau pline cu trandafiri ce înfloresc noaptea. În lumina felinarelor japoneze păreau albaștri.

Acum, formația nu mai era decât un murmur șters; o auzeam pe Sara țipând versurile, croindu-și drum prin cântec râzând, de parcă era cel mai haios lucru pe care-l auzise, toată chestia aia cu Manderley-nisiderley-puteaderley, dar nu mai reușeam să înțeleg fiecare cuvânt. Mai limpede se auzea clipocitul apei lovindu-se de stâncile de la baza scărilor, bubuitul gol al bidoanelor de sub plută și țipătul unui cufundar ieșind din întuneric. Cineva stătea pe Stradă, în dreapta mea, pe marginea lacului. Nu-i puteam vedea fața, dar îi vedeam jacheta maro și tricoul pe care-l purta pe dedesubt. Reverele tăiau câteva litere din mesajul imprimat pe el, așa că acesta arăta astfel:

EPOZ
SP
RMA

Știam chiar și așa ce spunea – în vise, aproape întotdeauna știi, nu-i așa? DEPOZIT DE SPERMĂ NORMAL, o poantă specială á la Village Cafe, dacă ar fi să existe așa ceva vreodată.

Visam toate acestea în dormitorul din aripa de nord și acolo m-am trezit îndeajuns ca să *știu* că visez... doar că mi s-a părut că mă trezesc într-un alt vis, fiindcă suna nebunește clopoțelul lui Bunter și cineva stătea pe coridor. Domnul Depozit de Sperma Normal? Nu, nu el. Silueta pe care o alcătuia umbra pe ușă nu era tocmai umană. Era scofâlcită, brațele erau indistincte. M-am ridicat în capul oaselor în clinchetul argintiu al clopoțelului, strângând în jurul brâului gol un colț de cearșaf ieșit de sub saltea, convins că pe coridor se afla arătarea aceea înfășurată în lințoliu – arătarea ieșise din mormânt să mă prindă.

– Te rog, nu, am spus pe-o voce uscată și tremurată. Te rog, nu, te rog.

Umbra de pe ușă și-a ridicat brațele.

– *Nu-i decât o întâlnire sătească, iubire!* a cântat vocea veselă și furioasă a Sarei Tidwell. *Nu-i decât horă fără sfârșit!*

M-am lăsat la loc pe spate și mi-am tras cearșaful peste față într-un gest copilăresc de negare... și uite că stăteam pe fâșia noastră mică de plajă, îmbrăcat doar în chiloți. Picioarele îmi erau până la glezne scufundate în apă. Era călduță, așa cum e mereu lacul pe la mijlocul verii. Umbra mea difuză era proiectată în două direcții, într-una din ele de luna subțire care plutea jos deasupra apei, în cealaltă de felinarul japonez în care se prinsese fluturele de noapte. Bărbatul de pe potecă dispăruse,

dar lăsase o bufniță din plastic în locul unde stătuse. Se uita țintă la mine cu niște ochi înghețați, cu cearcăne aurii.

– Hei, irlandezule!

M-am uitat în depărtare la plută. Acolo era Jo. Trebuie să se fi urcat pe ea tocmai atunci, fiindcă apa încă mai picura de pe ea și părul îi era lipit de obraji. Purta costumul de baie în două bucăți cenușiu cu bretele roșii, din fotografia pe care o găsisem eu.

– A trecut mult timp, irlandezule – ce spui?

– Să spun despre ce? am strigat înapoi, deși știam la ce se referă.

– Despre asta!

Și-a așezat mâinile pe sâni și a strâns. Apa a început să-i iasă printre degete și să i se prelingă peste încheieturi.

– Haide, irlandezule, a spus de lângă și de deasupra mea, haide, nenorocitule, să mergem.

Am simțit cum încearcă să-mi ia cearșaful, trăgându-l încet dintre degetele mele amorțite de somn. Am închis ochii, dar mi-a luat mâna și a așezat-o între picioarele ei. Când am dat de pânza aceea mătăsoasă și am început s-o rup, ea a început să-mi maseze ceafa cu degetele.

– Nu ești Jo, am spus. Cine ești?

Dar nu era nimeni acolo care să-mi răspundă. Mă aflam în pădure. Era întuneric și, pe lac, cufundarii țipau. Mergeam pe potecă spre studioul lui Jo. Nu era un vis; simțeam aerul răcoros pe piele și, din când în când, înțepătura unei pietre în talpa sau în călcâiul meu goale. Un țânțar mi-a bâzâit pe la ureche și l-am îndepărtat cu mâna. Purtam boxeri

și, la fiecare pas, se frecau de-o erecție imensă și pulsândă.

– Ce dracu-i asta? am întrebat, în vreme ce micuțul studio construit din scânduri al lui Jo începea să se vadă în întuneric. M-am uitat în spate și am văzut-o pe Sara pe deal, nu femeia, ci casa, o cabană lungă îndreptată spre lacul dominat de noapte. – Ce mi se-ntâmplă?

– Totu-i în regulă, Mike, a spus Jo.

Stătea pe plută, uitându-se la mine cum înot către ea. Și-a așezat mâinile la ceafă precum un fotomodel într-un calendar, făcându-și sânii să se ridice, mai plini, în cupele sutienului de la costumul de baie. Ca și în fotografie, îi vedeam sfârcurile înțepând materialul. Înotam în chiloți, având aceeași erecție imensă.

– Totu-i în regulă, Mike, a spus Mattie în dormitorul din aripa de nord și am deschis ochii.

Ședea lângă mine în pat, netedă și goală în strălucirea slabă a luminii de veghe. Avea părul desfăcut, îi curgea pe umeri. Sânii ei erau mici, de mărimea cestilor pentru ceai, sfârcurile însă erau mari și întinse. Între picioarele ei, unde încă se mai odihnea mâna mea, se afla un smoc de păr blond, la fel de mătăsos ca puful. Trupul ei era învăluit în umbre, asemănătoare cu aripile de fluture, asemănătoare cu petalele de trandafir. Emana ceva disperant de atractiv cum stătea acolo – semăna cu premiul pe care știi că nu-l vei câștiga niciodată la galeria de tir sau la aruncarea cu cercul la un bâlci. Cel pe care-l țin pe raftul de sus. Și-a vârât mâna sub așternut și și-a închis degetele pe materialul întins al chiloților mei.

Totu-i în regulă, asta nu-i decât o horă fără sfârşit, a spus vocea extraterestră pe când urcam scările către studioul soţiei mele. Am rămas locului, am dibuit cheia de sub covoraş şi am scos-o la iveală.

Am urcat scara până pe plută, ud şi picurând apă, precedat de-un organ sexual congestionat – este ceva, mă întreb, mai comic involuntar ca un bărbat excitat sexual? Jo stătea întinsă pe scânduri în costumul ei de baie ud. Am tras-o pe Mattie în pat cu mine. Am deschis uşa studioului lui Jo. Toate aceste lucruri s-au întâmplat în acelaşi timp, împletite laolaltă, asemeni firelor unei frânghii sau unor curele exotice. Cel cu Jo părea cel mai mult a fi un vis, cel cu studioul, în care traversam încăperea şi mă uitam la vechiul meu IBM verde, cel mai puţin. Mattie în dormitorul din aripa de nord se afla undeva la mijloc.

Pe plută, Jo a spus:

– Fă ce vrei.

În dormitorul din aripa de nord, Mattie a spus:

– Fă ce vrei.

În studio, nimeni nu trebuia să-mi spună nimic. Acolo înăuntru ştiam *exact* ce voiam să fac.

Pe plută, mi-am aplecat capul şi mi-am aşezat gura pe unul dintre sânii lui Jo şi am supt sfârcul acoperit de pânză. Am simţit gust de material ud şi de lac rece. S-a întins să mă atingă acolo unde mă ridicasem şi am lovit-o peste mână. Dacă mă atingea, ejaculam imediat. Am supt, bând apa îmbibată în bumbac, bâjbâind cu mâinile, mai întâi mângâind-o pe fund, apoi trăgându-i jos slipul costumului de baie. I l-am scos şi ea s-a lăsat în genunchi.

M-am lăsat şi eu, reuşind într-un sfârşit să scap de chiloţii uzi şi grei şi aruncându-i peste bikinii ei. Ne-am întâlnit astfel faţă în faţă, eu gol, ea aproape goală.

– Cine era tipul de la meci? am gâfâit. Spune-mi cine era, Jo?

– Nimeni important, irlandezule. Doar o altă mână de oase.

A râs, apoi s-a aşezat pe picioare şi s-a uitat ţintă la mine. Buricul ei era o adâncitură mică şi neagră. Era ceva ciudat şi atractiv de şerpesc în poziţia pe care o luase.

– Totu-i moarte acolo jos, a spus şi şi-a aşezat palmele reci şi degetele albe şi zbârcite de apă pe obrajii mei. Mi-a întors capul şi apoi mi l-a aplecat în aşa fel, încât să mă uit în lac. Sub apă am văzut plutind cadavre în descompunere, purtate de cine ştie ce curent de adâncime. Ochii lor uzi se holbau. Nasurile lor mâncate de peşti se căscau. Limbile le ieşeau printre buzele albe asemenea cârceilor plantelor de apă. Câţiva dintre morţi trăgeau după ei baloane palide de mate ca nişte meduze; alţii nu erau mai mult decât nişte oase. Totuşi, nici vederea acestui osuar plutitor ieşit la paradă nu mă putea distrage de la ce-mi doream. Mi-am smucit capul din mâinile ei, am împins-o pe spate pe scânduri şi am potolit în sfârşit ceea ce era atât de tare şi de hrăpăreţ, îndesând-o adânc. Ochii ei argintaţi de lumina lunii s-au uitat mari în sus la mine, prin mine, şi am observat că o pupilă era mai mare decât cealaltă. Aşa îi arătaseră ochii pe monitorul tv când o identificasem la Morga Districtului Derry. Era moartă. Soţia mea era moartă şi eu îi regulam

cadavrul. Nici măcar conştientizarea acestui lucru nu m-a putut face să mă opresc.

– Cine era? am strigat la ea, acoperindu-i carnea rece cum zăcea acolo pe scândurile ude. Cine era, Jo, pentru numele lui Christos, spune-mi odată cine era?

În dormitorul din aripa de nord am tras-o pe Mattie deasupra mea, îmbătându-mă cu senzaţia pe care mi-o dădea atingerea acelor sâni mici pe piept şi lungimea picioarelor ei încolăcitoare. Apoi am rostogolit-o pe partea cealaltă a patului. I-am simţit mâna încercând să mă atingă şi am lovit-o – dacă mă atingea acolo unde voise să mă atingă, ejaculam imediat.

– Desfă-ţi picioarele, grăbeşte-te, am spus, iar ea şi le-a desfăcut.

Am închis ochii, eliminând toate celelalte impulsuri senzoriale în faţa acestuia. M-am apăsat înainte, apoi m-am oprit. Am făcut o mică modificare, împingându-mi penisul congestionat cu latura palmei, apoi am mişcat din şolduri şi am pătruns în ea asemenea unui deget într-o mănuşă drapată cu mătase. S-a uitat în sus la mine cu ochii larg deschişi, apoi şi-a aşezat o palmă pe obrazul meu şi mi-a răsucit capul.

– Totu-i moarte acolo afară, a spus, explicând parcă doar ceea ce era evident.

Pe fereastră am văzut Fifth Avenue între anii cincizeci şi şaizeci – se vedeau toate magazinele alea dichisite, Bijam and Bally, Tiffany and Bergdorf's şi Steuben Glass. Acolo era Harold Oblowski, mergând spre nord şi legănându-şi servieta din piele de porc (cea pe care i-o dăduserăm Jo şi cu

mine de Crăciun cu un an înainte să moară ea). Lângă el, ducând o geantă de mână Barnes and Noble, se afla frumoasa şi magnifica Nola, secretara lui. Numai că aerul ei bonom dispăruse. Acesta era un schelet rânjit, cu mandibula îngălbenită, îmbrăcat într-un taior Donna Karan şi încălţat cu cizme din piele de aligator; în locul degetelor, nişte oase deşirate şi descărnate ţineau de mânerul genţii. Dinţii lui Harold ieşeau prin rânjetul lui obişnuit de agent, extins acum până la graniţa obscenităţii. Costumul lui preferat, cel cu doi piepţi, gri-cenuşiu, de la Paul Stuart, flutura pe el ca o velă într-o briză proaspătă. Peste tot împrejurul lor, pe ambele laturi ale străzii, umblau morţi vii – mame-mumii ducând de mână copii-cadavre sau plimbându-i în cărucioare scumpe, uşieri zombi, skateboarderi reîntorşi la viaţă. Colo, un bărbat negru, înalt, cu câteva ultime fâşii de carne atârnându-i de oasele feţei asemeni unor bucăţi de piele de căprioară tăbăcită, îşi plimba alsacianul scheletic. Şoferii de taxi putrezeau în bătaia muzicii raga[1]. Chipurile care se uitau în jos din autobuzele aflate în trecere erau nişte cranii, fiecare purtând propria versiune a rânjetului lui Harold – *Hei, ce mai faci, ce-ţi mai face nevasta, cum îs copiii, ai mai scris v-o carte bună-n ultima vreme?* Vânzătorul de alune intrase în putrefacţie. Totuşi, nici una din aceste imagini nu mă putea potoli. Eram în flăcări. Mi-am strecurat mâinile sub fesele ei, am ridicat-o, muşcând cearşaful (desenul, am observat fără mirare,

[1]raga – o formă tradiţională de muzică hindusă, bazându-se foarte mult pe ritm, păstrând însă mesajul religios – n. tr.

consta în nişte trandafiri albaştri) până ce l-am scos de sub saltea, ca să n-o muşc pe ea de gât, de umăr, de sâni, de oriunde puteau ajunge dinţii mei.

– Spune-mi cine era! am strigat la ea. Ştii, ştiu că ştii!

Vocea îmi era atât de înfundată din cauza aşternuturilor pe care le muşcam, că mă-ndoiesc c-ar fi înţeles altcineva în afară de mine ce spuneam.

– Spune-mi, curvo!

Pe poteca dintre studioul lui Jo şi casă, stăteam în întuneric cu maşina de scris în braţe şi cu erecţia aceea călătoare dintr-un vis într-altul, fremătând sub greutatea metalică a IBM-ului – eu fiind pregătit şi nimeni nevrând să mă satisfacă. Cu excepţia, poate, a brizei de noapte. Apoi am devenit conştient că nu mai eram singur. Arătarea înfăşurată în linţoliu era în spatele meu, ademenită ca fluturii de felinarele pentru petreceri. A râs – un râs dogit, spart, de fumător, care-ar fi putut aparţine numai unei femei. N-am observat mâna care s-a întins în jurul şoldurilor mele să mă apuce – îmi stătea maşina de scris în cale –, dar nu aveam nevoie s-o vadă ca să ştiu că era maro la culoare. M-a strâns încet, din ce în ce mai puternic, degetele mişcându-se ca nişte viermi.

– Ce vrei să ştiu, dulceaţă? m-a întrebat din spate. Încă râzând. Încă tachinându-mă. – Chiar vrei să ştii totul? Vrei să ştii sau vrei să simţi?

– Oh, mă omori! am strigat.

Maşina de scris – în jur de treisprezece kilograme de IBM Selectric – mi se legăna în braţe. Îmi simţeam muşchii întinzându-se asemenea unor corzi de chitară.

– Vrei să ştii cine era, dulceaţă? Bărbatul ăla scârbos?

– *Rezolvă-mă doar, curvo!* am ţipat.

A râs din nou – râsetul acela gâjâit care aproape că semăna cu o tuse – şi m-a strâns acolo unde-mi făcea bine să mă strângă.

– Abţine-te, a spus. Abţine-te, frumuşelule, de nu vrei să mă sperii şi să-ţi smulg chestia asta a ta chiar din...

Am pierdut restul când întreaga lume a explodat într-un orgasm atât de profund şi de puternic, că mi s-a părut că m-a spulberat de-a dreptul. Mi-am dat capul pe spate asemenea unuia care e spânzurat şi am ejaculat, uitându-mă în sus la stele. Am strigat – trebuia s-o fac – şi, pe lac, doi cufundari au strigat înapoi.

În acelaşi timp, mă aflam pe plută. Jo dispăruse, dar auzeam slab muzica formaţiei – Sara şi Sonny şi the Red-Top Boys rupând-o pe „Black Mountain Rag". M-am ridicat în picioare, uluit şi epuizat, regulat până la golire. Nu puteam vedea poteca ce ducea în sus spre casă, dar îi puteam discerne traseul şerpuit după felinarele japoneze. Chiloţii mei zăceau lângă mine într-un morman mic şi ud. I-am ridicat şi am început să îi îmbrac, doar fiindcă nu voiam să înot înapoi spre mal cu ei în mână. M-am oprit cu ei întinşi între genunchi, uitându-mă la degetele mele. Erau murdare de-o carne putredă. De sub unghiile tăiate scurt ieşeau şuviţe de păr smuls din rădăcini. Păr de cadavru.

– Oh, Iisuse, am gemut. M-a părăsit puterea. Am sărit în apă. Mă aflam în dormitorul din aripa de nord. Aterizasem în ceva cald şi, la început, am

crezut că e spermă. Strălucirea slabă a luminii de veghe scotea la iveală, totuşi, o materie mai închisă la culoare. Mattie dispăruse şi patul era plin de sânge. Zăcând în mijlocul acelei bălţi se afla ceva pe care, la o primă privire, l-am confundat cu o halcă de carne sau cu o bucată de organ. M-am uitat mai de-aproape şi am observat că era un animal din pluş, un obiect cu blană neagră înroşită de sânge. Am rămas într-o rână uitându-mă la el, vrând să sar din pat şi să plec în goană din cameră, dar nereuşind s-o fac. Muşchii îmi căzuseră într-un leşin de moarte. Cu cine făcusem eu sex de fapt în pat? Şi ce-i făcusem? Pentru numele lui Dumnezeu, ce?

– Nu cred minciunile astea, m-am auzit spunând şi, ca şi când ar fi fost o incantaţie, m-am simţit lovit înapoi la un loc. Nu s-a întâmplat chiar asta, dar e singurul fel de-a o spune şi de-a mă apropia de ceea ce s-a întâmplat. Erau trei de mine – unul pe plută, unul în dormitorul din aripa de nord, unul pe potecă – şi fiecare dintre ei a simţit acea lovitură puternică, de parcă i-ar fi crescut vântului un pumn. Am văzut o întunecime grăbită şi, în ea, am auzit clinchetul argintiu al clopoţelului lui Bunter. Apoi s-a stins, iar eu m-am stins cu el. Pentru scurtă vreme, n-am existat absolut niciunde.

* * *

M-am întors la ciripitul obişnuit al păsărilor din vacanţele de vară şi la acel întuneric roşiatic specific care înseamnă că soarele străluceşte dincolo de pleoapele tale închise. Aveam gâtul înţepenit, capul

îmi stătea înclinat într-un unghi ciudat, picioarele îmi erau într-un mod ciudat îndoite sub mine şi-mi era cald.

Am ridicat capul cu o crispare de durere, ştiind chiar atunci când am deschis ochii că nu mă mai aflam în pat, că nu mai eram pe plută, că nu mai eram pe poteca dintre casă şi studio. Sub mine erau podelele dure şi neîngăduitoare.

Lumina era orbitoare. Am închis la loc ochii strâns şi am mormăit ca un mahmur. I-am deschis înapoi uşor în spatele mâinilor aşezate căuş în faţa lor, am aşteptat să se obişnuiască, apoi i-am descoperit cu grijă, m-am ridicat complet în capul oaselor şi m-am uitat în jur. Mă aflam pe coridorul de la etaj, stând pe jos sub aparatul de aer condiţionat stricat. Mesajul doamnei Meserve încă mai atârna lipit de el. În faţa biroului meu se afla IBM-ul verde cu o bucată de hârtie introdusă în jurul tamburului. M-am uitat în jos spre picioare şi am observat că erau murdare. De tălpi erau prinse ace de brad şi unul dintre degetele mari era zgâriat. M-am ridicat în picioare, m-am legănat puţin (piciorul stâng amorţise), apoi m-am sprijinit cu o mână de perete şi am stat în loc. M-am uitat în jos la mine. Purtam boxerii cu care mersesem la culcare şi nu mi se părea că-mi dădusem drumul în ei. Am tras de elasticul lor şi m-am uitat înăuntru. Mădularul meu arăta cum arată de obicei; mic şi moale, zbârcit şi adormit în tufa lui de păr. Dacă Jucăria lui Noonan pornise într-o aventură în acea noapte, acum nu mai păstra nici un semn.

– În mod clar mi s-a părut o aventură, am croncănit. Mi-am şters transpiraţia de pe frunte cu bra-

ţul. Era năduşeală aici sus. – Şi nu de genul celor despre care citeşti în *The Hardy Boys*.

Apoi mi-am amintit de cearşaful îmbibat în sânge din dormitor şi de animalul de pluş zăcând într-o rână în mijlocul lui. Nu simţeam nici urmă de uşurare în această amintire, sentimentul acela de slavă-cerului-c-a-fost-doar-un-vis pe care-l încerci după un coşmar deosebit de urât. Mi se părea la fel de real ca orice alt lucru pe care-l experimentasem în acel delir febril când avusesem pojar... iar toate acele lucruri *fuseseră* reale, distorsionate doar de creierul meu supraîncins.

M-am împleticit până la scări şi le-am coborât şchiopătat, ţinându-mă tare de balustradă în caz că piciorul meu amorţit va ceda. La baza lor, m-am uitat uimit prin sufragerie, ca şi când aş fi văzut-o pentru prima dată, şi apoi am şchiopătat pe coridorul aripii de nord.

Uşa de la dormitor era întredeschisă şi, preţ de o clipă, nu m-am putut convinge s-o împing până-n perete şi să intru. Eram foarte speriat, iar mintea continua să încerce să revadă un vechi episod din *Alfred Hitchcock vă prezintă*, cel despre bărbatul care-şi strangulează soţia în timpul unei furii de beţie. Îşi petrece jumătate de oră căutând-o şi o găseşte într-un sfârşit în cămară, umflată şi cu ochii larg deschişi. Kyra Devore era singurul copil de vârsta animalelor din pluş pe care-l întâlnisem recent, însă ea dormea în linişte sub pătura ei cu trandafiri când am lăsat-o pe mama ei şi am plecat spre casă. Era o prostie să cred că am condus tot drumul înapoi până la Wasp Hill Road, îmbrăcat probabil în nimic altceva decât în boxeri, că am...

Ce? Că am violat-o pe femeie? Că am adus copilul aici? În somn?

Maşina de scris am adus-o în somn, nu-i aşa? E chiar la etaj, în blestematul ăla de coridor.

Mare diferenţă mai e şi între a merge douăzeci şi şapte de metri prin pădure şi a face opt kilometri cu maşina pe şosea...

Nu aveam de gând să stau acolo şi să ascult cum se ceartă vocile astea în mintea mea. Dacă nu eram nebun – şi nu credeam că sunt –, ascultând vocile nemernicilor ăia certăreţi aş fi ajuns probabil în acest stadiu, cu expresul chiar. Am întins mâna şi am împins uşa dormitorului.

Pentru o clipă chiar am *văzut* un desen împrăştiat, de caracatiţă sângerie, îmbibat în cearşaf, atât îmi era groaza de reală şi de concentrată. Apoi am strâns ochii puternic, i-am deschis şi m-am uitat iarăşi. Aşternuturile erau boţite, cearşaful era aproape complet scos de sub saltea. Puteam vedea învelitoarea din satinul matlasat al saltelei. Una dintre perne zăcea aruncată la capătul dinspre picioare al patului. Cealaltă era mototolită pe jos. Covoraşul – ţesut de Jo – stătea strâmb, iar paharul meu cu apă era aşezat cu buza în jos pe noptieră. Dormitorul arăta ca şi când ar fi fost scena unei lupte sau a unei orgii, însă nu a unei crime. Nu era nici urmă de sânge şi nici un animal de pluş cu blană neagră nu zăcea pe pat.

Am căzut în genunchi şi m-am uitat sub pat. Nimic – nici măcar gogoloaie de praf, graţie Brendei Meserve. M-am uitat iarăşi la cearşaf, mai întâi trecându-mi o mână peste geografia lui încreţită, apoi trăgându-l înapoi în jos şi prinzând la loc colţurile

lui elastice. Mare invenție cearșafurile astea; dacă femeile ar fi acordat Medalia Libertății și nu o adunătură de politicieni albi care n-au făcut niciodată un pat și n-au spălat niciodată în viața lor un coș de haine, tipul care a inventat cearșafurile cu elastic fără îndoială ar fi primit deja o bucată din aceea de tinichea. În cadrul unei ceremonii ținute la Rose Garden.

O dată cearșaful îndreptat ca-n palmă, l-am inspectat din nou. Nici urmă de sânge, nici măcar o picătură. Nici vreo pată întărită de spermă nu se vedea. La prima nici măcar nu mă așteptasem cu adevărat sau așa începusem deja să-mi spun), dar cum rămâne cu cea din urmă? În cel mai rău caz, avusesem cel mai creativ vis erotic din lume – un triptic în care regulasem două femei și o a treia mă masturbase, și totul în același timp. Mi se părea că încerc și senzația aceea de dimineața-de-după, cea pe care o încerci când partida de sex din noaptea trecută a fost de genul celor care-ți iau mințile. Dar, dacă avuseseră loc focuri de artificii, unde era praful de pușcă ars?

– În studioul lui Jo, foarte probabil, am vorbit în camera goală, însorită. Sau pe poteca dintre aici și acolo. Bucură-te numai că n-ai lăsat-o în Mattie Devore, bătrâne. N-ai nevoie de-o aventură cu o văduvă post-adolescentină.

O parte din mine n-a fost de acord cu asta; o parte din mine credea că Mattie Devore era exact ceea ce *aveam* nevoie. Însă nu făcusem sex cu ea noaptea trecută, așa cum nu făcusem nici cu soția mea moartă pe plută și cum nu fusesem masturbat de Sara Tidwell. Acum că văzusem că nu omorâsem nici o copilă frumoasă, gândurile mi s-au întors înapoi la mașina de scris. De ce o luasem? De ce făcusem efortul ăsta?

O, măi, să fie. Ce întrebare prostească. Poate că soția mea ținea secrete față de mine, poate că avea chiar o aventură; poate că în casă erau fantome; poate că, la un kilometru sud de unde mă aflam, era un bătrân bogat care voia să mă străpungă cu un băț ascuțit și apoi să-l rupă; poate că erau și câteva jucării în podul meu sărăcăcios, dacă tot veni vorba. Dar, stând acolo în trâmba strălucitoare de lumină, uitându-mă la umbra mea de pe peretele opus, numai un singur gând părea să conteze: mersesem la studioul soției mele și luasem mașina de scris, și nu exista decât un singur motiv pentru un asemenea gest.

Am intrat în baie, voind să scap de transpirație și de mizeria de pe picioare înainte să fac altceva. Am întins mâna spre clanța de la cabina dușului, apoi m-am oprit. Cada era plină cu apă. Fie o umplusem eu în timpul somnului din cine știe ce motiv... fie o umpluse altcineva. Am întins mâna spre dop, apoi m-am oprit iarăși, amintindu-mi de clipa aceea de pe marginea lui Route 68, când mi se umpluse gura de gustul apei reci. Mi-am dat seama că așteptam să mi se întâmple asta din nou. Când nu s-a întâmplat, am scos dopul să las apa să se scurgă și am dat drumul la duș.

Aș fi putut aduce Selectric-ul la parter, l-aș fi putut chiar târî până pe estacadă, unde se simțea o briză ușoară venind dinspre lac, dar n-am făcut-o. Îl adusesem până la ușa biroului, iar biroul era locul în

care lucram... locul în care *puteam* lucra. Lucram acolo chiar şi dacă temperatura de sub streaşină se ridica la patruzeci şi nouă de grade... ceea ce, pe la trei după-amiaza, chiar se putea întâmpla.

Hârtia introdusă în maşină era o veche copie la indigo a unei facturi roz de la Click!, atelierul foto din Castle Rock de unde-şi cumpăra Jo cele de trebuinţă când locuiam aici. O aşezasem în aşa fel încât partea albă să stea cu faţa la picioruşele cu caracterul Courier. Scrisesem pe ea numele celor din micuţul meu harem, ca şi când aş fi încercat din răsputeri să fac un raport asupra visului meu cu trei faţete chiar în timp ce se desfăşura:

```
Jo Sara Mattie Jo Sara Mattie Mattie Mattie
Sara Sara Jo Johanna Sara Jo MattieSaraJo.
```

Sub acestea, cu minuscule:

```
depozit de spermă normal spermă depozi
totu-i trandafiriu
```

Am deschis uşa de la birou, am dus maşina de scris înăuntru şi am aşezat-o în vechiul ei loc sub posterul cu Richard Nixon. Am tras hârtia roz din tambur, am mototolit-o şi am aruncat-o la coşul de gunoi. Apoi am luat ştecherul Selectric-ului şi l-am introdus în priza de lângă podea. Inima îmi bătea tare şi repede, aşa cum bătea când aveam treisprezece ani, şi urcam scara către trambulina cea mai înaltă de la bazinul olimpic. Urcasem scara aceea de trei ori la vârsta de doisprezece ani şi apoi o coborâsem din nou; când împlinisem treisprezece,

însă, nu mai puteam face pe fricosul – trebuia să sar de-adevăratelea.

Mi s-a părut că văd un ventilator într-un colţ al dulapului, în spatele cutiei însemnată cu INSTRUMENTE. Am pornit în acea direcţie, apoi m-am întors înapoi cu un râs strâmb şi fals. Mai avusesem înainte momente de voinicie, nu-i aşa? Da. Şi apoi chingile de fier mi se prinseseră în jurul pieptului. Ar fi o prostie să scot ventilatorul şi să descopăr după aceea că, în definitiv, nu am ce căuta în camera asta.

– Ia-o uşurel, am spus, ia-o uşurel.

Numai că nu puteam, nu puteam mai mult decât putuse băiatul acela pirpiriu în slip de baie purpuriu şi ridicol s-o ia uşurel când ajungea la capătul trambulinei, piscina fiind atât de verde sub el, feţele ridicate spre el ale băieţilor şi ale fetelor din ea părând atât de mici, atât de *mici*.

M-am aplecat spre unul dintre sertarele din partea dreaptă a mesei de lucru şi am tras atât de tare de el, că a ieşit complet din locaş. Mi-am ferit piciorul gol din zona lui de aterizare chiar la timp şi am izbucnit într-un râs lătrat, puternic şi lipsit de bună-dispoziţie. În sertar se afla o jumătate de bax de hârtie. Marginile aveau aspectul acela pergamentos pe care-l capătă hârtia după o perioadă prea lungă de vreme. De-abia am apucat să cu dau ochii de ea, că mi-am adus aminte că adusesem provizii proaspete cu mine – hârtie cu mult mai proaspătă ca asta. Am lăsat-o unde se afla în acel moment şi am pus sertarul la loc în fanta lui. A trebuit să încerc de mai multe ori până să-l fixez pe şine; îmi tremurau mâinile.

Într-un sfârşit, m-am aşezat în scaunul meu de la birou, auzind aceleaşi vechi pârâituri când mi-a simţit greutatea şi acelaşi huruit al roţilor când l-am tras mai în faţă, pitindu-mi picioarele sub tăblia mesei. Apoi, am rămas în loc în faţa tastaturii, transpirând abundent, amintindu-mi în continuare de trambulina de la piscină, cât de elastică fusese sub picioarele mele goale în vreme ce mergeam de-a lungul ei, amintindu-mi de ecourile pe care le iscau vocile de sub mine, amintindu-mi de mirosul de clor şi de vâjâitul egal şi jos al aparatului de aerisire: *flop-flop-flop-flop*, ca şi când apa ar fi avut propria ei bătaie de inimă secretă. Stătusem la capătul trambulinei, întrebându-mă (şi nu pentru prima dată!) dacă puteai paraliza dacă aterizai greşit în apă.

Probabil că nu, dar puteai muri de frică. Existau cazuri documentate în privinţa asta în emisiunea *Ripley vă prezintă: Incredibil, dar adevărat*, care-mi folosise ca ştiinţă între vârsta de opt şi paisprezece ani.

Dă-i drumul! a strigat vocea lui Jo. Varianta mea a vocii ei era de obicei calmă şi răbdătoare; de data aceasta a fost o voce stridentă. *Nu mai trage mâţa de coadă şi dă-i drumul!*

M-am întins după butonul de pornire al IBM-ului, amintindu-mi acum de ziua în care aruncasem programul Word Şase în lada cu gunoi a PowerBook-ului. *Rămâi cu bine, prieten vechi*, îmi spusesem.

– Te rog, fă ca de data asta să meargă, am spus. Te rog.

Mi-am coborât mâna şi am apăsat butonul. Maşina s-a pornit. Panoplia cu litere a făcut o mişcare preliminară, asemeni unui dansator de balet stând pe marginea scenei, aşteptând să-şi înceapă numărul. Am luat o foaie de hârtie, am observat că degetele mele transpirate o pătaseră şi nu mi-a păsat. Am introdus-o în maşină, am centrat-o, apoi am scris

Capitolul întâi

şi am aşteptat să se dezlănţuie furtuna.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Ţârâitul telefonului – sau, mai precis, felul în care am *perceput* eu ţârâitul telefonului – a fost la fel de familiar ca şi pârâitul scaunului sau zumzetul bătrânului IBM Selectric. Mi s-a părut că vine de departe la început, apoi că se apropie asemeni unui tren ce coboară printr-un pas fluierând.

Nici în biroul meu şi nici în al lui Jo nu era trasă nici o extensie; telefonul de la etaj, un aparat cu disc de modă veche, se afla pe o masă în hol, între ele – în ceea ce Jo numea „ţara nimănui". Temperatura acolo trebuia să fie de cel puţin treizeci şi două de grade, însă aerul mi se părea răcoros pe piele după cel din birou. Eram atât de uns de transpiraţie, că arătam ca o versiune cu burtică a băieţilor musculoşi pe care-i vedeam uneori când făceam exerciţii de forţă.

– Alo?

– Mike? Te-am trezit? Dormeai?

Era Mattie, însă era o altă Mattie faţă de cea din seara trecută. Aceasta nu era temătoare şi nici măcar reţinută; aceasta părea atât de fericită, că aproape dădea pe afară. Era aproape cu siguranţă acea Mattie care-l atrăsese pe Lance Devore.

– Nu dormeam, am spus. Scriam puţin.

– Fugi de-aici! Am crezut că te-ai retras.

– Şi eu am crezut asta, am spus, dar poate că m-am pripit puţin cu judecata. Ce se întâmplă? Pari în al nouălea cer.

– Tocmai am terminat de vorbit la telefon cu John Storrow...

Chiar aşa? De cât timp stăteam, totuşi, la etaj? M-am uitat la încheietura mâinii şi n-am văzut decât un cerc alburiu. Era pielea cinci şi un sfert de pistrui, după cum spuneam când eram mici; ceasul meu era jos, în dormitorul din aripa de nord, zăcând probabil într-o baltă de apă din paharul meu de noapte răsturnat.

– ... vârsta lui şi că îl poate cita pe celălalt fiu!

– Oau, am spus. M-ai pierdut. Ia-o de la capăt şi mergi mai încet.

Aşa a făcut. Ştirile importante nu iau mult să fie spuse (rareori iau): Storrow venea mâine. Va ateriza pe Aeroportul Districtual şi va sta la hotelul Lookout Rock de pe Castle View. Ei doi vor petrece mare parte din ziua de vineri discutând despre caz.

– Oh, şi ţi-a găsit şi ţie un avocat, a spus. Să te însoţească la depoziţie. Cred că e din Lewiston.

Totul părea bine, dar ce însemna mai mult decât faptele în sine era faptul că Mattie îşi recăpătase voinţa de-a lupta. Până în dimineaţa aceasta (dacă mai *era* încă dimineaţă; lumina ce intra prin fereastra de deasupra aparatului de aer condiţionat stricat sugera că, dacă e, nu va mai fi pentru multă vreme) nu-mi dădusem seama cât de posomorâtă fusese tânăra femeie în rochie roşie de vară şi tenişi albi, curaţi. Cât de departe ajunsese cu convingerea că-şi va pierde copilul.

– E minunat. Sunt foarte bucuros, Mattie.

– Şi tu ai făcut-o. Dacă ai fi aici, ţi-aş da cel mai mare sărut pe care l-ai primit vreodată.

– Ţi-a spus că ai şanse să câştigi, nu-i aşa?

– Da.

– Iar tu l-ai crezut.

– Da! – Vocea ei s-a retras puţin. – N-a fost, însă, tocmai extaziat când i-am spus că te-am chemat la cină aseară.

– Nu, am spus. Nici nu mă aşteptam să fie.

– I-am spus că am mâncat în curte şi a spus că n-a trebuit să stăm înăuntru decât şaizeci de secunde ca să pornim bârfa.

– Aş zice că are o părere insultător de proastă despre felul în care se iubesc yankeii, am spus, dar, desigur, el e din New York.

A râs mai tare decât ar fi cerut micuţa mea glumă, mi-am spus. Din cauza uşurării semiisterice că acum avea doi protectori? Fiindcă întregul subiect legat de sex era acum pentru ea un subiect sensibil? Mai bine să nu speculez.

– Nu m-a certat prea tare pentru asta, dar a lăsat să se înţeleagă c-o va face dacă vom repeta greşeala. Când toată tărăşenia se va fi sfârşit, însă, o să-ţi gătesc o masă *adevărată*. O să facem tot ce-ţi place, aşa cum îţi place.

Tot ce-ţi place, aşa cum îţi place. Şi era, pentru numele lui Dumnezeu şi-al lui Iisus cel milostiv, complet inconştientă că ceea ce spunea ar putea avea un alt înţeles – aş fi pariat pe lucrul ăsta. Am închis ochii pentru o clipă, zâmbind. De ce să nu zâmbesc? Tot ce spunea ea părea absolut nemaipomenit, mai ales o dată ce treceai dincolo de graniţa

minţii abjecte a lui Michael Noonan. Părea că e posibil să avem mult-aşteptatul final de poveste, dacă ne puteam păstra curajul şi dacă ne menţineam direcţia. Şi dacă mă puteam abţine să mă dau la o fată destul de tânără să-mi fie fiică... dincolo de vise, adică. Dacă nu puteam, probabil că meritam orice pedeapsă aş fi primit. Kyra, însă, n-ar fi meritat. Ea era în povestea asta ornamentul de pe capotă, sortită să meargă oriunde o purta maşina. Dacă aveam să-mi fac vreo idee falsă, era spre folosul meu să ţin minte asta.

– Dacă judecătoru-l trimite pe Devore cu mâinile goale, o să te duc la Renoir Nights în Portland şi-o să-ţi cumpăr nouă porţii de haleală franţuzească, am spus. La fel şi lui Storrow. O să lipsesc şi de la întâlnirea cu copoiul pe care-o am vineri. Cine-i mai bun ca mine, deci, hă?

– Nimeni, din câte ştiu eu, a spus, părând serioasă. O să te răsplătesc pentru asta, Mike. Sunt la pământ acum, dar nu voi fi mereu la pământ. Şi dacă-mi va lua tot restul vieţii, tot o să te răsplătesc.

– Mattie, nu trebuie să...

– Ba *trebuie*, a spus cu o vehemenţă reţinută. *Trebuie*. Şi trebuie să mai fac un lucru astăzi.

– La ce te referi?

Îmi plăcea s-o aud vorbind cum vorbea în dimineaţa aceasta – atât de fericită şi fără constrângeri, asemeni unui prizonier care tocmai a fost iertat şi căruia i s-a dat drumul în libertate – însă deja mă uitam cu jind la uşa biroului. Nu mai puteam face mare lucru astăzi, aveam să mă coc precum un măr dacă încercam, dar mai voiam încă o pagină sau

două, cel puțin. Fă ce vrei, spuseseră amândouă femeile în vis. Fă ce vrei.

– Trebuie să-i cumpăr Kyrei ursulețul de pluș cel mare pe care l-a văzut la Wal-Mart-ul din Castle Rock, a spus. O să-i spun că e pentru că a fost o fetiță cuminte, fiindcă nu-i pot spune că-i pentru că a mers pe mijlocul drumului când veneai din cealaltă direcție.

– Numai negru să nu fie, am spus.

Cuvintele îmi ieșiseră de pe buze înainte să știu măcar că le gândeam.

– Hă?

Părea uimită și încurcată.

– Am spus numai să mai fie, am spus, cuvintele ieșind iarăși și intrând în receptor înainte să-mi dau seama că există.

– Sper să fie, a spus, tonul ei devenind iarăși serios. Și dacă am spus ceva aseară care te-a făcut să te simți nefericit, chiar și numai pentru un minut, îmi cer scuze. Niciodată n-aș vrea...

– Nu-ți face griji, am spus. Nu sunt nefericit. Doar puțin confuz, atâta tot. De fapt, aproape că am uitat complet de întâlnirea misterioasă a lui Jo.

O minciună, dar pentru ceea ce părea a fi o cauză nobilă.

– Poate că e mai bine așa. Nu te mai reții – întoarce-te la muncă. Asta vrei să faci, nu-i așa?

Am fost uimit.

– Ce te face să spui asta?

– Nu știu, pur și simplu...

S-a oprit. Iar eu am știut brusc două lucruri: ceea ce voise să spună și că n-o va spune. *Te-am visat azi-noapte. Am visat pe amândoi. Urma să facem*

dragoste și unul dintre noi a spus: „Fă ce vrei". Sau poate, nu știu, poate am spus-o amândoi.

Poate că uneori fantomele sunt vii – gânduri și dorințe despărțite de corpuri, impulsuri descătușate plutind nevăzute. Fantome venite din subconștient, arătări ieșite din subteranele minții.

– Mattie? Mai ești acolo?

– Sigur, cum să nu. Vrei să te sun eu? Sau vrei să afli tot ce te interesează de la John Storrow?

– Dacă nu mă suni, o să mă supăr pe tine. Cum scrie la carte.

A râs.

– Te sun, atunci. Dar nu atunci când lucrezi. La revedere, Mike. Și mulțumesc din nou. Mult de tot.

I-am spus la revedere, apoi, după ce a închis, am rămas locului pentru o clipă, uitându-mă la aparatul de telefon demodat, Bakelite. Mă va suna și mă va ține la curent, dar nu atunci când lucram. De unde să știe când nu lucrez? Pur și simplu va ști. Așa cum am știut și eu ieri seară când a spus că Jo și cu bărbatul cu jachetă sport peticită la coate merseseră spre parcare. Mattie purta o pereche de pantaloni scurți albi și o bustieră când m-a sunat, nu era nevoie să poarte rochie sau fustă astăzi, fiindcă era miercuri și miercurea era închisă biblioteca.

N-ai de unde ști așa ceva. Nu faci decât să inventezi.

Numai că nu făceam asta. Dacă aș fi inventat, probabil că mi-aș fi închipuit-o îmbrăcată în ceva mai sugestiv – un compleu Văduva Veselă de la Victoria's Secret, poate.

Gândul acesta l-a chemat pe altul. *Fă ce vrei*, îmi spuseseră ele. Amândouă. *Fă ce vrei.* Iar aceasta

era o frază pe care o cunoşteam. Pe când mă aflam la Key Largo, citisem un eseu despre pornografie în *Atlantic Monthly,* scris de-o feministă. Nu eram sigur care dintre ele, doar că nu era Naomi Wolf şi nici Camille Paglia. Femeia aceasta era de factură conservatoare şi folosise fraza aceea. Sally Tisdale, poate? Sau auzea mintea mea reverberări distorsionate de la Sara Tidwell? Oricine ar fi fost, pretindea că „fă ce vreau *eu*" era formula de bază a eroticii care se aplica femeilor şi „fă ce vrei *tu*" era formula de bază a pornografiei care se aplica bărbaţilor. Femeile îşi imaginau rostind fraza dintâi în situaţii care implicau sexul; bărbaţii îşi imaginau fraza din urmă fiindu-*le* rostită. Şi, continuase autoarea, când sexul în lumea reală merge prost – devenind uneori violent, uneori dezonorant, uneori pur şi simplu nesatisfăcător din punctul de vedere al partenerului de sex feminin – pornografia este adesea co-conspiratorul neincriminat. Bărbatul are tendinţa să i-o întoarcă femeii cu furie, ţipând: „Tu ai vrut să ţi-o fac! Termină cu minciuna şi recunoaşte! Tu ai *vrut* să ţi-o fac!"

Autoarea pretindea că lucrul pe care orice bărbat speră să-l audă în dormitor e: fă ce vrei. Muşcă-mă, sodomizează-mă, linge-mă între degetele de la picioare, bea vin din buricul meu, dă-mi o perie şi ridică-ţi fundul să te bat cu ea, nu contează ce. Fă ce vrei. Uşa e închisă şi noi suntem aici înăuntru, dar, de fapt, numai *tu* eşti aici, eu nu sunt decât o extensie a fanteziilor tale şi numai *tu* eşti aici. Eu nu am dorinţe proprii, nu am necesităţi proprii, nu am tabuuri. Fă ce vrei cu umbra asta, cu fantezia asta, cu fantoma asta.

Mi s-a părut că eseista spune cel puţin pe jumătate numai prostii; presupoziţia că bărbatul găseşte adevărata plăcere sexuală doar transformând femeia într-un soi de accesoriu masturbator spune mai multe despre observator decât despre participanţi. Doamna asta folosise o mulţime de cuvinte de jargon şi o cantitate apreciabilă de inteligenţă, dar, în subsidiar, nu spunea decât că Somerset Maugham, preferatul dintotdeauna al lui Jo, o pusese pe Sadie Thompson să spună în „Rain", o poveste scrisă cu optzeci de ani în urmă: bărbaţii sunt nişte porci, nişte porci scârboşi şi mizerabili, toţi sunt aşa. Însă noi, prin definiţie, *nu* suntem porci, cel puţin până nu suntem împinşi dincolo de limita răbdării. Iar dacă suntem împinşi, problema rareori este sexul; de obicei e teritoriul. Am auzit nişte feministe susţinând că, pentru bărbaţi, sexul şi teritoriul sunt interşanjabile, iar ăsta-i un lucru foarte departe de adevăr.

Am mers înapoi la birou, am deschis uşa şi, în spatele meu, telefonul a sunat din nou. Şi am încercat o altă senzaţie familiară, venită înapoi după o vacanţă de patru ani: furia aceea împotriva telefonului, pornirea de a-l smulge de-a dreptul din perete şi de a-l arunca în celălalt colţ al camerei. De ce trebuia să sune toată lumea atunci când scriam? De ce nu puteau pur şi simplu... ei bine... să mă lase să fac ce vreau?

Am izbucnit într-un râs fals şi m-am întors la telefon, observând pe el urma udă a mâinii mele de la cum îl ţinusem înainte.

– Alo?

– Ţi-am spus să stai la vedere când eşti cu ea.

– Bună dimineața și dumneavoastră, domnule avocat Storrow.

– Tre' că ești într-o altă zonă temporală acolo, colega. La mine-n New York e unu și cinșpe.

– Am luat cina cu ea, am spus. Afară. E-adevărat că i-am citit fetiței o poveste și că am ajutat-o s-o pună în pat, dar...

– Îmi închipui că jumătate din oraș crede că deja v-o trageți de vă zboară creierii, iar cealaltă jumătate va crede același lucru dacă trebuie să apar în instanță alături de ea.

Numai că nu părea cu adevărat furios; mi s-a părut că vorbește ca și când aceasta era una dintre zilele lui bune.

– Te pot obliga să le spui cine plătește pentru serviciile tale? am întrebat. La audierile preliminare, adică?

– Mnu.

– La depoziția mea de vineri?

– Christoase, nu. Durgin și-ar pierde întreaga credibilitate de protector *ad litem* dacă ar marșa pe direcția asta. De asemenea, au motive să nu abordeze aspectul sexual al problemei. Interesul lor e să dovedească faptul că Mattie e-o mamă neglijentă și poate violentă. Să demonstrezi că mama nu-i o călugăriță a încetat să mai dea roade cam pe vremea când *Kramer vs. Kramer* a început să ruleze la cinematografe. Și aceasta nici măcar nu e singura problemă pe care o au în a aborda astfel cazul.

Părea acum plin de-o voioșie constructivă.

– Spune-mi.

– Max Devore are optzeci și cinci de ani și e divorțat. Divorțat de două ori, de fapt și de drept.

Înainte să ofere custodia unui bărbat singur de vârsta lui, trebuie avută în vedere o custodie secundară. Acesta e, de fapt, singurul lucru mai important ca acuzele aduse mamei de abuz și neglijență.

– Care-s acuzațiile astea? Știi?

– Nu. Și nici Mattie nu știe, fiindcă sunt niște scorneli. Apropo, Mattie e-o dulceață...

– Mda, este.

– ... și cred că va fi un martor minunat. De-abia aștept s-o întâlnesc în carne și oase. Între timp, nu mă sabota. Discutam despre custodia secundară, corect?

– Corect.

– Devore are un fiu și o fiică din prima căsnicie. Fiica a fost declarată incompetentă mintal și trăiește într-un spital undeva prin California – în Modesto, cred. Nu-i un pariu bun pentru atribuirea custodiei.

– Așa se pare.

– Fiul, Roger, are... – Am auzit foșnetul slab al unor pagini de agendă. – cincizeci și patru de ani. Așa că nici el nu-i un pui tocmai vioi. Totuși, sunt o mulțime de indivizi în zilele noastre care devin tătici la vârsta asta; e-o minunată lume nouă. Roger însă e homosexual.

Mi-am amintit de Bill Dean spunând: *Poponar. Am auzit că-s mulți d-ăștia prin California.*

– Am crezut că ai spus că sexul nu contează.

– Poate ar fi trebuit să spun că sexul *hetero* nu contează. În unele state – California e unul dintre ele – nici sexul *homo* nu contează... sau nu atât de mult. Cazul acesta însă nu va fi judecat în California. Va fi judecat în Maine, unde oamenii sunt mai

puțin deschiși ca să înțeleagă cum pot doi bărbați căsătoriți – căsătoriți unul cu celălalt, vreau să spun – să crească o fetiță.

– Roger Devore e *căsătorit*?

Bine. Recunosc. Am simțit atunci și eu o anume veselie oripilantă. Îmi era rușine de ea – Roger Devore nu era decât un tip care-și trăia viața și e posibil să fi avut puțin sau chiar deloc de-a face cu întreprinderea curentă a bătrânului său tată – însă am simțit-o chiar și-așa.

– El și cu un programator pe nume Morris Ridding și-au pus pirostriile în 1996, a spus John. Am găsit informația asta la o simplă căutare pe calculator. Iar dacă se pomenește despre asta la proces, am de gând să o exploatez cât de mult pot. Nu știu ce va însemna asta – în această fază e imposibil de prezis –, dar, dacă mi se oferă ocazia să descriu o imagine a fetiței aceleia vesele, cu ochi sinceri, crescând împreună cu doi bărbați în vârstă care-și petrec probabil mare parte din viață conversând prin intermediul calculatoarelor, speculând cu privire la ce-au putut face căpitanul Kirk și domnul Spock după ce s-au stins luminile în țara ofițerilor... ei bine, dacă mi se oferă ocazia asta, am de gând s-o folosesc.

– Pare un gest puțin cam meschin, am spus.

M-am auzit vorbind pe tonul unui om care vrea să fie contrazis, poate chiar să i se râdă în nas, însă asta nu s-a întâmplat.

– Sigur că e meschin. Lasă impresia că tragi de volan și urci pe trotuar să dobori și vreo doi trecători inocenți.

Roger Devore și Morris Ridding nu se ocupă de

droguri, nu fac trafic cu minori și nu jefuiesc bătrâne. Însă aici e vorba de custodie, iar custodia transformă ființele în umane în insecte mai bine decât o face divorțul. Cazul acesta nu-i chiar așa de rău cum ar putea fi, dar e suficient de rău, fiindcă e atât de *descoperit*. Max Devore s-a întors în orășelul lui natal cu un singur scop și nimic altceva: să cumpere un copil. Asta mă înfurie pe mine.

Am surâs, închipuindu-mi un avocat care semăna cu Elmer Fudd stând cu puşca în mână lângă o vizuină de iepure inscripționată cu DEVORE.

– Mesajul meu către Devore va fi foarte simplu: prețul copilului tocmai s-a ridicat. Probabil la o cifră mai mare decât își va putea el permite vreodată să plătească.

– *Dacă* ajunge în sala de judecată – ai spus asta deja de mai multe ori. Crezi că există posibilitatea ca Devore să renunțe pur și simplu și să plece?

– O posibilitate destul de mare, mda. Aș spune că-i o posibilitate excelentă, dacă Devore n-ar fi bătrân și obișnuit să se facă totul după vrerea lui. Mai e și întrebarea dacă e în continuare sau nu destul de ascuțit la minte să-și dea seama care-i sunt interesele. Voi încerca să aranjez o întâlnire cu el și cu avocatul lui cât voi fi prin zonă, dar până acum n-am reușit să trec de secretară.

– De Rogette Whitmore?

– Nu, cred că ea-i cu un pas mai sus pe scară. N-am vorbit încă nici cu ea. Dar o voi face.

– Încearcă fie cu Richard Osgood, fie cu George Footman, am spus. Oricare dintre ei te poate pune în legătură cu Devore sau cu consilierul lui șef.

– Vreau să vorbesc cu femeia aia, Whitmore,

oricum. Bărbații ca Devore au tendința să devină din ce în ce mai dependenți de sfătuitorii lor apropiați pe măsură ce îmbătrânesc, iar ea ar putea fi o persoană-cheie în încercarea de a-l convinge să renunțe la caz. Femeia poate fi și o piedică pentru noi. L-ar putea instiga să lupte, probabil pentru că ea crede că bătrânul poate câștiga și probabil pentru că vrea să vadă cum sar penele în aer. De asemenea, e posibil să se căsătorească cu el.

– Să se *căsătorească* cu el?

– De ce nu? Bătrânul ar putea-o convinge să semneze un contract prenupțial – n-aș putea aduce asta spre atenția completului de judecată mai mult decât pot avocații lui să pescuiască după persoana care l-a angajat pe avocatul lui Mattie – și asta i-ar putea îmbunătăți șansele de câștig.

– John, am văzut-o pe femeia aia. Trebuie că are ea însăși șaptezeci de ani.

– Însă e-un posibil jucător feminin într-un caz de custodie în care trofeul e-o fetiță, iar ea e calea de mijloc între bătrânul Devore și cuplul de homosexuali căsătoriți. Trebuie să ținem cont și de asta.

– Bine.

M-am uitat iarăși la ușa biroului, dar nu chiar cu atâta jind. Vine o vreme când ți-ai terminat treaba pe ziua respectivă, fie că vrei asta, fie că nu, iar mie mi s-a părut că vremea aceea sosise. Poate că spre seară...

– Avocatul pe care ți l-am găsit se numește Romeo Bissonette. – A făcut o pauză. – Crezi că poate fi un nume adevărat?

– E din Lewiston?

– Da, de unde știi?

– Fiindcă în Maine, mai ales prin preajma Lewiston-ului, numele ăsta poate fi adevărat. Trebuie să merg să mă-ntâlnesc cu el?

Nu voiam să merg să-l întâlnesc. Până la Lewiston erau optzeci de kilometri de șosea cu două benzi, care acum trebuie că forfoteau de campere și de rulote Winnebago. Ce voiam era să merg să înot și apoi să trag un pui de somn. Un pui de somn *fără vise*.

– Nu e nevoie. Sună-l și vorbește puțin cu el. El nu-i de fapt decât o plasă de siguranță – va obiecta în caz că întrebările merg mai departe de incidentul petrecut în dimineața zilei de Patru Iulie. Vei spune adevărul în legătură cu acel incident, întregul adevăr și nimic altceva decât adevărul. Ai priceput?

– Da.

– Vorbește cu el înainte, apoi întâlniți-vă vineri la... stai puțin... e chiar aici... – Paginile agendei au foșnit din nou. – Întâlniți-vă la restaurantul de pe Route 120 la nouă treizeci. La o cafea. Discutați puțin, cunoașteți-vă reciproc, fă-i poate cinste. Eu voi fi cu Mattie, încercând să aflu cât de multe pot. S-ar putea să fie nevoie să angajăm un detectiv particular.

– Îmi place când vorbești murdar[1].

– Îhî. O să am grijă ca facturile să ajungă la tipul tău, Goldacre. El le va trimite agentului tău, iar agentul poate să le...

– Nu, am spus. Spune-i lui Goldacre să mi le

[1] În limba engleză, la „detectiv particular" se spune și **„private dick"**, unde *dick* are și, colocvial, sensul de penis – n. tr.

trimită direct aici. Harold e născut dintr-o mamă evreică. Cât mă va costa?

– Şaptezeci şi cinci de mii de dolari, minimum, a spus absolut fără nici o ezitare. Şi fără nici un fel de regret în voce.

– Să nu-i spui lui Mattie.

– Bine. Ai avut parte de ceva distracţie până acum, Mike?

– Ştii ce, într-un fel chiar mă distrez, am spus căzut pe gânduri.

– Pentru şaptezeci şi cinci de miare, ar fi indicat să fie aşa.

Ne-am luat rămas bun şi John a închis.

Aşezând receptorul în furcă, mi-a trecut prin minte că trăisem în ultimele cinci zile mai multe decât în ultimii patru ani.

De data asta, telefonul n-a sunat şi am reuşit să parcurg tot drumul înapoi spre birou, însă ştiam că terminasem definitiv cu munca pe ziua aceea. M-am aşezat în faţa IBM-ului, am apăsat tasta REVENIRE de două ori şi tocmai începeam să-mi scriu o notă în josul paginii la care lucram, despre ce urma să se întâmple în carte, când m-a întrerupt telefonul. Ce moftangiu mic şi posac mai e şi telefonul, şi cât de puţine veşti bune primim prin el! Astăzi fusese, însă, o excepţie, şi mi-am spus că pot pune punct cu un zâmbet. Lucram, în definitiv – *lucram*. O parte din mine însă se minuna că şedeam aici singur, respirând cu uşurinţă, inima bătându-mi egal în piept şi nu se întrevedea nici măcar o sclipire de atac de anxietate la orizontul aşteptărilor mele. Scrisesem:

[URMEAZĂ: Drake către Raiford. Se opreşte din drum la o tarabă cu legume să discute cu tipul care-o ţine, un informator vechi, are nevoie de-un nume bun & colorat. Pălărie de pai. Tricou cu DisneyWorld. Discută despre Shackleford.]

Am rotit tamburul până ce IBM-ul a scuipat foaia de hârtie, am aşezat-o în vârful manuscrisului şi mi-am notat un ultim mesaj: „Sună-l pe Ted Rosencrief despre Raiford". Rosencrief era un ofiţer de marină ieşit la pensie, care locuia în Derry. Îl angajasem ca asistent cercetător la mai multe cărţi, folosindu-l la un proiect ca să afle cum se produce hârtia, care erau obiceiurile migratoare ale unor păsări anume la alt proiect, câteva informaţii despre arhitectura camerelor de înmormântare din interiorul piramidelor la un al treilea. Şi întotdeauna vreau „câteva informaţii", niciodată „întreaga tărăşenie". Ca scriitor, motoul meu a fost întotdeauna nu mă băga în ceaţă cu detaliile. Genul de proză pe care o scrie Arthur Hailey mă depăşeşte – nici n-o pot citi, ce s-o mai şi scriu. Vreau să ştiu doar atât cât să pot minţi în culori vii. Rosie ştia asta şi întotdeauna am lucrat bine împreună.

De data aceasta voiam să aflu puţine informaţii despre Închisoarea Raiford din Florida şi despre cum e de fapt aripa condamnaţilor la moarte de acolo. Mai vroiam câteva informaţii şi despre psihologia ucigaşilor în serie. Mi-am spus că Rosie va fi probabil fericit să mă audă... aproape la fel de fericit pe cât eram eu să am un motiv pentru care să-l sun.

Am luat cele opt pagini scrise la rând dublu şi le-am frunzărit, încă uimit de existenţa lor. Să fi fost o maşină de scris IBM veche şi un corp de literă Courier secretul în tot acest timp? În mod sigur, aşa părea.

Ceea ce ieşise era, de asemenea, uimitor. Avusesem idei şi în ultimii mei patru ani sabatici; în privinţa aceasta nu existase nici o criză de creaţie. Una dintre ele fusese chiar minunată, genul de lucru care cu siguranţă ar fi devenit un roman dacă aş mai fi putut fi în stare să scriu romane. De la şase la douăsprezece erau din cele catalogate drept „bunicele", înţelegând că puteau da roade pe spaţii restrânse... sau că puteau creşte pe neaşteptate înalte şi pline de mister peste noapte, precum vrejul de fasole al lui Jack. Uneori se-ntâmplă asta. Cele mai multe erau sclipiri, micuţe „şi-dacă" ce veneau şi plecau precum stelele căzătoare atunci când conduceam sau mergeam pe jos sau zăceam pur şi simplu în pat noaptea şi aşteptam să adorm.

Bărbatul în cămaşă roşie a fost un şi-dacă. Am văzut într-o zi un bărbat îmbrăcat într-o cămaşă de un roşu-aprins, spălând vitrina magazinului JC Penney din Derry – asta se-ntâmpla înainte ca magazinul să se mute în centrul comercial. Un tânăr şi o tânără au trecut pe sub scara lui... mare ghinion, potrivit vechii superstiţii. Aceştia doi nu ştiau pe *unde* mergeau, însă se ţineau de mână, sorbindu-se adânc din priviri, la fel de îndrăgostiţi ca toţi tinerii de douăzeci de ani din istoria omenirii. Bărbatul era înalt şi, privindu-l, vârful capului lui a trecut cu doar câţiva centimetri pe sub picioarele spălătorului de geamuri. Dacă n-ar fi fost atent, întreaga

schelărie s-ar fi prăbuşit.

Incidentul s-a transformat în ceva de domeniul trecutului în cinci secunde. Lucrul la *Bărbatul în cămaşă roşie* mi-a luat cinci luni. Doar că, de fapt, întreaga carte a fost gata într-o secundă de şi-dacă. Mi-am închipuit o ciocnire în loc de-o ratare la mustaţă. Totul a curs de acolo. Scrisul a fost o muncă de secretariat.

Ideea la care lucram acum nu era una dintre Ideile Măreţe ale lui Mike (vocea lui Jo a introdus cu atenţie majusculele), însă nu era nici o şi-dacă. Nici o povestioară gotică de suspans cum mai scrisesem nu era; V. C. Andrews cu prepuţ nu era niciunde prin apropiere acum. Însă dădea impresia de lucru temeinic, de lucru adevărat şi, în dimineaţa aceasta, ieşise din mine la fel de natural ca respiraţia.

Andy Drake era un investigator particular în Key Largo. Avea patruzeci de ani, era divorţat, tată al unei fetiţe în vârstă de trei ani. În deschiderea cărţii, se afla în casa din Key Largo a unei femei pe nume Regina Whiting. Şi doamna Whiting avea o fetiţă a ei, de cinci ani. Doamna Whiting era căsătorită cu un decorator de interioare extrem de bogat, care nu ştia ce ştia Andy Drake: că, până în anul 1992, Regina Taylor Whiting fusese Tiffany Taylor, o damă de companie din Miami cu tarif mare.

Atât reuşisem să scriu înainte să înceapă să sune telefonul. Uite ce mai ştiam, ce muncă de secretariat mai aveam de făcut în următoarele săptămâni, presupunând că minunat recuperata mea capacitate de lucru se menţinea:

Într-o zi, când Karen Whiting avea trei ani, telefonul sunase în vreme ce ea şi cu mama ei stăteau în piscina cu apă caldă de pe peluză. Regina voise să-l roage pe grădinar să răspundă, apoi se hotărâse s-o facă ea – majordomul lor îşi luase liber din cauza unei gripe, iar ea nu se simţea în stare să-i ceară unui străin o favoare. Spunându-i fiicei sale să nu plece nicăieri, Regina dăduse fuga să răspundă la telefon. Când Karen îşi ridicase braţul să n-o stropească mama ieşind din piscină, îşi scăpase păpuşa pe care o îmbăia. Aplecându-se s-o ridice, părul i se prinsese într-una dintre scurgerile piscinei. (Povestea mi se declanşase în minte cu vreo doi sau trei ani în urmă, citind despre un accident fatal asemănător.)

Grădinarul, un tip fără nume într-o cămaşă kaki, trimis pentru o treabă scurtă de amenajare estetică, observase ce se întâmpla. O luase la fugă peste gazon, sărise cu capul înainte în piscină şi ridicase copilul la suprafaţă, lăsând păr şi o bucată de scalp în scurgere. Îi făcuse respiraţie artificială până ce fetiţa îşi revenise în simţiri. (Aceasta avea să fie o scenă minunată, plină de suspans, şi de-abia aşteptam s-o scriu.) Avea să refuze toate ofertele de recompensă isterice ale mamei, deşi avea să-i dea într-un sfârşit o adresă, unde să vină soţul ei să discute cu el. Doar că atât adresa, cât şi numele, John Sanborn, aveau să se dovedească false.

Doi ani mai târziu, fosta prostituată cu o a doua viaţă, de om respectabil, îl vede pe prima pagină a unui ziar din Miami pe bărbatul care i-a salvat copilul. Se spune că numele lui e John Shackleford şi că fusese arestat pentru violarea şi uciderea unei

fetiţe de nouă ani. Şi, continua articolul, e suspectat în peste alte patruzeci de crime, cele mai multe dintre victime fiind copii. „L-aţi prins pe Şapca de Base-ball?" avea să strige unul dintre reporteri la conferinţa de presă. „John Shackleford e Şapca de Base-ball?"

– Ei bine, am spus, coborând scările, ei în mod sigur aşa *cred*.

Auzeam prea multe bărci pe lac în după-amiaza aceasta ca să iau în considerare o baie la pielea goală. Mi-am îmbrăcat slipul, mi-am prins un prosop în jurul şoldurilor şi-am pornit pe potecă în jos – cea care fusese în visul meu flancată de felinare cu abajur din hârtie – să-mi spăl transpiraţia coşmarurilor şi a neaşteptatei munci de dimineaţă.

Sunt douăzeci şi trei de traverse de cale ferată între Sara şi lac. Nu păşisem decât peste patru sau cinci înainte să mă izbească enormitatea lucrului care tocmai se întâmplase. Buzele au început să-mi tremure. Culorile copacilor şi ale cerului s-au amestecat la un loc, pe măsură ce ochii mi se umpleau de lacrimi. Un sunet a început să iasă din mine – un fel de geamăt înfundat. Puterea mi-a părăsit picioarele şi m-am aşezat greu pe o traversă. Preţ de o clipă am crezut că se terminase, doar o alarmă falsă, apoi am început să plâng. Mi-am îndesat un capăt al prosopului în gură când durerea era mai mare, temându-mă că, dacă oamenii de pe bărci ar auzi sunetele care ieşeau din mine, ar crede că este omorât cineva în partea asta a lacului.

Am plâns de durere pentru anii goi pe care-i petrecusem fără Jo, fără prieteni şi fără munca mea. Am plâns de mulţumire fiindcă anii aceştia sterpi

păreau să se fi sfârşit. Era mult prea devreme să fiu sigur – cu o floare nu se face primăvară şi opt pagini de manuscris nu fac o revenire a carierei –, dar mi se părea că într-adevăr aşa era. Şi am plâns şi de frică, aşa cum facem când o experienţă îngrozitoare s-a terminat în sfârşit sau când a fost evitat la milimetru un accident cumplit. Am plâns fiindcă mi-am dat seama brusc că mersesem pe-o linie albă de când murise Jo, că mersesem chiar pe mijlocul drumului. Prin cine ştie ce miracol, fusesem luat din calea pericolului. Habar nu aveam cine mă luase din drum, însă asta nu conta – era o întrebare care putea aştepta încă o zi sau două.

Am plâns tot ce-am avut de plâns în mine. Apoi m-am dus la lac şi am început să înot anevoie. Apa rece îmi dădea o senzaţie mai mult decât plăcută în timp ce se prelingea pe corpul meu supraîncălzit; îmi dădea o senzaţie asemănătoare cu revenirea la viaţă.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

– Spuneţi-vă numele pentru dosar.

– Michael Noonan.

– Adresa dumneavoastră?

– În Derry am domiciliul stabil, strada Benton, numărul 14, dar întreţin o casă şi în TR-90, lângă lacul Dark Score. Adresa poştală e Căsuţa 832. Casa se află mai precis pe Stradela Patruzeci şi doi, dinspre Route 68.

Elmer Durgin, protectorul *ad litem* al lui Kyra, a fluturat o mână dolofană în faţa feţei sale, fie pentru a alunga o insectă sâcâitoare, fie să-mi spună că era de-ajuns. Eram de acord că ajungea. Mă simţeam mai degrabă ca fetiţa din *Oraşul nostru* care şi-a dat adresa astfel: Grover's Corner, New Hampshire, America, Galaxia Calea Lactee, Mintea lui Dumnezeu. Era destul de agitat. Ajunsesem la vârsta de patruzeci de ani încă virgin în privinţa procedurilor de judecată şi, chiar dacă ne aflam în sala de conferinţe de la firma Durgin, Peter şi Jarrette de pe Bridge Street din Castle Rock, aici se desfăşurau tot nişte proceduri de judecată.

Pe lângă desfăşurarea acestei festivităţi, mai era un detaliu ciudat ce merită a fi menţionat. Stenograful nu folosea una dintre tastaturile alea fixate

pe-un postament care seamănă cu un aparat de socotit, ci un Stenomask, un mecanism care se fixează pe partea inferioară a feței. Mai văzusem așa ceva înainte, dar numai în vechile filme polițiste alb-negru, cele în care Dan Duryea sau John Payne conduce întotdeauna un Buick cu geamuri ca niște hublouri, menținând un aer dur și fumând o țigară Camel. Era destul de ciudat să te uiți într-un colț al încăperii și să vezi un tip semănând cu cel mai bătrân pilot de avion de luptă din lume, dar mai ciudat era să auzi cum tot ce spui este imediat repetat pe-o voce înfundată, monotonă.

– Mulțumesc, domnule Noonan. Soția mea v-a citit toate cărțile și spune că sunteți scriitorul ei preferat. Am vrut doar să se consemneze acest lucru.

Durgin a chicotit gras. De ce nu? Era un tip gras. Cel mai mult oamenii graşi îmi plac – au firi expansive, ca să se asorteze cu taliile lor expansive. *Există* însă un subgrup pe care eu îl numesc al Omuleților Graşi şi Răi. Nu vrei să te pui cu OGRii dacă te poți abține; îți vor arde casa şi-ți vor viola câinele dacă le mai dai o jumătate de motiv şi un sfert de ocazie. Puțini dintre ei au mai mult de un metru cincizeci şi şapte de centimetri (înălțimea lui Durgin, am estimat) şi mulți au sub un metru cincizeci. Zâmbesc mult, dar ochii lor nu zâmbesc. Omuleții Graşi şi Răi urăsc lumea întreagă. Îi urăsc cel mai mult pe oamenii care se pot uita în josul corpurilor lor şi-şi pot vedea picioarele. Aici eram inclus şi eu, chiar dacă cu greu.

– Vă rog, mulțumiți-i soției dumneavoastră din partea mea, domnule Durgin. Sunt sigur că v-ar

putea recomanda unul cu care să începeți şi dumneavoastră.

Durgin a chicotit. La dreapta sa, asistenta lui – o tânără frumoasă care părea că terminase facultatea de drept cu şaptesprezece minute în urmă – a chicotit. La dreapta mea, Romeo Bissonette a chicotit. În colț, cel mai bătrân pilot de F-111 din lume a continuat doar să murmure în Stenomask-ul lui.

– Aştept să apară versiunea cinematografică, a spus.

Ochii i-au scânteiat uşor într-un fel urât, ca şi când ar fi ştiut că nici una dintre cărțile mele nu fusese adaptată cinematografic – doar un film pentru televiziune realizat după *Ființă dual*ă, care făcuse ratinguri aproape egale cu cele ale Campionatelor Naționale de Retapițare a Sofalelor. Speram să fi încheiat ideea de amabilități a grăsuliului ăsta mic şi cretin.

– Eu sunt protectorul *ad litem* al lui Kyra Devore, a spus. Ştiți ce-nsemnă asta, domnule Noonan?

– Cred că ştiu.

– Înseamnă, a continuat Durgin, că am fost desemnat de judecătorul Rancourt să hotărăsc – dacă pot – ce este mai bine pentru Kyra Devore, în caz că devine necesar un proces de atribuire a custodiei. Judecătorul Rancourt nu va trebui, într-un asemenea caz, să-şi fundamenteze hotărârea pe concluziile mele, dar în multe cazuri exact asta se întâmplă.

S-a uitat la mine cu mâinile împreunate peste un dosar negru. Asistenta cea frumoasă, pe de altă parte, lua notițe de zor. Poate că nu avea încredere în pilotul de atac. Durgin arăta ca şi când s-ar fi

aşteptat la un ropot de aplauze.

– Aceea a fost o întrebare, domnule Durgin? am spus, iar Romeo Bissonette m-a lovit uşor şi exersat în gleznă cu piciorul. Nu era nevoie să mă uit la el ca să ştiu că nu fusese un accident.

Durgin îşi pungi buzele atât de netede şi de umede, că arătă de parcă se dăduse cu luciu pe ele. Pe creştetul capului său strălucitor, aproximativ două duzini de fâşii de păr erau pieptănate sub forma unor arcuri mici şi netede. Mi-a oferit o privire răbdătoare, estimativă. În spatele ei se afla toată urâţenia intransigentă a Omuleţilor Graşi şi Răi. Amabilităţile se încheiaseră, sigur că da. Eram convins de asta.

– Nu, domnule Noonan, aceea nu a fost o întrebare. Mi-am spus că aţi vrea să ştiţi de ce a trebuit să vă rugăm să vă despărţiţi de minunatul dumneavoastră lac într-o dimineaţă atât de plăcută. Poate că m-am înşelat. Acum, dacă...

S-a auzit o bătaie hotărâtă în uşă, urmată de prietenul nostru, al tuturor, George Footman. Astăzi, Cleveland de Zi cu Zi fusese înlocuit de o uniformă kaki de Ajutor de Şerif, cu o curea Sam Browne şi cu un pistol la brâu. S-a servit cu o privire sănătoasă la decolteul asistentei, oferit de-o bluză albastră din mătase, apoi i-a înmânat un dosar şi un casetofon. Mi-a oferit o privire scurtă de gâscan înainte să plece. *Mi-amintesc de tine, amice*, spunea privirea aceea. *Scriitoraşul cel deştept, tipul care se mulţumeşte cu puţin.*

Romeo Bissonette şi-a înclinat capul spre mine. Şi-a folosit latura palmei să astupe spaţiul dintre gura lui şi urechea mea.

– Caseta lui Devore, a spus.

Am dat din cap să dau de veste că am înţeles, apoi m-am întors iarăşi spre Durgin.

– Domnule Noonan, le-aţi întâlnit pe Kyra Devore şi pe mama ei, Mary Devore, nu-i aşa?

Cum făceai să scoţi Mattie din Mary, m-am întrebat... şi-apoi am ştiut, aşa cum ştiusem de pantalonii albi scurţi şi de bustieră. *Mattie* era felul în care încercase Ki să spună la început *Mary*.

– Domnule Noonan, nu vă deranjăm cumva somnul?

– Nu-i nevoie să fiţi sarcastic, nu-i aşa? a întrebat Bissonette. Tonul său era blând, dar Elmer Durgin i-a oferit o privire care spunea că, în cazul în care OGRii reuşeau să-şi atingă ţelul de-a domina lumea, Bissonette se va afla la bordul primei maşini blindate având ca destinaţie gulagul rusesc.

– Îmi cer iertare, am spus înainte să poată răspunde Durgin. Mi-au zburat minţile aiurea pentru o clipă sau două.

– O idee pentru o nouă povestire? a întrebat Durgin, zâmbind în felul lui fals. Arăta ca o broască râioasă de mlaştină îmbrăcată într-o jachetă sport. S-a întors spre bătrânul pilot de avion, i-a spus să taie ultima remarcă, apoi a repetat întrebarea referitoare la Kyra şi Mattie.

Da, am spus, le întâlnisem.

– O dată sau mai mult decât o singură dată?

– Mai mult decât o singură dată.

– De câte ori le-aţi întâlnit?

– De două ori.

– Aţi vorbit cu Mary Devore şi la telefon?

Întrebările se îndreptau deja într-o direcţie care

mă făcea să mă simt incomodat.

– Da.

– De câte ori?

– De trei ori.

A treia avusese loc cu o zi în urmă, când mă întrebase dacă nu vreau să mă alătur ei şi lui John Storrow la o masă de prânz la iarbă verde în parcul public după depoziţie. Un prânz acolo, în mijlocul oraşului, în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor oamenilor... deşi, având alături un avocat din New York pe rolul de bonă, ce putea fi rău în asta?

– Aţi vorbit cu Kyra Devore la telefon?

Ce întrebare ciudată! O întrebare la care nu se gândise nimeni înainte. Presupun că acesta era în parte şi motivul pentru care o pusese.

– Domnule Noonan?

– Da, am vorbit cu ea o dată.

– Ne puteţi spune natura acelei conversaţii?

– Păi... – M-am uitat întrebător la Bissonette, dar n-am primit nici un ajutor. Era evident că nici el nu ştia. – Mattie...

– Mă scuzaţi? – Durgin s-a plecat în faţă atât de mult cât a putut. Ochii lui erau atenţi în orbitele lor de carne rozalie. – Mattie?

– Mattie Devore. *Mary* Devore.

– Îi spuneţi Mattie?

– Da, am spus şi am simţit un impuls sălbatic să adaug: *În pat! Aşa îi spun în pat! „Oh, Mattie, nu te opri, nu te opri", strig eu!* – Acesta e numele cu care mi s-a prezentat. Am întâlnit-o...

– O să ajungem şi acolo, dar acum mă interesează convorbirea pe care aţi avut-o la telefon cu Kyra Devore. Când a avut loc aceasta?

– Ieri a avut loc.

– Nouă iulie 1998.

– Da.

– Cine a sunat?

– Ma... Mary Devore.

Acum mă va întreba de ce a sunat, mi-am spus, *iar eu îi voi spune că mai voia să avem un maraton sexual, preludiul constând din a ne da reciproc căpşune înmuiate în ciocolată, în vreme ce ne uităm la fotografii cu pitici malformaţi despuiaţi.*

– Cum de s-a întâmplat să vă vorbească Kyra Devore?

– A întrebat dacă are voie. Am auzit-o spunându-i mamei ei că vrea să-mi zică ceva.

– Ce voia să vă spună?

– Că făcuse prima ei baie cu spumă.

– V-a spus şi că a tuşit?

Am rămas tăcut, uitându-mă la el. În clipa aceea am înţeles de ce urăsc oamenii avocaţii, mai ales după ce au fost luaţi la refec de unul care se pricepe la ce face.

– Domnule Noonan, aţi vrea să vă repet întrebarea?

– Nu, am spus, întrebându-mă de unde făcuse rost de informaţia asta. Îi urmăriseră nemernicii ăştia telefonul lui Mattie? Telefonul meu? Amândouă? Poate pentru prima dată, am înţeles la un nivel visceral cum trebuie să fie să ai un miliard de dolari. Cu atâta bănet poţi pune sub urmărire o mulţime de telefoane. – Mi-a spus că mama ei i-a suflat clăbuci în faţă şi că a tuşit. Dar era...

– Mulţumesc, domnule Noonan, să ne-ntoarcem acum...

– Daţi-i voie să termine, a spus Bissonette. Aveam impresia că el se implicase mai mult decât se aşteptase în derularea depoziţiei, însă nu părea să-l deranjeze. Era un bărbat cu aspect adormit, cu faţă de ogar. – Nu suntem în sala de judecată, iar dumneavoastră nu-l supuneţi unui interogatoriu încrucişat.

– Trebuie să mă gândesc la bunăstarea fetiţei, a spus Durgin. A părut în acelaşi timp ofuscat şi smerit, o cominaţie la fel de omogenă ca sosul de ciocolată şi porumbul cu smântână. – E o responsabilitate pe care o iau foarte în serios. Dacă las impresia că vă cicălesc, domnule Noonan, îmi cer scuze.

Nu m-am deranjat să-i accept scuzele – asta ne-ar fi făcut pe amândoi să părem nişte prefăcuţi.

– Tot ce voiam să spun e că Ki râdea când mi-a spus asta. A spus că ea şi cu mama ei s-au bătut cu spumă de baie. Când a revenit mama ei la telefon, şi ea râdea.

Durgin îşi deschisese dosarul pe care i-l adusese Footman şi frunzărea cu viteză paginile în vreme ce eu vorbeam, de parcă nu auzea nici un cuvânt din ce spuneam.

– Mama ei... Mattie, cum îi spuneţi dumneavoastră.

– Da. Mattie cum îi spun eu. De unde ştiţi totuşi de convorbirea noastră particulară?

– Asta nu vă priveşte, domnule Noonan.

A ales o singură foaie de hârtie, apoi a închis dosarul. A ridicat hârtia, asemeni unui doctor studiind o radiografie, iar eu am observat că era acoperită de-un text scris la maşină la un singur rând.

– Haideţi să ne întoarcem la prima dumneavoastră întâlnire cu Mary şi Kyra Devore. Aceasta s-a întâmplat pe Patru Iulie, nu-i aşa?

– Da.

Durgin scutura din cap.

– Dimineaţa zilei de Patru. Şi aţi întâlnit-o mai întâi pe Kyra Devore.

– Da.

– Aţi întâlnit-o pe ea mai întâi fiindcă atunci mama ei nu era cu ea, nu-i aşa?

– Asta-i o întrebare prost formulată, domnule Durgin, dar bănuiesc că răspunsul e da.

– Mă simt flatat să-mi corecteze gramatica un om care s-a aflat pe lista celor mai bine vândute cărţi, a spus Durgin, zâmbind. Zâmbetul său sugera că i-ar plăcea să mă vadă şezând alături de Romeo Bissonette în maşina aceea blindată pornită spre gulagul rusesc. – Povestiţi-ne despre întâlnirea aceea, avută mai întâi cu Kyra Devore şi apoi cu Mary Devore. Sau Mattie, dacă vă place mai mult aşa.

Am spus povestea. Când am terminat, Durgin a plasat casetofonul în faţa mea. Unghiile degetelor sale grăsulii erau la fel de lucioase ca şi buzele lui.

– Domnule Noonan, aţi fi putut-o călca pe Kyra cu maşina, nu-i aşa?

– Categoric, nu. Mergeam cu cincizeci şi cinci la oră – asta-i limita maximă de viteză în zona de lângă magazin. Am văzut-o la timp ca să pot opri.

– Să presupunem, însă, că aţi fi venit din cealaltă direcţie – mergând spre nord, în loc de sud. Tot aţi fi văzut-o destul de din timp?

Aceasta era, de fapt, o întrebare mult mai înte-

meiată ca unele dintre celelalte. Cineva venind din cealaltă direcție ar fi avut un timp destul de scurt de reacție. Și totuși...

– Da, am spus.

Durgin a ridicat din sprâncene.

– Sunteți sigur de asta?

– Da, domnule Durgin. Poate că ar fi trebuit să apăs puțin mai tare pe frână, dar...

– Cu cincizeci și cinci la oră.

– Da, cu cincizeci și cinci. V-am spus, limita maximă de viteză...

– ... pe porțiunea aceea din Route 68. Da, mi-ați spus asta. Sigur că da. Din cât v-ați putut da seama de-a lungul vremii, puteți spune că cei mai mulți se supun acestei reguli în zona aceea?

– N-am petrecut prea mult timp în TR din 1993 încoace, așa că nu pot...

– Haideți, domnule Noonan – asta nu-i o scenă dintr-una dintre cărțile dumneavoastră. Răspundeți-mi doar la întrebare sau o să stăm aici toată dimineața.

– Fac ce pot, domnule Durgin.

A suspinat, obosit.

– Dețineți casa de lângă lacul Dark Score din anii optzeci, nu-i așa? Iar limita maximă de viteză din apropierea magazinului universal Lakeview, a oficiului poștal și a „Garajului Bun la Toate" al lui Dick Brooks – ceea ce este numit Satul de Nord – nu s-a schimbat de atunci, nu?

– Nu, am recunoscut.

– Întorcându-mă la întrebarea mea de la început, atunci, după observațiile dumneavoastră, se supun cei mai mulți oameni limitei de cincizeci și cinci

de kilometri pe acea porțiune de șosea?

– Nu știu dacă cei mai mulți fac asta, fiindcă n-am făcut o statistică, dar cred că mulți nu o fac.

– Ați vrea să auziți mărturia Ajutorului de Șerif al Districtului Castle, domnul Footman, cu privire la locul în care se dau cele mai multe amenzi pentru depășire a vitezei legale în TR-90, domnule Noonan?

– Nu, am spus cât se poate de sincer.

– Au trecut alte mașini pe lângă dumneavoastră cât ați vorbit mai întâi cu Kyra Devore și apoi cu Mary Devore?

– Da.

– Câte?

– Nu știu cu precizie. Vreo două.

– Se poate să fi fost trei?

– Posibil.

– Cinci?

– Nu, probabil nu atât de multe.

– Dar nu știți cu precizie, nu-i așa?

– Nu.

– Fiindcă Kyra Devore era supărată.

– De fapt, se stăpânea destul de bine pentru o...

– A plâns în prezența dumneavoastră?

– Păi...da.

– Mama ei a făcut-o să plângă?

– Nu-i corect.

– La fel de incorect ca a-i permite unui copil de trei ani să se plimbe pe mijlocul unei șosele aglomerate într-o dimineață de sărbătoare, în opinia dumneavoastră, sau poate nu chiar atât de incorect ca asta?

– Dumnezeule, ia-o mai încet, a spus domnul

Bissonette cu calm. Pe fața lui de ogar se putea citi mâhnire.

– Îmi retrag întrebarea, a spus Durgin.

– Care? am întrebat.

S-a uitat la mine obosit, ca pentru a spune că trebuie să dea nas cu nemernici ca mine tot timpul și că e obișnuit cu felul în care ne comportăm noi.

– Câte mașini au trecut pe lângă dumneavoastră din momentul în care ați luat copilul și l-ați dus în siguranță până în momentul când v-ați despărțit de cele două Devore?

Am urât bucata aceea cu „l-ați dus în siguranță", dar, chiar în vreme ce-mi formulam răspunsul, bătrânul murmura întrebarea în Stenomask. Acela era, însă, exact lucrul pe care-l făcusem. Nu aveam cum s-o dau cotită.

– V-am spus, nu știu cu siguranță.

– Ei bine, oferiți-mi o presuptimare.

Presuptimare. Unul dintre cuvintele care niciodată nu mi-au plăcut prea mult. Un cuvânt demn de Paul Harvey.

– S-ar putea să fi fost trei.

– Inclusiv Mary Devore însăși? Care conducea un... – Și-a consultat hârtia pe care o scosese din dosar. – ... un Jeep Scout model 1982?

Mi-am amintit de Ki cum spusese: *Mattie melge lepede* și am înțeles unde voia Durgin să ajungă. Și nu puteam face nimic să-l opresc.

– Da, era ea și era un Scout. Nu știu din ce an.

– Conducea sub limita maximă de viteză, la limita maximă de viteză sau deasupra limitei maxime de viteză când a trecut de locul unde stăteați dumneavoastră cu Kyra în brațe?

Mergea cam cu optzeci, dar i-am spus lui Durgin că nu puteam fi sigur. M-a îndemnat să încerc – *Știu că nu sunteți familiarizat cu nodul spânzuratului, domnule Noonan, dar sunt sigur că puteți face unul dacă vă dați puțin străduința* – și am refuzat cât de politicos am putut.

A ridicat iarăși hârtia.

– Domnule Noonan, v-ar surprinde dacă doi martori – Richard Brooks junior, proprietarul Garajului Bun la Toate al lui Dick, și Royce Merrill, un tâmplar ieșit la pensie – pretind că doamna Devore mergea cu mult peste cincizeci și cinci de kilometri la oră când a trecut pe lângă locul unde vă aflați dumneavoastră?

– Nu știu, am spus. Eu eram preocupat de fetiță.

– V-ar surprinde să aflați că Royce Merrill a apreciat viteza mașinii la nouăzeci și cinci de kilometri pe oră?

– Asta-i ridicol. Când a apăsat frâna, ar fi trebuit să derapeze și să se răstoarne în șanț.

– Urmele derapajului, măsurate de Ajutorul de Șerif Footman, indică o viteză de cel puțin optzeci de kilometri pe oră, a spus Durgin.

Nu era o întrebare, dar s-a uitat la mine circumspect, ca pentru a mă invita să mă mai zbat puțin și să mă afund încă puțin în groapa asta puturoasă. Eu n-am spus nimic. Durgin și-a împreunat palmele sale grăsulii și s-a aplecat pe ele spre mine. Privirea circumspectă dispăruse.

– Domnule Noonan, dacă nu ați fi dus-o pe Kyra Devore pe marginea drumului – dacă nu ați fi salvat-o – nu cumva ar fi călcat-o cu mașina *propria ei mamă*?

Aceasta era întrebarea cu adevărat grea, iar eu cum ar fi trebuit să-i răspund? Bissonette cu siguranță nu-mi făcea nici un semn ajutător; părea că încearcă să stabilească un contact vizual plin de înțeles cu asistenta cea frumoasă. Mi-am amintit atunci de cartea pe care o citea Mattie în paralel cu „Bartleby" – *Martor tăcut*, de Richard North Patterson. Spre deosebire de avocații lui Grisham, cei ai lui Patterson păreau întotdeauna că știu ce fac. *Obiecție, onorată instanță, îi cere martorului să speculeze.*

Am ridicat din umeri.

– Îmi cer iertare, domnule avocat, nu pot spune; mi-am lăsat globul de cristal acasă.

Am văzut iarăşi sclipirea aceea urâtă în ochii lui Durgin.

– Domnule Noonan, nu vă pot promite că, dacă nu răspundeți acum acestei întrebări, nu veți fi chemat din Malibu sau din Insula Focului sau de oriunde veți merge să vă scrieți următorul op ca să-i răspundeți altă dată.

Am ridicat din umeri.

– V-am spus deja că mă preocupa fetița. Nu vă pot spune cât de repede conducea mama ei sau cât de bună e vederea lui Royce Merrill sau dacă Ajutorul de Şerif Footman a măsurat măcar urmele de derapaj care trebuia. Pe partea aceea de drum sunt o grămadă de urme, asta vă pot spune. Să presupunem că *mergea* cu optzeci? Chiar cu optzeci şi cinci, să spunem. Are douăzeci şi unu de ani, Durgin. La vârsta de douăzeci şi unu, abilitățile de condus ale unei persoane sunt în cea mai bună stare. Probabil că ar fi ocolit-o pe copilă, şi asta cu uşurință.

– Cred că ajunge.

– De ce? Fiindcă nu primiți ce voiați? – Pantoful lui Bissonette m-a lovit iarăşi în gleznă, dar l-am ignorat. – Dacă sunteți de partea lui Kyra, de ce vorbiți ca şi când ați fi de partea bunicului ei?

Un zâmbet mic şi răutăcios a apărut pe buzele lui Durgin. Genul de zâmbet care spune: *Bine, deşteptule, vrei să ne jucăm?* A tras casetofonul puțin mai aproape de el.

– Dacă tot ați adus aminte de bunicul lui Kyra, domnul Maxwell Devore din Palm Springs, haideți să discutăm despre el puțin, vreți?

– E spectacolul dumneavoastră.

– Ați vorbit vreodată cu Maxwell Devore?

– Da.

– În persoană sau la telefon?

– La telefon.

M-am gândit să adaug că acesta făcuse cumva rost de numărul meu neînregistrat, apoi mi-am adus aminte că şi Mattie făcuse, şi m-am hotărât să-mi țin gura despre acest subiect.

– Când s-a întâmplat asta?

– În seara sâmbetei trecute. Seara zilei de Patru Iulie. M-a sunat în timp ce urmăream focurile de artificii.

– Iar subiectul conversației dumneavoastră a fost micuța aventură din acea dimineață?

În timp ce punea întrebarea, Durgin şi-a vârât mâna în buzunar şi a scos o casetă. Gestul acesta a avut o natură ostentativă; în acea clipă a semănat cu un magician de salon arătându-ți ambele laturi ale batistei de mătase. Şi trăgea o cacealma. Nu puteam fi sigur de asta... şi totuşi eram. Devore

înregistrase conversația noastră, sunt sigur – zumzetul acela de fundal fusese cu adevărat prea puternic și, la un anumit nivel, eram conștient de lucrul acesta chiar în vreme ce vorbeam cu el – și credeam că aceasta se afla cu adevărat pe caseta pe care Durgin o introducea acum în casetofon... însă totul era o cacealma.

– Nu-mi amintesc, am spus.

Mâna lui Durgin a paralizat în acțiunea de-a închide ușița transparentă a casetofonului. S-a uitat la mine cu o neîncredere sinceră... și cu încă ceva. Mi s-a părut că acel ceva era o mânie născută din mirare.

– Nu vă amintiți? Haideți, domnule Noonan. Cu siguranță scriitorii se *antrenează* să-și poată aminti tot felul de conversații, iar aceasta n-a avut loc decât cu o săptămână în urmă. Spuneți-mi despre ce ați vorbit.

– Chiar nu vă pot spune, i-am zis pe-o voce nepăsătoare, fără nuanțe.

Preț de o clipă, Durgin a părut aproape panicat. Apoi, trăsăturile lui s-au îndreptat. O unghie lustruită s-a plimbat înainte și înapoi peste butoanele REW, FF, PLAY și REC.

– Cum a început domnul Devore conversația? a întrebat.

– A spus alo, am zis eu cu calm și s-a auzit un sunet scurt și înfundat din spatele Stenomask-ului. Ar fi putut fi sunetul bătrânului curățându-și gâtul; ar fi putut fi un râset reținut.

Pete de culoare îi înfloreau lui Durgin în obraji.

– După alo? Ce-a urmat?

– Nu-mi amintesc.

– V-a întrebat despre acea dimineață?

– Nu-mi amintesc.

– Nu i-ați spus cumva că Mary Devore era împreună cu fiica ei, domnule Noonan? Că erau împreună, culegând flori? Nu cumva asta i-ați spus acestui bunic îngrijorat atunci când v-a întrebat despre incidentul care devenise subiect predilect de conversație pentru toți localnicii în acea zi de Patru Iulie?

– Măi, să fie, a spus calm Bissonette. Și-a ridicat o mână deasupra mesei, apoi mi-a atins palma cu degetele celeilalte, alcătuind T-ul unui arbitru. – Pauză.

Durgin s-a uitat la el. Roșeața din obraji era acum mai pronunțată, iar buzele i se întinseseră destul de tare să-i scoată la iveală dinții mici și lucrați cu grijă.

– Ce mai vrei și *tu*? aproape că a mârâit supărat, de parcă Bissonette tocmai începuse să-i povestească despre Calea Mormonilor sau poate despre Rozacrucieni.

– Vreau să încetezi să-l mai împingi de la spate pe tipul ăsta și vreau ca toată tărășenia aia despre culesul florilor să fie scoasă din procesul verbal, a spus Bissonette.

– De ce? a sărit Durgin.

– Fiindcă încerci să pui în procesul verbal lucruri pe care martorul nu vrea să le spună. Dacă vrei să întrerupem ședința pentru scurtă vreme, ca să-l putem suna pe judecătorul Rancourt, să aflăm și părerea lui...

– Îmi retrag întrebarea, a spus Durgin. S-a uitat la mine cu un soi de furie neajutorată, morocănoa-

să. – Domnule Noonan, vreți să mă ajutați să-mi fac meseria?

– Vreau s-o ajut pe Kyra Devore dacă pot, am spus.

– Foarte bine. – A dat din cap de parcă nu ar fi existat nici o deosebire între cele două dorințe. – Atunci, spuneți-mi vă rog despre ce ați vorbit cu Maxwell Devore.

– Nu-mi pot aduce aminte.

I-am prins privirea și i-am susținut-o.

– Poate, am spus, îmi puteți dumneavoastră împrospăta memoria.

A urmat un moment de tăcere, asemeni celui care se ivește uneori la o partidă de pocher cu miză mare chiar după ce au fost plasate ultimele pariuri și chiar înainte ca jucătorii să-și arate cărțile. Până și bătrânul pilot de atac tăcea, ochii lui clipind deasupra măștii. Apoi, Durgin a împins casetofonul la o parte cu podul palmei (expresia buzelor sale spunea că simțea pentru treaba asta cam ceea ce simțeam eu deseori pentru telefon) și s-a întors la dimineața zilei de Patru Iulie. Nu m-a întrebat deloc despre cina pe care am luat-o cu Mattie și cu Ki în seara de marți și nu s-a întors deloc la conversația pe care am avut-o cu Devore la telefon – aceea când spusesem toate lucrurile alea ciudate și ușor de demontat.

Am continuat să răspund la întrebări până la unsprezece și jumătate, însă interviul s-a terminat de fapt atunci când Durgin a împins la o parte casetofonul cu podul palmei. Am știut lucrul ăsta și sunt destul de sigur că și el l-a știut.

– Mike! Mike, aici!

Mattie îmi făcea cu mâna de la una dintre mesele din zona pentru picnic din spatele estradei pentru formație din parcul public. Arăta plină de viață și fericită. I-am răspuns cu o fluturare de mână și am pornit în direcția aceea, croindu-mi drum printre copiii care jucau fazan, ocolind un cuplu de adolescenți care se giugiuleau pe iarbă și ferindu-mă de-un Frisbee după care a sărit un ciobănesc german și pe care l-a prins cu dibăcie.

Alături de ea se afla un roșcat înalt și costeliv, dar de-abia dacă am avut timp să-l observ. Mattie mi-a venit în întâmpinare când încă mă aflam pe locul cu pietriș, și-a petrecut brațele în jurul meu, m-a îmbrățișat – și nici n-a fost o îmbrățișare scurtă, de societate, cu fundul scos în afară – și apoi m-a sărutat pe gură destul de tare să-mi apese buzele de dinți. S-a auzit un plescăit puternic atunci când l-a încheiat. S-a îndepărtat și s-a uitat la mine cu o încântare nedisimulată.

– A fost sau nu cel mai mare sărut pe care l-ai primit vreodată?

– Cel mai mare în cel puțin patru ani, am spus. Te mulțumește asta?

Și, dacă nu avea să se îndepărteze de mine în următoarele câteva secunde, urma să primească o dovadă fizică a cât de multă plăcere îmi provocase sărutul acela.

– Cred că va trebui să mă mulțumească.

S-a întors spre tipul cel roșcat cu un fel ciudat de sfidător.

– Am făcut bine?

– Probabil nu, a spus el, dar cel puțin nu sunteți

pentru moment în raza de acțiune a tipilor ăia bătrâni de la Garajul Bun la Toate. Mike, eu sunt John Storrow. Mă bucur să te întâlnesc în carne și oase.

L-am plăcut pe dată, poate fiindcă îl întâlnisem așezând cu grijă farfurii din carton pe o masă de picnic, îmbrăcat în costumul lui din trei piese, newyorkez, în vreme ce părul lui roșcat, încârlionțat, îi era suflat de vânt asemenea unor ierburi marine. Pielea lui era alburie și pistruiată, genul acela de piele care nu se bronzează niciodată, doar se arde și apoi se cojește pe bucăți mari, asemănătoare cu niște eczeme. Când ne-am salutat, mâna lui părea că e alcătuită doar din încheieturi. Trebuia să aibă cel puțin treizeci de ani, dar arăta de vârsta lui Mattie, iar eu am bănuit că vor mai trece cinci ani până să poată comanda o băutură alcoolică fără să-și arate permisul de conducere.

– Ia loc, a spus. Am pregătit un prânz din cinci feluri, grație magazinului Variety din Castle Rock – carne tocată, căreia din cine știe ce motiv, pe-aici i se spune „sandviș italienesc"... mozzarella pe băț... usturoi prăjit... ciocolată Twinkies.

– Astea-s doar patru, am spus.

– Am uitat de sucuri, a spus, și a scos dintr-o geantă maro trei sticle cu gât lung cu bere de rădăcini S'OK. Să mâncăm. Mattie e de serviciu la bibliotecă de la două la opt vinerea și sâmbăta, iar acum ar fi un moment prost pentru ea să lipsească de la serviciu.

– Cum a mers la cercul de lectură de aseară? am întrebat. Văd că nu te-a mâncat de vie Lindy Briggs.

A râs, și-a împreunat mâinile și le-a scuturat deasupra capului.

– Am fost bestială! I-am dat pe spate pe toți! N-am îndrăznit să le spun că am primit cele mai bune interpretări de la tine...

– Mulțumesc lui Dumnezeu pentru micile lui daruri, a spus Storrow.

Își desfăcea și el sandvișul din hârtia de măcelărie ceruită, mișcându-se cu grijă și puțin neîncrezător, folosindu-se doar de vârfurile degetelor.

– ... așa că le-am spus că m-am uitat în vreo două cărți și că acolo am dat de niște idei călăuzitoare. A fost minunat într-un fel. M-am simțit ca o studentă.

– Bun.

– Bissonette? a întrebat John Storrow. Unde-i el? N-am mai întâlnit încă un tip pe care să-l cheme Romeo.

– A spus că trebuie să se întoarcă degrabă în Lewiston. Scuze.

– De fapt, e mai bine să fim doar noi, cel puțin pentru început.

A mușcat din sandviș – acestea se vând în ruloauri lungi – și s-a uitat surprins la mine.

– Nu-i rău.

– Mănâncă mai mult de trei și devii dependent pe viață, a spus Mattie și a înfulecat sănătos dintr-al ei.

– Povestește-ne despre depo, a spus John și, cât ei au mâncat, eu am vorbit. Când am terminat, mi-am luat și eu sandvișul și m-am jucat puțin de-a prinsul din urmă. Uitasem cât de bun e un italian – dulce, acru și uleios, toate în același timp. Desigur,

nimic ce are un gust atât de bun nu poate fi sănătos; asta-i sigur. Cred că se poate spune acelaşi lucru şi despre îmbrăţişările sincere venite din partea unei fete tinere cu probleme legale.

– Foarte interesant, a spus John. Chiar foarte interesant.

A luat o mozzarella pe băţ din punga cu pete de grăsime, a rupt o bucată din ea şi s-a uitat cu un fel de oroare fascinată la albeaţa unsuroasă dinăuntru.

– Cei de-aici mănâncă aşa ceva? a întrebat.

– Touché.

A înmuiat o bucată în borcănaşul de plastic conţinând sos pentru spaghete (în astfel de situaţii, în vestul Maine-ului acesta se numeşte „pastă pentru brânză") şi a mâncat-o.

– Ei? l-am întrebat.

– Nu-i rău. Ar trebui să fie mult mai calde, însă.

Da, avea dreptate. Să mănânci mozzarella pe băţ rece e ca şi cum ai mânca muci reci, o observaţie pe care mi-am spus că o voi ţine pentru mine în această vineri frumoasă de mijloc de vară.

– Dacă avea Durgin caseta, de ce n-a pus-o s-o ascultaţi? a întrebat Mattie. Nu înţeleg.

John şi-a întins braţele în aer, şi-a puşcat degetele şi s-a uitat la ei cu căldură.

– Probabil că nu vom şti niciodată cu siguranţă, a spus.

Credea că Devore va renunţa la proces – se citea asta în fiecare mişcare a corpului său şi în fiecare inflexiune a vocii. Lucru care ne umplea de speranţe, însă ar fi fost bine dacă Mattie nu şi-ar fi permis să fie *prea* plină de speranţe. John Storrow nu era atât de tânăr pe cât părea şi probabil nici atât de

neprihănit (sau aşa speram eu cu fervoare), însă *era* tânăr. Şi nici el, nici Mattie nu ştiau povestea săniuţei lui Scooter Larribee. Şi nici nu văzuseră chipul lui Bill Dean atunci când mi-o spusese.

– Vrei să auzi câteva ipoteze?

– Sigur, am spus.

John şi-a lăsat sandvişul pe farfurie, s-a şters pe mână şi apoi a început să numere pe degete.

– În primul rând, *el* te-a sunat pe tine. Conversaţiile înregistrate în asemenea circumstanţe au o valoare foarte îndoielnică. În al doilea rând, n-a vorbit tocmai ca şi când ar fi fost căpitanul Kangaroo, nu-i aşa?

– Nu.

– În al treilea rând, povestea pe care ai născocit-o te inculpă pe *tine*, Mike, dar nu foarte mult, şi nu o inculpă pe Mattie deloc. Şi, apropo, chestia aia cu Mattie suflându-i spumă lui Kyra în faţă, îmi place aia. Dacă mai mult de-atât nu pot face, ar fi spre folosul lor să renunţe chiar acum. În ultimul rând – şi aici se află probabil adevărul – cred că Devore suferă de Boala lui Nixon.

– Boala lui Nixon? a întrebat Mattie.

– Caseta pe care o are Durgin nu e singura casetă. Nu poate fi.

Iar socrul tău se teme că, dacă introduce ca probă în proces o casetă înregistrată cu cine ştie ce aparatură are el la Warrington, noi le-am putea cita pe toate. Iar eu blestemat să fiu dacă n-aş încerca să fac asta.

Mattie părea năucită.

– Ce se poate afla pe ele? Şi dacă-i **ceva rău, de** ce nu le distruge pur şi simplu?

– Poate că nu are cum, am spus. Poate că are nevoie de ele în alte scopuri.

– Nu prea contează asta, a spus John. Durgin mergea la cacealma şi *asta* contează. Îşi lovi podul palmei uşor pe tăblia mesei de picnic. – Cred că renunţă la caz. Chiar cred asta.

– E prea devreme să ne gândim la aşa ceva, am spus imediat, dar mi-am dat seama după chipul lui Mattie – strălucind mai puternic ca niciodată – că răul se înfăptuise.

– Spune-i şi lui ce ai mai făcut până acum, l-a îndemnat Mattie pe John. Apoi eu trebuie să plec la bibliotecă.

– Unde o trimiţi pe Kyra în zilele tale lucrătoare? am întrebat-o.

– La doamna Cullum. Locuieşte cu trei kilometri mai în sus pe Wasp Hill Road. În iulie mai e şi ŞBV de la zece până la trei. Asta-i Şcoala Biblică de Vară. Lui Ki îi place la nebunie, mai ales cântatul şi teatrele de păpuşi cu Noe şi Moise. Autobuzul o lasă acasă la Arlene şi eu vin s-o iau pe la nouă şi un sfert. – A zâmbit puţin dusă pe gânduri. – Când ajungem, de obicei doarme tun întinsă pe canapea.

John a continuat să vorbească următoarele aproximativ zece minute. Nu se ocupa de mult de caz, dar pusese deja o mulţime de roţi în mişcare. Un tip din California aduna informaţii despre Roger Devore şi Morris Ridding („aduna informaţii" suna mult mai bine decât „îşi băga nasul peste tot"). Pe John îl interesa în mod deosebit să afle ce natură avea relaţia dintre Roger Devore şi tatăl lui şi dacă Roger avea cunoştinţă de nepoţica lui din

Maine. John pornise şi o campanie pentru a afla cât mai multe lucruri posibil despre activităţile şi mişcările lui Max Devore de când se întorsese în TR-90. De asta se ocupa un investigator particular, unul recomandat de Romeo Bissonette, avocatul meu cu împrumut.

În vreme ce vorbea, frunzărind rapid un carneţel pe care-l scosese din buzunarul sacoului, mi-am amintit ce-mi spusese la telefon despre Doamna Dreptate: *Pune-i nişte cătuşe la încheieturile solide ale mâinilor ei şi lipeşte-i nişte leucoplast peste gură să se asorteze cu panglica de la ochi, violeaz-o şi arunc-o în noroi.* Poate că era o imagine prea dură pentru ceea ce făceam noi, dar mi-am spus că cel puţin îi dădeam uşor târcoale.

Mi l-am imaginat pe sărmanul Roger Devore la bara martorilor, venit cu avionul cale de patru mii opt sute de kilometri să fie întrebat despre preferinţele lui sexuale. Trebuia să ţin cont însă de faptul că tatăl lui îl pusese în această postură, şi nu Mattie, eu, sau John Storrow.

– Ai mai făcut progrese în încercarea de-a te întâlni cu Devore sau cu consilierul lui şef pe probleme legale? am întrebat.

– Nu ştiu sigur. Vaporul s-a lansat la apă, oferta e pe masă, pucul e pe gheaţă, alege metafora care-ţi place, amestecă-le şi fă-le să se potrivească dacă asta vrei.

– Fierul e pus la încins în foc, a spus Mattie.

– Pionii-s pe tabla de joc, am adăugat eu.

Ne-am uitat unul la altul şi am râs. John ne-a privit cu tristeţe, apoi a suspinat, şi-a luat sandvişul şi a început iarăşi să mănânce din el.

– Chiar trebuie să te întâlneşti cu el şi cu avocatul lui care face mai mult sau mai puţin figuraţie? am întrebat.

– Ai vrea să câştigi jocul ăsta şi apoi să descoperi că Devore o poate lua de la capăt folosindu-se de comportamentul lipsit de etică al apărătorului legal al lui Mary Devore? a replicat John.

– Nici măcar să nu glumeşti cu aşa ceva! a strigat Mattie.

– Nu glumea, a spus John. Trebuie să fie împreună cu avocatul lui, da. Nu cred că asta se va întâmpla, nu în jocul ăsta. Nici măcar nu am văzut cum arată *băşinosu'* ăsta bătrân şi trebuie să vă spun că mor de curiozitate.

– Dacă doar de asta ai nevoie să fii fericit, vino la terenul de softball marţea viitoare seara, a spus Mattie. Va fi acolo în scaunul lui cu rotile dichisit, râzând şi bătând din palme şi sugând din masca aia de oxigen blestemată la fiecare aproximativ cincisprezece minute.

– Nu-i o idee rea, a spus John. Trebuie să mă întorc la New York pentru week-end – plec *après* Osgood – dar poate că vin marţi înapoi. S-ar putea să-mi aduc şi mănuşa de joc.

A început să cureţe masa şi, iarăşi, mi s-a părut că arată atât sclifosit, cât şi afectuos în acelaşi timp, aşa cum şi arăta Stan Laurel atunci când purta şorţ. Mattie l-a dat repede la o parte şi a preluat controlul.

– Nimeni n-a mâncat ciocolata Twinkie pe care am adus-o, a spus ea, puţin tristă.

– Du-le acasă fiicei tale, a spus John.

– Nici vorbă. Nu-i dau voie să mănânce chestii

d-astea. Ce fel de mamă mă credeţi?

Ne-a observat expresiile, a repetat ceea ce tocmai spusese, apoi a izbucnit în râs. Ne-am alăturat şi noi.

Bătrânul Scout al lui Mattie era parcat într-unul dintre locurile înclinate din spatele monumentului de război, care, în Castle Rock, e reprezentat de statuia unui soldat din primul război mondial cu o porţie generoasă de găinaţ pe casca sub formă de oală. Lângă Scout era parcat un Taurus nou-nouţ cu abţibildul firmei de închirieri auto Hertz, lipit sub cel de inspecţie tehnică. John şi-a aruncat servieta – liniştitor de subţirică şi nu foarte ostentativă – pe bancheta din spate.

– Dacă reuşesc să mă întorc marţi, te sun, i-a spus lui Mattie. Te sun şi dacă reuşesc să stabilesc o întâlnire cu socrul tău prin Osgood ăsta.

– O să cumpăr eu sandvişurile italieneşti atunci, a spus Mattie.

John a zâmbit, apoi a prins-o de braţ cu o mână şi cu cealaltă m-a prins pe mine. Semăna cu un preot nou venit în oraş pregătindu-se să cunune primul cuplu.

– Discutaţi la telefon dacă simţiţi nevoia, a spus, ţinând minte mereu că unul sau amândouă posturile s-ar putea să fie urmărite. Întâlniţi-vă la piaţă din întâmplare. Mike, tu s-ar putea să simţi nevoia de a da pe la biblioteca din localitate şi de a împrumuta o carte.

– Nu înainte să-ţi înnoieşti abonamentul, însă, a spus Mattie, aruncându-mi între timp o privire rezervată.

– Dar gata cu vizitele la rulota lui Mattie. Ne-am înțeles?

Am spus da; ea a spus da; John Storrow a părut neconvins. M-a făcut să mă întreb dacă vedea pe fețele sau în mișcările noastre ceva ce n-ar fi trebuit să se vadă.

– Și-au construit o strategie de atac care mai mult ca sigur că nu va da rezultate, a spus. Nu putem risca să le oferim ocazia să-și schimbe tactica. Asta înseamnă fără întâlniri suspecte între voi doi; și asta înseamnă și fără întâlniri suspecte între Mike și Kyra.

Mina șocată a lui Mattie o făcea să pară iarăși de doisprezece ani.

– Mike și Kyra! Despre ce vorbești?

– Alegații de molestare a unui copil aruncate de către oameni atât de disperați, că sunt dispuși să încerce orice.

– Asta-i ridicol, a spus ea. Iar dacă socrul meu vrea să arunce cu genul ăsta de noroi...

John a dat din cap.

– Da, ne-am vedea nevoiți să aruncăm înapoi. Presa de pe întreaga coastă ar urma să preia știrea, poate chiar și cei de la Tribunal TV, Domnul să ne binecuvânteze și să ne salveze sufletele. Dacă putem evita ceva de genul ăsta, de ce să n-o facem? Nu face bine adulților și nu face bine nici unui copil. Nici acum și nici mai târziu.

S-a aplecat și a sărutat-o pe Mattie pe obraz.

– Îmi cer scuze pentru întreaga poveste, a spus el, și chiar a părut că regretă sincer. Pur și simplu așa-i un caz de custodie.

– Cred că m-ai prevenit. Dar pur și simplu...

gândul că ar face cineva un asemenea lucru doar fiindcă nu are cum altfel să câștige...

– Dă-mi voie să te previn iarăși, a spus. Chipul lui s-a apropiat atât de mult de-un rânjet, cât îi permiteau probabil trăsăturile lui tinere și sănătoase. – Avem de-a face cu un om foarte bogat și cu o problemă foarte delicată. Combinația asta s-ar putea asemăna cu manevrarea unei dinamite vechi.

M-am întors spre Mattie.

– Încă-ți mai faci griji pentru Ki? Încă mai simți că e în pericol?

Am observat că se gândește să-și îmblânzească răspunsul – dintr-o simplă și bătrână rezervă de yankeu, cel mai probabil – și apoi s-a hotărât să n-o facă. S-a hotărât, probabil, că îmblânzirea e un lux pe care nu și-l putea permite.

– Da. Dar nu-i decât un sentiment, să știi.

John se încrunta. Am presupus că ideea că Devore ar putea apela la măsuri extralegale de a obține ce-și dorea îi trecuse prin minte și lui.

– N-o pierde din ochi atât cât poți, i-a spus. Eu respect intuițiile. A ta se bazează pe ceva concret?

– Nu, a răspuns Mattie și privirea ei furtivă în direcția mea mă ruga să-mi țin gura. Nu chiar.

A deschis portiera Scout-ului și a aruncat înăuntru gentuța cu ciocolatele Twinkie – se hotărâse totuși să le păstreze. Apoi s-a întors spre John și spre mine cu o mină aproape de furie.

– Nu știu cum să urmez sfatul acela, însă. Lucrez cinci zile pe săptămână și, în august, când aducem la zi microfilmele, voi lucra șase zile. Acum, Ki ia masa de prânz la Școala Biblică de Vară și cina la Arlene Cullum. Eu o văd doar dimineața. În restul

timpului... – Ştiam ce voia să spună înainte s-o spună; expresia era veche. – ... e pe TR.

– Te-aş putea ajuta să găseşti un *au pair*[1], am spus, spunându-mi că aş ieşi mult mai ieftin decât cu John Storrow.

– Nu, au spus atât de la unison, că s-au uitat unul la altul şi au râs. Dar, chiar şi când râdea, Mattie părea încordată şi nefericită.

– Nu vom lăsa în urmă hârţoage de care să se folosească Durgin şi echipa de avocaţi a lui Devore, a spus John. Cine mă plăteşte pe mine e-un lucru. Cine-i plăteşte lui Mattie ajutorul pentru supravegherea copilului e un altul.

– Pe lângă asta, am acceptat deja destul de la tine, a spus Mattie. Mai mult decât să pot dormi cu sufletul împăcat. Nu am de gând să mă afund şi mai tare doar pentru o toană.

A urcat în Scout şi a închis portiera.

Mi-am aşezat mâinile pe geamul deschis. Acum eram la acelaşi nivel şi ne priveam ochi în ochi atât de intens, că era deconcertant.

– Mattie, nu am pe ce altceva să-mi cheltui banii. Sincer.

– Când vine vorba de onorariul lui John, accept. Fiindcă onorariul lui o priveşte pe Ki. – Şi-a aşezat mâna peste a mea şi a strâns uşor. – Chestia asta-laltă, mă priveşte pe mine. Bine?

– Mda. Dar trebuie să-i spui bonei şi celor care se ocupă de chestia asta cu Biblia că ai pe rol un proces de custodie, un proces dificil probabil, şi că nu au voie să o lase pe Kyra să plece cu nimeni, nici chiar cu cineva cunoscut, fără a primi acceptul tău.

A zâmbit.

– Deja am aranjat asta. La îndemnul lui John. Păstrăm legătura, Mike.

Mi-a ridicat mâna, a sărutat-o sonor şi din inimă, şi a plecat.

– Ce crezi? l-am întrebat pe John în vreme ce urmăream cum Scout-ul se îndepărtează către noul pod Prouty, care trece peste pârâul Castle şi-şi varsă traficul în şoseaua 68.

– Cred că e minunat că are un binefăcător cu stare şi un avocat isteţ, a spus el. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Dar îţi spun ceva: Mattie, cumva, nu-mi lasă impresia unei persoane norocoase. Am un sentiment... nu ştiu...

– Că o învăluie un nor pe care nu-l poţi vedea foarte clar.

– Poate. Poate că asta e. – Şi-a trecut degetele prin hăţişul roşcat al părului său. – Nu ştiu decât că-i ceva trist.

Ştiam exact despre ce vorbea... doar că eu mai simţeam ceva. Voiam să stau în pat cu ea, tristă sau nu, corect sau nu. Voiam să-i simt mâinile atingându-mă, trăgându-mă şi apăsându-mă, mângâindu-mă şi lovindu-mă. Voiam să-i pot mirosi pielea şi să-i simt gustul părului. Voiam să-i simt buzele mişcându-se pe urechea mea, respiraţia gâdilându-mi perişorii din pavilion când îmi spune să fac ce vreau, orice vreau.

[1]Persoană străină care se ocupă de treburile domestice ale unei familii în schimbul unei camere de locuit şi a meselor, având ocazia să înveţe limba vorbită de familia respectivă – n. tr.

M-am întors la Sara Laughs cu puțin înainte de ora două și am intrat înăuntru, gândindu-mă la nimic altceva decât la biroul meu și la IBM-ul cu corp de literă Courier. Scriam din nou – *scriam*. Încă de-abia îmi venea să cred. Aveam să lucrez (nu că mi s-ar fi părut a fi muncă după patru ani de lenevie) până la ora șase, să înot, după care să merg la Village Cafe pentru una dintre specialitățile bogate în colesterol ale lui Buddy.

În clipa în care am călcat pragul, clopoțelul lui Bunter a început să sune strident. M-am oprit în foaier, cu mâna înțepenită pe clanță. Casa era încinsă și puternic luminată, nici urmă de umbră nicăieri, însă pielea de găină ce se forma pe brațele mele îmi dădea senzația că e miezul nopții.

– Cine-i acolo? am strigat.

Clopoțelul a tăcut. A urmat o clipă de liniște și apoi a țipat o femeie. S-a auzit de pretutindeni, a țâșnit din aerul însorit, plin de praf, așa cum iese transpirația din pielea încălzită. A fost un țipăt de durere, de furie, de mâhnire... dar, cel mai mult, a fost un țipăt de oroare. Și am răspuns și eu cu un strigăt. Nu m-am putut înfrâna. Fusesem speriat să stau pe scările întunecate ale pivniței, ascultând pumnul nevăzut cum lovește în izolație, dar sentimentul de acum era mult mai rău.

Nu s-a oprit – țipătul acela. S-a pierdut, așa cum se pierduse și plânsetul de copil; s-a pierdut ca și când persoana care țipa era târâtă cu viteză pe un coridor lung, departe de mine.

Într-un sfârșit, a dispărut.

M-am sprijinit de bibliotecă, cu palma apăsată pe tricou, inima galopându-mi sub ea. Mă luptam

să respir, iar mușchii îmi lăsau senzația aceea ciudată de *explozie* pe care o încerci după ce te-ai speriat cum scrie la carte.

A trecut un minut. Bătăile inimii au încetinit gradual, și respirația a încetinit o dată cu ele. M-am îndreptat de spate, am făcut un pas împleticit și, când am văzut că mă țin picioarele, am mai făcut doi. Am rămas în ușa bucătăriei, uitându-mă de-a lungul sufrageriei. Deasupra șemineului, elanul Bunter se uita sticlos înapoi la mine. Clopoțelul din jurul gâtului lui atârna nemișcat și fără să scoată vreun clinchet. O rază încinsă de soare strălucea pe-o latură a lui. Singurul sunet era al ceasului ăla prostesc cu Pisica Felix din bucătărie.

Gândul care nu-mi dădea pace nici atunci era acela că femeia care țipase fusese Jo, că Sara Laughs era bântuită de soția mea și că suferea. Moartă sau nu, soția mea suferea.

– Jo? am întrebat încet. Jo, ești...

Plânsetul a început din nou – plânsetul unui copil terifiat. În aceeași clipă, gura și nasul mi s-au umplut încă o dată cu gustul feros de apă de lac. Mi-am dus o mână la gât, speriat și cu gura larg deschisă, apoi m-am aplecat deasupra chiuvetei și am scuipat. S-a întâmplat cum se întâmplase și înainte – în loc să dau afară un șuvoi de apă, n-a ieșit nimic decât puțină salivă. Sentimentul de saturație dispăruse, ca și când nici n-ar fi existat vreodată.

Am rămas în loc, ținându-mă cu forță de tejghea, aplecat deasupra chiuvetei, semănând probabil cu un bețiv care a încheiat petrecerea dând afară aproape tot ce stinsese cu o seară în urmă.

Chiar așa mă și simțeam – uluit și cu privirea

împăienjenită, prea copleşit de sentimente să-mi dau seama ce se întâmpla de fapt.

Într-un sfârşit, m-am îndreptat iarăşi de spate, am luat prosopul aşezat pe mânerul maşinii de spălat vase şi mi-am şters faţa cu el. Aveam în frigider ceai şi-mi doream în cel mai groaznic fel un pahar mare şi gâtuit de gheaţă. Am întins mâna după mâner şi am paralizat. Fructele şi legumele din magneţi erau iarăşi aranjate în cerc. În mijloc erau acestea:

ajutor mănec

Ajunge, mi-am spus. *Plec de-aici. Chiar acum. Astăzi.*

Totuşi, o oră mai târziu, mă aflam în biroul năduşitor cu un pahar de ceai cu gheaţă aşezat pe masă lângă mine (cuburile din el se topiseră demult), îmbrăcat doar în slipul de baie şi pierdut în lumea pe care o cream – cea în care un detectiv particular pe nume Andy Drake încerca să demonstreze că John Shackleford nu era ucigaşul în serie supranumit Şapca de Base-ball.

Aşa reuşim să mergem mai departe: câte o zi o dată, câte o masă o dată, câte o durere o dată, câte o respiraţie o dată. Dentiştii merg pe câte un nerv o dată; constructorii de vapoare fac câte o carenă o dată. Dacă scrii cărţi, mergi cu câte o pagină o dată. Întoarcem spatele tuturor lucrurilor pe care le ştim şi tuturor lucrurilor de care ne temem. Analizăm oferte comerciale, ne uităm la meciul de fotbal, preferăm Sprite în defavoarea AT&T-ului. Numărăm păsările de pe cer şi nu vrem să ne întoarcem faţa de la fereastră când auzim paşii cuiva în spatele nostru, venind pe coridor înspre noi; spunem da, sunt de acord că deseori norii par a lua forma altor lucruri – a unui peşte şi a unui unicorn şi a unui călăreţ –, dar nu sunt de fapt decât nişte nori. Spunem că nu sunt decât nişte nori chiar şi atunci când îi luminează fulgerul, şi ne întoarcem atenţia la următoarea masă, la următoarea durere, la următoarea respiraţie, la următoarea pagină. Aşa reuşim să mergem mai departe.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Cartea era serioasă, bine? Cartea era magnifică.

Mă temeam să mă mut dintr-o *cameră* într-alta, cu atât mai puțin să-mi adun maşina de scris şi manuscrisul subțirel, de-abia început, şi să mă întorc la Derry. Acesta ar fi fost un gest la fel de periculos ca acela de a scoate un nou-născut afară în furtună. Aşa că am rămas, rezervându-mi însă dreptul de-a pleca dacă deveneau prea ciudate lucrurile (aşa cum îşi rezervă şi fumătorii dreptul de a renunța la țigări dacă se înrăutățeşte tusea) şi astfel a trecut o săptămână. S-au întâmplat diverse lucruri în acest timp, dar, până să-l întâlnesc pe Max Devore pe Stradă în vinerea următoare – pe şaptesprezece iulie, trebuie să fi fost –, cel mai important lucru a fost acela că am continuat să lucrez la romanul care avea să se cheme, dacă-l terminam, *Prietenul meu din copilărie*. Poate că întotdeauna ne spunem că lucrul pe care l-am pierdut a fost cel mai bun lucru... sau ar fi fost cel mai bun. Nu ştiu sigur. Tot ce *ştiu* este că adevărata mea viață a însemnat în acea săptămână Andy Drake, John Shackleford şi o siluetă umbrită care stătea undeva departe în fundal. Raymond Garraty, prietenul din copilărie al lui John Shackleford. Un bărbat care

purta uneori o şapcă de base-ball.

În timpul acelei săptămâni, manifestările au continuat în casă, dar la un nivel mai scăzut – n-a fost nimic ce să semene cu strigătul acela care-mi înghețase sângele în vene. A sunat de câteva ori clopoțelul lui Bunter şi de câteva ori fructele şi legumele din magneți s-au repoziționat în cerc... niciodată cu vreun cuvânt în mijloc, însă; nu în acea săptămână. Într-o dimineață, m-am trezit şi am văzut că recipientul cu zahăr era răsturnat, ducându-mă cu gândul la povestea lui Mattie cu făina. Nu era nimic scris în zahărul vărsat, însă se vedea o linie şerpuită...

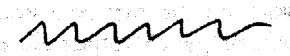

... ca şi când ar fi încercat cineva să scrie şi nu reuşise. Dacă acesta era cazul, îl compătimeam. Ştiam cum e să simți *asta*.

Depoziția mea în fața redutabilului Elmer Durgin avusese loc vineri, pe data de zece. Marțea următoare am mers pe Stradă până la terenul de softball de la Warrington, sperând să-l ginesc pe Max Devore. Era aproape de ora şase când am ajuns destul de aproape să aud țipetele, scandările şi sunetul mingilor lovite. O potecă marcată cu simboluri rustice (*W*-uri curbate, săpate în lemnul de stejar al unor săgeți) te ducea pe lângă o radă abandonată, două şoproane şi un foişor acoperit pe jumătate de

cârceii unui mur. Am ajuns într-un sfârşit la un teren liber. O grămadă de ambalaje de cartofi prăjiţi, de acadele şi de cutii de bere sugerau faptul că, uneori, oamenii urmăreau meciurile din acest loc privilegiat. Nu mă puteam opri să nu mă gândesc la Jo şi la prietenul ei misterios, tipul în jachetă sport maro, tipul corpolent care-şi petrecuse un braţ în jurul mijlocului ei şi care o condusese de la meci, râzând, înapoi spre Stradă. De două ori în timpul week-end-ului fusese cât pe ce s-o sun pe Bonnie Amudson să văd dacă pot cumva să aflu cine era tipul ăla, să-i pot pune un nume, şi de fiecare dată dădusem îndărăt. Câini care dorm, mi-am spus de fiecare dată. Câini care dorm, Michael.

Aveam întreaga zonă din spatele terenului numai pentru mine în acea seară şi mi se părea a fi la o distanţă potrivită de baza principală, având în vedere că bărbatul care-şi parca de obicei scaunul cu rotile în spatele ei mă făcuse mincinos şi că eu îl invitasem să-şi vâre numărul meu de telefon acolo unde lumina soarelui e slabă.

În orice caz, nu trebuia să-mi fac griji. Devore nu era în public, aşa cum nu era nici fermecătoarea Rogette.

Am observat-o însă pe Mattie în spatele gardului protector din plasă cu ochiuri mari de la linia primei baze. John Storrow se afla lângă ea, îmbrăcat în jeanşi şi o cămaşă uşoară, părul lui roşcat ascuns aproape complet sub o şapcă purtând emblema celor de la Mets. Au stat pe margine, urmărind meciul şi discutând asemenea unor prieteni vechi vreme de două reprize, înainte să mă observe – mai mult decât de ajuns timp pentru ca eu să mă simt

invidios pe poziţia lui John, şi chiar puţin gelos.

Într-un sfârşit, cineva a aruncat o minge lungă spre centru, unde liziera pădurii servea singură de gard. Mijlocaşul a început să alerge cu spatele, însă mingea avea să treacă mult peste capul lui. Se îndrepta pe direcţia mea, la dreapta. M-am îndreptat într-acolo fără să gândesc, sărind prin ierburile care creşteau între gazonul tuns al terenului şi copaci, sperând că nu alerg prin urzici. Am prins mingea în mâna stângă şi am râs când unii dintre spectatori m-au ovaţionat. Mijlocaşul m-a aplaudat lovind cu mâna dreaptă goală în buzunarul mănuşii din cea stângă. Cel care lovise fugea lejer între timp în cerc, trecând pe la toate bazele, ştiind că marcase un tur complet, stabilit prin regulament.

Am aruncat rapid mingea jucătorului şi, în timp ce mă întorceam la locul de unde plecasem, între ambalajele de acadele şi cutiile de bere, m-am uitat înapoi şi i-am văzut pe Mattie şi pe John uitându-se la mine.

Dacă există vreun lucru care să confirme faptul că nu suntem decât o altă specie de animal, una cu un creier puţin mai mare şi cu o idee *mult* mai mare despre importanţa noastră în schema universală a lucrurilor, acela e dezvoltata capacitate de-a ne exprima prin gesturi când suntem nevoiţi s-o facem. Mattie şi-a împreunat mâinile la piept, şi-a aplecat capul spre stânga, a ridicat din sprâncene – *Eroul meu*. Eu am ridicat mâinile la înălţimea umerilor şi am îndreptat palmele către cer – *Noroc chior, dom'şoară, n-a-nsemnat ni'ca.* John şi-a aplecat capul şi şi-a dus degetele la frunte, ca şi când l-ar fi durut ceva acolo – *Norocos nemernic ce eşti.*

O dată aceste comentarii făcute, am arătat spre locul din spatele bazei principale şi-am ridicat din umeri a întrebare. Cu o repriză mai târziu, un băieţaş care semăna cu un pistrui gigant, gata să explodeze, a fugit spre locul unde mă aflam eu, maioul cu Michael Jordan, mult prea mare pentru el, fluturându-i în jurul gleznelor asemenea unei rochii.

– Tipu' de acolo mi-o dat cincizăci de cenţi să vă zic că tre' să-l sunaţi mai târziu la hotelu' la care stă în Rock, a spus, arătând cu degetul spre John. A zis să-mi mai daţi cincizăci de cenţi dacă aveţi v-un răspuns.

– Spune-i că-l sun pe la nouă şi jumătate, am zis. Numai că nu am nimic mărunt la mine. Accepţi un dolar întreg?

– Hei, mda, super.

L-a înşfăcat, s-a întors să plece, apoi s-a întors la loc, a rânjit, scoţând la iveală o dantură prinsă undeva între Actul I şi Actul II. Cu jucătorii de softball în fundal, arăta ca un personaj arhetipal de-al lui Norman Rockwell[1].

– Tipu' vă mai zice şi că aia o fo' o prindere de tot rahatu'.

– Spune-i că acelaşi lucru-l zicea lumea mereu şi despre Willie Mays[2].

– Willie cine?

[1]Norman Rockwell (1894-1978) – ilustrator american ale cărui desene, dintre care multe au apărut pe coperta revistei Sunday Evening Post, oferă o imagine nostalgică, idealizată a vieţii americane de zi cu zi – n. tr.

[2]Willie Howard Mays Jr (n. 1931) – cunoscut şi sub numele de „Say Hey Kid", jucător american de base-ball, excelent fundaş, alergător şi marcator în principal pentru echipele New York şi San Francisco Giants (1951-1972); a înregistrat 660 de tururi complete – n. tr.

Ah, ce tineri. Ah, ce moravuri.

– Spune-i doar, fiule. Va şti el.

Am mai stat o repriză, dar meciul începea deja să lâncezească, Devore încă nu apăruse, aşa că m-am întors acasă pe unde venisem. Am întâlnit un pescar care stătea pe o stâncă şi doi tineri alergând pe Stradă către Warrington, ţinându-se de mână. Mi-au spus bună şi eu le-am răspuns bună. Mă simţeam singur şi mulţumit în acelaşi timp. Cred că asta e-un fel de fericire destul de rară.

Când ajung acasă, unii îşi verifică robotul telefonic; în vara aceea, eu am verificat mereu uşa frigiderului. Eenie-meenie-chili-beanie, cum obişnuia să spună Bullwinkle Moose[3], spiritele sunt pe cale să vorbească. În seara aceea n-au vorbit, chiar dacă fructele şi legumele din magneţi se regrupaseră într-o formă sinuoasă asemănătoare cu un şarpe sau poate cu litere *S* trăgând un pui de somn:

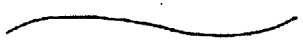

Puţin mai târziu, l-am sunat pe John şi l-am întrebat unde fusese Devore, iar el a repetat în cuvinte ceea ce îmi spusese deja, mult mai pe scurt, prin gesturi.

– E primul meci de la care lipseşte de când s-a întors, a spus. Mattie a încercat să întrebe câţiva oameni dacă se simte bine şi opinia generală a părut să fie că da... cel puţin din câte ştiau ei.

– Cum adică a *încercat* să întrebe câţiva oameni?

[3]Personaj de desen animat – n. tr.

– Adică mai mulți nici n-au vrut să-i vorbească. „I-au servit indiferență", ar fi spus cei din generația părinților mei. (*Ai grijă, amice*, am gândit, dar n-am rostit, *asta nu-i decât cu jumătate de pas mai departe de generația mea.*) I-a vorbit într-un sfârșit una dintre vechile ei prietene, dar s-a generalizat o atitudine urâtă față de Mattie. Poate că Osgood ăla o fi un vânzător de nimic, dar în calitate de domnul Dăbani al lui Devore se descurcă de minune să o izoleze pe Mattie de ceilalți oameni din oraș. *Este* ăsta un oraș, Mike? Încă n-am înțeles bine partea asta.

– Nu-i decât TR-ul, am spus absent. Nu am cum să explic altfel. Chiar crezi că Devore îi cumpără *pe toți*? Asta nu prea susține vechea idee wordsworthiană cu privire la inocența și bunătatea pastorală, nu-i așa?

– Cheltuiește bani și se folosește de Osgood – poate și de Footman – să împrăștie tot soiul de povești. Iar oamenii de pe-aici par cel puțin la fel de oneşti ca și niște politicieni oneşti.

– Cei care-și păstrează valoarea?

– Mda. O, și l-am văzut pe unul dintre posibilii martori principali ai lui Devore în Cazul Copilului Fugar. Pe Royce Merrill. Era la depozitul pentru echipament împreună cu câțiva dintre vechii lui prieteni. L-ai observat și tu cumva?

I-am spus că nu-l observasem.

– Tipul trebuie că are o sută treizeci de ani, a spus John. Are un baston cu cap de aur de mărimea găurii curului unui elefant.

– Ăla-i un baston *Boston Post*. Cea mai bătrână persoană din zonă are dreptul să-l păstreze.

– Și nu mă-ndoiesc că l-a primit pe merit. Dacă-l aduc la bară avocații lui Devore, o să-l dezosez.

Era ceva cutremurător în încrederea voioasă a lui John.

– Sunt sigur, am spus. Cum a reacționat Mattie să fie tratată cu indiferență de vechii ei prieteni?

Mi-am adus aminte de ea spunând cât de tare ura serile de marți, că ura să se gândească la meciurile de softball desfășurându-se așa cum o făcuseră dintotdeauna pe terenul pe care își întâlnise răposatul soț.

– A reacționat bine, a spus John. Cred că a renunțat deja la ei, spunându-și că sunt o cauză pierdută.

Aveam motive să mă-ndoiesc de asta – dacă nu mă înșel, îmi amintesc că la douăzeci și unu de ani cauzele pierdute sunt un fel de lucruri rare – dar nu am spus nimic.

– Rezistă. A fost singură și speriată. Cred că, în sinea ei, e posibil să fi început deja să renunțe la Kyra, dar acum și-a recăpătat în totalitate încrederea. În mare parte, datorită faptului că te-a cunoscut pe tine. Asta zic și eu întâmplare fantastic de norocoasă.

Ei bine, poate. Într-o străfulgerare, mi-am amintit că-mi spusese cândva fratele lui Jo, Frank, că nu crede că există noroc, ci doar soartă și alegeri inspirate. Apoi mi-am amintit imaginea aceea a TR-ului străbătut din toate părțile de cabluri invizibile, legături nevăzute, dar la fel de solide ca oțelul.

– John, am uitat să-ți pun cea mai importantă întrebare dintre toate, ieri, după depoziția mea. Cazul acesta de custodie care ne preocupă pe toți atât de

mult... a fost programat pentru sala de judecată?

– Bună întrebare. Până sâmbătă am verificat de trei ori, la fel a făcut şi Bissonette. În cazul în care Devore şi oamenii lui nu au pus la cale ceva foarte mârşav, cum ar fi să ceară judecarea într-un alt district, nu cred că a fost programat.

– Au voie să facă asta? Să ceară judecarea într-un alt district?

– Poate. Dar probabil nu fără să aflăm şi noi.

– Ce-nseamnă asta, atunci?

– Că Devore e pe cale să renunţe, a spus John cu promptitudine. Deocamdată, nu văd cum altfel aş putea explica lucrul ăsta. Mă-ntorc la New York mâine la prima oră, dar te mai sun. Dacă se întâmplă ceva pe-aici, fă acelaşi lucru.

Am spus că aşa voi face şi m-am dus să mă culc. N-am împărţit visele cu nici un musafir feminin. Asta a fost într-un fel o uşurare.

Când am coborât la parter să-mi umplu la loc paharul cu ceai rece, târziu în dimineaţa zilei de miercuri, Brenda Meserve întinsese pe veranda din spate stativul pentru uscat rufe şi tocmai îmi atârna hainele la soare. Făcea lucrul ăsta aşa cum, fără îndoială, o învăţase mama ei, punând pantalonii şi cămăşile pe partea exterioară şi chiloţii în interior, unde să nu poată vedea nici un trecător băgăcios ce ai ales să porţi cel mai aproape de piele.

– Le puteţi lua de pe sârmă pe la ora patru, a spus doamna M., pregătindu-se să plece. S-a uitat la mine cu ochiul scrutător şi cinic al unei femei care s-a „ocupat" de bărbaţi cu stare întreaga ei viaţă. – Să nu cumva să uitaţi şi să rămână afară

toată noaptea – hainele pe care s-a aşezat roua nu mai miros a proaspăt până ce nu le speli din nou.

I-am spus cât am putut de umil că o să-mi amintesc să iau hainele de pe sârmă. Am întrebat-o apoi, simţindu-mă ca un spion încercând să descoasă un funcţionar al ambasadei, dacă îi dădea impresia că totu-i în regulă cu casa.

– În regulă cum? m-a întrebat, ridicând spre mine o sprânceană stufoasă.

– Păi, am auzit zgomote ciudate de vreo două ori. Noaptea.

A strâmbat din nas.

– E-o casă din buşteni, nu-aşa? E construită cu schimbu', să zic aşa. Se aşază, o aripă s-aşază p-alta. Asta aţi auzit, cel mai probabil.

– Nu-s fantomele, hă? am spus, ca şi când aş fi fost dezamăgit.

– Din câte-am văzut eu, nu, a spus rece ca un contabil, dar mama zicea că-s destule pe-acilea. Ea zicea că tot lacu-i bântuit. De indienii Micmac ce-au trăit pe-acilea pân-au fost goniţi de generalul Wing, de toţi ăi de-au mers să lupte-n Războiu' Civil şi-au murit pe front – peste şase sute au mers din partea asta de lume, domnule Noonan, şi s-au întors mai puţin de o sută cincizeci... cel puţin pe picioarele lor. Mama zicea că partea asta de Dark Score e bântuită şi de fantoma băiatului ăluia negru ce-a murit acilea, sărmanu' ţânc. Era al unuia dintre ăi din Red-Tops, ştiţi.

– Nu – ştiu despre Sara and the Red-Tops, dar nu şi despre asta.

Am făcut o pauză.

– S-a înecat?

– Na, s-a prins într-o cursă pentru animale. S-a zbătut acolo aproape ziua-ntreagă, strigând după ajutor. Într-un sfârşit, l-au găsit. I-au salvat picioru', da' n-ar fi trebuit s-o facă. I-a intrat infecţia-n sânge şi-a murit. Vara lui nouă sute unu era. Din pricina asta au plecat, cred – era prea trist să rămână. Da' mama susţinea că micuţu' ăla, *el* a rămas. Ea zicea că el încă mai e pe TR.

M-am întrebat ce-ar spune doamna M. dacă i-aş zice că micuţu' ăla era foarte probabil că venise să-mi ureze bun venit când am ajuns de la Derry şi că, de-atunci, mai venise de câteva ori în vizită la mine.

– A mai fo' apoi şi tata lu' Kenny Auster, Normal, a spus. Ştiţi povestea, nu? Oh, e-o poveste groaznică.

Părea mai degrabă fericită – fie că ştia o poveste atât de teribilă, fie că avea ocazia s-o spună cuiva.

– Nu, am spus. Îl ştiu pe Kenny, însă. E cel cu ogarul irlandez. Afină.

– Aha. Se-ocupă o ţără de tâmplărie şi-o ţără de îngrijitu' caselor, aşa cum făcea şi taică-său înaintea lui. Taică-său a avut grijă de multe dintre casele astea, ştiţi, şi chiar după ce s-a terminat al doilea război mondial, Normal Auster l-a-necat pe fratele mai mic al lu' Kenny în curtea din spatele casei lui. Asta se-ntâmpla pe când locuiau pe Wasp Hill, acolo unde drumu' se-mparte, unu' mergând la vechiu' doc şi celălalt la debarcader. Nu l-a-necat pe ţânc în lac, însă. L-a aşezat pe jos sub pompa de apă şi l-a ţinut numa' acolo până ce copilu' era plin de apă şi mort.

Am rămas acolo uitându-mă la ea, hainele din

spatele noastre fluturând pe sârmă. Mi-am adus aminte de gustul acela mineral, rece, pe care-l avusesem în gură şi în nas şi în gât, gust care ar fi putut fi al apei de fântână, la fel ca şi al apei de lac; aici, toată apa vine din acelaşi izvor de adâncime. Mi-am adus aminte de mesajul de pe frigider: *ajutor mănec*.

– L-a lăsat pe copil să zacă chiar acolo sub pompă. Avea un Chevrolet nou, s-a urcat în el şi a venit încoa' la Stradela Patruzeci şi doi. Şi-a luat cu el şi puşca.

– Sper că nu vreţi să-mi spuneţi că tatăl lui Kenny Auster s-a sinucis în casa mea, aşa-i doamnă Meserve?

A scuturat din cap.

– Na. A făcut-o pe estacada dinspre lac a casei familiei Brickers. S-a aşezat pe leagănu' lor şi şi-a tras un glonţ în blestematu' ăla de cap de ucigaş de copii al lui.

– Familia Brickers? Nu-i...

– N-aveţi de unde să-i ştiţi. N-a mai fost nici un Brickers la lac din anii şaizeci. Erau din Delaware. Oameni de calitate. Îi spuneţi acum casa Warshburn, probabil, deşi nici ei nu mai sunt acum. Casa-i goală. Din când în când, Osgood băţosu' ăla, prost din naştere, mai aduce pe cineva şi i-o arată, da' niciodată n-o s-o vândă la cât cere pe ea. Ascultaţi ce vă zic.

Pe Washburn-i îi cunoscusem – am jucat bridge cu ei o dată sau de două ori. Oameni destul de simpatici, deşi probabil nu ceea ce doamna M., datorită snobismului ei ciudat de fund de ţară, ar fi numit „de calitate". Casa lor se afla poate la un kilo-

metru nord de casa mea, de-a lungul Străzii. De acolo, nu mai era cu mult mai departe – coborârea spre lac se face brusc, iar pădurea nu mai e decât o adunătură de ierburi pitice şi de tufişuri cu mure. Strada continua spre Halo Bay la capătul nordic al Dark Score-ului, însă, de-ndată ce Stradela Patruzeci şi doi face curbă către şosea, poteca e folosită în general doar de echipele de cules mure vara, şi toamna de vânători.

Normal, mi-am spus. Halal nume pentru unul care şi-a înecat fiul ce încă nu ştia să umble, sub pompa din curtea din spatele casei.

– A lăsat vreun mesaj? Vreo explicaţie?

– Na. Dar o s-auziţi de la unii că şi el bântuie lacu'. Oraşele mici cică sunt pline de poveşti d-astea, da' eu una nu pot spune nici da, nici nu şi nici poate; nu-s genul de om sensibil. Tot ce ştiu despre casa dumneavoastră, domnul Noonan, e că miroase a umezeală oricât de mult aş încerca s-o aerisesc. Cre' că-i din cauza buştenilor. Clădirile din buşteni nu se-mpacă bine cu lacurile. Umezeala intră-n lemn.

Îşi aşezase geanta între tenişii ei Reebok; acum, s-a aplecat şi a ridicat-o. Era o geantă de femeie de la ţară, neagră, fără stil (cu excepţia inelelor aurii de care erau prinse mânerele) şi strict utilitară. Ar fi putut duce un set serios de unelte pentru bucătărie în ea dacă ar fi vrut.

– Da' nu pot sta aci să trăncănesc toată ziua, oricât de mult mi-ar plăcea. Mai tre' să merg într-un loc înainte să termin pe astăzi. Vara-i cea mai grea perioadă în partea asta de lume, să ştiţi. Amintiţi-vă numa' să luaţi hainele de pe sârmă înainte să

se-ntunece, domnule Noonan. Nu le lăsaţi să le prindă roua.

– Nu le voi lăsa.

Şi nu le-am lăsat. Dar, când am ieşit să le iau, îmbrăcat în slipul de baie şi acoperit de transpiraţie de la cuptorul în care lucram (trebuia să pun să se repare aparatul de aer condiţionat, *trebuia* neapărat), am observat că cineva schimbase felul în care întinsese doamna M. hainele. Jeanşii şi tricourile atârnau acum lângă băţul de susţinere. Chiloţii şi şosetele, care fuseseră bine ascunse când plecase doamna M. din parcare în Ford-ul ei, erau acum pe exterior. Era ca şi când musafirul meu nevăzut – *unul* dintre musafirii mei nevăzuţi – îmi spunea ha ha ha.

În ziua următoare m-am dus la bibliotecă şi am făcut din reînnoirea abonamentului o prioritate. Lindy Briggs însăşi mi-a luat cei patru dolari şi m-a introdus în calculator, spunându-mi mai întâi cât de rău îi păruse să audă de moartea lui Jo. Şi, ca şi cu Bill, am simţit o anumită undă de reproş în vocea ei, ca şi când era vina mea că primeam condoleanţele atât de nefiresc de târziu. Am presupus că aşa era.

– Lindy, aveţi vreo monografie a oraşului? am întrebat după ce am încheiat subiectul legat de soţia mea.

– Avem două, a spus, apoi s-a aplecat spre mine peste birou, o femeie mică, îmbrăcată într-o rochie fără mâneci cu un desen violent de bogat imprimat pe ea, ochii ei luminoşi înotând în spatele lentilelor bifocale. Pe un ton confidenţial, a adăugat: Nici

una din ele nu-i foarte bună.

– Care e mai bună dintre ele? am întrebat, pe acelaşi ton ca al ei.

– Probabil cea scrisă de Edward Osteen. A fost un rezident de vară până pe la mijlocul anilor cincizeci şi s-a mutat aici definitiv după ce-a ieşit la pensie. A scris *Zile din Dark Score* în 1965 sau '66. A tipărit-o pe cheltuiala lui fiindcă n-a găsit o editură dispusă să investească în ea. Până şi edi-turile din zonă au refuzat. – A suspinat. – Localni-cii au cumpărat-o, dar asta nu înseamnă cine ştie ce, nu-i aşa?

– Nu, presupun că nu, am spus.

– Pur şi simplu nu prea le avea cu scrisul. Nu le prea avea nici cu fotografiatul – instantaneele lui alea alb-negru îmi rănesc *ochii*. Totuşi, spune nişte poveşti tare bune. Plecarea indienilor Micmac, ca-lul capcană al generalului Wing, tornada din o mie opt sute optzeci, incendiile din o mie nouă sute treizeci...

– Ceva despre Sara and the Red-Tops?

A dat din cap, zâmbind.

– Aţi ajuns în sfârşit să vă intereseze istoria casei în care locuiţi, nu-i aşa? Mă bucur să aud asta. A găsit o fotografie veche de-a lor şi e-n carte. El a crezut că a fost făcută la Bâlciul din Fryeburg în 1900. Ed spunea întruna că ar da o grămadă să audă un disc înregistrat de oamenii ăia.

– Şi eu la fel, dar nu s-a înregistrat nici unul niciodată.

Dintr-o dată, mi-a venit în minte un haiku de-al poetului grec Georgios Sefferis: *Astea-s vocile prie-tenilor noştri morţi/ sau doar gramofonul?*

– A murit cu un an sau doi înainte ca dumnea-voastră şi Jo să cumpăraţi casa de lângă lac, a spus. Cancer.

– Aţi spus că sunt două monografii?

– Pe cealaltă probabil c-o ştiţi – *O istorie a dis-trictului Castle şi a oraşului Castle Rock*. A fost scrisă pentru centenarul districtului şi-i seacă pre-cum iasca. Cartea lui Eddie Osteen nu-i foarte bine scrisă, dar nu-i nici seacă. Măcar asta-i a lui. Tre-buie să le găsiţi pe amândouă acolo. – A arătat cu degetul spre rafturile deasupra cărora scria DESPRE MAINE. – Nu se dau decât la sala de lectură. – Apoi s-a luminat la faţă. – Deşi am accepta cu bucurie orice bănuţ veţi simţi nevoia să introduceţi în foto-copiator.

Mattie şedea în celălalt colţ al încăperii, lângă un băiat cu şapca de base-ball întoarsă cu cozorocul la spate, arătându-i cum să folosească aparatul de ci-tit microfilme. A ridicat privirea spre mine, a zâm-bit şi a spus pe muteşte: *Frumoasă prindere*. Refe-rindu-se, probabil, la norocul chior pe care-l avu-sesem la Warrington. Am ridicat modest din umeri înainte să mă întorc spre rafturile marcate cu eti-cheta DESPRE MAINE.

Însă avea dreptate – noroc sau nu, fusese *într-adevăr* o prindere frumoasă.

– Ce cauţi?

Eram atât de cufundat în cele două monografii pe care le găsisem, că vocea lui Mattie m-a făcut să tresar. M-am întors spre ea şi am zâmbit, conştient mai întâi că purta un parfum uşor şi plăcut, apoi, că Lindy Briggs se uita la noi de la biroul principal,

zâmbetul ei primitor fiind pus acum la păstrare.

– Informații din trecut despre zona în care locuiesc, am spus. Poveşti vechi. M-a făcut menajera să fiu interesat.

Apoi, pe o voce mai scăzută:

– Se uită profesoara la noi. Nu întoarce capul.

Mattie a părut uimită – şi, mi-am spus, puțin îngrijorată. După cum s-a văzut mai târziu, avea motive să fie îngrijorată. Pe o voce scăzută şi, totuşi, gândită să ajungă cel puțin până la birou, m-a întrebat dacă poate pune la loc în raft vreo carte. I le-am dat pe amândouă. Ridicându-le, a spus pe o voce ca o şoaptă între deținuți:

– Avocatul care te-a reprezentat vinerea trecută i-a găsit lui John un detectiv particular. El spune că e posibil să fi descoperit ceva interesant despre protectorul *ad litem*.

M-am dus împreună cu ea la rafturile DESPRE MAINE, sperând să nu-i cauzez probleme, şi am întrebat-o dacă ştie ce ar putea fi acel ceva interesant. A scuturat din cap, mi-a oferit un zâmbet scurt, profesionist, de bibliotecar, şi a plecat.

Pe drumul de întoarcere acasă, am încercat să mă gândesc la ce citisem, dar nu prea aveam la ce. Osteen era un scriitor prost care făcuse fotografii proaste şi, chiar dacă povestirile lui erau pline de culoare, erau şi destul de nefundamentate. Pomenea de Sara and the Red-Tops, sigur, dar se referea la ei ca fiind un „octet Dixie-Land" şi chiar şi eu ştiam că asta nu era adevărat. Poate că Red-Tops cântaseră puțin dixieland, dar fuseseră în principal un grup de blues (în serile de vineri şi sâmbătă) şi un grup de gospel (în diminețile de duminică).

Rezumatul de două pagini al lui Osteen cu privire la şederea celor de la Red-Tops pe TR spunea cât se poate de limpede că nu auzise nici o melodie de-a Sarei cântată de-o altă formație.

A confirmat că un băiat murise de septicemie din cauza unei răni căpătate după ce călcase într-o capcană pentru animale, o poveste care semăna cu cea a Brendei Meserve... dar de ce să nu semene? Osteen o auzise mai mult ca sigur de la tatăl sau de la bunicul doamnei M. Mai menționa şi că băiatul fusese singurul copil al lui Son Tidwell şi că adevăratul nume al chitaristului era Reginald. Familia Tidwell se presupunea că venise în nord tocmai din cartierul caselor de toleranță al New Orleans-ului – proverbialele străzi ale depravării care erau cunoscute pe la începutul secolului sub numele de Storyville.

Nu exista nici o mențiune despre Sara and the Red-Tops în monografia mai formală a Districtului Castle şi în nici una nu exista vreo mențiune cu privire la fratele mai mic, înecat, al lui Kenny Auster. Nu cu mult înainte să vină Mattie să discute cu mine, îmi venise o idee nebunească: anume că Son Tidwell şi cu Sara Tidwell erau soț şi soție, şi că băiețelul (Osteen nu-i dăduse numele) fusese fiul lor. Găsisem fotografia de care amintise Lindy şi o studiasem cu atenție. Arăta cel puțin doisprezece negri stând adunați într-un grup strâns în fața a ceea ce părea a fi o expoziție de vite. În fundal se vedea o roată Ferris de tip vechi. Putea foarte bine să fi fost făcută la Bâlciul din Fryeburg şi, după cât era de veche şi de decolorată, avea o forță simplă şi elementară pe care toate fotografiile lui Osteen

luate împreună nu o puteau atinge. Precis ați văzut fotografii cu vestul sălbatic, cu bandiți din timpul depresiunii economice care lasă aceeași impresie de stranie veridicitate – fețe aspre deasupra cravatelor țepene și a gulerelor, ochi, nu chiar pierduți în umbrele borurilor unor pălării de epocă.

Sara stătea în față, în mijloc, purtând o rochie neagră și chitara. În fotografia asta nu râdea, însă părea că i se citește râsetul în ochi, și m-am gândit că aceștia sunt ca ochii dintr-o pictură, aceia care par să te urmărească oriunde te-ai mișca în cameră. Am studiat fotografia și mi-am adus aminte de vocea ei aproape dușmănoasă din vis: *Ce vrei să știi, dulceață?* Presupun că voiam să știu despre ea și despre ceilalți – cine fuseseră, ce erau unul pentru celălalt când nu cântau, de ce plecaseră, unde plecaseră.

Amândouă mâinile erau la vedere, una așezată pe corzile chitarei, cealaltă pe gâtul ei, unde făcea un acord în sol într-o zi de bâlci din octombrie în anul 1900. Asta nu însemna, desigur, că ea și cu Son Tidwell nu erau căsătoriți și, chiar dacă fuseseră, băiețelul care se prinsese în capcană se putuse naște din flori. Numai că aceeași fantomă de zâmbet se ascundea și în ochii lui Son Tidwell. Asemănarea era remarcabilă. Am avut o bănuială că ei doi erau frate și soră, nu soț și soție.

M-am gândit la aceste lucruri pe drumul spre casă și m-am gândit la cabluri, pe care le simți mai mult decât le vezi... dar, în cea mai mare parte, m-am surprins gândindu-mă la Lindy Briggs – felul în care-mi zâmbise, felul în care, puțin mai târziu, nu mai zâmbise tinerei și inteligentei sale

bibliotecare cu diplomă de liceu. Asta mă îngrijora cu adevărat.

Apoi am ajuns acasă și tot ce m-a mai îngrijorat a fost povestea mea și oamenii din ea – mâini de oase care puneau zi de zi carne pe ei.

Michael Noonan, Max Devore și Rogette Whitmore și-au jucat micuța și oribila scenetă de comedie în seara zilei de vineri. Două alte lucruri care trebuie a fi narate s-au întâmplat înainte de asta.

Primul a fost un telefon de la John Storrow în seara zilei de joi. Ședeam în fața televizorului, în fața mea derulându-se un meci de base-ball fără sonor (butonul MUTE cu care sunt echipate cele mai multe dintre telecomenzi ar putea fi cea mai bună invenție a secolului douăzeci). Mă gândeam la Sara Tidwell și la Son Tidwell și la băiețelul lui Son Tidwell. Mă gândeam la Storyville, un nume pe care orice scriitor e obligat să-l iubească[4]. Și, adânc în străfundul minții, mă gândeam la soția mea, care murise însărcinată.

– Alo? am spus.

– Mike, am niște vești minunate, a spus John. Părea că stă să explodeze. – Poate că Romeo Bissonette e-un nume ciudat, dar nu e nimic ciudat la detectivul ăla pe care mi l-a găsit. Numele lui e George Kennedy, ca și actorul. E priceput și e *rapid*. Tipul ăsta ar putea lucra la New York.

– Dacă ăsta-i cel mai mare compliment la care te poți gândi, trebuie să pleci mai des din oraș.

[4]Storyville – orașul poveștilor – n. tr.

A continuat ca şi când nu m-ar fi auzit:

– Adevărata slujbă a lui Kennedy e la o firmă de protecţie şi pază – cealaltă treabă-i strict secundară. Ceea ce-i o mare pierdere, crede-mă. A făcut rost de cele mai multe informaţii la telefon. Nu-mi vine să cred.

– Mai precis, ce nu-ţi vine să crezi?

– Lozul cel mare, iubire. – A vorbit iarăşi pe tonul acela de satisfacţie lacomă pe care-l găsesc în acelaşi timp deranjant şi încurajator. – Elmer Durgin a făcut următoarele lucruri din luna mai trecută: şi-a plătit integral ratele la maşină, şi-a plătit integral ratele la cabana de la Rangely Lakes, a achitat retroactiv pensia alimentară pentru copii cam cât pentru nouăzeci de ani...

– Nimeni nu plăteşte pensie alimentară pentru copii pentru nouăzeci de ani, am spus, dar nu făceam decât să-mi las gura să vorbească singură... nu făceam cu adevărat decât să dau afară puţin din propriul meu entuziasm crescând. Asta nu-i posibil, McGee.

– Este dacă ai şapte copii, a spus John şi a început să râdă în hohote.

M-am gândit la bărbatul acela grăsuliu, plin de sine, la gura pungită, la unghiile ce păreau lăcuite, femeieşti.

– *N-au* el aşa ceva, am spus.

– Ba el *au*, a spus John, încă râzând.

Părea un nebun irecuperabil – maniac, nu şi depresiv.

– Chiar au! De la v-v-ârsta de p-p-paişpe la t-t-*trei* ani! Ce pu-pu-puţulică o-ocupată tre' s-aibă!

Alte hohote nestăvilite. Iar acum hohoteam şi eu

cu el – mă molipsisem ca de oreion.

– Urmează să-mi t-t-trimită Keñnedy prin f-f-fax fotografii cu toată... fam'... naibilia!

Ne-am pierdut complet cu firea, râzând împreună la distanţă. Mi-l închipuiam pe John Storrow şezând singur în biroul lui din Park Avenue, hohotind ca un lunatic şi speriind femeile care făceau curat.

– Astea însă nu mai contează, a spus când putu vorbi coerent din nou. Vezi ce contează, nu-i aşa?

– Da, am spus. Cum de poate el fi atât de prost?

Referindu-mă la Durgin, dar şi la Devore. John a înţeles, cred, că discutam despre amândoi de *el* în acelaşi timp.

– Elmer Durgin e-un avocăţel dintr-un orăşel pierdut prin pădurile Maine-ului de vest, asta-i tot. De unde să ştie el că va veni un înger păzitor cu destulă putere să-l fumege afară din bârlog? Apropo, şi-a mai cumpărat şi o barcă. Acum două săptămâni. E una din alea cu punte dublă. Una mare. S-a terminat, Mike. Echipa gazdă marchează nouă tururi la finele celei de-a noua reprize şi blestematul ăla de fanion e-al *nostru*.

– Dacă spui tu.

Dar mâna mi-a pornit în propria ei expediţie, transformându-se într-un pumn strâns şi lovind lemnul dur al măsuţei pentru cafea.

– Şi hei, meciul de softball n-a fost un eşec total.

John încă mai vorbea printre scurte accese de chicoteli asemănătoare cu nişte baloane cu heliu.

– Nu?

– Mi-a căzut fata cu tronc.

– Fata?

– Mattie, a spus răbdător. **Mattie Devore.**

O pauză, apoi:

– Mike? Eşti acolo?

– Da, am spus. Mi-a scăpat receptorul. Scuze.

Telefonul nu-mi scăpase nici măcar cu un centimetru, dar mi-am spus că îmi ieşise destul de natural. Şi dacă nu fusese aşa, ce dacă? Când venea vorba de Mattie, eu – în concepţia lui John, cel puţin – nici nu intram la socoteală. Precum personalul administrativ de la casa de vacanţă într-un roman de Agatha Christie. El avea douăzeci şi opt de ani, poate treizeci. Gândul că un bărbat cu doisprezece ani mai bătrân ar putea fi atras sexual de Mattie probabil că nici nu-i trecuse prin minte... sau poate că numai preţ de o secundă sau două acolo, în parc, înainte să-l alunge ca fiind ridicol. Aşa cum alungase Mattie însăşi ideea cu Jo şi cu bărbatul îmbrăcat în jachetă maro.

– Nu pot da drumul dansului meu curtenitor când încă o reprezint, a spus, n-ar fi etic. Şi nici n-ar fi sigur. Mai târziu, însă... nu poţi şti niciodată.

– Nu, am spus, auzindu-mi vocea aşa cum ţi-o auzi uneori în clipe când eşti luat complet prin surprindere, când o auzi de parcă vine din partea altcuiva. Cineva de la radio sau de la casetofon, poate. Astea-s vocile prietenilor noştri morţi, sau doar gramofonul? Mi-am adus aminte de mâinile lui, de degetele lui lungi şi subţiri, şi fără vreo verighetă pe ele. Precum mâinile Sarei în acea fotografie veche. – Nu, nu poţi şti niciodată.

Ne-am luat rămas bun şi eu am continuat să mă uit la meciul de base-ball mut. M-am gândit să mă duc după o bere, dar mi se părea prea lung drumul până la frigider – un safari, de fapt. Ce simţeam era

un fel de amorţire a inimii, urmată de-o emoţie mai plăcută: o uşurare tristă, cred că i-aţi putea spune. Nu era cumva prea bătrân pentru ea? Nu, nu mi se părea. Aproape potrivit. Făt Frumos nr. 2, de data aceasta într-un costum cu trei piese. S-ar putea ca norocul lui Mattie la bărbaţi să se schimbe în sfârşit şi, dacă aşa era, trebuia să fiu bucuros. *Eram* fericit. Şi uşurat. Fiindcă aveam o carte de scris, şi dădui uitării tenişii albi sclipind sub o rochie roşie de vară în lumina din ce în ce mai difuză, sau tăciunele ţigării ei dansând în întuneric.

Totuşi, mă simţeam pentru prima dată singur de când o văzusem pe Kyra marşând pe linia din mijlocul lui Route 68 în costumul de baie şi şlapi.

– Bufon mic ce eşti, spuse Strickland, am rostit în încăperea goală. A ieşit înainte să-mi dau seama că vreau să spun ceva şi, când am rostit-o, la televizor s-a schimbat postul. S-a mutat de la base-ball la o reluare a serialului *All in the Family* şi apoi la *Ren & Stimpy*. M-am uitat la telecomandă. Încă era pe măsuţa pentru cafea, unde o lăsasem. La televizor, iarăşi postul s-a schimbat şi, de data aceasta, mă uitam la Humphrey Bogart şi la Ingrid Bergman. În fundal se vedea un avion şi nu era nevoie să iau telecomanda şi să pornesc sonorul ca să ştiu că Humphrey îi spunea lui Ingrid că trebuia să se urce în acel avion. Filmul preferat al soţiei mele. Plângea în hohote la sfârşitul lui.

– Jo? am întrebat. Eşti aici?

Clopoţelul lui Bunter a sunat o dată. Foarte slab. Fuseseră mai multe prezenţe în casă, eram sigur de asta... dar, astă seară, pentru prima dată, eram convins că alături de mine se afla Jo.

– Cine era bărbatul acela, iubire? am întrebat. Tipul de la terenul de softball, cine era?

Clopoțelul lui Bunter atârna nemișcat și tăcut. Ea era însă în cameră. O simțeam, ceva ca o respirație reținută.

Mi-am amintit de mesajul acela scurt și răutăcios, dojenitor, de pe ușa frigiderului după cina cu Mattie și cu Ki: *trandafir albastru mincinos ha ha.*

– Cine era?

Vocea îmi era puțin nesigură, părând în pragul lacrimilor.

– Ce căutai aici împreună cu cine știe ce tip? Mă...

Dar nu mă puteam convinge s-o întreb dacă mă mințea, dacă mă înșela. N-o puteam întreba nici dacă prezența pe care o simțeam putea exista, s-o spun pe cea dreaptă, doar în mintea mea.

Televizorul s-a mutat de la *Casablanca* și uite că a apărut avocatul preferat al tuturor, Perry Mason, pe postul Nick at Nite. Nemesisul lui Perry, Hamilton Burger, interoga o femeie ce părea agitată și, pe nepusă masă, sunetul s-a pornit în forță, făcându-mă să tresar.

– *Nu* sunt o mincinoasă! a strigat cine știe ce actriță de televiziune din vremuri depărtate. Pentru o clipă, s-a uitat direct la mine și mi s-a tăiat răsuflarea de uimire să văd ochii lui Jo Noonan pe fața aceea alb-negru din anii cincizeci. – N-am mințit *niciodată*, domnule Burger, niciodată!

– Eu susțin că ați mințit! a răspuns Burger. S-a apropiat de ea, privind-o cu ochii întredeschiși ca un vampir. Susțin că ați...

Televizorul s-a închis brusc. Clopoțelul lui Bunter

a scos un singur clinchet cristalin și apoi, orice ar fi fost cu mine în cameră a dispărut. Dar mă simțeam mai bine. Nu *sunt o mincinoasă... n-am mințit* niciodată, *niciodată*.

Puteam crede asta dacă așa voiam.

Dacă voiam.

M-am dus la culcare – și nu am avut nici un vis.

Începusem să lucrez devreme, înainte să pună stăpânire căldura pe birou. Beam mai mult suc, înfulecam niște pâine prăjită, apoi ședeam în fața IBM-ului până aproape la prânz, privind paletele cu fontul Courier dansând și făcând piruete în vreme ce paginile treceau prin mașină și ieșeau scrise. Vechiul truc magic, atât de ciudat și de minunat. Niciodată nu mi-a lăsat cu adevărat impresia de muncă, deși așa-i spuneam; îmi lăsa impresia unei ciudate plase elastice mentale pe care tot săream. Plasa aceasta era prinsă cu niște arcuri care puteau răpi întreaga greutate a lumii pentru o vreme.

La prânz, luam o pauză, mergeam cu mașina până la grăsimorantul lui Buddy Jellison pentru ceva scârbos, apoi mă întorceam și mai lucram pentru aproximativ o oră. După asta, înotam și trăgeam un pui de somn lung și fără vise în dormitorul din aripa de nord. De-abia dacă-mi vârâsem puțin capul în dormitorul principal din partea de sud a casei și, dacă doamnei M. i s-a părut că asta e ceva ciudat, mie nu mi-a spus nimic.

În ziua de vineri, șaptesprezece, m-am oprit la Magazinul Universal Lakeview pe drumul de întoarcere spre casă, să fac plinul Chevrolet-ului meu. Sunt pompe și la Garajul Bun la Toate, iar

esența mișcării era cu un penny sau doi mai ieftină acolo, însă nu-mi plăceau undele pe care le emana locul acela. Astăzi, în timp ce stăteam în fața magazinului, cu pompa comutată pe alimentare automată, uitându-mă în depărtare către munți, Dodge Ram-ul lui Bill Dean a oprit de partea cealaltă a insulei de benzinărie. A coborât și mi-a oferit un zâmbet.

– Cum merg lucrurile, Mike?

– Destul de bine.

– Brenda zice că scrii de zor.

– Chiar așa, am spus și mi-a stat pe vârful limbii să-l întreb dacă nu mai știe nimic de piesa pentru aparatul de aer condiționat de la al doilea etaj. Și pe vârful limbii mi-a rămas. Eram încă prea agitat de abilitatea mea tocmai redescoperită, ca să-mi doresc să schimb ceva în ambientul care făcea lucrurile să funcționeze. Poate-i o prostie, dar uneori, lucrurile funcționează doar pentru că ai tu încredere că funcționează. Asta-i o definiție a credinței la fel de bună ca oricare alta.

– Ei bine, mă bucur s-aud asta. Mă bucur tare.

Mi s-a părut că *el* e cât se poate de sincer, însă, cumva, nu mi se părea că vorbește ca Bill. Nu cu acel Bill care-mi urase bun venit, în orice caz.

– Am căutat să aflu niște chestii vechi despre partea mea de lac, am spus.

– Sara and the Red-Tops? Întotdeauna te-au interesat într-un fel, din câte țin eu minte.

– Ei, da, dar nu doar ei. O mulțime de alte chestii vechi. Am discutat cu doamna M. și mi-a povestit de Normal Auster. Tatăl lui Kenny.

Zâmbetul lui Bill a rămas pe poziție și nu s-a

oprit decât o clipă în timp ce deșuruba capacul rezervorului, însă eu tot am avut senzația, destul de limpede, că înghețase pe dinăuntru.

– Doar n-ai de gând să scrii despre așa ceva, nu, Mike? Fiindcă-s o droaie de oameni prin părțile astea care s-ar simți prost și te-ar înțelege greșit. I-am spus lui Jo același lucru.

– Lui Jo?

Am simțit pornirea de a păși printre cele două pompe și de a trece peste insula de ciment, ca să-l pot prinde de braț.

– Ce-are Jo de-a face cu asta?

S-a uitat la mine cu atenție și prelung.

– Nu ți-a zis?

– Despre ce vorbești?

– S-a gândit să scrie ceva despre Sara and the Red-Tops pentru unu' dintre ziarele locale.

Bill își alegea cuvintele foarte încet. Îmi amintesc asta foarte limpede, și-mi amintesc cât era de puternic soarele, lovindu-mă peste gât, și cât erau de ascuțite umbrele noastre pe asfalt. A început să-și alimenteze mașina și sunetul motorului de la pompă era și el foarte ascuțit.

– Cred că a pomenit până și de revista *Yankee*. S-ar putea să mă-nșel cu asta, da' nu cre' că mă-nșel.

Eram fără grai. De ce să fi păstrat tăcerea despre intenția de a-și încerca mâna la puțină istorie locală? Fiindcă e posibil să-și fi spus că intră pe teritoriul meu? Ăsta era un lucru ridicol. Știe că nu sunt așa... nu?

– Când ați purtat discuția asta, Bill? Îți mai amintești?

– Sigur că da, a spus. În aceeaşi zi când a venit să preia livrarea bufniţelor ălora de plastic. Doar c-am adus eu vorba, fiindcă-mi spuseseră oamenii că punea întrebări pe unde apuca.

– Îşi băga nasul?

– N-am zis asta, a vorbit el înţepat, tu ai zis-o.

Adevărat, dar aveam impresia că voise să spună că-şi băgase nasul unde nu-i fierbea oala.

– Continuă.

– N-am cu ce continua. I-am spus că ici-colo-s tot soiu' de bătături în TR, aşa cum sunt oriunde, şi-am rugat-o să nu calce pe vreuna dacă poate. Mi-a zis că-nţelege. Poate c-a înţeles, poate că nu. Tot ce ştiu e că că a continuat să pună-ntrebări. S-asculte poveşti de la bătrâni cu mai mult timp liber decât înţelepciune.

– Când se-ntâmpla asta?

– Toamna lu' '93, iarna şi primăvara lui' '94. A umblat prin tot oraşu', asta a făcut – a ajuns până şi-n Motton şi Harlow –, cu agenda şi casetofonu' ei ăl mic. În orice caz, asta-i tot ce ştiu.

Mi-am dat seama de-un lucru uluitor: Bill mintea. Dacă m-ai fi întrebat înainte în ziua aceea, aş fi râs şi v-aş fi spus că Bill Dean n-are nici măcar o minciună în el. Şi trebuie că oricum nu avea multe, fiindcă mintea foarte prost.

M-am gândit să-l dau în vileag, dar în ce scop? Trebuia să stau pe gânduri, şi nu puteam face asta aici – îmi vâjâia mintea. O dată cu timpul, vâjâitul avea să se retragă şi eu aveam să-mi dau seama că, de fapt, era o nimica toată, nu cine ştie ce, însă aveam nevoie de acel timp. Când începi să descoperi lucruri neaşteptate despre o persoană iubită

care a murit cu ceva timp în urmă, te simţi zdruncinat. Credeţi-mă pe cuvânt, aşa se-ntâmplă.

Ochii lui Bill se mutaseră de la mine, dar acum se întoarseră. Părea în acelaşi timp serios şi – aş fi putut jura asta – puţin speriat.

– A-ntrebat de micuţu' Kerry Auster, şi ăsta-i un exemplu bun despre ce voiam să zic cu călcatu' pe bătături. Ăsta nu-i material pentru o ştire de ziar sau pentru un articol de revistă. Normal şi-a pierdut pur şi simplu cumpătul. Nimeni n-a ştiut de ce. A fost o tragedie groaznică, fără sens, şi încă mai sunt oameni care s-ar putea simţi răniţi din cauza ei. În oraşele mici, lucrurile-s într-un fel legate pe dedesubt...

Da, asemenea unor cabluri pe care nu le poţi vedea prea bine.

– ... şi trecutul moare încet. Sara şi toţi ceilalţi, asta-i o poveste puţin mai diferită. Ei nu erau decât... decât nişte hoinari... de altundeva. Jo s-ar fi putut opri la ei şi totul ar fi fost bine. Hei – din câte ştiu eu, chiar aşa a făcut. Fiindcă n-am văzut niciodată vreun cuvânt pe care să-l fi scris. Asta dacă într-adevăr a scris ceva.

În privinţa asta spunea adevărul, aşa am simţit. Dar mai ştiam ceva, ştiam la fel de sigur cum ştiusem că Mattie purta pantaloni scurţi albi când m-a sunat în ziua ei liberă. *Sara şi toţi ceilalţi nu erau decât nişte hoinari de altundeva*, spusese Bill, însă pregetase în mijlocul gândului, înlocuind cu *hoinari* cuvântul care-i venise de la sine în minte. *Negrotei* era cuvântul pe care nu-l rostise. *Sara şi toţi ceilalţi nu erau decât nişte negrotei de altundeva.*

Dintr-o dată, m-am surprins gândindu-mă la o

poveste mai veche de-a lui Ray Bradbury, „Marte e raiul". Primii călători spațiali pe Marte descoperă acolo Green Town, Illinois, și acolo sunt și toți prietenii lor mult-iubiți și toate rudele. Numai că prietenii și rudele sunt de fapt monștri extratereștri și, noaptea, când călătorii spațiali cred că dorm în paturile strămoșilor lor morți demult într-un loc care trebuie să fie raiul, sunt măcelăriți până la ultimul.

– Bill, ești sigur că Jo a fost aici de câteva ori în afara sezonului estival?

– Aha. Și nici nu-i vorba de numa' câteva ori. Tre' să fi fost de v'o doișpe ori sau mai mult. Vizite scurte, de-o zi, vă zic.

– Ai văzut vreodată vreun tip cu ea? Un tip corpolent, cu păr negru?

S-a gândit la asta. Am încercat să nu-mi țin respirația. Într-un sfârșit, a scuturat din cap.

– De puținele ori când am văzut-o, era singură. Da' n-am văzut-o de fiecare dată când a venit. Uneori numa' auzeam c-a fost pe TR după ce plecase deja. Am văzut-o în iunie a lu' '94, mergea spre Halo Bay în mașinuța aia a ei. Mi-a făcut cu mâna, eu i-am răspuns. Am fost la cabană în seara aia să văd dacă n-are nevoie de ceva, da' plecase. De-atunci n-am mai văzut-o.

Când a murit vara trecută, eu și cu 'Vette am fost foarte șocați.

Orice-ar fi căutat, trebuie să nu fi scris niciodată nimic pe hârtie. Aș fi găsit manuscrisul.

Chiar așa să fie, însă? Făcuse multe excursii încoace fără nici o încercare evidentă de a se ascunde, într-una dintre ele fusese chiar însoțită de un

bărbat ciudat, iar eu n-am aflat despre vizitele astea decât din întâmplare.

– E greu să vorbești despre așa ceva, a spus Bill, dar, dacă tot ne-am pornit serios la drum, putem la fel de bine să mergem până la capăt. Să trăiești în TR e ca atunci când dormeam câte patru sau chiar cinci într-un pat în ianuarie, când era foarte frig. Dacă toți au un somn liniștit, nu ai probleme. Dar, dacă o singură persoană devine agitată, nimeni nu poate dormi. Acum, tu ești persoana aia agitată. Așa vede lumea lucrurile.

A așteptat să vadă ce voi spune. Când au trecut aproape douăzeci de secunde fără să spun vreun cuvânt (Harold Oblowski ar fi fost mândru de mine), și-a schimbat greutatea pe picioare și a continuat:

– Sunt unii oameni în oraș neliniștiți de interesul pe care-l arăți pentru Mattie Devore, de pildă. Acum, nu zic c-ar fi ceva între voi doi – chiar dacă-s unii care chiar o *spun* –, da', dacă vrei să rămâi pe TR, îți îngreunezi singur situația.

– De ce?

– Ne-ntoarcem la ce-am spus cu o săptămână și jumătate-n urmă. Fata-i aducătoare de probleme.

– Din câte-mi amintesc, Bill, ai spus că fata *are* probleme. Și chiar are. Încerc s-o ajut să le rezolve. Nu se petrece nimic între noi în afară de asta.

– *Mie* mi se pare că ți-am zis că Max Devore e țicnit, a spus. Dacă-l înfurii, cu toții o să plătim prețul.

Pompa a sărit și Bill a scos-o din gura rezervorului. Apoi a suspinat, și-a ridicat brațele, le-a lăsat să cadă la loc.

– Crezi că pentru mine-i uşor să-ţi zic asta?

– Crezi că pentru mine-i uşor să te ascult?

– Bine, aha, suntem în aceeaşi barcă. Da' Mattie Devore nu-i singura persoană de pe TR care trăieşte sub popreală, să ştii. Şi-alţii au probleme. Poţi înţelege lucru' ăsta?

Poate că a văzut că înţeleg prea multe şi prea bine, fiindcă i-au căzut umerii.

– Dacă-mi ceri să stau deoparte şi să-l las pe Devore să-i ia lui Mattie copilul fără nici o luptă, poţi să uiţi de asta, am spus. Şi sper că nu asta-mi ceri. Fiindcă sunt sigur că ar trebui s-o închei definitiv cu persoana care-i cere alteia să facă un asemenea lucru.

– Nu ţi-aş mai putea-o cere acum orice aş face, a spus, accentul lui întărindu-se aproape până la dispreţ. Ar fi prea târziu pentru aşa ceva, nu-i aşa?

Apoi, pe neaşteptate, s-a înmuiat:

– Christoase, omule, îmi fac griji pentru *tine*. Lasă toate celelalte lucruri să plutească singure, bine? Să plutească sus acolo unde ciorile să le poată lua-n cioc.

Mintea din nou, dar de data asta nu mă deranja atât de tare, fiindcă am avut impresia că se minte pe el.

– Da' trebuie să ai grijă. Când am spus că Devore e nebun, nu foloseam o expresie. Crezi că o să se încurce cu tribunalu' dacă tribunalu' nu-i poate da ce vrea? Au murit mulţi oameni în incendiile alea din vara lu' 1933. Oameni buni. Unu' care-mi era rudă. A ars aproape o jumătate de district şi Max Devore a pornit focu'. Ăla a fost cadou' lui de despărţire de TR. N-a putut fi niciodată dovedit, da' el

a făcut-o. Pe-atunci era tânăr şi falit, n-avea încă douăzeci de ani şi-n buzunare-i bătea vântu'. Acuma ce crezi c-ar face?

S-a uitat la mine întrebător. N-am spus nimic.

Bill a dat din cap de parcă *aş fi* vorbit.

– Gândeşte-te bine. Şi ţine minte asta, Mike: un om care n-ar ţine la tine nu ţi-ar fi vorbit atât de direct cum am făcut-o eu.

– Cât de direct ai vorbit, Bill?

Eram vag conştient că un turist venea de la Volvo-ul lui spre magazin şi că se uita la noi curios şi, când am reluat scena în minte mai târziu, mi-am dat seama că trebuie să fi arătat ca doi tipi pe cale de-a se lua la pumni. Mi-amintesc că-mi venea să plâng de tristeţe şi de uimire şi de-un sentiment nu destul de definit de trădare, însă-mi amintesc şi că eram furios pe bătrânul ăsta deşirat – el, cu cămaşa lui de bumbac strălucind de curăţenie şi cu gura plină de dinţi falşi. Aşa că poate chiar *era* aproape să ne luăm la pumni şi eu nu eram conştient de lucrul ăsta atunci.

– Atât de direct cât am putut, a spus, şi s-a întors să meargă să-şi plătească benzina.

– Casa mea e bântuită, am spus.

S-a oprit cu spatele la mine, cu umerii încovoiaţi ca pentru a amortiza o lovitură. Apoi, încet, s-a întors spre mine.

– Sara Laughs a fost întotdeauna bântuită de fantome Mike. Le-ai trezit la viaţă. Poate-ar trebui să te-ntorci în Derry şi să le laşi să se calmeze. S-ar putea ca ăsta să fie cel mai înţelept lucru.

A făcut o pauză, ca şi când şi-ar fi repetat în gând această ultimă replică pentru a vedea dacă e

de acord cu ea, apoi a aprobat din cap. A aprobat la fel de încet cum s-a întors.

– Aha, s-ar putea ca ăsta să fie cel mai înțelept lucru pentru toți.

Când m-am întors la Sara, l-am sunat pe Ward Hankins. Apoi, în sfârșit i-am dat telefonul acela lui Bonnie Amudson. O parte din mine o încuraja să nu fie la agenția de turism din Augusta la care era coproprietar, însă era. Pe la jumătatea conversației cu ea, faxul a început să imprime pagini xeroxate din agenda de întâlniri a lui Jo. Pe prima, Ward mâzgălise: „Sper să-ți fie de folos."

Nu-mi pregătisem dinainte ce voiam să-i spun lui Bonnie; am avut impresia că acesta ar putea fi un bilet pentru un dezastru. I-am spus că Jo scria ceva – poate un articol, poate o serie de articole – despre comunitatea în care era amplasată casa noastră de vară și că unii dintre localnici se pare că fuseseră deranjați de curiozitatea ei. Unii încă mai erau. Vorbise cu ea despre așa ceva? Îi arătase poate o versiune nefinisată?

– Nu, ă-ă. – Bonnie părea sincer surprinsă. – Îmi arăta fotografiile ei și mai multe mostre de plante decât aveam eu chef să văd, dar nu mi-a arătat niciodată ce scria. De fapt, mi-amintesc că mi-a spus odată că se hotărâse să-ți lase ție scrisul și că ea...

– ... se va înfrupta câte puțin din toate celelalte, corect?

– Da.

Mi s-a părut că acesta e un moment bun de a încheia convorbirea, dar tipii din beci păreau că sunt de altă părere.

– Se vedea cu cineva, Bonnie?

Tăcere de la celălalt capăt al firului. Cu o mână care mi se părea că e la cel puțin șase kilometri depărtare de braț, am ridicat foile din tăvița faxului. Erau zece – din noiembrie 1993 până în august 1994. Însemnări peste tot în scrisul curat al lui Jo. Avusesem măcar un fax înainte să moară ea? Nu-mi aminteam. Erau atât de a dracu' de multe lucruri pe care nu mi le puteam aminti.

– Bonnie? Dacă știi ceva, spune-mi, te rog. Jo e moartă, însă eu nu. Pot s-o iert dacă trebuie, dar nu pot ierta ceva ce nu înțe...

– Îmi pare rău, a spus și a izbucnit într-un râset scurt și zbuciumat. Doar că n-am înțeles la-nceput. „Se vedea cu cineva", ăsta era un lucru atât de... atât de străin de Jo... de Jo pe care o știam eu... că nu mi-am dat seama despre ce vorbești. Am crezut că te referi la un psihoterapeut, dar nu la asta te-ai referit, nu? Ai vrut să spui se vedea cu cineva, adică se vedea cu un tip. Un iubit.

– Asta am vrut să spun.

Frunzăream acum paginile de agendă venite prin fax, mâna nu-și revenise încă la distanța normală față de ochi, dar într-acolo mergea, într-acolo. Am simțit o undă de ușurare la sincera uluire din vocea lui Bonnie, dar nu atât de multă cât mă așteptam. Fiindcă știusem. Nici măcar nu avusesem nevoie ca femeia aia din vechiul episod *Perry Mason* să-și spună păsul, nu chiar. Despre Jo era, totuși, vorba. Despre *Jo*.

– Mike, a spus Bonnie foarte încet, ca și când puteam fi nebun, te-a iubit. Te-a iubit pe *tine*.

– Da. Presupun că m-a iubit.

Paginile de agendă arătau cât de ocupată fusese soția mea. Cât de productivă. S-Ks of Maine... bucătăriile pentru supă. WomShel, rețeaua de adăposturi pentru femeile maltratate. Teen Shel. Friends of Me. Libes. Participase la câte două sau trei întâlniri pe lună – două sau trei pe *săptămână* la un anumit moment – și eu nici măcar nu observasem. Eu fusesem prea ocupat cu femeile mele aflate în pericol.

– Și eu am iubit-o, Bonnie, dar punea ceva la cale în ultimele zece luni ale vieții ei. Nu ți-a dat nici un indiciu cu privire la ce-ar fi putut fi când mergeați împreună cu mașina la întâlnirile consiliul director al Soup Kitchens sau Friends of Maine Libraries?

Tăcere la celălalt capăt al firului.

– Bonnie?

Am depărtat receptorul de la ureche să văd dacă se aprinsese beculețul de la BATERIE DESCĂRCATĂ și mi-a măcăit numele. L-am dus înapoi la ureche.

– Ce este, Bonnie?

– În acele ultime nouă sau zece luni n-am făcut *nici* un drum împreună. Am vorbit la telefon și-mi amintesc că o dată am luat prânzul în Waterville, dar n-am făcut *nici* un drum împreună. Renunțase.

Am frunzărit iarăși foile de fax. Însemnări ale întâlnirilor peste tot, scrise de mâna sigură a lui Jo, printre ele și Soup Kitchens of Maine.

– Nu înțeleg. A renunțat la consiliul director de la Soup Kitchens?

O altă clipă de tăcere. Apoi, vorbind cu grijă:

– Nu, Mike. A renunțat la *toate*. A terminat-o cu Woman Shelters și cu Teen Shelters la sfârșitul lui

'93 – atunci i-a expirat termenul.

Celelalte două, Soup Kitchens și Friends of Maine Libraries... și-a dat demisia în octombrie sau noiembrie 1993.

Însemnări ale întâlnirilor pe toate foile trimise de Ward. Zeci de însemnări. Întâlniri în 1993, întâlniri și în 1994. Întâlniri ale consiliilor din care nu mai făcea parte. Venise aici. În toate acele zile în care se presupunea că are întâlniri de consiliu, Jo se aflase pe TR. Aș fi pariat pe propria mea viață că așa a fost.

Dar de ce?

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Devore era nebun, asta-i sigur, nebun de legat, şi nu m-ar fi putut surprinde într-un moment mai prost, de-o slăbiciune mai mare şi mai terifiat. Şi cred că tot ce-a urmat din acel moment încolo a fost aproape prearanjat. De atunci şi până la îngrozitoarea furtună despre care încă se mai vorbeşte în partea aceea de lume, totul a mers în jos asemenea unei alunecări de teren.

M-am simţit bine în restul după-amiezei – discuţia cu Bonnie lăsase o mulţime de întrebări fără răspuns, însă fusese chiar şi aşa o discuţie tonifiantă. Am gătit un terci de legume (ispăşire a ultimului salt orbesc pe care-l făcusem asupra prăjelii de la Village Cafe) şi l-am mâncat în vreme ce-am urmărit ştirile de seară. De partea cealaltă a lacului, soarele cobora uşor dincolo de nori şi-mi inunda sufrageria într-o lumină aurie. Când Tom Brokaw şi-a închis dugheana, m-am hotărât să fac o plimbare pe Stradă – voi merge cât mai departe posibil şi să fiu sigur că mă pot întoarce până la lăsarea întunericului şi, pe drum, mă voi gândi la lucrurile pe care mi le spuseseră Bill Dean şi Bonnie Amudson. Mă voi gândi la ele aşa cum mă plimbam şi mă gândeam uneori la problemele de intrigă ale

romanului la care lucram atunci.

Am coborât scările, simţindu-mă absolut bine (confuz, dar bine), am pornit de-a lungul Străzii, apoi m-am oprit să mă uit la Doamna Verde. Chiar şi cu soarele la apus luminând-o puternic, era greu s-o disting în adevărata ei natură – doar un mesteacăn cu un pin pe jumătate uscat în spate, o creangă a acestuia din urmă formând o mână îndreptată în zare. Era ca şi când Doamna Verde ar fi spus du-te spre nord, tinere, du-te spre nord. Ei bine, nu eram tocmai tânăr, dar puteam merge spre nord, asta puteam face. Pentru o vreme, cel puţin.

Totuşi, am rămas locului încă o clipă, studiind chipul pe care-l vedeam în tufişuri, neplăcându-mi felul în care micuţul şarpe al brizei părea că face să rânjească şi să zâmbească ceea ce aproape că era o gură. Probabil că atunci am început să mă simt puţin rău, eram prea preocupat să observ. Am pornit spre nord, întrebându-mă ce putuse, mai precis, scrie Jo... fiindcă pe atunci începeam deja să cred că e posibil să fi scris ceva, totuşi. Din ce altă cauză să-mi fi găsit maşina de scris în studioul ei? Trebuia să caut pe acolo, m-am hotărât. Trebuia să caut mai atent şi...

ajutor mănec

Vocea s-a auzit din pădure, din apă, din mine. Un val de ameţeală mi-a udat gândurile, ridicându-le şi împrăştiindu-le asemenea unor frunze în bătaia vântului. M-am oprit. Dintr-o dată, m-am simţit mai rău, mai *distrus* ca oricând în viaţă. Mă strângea pieptul. Stomacul mi se chircise aidoma unei flori la frig. Ochii mi s-au umplut de-o apă înţepătoare care nu semăna deloc cu lacrimile – şi am

ştiut ce avea să urmeze. *Nu*, am încercat să spun, dar cuvântul n-a vrut să iasă.

În schimb, gura mi s-a umplut de gustul rece al apei, de toate acele minerale ascunse, şi, brusc, pomii au început să-mi licărească în faţa ochilor de parcă mă uitam la ei în sus printr-un lichid limpede, iar presiunea din piept s-a localizat îngrozitor şi-a luat forma unor mâini. Mă ţineau la adâncime.

– Când o să-nceteze să facă asta? a întrebat cineva – aproape a strigat. Nu era nimeni pe Stradă în afară de mine şi, totuşi, am auzit clar vocea aceea. Când o să-nceteze odată să facă asta?

Ce-am auzit apoi n-a fost o voce din afară, ci gânduri străine răsunând la mine-n cap. Se zbăteau de pereţii craniului asemenea unor fluturi prinşi în abajurul unui bec... sau într-un felinar japonez.

ajutor mă-nec
ajutor mă-nec
om cu şapcă albastră spune prins pe mine
om cu şapcă albastră spune nu lasă să hoinăresc
ajutor mă-nec
pierdut murele colo pe potecă
el ţine pe mine
faţa el licăre ş-arată rău
las-mă sus las-mă sus O dulce Iisus las-mă sus
bala portocala ala bala bala portocala TE ROG
ALA BALA *fii cuminte şi-nceteză* ALA BALA PORTOCALA
ea strigat numele meu
ea strigat el atât de TARE

M-am aplecat înainte cuprins de panică, ţinând gura deschisă şi din deschizătura ei încordată a început să curgă un şuvoi rece de...

Absolut nimic.

Oroarea întâmplării a trecut şi, totuşi, n-a trecut. Încă mă mai durea îngrozitor de tare stomacul, de parcă mâncasem ceva la care reacţionase violent corpul, un soi de praf antifurnici sau poate o ciupercă otrăvitoare, de genul celor care apăreau în cărţile despre ciuperci ale lui Jo, în chenare roşii. M-am împleticit înainte vreo şase paşi, tuşind uscat dintr-un gât care încă avea impresia că e ud. Mai era un mesteacăn unde malul cădea abrupt în lac, arcuindu-şi burta albă cu graţie deasupra apei ca pentru a-şi vedea reflecţia în lumina linguşitoare a serii. M-am apucat de el aşa cum se apucă un beţiv de-un stâlp de iluminare stradală.

Presiunea din piept a început să slăbească, dar mi-a lăsat o durere la fel de reală ca ploaia. Stăteam sprijinit de copac, inima zvâcnindu-mi, şi-am devenit conştient pe dată că duhneşte ceva – un iz rău, poluat, mai urât ca un bazin septic înfundat care-a fermentat o vară întreagă sub soarele scăpărător. În aceeaşi clipă, am simţit şi prezenţa hidoasă care emana odorul acela, ceva care ar fi trebuit să fie mort şi nu era.

Oh, încetează, ala bala bala portocala, fac orice numai să-ncetezi, am încercat să spun şi tot n-a ieşit nimic. Apoi a dispărut. Nu mai simţeam nimic în afară de mirosul lacului şi al pădurii... însă vedeam ceva: un băiat în apa lacului, un băieţel negru înecat, plutind pe spate. Obrajii lui erau buhăiţi. Gura îi atârna deschisă, inertă. Ochii lui erau la fel

de albi ca ochii unei statui.

Gura mi s-a umplut iarăşi de nemilosul gust feros al apei de lac. Ajută-mă, las-mă sus, ajutor mănec. M-am aplecat, ţipând în gând, ţipând la chipul acela mort, şi mi-am dat seama că *mă uit la mine însumi*, că mă uit în sus prin tremurul trandafiriu al apei la apus la un bărbat îmbrăcat în jeanşi şi-ntr-o cămaşă galbenă, subţire, care se sprijinea de-un mesteacăn foşnitor şi încerca să ţipe, faţa lui lichidă părând în mişcare, ochii lui fiind pentru moment ascunşi de trecerea unui biban mic pornit în urmărirea unei insecte suculente, însă eram atât băiatul negru, cât şi bărbatul alb, înecându-se în apă şi înecându-se pe uscat, chiar aşa să fie, chiar asta să se întâmple, bate o dată pentru da, de două pentru nu.

Am vomitat nimic altceva decât un fir de salivă şi, incredibil, un peşte a sărit să-l prindă. La apus, sar aproape după orice; probabil că-i înnebuneşte ceva la lumina asta muribundă. Peştele a aterizat înapoi în apă la vreo două sute de metri distanţă de mal, iscând un val circular, argintiu, şi a dispărut: gustul din gură, mirosul acela oribil, faţa aceea scânteietoare şi moartă a negroteiului – negrotei, aşa trebuie să-şi fi spus el în gând – al cărui nume de familie aproape sigur că fusese Tidwell.

M-am uitat la dreapta şi am văzut ceafa cenuşie a unei stânci ieşindu-se dintre frunzele uscate de pe jos. Mi-am spus: *Acolo, chiar acolo*, şi, ca o confirmare, m-a izbit din nou mirosul acela oribil de putrefacţie, ieşind parcă din pământ.

Am închis ochii, ţinându-mă încă disperat de mesteacăn, simţindu-mă slăbit şi bolnav, şi-atunci

mi-a vorbit din spate Max Devore, nebunul.

– Ia zi-mi, codoşule, unde ţi-e curva?

M-am întors şi l-am văzut acolo, cu Rogette Whitmore alături. A fost singura dată când l-am întâlnit, dar mi-a ajuns. Credeţi-mă, mi-a ajuns până peste cap.

De-abia dacă aducea a scaun cu rotile scaunul lui. Arăta mai mult ca un ataş de motocicletă corcit cu un modul de prospectare a lunii. Pe ambele părţi erau montate vreo şase rotiţe cromate. Nişte roţi mai mari – patru la număr, cred – erau montate în spate. Nici una nu părea că e la acelaşi nivel cu o alta şi am observat că fiecare e prinsă în propriul ei locaş. Devore avea parte de călătorii nezdruncinate pe-un teren şi mai accidentat de cum era Strada. Deasupra roţilor din spate se afla un compartiment închis pentru motor. Picioarele lui Devore erau ascunse într-o nacelă din fibră de sticlă, neagră cu dungi roşii, care n-ar fi arătat deplasat la o maşină de curse. În mijlocul ei era încastrat un obiect care semăna cu antena mea parabolică... un soi de ghidare computerizată, probabil. Poate chiar un pilot automat. Mânerele erau late şi pline de butoane. De partea stângă a acestei maşinării era agăţat un tub cu oxigen, lung de un metru şi douăzeci de centimetri. Un furtun ducea la un tub din plastic transparent; acesta ducea la rândul lui la o mască ce se odihnea în poala lui Devore. M-a dus cu gândul la Stenomask-ul tipului ăluia bătrân. În lumina experienţei pe care tocmai o avusesem, aş fi putut zice că vehiculul ăsta rupt ca dintr-un roman de Tom Clancy e o halucinaţie, asta dacă n-ar fi fost abţibildul

de pe nacelă, de sub radar. AM SÂNGE ALBASTRU DE ŞMECHER, spunea.

În seara aceasta, femeia pe care o văzusem în faţa barului Apusul de Soare de pe domeniul Warrington purta o bluză albă cu mâneci lungi şi o pereche de pantaloni negri atât de subţiri, că-i făceau picioarele să pară nişte săbii scoase din teci. Faţa îngustă şi obrajii supţi o făceau să semene cu pictura tipului care strigă, a lui Edvard Munch, mai tare ca niciodată. Părul alb îi atârna în jurul feţei ca o glugă plouată. Era rujată pe buze cu un roşu atât de aprins, încât părea că-i sângerează gura.

Era bătrână şi era urâtă, dar era ruptă din soare în comparaţie cu socrul lui Mattie. Deşirat, cu buzele vineţii, cu pielea din jurul ochilor şi de la colţurile gurii de-un purpuriu întunecat, semăna cu ceva ce-ar putea descoperi un arheolog într-o cameră de înmormântare dintr-o piramidă, înconjurat de soţiile şi de animalele lui preferate mumificate, împodobit cu bijuteriile lui favorite. Câteva şuviţe de păr cărunt încă-i mai atârnau de pe craniul solzos; alte şuviţe îi ieşeau din urechile enorme ce păreau că se topiseră asemenea sculpturilor în ceară lăsate în bătaia soarelui. Purta o pereche albă de pantaloni din bumbac şi o cămaşă albastră, largă. Cu o beretă neagră pe cap ar fi arătat ca un artist francez din secolul nouăsprezece, aflat la capătul unei vieţi foarte lungi.

Ţinea în poală un baston fabricat dintr-un lemn negru. În capătul lui era îndesat un manşon de protecţie pentru ghidonul de bicicletă. Degetele care-l strângeau păreau destul de puternice, însă ajunseseră tot atât de negre ca bastonul însuşi. Circulaţia

periferică îl lăsa încet şi nu îndrăzneam să-mi închipui cum trebuie să-i arate labele picioarelor şi gambele.

– Curva o fugit şi te-o părăsit, nu-i aşa?

Am încercat să spun ceva. Mi-a ieşit un croncănit, nimic altceva. Încă mă mai sprijineam de mesteacăn. M-am desprins de el şi am încercat să mă îndrept de spate, însă picioarele îmi erau prea slăbite şi a trebuit să mă sprijin din nou.

A lovit o manetă din argint şi scaunul a venit cu trei metri mai aproape, scurtând distanţa dintre noi. Sunetul pe care l-a scos a fost ca o şoaptă de catifea; văzându-l cum se mişcă mi s-a părut că văd un covor fermecat malefic. Multele lui roţi s-au ridicat şi au călcat pământul independent una de cealaltă şi au scânteiat în soarele ce apunea şi care începuse să capete o nuanţă roşietică. Şi, apropiindu-se, i-am simţit prezenţa. Corpul îi putrezea începând din interior, dar forţa care-l înconjura era incontestabilă şi descurajantă, asemeni unei furtuni cu trăsnete. Femeia a venit în urma lui, uitându-se la mine cu o plăcere tăcută. Ochii ei erau rozalii. Am presupus atunci că erau căprui şi că prinseseră puţin din irizaţiile apusului, dar acum cred că era de fapt o simplă albinoasă.

– Întotdeauna mi-au plăcut curvele, a spus el.

A tras de cuvânt, făcându-l să sune *cuuuuhve*.

– Nu-i aşa, Rogette?

– Da, domnule, a spus aceasta. Aveau locul lor.

– Uneori, locul lor era pe faţa mea! a strigat într-un fel de euforie nebunească, de parcă femeia l-ar fi contrazis. Unde-i ea, tinere? Pe faţa cui şedeacu? Mă-ntreb. Pe-a avocatului ăluia deştept al tău?

Oh, ştiu totu' despre ei, începând cu nota scăzută la purtare pe care au primit-o în clasa a treia. Să ştiu lucruri e una dintre afacerile mele. Ăsta-i secretul afacerilor mele.

Cu un efort incredibil, m-am îndreptat de spate.

– Ce cauţi aici?

– Îmi exercit dreptul constituţional, exact ca tine. Nu-i nici o lege împotriva asta, nu? Strada aparţine tuturor celor care vor s-o folosească. Nu eşti aici de multă vreme, tinere codoş, dar eşti cu siguranţă de destulă vreme să ştii asta. E versiunea noastră de parc public, unde căţeluşii blânzi şi câinii răi umblă umăr la umăr.

Folosindu-şi încă o dată mâna care nu ţinea mânerul bastonului, şi-a luat masca de oxigen, a inspirat adânc, apoi a lăsat-o la loc în poală. A rânjit – un rânjet indescriptibil de complicitate care i-a scos la iveală gingiile de culoarea iodului.

– E pricepută? *Cuuuhva* aia mică a ta? Trebuie să fie destul de pricepută să-l fi ţinut pe fiu' meu prizonier în rulota aia în care trăieşte. Şi-apoi uite c-ai apărut tu, înainte ca viermii să termine măcar cu ochii băiatului meu. Te *suge* pizda ei?

– Taci.

Rogette Whitmore şi-a aruncat capul pe spate şi a râs. Sunetul produs a fost asemănător cu cel al unui iepure prins în gheare de-o bufniţă şi mi s-a făcut pielea de găină. Am avut o bănuială că era la fel de nebună ca şi el. Slavă cerului că erau bătrâni.

– Ai dat de-un punct nevralgic cu asta, Max, a spus.

– Ce vrei?

Am tras o gură de aer... şi-am simţit iarăşi mirosul

acela de putreziciune. Am tuşit. N-am vrut s-o fac, dar nu m-am putut abţine.

Devore s-a îndreptat în scaun şi a inspirat adânc, ca pentru a mă ironiza. În acea clipă arăta ca Robert Duvall în *Apocalipsul acum*, alergând împleticit pe plajă şi dând de veste lumii cât de mult iubea el mirosul de napalm dimineaţa. Rânjetul i s-a întins pe toată faţa.

– Minunat loc, locu' ăsta de-aci, nu-i aşa? Un loc potrivit să te-opreşti şi să stai pe gânduri, nu crezi? (M-am uitat împrejur.) Aici s-a întâmplat, sigur că da. Ăhă.

– Unde s-a înecat băiatul.

Mi s-a părut că zâmbetul lui Whitmore s-a schimbat pentru moment în nelinişte auzind asta. Devore, însă, nu. El a apucat masca translucidă de oxigen în mâna lui mare de bătrân, cu degete care mai degrabă dibuiau decât apucau. Am văzut mici picături de mucus lipite pe interiorul ei. A inspirat iarăşi adânc, a aşezat-o iarăşi în poală.

– Treizeci sau chiar mai mulţi oameni s-au înecat în lacul ăsta, iar ăştia-s doar cei despre care se ştie, a spus. Ce diferenţă face un băiat, încoace-ncolo?

– Nu pricep. Aici au murit *doi* băieţi Tidwell? Cel care a făcut septicemie şi cel care...

– Îţi pasă de sufletul tău, Noonan? De sufletul tău nemuritor? De fluturele lui Dumnezeu prins într-un cocon de carne ce va puţi curând ca a mea?

N-am spus nimic. Ciudăţenia celor întâmplate înainte să sosească el trecea. Ce-o înlocuia era incredibilul magnetism personal al lui Devore. N-am mai simţit niciodată în viaţă o forţă atât de crudă.

Şi nici nu avea nimic supranatural, iar *crud* e exact cuvântul potrivit. Aş fi putut-o lua la fugă. În alte circumstanţe, sunt sigur că aş fi făcut-o. Cu siguranţă că bravura m-a ţinut pe loc; picioarele încă mi se păreau făcute din cauciuc şi mă temeam să nu cad la pământ.

– O să-ţi ofer o singură ocazie să-ţi salvezi sufletul, a spus Devore. A ridicat un deget osos să ilustreze conceptul de singularitate. – Pleacă, sincere codoş. Chiar acum, îmbrăcat în hainele în care te găseşti. Nu te opri să-ţi faci geanta, nu te opri nici măcar să te asiguri c-ai închis gazul. Du-te. Las-o pe curvă şi las-o pe curvişoară.

– Să ţi le las ţie.

– Aha, mie. O să fac eu ce trebuie făcut. Sufletele sunt pentru absolvenţii de arte frumoase, Noonan. Eu am fost inginer.

– Du-te şi ţi-o trage.

Rogette Whitmore a scos iarăşi sunetul acela ca un ţipăt de iepure.

Bătrânul stătea în scaun, cu capul aplecat, rânjind bolnăvicios în sus la mine şi semănând cu un cadavru ridicat din mormânt.

– Eşti sigur că tu vrei să fii acela, Noonan? Pentru ea nu are vreo importanţă, să ştii – tu sau eu, tot aia e pentru ea.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Am inspirat încă o dată profund şi, de data asta, aerul a fost în regulă.

M-am îndepărtat cu un pas de mesteacăn şi mi-am simţit în regulă şi picioarele.

– Şi nu-mi pasă. N-o să pui niciodată mâna pe Kyra. Niciodată în ce ţi-a mai rămas din viaţa ta

decrepită. N-o să te văd făcând asta vreodată.

– Amice, o să vezi o groază de lucruri, a spus Devore, rânjind şi arătându-mi gingiile lui iodate. Înainte să se termine iulie, precis o să vezi atât de multe, c-o să-ţi vină să-ţi smulgi ochii din cap în iunie.

– Plec acasă. Lasă-mă să trec.

– Du-te acasă, atunci, cu ce te-aş putea împiedica să te duci? – a întrebat. Strada e-a tuturor.

A apucat iarăşi masca de oxigen din poală şi-a mai tras o gură sănătoasă din ea. Şi-a aruncat-o în poală şi şi-a aşezat mâna stângă pe mânerul scaunului său cu rotile Buck Rogers.

Am făcut un pas spre el şi, aproape înainte să-mi dau seama ce se petrece, s-a avântat cu scaunul asupra mea. M-ar fi putut lovi şi răni destul de rău – mi-ar fi putut rupe unul sau ambele picioare, nu mă-ndoiesc de asta –, dar s-a oprit la mică distanţă de mine. Am făcut un salt în spate, dar numai pentru că mi-a dat el voie s-o fac. Eram conştient că Whitmore râdea din nou.

– Care-i problema, Noonan?

– Dă-te la o parte din drumul meu. Te previn.

– Curva aia te-a pus pe jar, nu-i aşa?

Am dat să merg la stânga, voind să-l ocolesc pe acolo, dar cât ai clipi a întors scaunul, a ţâşnit şi mi-a tăiat calea.

– Pleacă de pe TR, Noonan. Îţi dau un sfat bu...

M-am avântat spre dreapta, de data asta pe partea cu lacul, şi aş fi reuşit să trec de el destul de uşor dacă n-ar fi fost pumnul foarte mic şi tare, care mi-a izbit partea stângă a feţei. Căţeaua aia căruntă purta un inel, iar piatra din el mi-a făcut o tă-

ietură în spatele urechii. Am simțit usturimea și căldura scurgerii de sânge. Am pivotat, am ridicat ambele mâini și am împins-o.

A căzut pe covorul din ace de brad de pe cărare cu un țipăt strident de mirare ultragiată. În clipa următoare, ceva m-a pocnit în spatele capului. O strălucire portocalie de moment mi-a aprins vederea. M-am împleticit în spate cu mișcări care mi s-au părut date cu încetinitorul, fluturând din mâini, iar Devore mi-a apărut iarăși înainte ochilor. Stătea răsucit în scaun, capul lui solzos era aruncat înainte, bastonul cu care mă lovise încă era ridicat în aer. Dacă ar fi fost cu zece ani mai tânăr, sunt convins că mi-ar fi fracturat craniul în loc să dea doar naștere acelei lumini portocalii de moment.

M-a lovit de prietenul meu vechi, mesteacănul. Mi-am dus mâna la ureche și m-am uitat nevenindu-mi să cred la sângele de pe buricele degetelor. Mă durea capul de la lovitura pe care mi-o administrase.

Whitmore se lupta să se ridice în picioare, scuturându-și acele de pin de pe pantaloni și uitându-se la mine cu un zâmbet furios. Obrajii i se umpluseră de-o roșeață ușoară, rozalie. Buzele ei prea tare rujate erau trase în spate să-i expună dinții mici. În lumina soarelui la apus, ochii ei păreau că ard.

– Dă-te la o parte din calea mea, am spus, însă vocea mi s-a părut înceată și fără vlagă.

– Nu, a spus Devore și și-a așezat capătul negru al bastonului pe nacela arcuită din partea din față a scaunului.

Acum puteam vedea băiețelul acela hotărât să

aibă sania indiferent de cât de tare-și tăia mâinile în sticlă. Îl vedeam foarte clar.

– Nu, femeiușcă futangie de curve ce ești. *Nu vreu să mă dau.*

A împins iarăși maneta argintie și scaunul cu rotile s-a avântat în tăcere spre mine. Dacă aș fi rămas în loc, m-ar fi străpuns cu bastonul la fel de ușor cum orice duce rău e străpuns mereu cu sabia într-o poveste de Alexandre Dumas. Probabil că și-ar fi rupt oasele fragile ale mâinii drepte și și-ar fi dislocat complet brațul drept din cauza coliziunii, însă omului ăstuia nu-i păsase niciodată de astfel de lucruri; făcea ravagii printre oamenii neînsemnați. Dacă aș fi ezitat vreo secundă din cauza șocului sau a incredulității, m-ar fi omorât, sunt foarte sigur de asta. În schimb, m-am rotit spre stânga. Tenișii mi-au alunecat pentru o clipă pe terasamentul acoperit cu ace. Apoi s-au desprins de pământ și am căzut.

Am aterizat strâmb în apă și mult prea aproape de mal. Cu piciorul stâng m-am lovit de-o rădăcină scufundată și s-a răsucit. Durerea a fost cumplită, o senzație asemănătoare cu sunetul unui trăsnet. Am deschis gura să strig și apa lacului mi-a umplut-o – gustul acela rece, metalic și întunecat, de data aceasta de-adevăratelea. Am eliminat-o tușind și strănutând și m-am îndepărtat de locul în care aterizasem, spunându-mi: *Băiatul, aici e băiatul cel mort, dacă întinde mâinile și mă prinde?*

M-am întors pe spate, încă fluturând disperat din mâini și tușind, foarte conștient de jeanșii care-mi atârnau pleoștiți pe picioare și între ele, făcându-mi

absurd griji pentru portmoneu – nu-mi păsa de cardurile bancare sau de permisul de conducere, dar aveam înăuntru două instantanee reuşite cu Jo şi se puteau distruge.

Am observat că aproape căzuse şi Devore de pe terasament şi, preţ de-o clipă, mi s-a părut că încă mai era posibil să cadă. Partea din faţă a scaunului era ieşită în afară acolo de unde căzusem eu (vedeam urmele scurte ale tenişilor mei chiar la stânga rădăcinilor parţial ieşite din pământ ale mesteacănului) şi, chiar dacă roţile din faţă încă făceau contact cu solul, pământul sfărâmicios se scurgea de sub ele în avalanşe mici şi uscate care se rostogoleau pe versant şi se strecurau în apă, dând naştere unor desene vălurite întrepătrunse. Whitmore ţinea de spatele scaunului, trăgea de el, dar era mult prea greu pentru ea; dacă voia să fie salvat, Devore trebuie să se salveze singur. Stând până la brâu în apă, cu hainele plutind în jurul meu, mi-am dorit să se prăvălească.

Gheara vineţie care era mâna sa stângă a reuşit să repună stăpânire pe maneta argintie după mai multe încercări. Un deget a tras-o spre el şi scaunul s-a dat în spate, îndepărtându-se de terasament cu o ultimă ploaie de pietre şi praf. Whitmore a sărit panicată într-o parte, să n-o calce pe picioare.

Devore a mai apăsat o vreme butoanele, şi-a întors scaunul cu faţa către mine, care stăteam în apă la vreo două sute de metri distanţă de mesteacănul încovoiat, apoi a mişcat scaunul până ce a ajuns pe marginea Străzii, dar la o distanţă sigură faţă de povârniş.

Pe Whitmore nu o mai interesa nici unul dintre

noi; se afla aplecată la pământ cu fundul îndreptat în direcţia mea. Dacă m-am gândit măcar la el, şi nu-mi amintesc s-o fi făcut, presupun că mi-am spus că încerca să-şi recapete suflul.

Dintre noi, Devore părea că e în cea mai bună formă, nici măcar nu avea nevoie de-o doză de oxigen de la masca din poală. Strălucirea amurgului îi lumina puternic faţa, făcându-l să semene cu un bostan de Halloween pe jumătate putred, care fusese îmbibat în benzină şi incendiat.

– Îţi place să te bălăceşti? m-a întrebat şi a râs.

M-am uitat în jur, sperând să văd un cuplu ieşit la plimbare sau poate un pescar căutându-şi un loc unde să mai dea o dată cu undiţa înainte să se întunece... şi, totuşi, în acelaşi timp, speram să nu văd pe nimeni. Eram furios, rănit şi speriat. Mai mult ca orice, eram ruşinat. Fusesem aruncat în lac de-un bărbat de optzeci şi cinci de ani... un bărbat care dădea toate semnele c-a ieşit să se distreze şi că-i picasem eu de prost.

Am pornit spre dreapta – spre sud, înapoi spre casă. Apa îmi ajungea cam până la brâu, era rece şi aproape reconfortantă, acum că mă obişnuisem cu ea. Călcam cu tenişii pe pietre şi pe crengi de copac scufundate. Încă mă durea glezna pe care mi-o răsucisem, dar încă mă ţineam pe picioare. Dacă o va mai face şi după ce voi ieşi din lac, asta era o altă întrebare.

Devore a mai apăsat câteva butoane. Scaunul a pivotat şi a pornit la drum de-a lungul Străzii, ţinând pasul cu mine fără nici o problemă.

– Nu ţi-am făcut cunoştinţă ca lumea cu Rogette, nu-i aşa? a spus. La facultate a fost o atletă strălu-

cită, să ştii. Softball-ul şi hocheiul de câmp erau specialităţile ei şi şi-a păstrat măcar câteva dintre îndemânări. Rogette, arată-i ce ştii să faci.

Whitmore a depăşit prin stânga scaunul acela ce se mişca încet. Preţ de o clipă, a fost complet astupată de el. Când am putut-o vedea din nou, am văzut şi ce ducea cu ea. Nu stătuse aplecată ca să-şi recapete respiraţia.

Zâmbind, a mers în pas vioi spre marginea terasamentului cu braţul stâng îndoit la plex, adăpostind pietrele pe care le adunase de pe marginea potecii. Şi-a ales o bucată cam de dimensiunea unei mingi de golf, şi-a dus mâna până lângă ureche şi-a aruncat-o spre mine. A aruncat-o tare. A vâjâit pe lângă tâmpla mea stângă şi a căzut în apă, în spatele meu.

– Hei! am strigat, mai mult mirat decât speriat. Chiar şi după evenimentele care-l precedaseră, nu-mi venea să cred că se întâmplă un asemenea lucru.

– Ce-ai păţit, Rogette? a întrebat Devore dojenitor. Niciodată n-ai aruncat ca o fată. Dă în el!

A doua piatră a trecut la cinci centimetri pe deasupra capului meu. A treia mi-ar fi putut sparge dinţii. Am respins-o cu un ţipăt de mânie şi de teamă, dându-mi seama doar mai târziu că mi-a învineţit palma. În clipa aceea am fost conştient doar de faţa ei plină de ură şi zâmbitoare – faţa unei femei care-a pierdut doi dolari la galeria de tir a bâlciului şi e hotărâtă să câştige ursul de pluş cel mare, chiar dacă trebuie să tragă toată noaptea cu puşca cu aer comprimat.

Şi arunca *repede*. Pietrele cădeau în jurul meu,

unele aterizând în apa rădăcinoasă din dreapta sau din stânga mea, dând naştere unor mici gheizere. Am început să merg cu spatele, temându-mă să mă întorc şi să plec înot, temându-mă că va arunca o piatră cu adevărat mare chiar în clipa aceea. Totuşi, trebuia să ies cumva din raza ei de acţiune. Devore, între timp, râdea aşa cum râde un bătrân cu probleme de respiraţie, jalnica lui faţă fiind suptă asemenea feţei unei păpuşi maliţioase construită dintr-un măr.

Una dintre pietrele ei mi-a aplicat o lovitură puternică şi dureroasă în claviculă şi a ricoşat sus în aer. Am ţipat şi a ţipat şi ea:

– *Hai!*, precum un karatist ce-a ajuns la o mişcare importantă.

Adio retragere ordonată. M-am întors, am înotat spre o apă mai adâncă şi căţeaua mi-a făcut de petrecanie. Primele două pietre pe care le-a aruncat după ce am început să înot au părut detectoare de distanţă. A avut loc o pauză, în care am avut timp să gândesc: *Îmi reuşeşte, ies din aria ei de...*, iar apoi m-a lovit ceva în spatele capului. Am simţit-o şi am auzit-o în acelaşi timp – a făcut *BOING!*, cum scrie şi în benzile desenate cu Batman.

Suprafaţa lacului s-a schimbat din portocaliu-încins în roşu-încins şi în stacojiu-închis. Şters, îl auzeam pe Devore strigând aprobator şi pe Whitmore scoţând râsetul ăla ciudat al ei. Am luat o altă gură de apă cu gust feros şi eram atât de năucit, că a trebuit să-mi amintesc s-o scuip afară, nu s-o înghit. Picioarele mi se păreau prea grele pentru a înota, iar blestemaţii mei de tenişii cântăreau o tonă. I-am dus în jos cu gândul să mă ridic în picioare,

dar n-am dat de pământ – ajunsesem într-un loc mai adânc decât înălțimea mea. M-am întors cu fața către mal. Era ceva spectaculos cum ardea în lumina apusului asemenea unui decor de scenă luminat de reflectoare portocalii și roșii. Probabil că mă depărtasem cu șase metri de mal acum. Devore și Whitmore se aflau pe marginea Străzii, uitându-se la mine. Semănau cu Tata și Mama dintr-o pictură de Grant Wood[1]. Devore își folosea iarăși masca, dar am observat că rânjea dincolo de ea. Whitmore rânjea și ea.

Mi-a intrat și mai multă apă în gură. Am scuipat-o aproape pe toată, dar am și înghițit puțină, făcându-mă să tușesc și aproape să vomit. Am început să mă scufund sub suprafața apei și m-am luptat să ajung iarăși sus, nu înotând, ci doar dând sălbatic din mâini, consumând de nouă ori energia de care aveam nevoie ca să rămân deasupra apei. Panica și-a făcut prima apariție, croindu-și drum prin dezorientarea mea uluită cu niște dinți ascuțiți și mici ca de șobolan. Mi-am dat seama că aud un zumzet înalt și suav. Câte lovituri încasase sărmanul meu cap? Una de la pumnul lui Whitmore... una de la bastonul lui Devore... o piatră... sau fuseseră cumva două? Christoase, nu-mi puteam aminti.

Stăpânește-te, pentru numele lui Dumnezeu – n-o să-i permiți să te înfrângă în felul ăsta, nu-i așa? Să te-nece cum s-a înecat băiețelul acela?

[1]Grant Wood (1892-1942) – artist american cunoscut pentru tablourile sale inspirate din viața locuitorilor din vestul mijlociu, mai ales Goticul american (1930) – n. tr.

Nu, nu și dacă mă puteam opune.

Înotând pe loc, mi-am dus mâna stângă la spatele capului. Nu foarte departe de ceafă am dat peste un ou de gâscă ce încă se mai umfla. Când l-am apăsat, durerea m-a făcut să-mi vină să vomit și să leșin în același timp. Lacrimile mi-au venit în ochi și mi s-au rostogolit pe obraji. Nu erau decât niște urme de sânge pe buricele degetelor când m-am uitat la ele, dar era greu să determini gravitatea tăieturilor când stăteai în apă.

– Arăți ca o marmotă plouată, Noonan!

Vocea lui mi se părea acum că se rostogolește spre locul unde mă aflam eu, venind parcă de la o mare distanță.

– Să te fut! am strigat. O să te bag la-nchisoare pentru asta!

Bătrânul s-a uitat la Whitmore. S-a uitat înapoi la mine cu o expresie identică și au izbucnit în râs amândoi. Dacă mi-ar fi pus cineva un Uzi în mâini atunci, i-aș fi omorât pe amândoi fără ezitare și apoi aș mai fi cerut o cartușieră ca să pot ciurui cadavrele.

Neavând un Uzi la îndemână, am început să înot câinește spre sud, spre casa mea. Au ținut pasul cu mine pe Stradă, el conducându-și scaunul cu rotile silențios, ea mergând lângă el la fel de solemnă ca și o călugăriță și făcând din când în când câte o pauză să ridice o piatră ce-i făcea cu ochiul.

Nu înotasem destul să fiu obosit, însă eram. În mare parte din cauza șocului, presupun. Într-un sfârșit, am încercat să inspir când nu trebuia, înghițind și mai multă apă și am intrat complet în panică. Am început să înot către mal, dorind să ajung

la un loc unde să pot sta în picioare. Rogette Whitmore a început imediat să arunce cu pietre în mine, folosindu-le mai întâi pe cele pe care şi le adăpostise între braţul stâng şi plexul solar, apoi pe acelea pe care le depozitase în poala lui Devore. Se încinsese, nu mai arunca precum o fată, iar ţinta ei era mortală. Pietrele împroşcau apa peste tot în jurul meu. M-am ferit de una – una mare, care cel mai sigur că mi-ar fi tăiat fruntea dacă m-ar fi nimerit –, dar următoarea cu care a aruncat m-a atins în biceps şi m-a julit rău. Destul. M-am răsucit şi am înotat înapoi dincolo de raza ei de acţiune, gâfâind după aer, încercând să-mi ţin capul sus în pofida durerii crescânde din ceafă.

Când am ajuns mai departe, am început să înot pe loc şi m-am uitat la ei. Whitmore venise chiar până aproape de terasament, vrând să câştige fiecare metru dintre noi pe care-l putea câştiga. La naiba, fiecare blestemat de centimetru. Devore parcase cu scaunul în spatele ei. Încă rânjeau amândoi, iar acum chipurile lor erau la fel de roşii ca ale diavolilor din iad. Cerul roşiatic de seară, marinarii cântă la chitară. Încă douăzeci de minute şi avea să se întunece. Îmi mai puteam ţine capul deasupra apei încă douăzeci de minute? Aşa credeam, dacă nu intram iarăşi în panică, dar nu pentru multă vreme. M-am gândit la cum ar fi să mă înec în lac, să mă uit în sus şi s-o văd pe Venus chiar înainte să mă scufund pentru ultima dată, iar şobolanul panicii şi-a înfipt iarăşi dinţii în mine.

Şobolanul panicii era mai rău ca Rogette şi pietrele ei, cu mult mai rău.

Poate că nu mai rău ca Devore.

M-am uitat în stânga şi apoi în dreapta pe malul lacului, scrutând Strada pe acolo pe unde se vedea printre copaci pentru vreo trei sau unsprezece metri. Nu-mi mai păsa dacă sunt făcut de ruşine, dar n-am văzut pe nimeni. Bunule Dumnezeu, unde era toată lumea? Merseseră la Mountain View din Fryeburg să mănânce pizza sau la Village Cafe să bea un milkshake?

– Ce vrei de la mine? am strigat către Devore. Vrei să-ţi spun că mă dau la o parte din calea ta? Bine, mă dau!

A râs.

Ei bine, nici nu mă aşteptasem să meargă. Nu m-ar fi crezut nici dacă aş fi vorbit sincer.

– Vrem să vedem doar cât de mult poţi înota, a spus Whitmore şi-a mai aruncat cu o piatră – o aruncare lungă, leneşă, care a depus piatra cu vreun metru şi jumătate înainte de locul unde mă aflam eu.

Au de gând să mă omoare, mi-am spus. *Chiar şi-au pus asta în gând.*

Da. Iar ceea ce era mai neliniştitor era faptul că puteau foarte bine să scape basma curată după aceea. O idee nebunească, în acelaşi timp plauzibilă şi neplauzibilă, mi-a răsărit în minte. O vedeam pe Rogette Whitmore lipind un bilet pe afişierul cu TREBURILE COMUNITĂŢII din faţa magazinului general Lakeview.

MARŢIENILOR DIN TR-90, SALUTĂRI!

DI MAXWELL DEVORE, Marţianul preferat al tuturor va oferi fiecărui locui-

tor al TR-ului O SUTĂ DE DOLARI dacă nu va folosi nimeni Strada în SEARA ZILEI DE VINERI, 17 IULIE, între orele ŞAPTE şi NOUĂ. Ţineţi-i ocupaţi şi pe „AMICII NOŞTRI DE VARA"! Şi amintiţi-vă: MARŢIENII BUNI se asemănă cu MAIMUŢELE BUNE: nu VĂD nimic rău, nu AUD nimic rău şi nu VORBESC nimic rău.

Nu-mi venea să cred asta, nici măcar în situaţia în care mă aflam... şi, totuşi, aproape că-mi venea. Trebuia să-i recunosc, cel puţin, norocul diavolesc pe care-l avusese.

Obosit. Tenişii mai grei ca niciodată. Am încercat să mă descalţ de unul şi am reuşit doar să mai iau o gură de apă. Stăteau şi se uitau la mine, Devore ridicând din când în când masca din poală şi trăgând o duşcă de aer revigorant.

Nu puteam aştepta până se întuneca. Soarele îşi face ieşirea în grabă aici, în Maine-ul de vest – aşa cum face, bănuiesc, în orice zonă montană –, însă crepusculele sunt lungi şi mor greu. Până când să se facă destul de întuneric spre vest ca eu să mă pot mişca fără să fiu văzut, luna avea să fi răsărit deja la est.

M-am surprins imaginându-mi necrologul din *New York Times*, titlul spunând SCRIITOR POPULAR DE ROMANE ROMANTICE ŞI DE SUSPANS SE ÎNEACĂ ÎN MAINE. Debra Weinstock le va oferi fotografia de autor de la viitoarea apariţie editorială, *Promisiunea lui Helen*. Harold Oblowski va spune tot ceea ce trebuie şi-şi va aminti şi să dea un anunţ modest

(dar nu minuscul) la rubrica deceselor din *Publishers Weekly*. Va face cheltuiala pe din două cu cei de la Putnam şi...

M-am scufundat, am mai înghiţit nişte apă, am scuipat-o. Am început iarăşi să lovesc apa lacului cu pumnii şi m-am forţat să încetez. Dinspre mal, auzeam râsetul piţigăiat al lui Rogette Whitmore. *Căţea*, am gândit. *Căţea scheletică ce...*

Mike, a spus Jo.

Vocea ei mi-a răsunat în minte, însă nu era ceva pe care o compun eu când îmi imaginez partea ei de dialog mintal sau când mi-e pur şi simplu dor de ea şi simt nevoia s-o invoc pentru o vreme.

Ca pentru a sublinia acest lucru, ceva a împroşcat apa la stânga mea, a împroşcat-o tare. Când m-am uitat în direcţia aceea, n-am văzut nici un peşte, nici măcar o unduire circulară a apei. Ce-am văzut în schimb a fost pluta noastră pentru înot, ancorată la vreo nouăzeci de metri de mine în apa colorată de lumina apusului.

– Nu pot înota până acolo, iubire, am croncănit.

– Ai spus ceva, Noonan? a strigat Devore de pe mal. Şi-a dus o mână pâlnie la una dintre urechile lui imense şi îndesată cu ceară. – N-am prea priceput! Parcă n-ai avea suflu!

Un alt râset piţigăiat din partea lui Whitmore. El era Johnny Carson; ea era Ed McMahon.

Poţi. Te ajut eu.

Pluta, mi-am dat seama, putea fi singura mea şansă – nu mai era o alta pe partea aceasta a malului şi era cu cel puţin nouă metri mai departe de cea mai puternică aruncare a lui Whitmore. Am început să înot câineşte în acea direcţie, simţindu-mi

acum mâinile la fel de plumbuite ca şi picioarele. De fiecare dată când îmi simţeam capul pe punctul de-a se scufunda, făceam o pauză, înotând pe loc, spunându-mi s-o iau încet, că eram într-o formă fizică destul de bună şi că mă descurcam bine, spunându-mi că, dacă nu intru în panică, voi reuşi. Căţeaua cea bătrână şi bastardul chiar şi mai bătrân au reînceput să ţină pasul cu mine, însă au observat încotro mă îndreptam şi râsetele s-au oprit. La fel şi zeflemeaua.

Pentru multă vreme, pluta a părut că nu se apropie deloc. Mi-am spus că asta se întâmpla doar pentru că se disipa lumina, pentru că se schimba culoarea apei de la roşu la purpuriu la o nuanţă aproape de negru, culoarea gingiilor lui Devore, dar am reuşit să investesc din ce în ce mai puţină încredere în ideea aceasta, pe măsură ce respiraţia mi se tăia şi braţele mi se îngreunau.

Când mai aveam douăzeci şi şapte de metri, o crampă mi-a cuprins piciorul stâng. M-am rotit pe o parte ca un vas cu pânze înnămolit, încercând să ajung la muşchiul contractat. Mi-a curs pe gât în jos şi mai multă apă. Am încercat să tuşesc, am râgâit şi m-am scufundat cât stomacul încă mai încerca să zvâcnească şi degetele încă mai căutau locul acela tensionat de deasupra genunchiului.

Mă-nec de-a binelea, mi-am spus, ciudat de calm, acum că se întâmpla cu adevărat. *Aşa mi-e scris să mor, acum mi-a sunat ceasul.*

Apoi am simţit o mână prinzându-mă de ceafă. Durerea de a fi tras de păr m-a făcut să revin la realitate într-o clipă – a fost mai eficientă ca o injecţie cu epinefrină. Am simţit o altă mână strângându-se pe piciorul meu stâng; am încercat o senzaţie scurtă, dar înfricoşătoare, de căldură. Crampa m-a lăsat şi am ieşit la suprafaţă înotând – înotând *cu adevărat* de data asta, nu doar lipăind câineşte, şi, parcă în doar câteva secunde, m-am prins de scara de pe latura plutei, respirând în accese violente, aşteptând să văd dacă voi fi bine sau dacă mi se va detona inima în piept aidoma unei grenade. Într-un sfârşit, plămânii au început să recupereze deficitul de oxigen şi totul a prins a se calma. Am mai aşteptat un minut, apoi am ieşit din apă şi am intrat în ceea ce deja era cenuşa crepusculului. Am rămas o vreme cu faţa către vest, aplecat înainte, sprijinindu-mi palmele pe genunchi. Apoi m-am întors, voind de data aceasta să le arunc nu doar o păsărică, ci acel fantastic vultur bicefal. Nu aveam cui să-l arunc. Strada era goală. Devore şi cu Rogette Whitmore plecaseră.

Poate că plecaseră. Aş fi făcut bine să ţin minte că erau porţiuni mari din Stradă pe care eu nu le puteam vedea.

Am şezut cu picioarele încrucişate până ce a răsărit luna, aşteptând şi pândind orice mişcare. Pentru o jumătate de oră, cred. Poate pentru patruzeci şi cinci de minute. M-am uitat la ceas, dar nu-mi era de folos; luase nişte apă la bord şi se oprise la 19:30. Celorlalte bucurii pe care i le datoram lui Devore, puteam adăuga acum şi preţul unui Timex Indiglo – asta te costă 29,95 de dolari, nemernicule, dă-i încoa'.

Într-un sfârşit, am coborât iarăşi scara, m-am strecurat în apă şi am pornit spre mal cât de repede

am putut. Eram odihnit, nu mă mai durea capul (deşi cucuiul de deasupra cefei încă îmi mai pulsa cu regularitate) şi nu mă mai simţeam debusolat şi neîncrezător. În mai multe feluri, asta fusese cel mai rău – să încerc să mă obişnuiesc nu doar cu arătarea băiatului înecat, cu pietrele aruncate asupra mea şi cu lacul, ci şi cu sentimentul că nimic din toate astea nu e posibil, că magnatul ăla bătrân şi bogat al programelor de calculator nu încerca să înece romancierii ce îi stăteau în faţa ochilor.

Chiar *fusese* posibilă aventura din seara asta doar pentru că mă aflasem în faţa ochilor lui Devore, însă? O întâlnire fortuită, nimic altceva de-atât? Nu era mai probabil să mă fi pus sub supraveghere chiar din ziua de Patru Iulie, poate din partea cealaltă de lac, de către oameni echipaţi cu aparatură optică de mare rezoluţie? Rahaturi paranoice, mi-aş fi spus... mi-aş fi spus-o cel puţin înainte ca ei doi aproape să mă înece în lacul Dark Score precum o bărcuţă din hârtie a unui băieţel, într-o baltă.

Am ajuns la concluzia că nu-mi păsa cine mă supraveghea din partea cealaltă a lacului. Nu-mi păsa nici dacă ei doi încă mai pândeau din părţile de Stradă astupate de copaci. Am înotat până ce am simţit firele algelor gâdilându-mi gleznele şi am văzut semiluna plajei. Apoi m-am ridicat în picioare, crispându-mă la atingerea aerului care era acum rece. Am şchiopătat spre mal, cu o mână ridicată, pentru a mă feri de-o canonadă cu pietre, însă nu m-a atacat nici o piatră. Am rămas pentru o clipă pe Stradă, din jeanşii şi cămaşa mea de vară picurând apă, uitându-mă întâi într-o direcţie, apoi în cealaltă. Părea că sunt singur în partea aceasta a

lumii. Ultima dată, m-am uitat înapoi spre apă, unde lumina slabă a lunii croia o dâră de la fâşia de plajă până spre plută.

– Mulţumesc, Jo, am spus, apoi am început să urc traversele de cale ferată către casă. Am ajuns cam pe la jumătate, apoi a trebuit să mă opresc şi să mă aşez. Niciodată în viaţă nu mai fusesem atât de obosit.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Am urcat scările spre estacadă în loc să fac ocolul spre uşa din faţă, mişcându-mă încă încet şi minunându-mă de felul în care mi se părea că picioarele au de două ori greutatea lor normală. Când am păşit în sufragerie, m-am uitat în jur cu ochii larg deschişi ai cuiva care a fost plecat o decadă şi se întoarce să descopere că totul e acolo unde era la plecare – elanul Bunter pe perete, revista *Boston Globe* pe canapea, o colecţie de rebusuri *Chestii grele* pe măsuţa de la capătul canapelei, farfuria de pe tejghea cu rămăşiţele omletei pe care mi-o făcusem încă în ea. Uitându-mă la aceste lucruri, mi-am dat complet seama de ceea ce se întâmplase – plecasem la plimbare, lăsând în urmă toată harababura asta normală, şi aproape că murisem. Aproape că fusesem omorât.

Am început să tremur. Am intrat în baia din aripa de nord, m-am dezbrăcat de hainele ude şi le-am aruncat în cadă – *fleoşc*. Apoi, încă tremurând, m-am întors pe călcâie şi m-am uitat fix la mine în oglinda de deasupra chiuvetei. Arătam ca unul ce-a ieşit pierzător dintr-un tărăboi de tavernă. Bicepsul unui braţ avea o zgârietură lungă şi încrustată. O vânătaie neagră-purpurie îşi desfăcea

ceea ce semăna cu două aripi umbroase pe clavicula mea stângă. Pe gât şi în spatele urechii, acolo unde minunata Rogette mă tăiase cu piatra din inel, aveam un rid sângeriu.

Am luat oglinda pe care o foloseam la bărbierit ca să-mi văd şi spatele capului. „Nu-ţi intră odată în capul ăla tare al tău?" obişnuia să strige mama la mine şi la Sid când eram copii, iar acum i-am mulţumit lui Dumnezeu că mama se pare că avusese dreptate cu privire la chestiunea tăriei, cel puţin în cazul meu. Locul în care mă lovise Devore cu bastonul semăna cu un con al unui vulcan mort de curând. Ochiul de taur al lui Whitmore îmi lăsase o rană roşie care urma să aibă nevoie de copci dacă voiam să nu rămân cu o cicatrice. Sângele ruginiu şi subţire îmi păta ceafa dintr-o parte în cealaltă a liniei părului. Numai Dumnezeu ştie cât să fi curs din gura aceea roşie, neplăcută la vedere, şi fusese spălat de apa lacului.

Am turnat apă oxigenată în palmele făcute căuş, mi-am luat inima în dinţi şi am întins-o pe tăietură ca loţiunea după ras. Muşcătura a fost monstruoasă şi a trebuit să strâng din buze ca să nu ţip. Când a început să înceteze puţin durerea, am mai turnat nişte apă oxigenată peste un tampon din vată şi mi-am curăţat şi celelalte răni.

Am făcut duş, mi-am aruncat un tricou şi o pereche de jeanşi pe mine, apoi am mers în hol să-i dau un telefon şerifului districtual. Nu aveam nevoie să consult cartea de telefon; numărul de la departamentul de poliţie din Castle Rock şi cel al şerifului districtual se aflau scrise pe-un bileţel ÎN CAZ DE URGENŢĂ lipit pe afişier, alături de numerele de la

pompieri, ambulanță și cel care începe cu 900, la care, contra sumei de un dolar și jumătate, poți afla rezolvarea la trei întrebări din rebusul zilei publicat de revista *Times*.

Am format repede primele trei numere, apoi am început să încetinesc. Reușisem să formez 955.960 înainte să mă opresc complet. Am rămas acolo în hol cu receptorul dus la ureche, vizualizând un alt titlu de primă pagină, de data aceasta nu în decenta *Times*, ci în virulentul *New York Post*. **ROMANCIERUL CĂTRE COMPU-KING: „ÎNCĂPĂȚÂNAT BĂTRÂN CE EȘTI!"** Împreună cu fotografiile de pe-o parte a paginii, cu mine, arătând aproximativ de vârsta pe care o am acum, și cu ale lui Max Devore de pe cealaltă parte, arătând aproximativ de o sută șase ani, *Post* se va distra de minune povestindu-le cititorilor cum Devore (împreună cu tovarășa lui, o doamnă în vârstă care udă leoarcă ar cântări probabil patruzeci de kilograme) pusese la colț un romancier având jumătate din vârsta lui – un tip care arăta, în fotografie cel puțin, suficient de bine clădit și de în formă.

Telefonul s-a săturat să țină minte doar șase dintre cifrele necesare în creierul lui rudimentar, a scos un clic dublu și m-a abandonat iarăși tonului de linie liberă. Am luat receptorul de la ureche, m-am uitat fix la el pentru o clipă și apoi l-am așezat înapoi încet în furcă.

Nu sunt paranoic cu privire la atenția uneori capricioasă, alteori plină de ură a presei, dar sunt prudent, așa cum aș fi dacă m-aș afla lângă un mamifer purtător de blană, iute la mânie. America i-a transformat pe cei care au grijă de buna ei dispoziție

în niște ciudate prostituate de mare clasă, iar media ia în batjocură orice „stea" care îndrăznește să se plângă de tratamentul la care este supus(ă). „Termină cu jelania!" strigă ziarele și emisiunile tv cu bârfe (tonul pe care sunt rostite aceste cuvinte este unul de triumf amestecat cu indignare). „Chiar credeai că-ți dăm bani căcălău ca să ne cânți un cântec sau ca să dai cu bâta la base-ball? Greșit, cretinule? Te plătim ca să ne mirăm de tine când îți reușește treaba – orice se nimerește să fie „treaba" în cazul tău – dar și pentru că ne unge pe suflet când o dai în bară. Adevărul e că ești o recuzită. Dacă încetezi să ne mai amuzi, nimic nu ne oprește să te omorâm și să te mâncăm."

Sigur că nu te pot *mânca* de-adevăratelea. Pot tipări fotografii cu tine la bustul gol și pot spune că te-ai îngrășat, pot discuta despre cât de mult bei sau despre cât de multe pilule iei sau te pot lua la bani mărunți despre o seară când ți-ai tras cine știe ce starletă în poală la localul Spago și ai încercat să-i bagi limba în ureche, dar nu te pot mânca de-adevăratelea. Așadar, nu gândul că mă vor numi cei de la *Post* plângăcios sau că voi face parte din monologul de deschidere al emisiunii lui Jay Leno m-a făcut să pun receptorul jos; de vină a fost faptul că mi-am dat seama că nu am nici o dovadă. Nu ne văzuse nimeni. Și, mi-am dat eu seama, să găsească un alibi pentru el și pentru asistenta lui personală ar fi fost cel mai ușor lucru din lume pentru Max Devore.

Mai era încă un lucru, chiar cireașa de pe tort; gândul că șeriful districtual îl va trimite pe George Footman, alias tăticu', să-mi ia declarația cu privire

la bărbatul cel rău ce îl aruncase pe micuțu' Mike în lac. Ce bine s-ar amuza toți trei după aceea!

L-am sunat pe John Storrow în schimb, vrând să-l aud spunându-mi că fac ceea ce trebuie, singurul lucru care avea vreun sens. Dorindu-mi ca el să-mi aducă aminte că numai oamenii disperați ar merge atât de departe (aveam să ignor, cel puțin pentru moment, felul în care râseseră amândoi, ca și când s-ar fi distrat mai bine ca niciodată în viață) și că nu se schimbase nimic cu privire la Ki Devore, că procesul de stabilire a custodiei intentat de bunicul ei încă mai lua apă la bord.

Acasă, mi-a răspuns robotul telefonic al lui John și i-am lăsat un mesaj – sună-l doar pe Mike Noonan, nu-i grabă mare, dar simte-te liber să-l suni mai târziu. Apoi am încercat la birou, conștient fiind de vorbele scripturii după John Grisham: avocații tineri lucrează până cad sub masă. Am ascultat robotul telefonic al firmei, apoi am urmat instrucțiunile și am format STO pe butoanele aparatului meu, primele trei litere ale numelui de familie al lui John.

S-a auzit un clic și apoi l-am auzit pe el – o altă versiune înregistrată, din nefericire.

– Bună, sunt John Storrow. Am plecat la Philly pentru week-end să-i văd pe mama și pe tata. Voi fi la birou luni; pentru restul săptămânii, voi fi pe teren. De marți și până vineri veți avea cel mai mare noroc dacă mă veți căuta la...

Numărul pe care mi l-a dat începea cu 207-955, care însemna Castle Rock. Probabil că era vorba de hotelul la care stătuse și prima dată, acela frumos de pe View.

– Mike Noonan sunt, am spus. Sună-mă când poți. Ți-am lăsat un mesaj și pe aparatul telefonic de-acasă.

M-am dus în bucătărie să-mi iau o bere, dar n-am făcut decât să stau în fața frigiderului, jucându-mă cu magneții. Codoș, mă numise el. *Ia zi-mi, codoșule, unde ți-e curva?* Un minut după aceea se oferise să-mi salveze sufletul. Destul de comic, de fapt. Așa cum s-ar oferi un alcoolic să-ți păzească dulăpiorul cu băuturi. *A vorbit despre tine cu ceea ce mie mi s-a părut a fi o admirație sinceră*, îmi spusese Mattie. *Străbunicul tău și cu străbunicul lui s-au căcat în aceeași hazna.*

Am plecat de lângă frigider, lăsând înăuntrul lui toată berea, m-am întors la telefon și am sunat-o pe Mattie.

– Bună, a spus o altă voce evident înregistrată. Norocul se ținea scai de mine. – Eu sunt, dar fie sunt plecată, fie nu pot veni să răspund la telefon chiar acum. Lasă-mi un mesaj, bine?

O pauză, microfonul s-a mișcat, o șoaptă depărtată și-apoi Kyra, atât de tare, că aproape mi-a spart timpanul:

– *Lașă un mesaj* FELICIT!

A urmat un râset din partea amândurora, întrerupt de bip.

– Bună, Mattie, sunt Mike Noonan, am spus. Voiam doar...

Nu știu cum aș fi terminat propoziția și nici n-a trebuit s-o fac. S-a auzit un clic și apoi Mattie însăși mi-a spus:

– Salut, Mike.

Era o diferență atât de mare între vocea aceasta

sumbră, înfrântă şi vocea voioasă din înregistrare, că, preţ de-o clipă, am rămas tăcut. Apoi am întrebat-o care era problema.

– Nici una, a spus, apoi a început să plângă. Totul. Mi-am pierdut slujba. M-a concediat Lindy.

Desigur, Lindy nu numise concediere gestul acela. Îl numise „strânsul curelei", dar concediere era, sigur că da, iar eu ştiam că dacă aruncam o privire peste subvenţiile Bibliotecii Celor Patru Lacuri, aveam să descopăr că unul dintre principalii susţinători de-a lungul anilor fusese domnul Max Devore. Şi urma să continue să fie unul dintre principalii susţinători... dacă, precis, Lindy Briggs era de acord să joace după cum cânta el.

– N-ar fi trebuit să discutăm într-un loc unde ne putea vedea, am spus, ştiind foarte bine că aş fi putut nici să nu merg la bibliotecă şi că Mattie tot ar fi fost concediată. Poate că ar fi trebuit să ne aşteptăm la această mişcare.

– John Storrow *chiar* a prevăzut-o.

Încă mai plângea, dar se lupta să-şi recapete controlul.

– A spus că Max Devore va vrea probabil să se asigure că voi fi atât de tare prinsă cu faţa la perete cât poate el să mă-mpingă, până la audierile preliminare. A spus că Devore va vrea să se asigure că voi răspunde „Sunt şomeră, onorată instanţă", atunci când mă va întreba judecătorul unde lucrez. I-am spus lui John că doamna Briggs n-ar face niciodată ceva atât de josnic, mai ales unei fete care vorbise atât de bine despre „Bartleby"-ul lui Melville. Ştii ce mi-a răspuns la asta?

– Nu.

– A spus: „Eşti foarte tânără." Asta mi s-a părut o dovadă de condescendenţă, dar avea dreptate, nu-i aşa?

– Mattie...

– Ce mă voi face, Mike? Ce mă voi face?

Şobolanul panicii se mutase mai în jos pe Wasp Hill Road, aşa mi se părea.

Mi-am spus, destul de nepăsător: *Ce-ar fi să-mi devii mie metresă? Vei avea titlul de „asistentă de documentare", o meserie perfect credibilă, cel puţin în ceea ce-i priveşte pe cei de la fisc. O să-ţi cumpăr haine, vreo două carduri pentru cumpărături, o casă – să-ţi iei adio de la rulota dublă plină de rugină de pe Wasp Hill Road – şi o vacanţă de două săptămâni: cum îţi sună februarie în Maui? Plus şcolarizarea lui Ki, desigur, şi un bonus generos la sfârşitul anului. Voi fi şi atent. Atent şi discret. O dată sau de două ori pe săptămână, şi niciodată până ce fetiţa nu doarme buştean. Tot ce trebuie să spui e da şi să-mi dai o cheie. Tot ce trebuie să faci e să te întinzi pe spate atunci când mă întind eu pe burtă. Tot ce trebuie să faci e să mă laşi pe mine să fac ce vreau – totul pe-ntuneric, toată noaptea, lasă-mă să te-ating unde vreau să te ating, lasă-mă să fac ce vreau să fac, să nu spui niciodată nu, să nu spui niciodată stop.*

Am închis ochii.

– Mike? Eşti acolo?

– Sigur, am spus. Am atins tăietura pulsândă din spatele capului şi m-am crispat. – O să te descurci numai bine, Mattie. Eşti...

– Rulota nu e achitată! aproape că s-a jelit ea.

Am două facturi de telefon restante şi mă ameninţă că-mi taie tonul! Sistemul de transmisie al jeepului are ceva probleme, la fel şi axul din spate! Cred că pot plăti pentru ultima săptămână a Şcolii Biblice de Vară a lui Ki – doamna Briggs mi-a dat salariul pe trei săptămâni pentru că n-am primit preaviz – dar de unde-o să am bani să-i cumpăr *papuci*? Creşte atât de *repede*... are găuri în aproape toţi pantalonii scurţi şi chiar şi în b-b-blestemaţii ăia de chiloţei...

Începea iarăşi să lăcrimeze.

– O să mă ocup eu de voi până să vă puneţi iarăşi pe picioare, am spus.

– Nu, nu te pot lăsa...

– Poţi. Şi, spre binele lui Kyra, o s-o faci. Mai târziu, dacă vei mai vrea, poţi să-mi returnezi banii. O să ţinem evidenţa fiecărui dolar şi a fiecărei centime cheltuite, dacă vrei. Dar o să am eu grijă de voi.

Şi n-o să trebuiască să-ţi dai jos niciodată hainele când eşti cu mine. Asta-i o promisiune şi am de gând s-o respect.

– Mike, nu trebuie să faci asta.

– Poate că da, poate că nu. Dar am s-o *fac*. Încearcă numai să mă opreşti.

O sunasem cu intenţia de a-i spune ce mi se întâmplase – să-i ofer versiunea distractivă a poveştii – însă, acum, aceea mi se părea cea mai proastă idee din lume.

– Chestia asta cu custodia o să se termine înainte să apuci să-ţi dai seama şi, dacă tot n-o să poţi găsi pe nimeni destul de curajos să te angajeze aici după aceea, o să găsesc pe cineva din Derry care s-o

facă. Pe lângă asta, spune-mi adevărul – nu începi cumva să simţi că s-ar putea să fi sosit timpul unei schimbări de decor?

A reuşit să scoată un râset slab.

– Cred c-ai putea spune asta.

– Te-a sunat John astăzi?

– Că tot veni vorba, da. E plecat în vizită la părinţii lui în Philadelphia, dar mi-a dat numărul de acolo. L-am sunat eu.

Îmi spusese că-i căzuse cu tronc Mattie. Poate că şi ei îi căzuse el cu tronc. Mi-am spus că uşoara strângere de inimă spinoasă pe care am simţit-o la acest gând nu era decât o închipuire. Am încercat să-mi spun asta, cel puţin.

– Ce-a spus despre cum ţi-ai pierdut slujba?

– Aceleaşi lucruri pe care le-ai spus şi tu. Numai că nu m-a făcut să mă simt în siguranţă. Tu mă faci. Nu ştiu de ce.

Eu ştiam. Eram un bărbat mai în vârstă, iar asta ne face pe noi atractivi, în principal pentru femeile mai tinere: noi le putem face să se simtă în siguranţă.

– Vine iarăşi aici marţi dimineaţa. Am spus că voi lua prânzul cu el.

Cu calm, fără urmă de tremur sau de ezitare în voce, am spus:

– Poate că voi veni şi eu.

Vocea lui Mattie s-a încălzit la această sugestie; acceptul ei grăbit m-a făcut să mă simt, paradoxal, vinovat.

– Ar fi minunat! Ce-ar fi să-l sun şi să-i propun să veniţi amândoi la mine? Aş putea face iarăşi grătare. Poate că n-o voi trimite nici pe Ki la ŞBV

şi-o să organizăm o masă în patru. Speră c-o să-i mai citeşti o poveste. Chiar i-a plăcut aceea.

– Sună minunat, am spus şi vorbeam serios.

Adăugând-o şi pe Kyra la numărătoare făcea ca totul să pară mult mai natural, mai puţin o intruziune din partea mea. Şi, de asemenea, mai puţin o întâlnire amoroasă din partea lor. John nu va putea fi acuzat că a dat dovadă de-un interes lipsit de etică faţă de clienta lui. În cele din urmă, probabil că-mi va mulţumi pentru asta.

– Cred că e pregătită Ki să trecem mai departe la „Hansel şi Gretel". Tu cum te simţi, Mattie? Eşti mai bine?

– Mult mai bine decât eram înainte să vorbesc cu tine.

– Bun. Se vor rezolva toate lucrurile.

– Promite-mi.

– Cred că tocmai am făcut-o.

A urmat o pauză mică.

– *Tu* eşti bine, Mike? Păreai că vorbeşti puţin... nu ştiu... puţin ciudat.

– Sunt bine, am spus, şi eram, pentru cineva care fusese destul de sigur că va muri înecat cu mai puţin de-o oră în urmă. – Îţi pot pune o întrebare înainte să închid? Fiindcă mă scoate din minţi lucrul ăsta?

– Desigur.

– În seara când am luat cina împreună ai spus că ţi-a povestit Devore că străbunicul lui se cunoştea cu al meu. Se cunoşteau destul de bine, după spusele lui.

– A spus că se căcau în **aceeaşi hazna**. Mi s-a părut o exprimare elegantă.

– A mai spus şi altceva? Încearcă să-ţi aduci aminte.

A încercat, dar nu şi-a amintit nimic. I-am spus să mă sune dacă-şi va aduce aminte ceva legat de problema aceasta, sau dacă se va simţi singură ori speriată, sau dacă va începe să-şi facă probleme pentru ceva, orice. Nu-mi plăcea să răspândesc prea mult vorba, dar mă hotărâsem deja că trebuie să port o discuţie sinceră cu John în legătură cu ultima mea aventură. Ar fi fost un lucru prudent ca detectivul particular din Lewiston – George Kennedy, ca pe actor – să pună un om sau doi pe TR să le ţină pe Mattie şi pe Kyra sub supraveghere. Max Devore era nebun, exact aşa cum spusese şi îngrijitorul meu. Nu înţelesesem atunci lucrul ăsta, dar acum îl înţelegeam perfect. De fiecare dată când aveam îndoieli, trebuia doar să duc mâna la spatele capului.

M-am întors la frigider şi am uitat şi de data asta să-l deschid. Mâinile mi s-au dus însă la magneţi şi iarăşi am început să-i mişc din loc, urmărind cum se alcătuiesc cuvinte, cum se despart, cum evoluează. Era un fel bizar de a scrie..., dar *era* un scris. Îmi dădeam seama de asta după felul în care începeam să pierd legătura cu realitatea.

Acea stare pe jumătate hipnotică e o stare pe care o cultivi până ce reuşeşti s-o declanşezi şi s-o înlături după bunul plac... poţi face asta, cel puţin, atunci când lucrurile merg bine. Partea intuitivă a creierului se descuie singură atunci când începi să lucrezi şi se ridică la o înălţime de vreun metru optzeci (poate la trei metri, în zilele cele bune). O dată ajunsă acolo, nu face decât să plutească, trimi-

ţând înapoi mesaje ca de magie neagră şi imagini luminoase. Pentru a aduce echilibru zilei, acea parte e izolată de restul maşinăriei şi aproape că uiţi complet de existenţa ei... cu excepţia unor dăţi când se declanşează singură şi cazi în transă pe neaşteptate, mintea ta făcând asociaţii care nu au nimic de-a face cu gândirea raţională, asociaţii care scânteiază de imagini neaşteptate. Aceasta este, în unele feluri, partea cea mai ciudată a procesului creativ. Muzele sunt nişte fantome, iar uneori vin neinvitate.

Casa mea e bântuită.

Sara Laughs a fost întotdeauna bântuită... Le-ai trezit la viaţă.

trezit, am scris pe uşa frigiderului. Dar nu mi se părea că arată bine, aşa că am făcut un cerc din fructe şi legume în jurul lui. Aşa era mult mai bine. Am rămas nemişcat o clipă, cu mâinile încrucişate pe piept aşa cum mi le încrucişam la birou când căutam un cuvânt sau o frază potrivită, apoi am luat *trez* şi am scris *bântu*, ieşindu-mi *bântuit.*

– E bântuit în cerc, am spus şi de-abia dacă am auzit clinchetul şters al clopoţelului lui Bunter, sunând parcă a aprobare.

Am luat literele de pe uşă şi, făcând asta, m-am surprins că mă gândesc la cât e de ciudat să am un avocat pe nume Romeo...

(*romeo* a apărut în cerc)

... şi un detectiv pe nume George Kennedy.

(*george* a apărut pe uşa frigiderului)

M-am întrebat dacă mă poate ajuta oare Kennedy să-l înţeleg pe Andy Drake...

(*drake* pe uşa frigiderului)

... să-mi ofere poate nişte informaţii. Nu mai scrisesem niciodată înainte despre un detectiv particular şi chestiile mici...

(*rake* jos, rămâne *d*, adaug *etalii*)

... fac diferenţa. Am întors un 3 cu picioarele în sus şi am pus un *I* sub el, alcătuind o furcă. Diavolul se află în detalii.

De acolo am ajuns altundeva. Nu ştiu cu precizie unde, fiindcă eram în transă, partea aceea intuitivă a minţii mele urcase atât de mult, că o întreagă echipă de căutare n-ar fi putut-o găsi. Am rămas în faţa frigiderului şi m-am jucat cu literele, alcătuind mici frânturi de gând fără ca măcar să le conştientizez. Poate că nu vă vine să credeţi că e posibil aşa ceva, dar orice scriitor ştie că e.

M-a adus în simţiri lumina care s-a prelins pe fereastra foaierului. Am ridicat privirea şi am văzut silueta unei maşini oprind chiar în spatele Chevrolet-ului meu. O crampă de groază mi-a cuprins stomacul. Acela a fost un moment când aş fi dat tot ce deţineam în schimbul unui pistol cu magazia plină. Fiindcă era Footman. El trebuia să fie. În mod sigur îl sunase Devore când el şi Whitmore se întorseseră la Warrington, îi spusese că Noonan refuzase să fie un marţian bun, aşa că du-te acolo şi rezolvă-l imediat.

Când s-a deschis portiera şoferului şi s-a aprins becul în maşina vizitatorului, am inspirat o gură de aer sec de uşurare. Nu ştiam cine este individul, dar în mod sigur nu era „tăticu". Tipul ăsta nu părea că ar fi în stare nici să omoare o muscă folosindu-se de-un ziar rulat... deşi, presupun, mulţi şi-au spus acelaşi lucru şi despre Jeffrey Duhmer.

Deasupra frigiderului se afla o îngrămădeală de tuburi cu aerosol, toate vechi şi probabil poluante. Nu-mi puteam da seama cum de nu le observase doamna M., dar mă bucuram că n-o făcuse. L-am luat pe primul pe care am pus mâna – Black Flag, excelentă alegere – i-am scos capacul cu degetul mare şi l-am introdus în buzunarul stâng din faţă al jeanşilor.

Apoi m-am întors spre sertarele de lângă chiuvetă. În cel de sus se afla argintăria. În al doilea se afla ceea ce Jo numea „rahaturile de bucătărie" – totul de la termometru pentru gătit păsări la cuptor şi până la instrumentele alea pe care le înfigi în ştiuleţii de porumb ca să nu te arzi la degete. În al treilea se afla o colecţie generoasă de cuţite pentru friptură, desperecheate. Am luat unul, l-am vârât în buzunarul drept din faţă al jeanşilor şi m-am dus la uşă.

Bărbatul de pe verandă a tresărit uşor când am aprins lumina de afară, apoi a clipit prin uşă la mine, asemeni unui iepure cu vederea proastă. Avea aproximativ un metru şaizeci şi doi, era uscăţiv şi palid. Îşi purta părul într-un fel de tunsoare cunoscută sub numele de claie în zilele copilăriei mele. Avea ochi căprui. Le stătea pavăză o pereche de ochelari cu ramă de corn, cu lentile unse. Mâinile îi atârnau pe lângă corp. Într-una ţinea o valiză plată din piele, în cealaltă un dreptunghi mic şi alb. Nu cred că-mi stătea scris în stele să mor ucis de-un bărbat care ţinea într-o mână o carte de vizită, aşa că am deschis uşa.

Tipul a zâmbit, genul acela de zâmbet neliniştit

pe care se pare că-l afişează totdeauna cei din filmele lui Woody Allen. Purta chiar şi un echipament demn de Woody Allen, am observat – o cămaşă decolorată, puţin cam prea scurtă la mâneci şi pantaloni puţin cam prea largi în zona pelvisului. *Trebuie să-i fi spus cineva de asemănare*, am gândit. *Cred că asta trebuie să fie.*

– Domnul Noonan?

– Da?

Mi-a întins cartea de vizită. FIRMA IMOBILIARĂ SECOLUL VIITOR, scria pe ea cu litere aurite, în relief. Sub asta, cu un negru mai modest, se afla numele vizitatorului meu.

– Sunt Richard Osgood, a spus, de parcă nu ştiam să citesc, şi a întins mâna. Nevoia bărbatului american de-a răspunde, în general, acestui gest este adânc inculcată în conştiinţa lui, însă în acea seară i-am opus rezistenţă. Şi-a mai ţinut lăbuţa roz întinsă încă o clipă, apoi a coborât-o şi şi-a şters agitat palma, de pantaloni.

– Am un mesaj pentru dumneavoastră. De la domnul Devore.

Am aşteptat.

– Pot să intru?

– Nu, am spus.

A făcut un pas în spate, şi-a şters iar mâna de pantaloni şi a părut că-şi recapătă stăpânirea de sine.

– Nu cred că e nevoie să fim nepoliticoşi, domnule Noonan.

Nu eram nepoliticos. Dacă voiam să fiu nepoliticos, i-aş fi făcut un tratament la faţă cu soluţie de omorât insecte.

– Max Devore şi îngrijitoarea lui au încercat să mă înece în lac în seara asta. Dacă vi se pare că manierele mele au puţin de suferit, probabil că asta-i cauza.

Privirea şocată a lui Osgood era adevărată, cred.

– Probabil că lucraţi prea intens la proiectul de acum, domnule Noonan. Max Devore va împlini optzeci şi şase de ani la următoarea aniversare – dacă mai trăieşte până atunci, lucru care pare acum pus sub semnul întrebării. Sărmanul bătrân de-abia dacă mai poate merge de la scaun şi până la pat. Cât despre Rogette...

– Am înţeles unde bateţi, am spus. De fapt, l-am înţeles cu douăzeci de minute în urmă, fără vreun ajutor din partea dumneavoastră. De-abia îmi vine şi mie să cred, iar eu eram acolo. Daţi-mi orice ar fi ce aveţi pentru mine.

– Bine, a spus pe-o voce înţepată, care spunea: „prea bine, *fie* şi aşa". A tras fermoarul unui buzunar aflat în partea din faţă a genţii sale din piele şi a scos un plic alb, de dimensiuni normale şi sigilat. L-am luat, sperând ca Osgood să nu simtă cât de tare-mi bătea inima. Devore se mişca al naibii de repede pentru un bărbat care se deplasa cu tubul de oxigen după el. Întrebarea era: ce fel de mişcare era asta?

– Mulţam, am spus, începând să închid uşa. V-aş da cât pentru o sticlă de ceva, dar mi-am uitat portmoneul în şifonier.

– Aşteptaţi! Trebuie să-l citiţi şi să-mi daţi un răspuns.

Am ridicat din sprâncene.

– Nu ştiu de unde i-a venit lui Devore ideea

că-mi poate ordona ce să fac, dar nu am nici o intenţie de-a permite ideilor lui să-mi influenţeze comportamentul. Dispari.

Buzele i s-au întors în jos, creând gropiţe adânci la colţurile gurii, şi, dintr-o dată, nu mai arăta deloc ca Woody Allen. Arăta ca un agent imobiliar de cincizeci de ani care-şi vânduse sufletul diavolului şi care acum nu suporta să vadă că-l trage cineva pe şef de coada lui bifurcată.

– Vă dau un sfat prietenesc, domnule Noonan – aţi face bine să aveţi grijă. Max Devore nu-i persoana cu care să te pui.

– Spre norocul meu, nu mă pun cu el.

Am închis uşa şi am rămas în foaier, ţinând plicul în mână şi urmărindu-l pe domnul Agenţia Imobiliară Secolul Viitor. Arăta călcat pe bătături şi confuz – nu-i ţinuse nimeni piept în ultima vreme, probabil. Poate că-i va prinde bine. Îi va oferi o nouă perspectivă asupra vieţii. Îi va aminti că, Max Devore sau nu, Richie Osgood tot nu va avea mai mult de un metru şaizeci şi doi de centimetri. Nici chiar încălţat în cizme de cowboy.

– Domnul Devore vrea un răspuns! a strigat prin uşa închisă.

– O să-i dau un telefon, am strigat înapoi, apoi am ridicat încet degetele mijlocii formând vulturul bicefal pe care voiesem să li-l arăt mai devreme lui Max şi lui Rogette. – Între timp, poate că-i poţi transmite asta.

Aproape că m-am aşteptat să-şi scoată ochelarii şi să se frece la ochi. S-a dus înapoi la maşină în schimb, şi-a aruncat servieta înăuntru, apoi a intrat şi el. L-am urmărit până ce a ajuns cu spatele la

stradelă şi am fost sigur că plecase. Apoi m-am dus în sufragerie şi am deschis plicul. Înăuntru se afla o singură foaie de hârtie, purtând uşorul miros al parfumului pe care-l purta mama când eu nu eram decât un copil. White Shoulders, mi se pare că se numeşte. În capul paginii – scris frumos, femeiesc, cu litere uşor ridicate – se afla

ROGETTE D. WHITMORE

Sub el se afla mesajul următor, scris de-o mână feminină uşor tremurată:

9:30 P.M.

Dragă domnule Noonan,

Max vrea să vă transmit cât de bucuros a fost să vă întâlnească! Simt şi eu nevoia să spun acelaşi lucru. Sunteţi un individ foarte amuzant şi distractiv! Ne-am bucurat de bufoneriile dumneavoastră chiar şi mai mult. Acum, la afaceri. M. vă oferă o afacere foarte simplă: dacă promiteţi să nu mai puneţi întrebări despre el şi dacă promiteţi să opriţi orice procedură legală – dacă-l lăsaţi să se odihnească în pace, ca să spun aşa –, atunci domnul Devore promite să nu mai încerce să câştige custodia nepoatei sale. Dacă vă convine, trebuie doar să-i spuneţi domnului

Osgood „sunt de acord". Va aduce el mesajul! Max speră să se întoarcă în California cu avionul personal foarte curând – are treburi care nu mai pot fi amânate, deşi s-a simţit bine aici şi v-a găsit deosebit de interesant.
Vrea să vă reamintesc şi că luarea în custodie are responsabilităţile ei şi vă îndeamnă să nu uitaţi că v-a spus asta.

Rogette

P.S. Mi-a reamintit că nu i-aţi răspuns la întrebare: vă suge pizda ei? Max e foarte curios de problema asta.

R.

Am citit mesajul a doua oară, apoi a treia. Am dat să-l aşez pe masă, apoi l-am citit şi a patra oară. Parcă nu reuşeam să pricep despre ce vorbea. A trebuit să-mi înfrânez pornirea de a zbura spre telefon şi de a o suna cât mai degrabă pe Mattie. S-a terminat, Mattie, aş spune. Să-ţi ia slujba şi să mă arunce pe mine în lac au fost ultimele două gloanţe ale războiului. Renunţă.

Nu. Nu până ce nu eram absolut sigur.

Am sunat la domeniul Warrington în schimb, unde mi-a răspuns al patrulea robot telefonic din acea seară. Devore şi cu Whitmore nu se deranjaseră să înregistreze ceva primitor şi vesel; o voce la fel de rece precum aparatul de făcut gheaţă de la

un motel mi-a spus simplu să las mesajul după semnalul sonor.

– Noonan sunt, am zis.

Înainte să mai pot spune ceva, s-a auzit un clic când a ridicat cineva receptorul.

– V-a prins bine partida de înot? m-a întrebat Rogette Whitmore pe o voce afumată, batjocoritoare. Dacă nu aş fi văzut-o în carne şi oase, mi-aş fi imaginat o femeie gen Barbara Stanwyck în momentele ei cele mai severe şi mai atractive, încolăcită pe o canapea din catifea roşie, îmbrăcată într-un capot din mătase de culoarea piersicii, cu telefonul într-o mână, în cealaltă având prelungitorul de fildeş pentru ţigară.

– Dacă v-aş fi prins din urmă, doamnă Whitmore, v-aş fi făcut să înţelegeţi perfect ceea ce cred.

– Oooo, a spus ea. Îmi tremură coapsele.

– Scutiţi-mă, vă rog, de imaginea coapselor dumneavoastră.

– Beţe şi pietre, domnule Noonan, a spus. Cărui motiv datorăm plăcerea acestui telefon?

– L-am trimis pe domnul Osgood fără vreun răspuns.

– Exact aşa a zis şi Max că veţi face. A spus: „Tânărul nostru codoş crede în puterea răspunsului personal. Îţi poţi da seama de asta doar uitându-te la el."

– Face urât atunci când pierde, nu-i aşa?

– Domnul Devore nu *pierde*.

Răceala din vocea ei a scăzut cu cel puţin cinci grade, scurgându-se în acelaşi timp şi toată buna ei dispoziţie batjocoritoare.

– Poate să-şi schimbe ţelurile, dar nu *pierde*.

Dumneavoastră mi-aţi lăsat impresia unui perdant în seara asta, domnule Noonan, lipăind şi ţipând acolo în apă. Aţi fost speriat, nu-i aşa?

– Da. Crunt.

– Aveaţi motive să fiţi. Mă-ntreb dacă **ştiţi cât** sunteţi de norocos?

– Pot să vă spun ceva?

– Desigur, Mike – îţi pot spune Mike?

– De ce nu rămâneţi pur şi simplu la domnul Noonan. Acum – mă ascultaţi?

– Cu răsuflarea tăiată.

– Şeful dumneavoastră e bătrân, e cu minţile aiurea şi am o bănuială că a trecut de punctul în care să mai poată ţine minte scorul unui meci de fotbal, ce să mai spun de-un proces de custodie. A fost desfiinţat cu o săptămână în urmă.

– Aveţi vreo idee clară?

– Că tot veni vorba, am, aşa că ascultaţi bine: dacă mai încearcă unul dintre voi ceva fie şi numai de departe asemănător cu aşa ceva din nou, vin după beşina aia bătrână şi-i înfig masca lui de oxigen mânjită cu muci atât de tare-n cur, că-şi va putea aera plămânii prin partea de jos. Şi dacă vă mai văd pe stradă, doamnă Whitmore, vă voi folosi la aruncarea cu ciocanul. Mă înţelegeţi?

M-am oprit, respirând greu, uimit şi destul de dezgustat de mine însumi. Dacă mi-ai fi spus că am în mine un asemenea discurs, aş fi pufnit a neîncredere.

După o tăcere îndelungă, am spus:

– Doamnă Whitmore? Mai sunteţi acolo?

– Aici sunt, a spus.

Voiam s-o înfurii, dar ea părea de fapt amuzată.

– Cine face urât acum, domnule Noonan?

– Eu, am spus, şi să nu uiţi asta, căţea aruncătoare de pietre ce eşti.

– Care e răspunsul dumneavoastră pentru domnul Devore?

– Batem palma. Eu îmi ţin gura, avocaţii îşi ţin gura, el pleacă din viaţa lui Mattie şi a lui Kyra. Dacă, pe de altă parte, continuă să...

– Ştiu, ştiu, o să-l prinzi şi-o să-i tragi o bătaie bună. Mă-ntreb ce-o să spui despre toate astea peste o săptămână, creatură arogantă şi proastă ce eşti.

Înainte să pot răspunde – îmi stătea pe vârful limbii să-i spun că, chiar şi atunci când arunca cel mai bine, tot ca o fată arunca –, a închis.

Am rămas acolo cu receptorul în mână preţ de câteva secunde, apoi am închis şi eu. Era ăsta cumva un truc? Aşa îmi lăsa impresia, dar, în acelaşi timp, nu mi-o lăsa. Trebuia să audă şi John de asta. Nu-şi lăsase numărul de la părinţi pe robotul telefonic, dar îl avea Mattie. Dacă o sunam înapoi, însă, eram obligat să-i spun ce se întâmplase tocmai acum. Era mai bine să amân orice alt telefon până mâine. Să las timpul să treacă.

Mi-am vârât mâna în buzunar şi aproape că mi-am străpuns-o în cuţitul pentru friptură de acolo. Uitasem complet de el. L-am scos, l-am dus înapoi în bucătărie şi l-am pus la loc în sertar. Pe urmă am scos şi tubul cu aerosol, m-am întors să-l aşez la loc pe frigider, alături de fraţii lui mai în vârstă, apoi m-am oprit. În interiorul cercului de fructe şi legume magnetice se afla asta:

v
dut e
r
19 t

Să fi făcut chiar eu asta? Să fi fost chiar atât de cufundat în reverie, chiar atât de adânc căzut în transă, încât să fi alcătuit un minirebus pe uşa frigiderului, de care să nu-mi amintesc? Şi dacă era aşa, ce însemna?

Poate că l-a făcut altcineva, mi-am spus. *Unul dintre colegii mei de cameră invizibili.*

– Du-te vertical 19, am spus, întinzând mâna şi atingând literele. O direcţie în teren? Sau poate că însemna *Du-te 19 vertical.* Asta ducea iarăşi cu gândul la rebusuri. Uneori, la un rebus primeşti un indiciu care spune simplu *Vezi 19 orizontal* sau *Vezi 19 vertical.* Dacă acesta era înţelesul aici, ce rebus trebuia să verific?

– Mi-ar prinde bine puţin ajutor, am spus, dar n-a venit nici un răspuns – nici din planul astral, nici din interiorul minţii mele.

Am luat în sfârşit cutia de bere pe care mi-o promisesem şi am dus-o la sofa. Am ridicat colecţia de rebusuri *Chestii grele* şi m-am uitat la careul pe care încercam acum să-l rezolv. „Lichior chior" se numea şi era plin de glumiţele stupide pe care doar dependenţii de rebusuri le găsesc amuzante. Actor afumat? Marlon Brandy. Roman sudist afumat? Tequila Pasăre Cântătoare. Îl duce pe procurorul districtual la băut? Dovadă tămâioasă. Iar definiţia lui 19 vertical era asistentă orientală, care orice amator de cuvinte încrucişate din lume ştie că este

amah. Nimic din „Lichior chior" nu se lega cu ceea ce se petrecea în viața mea, cel puțin din câtemi dădeam eu seama.

Am frunzărit și alte câteva rebusuri din culegere, uitându-mă la rubricile 19 vertical. Unealta muncitorilor în marmură (daltă). Crainicul preferat de la CNN, 2 cuv. (wolfblitzer). Etanol și eter dimetil, ex. (izomeri). Am aruncat cartea deoparte dezgustat. Cine spusese că trebuie să fie tocmai culegerea asta, totuși? Probabil că mai erau cincizeci de altele prin casă, patru sau cinci chiar în sertarul măsuței de la capătul sofalei, cea pe care se afla cutia mea de bere. M-am întins pe spate pe sofa și am închis ochii.

Întotdeauna mi-au plăcut curvele... uneori locul lor era pe fața mea.

Ăsta-i locul unde cățelușii blânzi și câinii răi umblă umăr la umăr.

Nu avem un bețiv notoriu în oraș, facem toți cu rândul.

Aici s-a întâmplat, sigur că da. Ăhă.

Am adormit și m-am trezit după trei ore cu gâtul înțepenit și cu o durere pulsatilă îngrozitoare în spatele capului. Tunetul bubuia greoi în depărtare, în Munții Albi, iar aerul din casă părea foarte cald. Când m-am ridicat de pe canapea, spatele coapselor mi s-a dezlipit mai mult sau mai puțin de pe materialul ei. M-am împleticit spre aripa de vest asemenea unui om foarte bătrân, m-am uitat la hainele ude, m-am gândit că ar trebui să le duc în camera pentru spălat rufe, apoi am ajuns la concluzia că, dacă mă aplec atât de tare, s-ar putea să-mi explodeze capul.

– Aveți voi grijă de astea, fantomelor, am murmurat. Dacă puteți schimba locul pantalonilor și al chiloților pe sârma de afară, puteți și să-mi puneți hainele în coșul de nuiele.

Am urinat, am înghițit trei tablete de Tylenol și m-am dus la culcare. La un moment dat, m-am trezit o a doua oară și am auzit plânsetul fantomei de copil.

– Oprește-te, i-am spus. Oprește-te, Ki, n-o să te ia nimeni. Ești în siguranță.

Apoi am adormit iarăși.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Suna telefonul. M-am cățărat spre el dintr-un vis în care mă înecam, nu puteam respira, ridicându-mă spre lumina dimineții, crispându-mă din cauza durerii din spatele capului, coborându-mi picioarele din pat. Telefonul avea să înceteze să mai sune înainte să ajung la el, aproape întotdeauna se întâmplă asta în situații de genul ăsta, după care aveam să mă las pe spate și să petrec zece minute inutile întrebându-mă cine fusese, înainte să mă ridic de-a binelea.

Țâââr... țâââr... țâââr...

Erau zece? O duzină? Pierdusem numărătoarea. Cineva era chiar hotărât. Speram să nu fie vorba de probleme, dar, potrivit experienței mele, oamenii nu încearcă atât de mult atunci când veștile sunt bune. Am atins cu degetele încet spatele capului. Durea tare, dar părea că dispăruse durerea aceea adâncă, necruțătoare. Și n-a fost nici un pic de sânge pe degete când m-am uitat la ele.

Am mers târșâit în josul coridorului și am ridicat receptorul.

– Alo?

– Ei bine, cel puțin n-o să mai trebuiască să-ți faci griji că trebuie să depui mărturie la audierile

pentru atribuirea custodiei copilului.

– Bill?

– Aha.

– De unde ai știut...

M-am înclinat spre tejghea și m-am uitat mijit la ceasul-pisică ce-și legăna supărător coada. Trecuse de șapte și douăzeci de minute și era deja o căldură infernală. O căldură din aceea de ți se usucă apa-n gură, după cum ne place nouă, marțienilor de pe TR, să spunem.

– De unde știi că s-a hotărât...

– N-am habar de treburile lui nici cât negru sub unghie. – Bill părea cu spiritul încins. – N-a sunat niciodată să-mi ceară sfatu', iar io nu l-am sunat niciodată să i-l dau.

– Ce s-a întâmplat? Ce se petrece?

– N-ai deschis încă televizoru'?

– N-am pus încă nici de cafea.

Nici o scuză din partea lui Bill; era un tip care credea că oamenii care nu se trezesc până la șase dimineața merită tot ce primesc. Eu eram treaz acum, însă. Și aveam o bănuială destul de bună despre ce urma să aflu.

– S-a omorât Devore azi-noapte, Mike. A intrat în cada plină cu apă rece și și-a tras o pungă de plastic peste cap. Nu tre' să-i fi luat mult, având plămânii așa cum îi avea.

Nu, mi-am spus, probabil că nu-i luase mult. În pofida căldurii umezi de vară care deja se instaura în casă, am tremurat.

– Cine l-a găsit? Femeia?

– Aha, sigur.

– La ce oră?

– „Cu puțin înainte de miezul nopții", au zis la știrile de pe Canalu' 6.

Chiar atunci când mă trezisem eu pe canapea și mă mutasem amorțit în pat, cu alte cuvinte.

– E implicată?

– Dacă a făcut pe doctoru' Kevorkian, adică? Reportaju' pe care l-am văzut io n-a spus nimic de așa ceva. Moara de bârfe de la Magazinu' General o să pornească vioaie-acu', da' n-am fost pe-acolo încă să-mi iau porția de tărâțe. Dacă l-a ajutat, nu cred c-o să aibă vreodată probleme d-asta, tu ce zici? Bătrânu' avea optzeci și cinci și nu era deloc sănătos.

– Știi cumva dacă va fi înmormântat pe TR?

– California. Ea a zis că serviciu' funerar o să fie marți, în Palm Springs.

M-a străbătut o senzație copleșitoare de bizar când mi-am dat seama că sursa problemelor lui Mattie poate că urma să zacă într-o capelă înconjurat de flori, în timp ce Prietenii lui Kyra Devore urmau să-și digere prânzul și să se pregătească să arunce cu Frisbee-ul. *O să fie o sărbătoare*, mi-am spus întrebător. *Nu știu cum o să se descurce ei în Micuța Capelă a Microcipurilor din Palm Springs, dar pe Wasp Hill Road, oamenii o să danseze și o să-și arunce brațele spre cer și-o să strige Da, Doamne.*

Niciodată în viață nu mă bucurasem să aud de moartea cuiva, dar eram bucuros acum să aud de moartea lui Devore. Bastardul ăla bătrân mă aruncase în lac... dar, înainte să se termine ziua, el fusese cel care se înecase. Se înecase într-o pungă de plastic, șezând în cada cu apă rece.

– Ai vreo idee cum de-au pus cei de la tv mâna pe știre atât de repede?

Nu fuseseră *superrapizi*, nu, având în vedere că trecuseră șapte ore de la descoperirea cadavrului și până la știrile de la ora șapte, dar reporterii tv au o tendință spre lenevie.

– I-a sunat Whitmore. A ținut o conferință de presă chiar acolo în holu' de la Warrin'ton la două dimineața. A răspuns la-ntrebări șezând pe sofaua aia mare și castanie, din pluș, cea despre care Jo spunea mereu că ar trebui să fie-ntr-o pictură de salon în ulei, cu o femeie goală care șede pe ea. Ți-amintești?

– Mda.

– Am văzut doi ajutori de șerif plimbându-se prin fundal, plus un tip pe care mi l-am amintit de la Casa de Pompe Funebre a lu' Jaquard din Motton.

– Asta-i ciudat, am spus.

– Aha, cadavru' era încă la etaj, cât timp își răcea Whitmore gingiile... da' ea zicea că nu face decât să urmeze ordinele șefului. A zis c-a lăsat o casetă pe care zicea c-o făcuse vineri noaptea să nu afecteze prețu' de bursă al companiei și că voia ca Rogette să sune la presă imediat și să asigure oamenii că compania-i beton, că-ntre fiu' lui și Consiliu' Director totu' o să fie dulce ca mierea. Apoi a zis despre serviciul funerar din Palm Springs.

– Se sinucide, după care ține o conferință de presă la ora două dimineața prin intermediar, ca să-i liniștească pe acționari.

– Aha. Și-i chiar stilu' lui.

Tăcerea a căzut între noi pe fir. Am încercat să mă gândesc și n-am putut. Tot ce știam era că

voiam să merg la etaj şi să lucrez, fie că mă durea capul, fie că nu. Voiam să mă realătur lui Andy Drake, lui John Shackleford şi prietenului din copilărie al lui Shackleford, groaznicul Ray Garraty. Exista nebunie în povestea mea, însă era o nebunie pe care o înţelegeam.

– Bill, am spus în sfârşit, suntem în continuare prieteni?

– Christoase, da, a spus prompt. Da' dacă-s unii prin jur care-ţi par că se feresc puţin, atunci o să ştii de ce, nu?

Sigur că ştiam. Mulţi vor da vina pe mine pentru moartea bătrânului. Era o nebunie, având în vedere starea lui de sănătate, şi în nici un caz asta nu avea să fie părerea majorităţii, dar ideea va dobândi o anumită credibilitate, cel puţin pe termen scurt – ştiam asta la fel de bine cum ştiam adevărul despre prietenul din copilărie al lui John Shackleford.

Copilaşi, odată ca niciodată a fost o gâscă ce-a zburat înapoi spre micuţul orăşel neîncorporat în care locuise pe când nu era decât o gâscuţă neprihănită. A-nceput să depună minunate ouă de aur, iar orăşenii s-au adunat cu mic, cu mare în jurul ei să se minuneze şi să-şi primească fiecare porţia. Ei bine, în orice caz, gâsca aceea a ajuns în sfârşit în cuptor şi cineva a trebuit să-şi asume responsabilitatea ridicării temperaturii. Eu aveam să primesc o parte, dar bucătăria lui Mattie era posibil să se încingă puţin mai tare ca a mea; ea avusese temeritatea de a se lupta pentru copilul ei în loc să-l ofere ca pe tavă, fără nici un cuvânt.

– Ţine-ţi capu' în cutie următoarele câteva săptămâni, a spus Bill. Ăst-ar fi sfatu' meu. De fapt,

dacă ai avea treburi care să te depărteze de-a dreptu' de pe TR pân' se liniştesc apele, ast-ar fi şi mai bine.

– Apreciez gândul tău bun, dar nu pot. Scriu o carte. Dacă-mi adun rahatu' şi mă mut, s-ar putea să-mi moară-n braţe. Mi s-a mai întâmplat şi nu vreau s-o mai păţesc o dată.

– E-o poveste bunicică, nu-i aşa?

– Nu-i rea, dar nu asta-i important. E... ei bine, hai să spunem că asta-i importantă pentru mine din alte motive.

– N-ar rezista unei călătorii până la Derry?

– Încerci să scapi de mine, William?

– Încerc să-ţi fiu de ajutor, atâta tot – treaba mea-i de îngrijitor, să ştii. Şi să nu zici că nu te-am prevenit: stupu' o să-nceapă să zumzăie. Despre tine circulă două poveşti, Mike. Una e că te dai în bărci cu Mattie Devore. Cealaltă-i că te-ai întors să scrii ceva crunt pe TR. Să dezgropi toate scheletele de care poţi da.

– Să-nchei ce-a început Jo, cu alte cuvinte. Cine-a împrăştiat povestea asta, Bill?

Tăcere din partea lui Bill. Ne aflam din nou pe-o falie seismică şi de data asta falia părea mai nesigură ca niciodată.

– Cartea la care lucrez e-un roman, am spus. Plasat în Florida.

– Oh, aha?

Nu ai fi spus că cele trei mici silabe pot conţine atâta uşurare.

– Crezi că poţi răspândi treaba asta?

– Cre' că pot, a spus. Dacă-i spui Brendei Meserve, începe să se-nvârtă chiar şi mai repede şi

ajunge chiar şi mai departe.

– Bine, aşa voi face. Cât despre treaba cu Mattie...

– Mike, nu trebuie să te...

– Nu mă dau în bărci cu ea. Nu aşa stau lucrurile.

Lucrurile stau astfel: umblam pe stradă, am dat colţul şi am văzut un tip masiv bătându-l pe-unu pirpiriu. – Am făcut o pauză. – Ea şi cu avocatul ei plănuiesc un picnic cu grătar la rulota ei marţi la prânz. Am de gând să merg şi eu. Crezi că c-o să-şi zică oamenii că dansăm pe mormântul lui Devore?

– Unii, da. Royce Merrill, da. Dickie Brooks, da. Doamnele bătrâne în pantaloni, aşa le zice Yvette.

– Ei bine, dă-i dracului, am spus. Până la ultimul.

– Înţeleg ce simţi, dar spune-i fetei să nu facă paradă în faţa oamenilor, aproape că m-a rugat el. Fă măcar asta, Mike. N-o s-o doară mâna să tragă grătaru' ăla în spatele rulotei, nu? Cel puţin, cu el acolo, oamenii de la magazin şi de la garaj n-o să vadă altceva decât fumu'.

– O să-i transmit mesajul. Iar dacă mă ocup eu de gătit, o să pun chiar eu grătarul în spate.

– Ai face bine să păstrezi distanţa faţă de fata aia şi de copilu' ei, a spus Bill. Poţi să-mi zici că nu-i treaba mea, da-ţi vorbesc ca un unchi neamţ, îţi zic spre binele tău.

Am avut atunci o străfulgerare din vis. Strângerea alunecoasă şi intensă când am pătruns-o. Sânii aceia mici cu sfârcurile lor tari. Vocea ei în întuneric, spunându-mi că pot să fac ce vreau. Corpul mi-a răspuns aproape imediat.

– Ştiu că asta faci, am zis.

– Bine.

Părea uşurat că nu am de gând să-l mustru – să-l duc la şcoală, s-ar fi exprimat el.

– Te las să te duci să-ţi iei micu' dejun.

– Apreciez că m-ai sunat.

– Aproape că era să n-o fac. M-a convins Yvette. A zis: „Ţi-a plăcut dintotdeauna de Mike şi de Jo Noonan mai mult decât de toţi ăilalţi pentru care lucrai. Să nu-i întorci spatele, acuma că s-a-ntors acasă."

– Spune-i că apreciez gestul, am zis.

Am închis receptorul şi m-am uitat la el gânditor. Se părea că ne înţelegem din nou bine... dar nu mi se părea că suntem tocmai prieteni. În mod sigur, nu aşa cum fuseserăm. Situaţia se schimbase atunci când îmi dădusem seama că mă mintea în privinţa unor lucruri şi că nu-mi spunea nimic despre altele; se schimbase şi atunci când îmi dădusem seama cum aproape că-i numise pe Sara and the Red-Tops.

Nu poţi condamna o persoană pentru ceea ce e posibil să fie doar o plăsmuire a imaginaţiei tale.

Adevărat, şi voiam să încerc să nu fac asta... dar ştiam ce ştiu.

Am intrat în sufragerie, am deschis televizorul, apoi l-am închis la loc. Antena mea parabolică prindea în jur de cincizeci sau şaizeci de posturi diferite şi nici unul dintre ele nu era local. Aveam, totuşi, un televizor portabil în bucătărie şi, dacă-i îndreptam urechile de iepure spre lac, prindeam WMTW, postul afiliat ABC-ului, din Maine-ul de vest.

Am luat biletul lui Rogette, am intrat în bucătărie şi am deschis micuţul aparat Sony pus cu grijă sub dulăpioare, lângă filtrul de cafea. *Bună dimineaţa, America* era în desfăşurare, dar urmau să facă o pauză curând pentru ştirile locale. Între timp, mi-am trecut privirea peste bilet, de data asta concentrându-mă asupra felului de exprimare mai mult decât asupra mesajului, cel care-mi captase întreaga atenţie cu o seară în urmă.

Max speră să se întoarcă în California cu avionul personal foarte curând, scrisese ea.

Are treburi care nu mai pot fi amânate, scrisese ea.

Dacă promiteţi să-l lăsaţi să se odihnească în pace, scrisese ea.

Era un blestemat bilet de sinucigaş.

– Ştiai, am spus, trecându-mi degetul mare peste literele ieşite în relief ale numelui ei. Ştiai când ai scris asta şi probabil şi atunci când aruncai cu pietre în mine. Dar de ce?

Custodia are responsabilităţile ei, scrisese ea. *Să nu uitaţi că v-a spus asta.*

Dar chestiunea custodiei se încheiase, corect? Nici măcar un judecător adus pe sus şi plătit n-ar putea acorda custodia unuia care e mort.

BDA a făcut într-un sfârşit loc buletinului de ştiri locale, în care sinuciderea lui Max Devore era ştirea de deschidere. Imaginea de pe ecranul televizorului era ceţoasă, dar am reuşit să văd sofaua castanie de care pomenise Bill şi pe Rogette Whitmore şezând pe ea cu mâinile împreunate sobru în poală. Mi s-a părut că unul dintre ajutorii de şerif din fundal era George Footman, deşi puricii erau prea

mulţi ca să fiu absolut sigur.

Domnul Devore îi vorbise frecvent în ultimele opt luni despre sinucidere lui Whitmore. Se simţise foarte rău. O rugase să iasă cu el în seara precedentă, iar ea îşi dădea acum seama că bătrânul voise să vadă un ultim apus de soare. Şi fusese unul chiar spectaculos, a adăugat ea. Aş fi putut sta de martor pentru asta; îmi aminteam apusul foarte limpede, având în vedere faptul că aproape mă înecasem la lumina lui.

Rogette citea declaraţia lui Devore când a sunat din nou telefonul. Era Mattie, şi plângea în accese violente.

– Ştirile, a spus, Mike, ai văzut... ai aflat...

La început doar atât a reuşit să spună coerent. I-am spus că aflasem, că mă sunase Bill Dean şi că apoi prinsesem câteva informaţii de la ştirile locale. A încercat să spună şi ea ceva şi n-a reuşit să vorbească. Vinovăţie, uşurare, oroare, chiar şi ilaritate – am auzit toate lucrurile astea în plânsul ei. Am întrebat-o unde e Ki. Puteam înţelege ce simţea Mattie – până să vadă ştirile de dimineaţă, crezuse că bătrânul Max Devore era duşmanul ei cel mai crunt – dar nu-mi plăcea ideea unei fetiţe de trei ani asistând la prăbuşirea psihică a mamei sale.

– În spate, a reuşit. Şi-a luat micul dejun. Acum ţine un picnic pentru pă-pă-pă... un picnic pentru păpu-pă-păpu...

– Un picnic pentru păpuşă. Da. Bine. Dă-i drumul, atunci. La tot. Dă-i drumul afară.

A plâns cel puţin pentru două minute, poate mai mult. Am rămas cu telefonul la ureche, transpirând în căldura de iulie, încercând să-mi păstrez calmul.

O să-ți ofer o singură ocazie să-ți salvezi sufletul, îmi spusese Devore, dar în dimineața asta el era mort și sufletul lui cine știe unde se afla. Era mort, Mattie era liberă, eu scriam. Viața ar fi trebuit să mi se pară minunată, dar nu mi se părea.

Într-un sfârșit, a început să-și recapete controlul.

– Îmi cer scuze, n-am mai plâns așa – să plâng cu adevărat – de când a murit Lance.

– E de înțeles și ți se permite.

– Vino la prânz, a spus. *Te rog* să vii la prânz, Mike. Ki își va petrece după-amiaza cu o prietenă pe care și-a făcut-o la Școala Biblică de Vară și putem sta de vorbă. Simt nevoia să vorbesc cu cineva... Dumnezeule, mi se învârte capul. Spune, te rog, c-o să vii.

– Mi-ar face plăcere, dar e-o idee proastă. Mai ales dacă-i și Ki plecată.

I-am oferit versiunea remaniată a discuției mele cu Bill Dean. M-a ascultat cu atenție. Am crezut că la final mă aștepta o răbufnire de furie, dar uitasem un lucru simplu: Mattie Stanchfield Devore își petrecuse pe-aici toată viața. Știa exact care e mersul lucrurilor.

– Știu și eu că lucrurile se vor vindeca mai repede dacă-mi țin ochii în pământ, gura închisă și genunchii unul lângă altul, a spus, și-o să fac tot ce pot să fie bine, dar diplomația numai până aici ajunge. Bătrânul încerca să-mi ia fiica, chiar nu-și dau seama de lucrul ăsta cei de la blestematul ăla de magazin general?

– *Eu* îmi dau seama.

– Știu. Din cauza asta voiam să discut cu tine.

– Ce zici dacă luăm o cină ceva mai devreme în

parcul public din Castle Rock? În același loc ca și vineri? Pe la cinci?

– Va trebui s-o aduc pe Ki...

– Perfect, am spus. Adu-o. Spune-i că știu „Hansel și Gretel" pe de rost și că-s dispus să i-o spun și ei. Vrei să-l suni tu pe John în Philly? Să-i dai detaliile?

– Da. Mai aștept cam o oră. Dumnezeule, sunt atât de fericită. Știu că nu-i bine asta, dar sunt atât de fericită, că-mi vine să *explodez*!

– Înseamnă că suntem doi.

A urmat o pauză de partea cealaltă a firului. Am auzit o inspirație prelungă, lichidă.

– Mattie? Ești bine?

– Da, dar cum îi spui unui copil de trei ani că i-a murit bunicul?

Spune-i că beșina aia bătrână a alunecat și a căzut cu capu-n față într-o Pungă Glad, mi-am zis, apoi mi-am apăsat gura cu dosul palmei să înăbuș o revărsare de chicoteli nebunești.

– Nu știu, dar va trebui s-o faci imediat ce intră în casă.

– Da? De ce?

– Fiindcă o să te vadă. O să-ți vadă fața.

Am rezistat exact două ore în biroul de la etaj, după care m-a gonit căldura – termometrul de pe verandă arăta treizeci și cinci de grade la ora zece. Mi-am spus că probabil la al doilea etaj e chiar și mai cald.

Sperând să nu fac vreo greșeală, am scos din priză IBM-ul și l-am dus la parter. Lucram fără cămașă și, traversând sufrageria, spatele mașinii de scris

a alunecat în transpirația care-mi acoperea plexul și aproape că mi-am scăpat-o pe expirata aia blestemată pe degetele de la picioare. Asta m-a dus cu gândul la gleznă, cea la care mă lovisem căzând în lac, și am așezat mașina de scris jos să mă uit la ea. Pielea era colorată, negru și purpuriu și roșiatic pe la margini, dar nu era cine știe cât de umflată. Probabil că o ajutase să nu se umfle apa rece în care m-am scufundat.

Am așezat mașina de scris pe masa de pe estacadă, am tras până acolo prelungitorul care intra în priza de sub ochiul vigilent al lui Bunter și m-am așezat cu fața spre suprafața albastră-cenușie a lacului. Am așteptat să mă lovească unul dintre vechile mele atacuri de anxietate – stomacul crispat, ochii pulsând și, mai rău ca toate, senzația benzilor invizibile din oțel strânse în jurul pieptului meu, împiedicându-mă să respir. Cuvintele au început să curgă aici la fel de ușor ca și la etaj, iar bustul meu dezgolit se simțea perfect în briza care sufla dinspre lac din când în când. Am uitat de Max Devore, de Mattie Devore, de Kyra Devore. Am uitat de Jo Noonan și de Sara Tidwell. Am uitat de mine. Preț de două ore m-am aflat înapoi în Florida. Execuția lui John Shackleford se apropia. Andy Drake se afla într-o cursă contra cronometru.

Telefonul m-a trezit la realitate și pentru prima dată nu mă deranja că mă întrerupe. Dacă nu aș fi fost oprit, aș fi continuat să scriu până ce m-aș fi topit pur și simplu pe estacadă într-un maldăr de scursori.

Era fratele meu. Am discutat despre mama – după părerea lui, îi lipsea acum întregul acoperiș și

nu doar câteva țigle – și despre sora ei, Francine, care-și rupsese șoldul în iunie. Sid voia să știe cum mă descurc și i-am spus că mă descurc bine, avusesem niște probleme să pornesc o nouă carte, dar că acum, se părea, îmi reintrasem în mână (în familia mea, singura dată când ai voie să discuți despre probleme e după ce au trecut). Și ce mai făcea Sidster? Beton, a spus el, ceea ce am presupus că însemna foarte bine – Siddy are un copil de doisprezece ani și, prin urmare, e mereu la zi cu expresiile de argou. Noua afacere de contabilitate începea să prindă rădăcini, deși se temuse o vreme pentru ea (era pentru prima dată că auzeam asta, desigur). Nu va putea niciodată să-mi mulțumească pentru împrumutul pe care i-l dădusem în noiembrie trecut. I-am răspuns că măcar atât puteam face și eu, ceea ce era cât se poate de adevărat, mai ales având în vedere cât de mult timp – atât în persoană, cât și la telefon – petrecea cu mama, comparativ cu mine.

– Ei bine, te las să pleci, mi-a spus Siddy după alte câteva amabilități – niciodată nu spune pa sau ne auzim când vorbește la telefon, ci mereu *ei bine, te las să pleci*, ca și când te-ar fi ținut ostatic. Ai face bine să stai la rece, Mike – Canalul Meteorologic spune că va fi mai cald ca-n iad în Noua Anglie în tot sfârșitul de săptămână.

– Am lacul la-ndemână dacă se înrăutățește situația. Hei, Sid?

– Hei ce?

Ca și cu *Te las să pleci*, *Hei ce* era o expresie din copilărie. Era într-un fel reconfortantă; era într-un fel și înfricoșătoare.

– Ai noştri se trag toţi din Prout's Neck, corect? Vreau să zic din partea lui tata.

Mama a venit dintr-o lume complet diferită – o lume în care bărbaţii poartă tricouri de vară Lacoste, femeile poartă mereu combinezoane întregi sub rochii şi toată lumea cunoaşte al doilea vers din „Dixie" pe de rost. Îl întâlnise pe tata în Portland când participa la un concurs între majorete. Materfamilias era de viţă nobilă, din Memphis, iubire, şi nu-ţi dădea voie să uiţi lucrul ăsta.

– Aşa cred, a spus el. Mda. Dar să nu-ncepi să-mi pui tot felul de întrebări despre arborele nostru genealogic, Mike – încă nu-s prea sigur care-i diferenţa între nepot şi verişor, şi acelaşi lucru i l-am spus şi lui Jo.

– Chiar aşa?

Totul se redusese la nemişcare în interiorul meu... dar nu pot spune că mă luase prin surprindere. Nu mă mai luase.

– Ăhă, sigur că da.

– Ce a vrut să ştie?

– Tot ce-i puteam spune. Ceea ce nu-i mult. I-aş fi putut spune aproape totul despre stră-străbunicul mamei, cel care-a fost omorât de indieni, dar lui Jo nu părea să-i pese de vreunul dintre cei din partea mamei.

– Cam când se întâmpla asta?

– Are vreo importanţă?

– S-ar putea.

– Bine, să vedem. Cred că atunci când a avut Patrick operaţia de apendictomie. Mda, sigur a fost aşa. Februarie al lui '94. Sau putea să fi fost martie, dar sunt destul de sigur că a fost februarie.

Cu şase luni înainte de parcarea din faţa farmaciei Rite Aid, Jo se mişca în umbra propriei sale morţi, asemeni unei femei care păşeşte sub umbra unei pancarte. Nu era însărcinată, însă, nu încă. Jo făcând excursii de-o zi pe TR, Jo punând întrebări, unele de genul celor care-i fac pe oameni să se simtă răniţi, potrivit lui Bill Dean... dar continuase chiar şi aşa să le pună. Mda. Fiindcă atunci când pornea o treabă, Jo era ca un terier cu o bucată de cârpă între fălci. Pusese ea întrebări despre bărbatul în veston maro? Cine *era* bărbatul în veston maro?

– Pat era în spital, sigur. Doctorul Alpert spunea că reacţionează bine, dar când a sunat telefonul, am sărit spre el – mă aşteptam parcă să fie el, Alpert, să-mi spună că Pat suferise o recădere sau ceva.

– De unde Dumnezeu ai căpătat sentimentul ăsta de soartă nemiloasă, Sid?

– Nu şt'u, amice, da-l am. În orice caz, nu era Alpert, era Johanna. Voia să ştie dacă avem vreun strămoş – cu trei, poate chiar patru generaţii în urmă – care să fi trăit acolo unde eşti tu acum sau într-unul dintre oraşele din împrejurimi. I-am spus că nu ştiu, dar că s-ar putea să ştii tu. De strămoşi, vreau să zic. A zis că nu vrea să te întrebe, fiindcă era vorba de-o surpriză. A fost o surpriză?

– Una mare de tot, am spus. Tata a fost pescar de homari...

– Muşcă-ţi limba, a fost un *artist* – „un primitiv de pe malul mării". Mama încă-i mai spune aşa.

Pe Siddy nu-l prea prinsese râsul.

– Rahat, vindea măsuţe de servit homari şi pescăruşi pentru peluză turiştilor atunci când se simţea

rea reumatic să iasă cu barca în golf şi să ridice apcanele.

– *Eu* ştiam lucrurile astea, dar mama şi-a retuşat viaţa ca pe-un film adaptat pentru televiziune.

Cât de adevărat. Propria noastră versiune de Blanche Du Bois[1].

– Tata prinde homari în Prout's Neck. El...

Siddy s-a întrerupt, cântând primul vers din „Pappa Was a Rollin' Stone" pe-o voce falsă de tenor.

– Haide, e serios ce-ţi zic. A primit prima lui barcă de la taică-său, corect?

– Aşa spune povestea, a fost Sid de acord. *Betty cea Leneşă* a lui Jack Noonan, proprietate iniţială a lui Paul Noonan. Tot din Prout's. A avut nevoie de al naibii de multe reparaţii după Uraganul Donna, din 1960. Cred că Donna a fost.

La doi ani după ce mă născusem eu.

– Iar tata a scos-o la vânzare în '63.

– Mda. Nu ştiu ce s-o fi întâmplat cu ea, dar a lui Bunicu' Paul a fost la-nceput, asta-i sigur. Ţi-aminteşti câtă tocană de homar am mâncat în copilărie, Mikey?

– Chifteluţe de pe malul mării, am spus, de-abia gândindu-mă la aşa ceva. Asemenea majorităţii copiilor crescuţi pe coasta Maine-ului, nu mă pot închipui comandând homar într-un restaurant – asta-i pentru cei din interiorul continentului. Mă gândeam la Bunicu' Paul, care se născuse în anii 1890. Paul Noonan l-a zămislit pe Jack Noonan,

[1]Personaj de film, interpretat de Vivien Leigh, care a jucat şi rolul lui Scarlett O'Hara în pelicula *Pe aripile vântului* – n. tr.

Jack Noonan i-a zămislit pe Mike şi pe Sid Noonan, şi asta era tot ce ştiam eu cu adevărat, cu excepţia faptului că Noonan-ii crescuseră cu toţii foarte departe de locul unde mă aflam eu acum şi unde-mi transpirau creierii de căldură.

S-au căcat în aceeaşi hazna.

Devore înţelesese greşit, asta era tot – când noi Noonan-ii nu purtam cămăşi sport şi când nu eram de viţă nobilă din Memphis, eram locuitori ai Prout's Neck-ului. Era foarte puţin probabil ca străbunicul lui Devore şi cu străbunicul meu să fi avut ceva de-a face unul cu celălalt, oricare ar fi fost cazul; babalâcul avusese de două ori vârsta mea, iar asta însemna că generaţiile nu se potriveau deloc.

Dar, dacă se înşelase *complet*, ce mai căutase Jo?

– Mike? m-a întrebat Sid. Eşti acolo?

– Mda.

– Eşti bine? Nu pari în ape prea bune, trebuie să-ţi zic.

– E din cauza căldurii, am spus eu. Ca să nu mai pomenesc şi de sentimentul tău al sorţii necruţătoare. Mersi de telefon, Siddy.

– Mersi că eşti alături de mine, frate.

– Beton, am zis.

M-am dus la bucătărie să-mi iau un pahar cu apă rece. Umplându-l, am auzit magneţii de pe uşa frigiderului mişcându-se. M-am întors pe călcâie dintr-o mişcare, vărsând apă pe picioarele mele goale şi de-abia observând asta. Eram la fel de tensionat ca şi un copil care crede că-l poate gini pe Moş Crăciun înainte să urce la loc pe horn.

De-abia dacă am reuşit să văd nouă litere din plastic adunându-se în cerc din toate punctele cardinale. CARLADEAN, formau ele... dar numai pentru o clipă. Cine ştie ce prezenţă, înspăimântătoare, dar nevăzută, a trecut pe lângă mine. Nici măcar un fir de păr nu mi s-a mişcat, dar am încercat totuşi un sentiment puternic că sunt lovit, aşa cum eşti lovit de aerul stârnit de-un tren expres dacă stai chiar lângă linia galbenă a platformei când trece trenul prin gară. Am strigat surprins şi am încercat pe bâjbâite să-mi aşez paharul cu apă la loc pe tejghea, vărsându-l. Nu mai simţeam nevoia apei reci, fiindcă temperatura din bucătăria Sarei Laughs scăzuse simţitor.

Am expirat şi am văzut aburi, la fel cum vezi într-o zi răcoroasă de ianuarie. O suflare, poate două, şi a dispărut – dar fusese acolo, sigur că da, iar preţ de poate cinci secunde, pelicula de transpiraţie de pe corpul meu s-a transformat în ceea ce mi s-a părut a fi o pojghiţă de gheaţă.

CARLADEAN a explodat în toate direcţiile – parcă aş fi urmărit un atom fiind distrus într-un desen animat. Litere, fructe şi legume magnetizate au zburat de pe uşa frigiderului şi s-au împrăştiat prin bucătărie. Pentru o clipă, furia care a alimentat acea împrăştiere s-a materializat în ceva ce aproape că am putut vedea, un fel de praf de puşcă.

Şi ceva a trecut prin faţa ei, suspinând şi şoptind ceva ce mai auzisem înainte:

– *Oh, Mike. Oh, Mike.*

Era vocea pe care o prinsesem pe caseta din Memo-Scriber şi, chiar dacă atunci nu fusesem sigur, acum era – era vocea lui Jo.

Dar cine putea fi cealaltă prezenţă? De ce oare împrăştiase literele?

Carla Dean. Nu era vorba de soţia lui Bill; ea era Yvette. Mama lui să fie? Bunica lui?

M-am plimbat încet prin bucătărie, adunând magneţii pentru frigider precum animalele într-o vânătoare de păsări de pradă şi lipindu-le înapoi pe aparatul Kenmore lângă mâner. Nu mi le-a smuls nimic din mâini; nimic nu mi-a îngheţat transpiraţia de pe gât; clopoţelul lui Bunter n-a sunat. Totuşi, nu eram singur, şi ştiam asta.

CARLADEAN: voise Jo ca eu să ştiu.

Altcineva nu voise acest lucru. Altcineva trecuse pe lângă mine ca un participant la cursa Wabash Cannonball[2], încercând să împrăştie literele înainte să le pot citi.

Jo era aici; tot aici era şi un băiat care plângea noaptea.

Cine altcineva mai era?

Cine mai împărţea casa cu mine?

[2]Pistă de agrement pentru motocicliştii amatori şi profesionişti, situată în nord-estul statului Ohio şi având o lungime de o sută de kilometri – n. tr.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Nu le-am văzut de la început, ceea ce nu m-a mirat; se părea că jumătate din Castle Rock se afla în parcul public la vremea când după-amiaza aceea înăbuşitoare de sâmbătă se grăbea spre seară. Aerul sclipea de-o lumină ceţoasă de mijloc de vară şi, în ea, copiii forfoteau în jurul aparatelor de pe terenul de joacă, câţiva bătrâni în veste de-un roşu-aprins – un fel de club, am presupus – jucau şah şi un grup de tineri stăteau întinşi pe iarbă şi ascultau un adolescent cu banană pe cap cum cântă la chitară şi fredonând un cântec pe care mi-l aminteam, de pe un disc vechi cu Ian şi Sylvia, o melodie veselă care spunea:

„Ella Speed se iubea de mama focului,
cu unu'
John Martin a-mpuşcat-o pe Ella c-un
Colt patruşunu..."

N-am văzut nici un alergător şi nici un câine fugind după frisbee. Era mult prea a dracu de cald.

Mă întorceam să mă uit la estradă, unde o formaţie de opt bărbaţi numită The Castle Rockers îşi instala instrumentele (aveam o bănuială că mai

departe de „In the Mood" nu atingeau rock and roll-ul), când m-a lovit o persoană mică din spate, prinzându-mă chiar de deasupra genunchilor şi aproape aruncându-mă pe iarbă.

– Te-am plins! a strigat, voioasă, persoana cea mică.

– Kyra Devore! a strigat Mattie, părând atât amuzată, cât şi supărată. O să-l trânteşti la pământ!

M-am întors, am lăsat să-mi cadă din mână punga McDonalds pătată cu ulei pe care o aveam cu mine şi am ridicat copila. Mi s-a părut ceva natural şi mi s-a părut ceva minunat. Nu-ţi dai seama de greutatea unui copil sănătos până ce nu ridici unul în braţe, şi nici nu înţelegi viaţa care-l străbate precum un cablu încins. Nu mi s-a pus un nod în gât („Nu face pe sensibilu' cu mine, Mike", îmi şoptea uneori Siddy la cinema când eram mici şi mi se udau ochii la părţile mai triste), dar m-am gândit la Jo, da. Şi la copilul pe care-l purta în ea când a căzut în parcarea aia nenorocită, da, şi la asta.

Ki ţipa ascuţit şi râdea, cu braţele desfăcute şi cu părul atârnându-i în două şuviţe comice scoase în evidenţă de beretele cu Raggedy Ann şi Andy.

– Nu-l gâdila pe propriul tău fundaş! am ţipat, zâmbind şi, spre încântarea mea, fetiţa a strigat-o înapoi la mine:

– Nu-l ghidila pe plopliu tău fundaş! Nu-l ghidila pe plopliu tău fundaş!

Am aşezat-o înapoi în picioare, râzând amândoi. Ki a făcut un pas în spate, s-a împiedicat şi a căzut în fund pe iarbă, râzând mai tare ca niciodată. Am avut atunci un gând nemilos, scurt, dar, oh, atât de limpede: Dacă ar putea măcar să vadă şopârloiul

ăla bătrân cât de mult îi este simțită lipsa. Cât de triști eram de moartea lui.

Mattie a venit spre mine și astă-seară arăta așa cum mi-o imaginasem cu jumătate de minte când o întâlnisem: ca unul dintre copiii aceia minunați, privilegiați, pe care-i vezi la cluburile country, fie prostindu-se cu prietenii lor, fie șezând serioși la cină alături de părinții lor. Era îmbrăcată într-o rochie albă, fără mâneci, și era încălțată în pantofi cu toc jos, părul căzându-i liber pe umeri, o atingere de ruj văzându-i-se pe buze. Ochii aveau o sclipire în ei care nu mai fusese acolo. Când ne-am îmbrățișat, i-am simțit mirosul parfumului și atingerea sânilor ei mici și fermi.

Am sărutat-o pe obraz; ea m-a sărutat în susul maxilarului, producând un zgomot puternic în urechea mea, pe care l-am simțit pe toată șira spinării.

– Spune-mi că lucrurile o să fie mai bine acum, mi-a șoptit, încă ținându-mă în brațe.

– Cu mult mai bine acum, am spus, iar ea m-a îmbrățișat din nou, și mai tare. Apoi s-a îndepărtat. – Sper că ai adus mâncare multă, flăcăule, fiindcă noi suntem femei foarte flămânde. Corect, Kyra?

– Eu ghidil pe plopliu meu fundaș, a spus Ki, apoi s-a lăsat pe spate, pe coate, chicotind delicios spre cerul luminos și diafan.

– Haide, am spus și am prins-o de mijloc. Am dus-o în felul acesta până la masa de picnic cea mai apropiată, Ki dând din picioare și fluturând din brațe și râzând. Am așezat-o pe bancă; ea s-a strecurat dedesubt, atât de ageră ca un țipar fără oase și continuând să râdă.

– Ajunge, Kyra Elizabeth, a spus Mattie. Ridică-te

și arată-ne cealaltă latură a ta.

– Cuminte fetiță, cuminte fetiță, a spus ea, cățărându-se pe bancă lângă mine. Asta-i țealaltă latulă a mea, Mike.

– Sunt sigur, am spus.

În pungă erau Big Macs și cartofi prăjiți pentru Mattie și pentru mine. Pentru Ki era o cutie colorată pe care era desenat Ronald McDonald, înconjurat de zburdalnicii lui copii.

– Mattie, am un Happy Meal! Mike mi-a luat un Happy Meal! Sunt jucălii!

– Păi, uită-te ce ai nimerit.

Kyra a deschis repede cutia, a căutat cu mâna, apoi a zâmbit. I s-a luminat întreaga față. A scos ceva care mi s-a părut la început că arată ca un ghemotoc de praf mare. Pentru o secundă cumplită m-am aflat înapoi în vis, cel cu Jo sub pat, cu cartea peste față. *Dă-mi aia-napoi*, șuierase ea ca un șarpe. *E cartea mea de omorât timpul.* Și încă ceva – încă o asociație, poate dintr-un alt vis. Nu puteam pune punctul pe i.

– Mike? a întrebat Mattie.

În vocea ei – curiozitate, și, poate, o îngrijorare subțire.

– E-un cățeluș! A spus Ki. Am câștigat un cățeluș în Happy Meal!

Da, desigur. Un cățel. Un cățel mic din pluș. Și era gri, nu negru... deși habar nu aveam ce importanță avea pentru mine culoarea lui.

– E-un premiu bunicel, am spus, luându-l în mână.

Era moale, ceea ce era bine, și era gri, ceea ce era și mai bine. Cumva, faptul că era gri îl făcea să

fie în regulă. Nebunesc, dar adevărat. I l-am dat înapoi şi am zâmbit.

– Cum îl cheamă? a întrebat Ki, făcând cățelușul să sară înainte şi-napoi pe cutia ei de Happy Meal. Cale-i numele cățelușului, Mike?

Şi, fără să stau pe gânduri, am spus:

– Strickland.

Am crezut că va fi încurcată, dar n-a fost. A părut încântată.

– Stricken! a spus, făcând cățelușul să sară înainte şi înapoi în salturi din ce în ce mai înalte pe cutie. Stricken! Stricken! Cățelu' meu Stricken!

– Cine-i tipul ăsta Strickland? m-a întrebat Mattie, zâmbind uşor. Începuse să-şi desfacă hamburgerul.

– Un personaj dintr-o carte pe care am citit-o cândva, am spus, uitându-mă la Ki cum se joacă cu cățelușul cel pufos. Nu-i o persoană adevărată.

– A mulit bunicu' meu, a spus ea cinci minute mai târziu.

Ne aflam tot la masa de picnic, dar mâncarea se terminase aproape toată. Strickland, cățelușul cel pufos, fusese pus de pază la cartofii prăjiți rămaşi. Eu urmăream fluxul şi refluxul oamenilor, întrebându-mă cine era aici din TR care să ne observe şi care să ardă pur şi simplu de nerăbdare să ducă veştile înapoi acasă. N-am văzut pe nimeni cunoscut, dar asta nu însemna cine ştie ce, având în vedere cât de multă vreme stătusem departe de bucata asta de lume.

Mattie şi-a lăsat burger-ul jos şi s-a uitat la Ki cu o urmă de anxietate, dar mie mi se părea că fetița

era bine – ne dăduse doar o veste, nu era vorba de o expresie a durerii sale.

– Ştiu asta, am spus.

– Bunicu a fost gloaznic de bătlân.

Ki a luat între degetele ei mici şi grăsulii vreo doi cartofi prăjiți. I-a dus la gură, apoi hap, au dispărut.

– Acum e cu Domnu' nostru Iisus. Am volbit totu' despre Domnu' nostru Iisus la ŞBV.

Da, Ki, mi-am spus, *în momentul de față, bunicu' probabil că-l învață pe Domnul nostru Iisus să folosească Pixel Easel şi-l întreabă dacă n-are cumva o curvă la-ndemână.*

– Domnu' nostru Iisus a umblat pe apă şi a schimbat şi vinu' în macaloane.

– Da, ceva de genul ăsta, am spus. E trist când moare cineva, nu-i aşa?

– Al fi tlist dacă al muli Mattie şi al fi tlist dacă ai muli tu, da' bunicu' a fost *bătlân*.

A spus-o ca şi când n-aş fi înțeles prea bine acest concept de prima dată.

– În lai, o să se vindece complet.

– Ăsta-i un fel frumos de-a vedea lucrurile, iubire, am spus.

Mattie se îngrijea de baretele lui Ki care tot coborau, lucrând cu atenție şi cu un fel de dragoste absentă. Mi se părea că străluceşte în lumina de vară, pielea ei fiind într-un contrast neted, bronzat, cu rochia albă pe care probabil că şi-o cumpărase de la un magazin cu reduceri, şi am înțeles că o iubesc. Poate că asta era bine.

– Mi-e dol de buni a'bă, totuşi, a spus Ki şi, de data asta, chiar a părut tristă.

A luat cățelușul din pluș, a încercat să-i dea un cartof prăjit, apoi l-a așezat la loc jos. Fața ei micuță și frumoasă arăta acum gânditoare, și puteam vedea în ea o idee din bunicul ei. Era foarte îndepărtată, dar era acolo, perceptibilă, o altă fantomă.

– Mama spune că buni a'bă s-a dus înapoi în California cu lânășițele pământești ale lui bunicu'.

– *Rămășițele* pământești, Ki-iubire, a spus Mattie. Asta înseamnă trupul lui neînsuflețit.

– O să se-ntoalcă buni a'bă să mă vadă, Mike?

– Nu știu.

– Aveam un joc. Ela cu lime.

Arăta mai gânditoare ca niciodată.

– Mi-a spus mama ta de jocul ăsta, am zis.

– N-o să se întoalcă, a spus Ki, răspunzându-și singură la întrebare. O lacrimă foarte mare i s-a rostogolit pe obrazul drept. L-a luat pe „Stricken", l-a așezat pe picioarele din spate pentru o clipă, apoi l-a pus din nou de pază. Mattie își petrecu un braț în jurul ei, dar Ki nu păru să observe. – Buni a'bă nu m-a plăcut cu adevălat. Se plefăcea numa' că mă place. Asta era *tleaba* ei.

Mattie și cu mine am schimbat o privire.

– Ce te face să spui asta? am întrebat.

– Nu știu, a spus Ki. Acolo unde puștiul acela cânta la chitară, începuse să-și facă spectacolul și un jongler cu chipul vopsit alb, folosindu-se de șase bile colorate. Kyra s-a luminat puțin. – Mamitami, pot melge să-l văd pe omu' ăla alb și comic?

– Ai terminat de mâncat?

– Mda, îs plină.

– Mulțumește-i lui Mike.

– Să nu-ți ghidili plopliu' fundaș, a spus ea, apoi

a râs sănătos să-mi arate că nu făcea decât să mă ia peste picior. Melsi, Mike.

– Nici o problemă, am spus și apoi, fiindcă expresia aceea părea puțin demodată: Beton.

– Poți merge până lângă copac, nu mai departe, a spus Mattie. Și știi de ce.

– Ca să mă poți vedea. Bine.

L-a luat pe Strickland și a dat să fugă, apoi s-a oprit și s-a uitat peste umăr la mine.

– Cled c-au fost oamenii din fligidol, a spus, apoi s-a corectat foarte atentă și serioasă: Oamenii din *fli-gi-del*.

Inima mi-a făcut un dublu salt în piept.

– Ce au făcut oamenii cu frigiderul, Ki? am întrebat.

– Ei au spus că buni a'bă nu m-a plăcut cu adevălat.

Apoi a fugit spre jongler, nepăsându-i de căldură.

Mattie a urmărit-o cum fuge, apoi s-a întors spre mine.

– N-am vorbit cu nimeni despre oamenii din frigider ai lui Ki. Și nici ea n-a făcut-o până acum. Nu că ar fi vreun om adevărat, dar literele par să se miște singure. Parcă ar fi o tablă Ouija.

– Dau naștere unor cuvinte?

Pentru multă vreme, n-a spus nimic. Apoi a aprobat cu o mișcare a capului.

– Nu întotdeauna, dar uneori da.

O altă pauză.

– De cele mai *multe* ori, de fapt. Ki spune că-s scrisori de la oamenii din frigider.

A zâmbit, dar avea ochii puțin speriați.

– Sunt cumva niște litere magnetice speciale, ce

crezi? Sau își face vreun strigoi de lucru prin preajma lacului?

– Nu știu. Îmi pare rău că le-am adus, dacă sunt o problemă.

– Nu fi prostuț. I le-ai dat ei și însemni foarte mult pentru ea acum. Vorbește tot timpul despre tine. A fost mult mai interesată să-și aleagă ceva frumos de îmbrăcat pentru seara asta decât a fost de moartea bunicului ei. Și eu trebuia să mă îmbrac cu ceva frumos, a insistat Kyra. De obicei, nu se comportă așa cu oamenii – discută cu ei când sunt de față și-i uită imediat ce-au plecat. Ăsta nu-i un mod prea greșit pentru un copil de-a crește, îmi spun uneori.

– V-ați îmbrăcat frumos amândouă, am spus. De atâta sunt sigur și eu.

– Mulțumesc.

S-a uitat mândră la Ki, care stătea lângă copac uitându-se la jongler. Acesta își lăsase deoparte mingile din gumă și trecuse la ciomege indiene. Apoi și-a întors privirea la mine.

– Ai terminat de mâncat?

Am aprobat din cap și Mattie s-a apucat să adune rămășițele și să le vâre în punga în care aduseserem mâncarea. Am ajutat-o și, când ni s-au atins degetele, m-a prins de mână și m-a strâns.

– Mulțumesc, a spus. Pentru tot ce ai făcut. Mulțumesc atât de a dracu' de mult.

Am strâns-o și eu, apoi i-am dat drumul.

– Să știi, a spus, că mi-a trecut o clipă prin gând că e posibil să mute chiar Kyra literele. Prin forță mentală.

– Telechinezie?

– Cred că ăsta-i termenul științific. Numai că Ki nu poate scrie altceva decât „mama" și „tata".

– Ce apare scris pe frigider?

– Nume, cel mai des. Odată a fost al tău. Odată a fost al soției tale.

– Jo?

– Numele întreg – JOHANNA. Și NANA. Rogette, presupun. JARED apare uneori, și BRIDGET. Odată a fost și KITO.

Mi l-a spus pe litere.

– Kito, am spus și mi-am spus: *Kyra, Kia, Kito. Ce-nseamnă asta?* – Crezi că-i numele unui băiat?

– Știu sigur că așa este. În swahili înseamnă copil neprețuit. L-am căutat în cartea mea cu nume pentru copii.

S-a uitat spre propriul ei copil neprețuit în timp ce călcam iarba spre cel mai apropiat tomberon pentru gunoi.

– Îți mai amintești vreunul?

S-a gândit.

– REG a apărut de vreo două ori. Și odată a fost și CARLA. Înțelegi că Ki nu poate nici măcar citi numele astea, nu? Trebuie să mă întrebe pe mine ce scrie.

– Ți-a trecut prin minte că e posibil să le copieze Kyra dintr-o carte sau dintr-o revistă? Că învață să scrie folosindu-se de literele magnetice de pe ușa frigiderului în locul hârtiei și a creionului?

– Presupun că e posibil...

Nu părea însă că-i dă crezare. Nu era de mirare. Nici eu nu-i dădeam crezare.

– Vreau să spun că n-ai văzut niciodată literele mișcându-se singure pe frigider, nu-i așa?

Am sperat să fi sunat atât de lipsit de interes întrebând asta, pe cât voiam eu să par.

A râs puțin agitat.

– Dumnezeule, nu!

– Altceva?

– Uneori, oamenii din frigider lasă mesaje de genul BUNĂ şi PA şi CUMINTE FETIȚĂ. Ieri a fost unul pe care mi l-am notat să ți-l arăt. M-a rugat Kyra s-o fac. E cu *adevărat* ciudat.

– Ce este?

– Aş prefera să-ți arăt, dar am lăsat biletul în torpedoul Scout-ului. Să-mi aminteşti de el la plecare.

Da. Aşa aveam să fac.

– Asta-i o porcărie înfricoşătoare, *señor*, a spus ea. Ca şi scrisul din făină atunci.

M-am gândit să-i spun că am şi eu oamenii mei din frigider, dar nu i-am spus. Avea şi aşa destule griji... sau aşa mi-am spus eu.

Am rămas umăr la umăr pe iarbă, privind-o pe Ki cum se uită la jongler.

– L-ai sunat pe John? am întrebat-o.

– Sigur că da.

– Reacția lui?

S-a întors spre mine, râzând cu ochii.

– Mi-a cântat chiar şi o strofă din „Ding, Dong, the Witch Is Dead"[1].

– A greşit sexual, dar a nimerit sentimentul.

A aprobat din cap, ochii întorcându-i-se la Kyra. M-am gândit iarăşi la cât de frumos arăta, cu corpul ei subțirel sub rochia aceea albă, cu trăsăturile curate şi perfect croite.

[1]Melodie din coloana sonoră a filmului „Vrăjitorul din Oz" – n. tr.

– A fost supărat că m-am autoinvitat la masa de prânz? am întrebat.

– Mnu, i-a plăcut ideea de-a ține o petrecere.

O petrecere. I-a plăcut ideea. Am început să mă simt cam mic.

– A propus să-l invităm chiar şi pe avocatul tău de vineri. Pe domnul Bissonette? Plus detectivul particular pe care l-a angajat el la recomandarea domnului Bissonette. Tu eşti de acord cu asta?

– Da. Dar tu, Mattie? Te descurci?

– Mă descurc bine, a fost de acord, întorcându-se spre mine. *Într-adevăr*, am primit ceva mai multe telefoane ca de obicei astăzi. Am devenit dintr-o dată cam populară.

– Îhî.

– Cele mai multe erau apeluri oarbe, dar un domn şi-a făcut timp să-mi spună pizdă şi-a mai fost o doamnă cu un puternic accent yankeu care a spus: „Na, curvo, că l-ai omorât. Ieşti mulțămită?" A închis înainte să-i pot spune da, foarte mulțămită, mersi.

Numai că Mattie nu părea mulțumită; părea nefericită şi vinovată, ca şi când bătrânul ar fi murit la propriu din dorința ei.

– Îmi pare rău.

– Nu face nimic. Chiar aşa. Kyra şi cu mine stăm singure de multă vreme şi mare parte a timpului eu am fost speriată. Acum mi-am făcut câțiva prieteni. Dacă prețul pe care-l am de plătit pentru asta sunt câteva telefoane anonime, o să-l plătesc.

Era foarte aproape, se uita în sus la mine, iar eu nu m-am putut înfrâna. Am dat vina pe vară, pe parfumul ei şi pe patru ani fără o femeie. În ordinea

aceasta. Mi-am strecurat mâinile în jurul mijlocului ei şi-mi amintesc perfect textura rochiei sub mâini; umflătura micuţă din spate unde stătea ascuns fermoarul în locaşul lui. Îmi amintesc senzaţia pe care mi-a dat-o materialul mişcându-se pe pielea goală de sub el. Apoi am sărutat-o: foarte încet, dar foarte temeinic – orice merită făcut, merită făcut bine – iar ea m-a sărutat înapoi pe exact acelaşi ton, gura ei fiind curioasă, dar temătoare. Buzele ei erau calde şi netede şi purtau un vag gust dulce. De piersici, cred.

Ne-am oprit în acelaşi timp şi ne-am îndepărtat puţin unul de celălalt. Mâinile ei erau încă pe umerii mei. Ale mele stăteau pe mijlocul ei, chiar deasupra şoldurilor. Chipul ei era destul de serios, dar ochii erau mai luminoşi ca niciodată şi în obraji avea pete de culoare, care se întindeau de-a lungul pomeţilor.

– Măi, să fie, a spus. Chiar mi-am dorit asta. Mi-am dorit-o încă de când te-a gâdilat Ki şi tu ai luat-o în braţe.

– John n-ar fi fericit să ştie că ne-am sărutat în public, am spus. Vocea mea nu era tocmai fără tremur, iar inima mi-o luase la goană. Şapte secunde, un sărut şi toate circuitele corpului meu se încinseseră ca puse pe foc. – Da fapt, John n-ar fi fericit să ştie şi numai că ne-am sărutat. Te place, să ştii.

– Ştiu, dar mie îmi placi *tu*.

S-a întors să vadă ce mai face Ki, care încă stătea ascultătoare lângă copac, uitându-se la jongler. Cine se putea uita la *noi*? Cineva care a venit din TR într-o seară călduroasă de vară să-şi cumpere îngheţată de la Frank's Tas-T-Freeze şi să se bucure

de puţină muzică şi de puţină companie în parcul public? Cineva care-şi cumpăra legumele şi bârfele proaspete de la Magazinul General Lakeview? Un client fidel al Garajului Bun la Toate? Era o nebunie şi nebunie rămânea indiferent de cum o priveai. Mi-am lăsat mâinile să-mi cadă de pe mijlocul ei.

– Mattie, ne-ar putea pune fotografia lângă cuvântul „indiscreţie" în dicţionar.

Şi-a luat mâinile de pe umerii mei şi a făcut un pas în spate, dar ochii ei luminoşi nu s-au dezlipit deloc de-ai mei.

– Ştiu asta. Sunt tânără, nu şi complet proastă.

– N-am vrut să...

A ridicat o mână să mă oprească.

– Ki merge la culcare pe la nouă – se pare că nu poate adormi până ce nu se întunecă de-a binelea. Eu rămân trează până mai târziu. Vino în vizită dacă vrei. Poţi parca maşina în spate.

A zâmbit uşor. A fost un zâmbet dulce; a fost, de asemenea, şi incredibil de sexy.

– O dată ce a coborât luna, aceea-i o zonă a discreţiei.

– Mattie, eşti destul de tânără să-mi fii fiică.

– Poate, dar nu-ţi sunt. Iar uneori discreţia le poate strica oamenilor.

Corpul meu ştia foarte clar ce-şi dorea. Dacă ne-am fi aflat în clipa aceea în rulota ei, n-aş fi avut bătăi de cap. Oricum, nu aveam aproape nici o bătaie de cap. Apoi mi-a venit ceva în minte, ceva ce uitasem despre strămoşii lui Devore şi ai mei: generaţiile nu se potriveau. Nu cumva se aplica acelaşi lucru şi în cazul de faţă? Şi nu cred că oamenii

au dreptul să-şi ia cât ai clipi ceea ce-şi doresc, indiferent de cât de tare-şi doresc. Nici măcar setea n-ar trebui potolită. Uneori, lucrurile sunt pur şi simplu pe dos – cred că asta vreau să spun. Dar nu eram sigur că acesta era un asemenea caz şi mi-o doream pe Mattie, sigur că da. Mi-o doream atât de mult. Mă gândeam numai la cum alunecase rochia când îmi pusesem braţele în jurul mijlocului ei, la căldura pielii ei de dedesubt. Şi nu, nu-mi era fiică.

– Ţi-ai spus mulţumirile, i-am zis pe-o voce uscată. Şi asta ajunge. Sincer.

– Ai impresia că fac asta din *gratitudine*?

A scos un râset scăzut, încordat.

– Ai patruzeci de ani, Mike, nu optzeci. Nu eşti Harrison Ford, dar eşti un bărbat arătos. Eşti talentat şi interesant, pe deasupra. Şi te plac al naibii de mult. Vreau să fiu cu tine. Vrei să te rog? Bine. Te rog să fii cu mine.

Da, lucrul ăsta însemna mai mult decât gratitudine – presupun că ştiam asta chiar şi atunci când am folosit cuvântul. Ştiusem că purta pantaloni scurţi albi şi o bustieră când mă sunase la telefon în ziua în care începusem să lucrez din nou. Ştiuse oare şi ea cu ce eram îmbrăcat? Visase oare şi ea că e în pat cu mine, că ne-o punem amândoi de ne zboară creierii, în vreme ce felinarele de petrecere strălucesc şi Sara Tidwell cântă versiunea ei a jocului de rime a bunicii albe, chestia aia nebunească cu Manderley-nisiderley-puteaderley? Visase oare Mattie că-mi spune să fac ce vrea ea?

Şi mai erau şi oamenii din frigider. Aceştia erau un alt fel de lucru comun, de-un fel chiar şi mai înfricoşător. Nu avusesem suficientă vână să-i spun

lui Mattie şi despre oamenii mei, dar e posibil să fi ştiut, totuşi. Adânc în străfundul minţii ei. Adânc în străfundul minţii ei, unde tipii în salopete se plimbau prin zona inconştientă. Tipii ei şi tipii mei, toţi făcând parte din acelaşi sindicat. Şi poate că nu era o chestiune de moralitate *per se*, la urma urmei. Ceva în legătură cu asta – în legătură cu *noi* – pur şi simplu părea periculos.

Şi, oh, atât de atractiv.

– Am nevoie de timp să mă gândesc, am spus.

– Asta nu ţine de ce gândeşti. Ce *simţi* pentru mine?

– Atât de multe, că mă sperie.

Înainte să mai pot spune ceva, urechile mele au receptat o serie de acorduri. M-am întors spre băiatul cu chitara. Îşi croise drum printr-un repertoriu compus din piese timpurii de-ale lui Dylan, dar acum trecuse la ceva săltăreţ şi alert, ceva care te făcea să-ţi vină să zâmbeşti şi să baţi din palme.

„Vrei să mergi la pescuit
aici în balta mea?
Am zis: vrei să prinzi ceva, dulceaţă,
aici în balta mea?
De vrei să pescuieşti în ea, dulceaţă,
Ar fi bine să ai o undiţă lungă şi rea."

„Fishin Blues"[2]. Scris de Sara Tidwell, cântat pentru prima dată de Sara and the Red-Tops Boys, preluat de toată lumea de la Ma Rainey şi până la Lovin' Spoonful. Cântecele mai deocheate fuseseră

[2]Blues pescăresc – n. tr.

specialitatea ei, atât de aluzive că puteai citi un ziar prin ele... chiar dacă cititul nu fusese îndeletnicirea principală a Sarei, judecând după versurile pe care le compunea.

Înainte să poată continua puștiul cu strofa următoare, ceva despre cum începe să ți se bălăngănească atunci când te învârți și reușești s-o bagi pe aia mare până-n adâncuri, The Castle Rockers au scos un ropot de alămuri care spunea: „Tăcere, toată lumea, urmăm noi." Puștiul a încetat să mai cânte la chitară; jonglerul a început să-și prindă ciomegele indiene și să le arunce cu dexteritate pe iarbă în linie. Formația Rockers s-a lansat într-un marș extrem de malefic compus de Sousa, o muzică pe care să fie executați criminalii în serie, iar Kyra a venit înapoi la noi în fugă.

– A telminat joglolu'. Îmi spui povestea aia, Mike? Hansel și Panzel?

– E Hansel și *Gretel*, am spus, și aș fi bucuros să ți-o spun. Dar hai să mergem unde-i puțin mai liniște, bine? Formația asta îmi dă dureri de cap.

– Te-a lănit la căpșol muzica?

– Puțin.

– Melgem lângă mașina lui Mattie, atunci.

– Bine gândit.

Kyra a luat-o în față să ocupe o bancă din marginea parcului. Mattie mi-a oferit o privire prelungă și caldă, apoi și mâna. Am luat-o. Degetele ni s-au strâns unele pe altele ca și când făceau asta de ani de zile. Mi-am spus: *Mi-ar plăcea să fie încet, deabia dacă să ne mișcăm amândoi. La început, cel puțin. Dacă mi-aș aduce undița cea mai frumoasă și lungă? Cred că pe asta puteai pune pariu.* Și

apoi, după aceea, vom discuta. Poate până ce vom putea vedea mobila în prima lumină a dimineții. Când ești în pat cu cineva iubit, în special pentru prima dată, ora cinci dimineața pare o oră aproape sfântă.

– Ai nevoie să-ți trimiți gândurile în vacanță, a spus Mattie. Cred că majoritatea scriitorilor au nevoie de asta din când în când.

– Probabil că ai dreptate.

– Mi-aș dori să fim acasă, a spus, și nu mi-am putut da seama dacă pasiunea ei era reală sau prefăcută. Te-aș săruta până ce toată discuția asta n-ar mai avea nici un rost. Iar dacă ai avea rețineri, le-ai avea măcar în patul meu.

Mi-am întors fața în lumina roșie a soarelui la apus.

– Aici sau acolo, la ora asta Ki tot ar fi încă trează.

– Adevărat, a spus ea, părând neobișnuit de posacă. Adevărat.

Kyra a ajuns la o bancă de lângă un însemn pe care scria PARCAREA PARCULUI PUBLIC și s-a cățărat pe ea, ținând într-o mână cățelușul din pluș pe care-l găsise în cutia de Happy Meal. Am încercat să-mi iau mâna dintr-a ei când ne-am apropiat de ea, dar Mattie a ținut-o cu fermitate.

– E-n regulă, Mike. La ȘBV se țin de mână cu prietenii oriunde ar merge. Oamenii mari fac din asta cine știe ce.

S-a oprit, uitându-se la mine.

– Vreau să știi ceva. Poate că pentru tine nu contează lucrul ăsta, dar pentru mine contează. N-a existat nimeni înainte de Lance și nimeni după. Dacă ai veni la mine, tu ai fi al doilea. Și nici n-am

de gând să-ți mai vorbesc despre asta altă dată. Nu mă deranjează deloc să spun te rog, dar n-am de gând să te implor.

– Eu nu...

– Lângă scările rulotei se află un vas cu niște fire de roșii plantate în el. O să las cheia sub el. Nu te gândi. Vino doar.

– Nu în seara asta, Mattie. Nu pot.

– Poți, a răspuns ea.

– Grăbiți-*vă*, leneșilor! a strigat Kyra, sărind pe bancă.

– *El* se mișcă încet! a strigat Mattie înapoi și m-a înțepat cu degetul în coaste. Apoi, pe o voce mult mai scăzută: Și *chiar* asta faci. Și-a desprins mâna dintr-a mea și a fugit spre fiica ei, picioarele maronii făcând mișcări ca de foarfece sub tivul rochiei albe.

În versiunea mea a lui „Hansel și Gretel", vrăjitoarea se numea Depravia. Kyra s-a uitat fix la mine cu niște ochi imenși când am ajuns la partea în care Depravia îi cere lui Hansel să scoată un deget printre gratii ca să poată vedea ea cât de tare s-a îngrășat.

– E cumva prea înfricoșătoare? am întrebat.

Ki a scuturat din cap hotărâtă. M-am uitat la Mattie să mă asigur. Ea a aprobat și a făcut un gest cu mâna să continuu, așa că am terminat povestea. Depravia a ajuns în cuptor și Gretel i-a găsit ascunzătoarea secretă cu bilete de loterie câștigătoare. Copiii și-au cumpărat un Jet Ski și au trăit fericiți până la adânci bătrânețe pe partea de est a lacului Dark Score. La ora aceea, The Castle Rockers

măcelăreau o piesă de Gershwin[3] și apusul era puternic. Am dus-o pe Kyra la Scoutie și i-am prins centura de siguranță. Mi-am amintit de prima dată când am ajutat-o pe Mattie să pună copilul în scaun și de atingerea accidentală a sânului ei.

– Sper să nu-ți dea vise neplăcute povestea asta, am spus.

Până să-mi iasă din gură, nu mi-am dat seama cât de fundamental de groaznică e o asemenea afirmație.

– N-o să am vise rele, a spus Kyra pe-un ton foarte natural. Oamenii din fligidol o să le țină departe de mine.

Apoi, cu atenție, exersându-și memoria:

– *Fli-gi-del.*

S-a întors spre Mattie.

– Arată-i lebosul, Mami-tami.

– Re*bus*. Dar mersi, aș fi uitat de el.

A deschis cu degetul mare ușița torpedoului și a scos o bucată împăturită de hârtie.

– A apărut pe frigiderul nostru azi dimineață. L-am copiat fiindcă a spus Ki că tu o să știi sigur ce înseamnă. A spus că tu rezolvi rebusuri. Ei bine, a spus rebosuri, dar am înțeles eu despre ce era vorba.

Îi spusesem eu Kyrei că rezolv rebusuri? Aproape sigur nu. Mă mira că știa? Chiar deloc. Am luat foaia de hârtie, am despăturit-o și m-am uitat la ce era scris pe ea:

[3]George Gershwin (1898-1937) – compozitor american care a introdus idiomul jaz în aranjamentele sale orchestrale de muzică clasică, cum ar fi *Rapsodia albastră* (1924); a compus coloana sonoră pentru multe music-halluri comice – n. tr.

x v
dut e
r
90 t 2

– E-un lebos, Mike? a întrebat Kyra.

– Aşa cred – unul foarte simplu. Dar nu ştiu ce înseamnă, dacă înseamnă ceva. Pot păstra hârtia?

– Da, a spus Mattie.

Am însoţit-o pe partea şoferului, prinzând-o iarăşi de mână în drum.

– Dă-mi doar puţin timp. Ştiu că asta ar trebui să fie replica fetei, dar...

– Ia-ţi cât timp ai nevoie, a spus. Doar să nu fie nevoie de prea mult.

Nu voiam să-mi ia nici un *pic*; tocmai asta era problema. Sexual va fi minunat, ştiam asta. Dar după?

S-ar putea să *fie* un după, însă. Ştiam lucrul ăsta şi-l ştia şi ea. Cu Mattie, „după" chiar era o posibilitate. Gândul mi se părea puţin înfricoşător, puţin minunat.

Am sărutat-o pe colţul gurii. A râs şi m-a prins de lobul urechii.

– Ştiu că poţi mai mult, a spus, apoi s-a uitat la Ki, care şedea în scaunul ei special şi se uita la noi plină de interes. Dar te păsuiesc de data asta.

– Pup-o pe Ki! a strigat Kyra, întinzând braţele, aşa că am făcut ocolul maşinii şi am pupat-o pe Ki. Conducând spre casă, cu ochelarii întunecaţi pe nas, să mai reducă din strălucirea apusului, mi-a trecut prin gând că poate aş putea fi tatăl Kyrei Devore. Ideea aceasta mi s-a părut aproape la fel

de atractivă ca şi aceea de-a sări în pat cu maică-sa, ceea ce era o dovadă a cât de adânc eram implicat. Şi mă implicam, poate, şi mai adânc.

Tot mai adânc.

* * *

Sara Laughs mi s-a părut foarte goală după ce o ţinusem pe Mattie în braţe – un cap care doarme şi nu visează. Am verificat literele de pe uşa frigiderului, n-am văzut nimic altceva acolo decât amestecul acela normal şi mi-am luat o bere. Am ieşit pe estacadă să o beau, uitându-mă la ultimele clipe ale apusului. Am încercat să mă gândesc la oamenii din frigider şi la rebusurile ce apăruseră pe amândouă frigiderele: „du-te vertical nouăsprezece" pe cel de pe Stradela Patruzeci şi doi şi „du-te vertical nouăzeci şi doi" pe cel de pe Wasp Hill Road. Vectori diferiţi dinspre pământ către lac? Locuri diferite de pe Stradă? Rahat, cine ştie?

Am încercat să mă gândesc la John Storrow şi la cât de nefericit trebuie că va fi când va afla că – s-o citez pe Sara Laughs, care a ticluit versul înaintea lui John Mellencamp – alt catâr trage cu copita în staulul lui Mattie Devore. Dar la ce mă gândeam eu cel mai mult era la cum fusese să o ţin în braţe pentru prima dată, să o sărut pentru prima dată. Nici un alt instinct uman nu e mai puternic decât cel sexual când acesta e complet excitat, iar imaginile lui de trezie sunt tatuaje emoţionale care nu ne părăsesc niciodată. Pentru mine, era conştientizarea pielii ei goale de la mijloc sub rochie. Atingerea alunecoasă a materialului...

M-am întors brusc şi m-am grăbit prin casă către aripa de nord, aproape alergând şi aruncând hainele de pe mine în drum. Am deschis apa rece la duş la maximum şi am stat sub ea preţ de cinci minute, tremurând. Când am ieşit, mă simţeam un pic mai mult ca o fiinţă umană şi ceva mai puţin ca o adunătură de terminaţii nervoase fremătânde. Şi, pe când mă uscam cu prosopul, mi-a mai trecut ceva prin gând. Într-o anumită vreme mă gândisem la fratele lui Jo, Frank, îmi spusesem că, dacă ar fi altcineva în afară de mine capabil să simtă prezenţa lui Jo în Sara Laughs, acesta ar fi el. Nu reuşisem să-l invit aici încă, iar acum nu eram sigur că mai voiam s-o fac. Începusem să mă simt ciudat de posesiv, aproape gelos, cu ceea ce se întâmpla aici. Şi, totuşi, Frank trebuia să ştie dacă scrisese Jo ceva în tăcere. Desigur, nu-i spusese nimic nici de sarcină, dar...

M-am uitat la ceas. Nouă şi un sfert. În rulota de lângă intersecţia lui Wasp Hill Road cu Route 68, Kyra probabil că deja dormea... iar mama ei trebuie să fi aşezat deja cheia de rezervă sub ghiveciul de lângă scări. M-am gândit la ea în rochia aceea albă, la relieful şoldurilor ei chiar sub palmele mele şi la mirosul parfumului ei, apoi am îndepărtat imaginea. Nu-mi puteam petrece toată noaptea făcând duşuri reci. Nouă şi un sfert era încă destul de devreme să-l sun pe Frank Arlen.

A ridicat după al doilea ţârâit, părând atât de fericit să mă audă, ca atunci când ar fi băut cu trei sau patru doze de bere mai mult decât băusem eu până acum. Am schimbat amabilităţile obişnuite – mare parte dintre ale mele complet ficţionale, am

fost uluit să aflu – şi a amintit că un vecin celebru de-al meu întorsese copitele în sus, după cum spuneau cei de la ştiri. Îl întâlnisem? Da, am spus, amintindu-mi cât se avântase Max Devore cu scaunul spre mine. Da, îl întâlnisem. Frank voia să ştie cum fusese. Asta era greu de descris, i-am spus. Sărmanul bătrân era imobilizat într-un scaun cu rotile şi suferea de emfizem.

– Destul de şubred, hă? m-a întrebat Frank înţelegător.

– Mda, am spus. Ascultă, Frank, te-am sunat în legătură cu Jo. Am aruncat o privire prin studioul ei şi am dat peste maşina mea de scris. De atunci mi-am format o idee că se apucase să scrie ceva. E posibil să fi început ca un articol scurt despre casa noastră şi apoi să se fi dezvoltat. Cabana e numită după Sara Tidwell, ştii? Cântăreaţa de blues.

O pauză lungă. Apoi, Frank a spus:

– Ştiu.

Vocea lui părea grea, gravă.

– Ce altceva mai ştii, Frank?

– Că era speriată. Cred că a descoperit ceva ce a speriat-o. Cred asta în mare parte pentru că...

Atunci a fost momentul când mi s-au aprins luminile. Poate că ar fi trebuit să-mi dau seama după descrierea făcută de Mattie, *mi-aş* fi dat seama dacă nu aş fi fost atât de deranjat.

– Ai fost aici cu ea, nu-i aşa? În iulie 1994. Aţi fost la meciul de softball, apoi v-aţi întors pe Stradă către casă.

– De unde ştii asta? aproape că a lătrat el.

– V-a văzut cineva. Un prieten de-al meu.

Încercam să nu par supărat şi nu reuşeam. ***Eram***

supărat, dar era o mânie de uşurare, genul acela de mânie pe care o simţi când îţi vine copilul acasă cu un rânjet de ruşine chiar atunci când te pregăteşti să suni la poliţie.

– Aproape că ţi-am spus cu o zi sau două înainte să o înmormântăm. Eram în localul ăla, ţi-aminteşti?

Jack's Pub, chiar după ce-l înfrânsese Frank pe directorul de ceremonie la preţul sicriului lui Jo. Sigur că-mi aminteam. Îmi aminteam chiar şi privirea din ochii lui când i-am spus că Jo fusese însărcinată când murise.

Probabil că a simţit tăcerea care se aşternea între noi, fiindcă a vorbit pe un ton nerăbdător:

– Mike, sper că nu ţi-ai făcut vreo...

– Ce? Idee greşită? M-am gândit că poate avea o aventură amoroasă, ce zici de asta ca idee greşită? Poţi să-mi spui c-a fost o reacţie deplasată dacă doreşti, dar am avut motivele mele. Au fost multe lucruri de care nu mi-a spus. *Ţie* ce ţi-a spus?

– Mai nimic.

– Ştiai că a renunţat la consiliile şi comitetele de conducere? Şi-a dat demisia şi nu mi-a spus nici un cuvânt?

– Nu.

Cred că mintea. De ce ar fi făcut-o, chiar şi atât de târziu?

– Iisuse, Mike, dacă aş fi ştiut că...

– Ce s-a întâmplat în ziua când ai venit aici? Spune-mi.

– Eu eram la magazinul foto din Sanford. Jo m-a sunat de la... nu-mi amintesc, cred că de la un popas de pe autostradă.

– Între Derry şi TR?

– Mda. Pornise spre Sara Laughs şi voia să ne întâlnim acolo. Mi-a spus să opresc în faţa casei dacă ajungeam primul, să nu intru în casă... ceea ce aş fi putut face; ştiam unde vă ţineaţi cheia de rezervă.

Sigur că ştia; într-o cutie de vitamine Sucrets de tinichea sub estacadă. Eu însumi îi arătasem locul.

– Ţi-a spus şi de ce nu voia să intri înăuntru?

– O să pară o nebunie.

– Nu, n-o să pară. Crede-mă.

– A spus că era periculoasă casa.

Preţ de-o clipă, cuvintele au plutit între noi. Apoi, l-am întrebat:

– *Ai* ajuns primul aici?

– Îhî.

– Şi ai aşteptat afară?

– Da.

– Ai văzut sau ai simţit ceva periculos?

A urmat o pauză lungă. Într-un sfârşit, a spus:

– Erau o mulţime de oameni pe lac – unii conducând bărci cu motor, alţii făcând schi nautic, ştii cum e – însă tot zgomotul de motoare şi toate râsetele au părut cumva... că se opresc când se apropiau de casă. Ai observat că acolo pare că e linişte chiar şi atunci când nu e?

Sigur că observasem; Sara părea că există în propria ei zonă a tăcerii.

– Ţi s-a părut *periculoasă*, însă?

– Nu, a spus, aproape defensiv. Nu mie, în orice caz. Dar nici nu mi se părea tocmai goală. Mă simţeam... futu-i, mă simţeam *privit*. Am şezut pe una dintre scările alea făcute din traverse de cale ferată

şi-am aşteptat-o pe soră-mea. Într-un final, a venit. A parcat în spatele maşinii mele şi m-a îmbrăţişat... dar nu şi-a luat nici o clipă ochii de la casă. Am întrebat-o ce pune la cale şi mi-a spus că nu-mi poate povesti şi că nu am voie să-ţi spun că am fost acolo. A spus ceva de genul: „Dacă află singur, atunci aşa trebuie să fie. Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să-i spun. Dar acum nu pot, fiindcă aş avea nevoie de toată atenţia lui. Şi asta n-o pot primi cât timp lucrează."

Am simţit că-mi roşesc obrajii.

– A spus ea asta, hă?

– Mda. Apoi a spus că trebuie să intre în casă şi să facă ceva. A vrut să o aştept afară. A spus că, dacă mă strigă, trebuie să vin în fugă după ea. Altfel, puteam la fel de bine să rămân pe loc.

– Voia să fie cineva acolo în caz că întâmpina probleme.

– Mda, numai că trebuie să fie cineva care să nu pună multe întrebări la care ea să nu vrea să răspundă. Acela eram eu. Cred că întotdeauna am fost eu acela.

– Şi?

– A intrat. Eu am şezut pe capota maşinii mele, fumând. Pe atunci încă mai fumam. Şi ştii ceva, *chiar* am început să simt atunci ceva ce nu era bine. De parcă era cineva în casă care o aşteptase, cineva care nu o plăcea. Poate cineva care voia s-o rănească. Probabil că m-am lăsat influenţat de Jo – felul în care părea că e cu nervii întinşi la maximum, felul în care se tot uita peste umăr la casă chiar şi atunci când mă îmbrăţişa –, dar mi se părea că altceva trebuie să fie. Ceva ca... nu ştiu...

– Ca o vibraţie.

– Da! aproape că a strigat el. O vibraţie. Dar nu o vibraţie bună ca şi-n piesa celor de la Beach Boys. O vibraţie *rea*.

– Ce s-a întâmplat?

– Eu am stat şi am aşteptat. Am fumat doar două ţigări, aşa că nu cred că a durat mai mult de douăzeci de minute sau o jumate de oră, dar mi s-a părut mai mult. Eu mă tot miram de cum păreau zgomotele de pe lac că reuşesc să urce aproape tot dealul şi apoi într-un fel să... *înceteze*. Şi de cum părea că nu e nici picior de pasăre prin jur, doar undeva în depărtare.

O dată, a ieşit afară. Am auzit uşa care dă pe estacadă lovindu-se şi apoi i-am auzit paşii pe scările din partea aia a casei. Am strigat-o, am întrebat-o dacă e bine şi mi-a spus că da. Mi-a spus să rămân unde sunt. Părea că avea respiraţia uşor tăiată, ca şi când ar fi cărat ceva greu sau ar fi făcut ceva obositor.

– S-a dus la studio sau jos la lac?

– Nu ştiu. A mai stat vreo cinşpe minute – destul cât să mai fumez un cui – şi apoi a ieşit pe uşa din faţă. S-a asigurat că e încuiată şi apoi a venit la mine. Arăta mult mai bine. Mai eliberată. Aşa cum arată oamenii după ce au făcut în sfârşit o treabă urâtă pe care au tot amânat-o. A propus să mergem pe poteca pe care ea a numit-o Strada până la staţiunea la care duce...

– La Warrington.

– Corect, corect. A spus că-mi cumpără o bere şi un sandviş. Ceea ce-a şi făcut, la capătul unui doc lung, plutitor.

Barul Apusului de Soare, unde o văzusem pentru prima dată pe Rogette.

– Apoi ați mers să vedeți un pic din meciul de softball.

– A fost ideea lui Jo. Băuse trei beri, nu una ca mine, și a insistat. A spus c-o să arunce cineva o minge lungă între copaci, că pur și simplu știa asta.

Acum aveam o imagine limpede a scenei pe care o văzuse Mattie și de care-mi povestise. Orice ar fi făcut Jo, o făcuse să se simtă aproape beată de ușurare. Se aventurase în casă, pentru început. Ca să-și facă lucrul sfidase spiritele și supraviețuise. Băuse trei beri să sărbătorească și avusese scăpări de discreție... nu că s-ar fi purtat cu mai multă fereală în vreuna dintre celelalte excursii pe TR. Frank își amintea că-i spusese că dacă aveam să descopăr singur, așa trebuia să fie – *que será, será*. Aceasta nu era atitudinea cuiva care ascunde o aventură amoroasă, și mi-am dat seama acum că întregul ei comportament te ducea cu gândul la o femeie care păstra un secret de scurtă durată. Mi-ar fi spus totul când aș fi terminat cartea aia prostească, dacă ar fi trăit. Dacă.

– V-ați uitat la meci pentru o vreme, apoi v-ați întors înapoi la casă pe Stradă.

– Da, a spus el.

– A intrat vreunul dintre voi înăuntru?

– Nu. Când am ajuns noi acolo, nu mai era atât de amețită și am lăsat-o să conducă. Când eram la terenul de softball, râdea, însă nu mai râdea atunci când ne-am întors la casă. S-a uitat la ea și a spus: „Am terminat cu tine. Nu mai intru pe ușa aia niciodată, Frank."

Pielea mi s-a răcit la început, apoi m-a înțepat.

– Am întrebat-o care era problema, ce descoperise. Știam că scrie ceva, asta îmi spusese...

– Le-a spus-o tuturor, numai mie nu, am zis eu... dar fără multă amărăciune. Știam cine fusese bărbatul în veston maro, iar amărăciunea sau mânia mea – mânie pe Jo, mânie pe mine – păliseră în fața ușurării pe care-o simțeam pentru asta. Nu-mi dădusem seama cât de tare mă preocupase tipul acela până acum.

– Probabil că avea motivele ei, a spus Frank. Știi asta, nu?

– Dar nu ți-a spus care sunt acestea.

– Tot ce știu este că a început – orice ar fi fost – pe când se documenta pentru un articol. Era o diversiune, Jo făcea pe Nancy Drew. Sunt destul de sigur că la început, nu ți-a spus doar pentru a păstra surpriza. Citea cărți, dar cel mai mult vorbea cu oamenii – le asculta poveștile din vremuri vechi și-i îndemna să caute scrisori de demult... jurnale... se pricepea la partea asta, am impresia. A naibii de pricepută. Nu știi nimic despre asta?

– Nu, am spus apăsat.

Jo nu avusese o aventură amoroasă, dar ar fi *putut* avea una, dacă ar fi vrut. Ar fi putut avea o aventură și cu Tom Selleck și povestea să fi apărut în *Inside View*, iar eu tot aș fi continuat să bat clapele PowerBook-ului meu, învăluit de-o necunoaștere extatică.

– Orice ar fi descoperit, a spus Frank, cred că a dat doar din întâmplare peste acel lucru.

– Și nu mi-ai spus până acum. Au trecut patru ani și nu mi-ai spus nimic despre asta.

– Atunci am fost ultima dată cu ea, a spus Frank, iar acum n-a mai părut deloc spăşit sau stânjenit. Şi ultimul lucru care m-a rugat a fost să nu-ţi spun că ne-am dus la casa de lângă lac. A spus c-o să-ţi povestească ea totul când va fi pregătită, însă apoi a murit. După aceea n-am crezut că mai avea vreo importanţă. Mike, era sora mea. Era sora mea şi i-am promis.

– Bine. Înţeleg.

Chiar înţelegeam – doar că nu destul. Ce descoperise Jo? Că Normal Auster îşi înecase copilul sub pompa manuală? Că pe la începutul secolului fusese lăsată o capcană pentru animale într-un loc pe unde era posibil să treacă un copil de negrotei? Că un alt copil, poate copilul născut din incestul lui Son şi al Sarei Tidwell, fusese înecat de mama lui în lac, ea râzând poate râsetul acela spart, de fumătoare, de lunatic, în vreme ce-l ţinea cu capul sub apă? Tre' să-ţi bălăngănească atunci când te învârţi şi reuşeşti, iubitule, şi ţine-l pe ţâncu' ăla adânc sub apă.

– Dacă vrei să-mi cer scuze faţă de tine, Mike, consideră că am făcut-o.

– Nu vreau. Frank, îţi mai aminteşti ceva ce să fi spus în seara aceea Jo? Orice?

– A spus că ştie cum ai găsit casa.

– *Ce* a spus?

– A spus că atunci când a avut nevoie de tine, te-a chemat.

La început n-am putut răspunde, fiindcă Frank Arlen tocmai demolase una dintre presupunerile pe care le făcusem eu despre viaţa mea de familie – una dintre cele mai mari, una dintre acelea care par

atât de elementare, încât nici nu simţi nevoia să le pui la îndoială. Magnetismul pământului te ţine legat de el. Lumina îţi permite să vezi. Acul compasului indică nordul. Lucruri de genul ăsta.

Presupunerea era aceea că Jo fusese cea care voise să cumpărăm Sara Laughs, atunci când văzusem primii bani adevăraţi câştigaţi din scris, fiindcă Jo fusese „omul de casă" în căsnicia noastră, exact aşa cum eu eram „omul de maşină". Jo fusese cea care alesese apartamentele atunci când nu ne permiteam să locuim decât într-un apartament, Jo agăţase aici un tablou şi mă rugase să pun un raft acolo. Jo fusese cea care se îndrăgostise de casa din Derry şi reuşise să mă înfrângă într-un sfârşit în încăpăţânarea mea că era o casă prea mare, prea aglomerată şi prea stricată s-o cumpărăm. Jo fusese cea care construise cuiburi.

A spus că atunci când a avut nevoie de tine, te-a chemat.

Şi probabil că era adevărat. Nu, puteam face mai mult de-atât, dacă eram dispus să las deoparte gândirea lâncedă şi memoria selectivă. Era *cu siguranţă* adevărat. Eu fusesem cel care marşasem la început pe ideea unei locuinţe în vestul Maine-ului. Eu fusesem cel care adunasem munţi întregi de broşuri de la firmele imobiliare şi le cărasem acasă. Începusem să cumpăr reviste de provincie precum *Down East* şi începeam mereu cu ultimele pagini, unde se aflau anunţurile imobiliare. Eu fusesem cel care văzuse pentru prima dată o fotografie cu Sara Laughs într-un fluturaş lucios numit *Locuinţe de vacanţă din Maine*, şi eu fusesem cel care dăduse telefon mai întâi agentului numit în anunţ, apoi lui

Marie Hingerman, după ce reuşisem să scot numele de la funcţionarul firmei imobiliare.

Şi Johanna fusese fermecată de Sara Laughs – cred că oricine ar fi fost fermecat de ea, s-o vadă pentru prima dată în lumina soarelui tomnatic, cu copacii scânteind peste tot prin jurul ei şi valuri de frunze colorată fiind suflate de vânt pe Stradă în sus – însă eu fusesem cel care căutasem de fapt casa.

Numai că era vorba de mai mult decât de o gândire lâncedă şi de-o memorie selectivă. Nu-i aşa? Sara mă căutase pe *mine*.

Atunci cum de nu am ştiut-o până acum? Şi cum de am fost adus până aici, plin de-o ignoranţă veselă?

Răspunsul la ambele întrebări era identic. Era, de asemenea, şi răspunsul la întrebarea cum reuşise Jo să descopere ceva neliniştitor despre casă, despre lac, poate despre întregul TR şi apoi să nu-mi spună nimic. Fusesem plecat, asta era tot. Fusesem în zonă, în transă, scriindu-mi una dintre cărţile mele prosteşti. Fusesem hipnotizat de fanteziile din capul meu, iar un om hipnotizat e uşor de manevrat.

– Mike? Mai eşti acolo?

– Aici sunt, Frank. Dar blestemat să fiu dacă ştiu ce ar fi putut-o speria atât de tare.

– A pomenit încă un nume pe care mi-l amintesc: Royce Merrill. A spus că el îşi amintise cele mai multe lucruri, fiindcă era atât de bătrân. Şi a spus: „Nu vreau să vorbească Mike cu el. Mă tem că bătrânul ăla ar da drumul porumbelului din cuşcă şi i-ar spune mai mult decât ar trebui să ştie el."

Ai vreo idee despre ce vorbea?

– Păi... mi-a fost sugerat că o aşchie din bătrânul arbore genealogic a ajuns pe-aici, însă familia din partea mamei e din Memphis. Noonan-ii sunt din Maine, dar nu din partea asta.

Totuşi, nu mai credeam nedezmințit asta.

– Mike, pari aproape bolnav.

– Sunt bine. Mai bine decât înainte, de fapt.

– Şi înţelegi de ce nu ţi-am spus până acum lucrurile astea? Adică, dacă aş fi ştiut ce gânduri îţi faci... dacă aş fi avut vreun *indiciu*...

– Cred că înţeleg. Gândurile astea nu-şi aveau locul în capul meu încă de la început, dar o dată ce începe să-ţi intre-n minte rahat de genul ăsta...

– Când m-am întors la Sanford în seara aia şi totul se terminase, cred că mi-am spus că nu era decât o altă chestie de-a lui Jo de genul: „O, futu-i, e-o umbră pe lună, să nu iasă nimeni din casă până mâine." A fost mereu superstiţioasă, să ştii – bătea în lemn, arunca sare peste umăr dacă vărsa puţină din solniţă, cerceii ăia în formă de trifoi cu patru foi pe care-i avea...

– Sau cum nu mai voia să poarte un pulover dacă şi-l pusese din greşeală pe dos, am spus. Spunea că s-ar schimba totul în ziua aceea dacă ar face-o.

– Ei bine? Şi nu-i aşa? m-a întrebat Frank şi am auzit un zâmbet uşor în vocea lui.

Dintr-o dată, mi-am amintit perfect de Jo, chiar până la scânteierile mici şi aurii din ochiul ei stâng, şi nu-mi mai doream pe nimeni altcineva. Nimeni altcineva n-avea să mă mulţumească.

– Credea că e ceva rău cu casa, a **spus Frank**. Atâta *ştiu* şi eu.

Am tras o foaie de hârtie şi am notat *Kia* pe ea.

– Da. Şi pe-atunci probabil că începuse să creadă că e însărcinată. Probabil că se temea de... influenţe. (Erau influenţe pe-aici, cum să nu.) Crezi că a aflat aproape toate lucrurile astea de la bătrânul Royce Merrill?

– Nu, acela n-a fost decât un nume pe care l-a adus în discuţie. Probabil că a stat de vorbă cu zeci de oameni. Cunoşti un tip pe nume Kloster? Gloster? Ceva de genul ăsta?

– Auster, am spus.

Sub *Kia*, creionul meu făcea o serie de bucle grase care ar fi putut fi *l*-uri scrise cursiv sau şuviţe de păr.

– Kenny Auster. Aşa suna?

– Sună bine. În orice caz, ştii cum era când se pornea cu ceva.

Da. Ca un terier pe urma unor şobolani.

– Mike? Să vin acolo?

Nu. Acum eram sigur. Nici Harold Oblowski şi nici Frank. În Sara se desfăşura un proces, ceva la fel de delicat şi de organic precum pâinea ce creşte într-o cameră caldă. S-ar putea ca Frank să întrerupă acest proces... sau să fie rănit de el.

– Nu, nu voiam decât să lămuresc lucrurile. Pe lângă asta, scriu. Mi-e greu să scriu atunci când am vizitatori.

– O să mă suni dacă-ţi pot fi de ajutor?

– Sigur că da, am spus.

Am închis telefonul, am frunzărit registrul şi am găsit o trimitere la un R. MERRILL de pe Deep Bay Road. Am sunat la numărul acela, l-am ascultat sunând de douăsprezece ori, apoi am închis. Nici

urmă de robot telefonic de ultimă generaţie pentru Royce. M-am întrebat pasager unde era oare. Nouăzeci şi cinci mi se părea o vârstă puţin cam avansată să fi mers să danseze la Country Barn-ul din Harrison, mai ales într-o seară închisă ca aceasta.

M-am uitat la hârtia pe care scria *Kia*. Sub bucle grase în formă de *l* am scris *Kyra* şi mi-am amintit acum de prima dată când am auzit-o pe Ki spunându-şi numele. Mi se păruse că spune „Kia". Sub *Kyra* am scris *Kito*, ezitant, apoi am scris *Carla*. Am încadrat numele astea într-un chenar. Sub ele am notat *Johanna*, *Bridget* şi *Jared*. Oamenii din frigider. Cei care voiau să mă duc în jos pe nouăsprezece şi în jos pe nouăzeci şi doi.

– Du-te-n jos, Moise, Tărâmul Făgăduinţei ţi-e menit, am spus casei goale. Doar eu şi cu Bunter şi cu ceasul care dădea din coadă... numai că nu era chiar aşa.

Când a avut nevoie de tine, te-a chemat.

M-am ridicat să-mi mai iau o bere. Fructele şi legumele erau iarăşi într-un cerc. În mijloc, literele formau:

zaci în pace

Ca pe unele lespezi funerare vechi – *Dea Domnul să zacă în pace*. M-am uitat la literele astea multă vreme. Apoi mi-am amintit că IBM-ul încă era afară pe estacadă. L-am adus înăuntru, l-am trântit pe masa din sufragerie şi am început să lucrez la ultima mea carte prostească. Cincisprezece minute şi eram pierdut, doar vag conştient de-un

tunet pe undeva deasupra lacului, doar vag conştient că tremura clopoţelul lui Bunter din vreme în vreme. Când m-am dus înapoi la frigider cam cu o oră după aceea să-mi mai iau o bere, am văzut că literele din cerc spuneau acum

zaci doar în pace

De-abia dacă am observat. În momentul acela nu-mi păsa dacă zăceau în pace sau dacă făceau dansul ploii la lumina lunii argintii. John Shackleford începuse să-şi amintească de trecut şi de copilul al cărui singur prieten fusese. Micuţul şi neglijatul Ray Garraty.

Am scris până s-a făcut miezul nopţii. Până atunci tunetele se îndepărtaseră, dar căldura persista, la fel de învăluitoare ca o pătură. Am închis IBM-ul şi m-am dus în pat... negândindu-mă, din câte-mi amintesc, la absolut nimic – nici măcar la Mattie, zăcând în propriul ei pat nu la foarte mulţi kilometri depărtare. Scrisul îmi arsese toate gândurile legate de lumea reală, cel puţin temporar. Cred că, la urma urmei, la asta foloseşte. Bine sau rău, face timpul să treacă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Mergeam spre nord pe Stradă. Felinare japoneze se întindeau de-o parte şi de alta a ei, însă erau toate stinse, fiindcă era zi – o zi *luminoasă*. Atmosfera umedă şi îmbâcsită a mijlocului de iulie dispăruse; cerul era în nuanţa aceea de albastru-safir profund, care aparţine în exclusivitate lunii octombrie. Lacul era de-un indigo şi mai profund sub el, scânteind în reflexele luminii. Copacii tocmai trecuseră de culmea culorii lor tomnatice, arzând asemenea unor torţe. Un vânt dinspre sud a suflat pe lângă mine şi a spulberat printre picioarele mele frunzele căzute, în rafale foşnitoare şi înmiresmate. Felinarele japoneze se legănau ca într-o aprobare a anotimpului. În faţă, vag, auzeam muzică. Sara and the Red-Tops. Sara se dezlănţuia, debitându-şi versurile râzând, cum făcea întotdeauna... doar că, cum de era posibil să semene un râset atât de mult cu un mârâit?

– Albule, niciodată n-aş omorî un copil de-al meu. Nici să nu-ţi treacă prin gând aşa ceva!

M-am întors pe călcâie, aşteptându-mă s-o văd chiar în spatele meu, dar nu era nimeni acolo. Ei bine...

Acolo era Doamna Verde, numai că-şi schimbase rochia de frunze pentru toamnă şi devenise Doamna Galbenă. Creanga de pin dezgolită din spatele ei încă indica drumul de urmat: du-te spre nord, tinere, du-te spre nord. Nu cu mult mai încolo pe potecă se vedea încă un mesteacăn, cel de care mă sprijinisem când mă năpădise din nou senzaţia aceea cumplită de înec.

M-am aşteptat să mă copleşească iarăşi, să mi se umple gura şi gâtul de gustul feros al apei de lac, dar nu s-a întâmplat. M-am uitat înapoi la Doamna Galbenă, apoi dincolo de ea, la Sara Laughs. Casa era acolo, dar cu mult mai mică: nici o aripă de nord, nici o aripă de sud, nici un al doilea etaj. Nici urmă de studioul lui Jo într-o parte. Nici unul dintre lucrurile astea nu fusese construit încă. Doamna-mesteacăn călătorise cu mine înapoi în timp din 1998; la fel şi cea care atârna deasupra apei. Dincolo de asta...

– Unde sunt? am întrebat-o pe Doamna Galbenă şi felinarele japoneze aprobatoare. Apoi mi-a venit în gând o întrebare mai bună: *Când* sunt? – Nici un răspuns. – E-un vis, nu? Sunt în pat şi visez.

Undeva în năvodul sclipitor, scânteietor-auriu al lacului, un cufundar a ţipat. De două ori. *Cântă o dată pentru da, de două pentru nu*, mi-am spus. *Nu-i un vis, Michael. Nu ştiu cu precizie ce-i – călătorie spirituală în timp, poate, dar nu-i un vis.*

– Chiar se întâmplă asta? am întrebat ziua şi, de undeva dintre copacii din spate, pe unde o cărare ce va ajunge să fie cunoscută sub numele de Stradela Patruzeci şi doi ducea la un drum prăfuit care va ajunge să fie cunoscut sub numele de Route 68, o cioară a croncănit. Numai o singură dată.

M-am dus la mesteacănul ce atârna deasupra lacului, mi-am strecurat un braţ în jurul lui (gestul acesta mi-a adus aminte de cum îmi strecurasem braţele în jurul taliei lui Mattie, simţind rochia alunecându-i pe piele) şi m-am uitat în apă, dorindumi pe jumătate să-l văd pe băiatul înecat, pe jumătate temându-mă de asta. Nu era nici un băiat acolo, dar se afla ceva pe fundul apei, acolo unde fusese el, printre pietre şi rădăcini şi alge. Am strâns din ochi şi în clipa aceea vântul a murit puţin, împietrind tremurul apei. Era un baston, unul cu capul din aur. Un baston *Boston Post*. Înfăşurate în jurul lui într-o spirală ascendentă, cu capetele fluturând leneşe, se vedeau ceea ce păreau a fi două panglici – panglici albe de-un roşu aprins pe margini. Să-i văd bastonul lui Royce împodobit astfel m-a dus cu gândul la petrecerile de absolvire a liceului şi la bastonul pe care-l roteşte şeful de promoţie când îi duce pe absolvenţii îmbrăcaţi în robe la locurile lor. Acum înţelegeam de ce nu-mi răspunsese la telefon jigodia aia bătrână. Zilele în care Royce Merrill răspundea la telefon se terminaseră. Ştiam asta; mai ştiam şi că ajunsesem într-un timp când Royce nici măcar nu se născuse încă. Sara Tidwell era aici, o puteam vedea cum cântă, iar când se născuse Royce în 1903, Sara plecase deja de doi ani, ea şi întreaga ei familie Red-Top.

– Du-te în jos, Moise, i-am spus bastonului înfăşurat în panglici din apă. Tărâmul Făgăduinţei ţi-e menit.

Am pornit spre sunetul muzicii, înviorat de aerul rece şi de vântul întetit. Acum auzeam şi voci,

multe voci, discutând şi strigând şi râzând. Ridicându-se deasupra lor şi pompând ca un piston se auzea strigătul răguşit al unui dughenar: „Haideţi înăuntru, oameni buni, *reepee*-de, *reepee*-de, *reepee*-de! Toate-s înăuntru, dar tre' să veniţi *reepee*-de, spectacolul următor începe în zece minute! Haideţi s-o vedeţi pe Angelina, Femeia-Şarpe, tremură, se cutremură, o să vă vrăjească ochiul şi-o să vă fure inima, da' nu v-apropiaţi prea mult de ea, fiindcă muşcătura ei e *otră*-vită! Haideţi să-l vedeţi pe Hando, Băiatul cu Faţă de Câine, teroarea Mărilor din Sud! Haideţi să vedeţi Scheletul Uman! Să vedeţi Şopârla Umană, relicvă a unui timp uitat de Dumnezeu! Veniţi s-o vedeţi pe Femeia cu barbă şi pe toţi Marţienii Ucigaşi! Toate-s înăuntru, da, dom'le, aşa că veniţi *reepee*-de, *reepee*-de, *reepee*-de!"

Auzeam flaşneta cu aburi a caruselului şi dangătul clopotului din vârful stâlpului când cine ştie ce tăietor de lemne câştiga o jucărie din pluş pentru iubita lui. Îţi puteai da seama după strigătele feminine de încântare că dăduse cu ciocanul aproape destul de tare să scoată bila de pe şină. Auzeam pocnetele puştilor de calibru 22 de la galeria de tir, mugetul sforăitor al vacii câştigate de cine ştie cine... şi acum am început să simt aromele pe care le-am asociat cu bâlciurile de ţară încă din copilărie: aluat dulce prăjit, ceapă şi ardei iuţi la grătar, vată pe băţ, balegă, fân. Am început să umplu mai repede pe măsură ce zdrăngănitul chitarelor şi huruitul surd al contrabasurilor creşteau în intensitate. Inima mi-a schimbat viteza cu o treaptă mai sus. Urma să-i văd cântând, chiar urma să-i văd pe

Sara and the Red-Tops cântând live pe scenă. Iar acesta nici măcar nu era cine ştie ce vis nebunesc, febril, în trei părţi. Lucrurile astea se întâmplau chiar acum, aşa că hai reepee-de, reepee-de, reepee-de.

Casa Washburn (cea care pentru doamna M. va fi mereu casa Bricker) nu exista. În spatele locului unde va fi într-un sfârşit construită, mergând în sus pe panta abruptă pe partea de est a Străzii, se aflau nişte scări late din lemn. Îmi aminteau de cele care duceau în jos de la parcul de distracţie la plaja din Old Orchard. Aici, felinarele japoneze erau aprinse în pofida luminii puternice a zilei, iar muzica era mai tare ca oriunde. Sara cânta „Jimmy Crack Corn".

Am urcat scările către râset şi către ţipete, către gălăgia celor de la Red-Tops şi a flaşnetei, către mirosul mâncării prăjite şi al animalelor de fermă. Deasupra capului scărilor se afla o arcadă din lemn pe care scria:

BUN-VENIT LA BÂLCIUL FRYEBURG
BUN-VENIT ÎN SECOLUL XX

tipărit pe ea. Uitându-mă la ea, un băieţel în pantaloni scurţi şi o femeie îmbrăcată într-o bluză cu revere şi într-o fustă din pânză până la glezne au trecut pe sub arcadă, venind spre mine. Au licărit, au devenit străvezii. Preţ de-o clipă le-am putut vedea scheletele şi rânjetele osoase care se ascundeau sub feţele lor râzătoare. Încă o clipă, şi au dispărut.

Doi fermieri – unul purtând o pălărie de pai, celălalt gesticulând expansiv cu un fluier făcut dintr-un

ştiulete de porumb – au apărut pe partea cu Bâlciul a arcadei în exact aceeaşi manieră. În felul acesta am înţeles că există o barieră între Stradă şi Bâlci. Totuşi, nu credeam că e o barieră care să mă afecteze şi pe mine. Eu eram o excepţie.

– Am dreptate? am întrebat. Pot să intru?

Clopotul din vârful stâlpului Încearcă-ţi Puterea a scos un dangăt puternic şi limpede. Dăngăneşte o dată pentru da, de două pentru nu. Am continuat să urc scările.

Acum puteam vedea roata Ferris rotindu-se pe spectrul cerului luminos, acea roată care se văzuse în fundalul fotografiei de formaţie din *Zile din Dark Score a* lui Osteen. Cadrul era din metal, dar gondolele vopsite în culori puternice erau făcute din lemn. Până la ea, asemeni unui culoar ce duce la altar, ducea un drum larg şi presărat cu rumeguş. Rumeguşul avea rolul lui; aproape toţi bărbaţii pe care i-am văzut mestecau tutun.

Am făcut o pauză de o clipă în capul scărilor, încă pe partea cu lacul a arcadei. Mă temeam de ce mi se putea întâmpla dacă treceam pe sub ea. Mă temeam să nu mor sau să dispar, da, dar în mare parte mă temeam că nu voi mai putea să mă întorc pe unde am intrat, să fiu condamnat să petrec o eternitate ca vizitator al Bâlciului Fryeburg de la începutul secolului. Şi asta parcă era o poveste de Ray Bradbury, acum că mă gândeam mai bine.

Într-un sfârşit, ceea ce m-a atras în cealaltă lume a fost Sara Tidwell. Trebuia s-o văd cu propriii mei ochi. Trebuia s-o aud cântând. *Trebuia.*

Am simţit o furnicătură când am păşit sub arcadă şi am auzit un suspin în urechi, ca de milioane

de voci, foarte îndepărtat. Un suspin de uşurare? De consternare? Nu-mi dădeam seama. Tot ce ştiam sigur era că a fi de partea cealaltă e altfel – ca diferenţa dintre a te uita printr-un geam şi chiar a fi dincolo de geam; diferenţa dintre a observa de pe margine şi a lua parte la acţiune.

Culorile au sărit la mine ca nişte soldaţi postaţi în ambuscadă la momentul atacului. Mirosurile care fuseseră dulci şi evocatoare şi nostalgice pe partea cu lacul a arcadei erau acum dure şi sexy, proză în loc de poezie. Simţeam miros de cârnaţi consistenţi şi carne friptă şi aroma cuprinzătoare şi ambiguă a ciocolatei fierte. Doi copii care mâncau împreună dintr-un cornet din hârtie plin cu vată de zahăr au trecut pe lângă mine. Amândoi ţineau strâns în pumni batiste înnodate în care se afla puţinul mărunţiş pe care-l aveau de cheltuit.

– Hei, copii! i-a strigat un dughenar îmbrăcat într-o cămaşă de-un albastru-închis. Purta jartiere pentru mâneci şi zâmbetul lui scotea la iveală un splendid dinte din aur. – Dacă răsturnaţi sticlele de lapte, câştigaţi un premiu! N-am avut nici un pierzător azi!

Înainte, Red-Tops au început să cânte „Fishin Blues". Mi se păruse că puştiul din parcul din Castle Rock cântase binişor, dar versiunea asta îl făcea pe puşti să pară bătrân şi încet şi fără habar. Nu era drăguţ, aşa cum e o fotografie de epocă în care nişte doamne îşi ţin fustele ridicate până la genunchi, dansând o versiune simplificată a dansului căzăcesc, văzându-li-se partea de jos a chiloţilor cu mânecuţe. Nu era ceva ce Alan Lomax adunase alături de celelalte cântece folk ale lui, doar un alt

fluture american prăfos dintr-un insectar plin de ochi; aceasta era o înjurătură cu destul dichis să nu-i bage pe toți în închisoare. Sara Tidwell cânta despre un dans pervers, iar eu mi-am spus că fiecare fermier purtător de salopetă, de bocanci grei, de căciulă de pai, mestecător de tutun presat, cu bătături în palme, din fața scenei, visa să și-o tragă cu ea, să i-o tragă acolo jos unde transpirația se adună în crestătură și unde căldura devine fierbințeală și rozul iese licărind la iveală.

Am pornit în direcția aceea, conștient de vacile care mugeau și de oile care behăiau din șoproanele-expoziție – versiunea de Bâlci a Fermei Vesele din copilăria mea. Am trecut pe lângă galeria de tir și pe lângă terenul unde se aruncă cercuri și cel unde se dă cu banul; am trecut pe lângă o scenă pe care Servitoarele lui Angelina se mișcau într-un dans încet, șerpesc, cu mâinile împreunate, în vreme ce un tip cu turban pe cap și cu cremă de ghete pe față sufla într-un flaut. Imaginea pictată pe pânza întinsă în spate sugera că Angelina – care putea fi văzută înăuntru pentru doar o zecime de dolar, vecine – le-ar face pe aceste două fete să pară niște cizme vechi. Am trecut pe lângă intrarea în Galeria Ororilor, pe lângă groapa pentru prăjit porumb, pe lângă Casa Fantomelor, unde alte pânze înfățișau niște arătări ieșind prin ferestre sparte și hornuri dărâmate. *Totu-i moarte acolo înăuntru*, mi-am spus... dar dinăuntru auzeam copii cât se poate de vii râzând și țipând când se loveau de tot soiul de lucruri în întuneric. Cei mai în vârstă dintre ei era foarte probabil că-și furau sărutări. Am trecut pe lângă stâlpul Încearcă-ți Puterea, unde gradațiile care

urcau până la clopotul de alamă din vârf erau jalonate cu COPILUL ARE NEVOIE DE BIBERON, FĂTĂLĂU, MAI ÎNCEARCĂ, FLĂCĂU, BĂRBAT ÎN TOATĂ FIREA și, chiar sub clopotul însuși, cu litere roșii: HURCULE! Stând în mijlocul unei mulțimi mici, un bărbat cu părul roșcat își scotea cămașa, arătându-și pieptul masiv, musculos. Un lucrător al bâlciului care fuma un trabuc îi întindea un ciocan. Am trecut pe lângă dugheana cu mătăsuri, pe lângă un cort în care oamenii ședeau pe niște bănci și jucau Bingo, pe lângă terenul de aruncat cu mingea de base-ball. Am trecut pe lângă toate și de-abia dacă le-am observat. Eram pierdut în zonă, intrasem în transă. „Va trebuit să-l chem înapoi", îi spunea uneori Jo lui Harold când acesta suna, „Michael se află acum pe Tărâmul Marii Făcături". Numai că acum nimic nu mi se părea o invenție, iar singurul lucru care mă interesa era scena de la poalele roții Ferris. Pe ea se aflau opt oameni negri, poate zece. În fața lor, cu chitara agățată de gât, lovind-o cu degetele în timp ce cânta, se afla Sara Tidwell. Era în viață. Era în floarea vârstei. Și-a aruncat capul pe spate și a râs spre cerul de octombrie.

Din starea aceasta de uluire m-a trezit un strigăt din spatele meu:

– Așteaptă, Mike! Așteaptă!

M-am întors și am văzut-o pe Kyra fugind spre mine, ocolindu-i pe cei care se plimbau doar și pe cei care jucau și pe cei care se opriseră în loc și se holbau în jur, genunchii ei grăsulii pompând. Purta o rochiță marinărească, cu dungi roșii, și o pălărie de pai pe care era prinsă o panglică de-un albastru marin. Într-o mână îl strângea pe Strickland și,

când a ajuns aproape de mine, s-a aruncat înainte fără teamă, știind că o voi prinde și c-o voi arunca în aer. Așa am făcut și, când a dat să-i cadă pălăria, am prins-o și i-am așezat-o la loc pe cap.

– Eu ghidil pe plopliu meu fundaș, a spus și a râs. Încă o dată.

– Ajunge, am spus. Ești un adevărat Mean Joe Green[1].

Eu purtam o salopetă (un colț al unei batiste spălăcite îmi ieșea din buzunarul de la piept) și cizme de lucru murdare de balegă. M-am uitat la șosetele ei albe și am observat că erau croșetate manual. Nu aveam să găsesc nici o etichetă mică și discretă pe care să scrie Fabricat în Mexic sau Fabricat în China nici dacă aveam să-i iau jos pălăria din pai și să mă uit înăuntrul ei. Pălăria asta fusese cel mai probabil Fabricată în Motton, de soția cu mâini arse de soare și cu încheieturi dureroase a cine știe cărui fermier.

– Ki, unde-i Mattie?

– Acasă, cled. N-a putut veni.

– Tu cum ai ajuns aici?

– Am ulcat scălile. Au fost multe scăli. Al fi tlebuit să mă aștepți. M-ai fi putut duce-n blațe, ca înainte. Vleau să aud muzica.

– Și eu. Știi cine cântă, Ki?

– Da, a spus. Mămica lui Kito. Glăbește-te, lenește!

Am pășit spre scenă, spunându-mi că va trebui să stăm în spatele mulțimii, însă oamenii s-au dat

[1]Personaj de desen animat (un bob de fasole), cel mai bun jucător în campionatul dintre echipa Legumelor și cea a Morcovilor – n. tr.

la o parte să ne lase să trecem atunci când ne-am apropiat, eu ducând-o pe Kyra în brațe – simțindui-i greutatea ei minunată și dulce, o micuță Fată Gibson[2] în rochiță marinărească și pălărie de pai împodobită cu o panglică. Brațul ei era încolăcit în jurul gâtului meu și oamenii s-au despărțit în fața noastră lăsându-ne să trecem, așa cum s-a despărțit Marea Roșie în fața lui Moise.

Și nici măcar nu s-au întors să ne vadă venind. Băteau din palme și din picioare și urlau împreună cu muzica, complet transfigurați. S-au dat la o parte inconștient, de parcă se manifestase cine știe ce reacție magnetică – al nostru pozitiv, al lor negativ. Puținele femei din mulțime roșiseră în obraji, dar era limpede că se simțeau bine, una râzând atât de tare, că-i curgeau lacrimile în pârâiașe pe obraji. Nu părea că are mai mult de douăzeci și doi sau trei de ani. Kyra a arătat spre ea cu degetul și a spus fără ocolișuri:

– O știi pe șefa lui Mattie de la bibliotecă? Aia-i buni a ei.

Bunica lui Lindy Briggs, proaspătă ca o margaretă, mi-am spus. *Sfinte Christoase.*

Cei de la Red-Tops erau împrăștiați pe scenă, sub falduri roșii, albe și albastre de material pentru festonare, asemenea unei formații rock călătoare în timp. I-am recunoscut pe toți din fotografia din cartea lui Edward Osteen. Bărbații purtau cămăși albe, jartiere pentru mâneci, veste negre, pantaloni

[2]Femeie americană tânără din jurul anilor 1890, idealizată de desenatorul american Charles Dana Gibson (1867-1944); stilul de îmbrăcăminte al acelor vremuri – n. tr.

negri. Son Tidwell, în spatele scenei, purta melonul din fotografie. Sara, însă...

– De ce-i îmblăcată tanti aia în lochia lui Mattie? m-a întrebat Kyra şi a început să tremure.

– Nu ştiu, iubire. Nu-mi dau seama.

Şi nici nu puteam bănui – era rochia albă, fără mâneci, pe care o purtase Mattie atunci în parc, sigur că era.

Pe scenă, formaţia făcea ravagii cu o piesă instrumentală de recreere. Reginald „Son" Tidwell s-a dus la Sara, păşind încet, braţele văzându-i-se ca o ceaţă maro pe corzile şi pe gâtul chitarei lui, iar ea s-a întors cu faţa la el. Şi-au sprijinit frunţile una de cealaltă, ea râzând şi el serios; s-au uitat unul în ochii celuilalt şi s-au înfruntat în cântat, mulţimea ovaţionând şi bătând din palme, ceilalţi din formaţie râzând şi cântând la instrumente. Văzându-i împreună în felul acesta, mi-am dat seama că avusesem dreptate: erau frate şi soră. Asemănarea era prea puternică să n-o observi sau să n-o înţelegi. Dar mai mult m-am uitat la felul în care şoldurile şi fundul ei se mişcau sub rochia aceea albă. Poate că eu şi cu Kyra eram îmbrăcaţi în haine de la începutul secolului, însă Sara era cât se poate de modernă în vestimentaţie. Nici un chilot cu mânecuţe pentru ea, nici un jupon, nici un ciorap din bumbac. Nimeni nu părea să observe că purta o rochie care se oprea deasupra genunchilor – că era aproape goală, judecând după standardele vremii aceleia. Şi sub rochia lui Mattie, purta probabil articole de genul celor pe care oamenii aceştia nu le văzuseră niciodată: un sutien din lycra şi chiloţi tanga din nailon. Dacă mi-aş aşeza palmele pe

mijlocul ei, rochia ar aluneca nu pe un corset neprimitor, ci pe pielea goală şi catifelată. O piele maronie, nu albă. *Ce vrei, dulceaţă?*

Sara s-a depărtat de Son, scuturând din fundul ei neîngrădit, neconstrâns şi râzând. A mers în pas vioi înapoi unde era el şi s-a întors spre mulţime când formaţia cânta iarăşi tema principală. A cântat următoarea strofă uitându-se direct la mine:

„Înainte să-ncepi să pescuieşti
ai face bine undiţa să-ţi pregăteşti.
Am zis: înainte să-ncepi să pescuieşti,
dulceaţă,
ai face bine undiţa să-ţi pregăteşti.
Eu te trag de a ta, dulceaţă,
şi-ai face bine să tragi şi tu de a mea."

Mulţimea a strigat de fericire. În braţele mele, Kyra tremura mai tare ca niciodată.

– Mi-e flică, Mike, a spus. Nu-mi place de tanti aia. E-o tanti fioloasă. I-a fulat lochia lui Mattie. Vleau să melg acasă.

A fost ca şi când ar fi auzit-o Sara, chiar şi peste larma muzicii. Capul i s-a dat pe spate, buzele i s-au tras înapoi şi a râs spre cer. Dinţii ei erau mari şi galbeni. Arătau ca dinţii unui animal înfometat şi am ajuns la hotărârea că sunt de acord cu Kyra: era o tanti fioloasă.

– Bine, iubire, am murmurat în urechea ei. Plecăm de-aici.

Dar, înainte să mă pot mişca, senzaţia acelei femei – nu ştiu cum altfel să mă exprim – m-a năpădit şi m-a ţinut în loc. Atunci am înţeles ce trecuse

în grabă pe lângă mine în bucătărie să împrăştie literele care formau CARLADEAN; era acelaşi fior. A fost aproape ca şi când ai identifica o persoană după zgomotul paşilor.

A dus formaţia la tema principală din nou, apoi la o altă strofă. Una pe care, însă, n-aveai cum s-o găseşti în vreo versiune scrisă a cântecului:

„N-am s-o rănesc, dulceaţă,
nici pentru toate comorile din lume.
Am zis: n-am să-ţi rănesc copila,
nici să-mi dai diamante şi perle.
Numai un bastard cu suflet negru
Îndrăzneşte s-atingă fetiţa asta."

Oamenii au strigat ca şi când era cel mai comic lucru pe care-l auziseră vreodată, însă Kyra a început să plângă. Sara a văzut asta şi şi-a scos sânii în faţă – nişte sâni cu mult mai mari ca ai lui Mattie – şi i-a scuturat spre ea, râzând în acelaşi timp cu râsetul ei specific. Gestul acesta a avut o răceală parodică... dar şi o goliciune. O tristeţe. Şi totuşi, n-am simţit nici urmă de compasiune din partea ei. Era ca şi când i-ar fi fost scoasă inima din piept cu un fier înroşit în foc, iar tristeţea care a rămas nu era decât o altă fantomă, amintirea dragostei bântuind oasele urii.

Şi cât de reci păreau dinţii ei dezgoliţi de râs.

Sara şi-a ridicat braţele deasupra capului şi, de data aceasta, a început să tremure din tot corpul, de parcă mi-ar fi citit gândurile şi le-ar fi luat peste picior. Întocmai precum jeleul pe-o farfurie, după cum se exprimă un alt cântec vechi. Umbra ei s-a

unduit pe pânza din spate, care întruchipa oraşul Fryeburg şi, uitându-mă la ea, mi-am dat seama că am descoperit Arătarea din visele mele cu Manderley. Era Sara. Sara era Arătarea şi ea fusese de fiecare dată.

Nu, Mike. Aproape ai nimerit-o, dar nu-i asta.

Fie c-o nimerisem, fie că nu, îmi ajunsese. M-am întors, aşezându-mi mâna pe spatele capului lui Ki şi presându-i faţa pe pieptul meu. Amândouă braţele ei erau acum în jurul gâtului meu, strângându-mă cu o forţă panicată.

Mi-am spus că va trebui să-mi croiesc cu forţa drum prin mulţime – mă lăsaseră să intru cât se poate de uşor, dar s-ar putea să fie mai puţin dispuşi să mă lase să ies. *Nu vă puneţi cu mine, băieţi,* am gândit. *Nu-i de bine dacă vreţi să faceţi asta.*

Şi n-au făcut-o. Pe scenă, Son Tidwell dusese formaţia de la nota mi la sol, cineva a început să scuture o tamburină, iar Sara a trecut de la „Fishin Blues" la „Dog My Cats" fără să facă vreo pauză. Aici, în faţa scenei şi mai jos de ea, mulţimea s-a dat în lături încă o dată dinaintea mea şi a fetiţei, fără să se uite la noi şi fără să rateze o bătaie din mâinile lor umflate de muncă. Un bărbat cu o pată de culoarea vinului roşu pe-o parte a feţei şi-a deschis gura – la vârsta de douăzeci de ani îi lipseau deja jumătate dintre dinţi – şi-a urlat *„Jii-HA!"*, pe lângă un bol înmuiat de tutun. Era Buddy Jellison de la Village Cafe, mi-am dat eu seama... Buddy Jellison cu vârsta redusă magic de la şaizeci şi opt la optsprezece ani. Apoi mi-am dat seama că părul avea o altă culoare – castaniu deschis în loc de negru (deşi se apropia de şaptezeci de ani şi şi-i arăta

în toate celelalte feluri posibile, Bud nu avea nici măcar un singur fir de păr alb în cap). Acesta era bunicul lui Buddy, poate chiar străbunicul. Oricum ar fi fost, nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. Nu voiam decât să plec de-aici.

– Scuză-mă, am spus, trecând pe lângă el şi atingându-l uşor.

– Nu avem nici un beţiv notoriu aici, fiu de curvă băgăcios ce eşti, a spus, fără să se uite măcar o clipă la mine şi fără să înceteze măcar o clipă să bată din palmă. Facem toţi cu rândul.

E totuşi un vis, mi-am spus. *E un vis şi asta e dovada.*

Însă mirosul de tutun din respiraţia lui nu era un vis, mirosul mulţimii nu era un vis, iar greutatea copilului speriat din braţele mele nu era nici ea un vis. Cămaşa mi se încinsese şi era udă acolo unde stătea ea cu faţa. Plângea.

– Hei, irlandezule! a strigat Sara de pe scenă, iar vocea ei a semănat atât de tare cu a lui Jo, că aproape am ţipat. Voia să mă întorc din drum – îi simţeam dorinţa trăgându-mă de obraz asemenea unor degete –, dar nu voiam să fac asta.

Am ocolit trei fermieri care-şi treceau din mână în mână o sticlă din ceramică şi apoi am scăpat din mulţime. În faţa mea se întindea strada principală, la fel de largă ca Fifth Avenue[3], şi la capătul ei se aflau arcada, scările, Strada, lacul. Casa mea. Dacă reuşeam să ajung la Stradă, eram în siguranţă. Eram convins de asta.

[3]Bulevard care desparte partea de est a Manhattan-ului de partea de vest, cunoscut pentru magazinele sale luxoase – n. tr.

– Aproape c-am terminat, irlandezule! a urlat Sara după mine. Părea furioasă, dar nu destul de furioasă să nu râdă. O să primeşti ce vrei, dulceaţă, toată alinarea de care ai nevoie, dar tre' să mă laşi să-mi termin eu treaba întâi. M-auzi, băiete? Păstrează distanţa! Ascultă ce-ţi zic!

Am început să grăbesc pasul pe unde venisem, mângâind-o pe Ki pe cap, ţinându-i încă faţa apăsată pe cămaşa mea. Pălăria de pai i-a căzut şi, când am întins mâna s-o prind, n-am reuşit s-o apuc decât de panglică, iar aceasta s-a desprins de pe bor. Nu conta. Trebuia să plecăm de aici.

La stânga noastră se afla locul de aruncat cu mingea de base-ball şi un băieţel striga „Willy-a aruncat-o dincolo de gard, mami! Willy-a aruncat-o dincolo de gard!" cu o regularitate monotonă, zgârietoare pe creieri. Am trecut de Bingo, unde o femeie a urlat că al ei e curcanul, pe Dumnezeu, fiecare număr era acoperit cu un nasture şi câştigase curcanul. Deasupra noastră, soarele a intrat după un nor şi ziua s-a şters. Umbrele ne-au dispărut. Arcada din capătul drumului se apropia de noi cu o încetineală înnebunitoare.

– N-am ajuns încă acasă? aproape că a plâns Ki. Vleau acasă, Mike, du-mă te log acasă la mami.

– Te duc, am spus. Totul o să fie bine.

Treceam pe lângă stâlpul Încearcă-ţi Puterea, unde tânărul cu păr roşcat îşi îmbrăca la loc cămaşa. S-a uitat la mine cu o antipatie indiferentă – cu neîncrederea instinctuală a unui nativ faţă de un intrus, poate – şi mi-am dat seama că-l cunosc şi pe el. Va avea un nepot pe nume Dickie care va deţine, spre sfârşitul secolului în onoarea căruia se or-

ganizase bâlciul acesta, Garajul Bun la Toate de pe Route 68.

O femeie care ieşea din dugheana mătăsurilor s-a oprit şi a arătat cu degetul spre mine. În aceeaşi clipă, buza de sus i s-a ridicat într-un mârâit de câine. Cunoşteam şi chipul acela. De unde? De undeva din jurul oraşului. Nu avea importanţă, şi n-aş fi vrut să ştiu nici măcar dacă ar fi avut vreuna.

– N-al fi tlebuit să venim aici, s-a plâns Ki.

– Ştiu ce simţi, am spus. Dar nu cred că am avut de ales, iubire. Noi...

Au ieşit din Galeria Ororilor, de la optsprezece metri distanţă, poate. I-am văzut şi m-am oprit. Erau şapte de toţi, şapte bărbaţi cu pasul mare îmbrăcaţi în haine de tăietori de lemne, însă patru nu meritau puşi la socoteală – aceştia arătau şterşi şi albi şi fantomatici. Erau nişte tipi bolnavi, poate chiar nişte tipi morţi şi nu erau mai periculoşi ca nişte tipi dintr-un daghereotip. Ceilalţi trei, însă, erau reali. La fel de reali cât erau şi toate celelalte lucruri de aici, în orice caz. Conducătorul era un bărbat bătrân purtând cascheta de-un albastru spălăcit de la un costum al Armatei Unioniste. S-a uitat la mine cu nişte ochi pe care-i cunoşteam. Ochi pe care-i văzusem măsurându-mă pe deasupra unei măşti de oxigen.

– Mike? De ce ne-am oplit?

– E-n regulă, Ki. Ţine-ţi doar capul jos. Nu-i decât un vis. O să te trezeşti dimineaţă la tine-n pat.

– Bine.

Indivizii s-au împrăştiat de-a latul drumului, mână lângă mână, cizmă lângă cizmă, blocându-ne drumul de întoarcere la arcadă şi la Stradă. Bătrânul

Caschetă-Albastră era în mijloc. Cei de la stânga şi dreapta lui erau mai tineri, unii poate chiar de jumătate de secol. Doi dintre cei palizi, cei aproape-dar-nu-încă trecuţi de pârleaz, stăteau unul lângă celălalt la dreapta bătrânului şi m-am întrebat dacă n-aş putea pătrunde prin partea aceasta de cordon uman. Mi-am spus că nu sunt făcuţi din mai multă carne ca arătarea care bătuse în izolaţia pereţilor din pivniţă... dar dacă mă înşelam?

– Dă-o-ncoace, fiule, a spus bătrânul.

Vocea lui era şuierătoare şi implacabilă. A întins mâinile. Era Max Devore, se întorsese, căuta să capete custodia chiar şi după moarte. Şi totuşi *nu* era el. Ştiam că nu e. Planurile feţei acestui bărbat erau uşor diferite, obrajii erau mai supţi, ochii de-un albastru mai luminos.

– Cum rămâne cu *mine*? am strigat spre el, accentuând puternic ultimul cuvânt şi, în faţa dugheneiAngelinei, bărbatul cu turban (un hindus care probabil că se trăgea din Sandusky, Ohio) şi-a lăsat flautul deoparte şi a rămas pur şi simplu să se uite. Fetele-şarpe s-au oprit din dans şi s-au uitat şi ele, strecurându-şi braţele una după mijlocul celeilalte şi trăgându-se la un loc ca pentru a-şi oferi sprijin reciproc. – Cum rămâne cu *mine*, Devore? Dacă strămunicii noştri s-au căcat în aceeaşi hazna, atunci cum rămâne cu *mine*?

– Nu-s aici să-ţi răspund ţie la-ntrebări. Dă-o-ncoace.

– O iau eu, Jared, a spus unul dintre bărbaţii tineri, unul dintre aceia care erau într-adevăr *prezenţi*. S-a uitat la Devore cu un soi de zel linguşitor care m-a îngreţoşat, în mare parte pentru că ştiam

cine este: tatăl lui Bill Dean. Un bărbat care ajunsese să fie unul dintre cei mai respectați bătrâni din Castle Rock mai lipsea puțin și-i lingea cizmele lui Devore.

Nu-l judeca prea dur, a șoptit Jo. *Nu-l judeca prea dur pe nici unul dintre ei. Erau foarte tineri.*

– Nu tre' să faci nimic, a spus Devore. Vocea lui șuierătoare era iritantă; Fred Dean a părut descumpănit. – O să mi-o dea singur. Și dacă n-o s-o facă, o să i-o luăm împreună.

M-am uitat la primul bărbat din partea stângă, al treilea dintre cei care păreau complet reali, complet prezenți. Eu eram acela? Nu semăna cu mine. Era ceva ce mi se părea familiar la fața lui, dar...

– Dă-o-ncoace, irlandezule, a spus Devore. Ultima șansă.

– Nu.

Devore a aprobat din cap ca și când exact la asta se așteptase.

– Atunci o s-o luăm cu forța. Trebuie să se termine și treaba asta. Haideți, băieți.

Au pornit spre mine și, făcând asta, mi-am dat seama de cine-mi amintea cel din capăt, cel încălțat în cizme bătucite de la cățăratul în copaci și îmbrăcat în pantaloni din flanelă de tăietor de lemne: de Kenny Auster, al cărui ciobănesc va mânca prăjituri până ce va exploda. Kenny Auster, al cărui frate mai mic fusese înecat sub pompă de tatăl lor.

M-am uitat în urmă. The Red-Tops încă mai cântau. Sara râdea, scutura din șolduri cu mâinile ridicate spre cer, iar mulțimea încă bloca partea de est a drumului. În direcția aia oricum nu puteam merge. Dacă mergeam într-acolo, ajungeam să cresc o

fetiță de unul singur în primii ani ai secolului douăzeci, încercând să-mi câștig existența scriind pamflete și romane ieftine. Poate că n-ar fi fost chiar atât de rău... dar, la kilometri și ani depărtare de aici, era o femeie căreia-i va fi dor de ea. Căreia-i va fi dor, poate, de amândoi.

M-am întors și am văzut că urmăritorii aproape mă ajunseseră. Unii dintre ei mai prezenți decât ceilalți, mai însuflețiți, însă cu toții morți. Cu toții blestemați. M-am uitat la bărbatul cu păr de câlți printre ai cărui descendenți se va număra și Kenny Auster și l-am întrebat:

– Ce ai făcut? Pentru numele lui Christos, ce ați făcut, oameni buni?

A întins mâinile în față.

– Dă-o-ncoace, irlandezule. Asta-i tot ce *tu* tre' să faci. Tu și cu femeia puteți avea alții. Atâția câți o să poftiți. E tânără, o să-i scoată din ea ca sâmburii de pepene.

Eram hipnotizat, și ne-ar fi prins dacă n-ar fi fost Kyra.

– Ce se întâmplă? a strigat ea cu gura presată pe cămașa mea. Miloase ceva! Miloase ceva *atât de lău! Oh, Mike, fă-l să se-oplească!*

Și mi-am dat seama că și eu simt mirosul. Carne stricată și emanații de mlaștină. Piele plesnită și măruntaie fierte. Devore era cel mai viu dintre toți, împrăștiind aceeași atracție brută, dar puternică, pe care o simțisem în preajma strănepotului său, însă era și el la fel de mort ca toți ceilalți: apropiindu-se de mine am văzut insectele minuscule care se hrăneau în nările și la colțurile rozalii ale ochilor lui. *Totu-i moarte aici jos*, mi-am spus. *Nu mi-a*

spus asta oare chiar propria mea soție?

Și-au întins mâinile tenebroase înainte, mai întâi s-o atingă pe Ki și apoi s-o ia. Am făcut un pas în spate, m-am uitat la dreapta și am văzut alte fantome – unele ieșind prin ferestre sparte, altele alunecând prin hornuri din cărămidă. Ținând-o pe Kyra în brațe, am fugit către Casa Fantomelor.

– Prindeți-l! a urlat Jared Devore, uluit. Prindeți-l, băieți! Prindeți derbedeu'! Blestemăție!

Am urcat în pas alert scările din lemn, vag conștient că se freacă ceva moale de obrazul meu – cățelușul din pluș al lui Ki, încă strâns puternic într-una dintre mâinile ei. Am vrut să mă uit în spate să văd cât de mult se apropiaseră, dar nu am îndrăznit! Dacă mă împiedicam...

– Hei! a mugit femeia de la ghișeul cu bilete. Avea nori de păr ghimbiriu, machiaj ce părea aplicat cu o mistrie de grădinărit și nu semăna, din fericire, cu nimeni cunoscut. Nu era decât o lucrătoare la bâlci, aflată doar în trecere prin locul ăsta peste care se lăsase noaptea. Ce noroc pe ea. – Hei, domnule, tre' să cumpărați un bilet!

N-am timp, doamnă, n-am timp.

– Opriți-l! a strigat Devore. E-un derbedeu nenorocit, un hoț! Aia din brațe nu-i copila lui! Opriți-l!

Însă nimeni nu m-a oprit și am intrat într-o grabă cu Ki în brațe în întunericul Casei Fantomelor.

Dincolo de intrare se afla un pasaj de trecere atât de îngust, că a trebuit să mă întorc pe-o parte ca să pot coborî prin el. Ochi fosforescenți sclipeau spre noi din beznă. În față se auzea din ce în ce mai tare un huruit lemnos, un sunet împrăștiat dincolo de

care se auzea un zăngănit de lanț. În spatele nostru se auzea tunetul împiedicat al bocancilor cu ținte, de tăietori de lemne, urcând în grabă scările de afară. Femeia cu păr ghimbiriu striga la ei acum, le spunea că, dacă sparg ceva înăuntru, vor trebui să tragă ponoasele.

– Auziți ce vă zic, țărănoi blestemați! a strigat ea. Locu' ăla-i pentru copii, nu pentru ăi ca voi!

Huruitul era chiar înaintea noastră. Se învârtea ceva. La început, nu mi-am putut da seama ce era.

– Lasă-mă jos, Mike!

Kyra părea profund mișcată.

– Vleau să melg singulă!

Am așezat-o jos, apoi m-am uitat agitat în spate, peste umăr. Lumina puternică de la intrare era închisă de corpurile lor care încercau să se îndese prin pasaj.

– Nerozilor! a țipat Devore. Nu toți deodată! Iisuse milostive!

S-a auzit o trosnitură și cineva a strigat. M-am uitat în față chiar la timp s-o văd pe Kyra țâșnind prin butoiul care se rostogolea, ținându-și brațele depărtate pentru a-și păstra echilibrul. Incredibil, râdea.

Am urmat-o, am ajuns până la jumătatea drumului, apoi am căzut cu un bufnet.

– Hopa! a spus Kyra din partea cealaltă, apoi a chicotit când am încercat să mă ridic, am căzut din nou și-am fost rostogolit înapoi. Batista mi-a căzut din buzunarul de la piept. O pungă de bomboane cu gust de voronic a căzut dintr-altul. Am încercat să mă uit în urmă, să văd dacă reușiseră să se înțeleagă și dacă veneau. Când am făcut asta, butoiul

m-a proiectat într-un alt salt neașteptat și periculos. Acum știam cum se simt hainele într-o mașină de spălat.

M-am târât până la capătul butoiului, m-am ridicat în picioare, am luat-o pe Ki de mână și am lăsat-o să mă ducă mai adânc în Casa Fantomelor. Făcuserăm poate zece pași înainte ca albul să înflorească în jurul ei aidoma unei lalele și ea să țipe. Un animal – ceva ce semăna cu o pisică imensă – a sâsâit puternic. Adrenalina mi s-a vărsat în sânge și aproape că era s-o salt înapoi în brațe când s-a mai auzit o dată sâsâitul. Am simțit aerul cald în jurul gleznelor mele, iar rochița lui Ki s-a umflat în formă de clopot în jurul picioarelor ei. De data aceasta a râs în loc să țipe.

– Du-te, Ki! am șoptit. Repede.

Ne-am continuat drumul, lăsând supapa pentru aburi în urmă. A urmat un coridor cu oglinzi, în care ne-am reflectat mai întâi în chip de pitici îndesați și apoi în chip de ectomorfi deșirați, cu trăsături lungi și albe de vampir. A trebuit s-o împing iarăși de la spate pe Kyra; voia să se strâmbe la reflexii. În urma noastră, am auzit tăietorii de lemne cum înjură, încercând să se înțeleagă cine să treacă primul prin butoi. Îl auzeam înjurând și pe Devore, însă el nu mai părea acum atât de... ei bine, atât de *eminent*.

Am dat de-o prăjină, care ne-a proiectat pe o pernă mare din pânză. Aceasta a scos un sunet prelung de beșină când am aterizat pe ea, iar Ki a râs până ce noi lacrimi au început să-i curgă pe obraji, rostogolindu-se peste tot și dând din picioare de fericire. Am prins-o de la subsuoară și am ridicat-o.

– Nu-l ghidila pe plopliu tău fundaș, a spus, apoi a râs iarăși. Teama ei părea să fi dispărut în întregime.

Am mai străbătut un coridor îngust. Mirosea a pin proaspăt de la lemnul din care fusese construit. În spatele unuia dintre pereții aceștia, două „fantome" zăngăneau niște lanțuri la fel de mecanic ca și niște oameni care lucrează la linia de asamblare într-o fabrică de încălțăminte, discutând despre unde-și vor duce fetele în seara aceea și cine o să aducă niște „motor cu ochi roșii", orice ar fi însemnat asta. Nu mai auzeam pe nimeni în urmă. Kyra conducea încrezătoare, una dintre mâinile ei mici ținând una dintre mâinile mele mari, trăgându-mă după ea. Când am ajuns la o ușă pictată cu niște flăcări sclipitoare și însemnată cu PE AICI SPRE HADES, am împins-o absolut fără nici o ezitare. Aici, pasajul era tapetat cu mică roșie, făcându-l să semene cu o boltă cerească, împrăștiind o strălucire roșietică pe care o găseam mult prea plăcută pentru Hades.

Am continuat să mergem foarte multă vreme, iar eu mi-am dat seama că nu mai pot auzi flașneta, *bong!*-ul acela puternic al clopotului de la Încearcă-ți Puterea sau pe Sara and the Red-Tops. Și nici nu mă surprindea asta prea tare. Trebuie să fi mers o jumătate de kilometru. Cum de putea fi o Casă a Fantomelor de bâlci atât de mare?

Am ajuns atunci la trei uși, una la stânga, una la dreapta și una plasată la capătul coridorului. Pe una era pictată o tricicletă mică și roșie. Pe ușa din fața ei se afla o mașină de scris IBM verde. Desenul de pe ușa din capăt părea cumva mai vechi –

şters şi anacronic. Arăta o sanie pentru copii. *Aia-i a lui Scooter Larribee*, mi-am spus. *Aia-i cea pe care-a furat-o Devore*. Pielea de găină mi-a apărut imediat pe braţe şi pe spate.

– Ei, a spus Kyra veselă, aicea-s jucăliile noastle.

L-a ridicat pe Strickland, probabil ca să poată vedea tricicleta roşie.

– Mda, am spus. Aşa cred.

– Mulţumesc că m-ai luat de-acolo, a spus ea. Ăia elau nişte oameni fioloşi, da' mi-a plăcut casa cu stafii. Somnic uşol. Stricken îţi spune somnic uşol *şi* el.

Şi de data aceasta a părut ceva exotic – *şi* –, ca şi când era cuvântul vietnamez pentru fericire sublimă.

Înainte să pot spune ceva, ea împinsese deja uşa cu tricicleta pe ea şi a păşit înăuntru. S-a închis în urma ei şi, în acest timp, am văzut panglica de la pălăria ei. Atârna din buzunarul de la piept al salopetei pe care o purtam. M-am uitat la ea pentru o clipă, apoi am încercat clanţa uşii pe care tocmai intrase ea. N-a vrut să se răsucească şi, când am lovit cu mâna în lemnul ei, mi s-a părut că lovesc un soi de metal dur şi incredibil de dens. Am făcut un pas în spate, apoi mi-am întors capul în direcţia din care veniserăm. Nu era nimic. Tăcere totală.

Aicea-i între-timpul, mi-am spus. *Când oamenii vorbesc despre „scăpatul printre crăpături", la asta se referă. Ăsta-i locul unde se duc de fapt.*

Ai face bine s-o iei şi tu din loc, mi-a spus Jo. *Dacă nu vrei să te găseşti prins în capcană aici, poate pentru totdeauna, ai face bine s-o iei şi tu din loc.*

Am încercat clanţa uşii cu maşina de scris pictată pe ea. S-a rotit cu uşurinţă. În spatele ei era un alt coridor îngust – alţi pereţi din lemn şi din nou mirosul dulce de pin. Nu voiam să intru acolo, ceva legat de el mă făcea să mă gândesc la un sicriu lung, dar nu aveam ce altceva să fac, unde altundeva să merg. Am intrat şi uşa s-a trântit brusc în urma mea.

Christoase, mi-am spus. *Sunt în întuneric, într-un loc închis... e timpul pentru unul dintre atacurile faimoase pretutindeni ale lui Michael Noonan.*

Dar nici o chingă nu s-a prins peste pieptul meu şi, chiar dacă ritmul cardiac îmi era ridicat şi muşchii încă-mi erau stimulaţi de adrenalină, eu deţineam controlul. De asemenea, mi-am dat seama, nu era complet întuneric. Vedeam numai puţin, dar destul să întrevăd pereţii şi podeaua din scânduri. Mi-am înfăşurat la încheietura mâinii panglica de culoare albastră-închis de la pălăria lui Ki, am prins un capăt dedesubt ca să nu se desfacă. Apoi am pornit la drum.

Am mers multă vreme, coridorul cotind când la dreapta, când la stânga, parcă la întâmplare. Mă simţeam ca un microb călătorind prin intestin. Într-un sfârşit, am ajuns la două uşi din lemn, arcuite. Am rămas locului în faţa lor, întrebându-mă care era alegerea corectă şi mi-am dat seama că prin cea din stânga auzeam vag clinchetul clopoţelului lui Bunter. Am mers pe acolo şi, avansând, clopoţelul se auzea din ce în ce mai tare. La un anumit moment, clinchetului de clopoţel i s-a alăturat murmurul tunetului. Răcoarea de toamnă dispăruse din aer şi era iarăşi cald – o toropeală. M-am uitat în

jos şi am văzut că halatul şi cizmele de lucru masive dispăruseră. Purtam lenjerie termică şi şosete gâdilitoare.

Am mai ajuns de două ori la câte o răspântie şi de fiecare dată am ales intrarea dincolo de care auzeam sunând clopoţelul lui Bunter. Stând în faţa celei de-a doua perechi de uşi, am auzit o voce venind din întuneric spunând destul de inteligibil: „Nu, soţia preşedintelui n-a fost lovită. Pe ciorapi e sângele lui."

Am mers mai departe, apoi m-am oprit, când mi-am dat seama că labele picioarelor şi gleznele nu mă mai gâdilau, că pulpele nu-mi mai transpirau în izmene. Purtam boxerii în care dormeam de obicei. Am ridicat privirea şi am observat că mă aflu în sufrageria mea, că-mi croiesc cu grijă drum printre mobile, aşa cum faci pe întuneric, când te străduieşti cât de tare poţi să nu-ţi loveşti prostul ăla de deget mare. Vedeam puţin mai bine; prin ferestre intra o lumină vag lăptoasă. Am ajuns la tejgheaua care desparte sufrageria de bucătărie şi m-am uitat peste ea la ceasul-pisică. Era cinci şi cinci minute.

M-am dus la chiuvetă şi am deschis robinetul. Când am întins mâna după un pahar, am observat că la încheietura mâinii încă mai purtam panglica de la pălăria de pai a lui Ki. Am desfăşurat-o şi am aşezat-o pe tejghea între filtrul de cafea şi televizorul de bucătărie.

Apoi mi-am turnat nişte apă rece, am băut-o şi mi-am croit cu atenţie drum pe coridorul aripii de nord în strălucirea galben-palidă a luminii de veghe din baie. M-am uşurat (*uuu*-linat, am auzit-o

pe Kyra spunând), apoi am intrat în dormitor. Cearşafurile erau şifonate, însă patul nu avea aspectul orgiastic din dimineaţa de după visul cu Sara, Mattie şi Jo. De ce să-l aibă? Coborâsem din el şi făcusem o scurtă plimbare prin somn. Un vis extrem de viu cu Bâlciul Fryeburg.

Numai că asta era o prostie, şi nu doar pentru că aveam panglica albastră din mătase de la pălăria lui Ki. Nimic legat de el nu avea ceva din senzaţiile pe ţi le lasă visele când te trezeşti, cele în care ceea ce-a părut plauzibil devine imediat ridicol şi toate culorile – atât cele distincte, cât şi cele ubicue – dispar pe dată. Mi-am dus mâinile la faţă, mi le-am făcut căuş peste nas şi am inspirat adânc. Pin. Când m-am uitat, am văzut chiar şi o pată mică de răşină pe unul dintre degetele mici.

M-am aşezat pe pat, m-am gândit să dictez cele ce tocmai mi se întâmplaseră, în Memo-Scriber, după care m-am aruncat în schimb pe perne. Eram atât de obosit. Tunetul a huruit. Am închis ochii, am început să plutesc şi apoi un ţipăt a străbătut casa. A fost la fel de ascuţit ca şi gâtul unei sticle sparte. M-am ridicat în capul oaselor cu un strigăt, prinzându-mă cu mâinile de piept.

Jo fusese. N-o auzisem niciodată ţipând în felul acela în anii petrecuţi împreună, dar ştiam chiar şi aşa că ea fusese.

– Nu-i mai face nici un rău! am strigat dintr-o dată în întuneric. Oricine ai fi, te rog *nu-i mai face nici un rău!*

A strigat din nou, ca şi când cineva cu un cuţit, un cleşte sau cu un vătrai încins găsea o plăcere maliţioasă în a nu-mi face pe plac. A părut că vine

de la distanță de data aceasta, iar al treilea strigăt al ei, chiar dacă la fel de agonic ca şi primele două, a venit şi mai de departe. Se estompau, aşa cum se estompase şi plânsetul băieţelului.

A mai răzbătut din întuneric un al patrulea strigăt, apoi casa a căzut în tăcere. Fără suflu, casa respira în jurul meu. Era vie în căldura înconjurătoare, era conştientă în sunetul slab al tunetelor din zori.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Am reuşit într-un sfârşit să intru în zona de creaţie, dar n-am putut face nimic o dată ajuns acolo. Ţin un carneţel la-ndemână pentru notiţe – liste cu personaje, trimiteri la diverse pagini, cronologii – şi mi-am făcut puţin de lucru cu el, însă foaia de hârtie din IBM a rămas albă. N-am avut parte de bătăi bubuitoare de inimă, de ochi pulsatori sau de deficienţe respiratorii – n-am avut un atac de panică – altfel spus –, dar n-am avut parte nici de scris. Andy Drake, John Shackleford, Ray Garraty, frumoasa Regina Whiting... au stat toţi cu spatele la mine, refuzând să vorbească sau să se mişte. Manuscrisul şedea în locul lui obişnuit la stânga maşinii de scris, paginile fiind ţinute în loc de-o bucată frumoasă de cuarţ pe care o găsisem pe stradelă, însă nimic nu se întâmpla. Zero împuşcat.

Am recunoscut o ironie în această situaţie, poate chiar o morală. Ani la rândul am evitat problemele lumii reale, evadând în diferite Narnii[1] ale imagi-

[1]Narnia – lume magică închipuită de scriitorul american C. S. Lewis pentru seria sa de romane fantasy intitulate *Cronicile din Narnia* – n. tr.

naţiei mele. Acum, lumea reală se umpluse de tufişuri uluitoare, în unele dintre ele erau tot soiul de arătări cu dinţi, iar şifonierul din spatele meu era închis.

Kyra, scrisesem eu, încadrându-i numele într-un chenar ondulat care trebuia să reprezinte un trandafir. Sub el desenasem o felie de pâine cu o beretă aşezată strâmb pe coaja de sus. Conceptul lui Noonan de pâine prăjită. Literele L. B. erau împrejmuite cu bucle. Tricoul avea imprimat pe el o raţă schematică. Sub aceasta scrisesem *MAC MAC*. Sub *MAC MAC* scrisesem *Trebuie să-mi iau zborul „Bon Voyage"*.

Într-un alt loc al paginii scrisesem *Dean, Auster* şi *Devore*. Aceştia erau cei care-mi păruseră cei mai prezenţi, cei mai periculoşi. Fiindcă aveau descendenţi? Cu siguranţă însă că toţi cei şapte trebuie să aibă, nu? În zilele alea majoritatea familiilor erau nişte clanuri. Cu *mine* cum rămâne? întrebasem, dar Devore nu voise să-mi spună.

La ora nouă treizeci într-o dimineaţă ameţitor de caldă de duminică, nu mi se mai părea a fi un vis. Lucru care ce însemna mai exact? Că fuseseră nişte viziuni? O călătorie în timp? Şi dacă o astfel de călătorie avea un scop, care era acesta? Care era mesajul şi cine încerca să-l trimită? Mi-am amintit cu precizie ce spusesem chiar înainte să trec din visul în care umblasem în somn până la studioul lui Jo şi-mi adusesem maşina de scris în casă: *Nu cred minciunile astea*. Şi nici acum nu le credeam. Până să văd măcar o parte de adevăr, poate că era mai sigur să nu cred absolut nimic.

În capul paginii pe care mâzgăleam, am scris cu

litere foarte apăsate cuvântul **PERICOL!**, apoi l-am încercuit. De la cerc am tras o săgeată spre numele lui Kyra. De la numele ei am tras o săgeată la *Trebuie să-mi iau zborul „Bon Voyage"* şi am adăugat *MATTIE*.

Sub felia de pâine cu bereta am desenat un telefon micuţ. Deasupra lui am făcut o bulă ca-n benzile desenate în care am scris Ţ-Ţ-ŢÂRRRR! Când am terminat de făcut asta, telefonul fără fir a sunat. Era aşezat pe balustrada estacadei. Am încercuit *MATTIE* şi am ridicat receptorul.

– Mike?

Părea emoţionată. Fericită. Uşurată.

– Mda, am spus. Cum te simţi?

– Minunat! a spus, iar eu am încercuit literele L. B. din carneţel.

– M-a sunat Lindy Briggs acum zece minute – tocmai acum am terminat de vorbit cu ea. Mike, vrea să-mi dea slujba înapoi! Nu-i aşa că-i un lucru minunat?

Sigur. Şi era minunat cum avea s-o ţină în oraş. Am tăiat peste *Trebuie să-mi iau zborul „Bon Voyage"*, ştiind că Mattie nu va mai pleca. Nu acum. Şi cum i-aş putea cere aşa ceva? Mi-am spus din nou: *Dacă aş şti numai puţin mai multe...*

– Mike? Eşti...

– E foarte minunat, am spus.

Cu ochiul minţii o puteam vedea stând în bucătărie, trăgând cordonul încâlcit al telefonului printre degete, picioarele ei ţintindu-se lungi şi apetisante din pantalonii scurţi de jeans. Am văzut tricoul pe care-l purta, unul alb cu o raţă galbenă lopătând din picioare pe partea din faţă.

– Sper că Lindy a avut obrazul să pară ruşinată de ceea ce-a făcut.

Am încercuit tricoul pe care-l desenasem.

– A părut. Şi a fost destul de sinceră, încât să mă... ei bine, dezarmeze într-un fel. A spus că a vorbit Whitmore aia cu ea la începutul săptămânii trecute. A fost foarte sinceră şi la obiect, a zis Lindy. Trebuia să fiu pusă pe liber imediat. Dacă se întâmpla asta, banii, echipamentul logistic şi programele de calculator pe care le oferea Devore bibliotecii aveau să continue să vină. Dacă nu, fluxul de bunuri şi de bani avea să se oprească imediat. A spus că a trebuit să pună în balanţă binele comunităţii cu ceea ce ea ştia că e greşit... a spus că aceea a fost una dintre cele mai grele hotărâri pe care a trebuit să le ia vreodată...

– Îhî.

Pe carneţel, mâna mi s-a mişcat singură asemenea unei planşete alunecând pe o tablă Ouija, imprimând cuvintele TE ROG POT SĂ TE ROG.

– Probabil că e ceva adevăr în asta, dar Mattie... cât crezi că face *Lindy* în fiecare lună?

– Nu ştiu.

– Pun pariu că mai mult decât oricare alţi trei bibliotecari de orăşel din Maine la un loc.

În fundal, am auzit-o pe Ki:

– Pot să volbesc şi eu, Mattie? Pot să volbesc cu Mike? Te rog pot să te rog?

– Într-o clipă, iubire.

Apoi, către mine:

– Poate. Tot ce ştiu e că mi-am recăpătat slujba şi sunt gata să dau totul uitării.

Pe hârtie, am desenat o carte. Apoi am desenat o

serie de cercuri întrepătrunse între ea şi tricoul cu raţa.

– Vrea să vorbească Ki cu tine, a spus Mattie râzând. Spune că aţi fost amândoi la Bâlciul Fryeburg azi-noapte.

– Oau, vrei să spui c-am avut o întâlnire cu o fetiţă drăguţă şi că am dormit tot timpul?

– Aşa se pare. Eşti gata să-i ţii piept?

– Gata.

S-a auzit un foşnet atunci când a trecut receptorul din-tr-o mână în alta, apoi am auzit-o la celălalt capăt al firului pe Ki:

– Te-am ghidilat la Bâlci, Mike! L-am ghidilat pe plopliu meu fundaş!

– Chiar aşa? am întrebat. A fost un vis pe cinste, nu-i aşa, Ki?

A urmat o tăcere lungă la celălalt capăt al firului. Mi-o imaginam pe Mattie întrebându-se ce păţise fetiţa ei vorbăreaţă. Într-un sfârşit, Ki a spus pe-o voce ezitantă:

– Fost şi tu acolo.

Şi.

– Am văzut doamnele-şalpe... stâlpu' cu clopoţel în vâlf... am intrat în casa cu stafii... ai căzut în butoi! N-a fost un vis... nu?

Aş fi putut-o convinge că fusese, dar dintr-o dată, asta mi s-a părut o idee proastă, o idee periculoasă în felul ei. Am spus:

– Purtai o pălărie şi o rochiţă frumoasă.

– *Mda!*

Ki părea incredibil de uşurată.

– Iar *tu* pultai...

– Kyra, opreşte-te. Ascultă-mă.

S-a oprit pe dată.

– E mai bine să nu vorbeşti despre vis prea mult, cred. Cu mama ta sau cu oricine altcineva în afară de mine.

– În afală de tine.

– Da. La fel şi cu oamenii din frigider. Bine?

– Bine. Mike, a fost o tanti îmblăcată în hainele lui Mattie.

– Ştiu, am spus.

Era singură în bucătărie, eram sigur de asta, dar am întrebat-o totuşi:

– Unde-i acum Mattie?

– Udă flolile afală. Avem multe floli, cel puţin un miliald. Eu tlebuie să culăţ masa acum. Asta-i tleaba mea. Da' nu mă delanjează. Îmi place să fac culat. Am mâncat pâine plăjită. Întotdeauna mâncăm asta duminica. E delicioasă, mai ales cu silop de căpşune.

– Ştiu, am spus, trăgând o săgeată spre felia de pâine care purta beretă. Pâinea prăjită e minunată. Ki, i-ai spus lui Mattie de tanti aia îmbrăcată în rochia ei?

– Nu. Am zis că poate o s-o spelie.

Şi-a scăzut vocea.

– Unde-o că vine!

– Nu face nimic... dar noi doi avem un secret, corect?

– Da.

– Pot vorbi acum iarăşi cu Mattie?

– Bine.

Vocea i s-a îndepărtat puţin.

– Mami-tami, Mike vlea să volbească cu tine.

Apoi a revenit:

– O să ne faci o vilzită azi? Am putea să mai facem un picnic.

– Nu astăzi, Ki. Am de lucru.

– Mattie nu lucrează niciodată duminica.

– Ei bine, când scriu o carte, scriu în fiecare zi. Trebuie să fac asta, altfel uit povestea. Poate facem un picnic marţi, însă. Un picnic cu grătare la voi acasă.

– E mult până malţi?

– Nu foarte mult. E poimâine.

– Îţi ia mult să sclii o calte?

– Multişor.

Am auzit-o pe Mattie spunându-i lui Ki să-i dea receptorul.

– Ţi-l dau, numai o secundă. Mike?

– Aici sunt, Ki.

– Te iubesc.

Am fost în acelaşi timp mişcat şi îngrozit. Pentru o clipă am fost sigur că mi se va pune un nod în gât, aşa cum mă prindeau de piept chingile când încercam să scriu. Apoi mi s-a curăţat şi am spus:

– Şi eu te iubesc, Ki.

– Ţi-o dau pe Mattie.

S-a auzit iar foşnetul receptorului trecând dintr-o mână în alta, apoi Mattie a spus:

– Ţi-a împrospătat asta amintirea întâlnirii pe care ai avut-o cu fiica mea, domnule?

– Păi, am spus, în mod sigur i-a împrospătat-o pe a ei.

Exista o legătură între Mattie şi mine, dar nu ajungea chiar până aici – eram sigur de asta.

Râdea. Îmi plăcea starea pe care părea că o are în dimineaţa aceasta şi nu voiam s-o întristez...

însă nu voiam nici ca ea să confunde linia albă din mijlocul drumului cu firul de echilibristică.

– Mattie, trebuie să fii în continuare atentă, bine? Doar pentru că ți-a dat Lindy Briggs slujba înapoi nu înseamnă că toți oamenii din oraș îți sunt brusc prieteni.

– Știu asta, a spus.

M-am gândit din nou s-o întreb dacă ar vrea să vină cu Ki la Derry pentru o vreme – puteau locui în casa mea, puteau rămâne toată vara dacă atâta le va lua lucrurilor să se întoarcă la normal aici. Știam însă că nu avea să fie de acord. Când venise vorba să accepte oferta mea cu avocatul bine școlit de la New York, nu avusese de ales. În privința asta, avea. Sau credea că are, iar eu cum o puteam face să se răzgândească? Nu dețineam nimic logic, nimic care să se lege; tot ce aveam în momentul de față era o siluetă neagră, vagă, ceva zăcând la vreo douăzeci și trei de centimetri sub un strat de gheață opacizată de zăpadă.

– Vreau să ai grijă la doi bărbați în special, am spus. Unul este Bill Dean. Celălalt este Kenny Auster. El e cel...

– ... cu câinele ăla mare care poartă bandană la gât. El...

– Ăla-i Afinuță! a strigat Ki de la o distanță medie. Afinuță m-a lins pe față!

– Du-te afară și joacă-te, iubire, a spus Mattie.

– Culăț masa.

– Poți s-o cureți mai târziu. Acum du-te afară.

A urmat o pauză cât a urmărit-o pe Ki ieșind afară, luându-l pe Strickland cu ea. Deși copilul ieșise din rulotă, Mattie a vorbit tot pe vocea scăzută a

cuiva care nu vrea să fie auzit.

– Încerci să mă sperii?

– Nu, am răspuns, în timp ce trasam mai multe cercuri în jurul cuvântului **PERICOL**. Dar vreau să ai mare grijă. S-ar putea ca Bill și Kenny să fi fost în echipa lui Devore, la fel ca Footman și Osgood. Nu mă întreba de ce cred asta, fiindcă nu am nici un răspuns satisfăcător. Nu-i decât un sentiment, dar de când m-am întors pe TR, sentimentele mele sunt altfel și am început să țin cont de ele.

– Ce vrei să spui?

– Porți cumva un tricou cu o rață pe el?

– De unde știi asta? Ți-a spus Ki?

– Și-a luat cumva cu ea cățelușul ăla de pluș din Happy Meal acum când a plecat?

O pauză lungă. Într-un sfârșit, a spus: „Dumnezeule", pe o voce atât de joasă, că de-abia am auzit-o. Apoi, din nou:

– De unde...

– Nu *știu* de unde. Nu știu dacă mai ești încă într-o... situație rea, sau de ce ai mai fi, dar simt că ești. Simt că amândouă sunteți.

Aș fi putut spune și altceva, însă mă temeam că va crede că am deraiat complet.

– E *mort*! a izbucnit ea. Bătrânul e *mort*! De ce nu ne poate lăsa în pace?

– Poate că v-a lăsat. Poate că mă înșel în privința asta. Dar nu strică să ai grijă, nu?

– Nu, a spus. De obicei, asta-i adevărat.

– De obicei?

– De ce nu vii să mă vezi, Mike? Poate că am putea merge și *noi* la Bâlci împreună.

– Poate c-o să mergem în toamna asta. Toți trei.

– Mi-ar face plăcere.

– Între timp, eu o să mă gândesc la cheie.

– Gândirea e doar jumătate din problema pe care o ai, Mike, a spus ea şi a râs din nou. Un râset plin de regret, mi s-a părut mie. Şi am înţeles la ce se referea. Ce nu părea să înţeleagă era însă că simţirea e cealaltă jumătate. E-un leagăn şi, într-un sfârşit, cred că ne învârte pe aproape toţi până la moarte.

Am muncit pentru o vreme, apoi am dus IBM-ul înapoi în casă şi am lăsat manuscrisul pe el. Terminasem cu el, cel puţin pentru moment. Gata cu căutatul drumului înapoi spre dulap; gata cu Andy Drake şi cu John Shackleford până ce terminam cu treaba asta. Şi, îmbrăcându-mă cu pantaloni lungi şi cămaşă cu nasturi pentru prima dată în ceea ce mi se păreau săptămâni la rând, mi-am dat seama că poate ceva – o forţă – încercase să mă sedeze cu povestea pe care o spuneam. Cu abilitatea de-a munci din nou. Avea logică; munca a fost dintotdeauna drogul meu liber ales, chiar mai eficientă ca alcoolul sau pastilele de Mellaril pe care încă le mai ţin în dulăpiorul cu medicamente din baie. Sau poate că munca n-a fost decât sistemul de livrare, acul hipodermic înăuntrul căruia se aflau toate visele visătoare. Poate că adevăratul drog era zona. Faptul de-a fi în zonă. Simt energia, îi auzi uneori pe jucătorii de baschet spunând. Eram în zonă şi simţeam şi eu energia.

Am apucat cheile Chevrolet-ului de pe tejghea, uitându-mă în acelaşi timp la uşa frigiderului. Magneţii erau iarăşi în cerc. În mijloc se afla un

mesaj pe care-l mai văzusem, un mesaj care acum era cât se poate de inteligibil, graţie literelor de Magnabet suplimentare:

ajută mattie

– Fac tot ce pot, am spus şi am ieşit afară.

La cinci kilometri nord pe Route 68 – pe acolo te afli deja pe partea din ea care era cunoscută sub numele de Castle Rock Road – se află o seră care are şi un magazin în faţă. Slips 'n Greens se cheamă, iar Jo avea obiceiul să-şi petreacă o bună parte de timp acolo, cumpărând provizii de grădinărit sau pur şi simplu flecărind cu cele două femei care conduceau afacerea. Una dintre ele era Helen Auster, soţia lui Kenny.

Am cotit într-acolo pe la ora zece în acea dimineaţă de duminică (era deschis, bineînţeles; în timpul sezonului turistic aproape toţi proprietarii de magazine din Maine devin păgâni) şi am parcat lângă Beamer-ul cu plăcuţe de înmatriculare de New York. Am rămas pe loc destul timp cât să aud prognoza meteo de la radio – continua să fie cald şi aer umed pentru următoarele patruzeci şi opt de ore cel puţin – şi apoi am coborât. O femeie îmbrăcată în costum de baie, eşarfă şi pălărie de soare galbenă a ieşit din magazin cu o pungă plină cu muşchi de turbă în braţe. Mi-a oferit un zâmbet subţire. I-am răspuns cu o dobândă de optsprezece la sută. Era din New York, iar asta însemna că nu e o marţiană.

În magazin era chiar mai cald şi mai umed ca în

aerul alb de dimineață de afară. Lila Proulx, coproprietara, vorbea la telefon. Lângă aparatul de marcat era un ventilator mic și femeia stătea chiar în fața lui, scuturând partea din față a bluzei ei fără mâneci. M-a observat și mi-a fluturat degetele într-un salut. Eu le-am fluturat pe ale mele, simțindumă altcineva. Cu sau fără muncă, încă hălăduiam prin zonă. Încă simțeam energia.

Am făcut ocolul magazinului, luând câteva lucruri aproape la întâmplare, uitându-mă la Lila cu coada ochiului și așteptând să termine de vorbit la telefon, ca să pot discuta cu ea... și în tot acest timp, propriul meu hiperdrive continua să zumzăie blând. Într-un sfârșit, a închis receptorul și a venit la tejghea.

– Michael Noonan, ce încântare ești pentru ochii triști! a spus și a început să-mi înregistreze cumpărăturile. Mi-a părut îngrozitor de rău să aud de Johanna. Trebuie s-o spun p-aia dreaptă. Jo a fost o scumpă.

– Mulțumesc, Lila.

– Cu plăcere. Nu tre' să mai spui nici despre asta, dar cu un asemenea lucru e mai bine să n-o dai cotită. Întotdeauna am crezut asta, întotdeauna o s-o cred. N-o da cotită. Vrei să te-ocupi puțin de grădinărit, nu?

V'ei s' t'-ocup-'uțin de grădin'rit, no?

– Dacă se mai răcorește puțin.

– Aha! Nu-i așa că-i de pomină?

Și-a scuturat iarăși gulerul bluzei să-mi arate cât e de pomină, apoi a arătat cu degetul spre una dintre cumpărăturile mele.

– Vrei să-ți pun asta într-o altă pungă? Mereu

precaut, niciodată neplăcut, ăsta-i motou' meu.

Am aprobat din cap, apoi m-am uitat la micuța tablă neagră sprijinită de tejghea. AFINE PROASPETE, spunea mesajul scris cu creta. A SOSIT RECOLTA!

– Iau și o jumătate de kilogram de afine, am spus. Atâta vreme cât nu-s de vineri. Mă pot lipsi de alea de vineri.

A aprobat viguros din cap, ca și când ar fi spus că știa al naibii de bine că mă puteam lipsi.

– Astea-or fost pe tufiș ieri. Îs de-ajuns de proaspete pentru tine?

– Bune ca aurul, am spus. Afină-i numele câinelui lui Kenny, nu-i așa?

– Nu-i așa că-i comic? Dumnezeule, ador un câine mare, dacă-i bine crescut.

S-a întors, a luat o jumătate de kilogram de afine din frigiderul ei mic și le-a pus într-o pungă, separat.

– Unde-i Helen? am întrebat. Are zi liberă?

– Ea, niciodată, a spus Lila. Dacă-i în oraș, n-o poți scoate din locu' ăsta decât cu ciomagu'. Ea, cu Kenny și copiii s-au dus în Taxachusetts. Ei și familia fratelui ei se-întâlnesc și închiriază o cabană pe malu' mării pentru două săptămâni în fiecare vară. Au mers cu toții. Bătrânu' Afină, el o să fugă după pescărușii pân-o să cadă de oboseală.

A râs – a fost un râset puternic și din suflet. M-a dus cu gândul la Sara Tidwell. Sau poate că de vină a fost felul în care s-a uitat la mine. Nu era pic de râs în ochii ei. Erau mici și meditativi, de-o curiozitate rece.

Vrei să-ncetezi, pentru numele lui Christos? mi-am spus. *N-au cum să fie implicați toți, Mike!*

Chiar nu puteau, însă? Chiar *există* ceva numit conştiinţă comunitară – oricine se-ndoieşte de asta n-a fost niciodată la o întâlnire orăşenească în Noua Anglie. Unde există un conştient, nu e oare foarte posibil să existe şi un subconştient? Iar dacă eu şi cu Kyra puteam face vechiul truc al minţilor alipite, chiar nu puteau şi alţi oameni din TR-90 s-o facă, poate chiar fără s-o ştie? Împărţeam cu toţii acelaşi aer şi pământ; împărţeam lacul şi pânza freatică ce zace sub tot şi toate, o apă înmormântată ce are gust de roci şi minerale. Împărţeam şi Strada, locul acela unde căţeluşii blânzi şi câinii răi umblă umăr la umăr.

Pornind spre ieşire cu marfa cumpărată, aranjată într-o plasă din pânză, Lila a spus:

– Ce păcat de Royce Merrill. Ai auzit?

– Nu, am spus.

– A căzut pe scările pivniţei ieri dimineaţă. Ce căuta un om de vârsta lui pe nişte scări atât de abrupte mă depăşeşte, da' presupun că, o dată ce ajungi la vârsta lui, ai motivele tale pentru care faci tot soiul de lucruri.

E mort? am fost tentat să întreb, apoi am reformulat. Nu acesta era felul în care se puneau întrebările pe TR.

– A trecut?

– Nu încă. Salvarea din Motton l-a dus la Spitalul General al Districtului Castle. E în comă.

Cumă, a spus ea.

– Nu cred c-o să-şi revină vreodată, sărmanu' de el. O dată cu el moare o bucată de istorie.

– Bănuiesc că ai dreptate.

Regulă-n ciuperci, mi-am spus.

– Are vreun copil?

– Nu. Au fost Merrill-i pe TR vreme de aproape două sute de ani; unu' a murit la Cemetery Ridge. Da' toate familiile vechi încep acum să dispară. Să ai o zi frumoasă, Mike.

Am urcat în Chevy, am aşezat plasa cu cumpărături în scaunul din dreapta, apoi am rămas locului o clipă, dându-i timp aerului condiţionat să-mi arunce aer rece pe faţă şi pe gât. Kenny Auster era în Taxachusetts. Asta era bine. Era cu un pas în direcţia potrivită.

Dar mai era totuşi îngrijitorul meu.

– Bill nu-i aici, a spus Yvette.

Stătea în uşă, blocând-o cât de bine putea (nu ai ce face altceva în sensul ăsta când măsori un metru şaizeci şi cântăreşti vreo patruzeci şi cinci de kilograme), studiindu-mă cu privirea sfredelitoare a unui bodyguard de club de noapte care nu-l mai lasă să intre înapoi pe un beţiv care-a mai fost deja aruncat o dată în stradă.

Mă aflam pe veranda casei cu fronton în cel mai pur stil Cape Cod care se află pe culmea dealului Peabody cu faţa către toată întinderea New Hampshire-ului şi către curtea din spate a Vermont-ului. Şoproanele cu unelte ale lui Bill erau aliniate la stânga casei, toate vopsite în aceeaşi nuanţă de gri, fiecare având propriul lui semn: FIRMA DE ÎNTREŢINERE DEAN, Nr. 1, Nr. 2 şi Nr. 3. În faţa lui Nr. 2 era parcat Dodge Ram-ul lui Bill. M-am uitat la el, apoi iar la Yvette. Buzele i s-au strâns puţin mai tare. Încă un pic şi mi-am spus că vor dispărea complet.

– S-a dus la North Conway cu Butch Wiggins, a spus. S-au dus cu maşina lui Butch. Să aducă...

– Nu-i nevoie să minţi pentru mine, scumpa mea, a spus Bill din spatele ei.

Încă mai era peste o oră până la prânz, şi era şi Ziua Domnului pe deasupra, însă niciodată nu auzisem un om care să pară mai obosit. S-a împleticit pe coridor şi, când a ieşit dintre umbre şi a ajuns la lumină – soarele răzbise în sfârşit prin întunecime –, am observat că acum îşi arăta vârsta. Îşi arăta fiecare an şi poate încă zece pe deasupra. Era îmbrăcat în obişnuiţii lui pantaloni şi cămaşă kaki – Bill Dean avea să fie până la moarte un purtător de haine de lucru –, însă umerii lui păreau căzuţi, aproape dislocaţi, de parcă ar fi cărat găleţi prea grele pentru el vreme de-o săptămână încheiată. Începuse într-un târziu să-i îmbătrânească şi lui chipul, un ceva indefinibil care face ca ochii să arate prea mari, maxilarul prea proeminent, gura puţin cam moale. Arăta bătrân. Şi nu avea nici un copil care să ducă mai departe afacerea de familie; toate familiile vechi încep să dispară, spusese Lila Proulx. Şi poate că ăsta era un lucru bun.

– Bill..., a început ea, dar el a ridicat una dintre mâinile lui mari s-o oprească. Vârfurile bătătorite ale degetelor i-au tremurat uşor.

– Du-te-o ţără-n bucătărie, i-a spus. Tre' să vorbesc cu *compadre*-al meu de-aici. N-o să dureze mult.

Yvette s-a uitat la el şi, când s-a uitat înapoi la mine, chiar ajunsese să nu mai aibă absolut nici urmă de buze. Nu mai era decât o linie neagră acolo unde fuseseră ele, asemenea unui marcaj făcut cu

creionul. Am observat cu o limpezime necruţătoare că mă ura.

– Să nu-l osteneşti, mi-a spus mie. N-a dormit deloc. Din cauza căldurii.

S-a dus pe coridor încolo, cu spatele ţeapăn şi cu umerii ridicaţi, dispărând în umbrele care probabil că erau răcoroase. Întotdeauna pare că e mai răcoare în casele bătrânilor, aţi observat asta?

Bill a ieşit pe verandă şi şi-a vârât mâinile lui mari în buzunarele pantalonilor fără să se arate dispus să ne strângem palmele înainte.

– N-am nimic să-ţi zic. Eu şi cu tine suntem chit.

– De ce, Bill? De ce suntem chit?

S-a uitat spre vest, unde dealurile urcau în ceaţa arzândă a verii, dispărând în ea înainte să poată deveni munţi, şi n-a spus nimic.

– Încerc s-o ajut pe femeia aia tânără.

Mi-a aruncat o privire din coada ochilor, pe care am citit-o destul de uşor.

– Aha. Te-ajuţi să-i intri-n pantaloni. Văd tot soiu' de bărbaţi venind aici de la New York şi New Jersey cu fete tinere. Pentru un week-end de plajă vara, pentru unul de schi iarna, nu contează. Bărbaţii care merg cu fete de vârsta aia arată întotdeauna la fel, le iese limba din gură chiar şi-atunci când ţin gura închisă. Aşa arăţi şi tu acuma.

M-am simţit atât furios, cât şi ruşinat, dar am rezistat pornirii de-a merge pe acea pantă. Asta-şi dorea el.

– Ce s-a întâmplat aici? l-am întrebat. Ce i-au făcut taţii şi bunicii şi străbunicii voştri lui Sara Tidwell şi familiei ei? Nu i-aţi transmutat doar, nu? Spune-mi te rog!

– N-a fost nevoie, a spus Bill, uitându-se pe lângă mine la dealuri. Ochii lui erau aproape umezi de lacrimi, dar maxilarul lui era serios şi nemişcat. – S-au mutat singuri. N-a existat niciodată un negrotei pe care să nu-l mănânce tălpile, aşa obişnuia să spună tata.

– Cine-a întins cursa care l-a omorât pe fiul lui Son Tidwell? Tatăl tău, Bill? Fred?

Ochii i s-au mişcat; maxilarul nici măcar un milimetru.

– Nu şt'u despre ce vorbeşti.

– Îl aud mereu plângând în casă. Ai idee cum e să auzi un copil mort plângând în casă la tine? *Un nemernic l-a prins într-o capcană ca pe-o nevăstuică, iar eu îl aud plângând în blestemata mea de casă!*

– O să ai nevoie de-un nou îngrijitor, a spus Bill. Nu te mai pot servi. Nu mai vreau. Ce vreau e să pleci de pe veranda mea.

– Ce se întâmplă? Ajută-mă, pentru numele lui Christos.

– O să te-ajut cu vârfu' papucilor dacă nu pleci singur.

M-am mai uitat la el o clipă, observându-i ochii umezi şi maxilarul ferm, natura împărţită care i se citea pe chip.

– Mi-am pierdut soţia, bastard bătrân ce eşti, am spus. Femeia pe care ai pretins că ai iubit-o.

Acum, maxilarul i s-a mişcat în sfârşit. S-a uitat la mine cu mirare şi durere.

– Aia nu s-a-ntâmplat *aici*, a spus. Aia n-a avut nimic de-a face cu *aici*. Era plecată de pe TR fiindcă... ei bine, tre' să fi avut motivele ei să fie

plecată de pe TR... da' n-a avut decât o comoţie. S-ar fi putut întâmpla oriunde. *Oriunde.*

– Nu cred asta. Şi nu cred că tu o crezi. *Ceva a urmat-o înapoi în Derry*, poate pentru că era însărcinată...

Ochii lui Bill s-au căscat. I-am dat ocazia să spună ceva, dar n-a primit-o.

– ... sau poate doar fiindcă ştia prea multe.

– A avut o comoţie.

Vocea lui Bill era destul de stăpânită.

– Am citit eu însumi necrologu'. A avut o blestemată de *comoţie*.

– Ce-a aflat? Spune-mi, Bill. Te rog.

A urmat o pauză lungă. Până să se încheie, mi-am permis luxul să cred că e posibil să-i fi spart linia de apărare.

– Nu mai am decât un singur lucru să-ţi zic, Mike: stai deoparte. Pentru binele sufletului tău nemuritor, stai deoparte şi lasă lucrurile să meargă după placul lor. O s-o facă fie că vrei tu, fie că nu. Râu' ăsta aproape c-a ajuns la vărsarea în mare; n-o să se lase îndiguit de cei de teapa ta. Stai deoparte. Pentru numele lui Christos.

Îţi pasă de sufletul tău, domnule Noonan? De fluturele lui Dumnezeu prins într-un cocon de carne ce va puţi curând ca a mea?

Bill s-a întors şi s-a îndreptat spre uşa casei lui, călcâiele bocancilor lui de lucru bocănind pe scândurile vopsite.

– Păstrează distanţa faţă de Mattie şi Ki, a spus. Dacă te-apropii numa' de rulota aia...

S-a întors spre mine şi lumina ceţoasă a soarelui a licărit pe ridurile de sub ochii lui. Şi-a scos o

batistă din buzunarul de la spate şi şi-a şters cu ea obrajii.

– N-o să ies din casa asta. Îmi doresc pe Dumnezeu să nu mă fi-ntors deloc din vacanţă, dar am făcut-o – în mare datorită ţie, Mike. Alea două de pe Wasp Hill n-au de ce se teme de mine. Nu, nu de *mine*.

A intrat şi a închis uşa în urma lui. Am rămas acolo nemişcat, uitându-mă la ea, simţindu-mă ireal – cu siguranţă n-a fost posibil să am o asemenea discuţie cu Bill Dean, nu? Cu Bill, cel care îmi reproşase că nu-i lăsasem pe oamenii de-aici să împartă cu mine – şi poate să-mi uşureze – durerea pierderii lui Jo, cu Bill, cel care mă primise la venire cu atâta căldură?

Apoi am auzit un *clic*. Poate că nu-şi încuiase uşa niciodată în viaţă când era acasă, dar acum o făcuse. *Clic*-ul s-a auzit foarte clar în aerul nemişcat de iulie. Mi-a spus tot ce trebuia să ştiu despre lunga mea prietenie cu Bill Dean. M-am întors şi am mers înapoi la maşină, ţinându-mi privirea în pământ. Şi nu m-am întors nici când am auzit o fereastră ridicându-se în spatele meu.

– Să nu te-ntorci niciodată aici, bastard de la oraş ce eşti! a strigat Yvette peste curtea sufocată de căldură. I-ai frânt inima! Să nu te-ntorci niciodată! Niciodată! *Niciodată!*

– Te rog, a spus doamna M. Nu-mi mai pune alte întrebări, Mike. Nu-mi permit să ajung pe lista neagră a lui Bill Dean, nu mai mult decât îşi permitea mama să ajungă pe a lui Normal Auster sau a lui Fred Dean.

Am trecut receptorul la cealaltă ureche.

– Tot ce vreau să ştiu e...

– În partea asta de lume, îngrijitorii conduc aproape întreg spectacolu'. Dacă ei îi spun unui tip care-şi petrece aici vara c-ar trebui s-angajeze tâmplaru' sau electricianu' ăla, păi, atunci p-ăla-l angajează. Sau, dacă un îngrijitor zice că ăla ar trebui concediat, pentru că nu face treabă bună, ăla-i concediat imediat. Sau *aia*. Fiindcă ce se aplică o dată pentru instalatori şi grădinari şi electricieni, întotdeauna se-aplică dublu pentru menajere. Dacă vrei să fii recomandată – şi să *rămâi* recomandată – tre' să te vadă cu ochi buni oameni precum Fred şi Bill Dean, sau Normal şi Kenny Auster. Nu înţelegeţi ce vreau să spun?

Aproape că mă implora.

– Când a aflat Bill că v-am zis despre ce i-a făcut Normal Auster lu' Kerry, oooo, a fost atât de nervos pe mine.

– Fratele lui Kenny Auster – cel pe care Normal l-a înecat sub pompă –, numele lui era Kerry?

– Aha. Am cunoscut mulţi oameni care-şi botează copiii la fel, li se pare că-i drăguţ. Ei, am fost la şcoală cu un frate şi-o soră care se chemau Roland şi Rolanda Therriault, cred că Roland e-n Manchester acu', iar Rolanda s-a măritat cu băiatu' ăla din...

– Brenda, răspunde-mi la o singură întrebare. N-o să zic nimănui. Te rog?

Am aşteptat cu respiraţia tăiată să aud clicul atunci când va pune receptorul înapoi în furcă. În schimb, a rostit două cuvinte pe-o voce moale, aproape plină de regret.

– Care este?

– Cine a fost Carla Dean?

Am mai aşteptat o altă pauză lungă, mâna mea jucându-se cu panglica ce se desprinsese din pălăria de pai de început de secol a lui Ki.

– Să nu spuneţi la nimeni că v-am zis ceva, a vorbit ea într-un târziu.

– N-o să spun.

– Carla a fost sora geamănă a lui Bill Dean. A murit acum vreo şaizeci şi cinci de ani, în timpul incendiilor.

Incendiile despre care Bill susţinuse că fuseseră pornite de bunicul lui Ki – cadoul lui de despărţire de TR.

– Nu ştiu precis cum s-a întâmplat. Bill nu vorbeşte niciodată de asta. Dacă-i spuneţi că v-am zis, n-o să mai fac niciodată un pat în TR. O să aibă el grijă de asta.

Apoi, pe-o voce lipsită de speranţă, a spus:

– S-ar putea să ştie oricum.

Bazându-mă pe propriile mele experienţe şi presupuneri, mi-am spus că s-ar putea să aibă dreptate cu asta. Dar, chiar şi dacă avea, va primi un cec de la mine în fiecare lună a vieţii ei lucrătoare. N-aveam de gând să-i spun asta la telefon, însă în mod sigur i-ar fi speriat sufletul ei de yankeu. În schimb, i-am mulţumit, am asigurat-o de discreţia mea şi am închis.

Am rămas aşezat la masă încă o clipă, holbându-mă apatic la Bunter, apoi am spus:

– Cine-i aici?

Nici un răspuns.

– Haide, am spus. Nu fi timid. Hai să mergem în

jos nouăsprezece sau nouăzeci şi doi. Mai bine chiar, hai să vorbim.

Tot nici un răspuns. Nici măcar un tremur al clopoţelului din jurul gâtului elanului împăiat. Am tras cu ochiul la notiţele mâzgălite pe care le-am luat cât vorbisem cu fratele lui Jo şi le-am tras spre mine. Pusesem *Kia, Kyra, Kito* şi *Carla* într-un chenar. Acum am tăiat peste linia de jos a chenarului şi am adăugat la listă numele *Kerry. Am cunoscut mulţi oameni care-şi botează copiii la fel*, spusese doamna M. *Li se pare că-i drăguţ.*

Mie nu mi se părea drăguţ; mie mi se părea înfiorător.

Mi-am dat seama că cel puţin doi dintre aceşti omonimi se înecaseră – Kerry Auster sub o pompă, Kia Noonan în corpul mamei sale muribunde când nu era mai mare decât o sămânţă de floarea-soarelui. Iar eu văzusem în lac fantoma unui al treilea copil înecat. Kito? Kito să fi fost acela? Sau Kito era cel care murise de septicemie?

Îşi botează copiii la fel, şi li se pare ce-i drăguţ.

Câţi copii cu nume asemănătoare fuseseră la început? Câţi mai rămăseseră? Mi-am spus că răspunsul la prima întrebare nu contează şi că la a doua îl ştiam deja. *Râul ăsta aproape c-a ajuns la vărsarea în mare,* spusese Bill.

Carla, Kerry, Kito, Kia... toţi muriseră. Nu mai rămăsese decât Kyra Devore.

M-am ridicat atât de repede şi de brusc, că mi-am aruncat scaunul pe spate. Trăncăneala răsunând în linişte m-a făcut să ţip. Plecam, şi asta chiar acum. Gata cu telefoanele, gata cu joaca de-a Andy Drake, detectivul particular, gata cu

depozițiile și cu peștitul ferit al domniței cuceritoare. Ar fi trebuit să-mi urmez instinctele și să plec dracului de-aici chiar în acea primă noapte. Ei bine, plecam acum, trebuia doar să urc în Chevy și să-mi duc curu' înapoi în Der...

Clopoțelul lui Bunter a zăngănit furios. M-am întors și l-am văzut săltând în jurul gâtului lui ca și lovit de-o mână pe care n-o puteam vedea. Ușa batantă ce dădea spre estacadă a început să se deschidă și să se trântească la loc precum ceva prins de-o pulie. Colecția de rebusuri *Chestii grele* de pe măsuța de la capătul sofalei și ghidul tv s-au deschis, iar paginile au început să le fluture. S-au auzit o serie de bocănituri pe podea, de parcă ceva enorm s-ar fi târât cu viteză spre mine, lovind cu pumnii în drum.

Un curent de aer – nu răcoros, ci cald, asemenea curentului de aer produs de-un metrou într-o seară de vară – m-a lovit, trecând pe lângă mine. În el am auzit o voce ciudată care părea că spune *Pa-PA, pa-Pa, pa-Pa*, ca pentru a-mi ura drum bun spre casă. Apoi, când am ajuns să-mi dau seama că vocea spunea de fapt *Ki-Ki, Ki-Ki, Ki-Ki*, ceva m-a lovit și m-a împins cu violență înainte. Mi s-a părut a fi un pumn mare și moale. M-am apucat energic de masă, prizându-mă cu unghiile să rămân în picioare, răsturnând stativul cu solnița și piperniță, suportul pentru șervețele, micuța vază pe care doamna M. o umpluse cu margarete. Vaza s-a rostogolit de pe masă și s-a spart. Televizorul din bucătărie s-a deschis, cine știe ce politician care discuta despre inflație avea iarăși dreptul la cuvânt. S-a pornit CD player-ul, înecându-l pe politician;

erau cei de la Rolling Stones cântând o preluare de-a Sarei Tidwell, „I Regret You, Baby". La etaj, s-a declanșat o alarmă antiincendiu, apoi o alta, apoi o a treia. Li s-a alăturat o clipă mai târziu țiuitul melodios al alarmei de la Chevy. Întreaga lume era o cacofonie de sunete.

Ceva cald și moale m-a prins de încheietura mâinii. Mâna mi-a fost aruncată în față precum un piston și trântită pe carnețel. Am privit-o cum se luptă stângaci să ajungă la o pagină albă, apoi cum apucă creionul de lângă. L-am apucat ca pe-un pumnal și apoi cineva a scris cu el, nu conducându-mi mâna, ci *violând-o*. Mâna s-a mișcat încet la început, aproape orbește, apoi a prins viteză, până ce a început să zburde, aproape pătrunzând prin hârtie:

ajut-o nu pleca ajut-o
nu pleca ajut-o ajut
nu nu iubire te rog nu
pleca ajut-o ajut-o
ajut-o

Aproape am ajuns la capătul paginii, când s-a coborât iarăși răceala, răceala aceea exterioară care semăna cu zloata de ianuarie, încrețindu-mi pielea și întărindu-mi mucozitățile din nas și scoțându-mi două guri tremurate de aburi. Mâna mi s-a strâns și creionul s-a rupt în două. În spatele meu, clopoțelul lui Bunter a mai scos un clinchet convulsiv fioros înainte să fie redus la tăcere. Tot din spatele meu s-au auzit două pocnete ciudate, ca

sunetul dopurilor fiind scoase din gâtul sticlelor de şampanie. Apoi s-a terminat. Orice ar fi fost sau oricât de mulţi fuseseră *ei*, se terminase. Eram singur din nou.

Am închis CD player-ul chiar atunci când Mick şi Keith au trecut la versiunea unui băiat alb a Lupului Urlător, apoi am fugit sus la etaj şi am apăsat repede butoanele de resetare ale detectorilor de fum. M-am aplecat, dacă tot eram acolo, pe fereastra dormitorului cel mare pentru oaspeţi, am îndreptat apoi telecomanda de pe inelul cu chei spre Chevrolet şi am apăsat butonul de pe ea. Alarma s-a oprit imediat.

Acum că dispăruseră toate zgomotele astea, puteam auzi televizorul vorbind de unul singur în bucătărie. Am coborât, l-am închis, apoi am înlemnit cu mâna pe butonul OFF, uitându-mă la enervantul ceas-pisică al lui Jo. Coada lui încetase în sfârşit să se legene, iar ochii lui mari din plastic zăceau pe podea. Îi căzuseră de-a dreptul din cap.

Am mers să-mi iau cina la Village Cafe, luând ediţia de duminică a *Telegram*-ului din stativ (**MAGNATUL CALCULATOARELOR DEVORE A MURIT ÎN ORAŞUL DIN VESTUL MAINE-ULUI, ÎN CARE A CRESCUT**, spunea titlul de pe prima pagină) înainte să mă aşez la tejghea. Fotografia ce însoţea articolul era un instantaneu de studio în care Max Devore arăta de vreo treizeci de ani. Zâmbea. Mulţi oameni fac lucrul ăsta cât se poate de natural. Pe faţa lui Devore, zâmbetul părea un soi de îndemânare dobândită.

Am comandat fasolea care rămăsese de la cina pe bază de fasole pe care Buddy Jellison o organiza în fiecare seară de sâmbătă. Tata nu se prea dădea în vânt după aforisme – în familia mea, responsabilă cu înţelepciunea de viaţă era mama –, dar când încălzea în cuptor duminica după-amiaza mâncarea rămasă de sâmbătă seara, spunea mereu că fasolea şi tocăniţa din carne de vită sunt mai bune a doua zi. Cred că era valabilă. O altă bucată de înţelepciune părintească pe care-mi amintesc să mi-o fi dat este că trebuie să te speli întotdeauna pe mâni după ce te caci într-o staţie de autobuz.

Cât am citit articolul despre Devore, Audrey a venit la mine şi mi-a spus că Royce Merrill a murit fără să-şi recapete cunoştinţa. Înmormântarea va avea loc marţi după-amiaza la Biserica Îndurării Baptiste, a spus ea. Majoritatea localnicilor vor fi acolo, cei mai mulţi doar s-o vadă pe Ila Meserve primind bastonul *Boston Post*. Credeam că pot veni şi eu? Nu, am spus, probabil nu. Mi-am spus că e mai prudent să nu adaug că în vreme ce înmormântarea lui Royce se va desfăşura puţin mai încolo, cel mai probabil, eu voi participa la o petrecere de victorie la rulota lui Mattie Devore.

Valul obişnuit al clienţilor dintr-o după-amiază târzie de duminică a venit şi a plecat cât am mâncat eu, oameni care şi-au comandat burgeri, oameni care şi-au comandat fasole, oameni care şi-au comandat sandvişuri cu carne de pui, oameni care au cumpărat pachete de câte şase doze de bere. Unii erau din TR, alţii de altundeva. Pe mulţi nici nu i-am observat, şi nimeni nu mi-a vorbit. Nu am habar cine a lăsat şervetelul de pe ziarul meu, dar,

când am lăsat jos prima secțiune și am întors paginile să citesc știrile sportive, era acolo. L-am ridicat, vrând să-l pun doar deoparte, și am observat ce era scris pe spate cu litere mari și întunecate: PLEACĂ DIN TR.

N-am aflat niciodată cine l-a lăsat acolo. Cred că ar fi putut fi oricare dintre ei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Mohoreala s-a întors și a transformat amurgul serii aceleia de duminică în ceva de-o frumusețe decadentă. Soarele s-a înroșit pe măsură ce a coborât spre dealuri și i-a preluat ceața strălucirea, preschimbând cerul din partea vestică într-o sângerare nazală. Am șezut pe estacadă și am privit toate acestea, încercând să rezolv un rebus și nereușind mare lucru. Atunci când a sunat telefonul, am aruncat mormanul de *Chestii grele* deasupra manuscrisului, ducându-mă să răspund. Eram sătul să văd titlul cărții mele de fiecare dată când treceam pe lângă ea.

– Alo?

– Ce se petrece acolo? m-a chestionat imediat John Storrow.

Nici măcar nu s-a deranjat să spună bună. Nu părea furios, însă; părea complet epuizat.

– Mi-e dor de blestemata aia de telenovelă!

– M-am invitat singur la prânzul de marți, am spus. Sper că nu te deranjează.

– Nu, asta-i bine, cu cât mai mulți, cu atât mai bine.

Părea că vorbește absolut sincer.

– Ce mai vară, hă? Ce vară! S-a întâmplat ceva în ultima vreme? Cutremure? Vulcani? Sinucideri în masă?

– Nici o sinucidere în masă, dar a murit bătrânul, am spus.

– Căcat, toată *lumea* ştie că Max Devore s-a întors cu copitele în sus, a spus. Surprinde-mă, Mike! Uimeşte-mă! Fă-mă să chiui de plăcere!

– Nu, *celălalt* bătrân. Royce Merrill.

– Nu ştiu la cine te... oh, stai puţin. Cel cu bastonul de aur care părea un exponat din *Jurassic Park?*

– El e.

– Ghinion. În rest...?

– În rest, totu-i sub control, am spus, apoi m-am gândit la ochii ieşiţi din orbite ai ceasului-pisică şi aproape că am râs. Ce m-a oprit s-o fac a fost un fel de convingere că domnul Bună-Dispoziţie nu era decât o prefăcătorie – John sunase de fapt să afle ce era, dacă era ceva între mine şi Mattie. Şi ce trebuia să-i spun eu? Nimic încă? Un sărut, o erecţie de oţel, toate lucrurile la vremea lor?

Pe John însă îl preocupau alte lucruri.

– Ascultă, Michael, te-am sunat fiindcă am să-ţi spun ceva. Cred c-o să fii atât amuzat, cât şi uimit.

– Asta-i starea după care tânjim cu toţii, am spus. Dă-i bice.

– M-a sunat Rogette Whitmore şi... nu tu i-ai dat numărul de telefon al părinţilor mei, nu? M-am întors la New York abia acum, dar ea m-a sunat în Philly.

– Nu *aveam* numărul părinţilor tăi. Nu l-ai lăsat înregistrat pe roboţii telefonici.

– O, aşa-i.

Nici o scuză; părea prea agitat să se gândească la asemenea trivialităţi. Am început şi eu să mă simt agitat, iar eu nici măcar nu aveam habar ce naiba se întâmpla.

– I l-am dat lui Mattie. Crezi că Whitmore asta a sunat-o pe Mattie să-l afle? I l-ar fi dat Mattie?

– Nu-s sigur nici că, dacă ar da Mattie peste Rogette arzând în flăcări, s-ar pişa pe ea ca s-o stingă.

– Eşti vulgar, Michael, *très vulgarino*.

Numai că râdea.

– Poate că a făcut rost de el cum a făcut Devore de al tău.

– Probabil că da, am spus. Nu ştiu ce se va întâmpla în lunile viitoare, dar acum sunt sigur că ea încă mai are acces la panoul personal de comandă al lui Max Devore. Şi dacă ştie cineva cum să apese butoanele de pe el, probabil că ea este. Te-a sunat din Palm Springs?

– Îhî. A spus că tocmai a încheiat o întâlnire preliminară cu avocaţii lui Devore cu privire la testamentul bătrânului. După spusele ei, bătrânul i-ar fi lăsat lui Mattie Devore optzeci de milioane de dolari moştenire.

Am fost redus la tăcere. Nu eram încă amuzat, dar cu siguranţă eram uimit.

– Te dă pe spate, nu? a spus John cu voioşie.

– Vrei să spui că i i-a lăsat Kyrei, am zis într-un târziu. I i-a lăsat spre folosinţă *Kyrei*.

– Nu, tocmai asta nu a făcut. Am întrebat-o pe Whitmore de trei ori, dar a treia oară începeam deja să înţeleg. Nebunia lui avea o metodă. Nu cine

ştie ce, dar destulă. Vezi tu, există o condiţie. Dacă i-ar fi lăsat banii copilului minor şi nu mamei, condiţia n-ar fi avut nici o greutate. E ciudat dacă stai să te gândeşti că nici Mattie nu a ieşit de multă vreme din statutul de minoră.

– Ciudat, am fost de acord şi m-am gândit la rochia ei alunecându-mi printre mâini şi la talia ei fină şi goală. M-am gândit şi la Bill Dean spunându-mi că bărbaţii care mergeau cu fetele de vârsta ei arătau la fel, că le ieşea limba din gură şi dacă şi-o ţineau închisă.

– Ce condiţie a pus bătrânul?

– Ca Mattie să rămână pe TR pentru un an după moartea lui Devore – până pe 17 iulie 1999. Poate pleca pentru o zi, dar trebuie să-şi facă culcuş în patul ei din TR-90 până la ora nouă în fiecare noapte, altfel pierde moştenirea. Ai auzit o prostie mai mare în viaţa ta? Pe lângă unele dintre vechile filme cu George Sanders, desigur?

– Nu, am spus şi mi-am amintit de vizita mea la Bâlciul Fryeburg cu Kyra. *Caută să capete custodia chiar şi după moarte*, îmi spusesem şi, desigur, acum se întâmpla acelaşi lucru. Le voia aici pe amândouă. Până şi după moarte voia să le ţină pe amândouă pe TR.

– O să ţină? am întrebat.

– *Desigur* c-o să ţină. Ţicnitu' ăla blestemat ar fi putut la fel de bine să scrie că-i va da optzeci de milioane de dolari dacă foloseşte tampoane absorbante albastre vreme de-un an. Dar ea-şi va primi cele optzeci de milioane, sigur că da. Sunt cât se poate de liniştit de asta. Am discutat deja cu trei dintre oamenii noştri care se ocupă cu moştenirile

şi... crezi c-ar trebui să-l aduc pe unul dintre ei cu mine marţi, ce zici? Will Stevenson ar fi omul cheie în faza cu moştenirea, asta în cazul în care Mattie e de acord.

Aproape că se bâlbâia. Nu băuse nici măcar o picătură, mi-aş fi pus pielea la bătaie pentru asta, însă toate posibilităţile astea îl ameţiseră complet. Din punctul lui de vedere, ajunseserăm la partea cu au-trăit-până-la-adânci-bătrâneţi a poveştii; Cenuşăreasa se întoarce de la bal printr-o ploaie de bănet.

– ... sigur că Will e puţin cam bătrân, spunea John, are cam vreo trei sute de ani, ceea ce-nseamnă că nu-i tocmai un tip distractiv la o petrecere, dar...

– Lasă-l acasă, ce zici? am spus. Va fi destulă vreme după aceea să luăm la bani mărunţi testamentul lui Devore. Şi, în viitorul apropiat, nu cred că Mattie va avea vreo problemă să-şi dea seama cât de prostească e condiţia aia. Tocmai şi-a primit înapoi postul la bibliotecă, ţi-aminteşti?

– Mda, bizonul cel alb cade lat la pământ şi toată ciurda se-mprăştie! a exultat John. Uite-i cum se duc! Iar noul multimilionar se întoarce la îndosariat cărţi şi trimis avertismente cititorilor care au uitat să returneze cărţile! Bine, marţi o s-o punem doar de-o petrecere.

– Bine.

– Petrecem până ne vine rău.

– Ei bine... poate că noi, ăştia mai bătrâni, o să petrecem doar până ce ni se face puţin greaţă, crezi că-i bine aşa?

– Sigur. Deja l-am sunat pe Romeo Bissonette,

iar el o să-l aducă şi pe George Kennedy, detectivul particular care-a aflat toate chestiile alea ilare despre Durgin. Bissonette spune că-i mortal Kennedy după ce-a băgat în el un pahar sau două. M-am gândit să aduc nişte friptură de la Peter Luger's, ţi-am spus despre asta?

– Nu cred că mi-ai spus.

– Cele mai bune fripturi din lume. Michael, îţi dai seama ce i s-a întâmplat femeii ăsteia? *Optzeci de milioane de dolari!*

– O să-l poată înlocui pe Scoutie.

– Hă?

– Nimic. O să vii mâine seară sau marţi?

– Marţi dimineaţă, în jur de zece, la Aeroportul Districtului Castle. Cu o cursă New England Air. Mike, te simţi bine? Vorbeşti puţin ciudat.

– Sunt bine. Sunt unde trebuie să fiu. Cred.

– Ce vrea să însemne asta?

Ajunsesem afară, pe estacadă. În depărtare, tunetul a huruit. Era mai cald ca-n iad, nu sufla nici un firicel de aer. Apusul se împrăştia într-o strălucire palidă, periculoasă. Cerul arăta spre vest ca albul unui ochi injectat.

– Nu ştiu, am spus, dar am impresia că situaţia se va clarifica de la sine. Ne întâlnim la aeroport.

– Bine, a spus, apoi, pe o voce redusă, aproape deferentă: Optzeci de milioane de dolari americani blestemaţi.

– E-o grămadă de mălai, am fost de acord şi i-am urat noapte bună.

Am băut cafea neagră şi am mâncat pâine prăjită în bucătărie în dimineaţa următoare, uitându-mă la

crainicul meteo de la televizor. Precum atâţia alţii în zilele noastre, avea o mină puţin furioasă, de parcă toate imaginile alea de radar îl aduseseră în pragul a ceva. Eu îi spun mina Mileniului Jocurilor Video.

– Ar trebuie să ne zbatem prin supa asta vreme de treizeci şi şase de ore, după care va avea loc o schimbare majoră, a spus acesta şi a arătat spre un fel de pată de-un gri-închis ce pândea în Vestul Mijlociu al continentului american. În interiorul ei dansau animate fulgere mici, aidoma unor bujii defecte. Dincolo de pată şi de fulgere, America părea senină până în ţinutul deşertic, iar temperaturile afişate acolo erau cu nouă grade mai mici. – O să avem parte de temperaturi variind în jurul a treizeci şi cinci de grade astăzi şi nu ne putem aştepta la mai puţin la noapte sau dimineaţă. Mâine după-amiază însă, fronturile acestea de furtună vor ajunge în vestul Maine-ului, şi cred că veţi vrea cu toţii să fiţi ţinuţi la curent asupra stării vremii. Înainte să ne întoarcem la o temperatură mai răcoroasă şi la un cer mai luminos miercuri, e foarte probabil să avem parte de furtuni violente, de ploi torenţiale, în unele zone chiar de grindină. Tornadele sunt rare în Maine, dar unele oraşe din vestul şi centrul statului s-ar putea să sufere din cauza lor mâine. Ai legătura, Earl.

Earl, tipul care prezenta ştirile de dimineaţă, avea aspectul inocent-musculos al unuia recent retras din formaţia de striptease Chippendales şi chiar citea de pe teleprompter ca unul.

– Oau, a spus el. Asta da prognoză, Vince. Tornadele, o posibilitate.

– Oau, am spus eu. Spune iarăşi oau, Earl. Fă-o pân' mă satisfaci.

– Măiculiță, a spus Earl doar să-mi facă în ciudă, şi a sunat telefonul.

M-am dus să răspund, aruncând în drum o privire ceasului care dădea din coadă. Fusese o noapte tăcută – nici un plânset, nici un strigăt, nici o aventură nocturnă –, însă chiar şi aşa, ceasul ăsta mă neliniştea. Atârna acolo pe perete, fără ochi şi mort, aidoma unui mesaj conținând doar veşti proaste.

– Alo?

– Domnul Noonan?

Cunoşteam vocea, dar preț de-o clipă, n-am ştiut de unde s-o iau. Şi asta pentru că mi se adresase cu domnul Noonan. Pentru Brenda Meserve fusesem Mike de aproape cincisprezece ani.

– Doamnă M.? Brenda? Ce...?

– Nu mai pot lucra pentru dumneavoastră, a spus într-o grabă. Îmi pare rău că nu vă pot da un preaviz – n-am mai încetat niciodată să lucrez pentru cineva fără preaviz, nici măcar pentru beţivu' ăla bătrân, domnul Croyden – dar nu am de ales. Vă rog să mă înțelegeți.

– A aflat Bill că te-am sunat? Jur pe Dumnezeu, Brenda, n-am suflat nici o vorbă...

– Nu. N-am vorbit cu el, şi nici el cu mine. Pur şi simplu nu mă mai pot întoarce la Sara Laughs. Am avut un vis urât azi-noapte. Un vis îngrozitor. Am visat că... cineva-i tare furios pe mine. Dacă vin acolo, poate c-o să am un accident. O să *pară* ca un accident, cel puțin, da'... n-o să fie.

Asta-i o copilărie, doamnă M., am vrut să spun.

Cu siguranță ai trecut de vârsta la care crezi în poveştile cu moroiaşi şi fantomuțe şi bestioare cu picioare lungi, pe care le auzi în jurul focului de tabără.

Dar, sigur, nu puteam spune aşa ceva. Ce se petrecea în casa mea nu era o poveste de spus la focul de tabără. Ştiam asta, iar ea ştia că ştiu.

– Brenda, dacă ți-am provocat vreun necaz, îmi pare sincer rău.

– Duceți-vă de aici, domnule Noonan... Mike. Duceți-vă înapoi la Derry şi rămâneți acolo măcar pentru o vreme. Ăsta-i cel mai bun lucru pe care-l puteți face acum.

Am auzit literele alunecând pe frigider şi m-am întors. De data asta chiar am văzut fructele şi legumele formând cercul. Acesta a rămas deschis în partea de sus destul de mult ca literele să poată intra înăuntru. Apoi, o lămâie mică din plastic a astupat gaura şi a completat cercul.

iâmăr,

au spus literele, apoi şi-au inversat locul, alcătuind

rămâi.

Apoi, atât cercul, cât şi literele s-au împrăştiat.

– Mike, *te rog*.

Doamna M. plângea.

– Înmormântarea lu' Royce are loc mâine. Toți locuitorii din TR care au un cuvânt de spus – bătrânii – or să fie acolo.

Da, sigur că vor fi. Bătrânii, acele mâini de oase

care ştiau ce ştiau şi care ţineau totul numai pentru ei. Numai că unii dintre ei vorbiseră cu soţia mea. Royce însuşi vorbise cu ea. Acum, el era mort. La fel şi ea.

– Ar fi mai bine dacă n-aţi mai fi pe aici. O puteţi lua, poate, cu dumneavoastră şi pe tânăra aia. Pe ea şi pe fetiţă.

Puteam însă să fac asta? Cumva, nu credeam că pot. Credeam că ne vom afla toţi trei pe TR până se încheiau conturile... şi începeam să am o bănuială când avea să se întâmple asta. Venea furtuna. Poate chiar o tornadă.

– Brenda, mulţumesc că m-ai sunat. Şi nu te las să pleci. Hai să spunem că asta-i doar o învoire, ce zici?

– Bine... cum vreţi. O să vă gândiţi măcar la ce v-am spus?

– Da. Între timp, eu n-aş spune nimănui că m-ai sunat, bine?

– Nu! a spus, părând şocată. Apoi: Da' o să ştie. Bill şi Yvette... Dickie Brooks de la garaj... bătrânu' Anthony Weyland şi Buddy Jellison şi toţi ăilalţi... o să ştie. La revedere, domnule Noonan. Îmi pare rău. Pentru dumneavoastră şi pentru soţia dumneavoastră. Pentru sărmana de ea. Îmi pare atât de rău.

Apoi a închis.

Am ţinut receptorul în mână multă vreme. Apoi, asemenea unui om într-un vis, l-am aşezat la loc în furcă, am traversat camera şi am luat ceasul fără ochi de pe perete. L-am aruncat în găleata de gunoi şi-am coborât la lac să înot, amintindu-mi de povestea aia a lui W. F. Harvey, „Căldură de august",

cea care se termină cu fraza: „Căldura-i destul de mare să-i fure minţile unui om."

* * *

Când nu aruncă oamenii cu pietre după mine, nu sunt un înotător rău, însă prima tură de la mal la plută şi înapoi pe care am făcut-o a fost plină de mişcări ezitate şi lipsite de ritm – urâte – fiindcă mă tot aşteptam să se întindă ceva de pe fundul lacului şi să mă prindă. Băiatul înecat, poate. A doua tură a fost mai bine, iar când pornisem într-a treia mă bucuram deja de bătăile viguroase ale inimii şi de răceala mătăsoasă a apei mângâindu-mi corpul. Pe la jumătatea turei a patra, am urcat scările plutei şi m-am prăbuşit pe scândurile ei, simţindu-mă mai bine de când îi întâlnisem pe Devore şi pe Rogette Whitmore în seara zilei de vineri. Încă eram în zonă şi, pe deasupra, mai simţeam un val puternic de adrenalină năpădindu-mă. În starea aceasta, până şi consternarea pe care o simţisem când îmi spusese doamna M. că renunţă la a mă mai servi se afla în declin. Avea să se întoarcă atunci când toată tărăşenia asta se va fi sfârşit; sigur c-o va face. Între timp, probabil că era mai bine că plecase.

Cineva-i tare furios pe mine. Aş putea avea un accident.

Chiar aşa. S-ar putea tăia singură. Ar putea cădea pe scările de la pivniţă. Ar putea avea chiar şi o comoţie cerebrală în timp ce traversează în fugă o parcare încinsă de soare.

M-am ridicat în picioare şi m-am uitat la Sara de

pe deal, estacada ieşind în faţă dincoace de malul abrupt, traversele coborând spre apă. Nu eram afară din apă decât de câteva minute, dar deja căldura lipicioasă se plia pe corpul meu, furându-mi vigoarea. Apa era nemişcată ca o oglindă. Puteam vedea casa reflectându-se în ea, iar în reflexie ferestrele Sarei erau nişte ochi pânditori.

Mi-am spus că punctul focal al manifestărilor – epicentrul – foarte probabil că era Strada dintre adevărata Sara şi imaginea ei înecată. *Aici s-a întâmplat*, spusese Devore. Iar bătrânii? Majoritatea dintre ei ştiau exact ce ştiam şi eu: că Royce Merrill fusese ucis. Şi nu era oare posibil – nu era oare *probabil* – ca lucrul acela care-l omorâse pe el să vină printre ei atunci când vor şedea în strane sau când se vor reculege în jurul mormântului? Că le va putea fura o parte din forţă – vinovăţia lor, amintirile lor, TR-nitatea lor – ca să-şi încheie mai uşor conturile?

Eram foarte bucuros că John avea să fie mâine la rulotă, la fel şi Romeo Bissonette, şi George Kennedy, care devenea atât de comic după ce lua un pahar sau două la bord. Eram bucuros că urma să nu fim doar eu şi Mattie şi Ki când se adunau bătrânii să-şi ia rămas bun de la Royce Merrill. Nu-mi mai păsa cine ştie cât de ce li se întâmplase celor de la Sara and the Red-Top, şi nici măcar cine îmi bântuia casa. Ce-mi doream era să trec de ziua de mâine şi-mi doream ca Mattie şi Ki să treacă de ziua de mâine. Urma să mâncăm înainte să înceapă să plouă şi după aia să lăsăm prezisa furtună să vină. Mi-am spus că, dacă le vom putea face faţă acestora, vieţile şi viitorul nostru e posibil să se

limpezească o dată cu vremea.

– Chiar aşa să fie? am întrebat. Nu m-am aşteptat la nici un răspuns – să vorbesc cu voce tare era un obicei pe care-l deprinsesem abia după venirea aici – dar, undeva în pădure la est de casă, o bufniţă a ţipat. O singură dată, ca pentru a spune că *aşa* era, treci de ziua de mâine şi lucrurile se vor limpezi. Ţipătul aproape că mi-a amintit de altceva, o asociere care era mult prea străvezie s-o pot conceptualiza. Am încercat o dată sau de două ori, dar singurul lucru care mi-a venit în gând a fost titlul unui minunat roman vechi: *Am auzit bufniţa strigându-mă pe nume*[1].

M-am rostogolit într-o parte pe plută şi am aterizat în apă, strângându-mi genunchii la piept aidoma unui copil sărind bombă. Am rămas sub apă cât de mult am putut, până ce aerul din plămâni a început să mi se pară că-i un lichid fiert şi îmbuteliat, apoi am ieşit la suprafaţă. Am bătut apa pe loc vreo douăzeci şi şapte de metri înainte să-mi recapăt răsuflarea, apoi mi-am fixat privirea asupra Doamnei Verzi şi am pornit spre mal.

Am ieşit anevoie, am pornit pe traverse în sus, apoi m-am oprit şi m-am întors la Stradă. Am rămas acolo pentru o clipă, adunându-mi curajul, apoi am mers spre locul unde mesteacănul îşi arcuia graţios pântecele deasupra apei. Am apucat curbura aceea albă aşa cum făcusem în seara zilei de vineri şi m-am uitat în apă. Eram convins c-o să văd copilul, ochii lui morţi uitându-se în sus la mi-

[1] I Heard the Owl Call My Name (1973) – primul roman al scriitoarei americane Margared Craven, scris la vârsta de 69 de ani – n. tr.

ne de pe fața lui maronie, buhăită, și că gura și gâtul mi se vor umple din nou cu gustul apei de lac: *ajutor mă-nec las-mă sus O dulce Iisus las-mă sus.* Însă nu era nimic. Nici urmă de vreun copil mort, nici urmă de vreun baston *Boston Post* înfășurat în panglică, nici urmă de gust de apă sălcie în gură.

M-am întors și m-am uitat intens la fruntea cenușie a stâncii ieșind din covorul de frunze și plante moarte. Mi-am spus: *Acolo, chiar acolo*, însă acesta nu era decât un gând conștient și lipsit de spontaneitate, mintea mea care dădea glas unei amintiri. Mirosul de descompunere și convingerea că în acel loc se întâmplase ceva îngrozitor dispăruseră.

Când am ajuns înapoi în casă și m-am dus să-mi iau un suc, am descoperit că ușa frigiderului era goală și curată. Fiecare literă magnetică, fiecare fruct și fiecare legumă dispăruse. Nu le-am mai găsit niciodată de atunci. Poate că le-aș fi găsit, probabil că le-aș fi găsit, dacă ar mai fi fost timp de așa ceva, dar, în acea dimineață de luni, timpul aproape că expirase.

M-am îmbrăcat și apoi am sunat-o pe Mattie. Am discutat despre viitoarea petrecere, despre cât era Ki de emoționată, despre cât era Mattie de agitată că trebuie să se întoarcă la lucru vineri – se temea că localnicii se vor purta urât cu ea, însă într-un fel ciudat, femeiesc, se temea și mai tare că aceștia vor fi *reci* cu ea, că o vor trata cu condescendență. Am discutat despre moștenire, și mi-am dat seama imediat că ea nu crede că așa ceva ar putea fi adevărat.

– Lance spunea că tatăl lui e genul de om care i-ar arăta o bucată de carne unui câine care moare de foame și apoi ar mânca-o el, a spus Mattie. Dar atâta vreme cât am iarăși unde lucra, n-o să mor de foame și la fel și Ki.

– Dar dacă într-adevăr *este* adevărat, banii...?

– Oh, dă-mi-dă-mi-dă-mi, a spus, râzând. Ce crezi că-s eu, nebună?

– Na. Apropo, ce se mai întâmplă cu oamenii din fligidolul lui Ki? Mai scriu ceva nou?

– Ăsta-i cel mai ciudat lucru, a spus. Au dispărut.

– Oamenii din fligidol?

– Nu știu nimic de ei, da' literele magnetice pe care i le-ai dat tu cu siguranță au dispărut. Când am întrebat-o pe Ki ce a făcut cu ele, a început să plângă și a spus că le-a luat Allamagoosalum. A spus că el le-a mâncat în toiul nopții, când toată lumea dormea, fiindcă-i era foame.

– Allama-*cine*-salum?

– Allamagoosalum, a spus Mattie, părând amuzată într-un fel obosit. O altă moștenire micuță de la bunicul ei. E o formă alterată a cuvântului pe care-l folosea tribul Micmac pentru „omul negru" sau pentru „demon" – i-am căutat explicația în cărți, la bibliotecă. Kyra a avut multe coșmaruri cu demoni și cu wendigos și cu allamagoosalum în iarna și primăvara trecute.

– Ce bunicuț dulce-a mai fost și Devore, am spus afectat.

– Corect, un adevărat scump. Ki s-a simțit groaznic după ce și-a pierdut literele; de-abia am reușit s-o calmez până să vină mașina care o duce

la ŞBV. Ki vrea să ştie dacă o să vii la Ultimele Exersări vineri după-amiaza. Ea şi cu prietenul ei Billy Turgeon o să interpreteze povestea copilului Moise.

– N-aş rata-o pentru nimic în lume, am spus..., dar sigur că am ratat-o. Am ratat-o cu toţii.

– Ai vreo idee unde ar fi putut dispărea literele ei, Mike?

– Nu.

– Ale tale-s în regulă?

– Ale mele-s în bună regulă, dar, desigur, ale mele nu scriu niciodată nimic, am spus, uitându-mă la uşa goală a propriului meu fligidol. Pe frunte aveam broboane de transpiraţie. Le simţeam strecurându-se în sprâncene precum uleiul. – Ai... nu ştiu... ai simţit ceva?

– Vrei să spui dacă nu l-am auzit cumva pe hoţul cel rău de alfabet când s-a strecurat pe fereastră?

– Ştii ce-am vrut să spun.

– Aşa cred.

O pauză.

– Mi s-a părut că aud ceva azi noapte, bine? Pe la trei dimineaţa, mai exact. M-am ridicat din pat şi am ieşit pe hol. Nu era nimic acolo. Dar... ştii cât a fost de cald în ultima vreme?

– Da.

– Ei bine, nu şi-n rulota mea, nu şi-n noaptea trecută. Era frig ca-n congelator. Jur că aproape mi-am putut vedea respiraţia.

Am crezut-o. La urma urmei, eu *chiar* mi-o văzusem pe-a mea.

– Erau literele atunci pe uşa frigiderului?

– Nu ştiu. Nu am mers pe hol destul de mult să

văd în bucătărie. M-am uitat o dată scurt în jur şi am mers înapoi în pat. Aproape că am *fugit* înapoi în pat. Uneori am impresia că-n pat sunt în siguranţă, ştii?

A râs cu nervozitate.

– E-o chestie copilărească. Plapuma e kryptonita omului negru. Doar că, la început, când am intrat sub aşternuturi... nu ştiu... mi s-a părut că acolo e deja cineva. De parcă s-ar fi ascuns cineva sub pat şi apoi... când m-am dus să verific holul... a urcat. Şi nici nu cred că era vorba de cineva cu gânduri bune.

Dă-mi înapoi cartea de omorât timpul, am gândit şi am tremurat.

– Cum? a întrebat Mattie tăios. Ce ai spus?

– Te-am întrebat cine crezi că a fost? Care a fost primul nume care ţi-a venit în gând?

– Devore, a spus. *El*. Numai că nu era nimeni acolo.

O pauză.

– Îmi doresc să fi fost *tu* acolo.

– Şi eu îmi doresc asta.

– Mă bucur. Mike, ai vreo explicaţie pentru toate astea? Fiindcă-i foarte înfricoşător.

– Cred că poate...

Pentru o secundă am fost pe punctul de a-i spune ce se întâmplase cu propriile mele litere. Dar dacă începeam acum să vorbesc, unde aveam să mă opresc? Şi cât de multe lucruri puteam să mă aştept ca ea să creadă?

– ... poate că a luat chiar Ki literele. A umblat în somn şi le-a azvârlit sub rulotă sau ceva. Crezi că e posibil aşa ceva?

– Cred că-mi place chiar mai puțin ideea că a umblat Kyra în somn decât aceea că niște fantome cu răsuflări reci au luat literele de pe frigider, a spus Mattie.

– Culc-o în pat cu tine astă-noapte, am spus și am simțit gândul ei întorcându-se spre mine ca o săgeată: *Mai degrabă te-aș culca pe tine.*

Ce a spus ea, după o pauză scurtă, a fost:

– Treci pe aici astăzi?

– Nu cred, am spus.

Mânca iaurt cu aromă de fructe în tot acest timp, îl mânca puțin câte puțin.

– Ne întâlnim, însă, mâine. La petrecere.

– Sper să apucăm să mâncăm înainte să vină furtuna. Se zice că va fi cruntă.

– Sunt sigur c-o să apucăm.

– Și încă te mai gândești? Te întreb doar pentru că, atunci când am reușit în sfârșit să adorm la loc, te-am visat pe tine. Am visat că mă sărutai.

– Încă mă mai gândesc, am spus. Mă gândesc din greu.

Dar, în realitate, nu-mi amintesc să mă fi gândit la ceva foarte tare în acea zi. Ce-mi amintesc e că am pătruns din ce în ce mai adânc în acea zonă pe care am explicat-o atât de strâmb. Când să se însereze, în pofida căldurii, am pornit într-o plimbare lungă – chiar până acolo unde Stradela Patruzeci și doi dă în șosea. Întorcându-mă, m-am oprit la marginea Pajiștii Tidwell, uitându-mă cum lumina părăsește cerul și ascultând tunetul bubuind undeva deasupra New Hampshire-ului. M-a încercat încă o dată sentimentul acela că realitatea e foarte subțire, nu doar aici, ci pretutindeni; că e foarte întinsă,

precum pielea peste venele și țesuturile unui corp pe care nu-l putem cunoaște niciodată cu certitudine în viața asta. M-am uitat la copaci și am văzut brațe; m-am uitat la tufișuri și am văzut fețe. Fantome, spusese Mattie. Fantome cu răsuflări reci.

Până și timpul era subțire, mi se părea. Kyra și cu mine chiar fuseserăm la Bâlciul Fryeburg – la o variantă a lui, în orice caz; chiar vizitaserăm anul 1900. Iar la poalele pajiștii, the Red-Tops aproape că erau acum prezenți, așa cum fuseseră cândva, când locuiau în cabanele lor micuțe și curate. Aproape că puteam auzi sunetul chitarelor lor, murmurul vocilor și al râsetelor lor; aproape că puteam vedea strălucirile lanternelor lor și aproape că miroseam frigăruile lor din carne de porc și de vită. „*Spune-i, iubire, ți-aminteşti de mine?*" spunea unul dintre cântecele lor. „*Păi, nu-ți mai sunt iubită cum ți-am fost.*"

Ceva a foșnit în tufișul din stânga mea. M-am întors într-acolo, așteptându-mă s-o văd pe Sara păşind afară din pădure îmbrăcată în rochia lui Mattie și încălțată în tenișii albi ai lui Mattie. În întunecime, aceștia vor părea aproape că plutesc singuri, până ce ea va ajunge lângă mine...

Nu era nimeni acolo, desigur. Fără îndoială că nu fusese decât Chuck Marmota, ducându-se acasă după o zi grea la birou. Eu, însă, nu mai voiam să mă aflu aici afară, urmărind cum lumina se scurge din zi și cum ceața se ridică din pământ. M-am întors spre casă.

În loc să intru în casă, când am ajuns, am pornit pe potecă spre studioul lui Jo, unde nu mai fusesem

din noaptea când, visând, mi-am adus înapoi IBM-ul. Drumul îmi era luminat de sclipirile intermitente ale fulgerelor cauzate de căldură.

Aerul din studio era cald, dar nu stătut. Simțeam mirosul unei arome piperate care era de-a dreptul plăcută și m-am întrebat dacă sunt cumva unele dintre plantele lui Jo. Era un aparat de aer condiționat și aici, și acesta funcționa – l-am pornit și apoi n-am făcut decât să stau în fața lui pentru scurtă vreme. Atâta aer rece probabil că nu făcea bine corpului meu supraîncălzit, dar îi dădea o senzație minunată.

În alte privințe totuși nu mă simțeam la fel de minunat. M-am uitat în jur cu un sentiment crescând de ceva prea greu să fie doar tristețe; părea a fi disperare. Cred că era cauzată de contrastul dintre cât de puțin rămăsese din Jo în Sara Laughs și cât de mult din ea încă mai era aici. Mi-am închipuit căsnicia noastră ca un soi de casă de jucărie – și nu tocmai asta înseamnă, într-o mare parte, o căsnicie? să te joci de-a casa? – în care numai jumătate dintre lucruri au aderență. Au aderență din cauza unor magneți mici sau a unor cabluri ascunse. Cineva venise și ne ridicase casa de jucărie de un colț – cel mai ușor lucru din lume și cred că ar trebui să fiu recunoscător că nu se hotărâse cineva să-și ia avânt și să șuteze sărmana căsulie până dincolo de nori. A ridicat-o doar de colțul acela, vedeți voi. Lucrurile mele își păstraseră aderența, dar tot ce-i aparținuse lui Jo alunecase...

Afară din casă și aici înăuntru.

– Jo? am întrebat și m-am așezat pe scaun. N-am primit nici un răspuns. Nici un bubuit în perete.

Nici o cioară sau bufniță care să țipe din pădure. Mi-am așezat mâna pe biroul ei, acolo unde fusese mașina de scris, și i-am mângâiat suprafața, adunând pe degete o patină de praf.

– Mi-e dor de tine, iubire, am spus și am început să plâng.

Când mi-au secat lacrimile – din nou – mi-am șters fața cu poalele tricoului, așa cum face un copil mic, apoi m-am uitat doar prin jur. Pe biroul ei era fotografia aceea cu Sara Tidwell și pe perete era o fotografie de care nu-mi aminteam – aceasta din urmă era veche, în tonuri sepia și lemnoasă. În centrul ei se afla o cruce din lemn de mesteacăn de-un stat de om, într-un luminiș mic de pe-o pantă de lângă lac. Luminișul pierise acum din geografia locului, cel mai probabil, fusese demult umplut de copaci.

M-am uitat la borcanele ei cu ierburi și cu secțiuni de ciuperci, la sertarele ei cu fișe, la bucățile ei de covoare persane. La covorul de iută verde de pe jos. La recipientul cu creioane de pe birou, creioanele pe care ea le atinsese și le folosise. Am ținut unul dintre ele cu vârful deasupra unei pagini albe de hârtie pentru o clipă sau două, dar nu s-a întâmplat nimic. Simțeam că există viață în cameră și simțeam că sunt privit... dar nu simțeam că sunt *ajutat*.

– Știu o parte din poveste, dar nu destul, am spus. Dintre toate lucrurile pe care nu le știu, poate cel mai important este cine a scris „ajută mattie" pe ușa frigiderului. Tu ai scris-o, Jo?

Nici un răspuns.

Am mai rămas locului o vreme – sperând împo-

triva oricărei speranțe, presupun – apoi m-am ridicat, am închis aparatul de aer condiționat, am stins becurile și m-am întors la casă, păşind în lumina blândă și bâlbâită a fulgerelor nefocalizate. Am şezut pe estacadă pentru puțin timp, privind în noapte. La un anumit moment, mi-am dat seama că scosesem bucata de panglică albastră din buzunar și că o treceam cu nervozitate printre degete, făcând căuşe mici cât pentru o jumătate de fund de pisică. Să fi venit chiar din anul 1900? Ideea mi se părea absolut nebunească și, în același timp, absolut normală. Noaptea se întindea încinsă și tăcută. Mi-am închipuit bătrânii de pe tot cuprinsul TR-ului – poate chiar și în Motton și Harlow – pregătindu-și hainele de înmormântare pentru mâine. În rulota dublă de pe Wasp Hill Road, Ki şedea pe podea, urmărind la video caseta cu *Cartea junglei* – Baloo și Mowgli cântau „The Bare Necessities". Mattie stătea întinsă pe canapea cu picioarele sus, citind cel mai recent roman semnat Mary Higgins Clark și cântând o dată cu desenul animat. Amândouă purtau pijamale de vară, a lui Ki roz, a lui Mattie albă.

După scurtă vreme, le-am pierdut din simțuri; abilitatea aceasta a dispărut așa cum dispare uneori semnalul radio noaptea târziu. M-am dus în dormitorul din aripa de nord, m-am dezbrăcat și m-am târât până în capul patului meu nefăcut. Am adormit aproape instantaneu.

M-am trezit pe la miezul nopții simțind că-și trece cineva degetul încins în sus și-n jos pe mijlocul spatelui meu. M-am întors pe spate și, atunci când a fulgerat, am văzut că în pat la mine stătea o

femeie. Era Sara Tidwell. Rânjea. În ochi nu avea pupile.

– O, dulceață, aproape că m-am întors, a șoptit ea în întuneric.

Am simțit că dă să mă atingă din nou, dar când fulgerul a luminat încă o dată dormitorul, partea aceea de pat era goală.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Inspirația nu-i întotdeauna o chestiune legată de fantome care mişcă magneți pe uşile frigiderelor, iar în dimineața zilei de marți am avut o minunăție de străfulgerare. Mi-a venit atunci când mă bărbieream şi nu mă preocupa altceva decât să nu uit cumva să cumpăr bere pentru petrecere. Şi precum toate inspirațiile cele mai bune, a răsărit absolut de nicăieri.

M-am grăbit să ajung în sufragerie, nu tocmai fugind, ştergându-mi din mers spuma de ras de pe față. Am aruncat o privire furtivă la culegerea de rebusuri *Chestii grele* care zăcea peste manuscris. La asta mersesem prima dată să descifrez „du-te vertical nouăsprezece" şi „du-te vertical nouăzeci şi doi". E adevărat că nu era un punct de pornire lipsit de logică, dar ce avea de-a face *Chestii grele* cu TR-90? O cumpărasem de la librăria Mr Paperback din Derry şi, din cele aproximativ treizeci de rebusuri pe care le rezolvasem, toate în afară de şase le rezolvasem până acum în Derry. Nici nu mă puteam aştepta ca fantomele de pe TR să arate vreun interes pentru culegerea mea de rebusuri de la Derry. Cartea de telefon, pe de altă parte...

Am înşfăcat-o de pe masa din sufragerie. Chiar dacă acoperea întreaga parte sudică a Districtului Castle – Motton, Harlow şi Kashwakamak, la fel ca şi TR-ul – era destul de subțire. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să verific paginile albe să văd dacă *erau* măcar nouăzeci şi două. Erau. Cei cu *Y* şi *Z* se terminau la pagina nouăzeci şi şapte.

Ăsta era răspunsul. Trebuia să fie.

– M-am prins, nu-i aşa? l-am întrebat pe Bunter. Aicea-i.

Nimic. Nici măcar un clinchet din partea clopoțelului.

– Să te fut – ce ştie un cap împăiat de elan despre o carte de telefon?

Du-te vertical nouăsprezece. Am întors la pagina nouăsprezece, acolo unde litera *F* era corect scoasă în evidență. Am început să-mi trec degetul în jos pe prima coloană şi, făcând asta, emoțiile nerăbdării mi-au dispărut. Al nouăsprezecelea nume de pe pagină era Harold Failles. Nu-mi spunea nimic. Mai erau şi nişte Felton-i şi Fenner-i, un Filkersham şi mai mulți Finney, şase Flaherty şi mai mulți Fosse-i decât ai putea aduna într-o biserică. Ultimul nume de pe pagină era Framingham. Nici ăsta nu-mi spunea nimic, dar...

Framingham, Kenneth P.

M-am holbat la asta pentru o clipă. Începea să răsară o idee. Nu avea nimic de-a face cu mesajele de pe uşa frigiderului.

Nu vezi ce crezi că vezi, mi-am spus. *Asta-i ca atunci când cumperi un Buick albastru...*

– Vezi Buick-uri albastre peste tot, am spus. Aproape că trebuie să-ți croieşti drum printre ele.

Dar îmi tremurau mâinile când am întors la pagina nouăzeci şi doi.

Aici se aflau cei cu *T* din sudul Districtului Castle, împreună cu câţiva cu *U* ca Alton Ubeck şi Catherine Udell, doar pentru diversitate. Nu m-am obosit să văd care e al nouăzeci şi doilea de pe pagină; cartea de telefon nu era, la urma urmei, cheia rebusurilor magnetice. Mi-a sugerat totuşi ceva de-o importanţă copleşitoare. Am închis cartea, am ţinut-o doar în mână pentru o clipă (pe copertă, oameni fericiţi, cu greble pentru cules afine), apoi am deschis la întâmplare, de data asta la cei cu *M*. Şi, o dată ce ştii ce cauţi, îţi sare direct în ochi.

Atâţia de *K*!

O, erau Steven-i şi John-i şi Martha; era un Meserve, G., şi un Messier, V., şi un Jayhouse, T. Şi, totuşi, din nou şi din nou, am văzut iniţiala *K* acolo unde oamenii îşi exersaseră dreptul de a nu-şi lista numele mic. Erau cel puţin douăzeci de iniţiale *K* numai la pagina cincizeci, şi o altă duzină de iniţiale *C*. Cât despre numele însele...

Erau doisprezece de Kenneth la această pagină aleasă aleatoriu din secţiunea *M*, incluzând şi trei Kenneth Moore şi doi Kenneth Munter. Erau patru de Catherine şi două de Katherine. Era o Casey, o Kiana şi o Kiefer.

– Sfinte Christoase, parcă ar fi precipitaţii radioactive, am şoptit.

Am frunzărit paginile, nevenindu-mi să cred ce vedeam şi, totuşi, văzându-le. Kenneth, Katherine şi Keith erau peste tot. Am văzut şi numele de Kimberly, Kim şi Kym. Mai erau Cammie, Kia (da, şi ne crezuserăm atât de originali), Kiah, Kendra,

Kaela, Keil şi Kyle. Kirby şi Kirk. Era o femeie pe nume Kissy Bowden, şi era un bărbat pe nume Kito Rennie – Kito, acelaşi nume ca al unuia dintre oamenii din fligidolul lui Kyra. Şi pretutindeni, depăşind nişte iniţiale atât de frecvente ca *S* şi *T* şi *E*, erau acele iniţiale *K*. Dansau toate în faţa ochilor mei.

M-am întors să mă uit la ceas – nu voiam să-l fac pe John Storrow să aştepte la aeroport, Christoase, nu – şi nu era nici un ceas pe perete. Sigur că nu era. Bătrânei Pisici Nebune îi zburaseră veghetorii în timpul unei manifestări metapsihice. Am articulat un râset puternic, măgăresc, care m-a speriat puţin – nu era râsetul unei persoane tocmai sănătoase la cap.

– Stăpâneşte-te, Mike, am spus. Inspiră adânc, fiule.

Am inspirat. Am ţinut aerul în plămâni. I-am dat drumul. M-am uitat la ecranul digital al cuptorului cu microunde. Opt şi un sfert. Aveam destul timp până la venirea lui John. M-am întors la cartea de telefon şi am început s-o răsfoiesc cu viteză. Avusesem o a doua lovitură de inspiraţie – nu o străfulgerare copleşitoare ca prima, dar cu mult mai precisă, după cum s-a dovedit.

Maine-ul de vest e-o zonă relativ izolată – seamănă puţin cu ţinutul deluros din sud – s-a înregistrat însă mereu o migraţiune restrânsă de oameni din alte părţi („câmpeni" e termenul pe care-l folosesc localnicii când se simt animaţi de dispreţ) şi, în ultimul sfert de veac, aceasta a devenit o zonă populară pentru bătrânii încă în putere ce vor să pescuiască şi să facă schi, acum că au ieşit la pensie.

Cartea de telefon te ajută destul de mult să-i separi pe nou veniți de localnicii vechi. Babicki-i, Paretti-i, O'Quindlan-i, Donahue-i, Smolnack-i, Dvorak-i, Blindermeyer-i – toți sunt veniți de altundeva. Toți sunt câmpeni. Jalbert-i, Meserve-i, Pillsbury, Spruce-i, Therriault-i, Perrault-i, Stanchfield-i, Starbird-i, Dubay – toți sunt din Districtul Castle. Înțelegeți ce vă spun, nu-i așa? Când vezi o coloană întreagă de Bowie la pagina doisprezece, știi că oamenii ăștia sunt pe aici de destulă vreme să apuce să se relaxeze și să-și împrăștie ca lumea genele lor de Bowie.

Erau puține inițiale *K* și nume cu *K* printre Paretti-i și Smolnack-i, dar numai puține. Concentrările masive erau toate legate de familiile care se aflau aici de destulă vreme să absoarbă atmosfera locului. Să inspire precipitațiile radioactive. Numai că nu era tocmai vorba de radiații, ci de...

Mi-am închipuit imediat o lespede funerară neagră, mai înaltă decât cel mai înalt copac de lângă lac, un monolit care-și arunca umbra peste jumătate din Districtul Castle. Imaginea aceasta era atât de limpede și atât de îngrozitoare, că mi-am acoperit ochii, lăsând cartea de telefon să cadă pe masă. M-am dat în spate de lângă ea, tremurând. Să-mi ascund ochii a părut din contră să limpezească și mai mult imaginea: o lespede atât de enormă, că ascundea vederii soarele; TR-90 zăcea la poalele ei asemenea unui buchet de flori de înmormântare sau a unui porumbel pentru jertfa ceremonială. Fiul Sarei Tidwell se înecase în lacul Dark Score... sau *fusese* înecat în el. Însă ea lăsase urma trecerii lui prin viață. O memorializase. M-am întrebat dacă

mai observase cineva din oraș ceea ce tocmai observasem eu. Nu mi se părea că asta era foarte posibil; când deschizi o carte de telefon, cel mai adesea cauți un nume distinct, nu citești pagini întregi rând cu rând. M-am întrebat dacă *Jo* observase lucrul ăsta – dacă știuse că aproape fiecare familie cu rădăcini în partea asta de lume își botezase, într-un fel sau altul, cel puțin un copil după numele fiului mort al Sarei Tidwell.

Jo nu fusese proastă. Mi-am spus că probabil observase.

M-am întors la baie, m-am săpunit din nou și am făcut încă un duș. Când am terminat, m-am întors la telefon și am ridicat receptorul. Am format trei cifre, apoi m-am oprit, uitându-mă spre lac. Mattie și Ki se treziseră și erau în bucătărie, amândouă purtau șorțuri, amândouă debordau de nerăbdare. Urma să aibă loc o petrecere! Urmau să poarte haine de vară frumoase și noi, și muzica se va auzi de la combina audio cu CD a lui Mattie! Ki o ajuta pe Mattie să facă foile clocante pentru toltu' cu flăguțe și, cât timp se coceau foile, ele vor face salatele. Dacă o sunam pe Mattie și-i spuneam: *Fă-ți câteva bagaje, tu și cu Ki o să petreceți o săptămână la Disney World* cu mine, Mattie va crede că glumesc, apoi îmi va spune să mă grăbesc și să termin să mă îmbrac, ca să pot fi la aeroport când va ateriza avionul lui John. Dacă aș insista, mi-ar reaminti că Lindy Briggs îi oferise slujba înapoi, dar că oferta s-ar anula cât ai clipi dacă ea nu s-ar prezenta prompt la ora două în după-amiaza zilei de vineri la bibliotecă. Dacă aș continua să insist, mi-ar

spune pur şi simplu nu.

Fiindcă nu doar eu eram în zonă, nu? Nu eram eu singurul care simţea energia.

Am repus receptorul în furca-încărcător, apoi m-am dus înapoi în dormitorul din aripa de nord. Când terminam cu îmbrăcatul, cămaşa mea cea nouă părea deja udă la subsuoară; era la fel de cald în dimineaţa aceea cum fusese şi în ultima săptămână, poate chiar mai cald. Însă aveam suficient timp să ajung la aeroport. Niciodată nu avusesem mai puţin chef de ducă, dar aveam să merg. Mikey la datorie, ăsta eram eu. Mikey la blestemata aia de datorie.

John nu-mi comunicase numărul zborului cu care venea, dar, la Aeroportul Districtului Castle, asemenea informaţii de-abia dacă sunt necesare. Punctul acesta forfotitor de transport e format din trei hangare şi un terminal care era înainte staţia de alimentare A – când lumina bate puternic pe partea de nord, ruginită, a micuţei clădiri, încă mai poţi vedea forma acelui *A* cu aripi. Nu există pistă de decolare. Paza e asigurată de Lassie, bătrâna căţea rasa ciobănesc a lui Breck Pellerin, care-şi petrece zilele prăbuşită pe podeaua acoperită cu linoleum, ridicând o ureche spre tavan de fiecare dată când aterizează sau decolează câte un avion.

Mi-am vârât capul în biroul lui Pellerin şi l-am întrebat dacă avionul de ora zece de la Boston vine la timp. A zis că vine, deşi el spera ca amicu' pe care îl aşteptam fie să-şi ia zboru' pân' pe la mijlocu' dup-amiezii, fie să rămână peste noapte. Vine vreme urâtă, pă bune, da. Venea ceva ce Breck

Pellerin numea vreme *'le'trică*. Ştiam bine la ce se referea, fiindcă, în sistemul meu nervos, electricitatea aceea părea că sosise deja.

M-am dus pe partea cu pista a terminalului şi m-am aşezat pe o bancă ce făcea reclamă la magazinul Cormier's Market (ZBOARĂ ÎN ALIMENTARA NOASTRĂ PENTRU CEA MAI BUNĂ CARNE DIN MAINE). Soarele semăna cu un nasture argintiu îndesat pe versantul estic al unui cer alb şi încins. Vreme de dureri de cap, ar fi numit-o mama mea, însă urma să se schimbe. Aveam să mă ţin de speranţa asta cât de tare puteam.

La zece şi zece, am auzit un zumzet ca de viespe dinspre sud. La şi un sfert, un soi de avion de jucărie a coborât dintre norii grei, s-a legănat pe pistă şi-a venit să parcheze lângă terminal. Nu erau decât patru pasageri, iar John Storrow a fost primul care a coborât. Am zâmbit când l-am văzut. A trebuit să zâmbesc. Purta un tricou negru cu WE ARE THE CHAMPIONS scris pe piept şi o pereche de pantaloni scurţi kaki, care scoteau la iveală o pereche perfectă de picioare de orăşean: albe şi osoase. Încerca să tragă după el atât o geantă frigorifică Styrofoam, cât şi o servietă. Am apucat geanta frigorifică, poate cu cinci secunde înainte s-o scape, şi am aşezat-o sub braţ.

– Mike! a strigat, ridicând o mână, cu palma îndreptată spre mine.

– John! am răspuns cam pe aceeaşi notă (*idem*, e cuvântul care-i vine imediat în minte unui împătimit de rebusuri) şi i-am lovit palma cu a mea. Faţa lui de-o frumuseţe comună s-a despicat într-un zâmbet, iar eu am simţit o uşoară împunsătură de

vinovăție. Mattie nu-și exprimase preferința pentru John – ba chiar invers, de fapt –, iar el nu-i rezolvase practic nici o problemă; asta o făcuse Devore însuși înainte să apuce John să facă măcar o mișcare în apărarea ei. Și, totuși, am simțit înțepătura aceea neplăcută.

– Haide, a spus el. Hai să ieșim din zăpușeala asta. Sper că ai aer condiționat în mașină!

– Absolut.

– Dar casetofon? Ai casetofon? Dacă da, o să-ți pun să asculți ceva ce-o să te facă să juisezi.

– Nu cred că am mai auzit vreodată cuvântul ăsta folosit într-o discuție, John.

Zâmbetul s-a arătat din nou, iar eu am observat că e plin de pistrui. Era ca băiatul șerifului Andy, Opie, ajuns barman.

– Sunt avocat. Eu folosesc în discuții cuvinte care nici măcar n-au fost inventate încă. Deci ai casetofon?

– Sigur că am.

Am arătat spre geanta frigorifică.

– Cotlete?

– Ba bine că nu. de la Peter Lauge's. Ăia-s...

– ... cei mai buni din lume. Mi-ai spus asta.

Intrând în terminal, cineva a spus:

– Michael?

Era Romeo Bissonette, avocatul care avusese grijă de mine la depoziție. Într-o mână ținea o cutie înfășurată în hârtie albastră și legată cu o panglică albă. Lângă el, tocmai ridicându-se dintr-unul dintre scaunele acelea deșelate, se afla un tip înalt cu un ciuf de păr cărunt. Era îmbrăcat într-un costum maro, o cămașă albastră și o cravată de cow-boy, cu

sigla unui club de golf încrustată pe inel. Semăna mai mult cu un fermier în ziua licitației decât cu un tip care te-ar face să te tăvălești pe jos de râs după ce lua la bord unu sau două pahare, însă nu aveam nici o îndoială că el era detectivul particular. A pășit peste câinele ciobănesc și mi-a strâns mâna.

– Sunt George Kennedy, domnule Noonan. Sunt încântat să vă cunosc. Soția mea a citit fiecare carte pe care ați scris-o până acum.

– Păi, mulțumește-i din partea mea.

– Așa voi face. Am una în mașină – o ediție cu coperte cartonate...

Părea timid, așa cum par foarte mulți când ajung la momentul când trebuie să ceară ceva.

– Mă-ntrebam dacă ați semna-o pentru ea când aveți timp.

– Aș fi încântat s-o fac, am spus. Chiar acum e mai bine, ca să nu uit mai apoi.

M-am întors spre Romeo.

– Mă bucur te văd, Romeo.

– Spune-mi Rommie, a zis el. Și eu mă bucur să te văd.

A întins cutia.

– George și cu mine am luat asta împreună. Ne-am gândit că meriți ceva frumos pentru că ai ajutat o domniță la ananghie.

Kennedy *chiar* semăna acum cu un bărbat care ar putea fi distractiv după câteva pahare. Genul acela de om care n-ar sta nici o clipă pe gânduri să sară pe cea mai apropiată masă, să-și facă fustă din fața de pe ea și apoi să danseze. M-am uitat la John, care mi-a răspuns cu ridicarea aceea din umeri care înseamnă hei, nu mă-ntreba pe *mine*.

Am desfăcut funda din satin, mi-am strecurat degetul sub banda scotch care ținea hârtia laolaltă, apoi am ridicat privirea. L-am surprins pe Rommie Bissonette chiar când îl lovea cu cotul pe Kennedy. Acum rânjeau amândoi.

– Sper că nu-i ceva înăuntru care-o să sară la mine și să facă buga-buga, nu, băieți? am întrebat.

– Categoric, nu, a spus Rommie, însă rânjetul i s-a lărgit.

Ei bine, putea fi la fel de șmecher ca și tipul de lângă el. Probabil. Am desfăcut ambalajul, am deschis cutia albă de dedesubt, am scos la iveală o bucată pătrată de bumbac, am îndepărtat-o. Zâmbisem în tot acest timp, dar acum am simțit zâmbetul încovrigându-se și dispărându-mi de pe buze. Am simțit ceva încolăcindu-se în sus și pe șira spinării și cred că am fost cât pe ce să scap cutia din mâini.

Era masca de oxigen pe care o ținuse Devore în poală când ne întâlnirăm pe Stradă, cea din care sorbise din când în când, în vreme ce el și cu Rogette țineau pasul cu mine, încercând să mă facă să rămân unde apa era adâncă, destul de mult încât să mă înec. Rommie Bissonette și George Kennedy mi-o aduseseră ca pe scalpul unui dușman răpus, iar eu trebuia să consider gestul *comic*...

– Mike? a întrebat Rommie neliniștit. Mike, te simți bine? N-a fost decât o glumă...

Am clipit și am observat că nu era deloc o mască de oxigen – pentru numele lui Dumnezeu, cum de putusem fi atât de prost? Pentru început, era mai mare ca masca lui Devore; apoi, era făcută dintr-un plastic opac, nu transparent. Era...

Am scos o tentativă de chicot. Bissonette părea

incredibil de ușurat. La fel și Kennedy. John nu părea decât încurcat.

– Comic, am spus. Parcă ar fi o fofoloancă din plastic, nu?

Am scos dinăuntrul măștii micuțul microfon și l-am lăsat să se bălăngănească. Se legăna înainte și înapoi la capătul firului, amintindu-mi de coada ceasului-pisică.

– Ce dracu-i asta? a întrebat John.

– Avocat de pe Park Avenue, i-a spus Rommie lui George, scoțând și mai tare în evidență accentul, așa că a sunat *Av'ca dă pă Paa-aak Avănju*. N-ai văz't niciodată așa ceva, nu, amice? Nu, dom'le, sigur că nu. – Apoi s-a întors la vorbirea normală, ceea ce a fost într-un fel o ușurare. Am trăit toată viața în Maine și, pentru mine, latura amuzantă a accentelor de yankei burlești s-a cam subțiat. – E o Stenomask. Stenograful care întocmea procesul verbal al depoziției lui Mike purta una de asta. Mike se tot uita la el...

– Mă scotea din minți, am spus. Închipuie-ți un boșorog care șede în colț și bodogănește în Masca lui Zorro.

– Gerry Bliss sperie o mulțime de oameni, a spus Kennedy.

Vorbea pe-o voce joasă, huruită.

– El e ultimul de pe-aici care mai poartă așa ceva. Mai are vreo zece sau unsprezece în depozit. Știu, fiindcă de la el am cumpărat-o pe asta.

– Sper că ți-a luat pe ea mai mult decât valorează, am spus.

– Mi s-a părut că ar fi un suvenir frumos, a spus Rommie, dar pentru o clipă am crezut că ți-am dat

cutia cu mâna retezată – urăsc când încurc în felul ăsta cutiile de cadou. Care-i treaba?

– A fost un iulie lung şi încins, am spus. Să zicem că asta-i de vină.

Am apucat Stenomask-ul cu un deget de curea şi l-am legănat.

– Mattie a spus să fim acolo până la unsprezece, ne-a comunicat John. O să bem bere şi-o să aruncăm cu Frisbee-ul.

– Mă pricep să fac lucrurile astea destul de bine, a spus George Kennedy.

Afară, în parcarea minusculă, George s-a dus la Altima sa prăfuită, a scotocit pe bancheta din spate, şi a scos la iveală un exemplar muncit din *Bărbatul în cămaşă roşie.*

– Frieda m-a făcut s-o aduc pe asta. Le are şi pe alea noi, dar asta e preferata ei. Scuze pentru cum arată – a citit-o de vreo şase ori.

– Asta e şi preferata mea, am spus, ceea ce era adevărat. Şi-mi place să văd o carte cu mulţi kilometri la bord.

Şi asta era adevărat.

Am deschis cartea, m-am uitat aprobator la o pată de ciocolată demult uscată de pe supracopertă şi apoi am scris: *Pentru Frieda Kennedy, al cărei soţ mi-a dat o mână de ajutor. Mulţumesc că l-ai împărţit cu mine, şi mulţumesc că m-ai citit, Mike Noonan.*

Aceasta a fost o dedicaţie lungă pentru mine – de obicei, scriu doar *Cele mai bune urări* sau *Mult noroc*, însă voiam să mă revanşez pentru expresia aceea îmbuţită pe care mi-o citiseră pe faţă când deschisesem micuţul lor cadou surpriză. În vreme

ce scriam, George m-a întrebat dacă nu lucrez la un nou roman.

– Nu, am spus. Am pus deocamdată bateriile la reîncărcat.

I-am dat cartea înapoi.

– N-o să-i placă Friedei să audă asta.

– Nu. Dar îl are între timp pe *Bărbatul în cămaşă roşie.*

– Venim noi după voi, a spus Rommie şi s-a auzit un tunet de departe, dinspre vest. Nu a fost mai puternic ca tunetele care se auziseră din vreme în vreme în ultima săptămână, însă acesta nu fusese un tunet uscat. Ştiam asta cu toţii, şi cu toţii ne-am uitat în direcţia aceea.

– Crezi c-o să apucăm să mâncăm înainte să vină furtuna? m-a întrebat George.

– Mda. Apucăm.

Am condus până la poarta parcării şi apoi m-am uitat la dreapta să văd dacă nu vine cumva vreo maşină. Făcând asta, l-am văzut pe John uitându-se gânditor la mine.

– Ce-i?

– Mattie a spus că *scrii*, atâta tot. S-a-ntors cartea cu curu' la tine sau ceva?

Prietenul meu din copilărie era la fel de vie ca întotdeauna, de fapt... însă nu avea niciodată să fie terminată. Ştiam lucrul ăsta în dimineaţa aceasta la fel de bine cum ştiam că urma să vină ploaia. Băieţii din beci se hotărâseră din cine ştie ce motiv să şi-l ia înapoi. Să-i întreb de ce, s-ar putea să nu fie o idee atât de bună – răspunsurile s-ar putea să fie neplăcute.

– Ceva. Nu-s sigur încă ce.

Am intrat pe autostradă, m-am uitat în oglinda retrovizoare şi i-am văzut pe Rommie şi pe George venind în urma noastră în micuța Altima a lui George. America a devenit o țară plină de oameni mari în maşini mici.

– Ce vrei să ascult? Dacă-i karaoke făcut de tine, mă lipsesc. Ultimul lucru din lume pe care vreau să-l aud eşti tu cântând „Bubba Shot the Jukebox Last Night".

– Oh, e ceva mai bun decât asta, a spus. Cu mult mai bun.

Şi-a deschis servieta, a scotocit prin ea şi a scos o carcasă din plastic pentru casete audio. Banda dinăuntru era marcată cu 7-20-98 – ieri.

– Îmi place asta, a spus.

S-a aplecat în față, a deschis radioul, apoi a introdus caseta în aparat.

Speram să-mi fi luat porția de surprize neplăcute pentru acea dimineață, însă mă înşelam.

– Scuze, trebuia doar să mai scap de un telefon, a spus John din difuzoarele Chevy-ului meu pe vocea lui cea mai caldă, cea mai avocățească. Aş fi pariat un milion de dolari că picioarele lui osoase nu erau la vedere când fusese înregistrată caseta asta.

S-a auzit un râset, în acelaşi timp hârşâit şi spart. Mi s-a strâns stomacul la auzul lui. Mi-am amintit de ea cum o văzusem prima dată, stând afară, în fața Barului Apusului de Soare, purtând pantaloni scurți negri peste un costum de baie negru, întreg. Stând acolo şi semănând cu un refugiat dintr-un iad al dietelor severe.

– Vrei să spui că trebuia să-ți porneşti aparatul de înregistrat, a spus, iar eu mi-am amintit cum mi se păruse că-şi schimbă culoarea apa când îmi aplicase ea lovitura aceea serioasă în spatele capului. Dintr-un portocaliu-deschis într-un stacojiu-întunecat. Şi apoi începusem să înghit apa lacului. – Nu face nimic. Înregistrează tot ce vrei.

John s-a întins brusc şi a scos caseta.

– Nu e nevoie să auzi asta, a spus. Nu are substanță. Am crezut c-o să te dea pe spate s-o auzi pălăvrăgind, dar... omule, arăți groaznic. Vrei să conduc eu? Eşti alb ca o bucată blestemată de var.

– Pot conduce, am spus. Dă-i drumul, pune caseta. După aceea o să-ți povestesc despre o mică aventură pe care am avut-o în seara de vineri... dar o s-o păstrezi doar pentru tine. Ei nu trebuie să ştie – mi-am aruncat degetul mare peste umăr spre Altima – şi nici Mattie nu trebuie să ştie. Mai cu seamă Mattie.

S-a întins după casetă, apoi a ezitat.

– Eşti sigur?

– Mda. De vină a fost doar că am auzit-o vorbind aşa din senin. Tonul vocii ei. Christoase, e bună înregistrarea.

– Doar ce-i mai bun pentru firma Avery, McLain şi Bernstein. Avem protocoale foarte stricte despre ce putem înregistra, că tot veni vorba. Asta dacă te întrebai cumva.

– Nu mă întrebam. Îmi închipui că oricum nici una nu e admisă ca probă la proces, nu?

– În unele cazuri rare e posibil ca judecătorul să accepte o înregistrare audio, dar nu din cauza asta procedăm aşa. O astfel de casetă i-a salvat viața

unui bărbat în urmă cu patru ani, cam pe atunci când m-am alăturat eu firmei. Tipul se află acum în Programul de Protecție a Martorilor.

– Să ascultăm.

S-a aplecat înainte și a apăsat butonul.

John: „Cum e-n deșert, doamnă Whitmore?"

Whitmore: „Cald."

John: „Se desfășoară bine aranjamentele? Știu cât pot fi de dificile astfel de momente..."

Whitmore: „Știți foarte puțin, domnule avocat, ascultați la mine. Putem să terminăm cu prostiile?"

John: „Considerați că am terminat."

Whitmore: „Ați transmis condițiile testamentare ale domnului Devore nurorii sale?"

John: „Da, doamnă."

Whitmore: „Răspunsul ei?"

John: „Nu am nici unul de transmis. S-ar putea să am după ce va fi validat testamentul domnului Devore. Dar sigur știți că astfel de codicile sunt rareori acceptate ca parte de dosar juridic."

Whitmore: „Ei bine, dacă domnița aia pleacă din oraș, mai vedem noi, nu-i așa?"

John: „Presupun că așa e."

Whitmore: „Pe când petrecerea de victorie?"

John: „Mă scuzați?"

Whitmore: „O, haide. Am șaizeci de întâlniri astăzi, plus un șef de îngropat mâine. Te duci acolo să sărbătorești cu ea și cu fiica ei, nu-i așa? Știai că l-a invitat și pe scriitor? Amicu' ei de tăvăleală?"

John s-a întors spre mine plin de veselie.

– Ai auzit cât pare de nervoasă? Încearcă să se ascundă, dar nu poate. O mănâncă pe dinăuntru!

De-abia dacă l-am auzit. Mă aflam în zonă, alături de ceea ce spunea ea

(*scriitorul amicu ei de tăvăleală*)

și de ceea ce era *dincolo* de ce spunea ea. O nuanță din spatele cuvintelor. *Vrem doar să vedem cât de mult poți înota*, strigase ea către mine.

John: „Nu cred că ceea ce facem eu sau prietenii lui Mattie vă privește, doamnă Whitmore. Pot să vă sugerez respectuos să chefuiți cu prietenii dumneavoastră și s-o lăsați pe Mattie Devore să chefuiască alături de ai..."

Whitmore: „Transmite-i lui un mesaj."

Mie. Vorbea despre mine. Apoi mi-am dat seama că era ceva chiar mai personal decât atât – vorbea *cu* mine. Poate că fizic era de cealaltă parte a țării, dar vocea și spiritul ei pizmaș erau chiar aici în mașină cu noi.

Și testamentul lui Max Devore. Nu porcăria aia lipsită de sens pe care o așezaseră avocații lui pe hârtie, ci *testamentul*[1] lui. Bastardul ăla bătrân era la fel de mort ca și Damocles, dar da, în mod sigur încă mai căuta să câștige custodia.

John: „Cui să-i transmit un mesaj, doamnă Whitmore?"

[1]În limba engleză, „testament" (will) are aceeași grafie cu „voință" – n. tr.

Whitmore: „Spune-i că nu a răspuns însă întrebării domnului Devore."
John: „La ce întrebare vă referiți?"

Te suge pizda ei?

Whitmore: „Întreabă-l. O să știe."
John: „Dacă vă referiți la Mike Noonan, îl puteți întreba chiar dumneavoastră. O să-l întâlniți în toamna asta la Curtea de Autentificare a Districtului Castle."
Whitmore: „Nu prea cred. Testamentul domnului Devore a fost întocmit și parafat aici."
John: „Chiar și așa, va fi validat în Maine, acolo unde a murit. Sunt convins de asta. Și când o să pleci data viitoare din Districtul Castle, Rogette, o s-o faci posedând mai multe cunoștințe privitoare la procesul legislativ."

Pentru prima dată, părea furioasă, vocea ei ajungând la un croncănit subțire.

Whitmore: „Dacă crezi..."
John: „Nu cred. Știu. La revedere, doamnă Whitmore."
Whitmore: „Ai face bine să te ții departe de..."

S-a auzit un clic, zumzetul tonului, apoi o voce de robot spunând:

– Nouă patruzeci A.M.... ora Americii... douăsprezece.

John a apăsat EJECT, și-a luat caseta și a depozitat-o la loc în servietă.

– I-am închis în nas.

Părea că e un om care-ți povestește despre prima lui sărire cu parașuta.

– Chiar am făcut-o. Era nervoasă, nu-i așa? N-ai spune că era grav scoasă din minți?

– Mda.

Asta era ceea ce voia să audă, dar nu era și ceea ce credeam eu cu adevărat. Scoasă din minți, da. *Grav* scoasă din minți? Poate că nu. Fiindcă nu locul și starea mentală a lui Mattie o interesaseră pe ea; Rogette sunase să vorbească cu mine. Să-mi spună că se gândește la mine. Să-mi trezească amintiri despre cum e să bați apa pe loc în vreme ce-ți curge sângele în valuri de la spatele capului. Să mă sperie. Și reușise.

– Care era întrebarea la care n-ai răspuns? m-a întrebat John.

– Nu știu la ce se referea, am spus, dar *știu* să-ți spun de ce m-am albit puțin auzindu-i vocea. Asta dacă poți fi discret și dacă vrei să asculți.

– Avem de făcut treizeci de kilometri; spune-mi.

I-am povestit despre cele întâmplate vineri seara. Nu am îngreunat versiunea aceasta cu viziunile și cu fenomenele supranaturale prin care trecusem; nu era decât Michael Noonan care ieșise să se plimbe pe Stradă la apus. Stăteam lângă un mesteacăn care atârna deasupra apei, urmărind soarele roșiatic intrând după munți, când veniseră ei în spatele meu. De la momentul în care Devore se avântase asupra mea cu scaunul său cu rotile și până la punctul când am ajuns înapoi pe pământ întreg, am păstrat în mare parte adevărul.

Când am terminat, John a rămas la început

într-o tăcere perfectă. Aceasta era o dovadă a cât de pe nepregătite îl luasem; în condiții normale, era o meliță la fel de mare ca și Ki.

– Ei bine? am întrebat. Comentarii? Întrebări?

– Ridică-ți părul să pot vedea în spatele urechii.

Am făcut ce-mi ceruse, scoțând la iveală un plasture Band-Aid și o umflătură mare. John s-a aplecat spre mine să o studieze ca un puști observând cicatricele de război ale prietenului său, în timpul recreației.

– Sfinte păzește, a spus într-un sfârșit.

A fost rândul meu să nu spun nimic.

– Puțoii ăia bătrâni au încercat să te înece.

N-am spus nimic.

– Au încercat să te înece pentru că o ajutai pe Mattie.

Acum *chiar* nu am spus nimic.

– Și nu ai depus nici o plângere?

– Am avut de gând, am spus, dar mi-am dat seama apoi că voi părea doar un nemernic plângăcios. Și un mincinos, cel mai probabil.

– Cât de mult crezi că știe Osgood despre asta?

– Despre faptul că au încercat să mă înece? Nimic. El nu-i decât un mesager.

Încă o porție din tăcerea aceea neobișnuită din partea lui John. După câteva secunde, a întins mâna și a atins umflătura din spatele capului meu.

– Au!

– Scuze.

O pauză.

– Iisuse. După aia s-a dus înapoi la Warrington și-a tras cuiul. Iisuse. Michael, n-aș fi pus niciodată caseta aia dacă aș fi știut că...

– Nu face nimic. Dar să nu-ți treacă vreodată prin gând să-i povestești lui Mattie. Doar nu port degeaba părul în felul ăsta peste ureche.

– Crezi că o să-i povestești *vreodată*?

– Poate. Într-o zi, când el va fi mort de destul de mult timp să putem râde că am înotat cu hainele pe mine.

– S-ar putea să treacă o vreme, a spus.

– Mda. S-ar putea.

Ne-am continuat drumul în tăcere. Îl simțeam pe John încercând să găsească un fel de-a readuce zilei veselia, și l-am iubit pentru asta. S-a aplecat înainte, a deschis radioul și a găsit ceva zgomotos și zbuciumat de Guns 'n Roses: bun venit în junglă, iubire, ne distrăm și ne jucăm.

– Petrecem până ne vine rău, a spus. Corect?

Am surâs. Nu a fost ușor, cu sunetul vocii bătrânei aceleia încă stând agățat de mine ca un scaiete, dar am reușit.

– Dacă insiști, am spus.

– Insist, a spus. Cu siguranță.

– John, ești un tip cumsecade pentru un avocat.

– Și tu ești unul cumsecade pentru un scriitor.

De data aceasta, surâsul de pe fața mea mi s-a părut mai natural și s-a păstrat mai multă vreme. Am trecut de semnul pe care scria TR-90 și, făcând asta, soarele a străbătut prin negură și a inundat ziua în lumină. A părut o prevestire a vremurilor bune ce urmau, asta până să mă uit spre vest. În partea aceea, negri în lumina soarelui, am văzut norii de furtună adunându-se deasupra crestelor lui White Mountain.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Pentru bărbaţi, cred, dragostea e formată din părţi egale de poftă carnală şi mirare. Mirarea o înţeleg femeile. Pofta carnală cred doar că o înţeleg. Foarte puţine – poate una din douăzeci – au vreo idee despre ce înseamnă ea cu adevărat sau despre cât de adânc e înrădăcinată. Probabil că e mai bine aşa, pentru liniştea somnului şi a sufletului lor. Iar eu nu vorbesc despre pofta carnală a satirilor sau a violatorilor sau a molestatorilor; vorbesc despre pofta carnală a vânzătorilor de încălţăminte şi a directorilor de licee.

Ca să nu mai pomenesc de scriitori şi avocaţi.

Am intrat în curtea lui Mattie la unsprezece fără zece minute şi, parcându-mi Chevy-ul lângă Jeep-ul ei mâncat de rugină, uşa rulotei s-a deschis şi Mattie a apărut pe treapta de sus. Mi-am înghiţit respiraţia şi, lângă mine, l-am auzit pe John înghiţind-o şi el pe-a lui.

Era fără îndoială cea mai frumoasă tânără pe care o văzusem vreodată în viaţa mea, cum stătea acolo în pantaloni scurţi trandafirii şi într-o bluză asortată. Pantalonii nu erau atât de scurţi să fie curviştini (cuvântul mamei mele), dar erau destul de

scurţi să fie provocatori. Bluza era susţinută de două bretele petrecute peste umeri şi lăsa vederii destulă piele bronzată să te facă să visezi cu ochii deschişi. Părul îi cădea peste umeri. Zâmbea şi făcea din mână. Mi-am spus: *A reuşit – du-o în salonul clubului country chiar acum, îmbrăcată chiar aşa cum e, şi le va închide gura tuturor.*

– O, Doamne, a spus John. În voce i se citea o soi de tânjire consternată. – Doar asta şi o pungă de cartofi prăjiţi.

– Mda, am spus. Bagă-ţi ochii înapoi în cap, flăcăule.

Am schiţat un gest cu mâinile făcute căuş care simboliza tocmai acţiunea aceasta. George, între timp, îşi oprise Altima lângă noi.

– Haide, am spus, deschizând portiera. E timpul să petrecem.

– Nu pot s-o ating, Mike, a spus John. O să mă topesc.

– Haide, nătângule.

Mattie a coborât scările, trecând pe lângă ghiveciul în care era plantată roşia. Ki era în spatele ei, îmbrăcată într-o ţinută asemănătoare cu a mamei ei, doar că într-o nuanţă de verde-închis. Era iarăşi ruşinoasă, am observat; se ţinea cu o mână de piciorul lui Mattie şi avea degetul mare de la cealaltă, în gură.

– Au sosit băieţii! Au sosit băieţii! a strigat Mattie, râzând, şi s-a aruncat în braţele mele. M-a îmbrăţişat strâns şi m-a sărutat la colţul gurii. I-am răspuns la îmbrăţişare şi am sărutat-o pe obraz. Apoi a trecut la John, a citit mesajul de pe tricoul lui, şi-a lovit palmele ca într-un aplaudat şi apoi l-a

îmbrățișat. Acesta i-a răspuns cu o îmbrățișare destul de serioasă pentru unul care se temea să nu se topească, mi-am spus, ridicând-o de pe pământ și rotind-o prin aer, în vreme ce ea se ținea agățată de gâtul lui și râdea.

– Domniță bogată, domniță bogată, domniță bogată! a scandat John, apoi a așezat-o la loc pe tălpile din plută ale papucilor ei albi.

– Domniță liberă, domniță liberă, domniță liberă! a scandat ea în răspuns. La dracu' cu bogăția!

Înainte ca el să poată răspunde, ea l-a sărutat apăsat pe gură. Brațele lui s-au ridicat s-o prindă de mijloc, însă ea s-a dat în spate înainte s-o poată apuca. S-a întors spre Rommie și George, care stăteau umăr lângă umăr și semănau cu niște tipi dornici să-ți dea explicații amănunțite despre preceptele Bisericii Mormonilor.

Am făcut un pas înainte, dorind să fac prezentările, dar mi-a luat-o John înainte, unul dintre brațele lui reușind să-și îndeplinească în cele din urmă misiunea – i-a încercuit mijlocul, conducând-o în față către cei doi bărbați.

Între timp, o mână micuță s-a strecurat într-a mea. M-am uitat în jos și am văzut-o pe Ki uitându-se în sus la mine. Fața ei era gravă și palidă și la fel de frumoasă în fiecare detaliu ca a mamei sale. Părul ei blond, proaspăt spălat și strălucitor, era prins la spate cu o bucată de catifea.

– Cre' că oamenii din fligidol nu mă plac acum, a spus ea. Râsetul și nonșalanța ei dispăruseră, cel puțin pentru moment. Părea pe punctul de a plânge. – Toate litelele mele s-au dus pa-pa.

Am ridicat-o și am așezat-o în leagănul brațului

meu, așa cum făcusem în ziua în care o văzusem umblând în mijlocul lui Route 68 în costum de baie. Am sărutat-o pe frunte și apoi pe vârful nasului. Pielea ei era o mătase perfectă.

– Știu că s-au dus, am spus. O să-ți cumpăr altele.

– Plomiți?

Ochii ei albaștri-închis s-au uitat îndoielnici țintă la mine.

– Promit. Și o să te învăț cuvinte deosebite ca „zigot" și „spongios". Știu o mulțime de cuvinte deosebite.

– Câte?

– O sută optzeci.

Tunetul a huruit în vest. N-a părut puternic, însă, cumva, era mai concentrat. Ochii lui Ki s-au îndreptat într-acolo, apoi s-au întors la mine.

– Mi-e flică, Mike.

– Frică? De ce?

– De nu știu ce. De tanti în lochia lui Mattie. De bălbații pe cale i-am văzut.

Apoi s-a uitat peste umărul meu.

– Uite că vine mami.

Am auzit o mulțime de actrițe debitând replica *Nu în fața copiilor* pe exact același ton. Kyra s-a răsucit în cercul protector al brațelor mele.

– Lasă-mă jos.

Am așezat-o. Mattie, John, Rommie și George au venit lângă noi. Ki a fugit la Mattie, care a ridicat-o și apoi ne-a aruncat o privire ca un general supraveghindu-și trupele.

– Ai adus berea? m-a întrebat.

– Da, doamnă. O ladă de Bud și o duzină de sucuri de tot soiul. Plus limonade.

– Minunat. Domnule Kennedy...

– George, doamnă.

– George, atunci. Şi dacă-mi mai spui încă o dată doamnă, o să te pocnesc în nas. Sunt Mattie. Vrei să mergi până la magazinul general Lakeview – a arătat cu degetul spre magazinul de pe Route 68, aflat la vreo opt sute de metri distanță de noi – și să cumperi nişte gheață?

– Sigur că da.

– Domnul Bissonette...

– Rommie.

– În spatele rulotei e-o grădină mică, Rommie. Poți găsi vreo două lăptuci frumoase?

– Cred că mă descurc.

– John, hai să punem carnea în frigider. Cât despre tine, Michael...

A arătat spre grătar.

– Cărbunii sunt d-ăia care se aprind singuri – aruncă doar un chibrit între ei și dă-te mai departe. Fă-ți datoria.

– Cum ziceți, bună doamnă, am spus, şi m-am lăsat în genunchi în fața ei. Gestul ăsta a scos într-un sfârşit un chicot de la Ki.

Râzând, Mattie m-a luat de mână şi m-a ajutat să mă ridic în picioare.

– Haide, sir Galahad, a spus. O să plouă. Vreau să fiu la adăpost în casă şi prea sătulă să mai pot sări atunci când o să înceapă.

La oraş, toate petrecerile încep cu salutări la uşă, cu strângerea hainelor şi cu acele ciudate sărutări de la distanță (când a început, mai exact, bizareria *asta* socială?). La țară, acestea încep cu diverse

îndatoriri. Aduci, cari, scormonești după diverse lucruri, cum ar fi cleştii pentru grătar şi mănuşile pentru gătit. Gazda pune doi bărbați să mişte din loc masa pentru picnic, apoi se hotărăşte că a fost de fapt mai bine acolo de unde o luaseră şi-i roagă s-o pună la loc. Şi, la un moment dat, descoperi că te distrezi.

Am pus cărbuni unul peste altul până ce au început să semene cu piramida de pe săculeț, apoi i-am atins cu flacăra de la un chibrit. S-au aprins destul de satisfăcător şi m-am dat în spate, ştergându-mă cu antebrațul la frunte. Poate că urma să vină răcoarea şi aerul curat, dar cu siguranță acestea nu erau încă destul de aproape. Soarele răzbătuse printre nori şi lumina zilei trecuse de la fadă la orbitoare, şi totuşi înspre vest continuau să se adune nori de furtună, negri şi netezi ca satinul. Parcă i s-ar fi spart o venă a nopții în cerul de acolo.

– Mike?

M-am uitat în spate la Kyra.

– Ce e, iubire?

– O să ai glijă de mine?

– Da, am spus, absolut fără nici o ezitare.

Preț de o clipă, ceva în legătură cu răspunsul meu – poate doar viteza cu care a venit – a părut s-o neliniştească pe fetiță. Apoi a zâmbit.

– Bine, a spus. Uite că vine omu' cu gheața!

George se întorcea de la magazin. A parcat maşina şi a coborât. M-am dus într-acolo cu Kyra, ea ținându-mă de mână şi legănând-o posesivă înainte şi înapoi. Rommie a venit cu noi, jonglând în mâini trei căpățâni de lăptuci – nu mi se părea că-i o amenințare prea mare pentru tipul pe care-l urmărise

Ki cu fascinație în parc, sâmbătă seara.

George a deschis portiera din spate a Altimei și a scos două pungi cu gheață.

– Magazinul era închis, a spus. Semnul spunea REDESCHIDEM LA 17. Mi s-a părut că-i cam mult să aștept până atunci, așa că am luat gheața și am vârât banii prin deschizătura pentru poștă.

Închiseseră pentru înmormântarea lui Royce Merrill, desigur. Renunțaseră la aproape o zi întreagă de vânzări în plin sezon turistic numai ca să-l conducă pe bătrân pe ultimul drum. Era într-un fel un gest emoționat. Mi s-a părut că e în același timp și un gest înfricoșător.

– Pot să duc niște gheață? a întrebat Kyra.

– Cred că da, dar să nu te apuce tremuriciul, a spus George și a așezat cu grijă o pungă de două kilograme cu gheață în brațele îndreptate înainte ale lui Ki.

– Tlemuliciu', a spus Kyra, chicotind. A pornit spre rulotă tocmai atunci când Mattie ieșea afară. John era în spatele ei și se uita la ea cu ochii unui câine de vânătoare împușcat în viscere. – Mami, uite! M-a apucat tlemuliciu'!

Am luat eu cealaltă pungă.

– Știu că-i afară lada cu gheață, dar nu o ții cumva închisă cu lacătul?

– Sunt prieten bun cu cele mai multe lacăte, a spus George.

– Oh. Înțeleg.

– Mike! Prinde!

John mi-a aruncat un Frisbee roșu. Acesta a plutit către mine, dar prea sus. Am sărit după el, l-am prins și, dintr-o dată, Devore mi-a apărut iarăși în

gând: *Ce-ai pățit, Rogette? Niciodată n-ai aruncat ca o fată. Dă în el!*

M-am uitat în jos și am văzut-o pe Ki uitându-se în sus.

– Nu te gândi la lucluli tliste, a spus.

I-am zâmbit, apoi i-am aruncat Frisbee-ul.

– Bine, fără lucruri triste. Haide, scumpete. Aruncă-l lui mami. Hai să vedem dacă poți.

Mi-a zâmbit înapoi, s-a întors și a executat o aruncare rapidă, perfectă către mama ei – aruncarea a fost atât de viguroasă, că Mattie aproape n-a fost în stare să-l prindă. Indiferent de ce altceva mai era Kyra Devore, era campioană în devenire la Frisbee.

Mattie i-a aruncat Frisbee-ul lui George, care s-a întors, poalele absurdului său veston maroniu fluturând, și l-a prins expert cu spatele. Mattie a râs și a aplaudat, tivul bluzei flirtând cu buricul ei.

– Te dai în spectacol! a strigat John de pe scări.

– Gelozia-i un sentiment atât de urât, i-a spus George lui Rommie Bissonette, și i-a aruncat Frisbee-ul. Rommie i l-a proiectat înapoi lui John, dar a făcut o burtă mare și s-a izbit sec de peretele rulotei. În timp ce se grăbea John pe scări în jos să-l prindă, Mattie s-a întors spre mine.

– Combina muzicală e pe măsuța pentru cafea din sufragerie, lângă un teanc de CD-uri. Majoritatea dintre ele sunt cam vechi, dar cel puțin sunt cu muzică. Vrei să le aduci afară?

– Sigur.

Am intrat în rulotă, unde era cald în pofida ventilatoarelor montate strategic, care făceau ore suplimentare. M-am uitat la mobila sumbră, de serie,

şi la încercarea destul de nobilă a lui Mattie de a-i conferi o anume personalitate: reproducerea aceea după van Gogh care ar fi trebuit să pară nelalocul ei în chicinetă, dar nu părea, stampa lui Edward Hopper, *Vulturii de noapte*, de deasupra sofalei, perdelele vopsite în fâşii care ar fi făcut-o pe Jo să râdă. Exista o temeritate aici, care m-a făcut din nou să-mi pară rău pentru ea şi să fiu iarăşi furios pe Max Devore. Mort sau în viaţă, voiam să-i trag un şut în fund.

M-am dus în sufragerie şi am văzut noul roman de Mary Higgins Clark pe măsuţa de la capătul sofalei, cu semnul de carte care ieşea dintre paginile lui. Zăcând lângă el într-un mic morman erau câteva bentiţe de prins părul pentru fetiţe – ceva mi se părea familiar la ele, deşi nu-mi aminteam să o fi văzut pe Ki purtând vreodată aşa ceva. Am rămas acolo încă o clipă, încruntându-mă, apoi am apucat combina muzicală şi CD-urile şi am ieşit afară.

– Hei, băieţi, am spus. Ce mai aşteptaţi, să pornească distracţia.

Până să danseze ea, am fost bine. Nu ştiu dacă are vreo importanţă pentru voi, dar pentru mine are. N-am avut nimic până să danseze. După aceea, am fost pierdut.

Am mers cu Frisbee-ul în spatele casei, în parte pentru a nu scoate din sărite vreun localnic pornit spre înmormântare cu gălăgia şi buna noastră dispoziţie, în mare parte pentru că spatele casei lui Mattie era un loc de joacă mai bun – pământ drept şi iarbă joasă. După vreo două prinderi eşuate,

Mattie şi-a aruncat pantofii de dans, s-a avântat desculţă în casă şi a ieşit încălţată în tenişi. După asta, s-a descurcat mult mai bine.

Am aruncat Frisbee-ul, ne-am strigat insulte unul altuia, am băut bere, am râs mult. Ki nu s-a prea omorât cu prinsul, dar avea un braţ fantastic pentru un copil de trei ani şi a jucat cu stil. Rommie pusese combina muzicală pe scările din spate ale rulotei şi aceasta emitea o ceaţă de muzică de la sfârşitul anilor optzeci şi începutul anilor nouăzeci: U2, Tears for Fears, the Eurythmics, Crowded House, A Flock of Seagulls, Ah-Hah, the Bangles, Melissa Etheridge, Huey Lewis and the News. Mi se părea că ştiu fiecare cântec, fiecare solo de chitară.

Am transpirat şi am alergat în lumina de după-amiază. Am urmărit picioarele lungi şi bronzate ale lui Mattie cum aleargă şi am ascultat izbucnirile vesele de râs ale Kyrei. La un moment dat, Rommie Bissonette a căzut lat la pământ, tot mărunţişul căzându-i din buzunare, iar John a râs până ce a trebuit să se aşeze undeva. Lacrimile îi curgeau din ochi. Ki a fugit la el şi i-a sărit în poala lipsită de apărare. „Uuuf!" a strigat, uitându-se la mine cu nişte ochi sclipitori, răniţi, în vreme ce, fără îndoială, boaşele lui lovite încercau să i se cațere înapoi în corp.

– Kyra *Devore*! a strigat Mattie, uitându-se înţelegătoare la John.

– L-am ghidilat pe plopliu' meu fundaş, a spus Ki cu mândrie.

John i-a zâmbit şters şi s-a ridicat anevoie în picioare.

– Da, a spus. Asta ai făcut. Iar arbitrul cere o aruncare de la unsprezece metri pentru fault.

– Eşti bine, omule? l-a întrebat George.

Părea îngrijorat, însă vocea lui zâmbea.

– Sunt bine, a spus John şi i-a aruncat Frisbee-ul. Acesta s-a rotit ezitant de-a lungul curţii. – Haide, aruncă. Hai să vedem ce poţi.

Tunetul a huruit şi mai tare, însă norii negri se aflau încă la vest de noi; cerul de deasupra rămânea de-un albastru-jilav. Păsările încă mai cântau şi greierii încă mai zumzăiau în iarbă. Deasupra grătarului se vedeau valuri de căldură şi curând trebuia să punem la prăjit cotletele de New York ale lui John. Frisbee-ul încă zbura, roşu pe fundalul verde al ierbii şi al copacilor, pe fundalul albastru al cerului. Eu încă eram stăpânit de pofta carnală, însă toate celelalte senzaţii erau încă normale – bărbaţii sunt stăpâniţi de pofta carnală pe tot întinsul lumii şi tot timpul, iar podul de gheaţă tot nu se topeşte. Însă ea a dansat, a dansat şi totul s-a schimbat.

Era o melodie veche de-a lui Don Henley, una pigmentată de un solo de chitară cu adevărat nebunesc.

– O, Doamne, ador piesa asta, a strigat Mattie.

Frisbee-ul a venit în direcţia ei. L-a prins, l-a lăsat să cadă din mână, a păşit pe el ca şi când era un spot de lumină roşie încinsă aruncat pe-o scenă de discotecă, şi a început să se scuture. Şi-a pus mâinile mai întâi în spatele capului şi apoi pe şolduri şi apoi la spate. A dansat stând cu vârful tenişilor pe discul de Frisbee. A dansat fără să se mişte. A dansat aşa cum se spune în cântecul ăla – ca un val pe un ocean.

„Guvernul a pus sub supraveghere toaleta bărbaţilor de la discoteca din localitate,

Şi tot ce vrea ea să facă e să danseze, să danseze...

Să-i facă pe băieţi să nu mai vândă

toate armele ce le cad în mâini,

Tot ce vrea ea să facă, tot ce vrea ea să facă e să danseze."

Femeile sunt sexy când dansează – incredibil de sexy – dar nu la asta am reacţionat eu şi nu din cauza asta am reacţionat cum am reacţionat. Cu pofta carnală mă puteam descurca, dar asta era mai mult decât o simplă poftă carnală, şi cu asta nu mă puteam descurca. Era ceva ce mi-a furat aerul din plămâni şi m-a făcut să mă simt complet la voia ei. În acea clipă, ea era cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzusem vreodată, nu doar o femeie frumoasă în pantaloni scurţi şi bustieră, care dansa pe loc pe un Frisbee, ci însăşi Venus adusă la viaţă. Era tot ce-mi lipsise în ultimii patru ani, atunci când fusesem atât de complet de debusolat, că nu-mi dădusem seama că-mi lipsea ceva. Mă furase de ultimele bariere de apărare pe care le mai avusesem. Diferenţa de vârstă nu conta. Dacă aveam să par în ochii oamenilor că-mi atârnă limba din gură chiar dacă ţin gura închisă, atunci aşa să fie. Dacă-mi pierdeam demnitatea, mândria, conştiinţa de sine, atunci aşa să fie. Patru ani de singurătate mă învăţaseră că sunt alte lucruri şi mai grave de pierdut.

Cât de mult a stat acolo, dansând? Nu ştiu. Probabil că nu mult, nici măcar un minut, şi apoi şi-a dat seama că ne uităm vrăjiţi la ea – fiindcă, la un

anumit nivel, toți au văzut ce am văzut eu și au simțit ce am simțit eu. Pentru acel minut sau cât de mult o fi fost, nu cred că vreunul dintre noi am consumat prea mult oxigen.

A coborât de pe discul de Frisbee, râzând și roșindu-se în obraji în același timp, confuză, dar nu chiar incomodată.

– Îmi pare rău, a spus. Pur și simplu... ador piesa asta.

– Tot ce vrea ea să facă e să danseze, a spus Rommie.

– Da, uneori asta-i tot ce vrea ea să facă, a spus Mattie, și s-a înroșit și mai tare în obraji. Vă rog să mă scuzați, trebuie să folosesc toaleta.

Mi-a aruncat Frisbee-ul și apoi a luat-o la fugă spre rulotă.

Am inspirat adânc, încercând să-mi revin înapoi la realitate și am observat că și John făcea același lucru. George Kennedy purta o mină ușor uluită, de parcă-i dăduse cineva un sedativ ușor și acesta în sfârșit își făcea efectul.

Tunetul a bubuit. De data aceasta, *chiar* a părut mai aproape.

Am trimis Frisbee-ul spre Rommie.

– Ce crezi?

– Cred că-s îndrăgostit, a spus, și-apoi a părut că-și administrează singur o scuturătură mentală – era un lucru pe care i-l puteai citi în ochi. Mai cred și că ar trebui să ne ocupăm de cotletele alea dacă vrem să mâncăm afară. Vrei să mă ajuți?

– Sigur.

– Te ajut și eu, a spus John.

Ne-am dus înapoi la rulotă, lăsându-i pe George

și pe Kyra să se joace singuri. Kyra îl întreba pe George dacă prinsese vreodată vreun criminal. În bucătărie, Mattie stătea lângă frigiderul deschis și așeza cotletele pe-un platou.

– Slavă Domnului că ați venit. Tocmai eram pe cale să mă abandonez instinctelor și să înfulec una dintre astea așa cum e. Sunt cele mai frumoase lucruri pe care le-am văzut vreodată.

– Tu ești cel mai frumos lucru pe care *eu* l-am văzut vreodată, a spus John.

Era de-o sinceritate desăvârșită, însă zâmbetul pe care i l-a oferit ea era distras și puțin năucit. Mi-am făcut o însemnare mentală: să nu complimentezi niciodată o femeie pentru frumusețea ei când are în mâini două bucăți de cotlet crude. Cumva, pur și simplu nu face moara să producă.

– Cum te pricepi să prăjești carne? m-a întrebat. Spune-mi adevărul, fiindcă astea-s mult prea bune să le distrugi.

– Am tactica mea.

– Bine, ești angajat. John, tu ești asistentul. Rommie, ajută-mă să fac salatele.

– Cu plăcere.

George și Ki veniseră în fața rulotei și ședeau acum în șezlonguri ca doi vechi camarazi la clubul lor londonez. George îi povestea lui Ki cum îi prinsese pe Rolfe Neadau și pe Adevărata Gașcă Rea din Lisbon Street în 1993.

– George, ce ai pățit la *nas*? a întrebat John. Ți s-a *lungit* atât de tare.

– Vrei să ne lași? a spus George. Sunt în mijlocul unei discuții.

– Domnul Kennedy a plins o dloaie de climinali

peliculoşi, a spus Kyra. A plins Adevălata Gaşcă Lea şi a închis-o în magazinul Supelmax.

– Da, am spus. Domnul Kennedy a câştigat şi premiul Oscar pentru rolul principal din *Luke, mână rece.*

– Ai absolută dreptate, a spus George. Şi-a ridicat mâna dreaptă şi şi-a încrucişat două degete. – Eu şi cu Paul Newman. Cât se poate de simplu.

– Avem sos de pusgete, a spus Ki serioasă, iar asta l-a făcut pe John să izbucnească iarăşi în râs. Pe mine nu m-a afectat în acelaşi fel, dar râsul e contagios; doar să-l văd pe John m-a făcut să izbucnesc şi eu după câteva secunde. Hohoteam ca doi nebuni în vreme ce trânteam cotletele pe grătar. E-o minune că nu ne-am ars complet mâinile.

– De ce lâd ei? l-a întrebat Ki pe George.

– Fiindcă-s nişte nesăbuiţi cu creiere foarte mici, a spus George. Ascultă, acum, Ki – i-am prins pe toţi, mai puţin pe Nebun. El a sărit în maşina lui şi eu am sărit într-a mea. Detaliile acelei curse nu sunt pentru urechile unei fetiţe...

George a cadorisit-o totuşi cu ele, în vreme ce John şi cu mine ne surâdeam unul altuia peste grătarul lui Mattie.

– E minunat, nu-i aşa? a spus John, iar eu am aprobat cu o plecăciune a capului.

Mattie a ieşit în curte cu nişte porumb înfăşurat în folie de aluminiu, urmată de Rommie, care cobora scările ţinând în braţe un bol mare cu salată şi făcând fiecare pas cu mare grijă, încercând să se uite la scări peste marginea castronului.

Ne-am aşezat la masa pentru picnic, George şi cu Rommie pe o parte, John şi cu mine flancând-o

pe Mattie pe cealaltă. Ki şedea în capul mesei, călare pe un teanc de reviste vechi aşezate pe-un scaun pentru peluză. Mattie i-a prins la gât un prosop pentru vase, Ki, indignată, acceptând asta doar fiindcă (a) purta haine noi şi (b) prosopul pentru vase nu era o bavetică, cel puţin la nivelul aparenţelor.

Am mâncat enorm de mult – salată, cotlete (John avusese dreptate, chiar erau cele mai bune pe care le mâncasem vreodată), porumb fript pe cocean, „tolt clocant cu flăguţe" la desert. Pe când am ajuns la tort, norii de furtună erau vizibil mai aproape şi un vânt cald şi agitat sufla prin curte.

– Mattie, n-o să fiu surprins dacă niciodată în viaţa mea n-o să mai mănânc ceva mai bun ca acum, a spus Rommie. Mulţumesc infinit că m-ai poftit la masă.

– *Eu* îţi mulţumesc, a spus.

În ochi îi apăruseră lacrimile. Pe o parte m-a prins pe mine de mână, pe cealaltă l-a prins pe John. Ne-a strâns pe amândoi.

– Vă mulţumesc tuturor. Dacă aţi şti cum stăteau lucrurile pentru Ki şi pentru mine înainte de săptămâna asta...

A scuturat din cap, ne-a mai strâns mie şi lui John o ultimă dată mâinile, şi ne-a dat drumul.

– Dar s-a terminat cu asta.

– Uitaţi-vă la copil, a spus George, amuzat.

Ki se tolănise în scaunul ei şi se uita la noi cu ochi scânteietori. Aproape tot părul îi ieşise din bucata de catifea şi-i atârna în şuviţe pe obraji. Pe nas avea un puf de frişcă şi în mijlocul bărbiei se vedea un bob de porumb.

– Am aluncat Flisbee-u' de şase mii de oli, a spus ea. A vorbit pe-un ton distant, declamator. – Eu obosită.

Mattie a dat să se ridice. Mi-am pus mâna pe braţul ei.

– Îmi dai voie mie?

A aprobat din cap, zâmbind.

– Dacă vrei.

Am ridicat-o pe Kyra şi am dus-o către scări. Tunetul a bubuit din nou, un sunet prelung, gros, care semăna cu mârâitul unui câine uriaş. M-am uitat în sus la norii îngrămădiţi şi, făcând asta, am prins cu coada ochiului o mişcare. Era o maşină veche, albastră, îndreptându-se spre vest pe Wasp Hill Road către lac. Singurul motiv pentru care am observat-o a fost pentru că purta unul dintre abţibildurile alea prosteşti de la Village Cafe: CLAXON STRICAT – ATENŢIE LA DEGET.

Am urcat scările cu Ki şi am intrat pe uşă, schimbându-i poziţia ca să n-o lovesc la cap.

– Ai glijă de mine, a spus ea în somn.

Am auzit în vocea ei o tristeţe care m-a crispat. Era ca şi când ştia că cere imposibilul.

– Ai glijă de mine, sunt micuţă, mama zice că-s o puştoaică mică.

– O să am grijă de tine, am spus şi am sărutat-o iarăşi în locul acela mătăsos dintre ochi. Nu-ţi face griji, Ki, dormi.

Am dus-o în camera ei şi am aşezat-o pe pat. Până atunci dormea deja dusă. I-am şters frişca de pe nas şi i-am luat bobul de porumb de pe bărbie. M-am uitat la ceasul de la mână şi am văzut că mai erau zece minute până la două. Probabil că oamenii

se adunau deja la Îndurarea Baptistă. Bill Dean purta o cravată gri. Buddy Jellison avea o pălărie pe cap. Stătea în spatele bisericii cu alţi bărbaţi care fumau înainte să intre.

M-am întors pe călcâie. Mattie era în cadrul uşii.

– Mike, a spus. Vino aici, te rog.

M-am dus la ea. Nu era nici un material între mijlocul ei şi mâinile mele de data asta. Pielea ei era caldă şi la fel de mătăsoasă ca a fiicei ei. S-a uitat în sus la mine, cu buzele desfăcute. Şoldurile ei au venit mai aproape de mine şi, când a simţit ceea ce era tare acolo jos, s-a apăsat şi mai mult.

– Mike, a spus din nou.

Am închis ochii. Mă simţeam ca o persoană care tocmai a venit până la intrarea într-o cameră puternic luminată, plină de oameni care râd şi vorbesc. Şi dansează. Fiindcă uneori, asta *este* tot ceea ce vrem să facem.

Vreau să intru, mi-am spus. *Asta este ceea ce vreau* eu *să fac, asta e tot ceea ce vreau să fac. Lasă-mă să fac ce vreau. Lasă-mă...*

Mi-am dat seama că vorbesc cu voce tare, şoptind repede cuvintele în urechea ei în vreme ce o ţineam în braţe şi o mângâiam pe spate, degetele simţindu-i coloana vertebrală, atingându-i omoplaţii, apoi ajungând în faţă şi prinzându-i sânii mici.

– Da, a spus. Ceea ce vrem amândoi. Da. E bine.

Încet, şi-a ridicat degetele mari şi a şters locurile ude de sub ochii mei. M-am îndepărtat de ea.

– Cheia...

A zâmbit uşor.

– Ştii unde este.

– Vin la noapte.

– Bine.

– M-am simțit...

A trebuit să-mi curăț gâtul. M-am uitat la Kyra, care dormea profund.

– M-am simțit singur. Nu cred că mi-am dat seama, dar așa m-am simțit.

– Și eu. Iar eu mi-am dat seama pentru amândoi. Un sărut, te rog.

Am sărutat-o. Cred că ni s-au întâlnit limbile, dar nu sunt sigur. Ce-mi amintesc cel mai limpede e *vivacitatea* ei. Era ca un titirez care se învârtea încet în brațele mele.

– Hei! a strigat John de afară și ne-am depărtat unul de celălalt cu viteză. Vreți să ne dați o mână de ajutor? O să plouă!

– Mulțumesc că te-ai hotărât în sfârșit, mi-a spus pe o voce joasă.

S-a întors și a mers grăbită înapoi pe coridorul rulotei duble. Când mi-a vorbit data următoare, nu cred că știa cui îi vorbește sau unde se află. Data următoare când mi-a vorbit, era pe moarte.

– Nu trezi copilul, am auzit-o spunându-i lui John, iar răspunsul lui a fost:

– Oh, scuze, scuze.

Am rămas în loc încă o clipă, recăpătându-mi răsuflarea, apoi am intrat în baie și mi-am aruncat din abundență apă rece pe față. Mi-amintesc că, întorcându-mă să iau prosopul de pe stativ, am văzut în cadă o balenă din plastic de culoare albastră. Mi-amintesc că mi-am spus că probabil suflă baloane prin gaura de la ceafă și-mi amintesc chiar că am avut o idee de-o clipă – o poveste pentru copii

despre o balenă. Să-i spunem Willie? Na, era prea banal. Wilhelm, însă – *ăsta* chiar avea o sonoritate frumoasă, rotundă, în același timp măreață și amuzantă. Balena Wilhelm.

Mi-amintesc bubuitul tunetului de deasupra. Mi-amintesc cât de fericit eram, acum că luase în sfârșit hotărârea și că de-abia așteptam să vină noaptea. Mi-amintesc murmurul de voci masculine și murmurul răspunsurilor lui Mattie spunându-le unde să pună fiecare lucru. Apoi le-am auzit pe toate acestea dispărând din nou.

M-am uitat în jos la mine și am văzut că umflătura aceea se micșora. Mi-amintesc că mi-am spus că nimic nu are un aspect mai absurd decât un bărbat excitat și că am știut că mai gândisem asta înainte, poate într-un vis. Am ieșit din baie, m-am mai uitat o dată la Kyra – era întoarsă pe-o parte, dormind profund – și apoi am pornit pe coridor spre ieșire.

Tocmai ajunsesem la sufragerie, când afară au erupt focurile de armă. Nici o clipă nu am confundat sunetul acesta cu bubuitul tunetelor. A existat un moment în care mintea mea a cochetat cu ideea unor bubuituri de țeavă de eșapament – cine știe ce mașină modificată a unui puști – și apoi am știut. O parte din mine se așteptase să se întâmple ceva... dar se așteptase la fantome mai degrabă decât la focuri de armă. O greșeală fatală.

Era *pac! pac! pac!*-ul rapid al unei arme automate – un Glock de nouă milimetri, după cum s-a dovedit. Mattie a țipat – un strigăt ascuțit, sfredelitor, care mi-a înghețat sângele. L-am auzit pe John strigând de durere și pe George Kennedy urlând:

– Jos! Jos! Pentru numele lui Christos, *trage-o jos*!

Ceva ca o bucată dură de grindină a lovit rulota – un ropot de sunete perforante pornind dinspre vest către est. Ceva a despicat aerul în fața ochilor mei – am auzit-o. În jur se auzea un *spaing* aproape muzical, asemănător cu sunetul unei corzi de chitară care plesnește. Pe masa din bucătărie, bolul cu salată tocmai adus înăuntru de unul dintre ei s-a spart.

Am fugit către ușă și aproape că am aterizat cu capul în jos pe scările din zgură presată. Am văzut grătarul răsturnat, cărbunii scânteietori începând deja să aprindă petice din ierburile sălbatice care creșteau în curtea din față. L-am văzut pe Rommie Bissonette șezând cu piciorul întins, uitându-se tâmp la gleznă, care era înmuiată în sânge. Mattie stătea în genunchi și în mâini lângă grătarul răsturnat, cu părul atârnându-i în ochi – arăta ca și când încerca să culeagă tăciunii încinși înainte să apuce să producă daune serioase. John s-a împleticit spre mine, întinzând o palmă. Brațul din continuarea ei era îmbibat în sânge.

Și am văzut mașina pe care o văzusem înainte – mașina albastră cu abțibildul acela lipit pe ea. Mersese pe drum în sus – bărbații dinăuntru trecând prima dată pe lângă noi doar ca să ne verifice –, apoi virase și venise înapoi. Trăgătorul încă mai stătea ieșit pe geamul portierei din dreapta șoferului. Vedeam vârful fumegând al armei din mâinile lui. Avea magazie în serie. Trăsăturile lui erau o masă uniformă și albastră, spartă doar de două găvane largi – o mască de schi.

Pe cer, tunetul a bubuit prelung, amenințător.

George Kennedy merse către mașină fără a se grăbi, lovind cărbunii încinși din drumul lui, nepăsându-i de pata de-un roșu-întunecat ce i se întindea pe pantaloni, pe coapsa piciorului drept, ducând mâna la spate, fără să se grăbească chiar și atunci când trăgătorul a intrat la loc în mașină și a strigat „Du-te du-te du-te!" la șofer, care purta și el o mască albastră, George nu se grăbea, nu, nu se grăbea deloc și, chiar înainte să văd pistolul din mâna lui, am știut de ce nu-și dăduse jos vestonul ăla absurd Pa Kettle, de ce jucase până și Frisbee îmbrăcat în el.

Mașina albastră (s-a dovedit a fi un Ford model 1987 înmatriculat pe numele doamnei Sonia Belliveau din Auburn și declarat furat cu o zi în urmă) trăsese pe marginea drumului și nu se oprise cu adevărat nici o clipă. Acum, a accelerat, a scuipat praf maroniu și uscat de sub roțile din spate, derapând, doborând de pe stâlpul ei cutia poștală a lui Mattie cu inițialele RFD inscripționate pe ea și aruncând-o prin aer pe drum.

George tot nu se grăbea. Și-a împreunat mâinile, ținând pistolul în mâna dreaptă și susținându-l cu cea stângă. A tras încet cinci gloanțe. Primele două au nimerit în portbagaj – am văzut găurile apărând în tabla lui. Al treilea a spulberat luneta Ford-ului care se îndepărta și am auzit pe cineva strigând de durere. Al patrulea nu știu unde s-a dus. Al cincilea a spart cauciucul din spate stânga. Ford-ul a virat în acea parte. Șoferul aproape că l-a redresat, apoi a pierdut complet controlul. Mașina a plonjat în șanț la douăzeci și șapte de metri depărtare de

rulota lui Mattie şi s-a răsturnat într-o rână. S-a auzit un *vumpf!* Şi partea din spate a fost cuprinsă de flăcări. Unul dintre gloanţele lui George trebuie să fi lovit rezervorul de benzină. Trăgătorul a încercat să iasă pe geamul portierei pasagerului.

– Ki... du-o pe Ki... de aici...

O voce răguşită, şoptită.

Mattie se târa spre mine. O parte a capului ei – partea dreaptă – încă arăta bine, dar partea stângă era o ruină. Un ochi albastru uimit se uita ţintă dintre şuviţe de păr însângerat. Bucăţi de craniu îi împodobeau umărul bronzat ca nişte bucăţi de biscuit. Cât de mult mi-ar plăcea să vă pot spune că nu-mi amintesc nimic despre asta, cât de mult mi-ar plăcea să vă poată spune altcineva că Michael Noonan a murit înainte să *vadă* asta, dar nu pot. *Vai* e cuvântul pentru aşa ceva în rebusuri, un cuvânt din trei litere dorind să exprime o durere fără margini.

– Ki... Mike, du-o pe Ki...

Am îngenuncheat şi mi-am petrecut braţele în jurul ei. S-a luptat la pieptul meu. Era tânără şi puternică şi, chiar dacă materia cenuşie a creierului i se întrevedea prin peretele spart al craniului, s-a luptat la pieptul meu, a strigat după fiica ei, vrând să ajungă la ea şi s-o protejeze şi s-o ducă într-un loc sigur.

– Mattie, e în regulă, am spus.

La Biserica Îndurării Baptiste, la celălalt capăt al zonei în care mă aflam, oamenii cântau „Blessed Assurance"... însă ochii celor mai mulţi erau la fel de goi ca şi ochii care se uitau la mine prin perdeaua de păr însângerat.

– Mattie, opreşte-te, odihneşte-te, e în regulă.

– Ki... du-o pe Ki... nu-i lăsa...

– N-o să-i facă nici un rău, Mattie, îţi promit asta.

Mi-a alunecat în braţe ca un peşte şi a strigat numele fiicei sale, ţinând mâinile însângerate întinse către rulotă. Pantalonii scurţi trandafirii şi bluza se înroşiseră puternic. Sângele împroşca iarba când ea se smucea şi se agita. Din josul dealului s-a auzit o bubuitură guturală când a explodat rezervorul Ford-ului. Tunetul a huruit prelung şi puternic, ca şi când cerul ar fi spus: *Vreţi gălăgie? Mda? Vă dau eu gălăgie.*

– Spune-mi că-i bine Mattie, Mike! a strigat John cu o voce vălurită. Oh, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi că...

S-a prăbuşit în genunchi lângă mine, ochii dându-i-se peste cap până ce nu s-a mai văzut altceva decât albul lor. A întins mâna după mine, m-a prins de umăr, apoi aproape că mi-a sfâşiat jumătate din cămaşă când, pierzând lupta, şi-a pierdut cunoştinţa şi a căzut pe-o parte lângă Mattie. O materie lăptoasă, închegată, a început să-i bulbucească la colţul gurii. Trei metri şi jumătate mai departe, lângă grătarul răsturnat, Rommie încerca să se ridice în picioare, strângând din dinţi de durere. George stătea în mijlocul lui Wasp Hill Road, încărcându-şi pistolul cu gloanţele dintr-un săculeţ pe care se pare că-l avusese în buzunarul vestonului şi uitându-se cum trăgătorul se muncea să ajungă cât mai departe de maşina răsturnată înainte s-o fure flăcările. Întregul crac stâng al pantalonilor lui George era acum roşu. *Poate că o să supravieţuiască, dar*

n-o să mai poarte niciodată costumul ăla, mi-am spus.

Am ținut-o pe Mattie. Mi-am apropiat fața de a ei, mi-am apropiat gura de urechea care mai era la locul ei și am spus:

– Kyra e bine. Doarme. E bine, promit.

Mattie a părut că înțelege. A încetat să mai strige și s-a prăbușit pe iarbă, tremurând puternic din tot corpul.

– Ki... Ki...

Acestea au fost ultimele ei vorbe. Una dintre mâinile ei s-a întins orbește, a apucat un smoc de iarbă și l-a rupt.

– Aici l-am auzit pe George spunând. Vino aici, în morții mătii, nici să nu te *gândești* să-mi întorci spatele.

– Cât de grav e rănită? a întrebat Rommie. Fața lui era albă ca varul. Și înainte să-i pot răspunde: Oh, Iisuse. Sfântă Maria, Mama lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi, păcătoșii, acum și-n ora morții noastre. Binecuvântat fie rodul pântecelui tău, Iisus. O, Maria, care a născut fără păcat, roagă-te pentru noi, cei care ne aflăm în Tine scăparea. Oh, nu, oh, Mike, nu.

A luat-o de la capăt, de data aceasta căzând în franceza de stradă din Lewiston, ceea ce bătrânii numesc La Parle.

– Încetează, am spus, iar el s-a executat. Parcă n-ar fi așteptat decât să i se spună. – Du-te înăuntru și vezi cum e Kyra. Poți face asta?

– Da.

A pornit către rulotă, ținându-și piciorul cu o mână și înaintând șchiopătat. La fiecare pas scotea

câte un țiuit de durere, dar cumva, a continuat să meargă. Simțeam în aer mirosul puternic de iarbă arsă. Simțeam mirosul de ploaie cu fulgere în vântul întețit. Și, sub mâini, simțeam ușoara rotație a titirezului încetinind, pe măsură ce pe Mattie o părăsea viața.

Am întors-o invers, am ținut-o în brațe și am legănat-o. La Îndurarea Baptistă, preotul citea acum Psalmul 139 pentru Royce: Dacă voi zice: „Cel puțin întunericul mă va acoperi, și se va face noapte lumina dimprejurul meu!" Preotul citea și marțienii ascultau. Am legănat-o înainte și înapoi în brațe sub norii negri de furtună. Ar fi trebuit să vin la ea în noaptea aceea, să folosesc cheia de sub ghiveci și să vin la ea. Dansase cu vârfurile tenișilor ei albi pe Frisbee-ul roșu, dansase ca un val pe ocean, iar acum îmi murea în brațe în vreme ce iarba ardea pe porțiuni mici și bărbatul care o îndrăgise la fel de mult ca mine zăcea inconștient lângă ea, cu brațul drept înroșit de la mâneca scurtă a tricoului cu WE ARE THE CHAMPIONS și până la încheietura lui osoasă și pistruiată.

– Mattie, am spus. Mattie, Mattie, Mattie.

Am legănat-o și am mângâiat-o pe frunte, care era pe partea dreaptă ca prin miracol nepătată de sângele ce se scursese din corpul ei. Părul îi cădea peste partea stângă a feței, cea distrusă.

– Mattie, am spus. Mattie, Mattie, oh, Mattie.

Fulgerul a luminat cerul – prima fulgerare pe care o vedeam. A luminat cerul dinspre vest într-un arc de-un albastru puternic. Mattie a tremurat puternic în brațele mele – a tremurat de la gât și până la degetele de la picioare. Buzele i s-au strâns.

Sprânceana i s-a crispat, ca şi când s-ar fi concentrat. Mâna i s-a ridicat şi a părut că încearcă să mă prindă de ceafă, aşa cum încearcă o persoană care cade de pe-un pisc de munte să se prindă orbeşte de orice, numai să întârzie căderea încă puţin. Apoi a căzut şi a rămas inertă în iarbă, cu palma în sus. A mai tremurat o dată – întreaga ei greutate delicată a tremurat în braţele mele – şi apoi a rămas nemişcată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

După aceea, m-am aflat aproape mereu numai în zonă. Am ieşit de câteva ori – când a căzut bucăţica aceea cu genealogia din unul dintre vechile mele carneţele pentru notiţe, de exemplu –, însă acele interludii au fost scurte. Într-un fel, a fost ca şi visul cu Mattie, Jo şi Sara; într-un fel a fost ca starea aceea îngrozitoare de febrilitate din copilărie, când aproape era să mor de pojar; în mare parte n-a fost nimic altceva decât ceea ce-a fost. Simţeam energia. Îmi doresc pe Dumnezeu să n-o fi simţit.

A venit George, împingând de la spate bărbatul cu mască albastră. Şchiopăta acum şi şchiopăta rău. Simţeam miros de ulei încins şi de benzină şi de cauciucuri arse.

– A murit? m-a întrebat George. Mattie?

– Da.

– John?

– Nu ştiu, am spus, apoi John a tresărit şi a mormăit. Era în viaţă, dar pierduse mult sânge.

– Mike, ascultă, a început George, dar înainte să poată spune altceva, a început un îngrozitor strigăt lichid dinspre maşina arzând în şanţ. Era şoferul. Se cocea de viu. Puşcaşul a dat să se întoarcă într-

acolo, iar George a ridicat pistolul. – Fă o mişcare şi te-am omorât.

– Nu-l poţi lăsa să moară în felul ăla, a spus puşcaşul din spatele măştii. N-ai putea lăsa nici un câine să moară aşa.

– E deja mort, a spus George. Nu te-ai putea apropia nici la trei metri de maşina aia decât într-un costum de azbest.

A sărit pe un picior. Faţa lui era la fel de albă ca şi frişca pe care o ştersesem de pe nasul lui Ki. Puşcaşul a schiţat un gest c-ar vrea să sară la el, iar George a ridicat pistolul mai sus.

– Data viitoare când faci o mişcare, nu te opri, a spus acesta, fiindcă eu n-o să mă opresc. Asta-i garantat. Scoate-ţi, acum, masca aia.

– Nu.

– N-am de gând să mai stau la taclale cu tine, Jesse. Salută-l pe Dumnezeu.

George a tras cocoşul revolverului.

Puşcaşul a spus „Iisuse Christoase" şi şi-a scos masca. Era George Footman. Nu era cine ştie ce surpriză. Din spatele lui, şoferul a mai scos un ţipăt din Ford-ul transformat într-un bulgăre de flăcări şi apoi a tăcut. Fumul se ridica în vălătuci negri. A bubuit încă un tunet.

– Mike, du-te înăuntru şi caută ceva cu care să-l legăm, a spus George Kennedy. Îl mai pot ţine un minut – două, dacă e nevoie –, dar sângerez ca un porc înjunghiat. Caută nişte bandă izolantă. Chestia aia l-ar ţine prizonier şi pe Houdini.

Footman a rămas locului, uitându-se de la Kennedy la mine şi iarăşi înapoi la Kennedy. Apoi s-a uitat de-a lungul şoselei 68, care era ciudat de pustie.

Sau poate că, totuşi, nu era chiar atât de ciudat – furtunile care veneau fuseseră bine prognosticate. Turiştii şi rezidenţii de vară erau acum la adăpost. Cât despre localnici...

Localnicii... ascultau, într-un fel. Asta era cel puţin aproape de adevăr. Preotul vorbea despre Royce Merrill, o viaţă care fusese lungă şi roditoare, un om care-şi servise patria în vreme de pace şi de război, însă bătrânii nu-l ascultau pe el. Ei ne ascultau pe *noi*, ne ascultau aşa cum se adunau odinioară în jurul butoiului cu murături de la magazinul general Lakeview şi ascultau la radio meciurile de box profesionist pe bani.

Bill Dean o ţinea de mijloc pe Yvette atât de strâns, că i se albiseră unghiile. O rănea... însă ea nu se plângea. Ea *voia* ca el să se ţină de ea. De ce?

– Mike! vocea lui George era perceptibil slăbită. Te rog, omule, ajută-mă. Tipul ăsta-i periculos.

– Dă-mi drumu', a spus Footman. Ai face bine, nu crezi?

– Numa'-n visele tale cele mai ude, nemernicule, a spus George.

M-am ridicat, am trecut pe lângă ghiveciul sub care se afla cheia, am urcat scările. Fulgerul a crăpat cerul, urmat de o răbufnire a tunetului.

Înăuntru, Rommie şedea într-un scaun la masa din bucătărie. Faţa lui era chiar mai albă ca a lui George.

– Puştoaica-i bine, a spus, scremând cuvintele. Dar pare că e pe cale să se trezească... nu mai pot umbla. Glezna mi-e distrusă complet.

M-am dus spre telefon.

– Nu te deranja, a spus Rommie. Vocea lui era

aspră şi tremura. – L-am încercat deja. Mort. Tre' să fi lovit deja furtuna celelalte oraşe. Tre' să fi distrus o parte din echipament. Christoase, niciodată nu m-a durut ceva atât de tare în viaţă.

M-am dus la sertarele din bucătărie şi am început să le scot unul după altul, căutând bandă izolantă, căutând sfoară, căutând orice blestemat de lucru. Dacă leşina Kennedy din cauza hemoragiei câtă vreme eu eram înăuntru, celălalt George îi va lua pistolul, îl va omorî şi apoi îl va omorî pe John, care zăcea inconştient în iarba fumegândă. O dată ce se va fi ocupat de ei, va intra înăuntru şi ne va împuşca, pe Rommie şi pe mine. De încheiat, va încheia cu Kyra.

– Nici pomeneală, am spus. Pe ea o s-o lase în viaţă.

Iar asta s-ar putea să fie chiar mai rău.

În primul sertar, tacâmurile. În al doilea, pungi pentru sandvişuri, saci menajeri şi pungi pentru cumpărături frumos aranjate. În al treilea, mănuşi pentru gătit şi funduri de lemn...

– Mike, unde-i Mattie?

M-am întors, simţindu-mă la fel de vinovat ca o persoană surprinsă amestecând droguri ilegale. Kyra stătea la capătul dinspre sufragerie al holului, cu părul căzându-i în jurul obrajilor umflaţi de somn, bucata de catifea elastică de prins părul atârnându-i la încheietura mâinii ca o brăţară. Avea ochii larg deschişi şi plini de panică. Nu împuşcăturile o treziseră, probabil nici chiar strigătele mamei ei. Eu o trezisem. Gândurile mele o treziseră.

În clipa când mi-am dat seama de asta, am încercat să o protejez cumva, dar era deja prea târziu.

Mă citise despre Devore destul de bine să-mi spună să nu mă gândesc la lucruri triste, iar acum citise ce i se întâmplase mamei ei înainte s-o pot împiedica să-mi pătrundă în minte.

Gura i s-a deschis. Ochii i s-au căscat. A ţipat ca şi când i-ar fi fost prinsă mâna într-o menghină şi a fugit spre uşă.

– Nu, Kyra, nu!

Am fugit prin bucătărie, împiedicându-mă de Rommie (s-a uitat la mine cu privirea înceţoşată de neînţelegere a cuiva care nu mai e în totalitate conştient) şi am prins-o tocmai la timp. Făcând asta, l-am văzut pe Buddy Jellison ieşind din Îndurarea Baptistă pe o uşă laterală. Doi dintre bărbaţii cu care fumase au ieşit o dată cu el. Acum am înţeles de ce o ţinea Bill atât de strâns pe Yvette şi l-am iubit pentru asta – i-am iubit pe amândoi. Cineva voia ca el să plece împreună cu Buddy şi cu ceilalţi... însă Bill nu s-a lăsat.

Kyra s-a luptat în braţele mele, făcând salturi mari, convulsive, către uşă, trăgând luctuos aer în plămâni şi apoi scoţându-l pe tot în ţipete.

– Dă-mi dlumu', vleau s-o văd pe mami, dă-mi dlumu', vleau s-o văd pe mami, dă-mi dlumu'...

Am strigat-o pe nume cu singura voce pe care ştiam c-o va auzi cu adevărat, cea pe care o puteam folosi doar cu ea. S-a relaxat în braţele mele puţin câte puţin, şi s-a întors spre mine. Ochii ei erau imenşi şi confuzi şi strălucind de lacrimi. S-a uitat la mine încă o clipă şi apoi a părut să înţeleagă că nu trebuie să iasă afară. Am aşezat-o jos. A rămas doar acolo pentru o clipă, apoi a păşit în spate până ce a dat cu fundul de maşina de spălat vase. S-a

prelins pe suprafața lui albă și netedă până la podea. Apoi a început să jelească – cele mai groaznice sunete de durere pe care le-am auzit vreodată. Înțelegea complet, vedeți voi. A trebuit să-i arăt destul cât s-o fac să rămână înăuntru, a trebuit să... și, fiindcă ne aflam împreună în zonă, am putut.

Buddy și prietenii lui se aflau într-o camionetă și se îndreptau încoace. CONSTRUCȚII BAMM, scria pe o parte a ei.

– Mike! a strigat George. Părea panicat. – Trebuie să te grăbești!

– Rezistă! am strigat înapoi. Rezistă, George!

Mattie și cu ceilalți începuseră să stivuiască ustensilele pentru picnic lângă chiuvetă, dar sunt aproape sigur că suprafața tejghelei Formica de deasupra sertarelor fusese curată și goală când mă avântasem după Kyra. Nu și acum. Recipientul galben pentru zahăr fusese răsturnat. În zahărul împrăștiat stătea scris:

du-te acum

– Nu mai spune, am bodogănit, și am verificat și celelalte sertare. Nici urmă de bandă, nici urmă de sfoară. Nici măcar un nenorocit de set de cătușe și, în cele mai multe bucătării bine utilate, poți fi sigur că găsești trei sau patru. Apoi mi-a venit o idee și m-am uitat în sertarul de sub chiuvetă. Când am ieșit înapoi afară, George al nostru se legăna pe picior și Footman se uita la el cu un fel de concentrare prădătoare.

– Ai găsit banda? a întrebat George Kennedy.

– Nu, altceva mai bun, am răspuns. Spune-mi,

Footman, cine te-a plătit de fapt? Devore sau Whitmore? Sau nu știi?

– Să te fut, a spus.

Țineam mâna dreaptă la spate. Acum am arătat în josul dealului cu stânga și m-am străduit să par mirat.

– Ce dracu caută Osgood aici? Spune-i să plece!

Footman s-a uitat în direcția aceea – a fost un gest instinctual –, iar eu l-am lovit în moalele capului cu ciocanul pe care-l găsisem în cutia cu scule de sub chiuveta lui Mattie. Sunetul a fost oribil, ploaia de sânge care a țâșnit din părul lui zburlit a fost oribilă, dar mai crunt ca orice a fost să simt craniul lui cum cedează – o cedare spongioasă care s-a propagat în sus prin mâner și mi-a intrat în degete. A căzut la pământ ca un sac cu nisip, iar eu am aruncat ciocanul, gâfâind.

– Bun, a spus George. Puțin cam urât, dar probabil cel mai bun lucru pe care-l puteai face în aceste... în aceste...

N-a căzut precum Footman – a fost o cădere mai înceată și mai controlată, aproape grațioasă –, însă era la fel de leșinat. Am ridicat revolverul, m-am uitat la el, apoi l-am aruncat în pădurea din cealaltă parte a drumului. Nu-mi trebuia un pistol acum; nu putea decât să mă vâre în și mai multe belele.

Vreo doi din ceilalți bărbați părăsiseră și ei biserica; la fel și o mașină plină de doamne în rochii negre și văluri. Trebuia să mă grăbesc și mai tare. Am desfăcut catarama pantalonilor lui George și i-am tras jos de pe el. Glonțul care-l nimerise în picior îi rămăsese în coapsă, însă rana părea că se încheagă. Brațul lui John era însă o cu totul altă

poveste – încă mai pompa afară sânge în cantități înspăimântătoare. I-am desfăcut cureaua și i-am prins-o în jurul brațului cât de strâns am putut. Apoi l-am pălmuit peste față. I s-au deschis ochii și s-au uitat fix la mine cu o lipsă de recunoaștere sumbră.

– Deschide gura, John!

N-a făcut decât să se uite țintă la mine. M-am aplecat până ce aproape că ni se atingeau nasurile și am țipat:

– *DESCHIDE GURA! FĂ-O ACUM!*

A deschis-o ca un copil atunci când îi zice asistenta să spună aaaa. I-am îndesat capătul curelei între dinți.

– Închide!

A închis-o.

– Nu-i da drumul, am spus. Chiar dacă leșini, să nu-i dai drumul.

N-am avut timp să văd dacă îmi acordă atenție. M-am ridicat în picioare și m-am uitat spre cer la cum se transforma întreaga lume într-un albastru-lucios. Preț de-o secundă m-am simțit parcă într-un tub cu neon. Deasupra mea se vedea un râu negru, suspendat, susurând și încolăcindu-se asemenea unui coș cu șerpi. Niciodată nu mai văzusem un cer atât de mânios.

M-am grăbit pe scări în sus și am intrat înapoi în rulotă. Rommie se prăbușise în față pe masă, cu fața îngropată în brațele încrucișate. Ar fi arătat ca un copil de grădiniță odihnindu-se, dacă n-ar fi fost bolul de salată spart și bucățile de lăptuci din părul lui. Kyra încă ședea cu spatele rezemat de mașina de spălat vase, plângând isteric.

Am ridicat-o și mi-am dat seama că se udase.

– Trebuie să mergem acum, Ki.

– Vleau pe Mattie! Vleau pe Mattie! *Vleau pe Mattie, fă-o să nu mai fie lănită! Fă-o să nu mai fie moaltă!*

M-am grăbit de partea cealaltă a rulotei. În drum spre ușă am trecut pe lângă măsuța de la capătul sofalei pe care se afla romanul lui Mary Higgins Clark. Am observat iarăși grămăjoara de panglici pentru păr – panglici care, probabil, fuseseră încercate înainte de petrecere și apoi abandonate în favoarea materialului elastic. Erau albe, cu margini de-un roșu-intens. Frumoase. Le-am luat fără să mă opresc, le-am îndesat în buzunarul de la pantaloni, apoi am mutat-o pe Ki pe celălalt braț.

– Vleau pe Mattie! Vleau pe Mattie! *Fă-o să vină înapoi!*

M-a lovit, încercând să mă facă să mă opresc, apoi a început iarăși să se zbată și să dea din picioare în brațele mele. A lovit cu pumnii în obrazul meu.

– Pune-mă jos! Lasă-mă! Lasă-mă!

– Nu, Kyra.

– *Pune-mă jos! Lasă-mă! Lasă-mă! PUNE-MĂ JOS!*

Îmi scăpa. Apoi, când am ieșit în capul scărilor, a încetat brusc să se mai lupte.

– Dă-mi-l pe Stricken! Îl vleau pe Stricken!

La început habar n-am avut despre ce vorbește, dar, când m-am uitat încotro arăta cu degetul, am înțeles. Zăcând pe cărare, nu departe de unde se afla ghiveciul sub care era cheia, am văzut zăcând jucăria de pluș din Happy Meal-ul lui Ki.

Strickland petrecuse destul timp de joacă prin curte, după cum arăta – blana de-un cenuşiu-deschis era acum de-un cenuşiu-închis din cauza prafului –, dar dacă jucăria avea s-o calmeze, voiam s-o aibă. Acum chiar nu era momentul să mă îngrijoreze mizeria şi microbii.

– Ţi-l dau pe Strickland dacă promiţi să închizi ochii şi să nu-i deschizi până nu-ţi zic eu. Promiţi?

– Promit, a spus ea.

Tremura în braţele mele şi lacrimi mari, globulare – de genul celor pe care te aştepţi să le vezi în cărţile cu basme, niciodată în viaţa de zi cu zi – i-au apărut în ochi şi s-au rostogolit pe obraji în jos. Simţeam miros de iarbă arsă şi de cotlet de vită carbonizat. Mi-a venit să vomit, dar am reuşit să mă stăpânesc.

Ki şi-a închis ochii. Încă două lacrimi i-au mai curs din ei şi au căzut pe braţul meu. Erau calde. A întins o mână, dibuind. Am coborât scările, am luat căţelul, apoi am ezitat. Mai întâi panglicile, acum căţelul. Panglicile probabil că nu însemnau nimic, dar mi se părea un gest greşit să-i dau căţelul şi s-o las să-l ia cu ea. Mi se părea un gest greşit, dar...

E gri, irlandezule, mi-a şoptit vocea aceea extraterestră. *Nu trebuie să-ţi faci probleme din cauza căţelului, fiindcă-i gri. Jucăria de pluş din visul tău era neagră.*

Nu ştiam bine despre ce vorbea vocea şi nu aveam timp să mă dumiresc. Am aşezat căţelul din pluş în mâna întinsă a Kyrei. Ea l-a dus la faţă şi i-a sărutat blana prăfoasă, ţinând ochii încă închişi.

– Poate că Stricken o poate face pe mami bine, Mike. Stricken e căţeluş magic.

– Ţine-ţi doar ochii închişi. Nu-i deschide până nu-ţi zic eu.

Şi-a lipit faţa de gâtul meu. Am dus-o astfel în braţe prin curte, până la maşină. Am aşezat-o în scaunul de lângă şofer. A rămas acolo cu braţele peste cap, strângând animalul din pluş într-o mână grăsulie. I-am spus să stea aşa, întinsă pe scaun. N-a schiţat nici un gest că m-ar fi auzit, dar ştiam că mă auzise.

Trebuia să ne grăbim, fiindcă veneau bătrânii. Bătrânii voiau să încheie conturile cu afacerea asta, voiau ca râul ăsta să se verse în mare. Şi nu era decât un singur loc unde puteam merge, numai un singur loc unde să fim în siguranţă, iar acesta era Sara Laughs. Însă trebuia să fac ceva înainte.

În portbagaj ţineam o pătură veche, dar curată. Am scos-o de acolo, am străbătut curtea şi am întins-o peste Mattie Devore. Umflătura pe care a făcut-o aşezându-se peste corpul ei era îngrozitor de mică. M-am uitat în jur şi l-am văzut pe John holbându-se la mine. Ochii lui erau sticloşi din cauza şocului, dar mi-am spus că poate îşi revine în simţiri. Încă ţinea cureaua strâns între dinţi; semăna cu un drogat gata să se injecteze.

– Uu ee oa'e, a spus – *Nu se poate*. Ştiam cu precizie cum se simţea.

– O să vină ajutoare în doar câteva minute. Rezistă. Eu trebuie să plec.

– Eci u'e?

Nu i-am răspuns. Nu era timp. M-am oprit şi i-am luat pulsul lui George Kennedy. Mic, dar puternic. Lângă el, Footman era adânc scufundat în inconştienţă, dar bombănea gutural. Nu era nici pe

departe mort. Un tati nu moare aşa uşor. Vântul agitat sufla fumul maşinii răsturnate în direcţia mea şi acum am simţit mirosul de carne prăjită la fel de bine ca şi cel al cotletelor la grătar. Stomacul mi s-a crispat din nou.

Am fugit spre Chevy, am sărit în spatele volanului şi am ieşit din curte cu spatele. Am mai aruncat o privire – la corpul acoperit cu pătură, la cei trei bărbaţi leşinaţi, la rulota cu şirul vălurit de găuri de gloanţe pe perete şi la uşa ei deschisă. John reuşise să se ridice într-un cot, încă ţinând strâns între dinţi capătul curelei, şi se uita la mine cu ochi neînţelegători. Fulgerul a scânteiat atât de puternic că am încercat să-mi protejez ochii de el, chiar dacă, atunci când mâna mi-a ajuns sus, sclipirea lui se stinsese şi ziua era la fel de întunecată ca la un amurg târziu.

– Stai jos, Ki, am spus. Stai exact cum eşti acum.

– Nu te aud, a spus ea pe o voce atât de răguşită şi de gâtuită de lacrimi, că de-abia am înţeles cuvintele. Ki tlage-un pui de şomn cu Stricken.

– Bine, am spus. Asta-i bine.

Am trecut pe lângă Ford-ul arzând şi am coborât spre poalele dealului, unde am oprit la semnul ruginit de oprire obligatorie plin de găuri de gloanţe. M-am uitat spre dreapta şi am văzut camioneta parcată pe marginea drumului. CONSTRUCŢII BAMM scria pe-o parte. În cabina ei stăteau înghesuiţi trei bărbaţi. Se uitau la mine. Cel de lângă geamul din dreapta era Buddy Jellison; îl distingeam după pălărie. Încet şi calculat, am ridicat mâna dreaptă şi le-am arătat degetul mijlociu. Nici unul n-a răspuns, iar feţele lor de piatră nu şi-au schimbat

expresiile, însă camioneta a început să ruleze încet către mine.

Am virat la stânga pe 68, îndreptându-mă spre Sara Laughs sub un cer negru.

La trei kilometri de locul unde Stradela Patruzeci şi doi se naşte din şoseaua principală şi o ia şerpuit înspre vest, către lac, se afla un vechi şopron abandonat pe care încă se mai puteau distinge nişte litere spălăcite, formând PRODUSE LACTATE DONCASTER. Apropiindu-ne de el, întreaga parte estică de cer s-a aprins într-o băşică purpurie-albicioasă. Am strigat, iar claxonul Chevy-ului a ţipat – singur, sunt aproape sigur. Un ghimpe de fulger s-a iscat din josul acelei băşici alburii şi a lovit şopronul. Preţ de-o clipă, acesta încă a mai fost acolo, strălucind aidoma unui lucru radioactiv, apoi s-a spulberat în toate direcţiile. N-am mai văzut niciodată nici pe departe ceva asemănător, dincolo de filme. Tunetul care a urmat parcă ar fi fost sunetul unei explozii de proporţii. Kyra a ţipat şi s-a lăsat pe podeaua locului de lângă şofer, acoperindu-şi urechile cu mâinile. Într-una dintre ele încă mai ţinea strâns căţelul de pluş.

Un minut mai târziu a trecut peste Sugar Ridge. Stradela Patruzeci şi doi o ia la stânga din şosea la poalele pantei de nord a deluşorului. Din vârful lui am putut vedea o porţiune întinsă din TR-90 – păduri şi câmpii şi şoproane şi ferme, până şi o strălucire întunecată dinspre lac. Cerul era negru ca praful de cărbuni, era luminat aproape constant de fulgere de înălţime. Aerul avea o strălucire distinctă, de culoarea ocru. Fiecare gură de aer pe care o

luam avea gust de iască. Topografia de dincolo de creasta dealului mi se înfăţişa cu o limpezime suprareală pe care n-o pot uita. Sentimentul misterului îmi învăluia inima şi mintea, senzaţia aceea că lumea e un tegument subţire acoperind oase şi adâncituri neştiute.

Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare şi am văzut că se alăturaseră alte două maşini camionetei, una cu numărul de înmatriculare conţinând un V, ceea ce înseamnă că autovehiculul e înregistrat pe numele unui veteran de război. Când am încetinit eu, au încetinit şi ei. Când am accelerat, au accelerat şi ei. Mă îndoiam totuşi că ne vor urmări în continuare şi după ce urma să întorc pe Stradela Patruzeci şi doi.

– Ki? Te simţi bine?

– Dolm, a spus ea de pe covoraşul maşinii.

– Bine, am spus şi am început să cobor panta dealului.

Cotind pe Patruzeci şi doi, am văzut lumina farurilor reflectată ca nişte ochi de pisică în bucăţile de gheaţă atunci când a început să plouă cu grindină – calupuri mari şi albicioase care cădeau din cer, ropoteau pe capota de sus asemenea unor degete grele şi ricoşau în capota de la motor. Începeau să se adune în şănţuleţele în care stăteau ştergătoarele de parbriz.

– Ce se-ntâmplă? a strigat Kyra.

– Nu-i decât grindină, am spus. Nu ne poate face nimic.

De-abia mi-au ieşit cuvintele astea pe gură, când o bucată de gheaţă de dimensiunea unei lămâi mici a izbit partea mea de parbriz şi a ricoşat sus în aer,

lăsând o urmă albicioasă de la care radiau mai multe crăpături scurte. Zăceau cumva John şi cu George neajutoraţi în infernul ăsta? Mi-am întors mintea înspre direcţia aceea, dar n-am putut vedea nimic.

Când am cotit la stânga pe Stradela Patruzeci şi doi, grindina cădea aproape prea deasă să mai pot vedea ceva. Făgaşele croite de roţi în drum erau pline cu gheaţă. Albul dispărea, însă, printre copaci. M-am îndreptat în acel refugiu, aprinzând farurile. Acestea au brăzdat conuri puternice de lumină prin căderea de gheaţă.

Intrând printre copaci, băşica aceea purpurie-albicioasă a strălucit din nou, iar oglinda retrovizoare a sclipit prea tare s-o pot folosi atunci. S-a auzit un bubuit sfâşietor, pârâitor. Kyra a strigat din nou. M-am uitat în jur şi am văzut un molid căzând încet de-a curmezişul stradelei, trunchiul lui neregulat fiind cuprins de flăcări. În căderea lui, rupea şi firele de electricitate.

Suntem blocaţi, mi-am spus. *La capătul ăsta, probabil şi la celălalt. Suntem aici. La bine şi la rău, suntem aici.*

Copacii creşteau într-o boltă deasupra Stradelei Patruzeci şi doi, cu excepţia locului unde drumul trecea pe lângă Pajiştea Tidwell. Sunetul produs de grindină în pădure era un pârâit aşchios incomensurabil. Desigur, copacii *chiar* se rupeau în aşchii; era cea mai dăunătoare grindină ce căzuse vreodată în partea asta de lume şi, chiar dacă s-a consumat în cincisprezece minute, a fost destul să distrugă toate recoltele din acel an.

Fulgerul a izbucnit deasupra noastră. M-am uitat

în sus şi am văzut o minge mare de foc portocalie fiind urmărită de o minge mai mică. Se mişcau în grabă printre copacii de la stânga noastră, aprinzând unele dintre crengile mai înalte. La scurt timp am ajuns în luminişul Pajiştii Tidwell şi, chiar atunci, grindina s-a transformat într-o ploaie torențială. N-aş mai fi putut continua să conduc dacă n-am fi intrat aproape imediat înapoi în pădure şi, astfel, bolta de copaci să ne ofere suficient adăpost ca să pot avansa anevoie, încovoiat peste volan şi uitându-mă cu ochii mijiți în perdeaua argintie ce cădea prin evantaiul farurilor mele. Tunetul bubuia fără încetare, iar acum vântul începuse să se întețească, grăbindu-se printre copaci asemenea unei voci neîntrerupte. Înainte, o creangă grea de frunze a căzut în mijlocul drumului. Am trecut peste ea şi am auzit-o cum plesneşte şi pârâie şi se freacă de dedesubtul Chevy-ului.

Te rog să nu fie ceva mare, mi-am spus... sau poate m-am rugat. *Te rog, lasă-mă să ajung la casă. Te rog, lasă-ne să ajungem la casă.*

Când am ajuns la drumul de acces, vântul şuiera ca un uragan. Copacii fremătând şi ploaia biciuitoare făceau întreaga lume să pară pe punctul de a se văluri într-o fiertură lipsită de substanță. Panta drumului de acces se transformase într-un râu, însă eu am avântat Chevy-ul cu botul înainte fără nici o ezitare – nu puteam rămâne aici; dacă pica un copac mare pe maşină, ne stâlcea ca pe-o muscă într-un pahar de unică folosință.

Ştiam că nu trebuie să folosesc frâna – maşina ar fi început să se legene când într-o parte, când în alta, şi poate ar fi alunecat pe pantă în jos până în lac,

rostogolindu-se tot drumul până acolo. În loc de asta, am introdus schimbătorul de viteze într-o treaptă mică, am tras frâna de mână cât să păcănească de două ori şi i-am dat voie motorului să ne ducă în jos, în vreme ce ploaia lovea în rafale năprasnice parbrizul şi transforma ghemotocul din lemn al casei într-o fantomă. Incredibil, câteva dintre becuri încă erau aprinse, strălucind ca hublourile unui batiscaf aflat la trei metri sub apă. Funcționa, deci, generatorul... cel puțin pentru moment.

Fulgerul a aruncat o lance de lumină deasupra lacului, un foc verde-albăstrui luminând o întindere neagră de apă cu suprafața brăzdată de valuri mici şi înspumate. Unul dintre pinii bătrâni de o sută de ani care se aflase la stânga de scările din traverse de cale ferată zăcea acum pe jumătate scufundat în apă. Undeva în spatele nostru, un alt copac s-a prăbuşit cu un scrâşnet atotcuprinzător. Kyra şi-a acoperit urechile.

– E-n regulă, iubire, am liniştit-o eu. Am ajuns, am reuşit.

Am oprit motorul şi am stins farurile. Fără ele vedeam foarte puțin; aproape toată lumina părăsise cerul. Am încercat să-mi deschid portiera şi n-am reuşit la început. Am împins mai tare şi nu numai că s-a deschis, ci mi-a zburat de-a dreptul din mână. Am coborât şi, într-o sclipire puternică de fulger, am văzut-o pe Kyra târându-se peste scaun către mine, chipul ei fiind alb de panică, ochii, imenşi şi tiviți de teroare. Portiera a dat să se închidă şi m-a lovit în fund destul de tare să mă doară. Am ignorat-o, am luat-o pe Ki în brațe şi m-am

întors pe călcâie. Ploaia rece ne-a udat până la piele. Numai că nu mi s-a părut deloc a fi ploaie; parcă aş fi păşit sub o cascadă.

– Cățeluşu' meu! a urlat Ki. Urlet sau nu, de-abia l-am auzit. I-am văzut fața însă şi i-am văzut mâinile goale. – Stricken! L-am scăpat pe Stricken!

M-am uitat în jur şi da, acolo era, plutea în jos pe macadamul parcării, pe lângă verandă. Puțin mai departe, scurgerea grăbită de apă părăsea pavajul şi o lua în jos pe pantă; dacă Strickland era dus de val, probabil că urma să ajungă prin pădure pe undeva. Sau chiar până în lac.

– Stricken! plângea Ki. *CĂȚELUŞU'* meu!

Dintr-o dată, nimic nu mai conta pentru nici unul dintre noi în afară de jucăria aia prostească din pluş. Am alergat după ea în josul parcării cu Ki în brațe, nepăsându-mi de ploaie şi de vânt şi de sclipirile puternice ale fulgerelor. Şi, totuşi, urma să alunece pe pantă în jos înainte să-l pot prinde – apa de care fusese luat curgea mult prea repede să-l pot eu prinde din urmă.

Ce l-a făcut să se oprească la marginea pavajului a fost un trio de floarea-soarelui scuturându-se sălbatice în bătaia vântului. Semănau cu nişte adulatori furați de spiritul lui Dumnezeu la o întrunire religioasă: *Da, Iisuse! Te slăvim, Domnul nostru!* Mi se păreau, de asemenea, familiare. Desigur, era imposibil să fie aceleaşi trei fire de floarea-soarelui care crescuseră prin scândurile verandei în visul meu (şi în fotografia pe care o făcuse Bill Dean înainte să mă întorc aici) şi totuşi acelea erau; fără urmă de îndoială, acelea *erau*. Trei fire de floarea-

soarelui semănând cu cele trei surori bizare din *Macbeth*, trei fire de floarea-soarelui cu fețe ca nişte reflectoare. Mă întorsesem la Sara Laughs; mă aflam în zonă; mă întorsesem în vis şi de data aceasta visul mă posedase.

– Stricken!

Ki, zvârcolindu-se şi îndoindu-se în brațele mele, amândoi fiind prea alunecoşi să ne oferim reciproc siguranță.

– Te log, Mike, *te log*!

Tunetul a explodat deasupra capetelor noastre asemenea unui coş cu nitroglicerină. Am strigat amândoi. M-am lăsat pe un genunchi şi am apucat cățelușul din pluş. Kyra l-a prins cu ambele mâini şi l-a acoperit cu sărutări frenetice. M-am opintit în picioare, în vreme ce un alt tunet a răsunat, de data aceasta părând că străbate aerul asemenea unui nebunesc bici lichid pentru tauri. M-am uitat la firele de floarea-soarelui, iar ele au părut că se uită înapoi la mine – *Salut, irlandezule, a trecut multă vreme, nu crezi?* Apoi, reaşezând-o pe Ki în brațe cât de bine am putut, m-am întors în loc şi am pornit cu paşi grei către casă. Nu era uşor; apa din parcare îmi ajungea până la glezne şi era plină cu bucăți de grindină ce se topeau. O creangă de copac a zburat pe lângă noi şi a aterizat cam în locul unde îngenuncheasem eu să-l iau pe Strickland. S-au auzit un pârâit şi o serie de bubuituri când o creangă a lovit acoperişul şi s-a rostogolit pe el în jos.

Am fugit spre veranda din spate, aşteptându-mă parcă să iasă Arătarea în fugă dinăuntru, să ne salute, ridicându-şi non-brațele buhăite într-un gest oribil de prietenie, însă n-a fost nici o Arătare. Nu

era decât furtuna, şi asta era de ajuns.

Ki strângea puternic cățelul la piept, iar eu am observat fără urmă de mirare că apa, în combinație cu praful acumulat de la toate orele acelea de joacă afară, îl înnegrise pe Strickland. La urma urmelor, chiar era ceea ce văzusem eu în vis.

Era prea târziu acum. Nu mai aveam unde merge, nu aveam alt adăpost în calea furtunii. Am deschis uşa şi am dus-o pe Kyra Devore înăuntrul Sarei Laughs.

Partea principală a Sarei – inima casei – exista de aproape o sută de ani şi avusese parte de multe furtuni. Poate că aceea care a căzut asupra regiunii lacurilor în după-amiaza aceea de iulie a fost cea mai grea dintre toate, însă am ştiut imediat ce-am ajuns înăuntru, amândoi gâfâind asemeni unor oameni care de-abia au scăpat de la înec, că va rezista aproape sigur şi acesteia. Pereții din buşteni erau atât de groşi că aproape am avut impresia că păşesc într-un soi de cavou. Zgomotele furtunii au devenit un fel de tărăgăneală gălăgioasă, punctată de tunete şi de bufnetul ocazional al unei crengi căzând pe acoperiş. Undeva – în beci, bănuiesc – se deschisese o uşă şi se tot lovea de canaturi. Semăna cu sunetul unui pistol de semnalizare. Fereastra bucătăriei fusese spartă de-un copac mic, răsturnat. Vârful lui ca de ac se afla deasupra aragazului, legănându-se, aruncându-şi umbra pe tejghea şi pe ochiuri. M-am gândit să-l rup şi m-am hotărât să nu. Cel puțin astupa gaura din geam.

Am dus-o pe Ki în sufragerie şi ne-am uitat afară către lac, la apa lui neagră cu reflexii ireale, stând

sub un cer negru. Fulgerul izbucnea aproape constant, scoțând la iveală un cerc de pădure care dansa şi se legăna frenetic împrejurul lacului. Indiferent de cât era casa de solidă, gemea profund în interior când o izbea vântul şi încerca s-o împingă pe deal în jos.

Se auzea un clinchet blând, egal. Kyra şi-a ridicat capul de pe umărul meu şi s-a uitat împrejur.

– Ai un elan, a spus.

– Da, acela e Bunter.

– Muşcă?

– Nu, iubire, nu poate muşca. E un fel de... un fel de păpuşă, presupun.

– De ce-i sună clopoțelul?

– E bucuros că suntem aici. E bucuros că am reuşit să ajungem.

I-am văzut dorința de-a fi fericită, apoi am văzut-o cum îşi dă seama că Mattie nu e aici să fie fericită cu ea. Am văzut sclipindu-i în minte ideea că Mattie nu va mai fi niciodată aici să fie fericită cu ea... şi am simțit cum o îndepărtează. Deasupra capetelor noastre, ceva imens s-a prăbuşit pe acoperiş, lumina a pâlpâit şi Ki a început din nou să lăcrimeze.

– Nu, iubire, am spus, şi am început să o plimb în brațe. Nu, iubire, nu, Ki, nu face asta. Nu face asta, iubire, n-o face.

– O vleau pe mami! *O vleau pe Mattie!*

Am plimbat-o aşa cum cred că trebuie plimbați copiii care fac crize. Înțelegea prea multe pentru un copil de trei ani, iar suferința prin care trecea era, prin urmare, mai cruntă decât trebuie să fie suferința oricărui copil de trei ani. Aşa că am ținut-o

în brațe și am plimbat-o, simțindu-i în mâini pantalonii scurți uzi de urină și apă de ploaie, brațele ei calde ca de-o febră ținându-mă de după gât, obrajii ei fiind mânjiți de mucozități și lacrimi, părul ei – doar un mănunchi de fire ude leoarcă de la fuga scurtă prin ploaia torențială –, respirația ei grea, jucăria – un ghemotoc strangulat care picura apă murdară printre degetele ei. Înainte și-napoi ne-am plimbat prin sufrageria Sarei, înainte și-napoi prin lumina difuză aruncată de becul din tavan, singurul. Lumina produsă de generator nu e niciodată tocmai uniformă, niciodată tocmai stabilă – pare să respire și să suspine. Înainte și-napoi prin clinchetul slab, neîncetat, al clopoțelului lui Bunter, asemeni muzicii venind din acea lume pe care o putem atinge, dar niciodată n-o putem vedea cu adevărat. Înainte și-napoi sub sunetul furtunii. Cred că i-am cântat și știu sigur că am atins-o cu mintea și că am pătruns din ce în ce mai adânc în zonă împreună. Deasupra noastră, norii alergau și ploaia răpăia, stingând focurile pe care le aprinseseră fulgerele în pădure. Casa gemea și aerul dinăuntru se învârtejea din cauza rafalelor ce intrau prin fereastra spartă de la bucătărie, dar în pofida tuturor acestora, exista un sentiment de siguranță jalnică. Un sentiment de întoarcere acasă.

Într-un sfârșit, lacrimile ei au început să secе. Și-a așezat obrazul și greutatea mare a capului ei pe umărul meu și, când am trecut pe lângă ferestrele ce dau spre lac, i-am văzut ochii larg deschiși uitându-se afară în furtuna argintie-întunecată, fără să clipească. Cel care o purta în brațe era un bărbat înalt cu părul rărit. Mi-am dat seama că pot vedea

masa din sufragerie chiar prin noi. *Reflexiile noastre deja sunt niște fantome*, mi-am spus.

– Ki? Poți mânca ceva?

– Nu foame.

– Poți bea un pahar cu lapte?

– Nu, cacao. Mi-e flig.

– Da, sigur că ți-este. Și am cacao.

Am încercat s-o așez jos și s-a ținut de mine cu o forță disperată, agățându-se de mine cu coapsele ei mici și rotofeie. Am aranjat-o la loc în brațe, de data asta proptind-o în șold, iar ea s-a potolit.

– Cine-i aici? a întrebat. Începuse să tremure. – Cine-i aici pe lângă noi?

– Nu știu.

– E-un băiat, a spus. L-am văzut acolo.

A arătat cu Strickland către ușa glisantă din sticlă ce dădea pe estacadă (toate scaunele de acolo de afară fuseseră răsturnate și aruncate în colțuri; unul dintre ele dispăruse, fiind aparent aruncat direct peste balustradă).

– Ela neglu ca-n filmu' ăla comic pe cale-l vedeam cu Mattie. Mai sunt și alți negli aici. O tanti cu pălălie male. Un nene în pantaloni albaștli. Ceilalți sunt gleu de văzut. Da' ei se uită. Se uită la noi. Nu-i vezi?

– Nu ne pot face nimic.

– Ești sigul? Ești, ești?

N-am răspuns.

Am găsit o cutie de cacao Swiss Miss ascunsă în spatele recipientului pentru făină, am desfăcut un pliculeț și am aruncat conținutul într-o cană. Tunetul a explodat pe cer. Ki a tresărit în brațele mele și a scos un strigăt prelung, plângăcios. Am îmbrăți-

şat-o, am sărutat-o pe obraz.

– Nu mă pune jos, Mike, mi-e flică.

– Stai liniştită, n-o să te pun jos. Tu eşti fetiţa mea cea cuminte.

– Mi-e flică de băiat şi de nenea în pantaloni albaştli şi de tanti. Cled că-i tanti cale pulta lochia lui Mattie. Astea-s fantomele?

– Da.

– Sunt lele, ca oamenii cale au fugit după noi la bâlci? Sunt?

– Nu ştiu precis, Ki, şi nu te mint cu asta.

– Da' o să aflăm.

– Hă?

– La asta te-ai gândit: „Da' o să aflăm."

– Da, am spus. Cred că la asta mă gândeam. Ceva de genul ăsta.

Cât se încălzea apa în ibric, am dus-o în dormitorul principal, spunându-mi că trebuie să fi rămas *ceva* de la Jo în care s-o îmbrac, însă toate sertarele din servanta lui Jo erau goale. La fel era şi partea ei de dulap. Am aşezat-o pe Ki pe patul mare, dublu, în care nici măcar un pui de somn nu trăsesem de când mă întorsesem, am dezbrăcat-o, am dus-o în baie şi am înfăşurat-o într-un prosop. Şi l-a strâns în jurul corpului, tremurând şi cu buzele albăstrite. Am folosit alt prosop să-i şterg părul cât de bine am putut. În tot acest timp, ea n-a lăsat din mână nici măcar o clipă căţelul din pluş, care începea acum să sângereze vatelină pe la cusături.

Am deschis dulapul cu medicamente, am scotocit prin el şi am găsit ce căutam pe raftul de sus: Benadryl-ul pe care-l ţinea Jo pentru alergia ei la

plantele de pipirig. M-am gândit să verific data de expirare de pe fundul cutiei, apoi aproape că am râs cu voce tare. Ce importanţă mai avea *asta* acum? Am aşezat-o pe Ki pe capacul de la toaletă şi am lăsat-o să mă ţină pe după gât cât am scuturat eu din recipientul protejat împotriva copiilor patru drajeuri mici roz cu alb. Apoi am clătit paharul pentru spălatul dinţilor şi l-am umplut cu apă rece. Făcând asta, am observat o mişcare în oglinda care reflecta uşa băii şi dormitorul principal de dincolo de ea. Mi-am spus că nu văd decât umbrele copacilor suflaţi de vânt. I-am dat lui Ki drajeurile. A întins mâna după ele, apoi a ezitat.

– Haide, am spus. Sunt medicamente.

– Ce fel? a întrebat.

Mâna ei mică era încă deasupra micuţului morman de drajeuri.

– Tablete pentru tristeţe, am spus. Ştii să înghiţi tablete, Ki?

– Sigul. Am învăţat la doi ani.

A mai ezitat o clipă – uitându-se la mine şi uitându-se *în* mine, cred, asigurându-se că-i spun ceva ce cred cu adevărat. Trebuie s-o fi mulţumit ceea ce-a văzut sau simţit, fiindcă a luat drajeurile şi le-a pus în gură, unul după altul. Le-a înghiţit sorbind ca o păsărică din pahar, apoi a spus:

– Tot mă simt tlistă, Mike.

– Au nevoie de-un timp să-şi facă efectul.

Am scotocit în sertarul cu tricouri şi am găsit unul inscripţionat cu Harley-Davidson care intrase la apă. Tot era cu mult prea mare pentru ea, dar după ce i-am făcut un nod într-o parte, s-a transformat într-un fel de sarong care-i tot aluneca de pe

un umăr. Aproape că era simpatic.

În buzunarul de la spate al pantalonilor am totdeauna un pieptene. L-am scos şi i-am dat la o parte părul de pe frunte şi de pe tâmple. Începea să arate iarăşi normal, însă tot îi mai lipsea ceva. Ceva ce în mintea mea era legat de Royce Merrill. Asta era o nebunie, însă... nu-i aşa?

– Mike? Ce baston? La ce baston te gândeşti?

Apoi mi-am dat seama.

– Un baston de zahăr, o acadea, am spus. Din aceea cu dungi.

Am scos cele două panglici din buzunar. Marginile lor roşii păreau aproape crude în lumina nesigură.

– Ca astea.

I-am prins părul la spate în două codiţe mici. Acum avea şi panglicile; avea şi căţelul negru; firele de floarea-soarelui se mutaseră cu câţiva metri mai la nord, însă acolo erau. Totul era mai mult sau mai puţin aşa cum trebuia să fie.

Tunetul a duduit, undeva aproape a căzut un copac şi luminile s-au stins. După cinci secunde de umbre gri-întunecate, s-au aprins la loc. Am dus-o pe Ki înapoi în bucătărie şi, trecând pe lângă uşa pivniţei, cineva a râs în spatele ei. Am auzit-o eu; a auzit-o şi Ki. Am văzut asta în ochii ei.

– Ai glijă de mine, a spus. Ai glijă de mine pentlu că nu-s decât o puştoaică mică. Ai plomis.

– Aşa o să fac.

– Te iubesc, Mike.

– Şi eu te iubesc, Ki.

Ibricul şuiera. Am umplut cana până la semnul de mijloc cu apă caldă, apoi am completat cu lapte,

răcind-o şi îmbogăţind-o. Am dus-o pe Kyra înapoi la canapea. Trecând pe lângă masa din sufragerie, am aruncat o privire la maşina de scris IBM şi la manuscrisul peste care zăcea colecţia de rebusuri. Lucrurile astea mi se păreau vag prosteşti şi cumva triste, asemenea unor mecanisme care n-au funcţionat niciodată foarte bine şi care acum nu mai funcţionează deloc.

Fulgerul a luminat tot cerul, îmbăind încăperea în lumină purpurie. În strălucirea aceasta, copacii agonici au părut nişte degete strigând după ajutor şi, când lumina a străbătut uşile glisante din sticlă ce dau spre estacadă, am văzut o femeie stând în spatele nostru, lângă soba cu lemne. Într-adevăr purta o pălărie de pai cu boruri de dimensiunea unei roţi de căruţă.

– Cum adică, lâul aploape a ajuns să se velse-n male? a întrebat Ki.

M-am aşezat şi i-am dat cana.

– Bea asta.

– De ce-au lănit-o oamenii ăia pe mami? Nu voiau să se simtă bine?

– Cred că nu, am spus.

Am început să plâng. Am ţinut-o în poală, ştergându-mi lacrimile cu dosul palmelor.

– Al fi tlebuit să iei şi tu nişte tablete pentlu tlistete, a spus Ki.

Mi-a întins cacaua ei. Panglicile din părul ei, cele pe care le legasem în nişte funde mari şi neîndemânatice, au săltat.

– Aici. Bea un pic.

Am băut un pic. Din partea de nord a casei s-a mai auzit un bubuit pârâit şi scrâşnit. Generatorul

s-a bâlbâit şi casa s-a cufundat iarăşi în obscuritate. Umbrele fugeau pe chipul mic al lui Ki.

– Rezistă, i-am spus. Încearcă să nu te sperii. Poate c-o să revină lumina.

O clipă mai târziu a revenit, chiar dacă acum auzeam o notă răguşită, inegală în huruitul generatorului, iar lumina pâlpâia mult mai evident.

– Spune-mi o poveste, a zis ea. Spune-mi despre Cenuşilbeasa.

– Cenuşăreasa.

– Mda, ea.

– Bine, dar cei care spun poveşti trebuie plătiţi.

Mi-am pungit buzele şi-am făcut un sunet de sorbit.

A ridicat cana. Cacaua era dulce şi bună. Senzaţia că suntem priviţi era puternică şi deloc dulce, însă lasă-i să se uite. Lasă-i să se uite cât mai pot.

– Exista o fetiţă frumoasă pe nume Cenuşăreasa...

– A fost odată ca niciodată! Aşa începe! Aşa încep toate!

– Ai dreptate, am uitat. A fost odată ca niciodată o fetiţă frumoasă pe nume Cenuşăreasa, care avea două surori vitrege rele. Numele lor erau... ţi le aminteşti?

– Tammy Faye şi Vanna.

– Mda, reginele Fixativului pentru Păr. Şi o puneau pe Cenuşăreasa să facă toate treburile neplăcute, cum ar fi să mătură în şemineu şi să adune caca de câine din curtea din spate. Acum, se face că tocmai urma să susţină un concert la palat formaţia rock Oasis şi, chiar dacă fuseseră invitate toate fetele...

Am ajuns doar până la partea în care zâna cea bună prinde şoarecii şi-i transformă într-o limuzină Mercedes, înainte ca Benadryl-ul să-şi facă efectul. Chiar că era un medicament pentru tristeţe; când m-am uitat în jos, Ki dormea dusă în leagănul braţului meu, cu cana de cacao înclinându-se ameninţător într-o parte. I-am luat-o dintre degete şi am aşezat-o pe măsuţa pentru cafea, apoi i-am dat la o parte de pe frunte părul aproape uscat.

– Ki?

Nimic. Se dusese pe tărâmul lui Nuclipeşte-Nimeni. Probabil că de vină pentru asta era şi faptul că somnul din acea după-amiază se sfârşise aproape înainte să înceapă.

Am ridicat-o şi am dus-o în dormitorul din aripa de nord, picioarele legănându-i-se moi în aer şi poalele tricoului cu Harley fluturându-i în jurul genunchilor. Am aşezat-o pe pat şi i-am tras cuvertura până sub bărbie. Tunetul a bubuit ca un foc de artilerie, însă ea nici măcar nu s-a mişcat. Epuizare, mâhnire, Benadryl... o purtaseră toate departe, o purtaseră dincolo de fantome şi durere, iar asta era bine.

M-am aplecat şi am sărutat-o pe obraz, care începuse în sfârşit să se mai răcească.

– O să am grijă de tine, am spus. Ţi-am promis şi aşa o să fac.

Ca şi când m-ar fi auzit, Ki s-a întors pe-o parte, şi-a aşezat sub bărbie mâna în care-l ţinea pe Strickland şi a scos un suspin moale. Genele ei erau nişte bucăţi de funingine pe obraji, într-un contrast uimitor cu părul deschis la culoare. Uitându-mă la ea, m-am simţit năpădit de dragoste, zguduit de ea

aşa cum e zguduit cineva de-o boală.

Ai glijă de mine, nu-s decât o puştoaică mică.

– O să am, Ki-iubire, am spus.

Am intrat în baie şi am început să umplu cada, aşa cum o umplusem cândva în somn. Avea să doarmă tot timpul dacă reuşeam să adun destulă apă caldă înainte să cedeze complet generatorul. Mi-am dorit să am o jucărie pentru baie pe care să i-o dau în caz că se trezeşte, ceva de genul Balenei Wilhelm, însă îşi va avea cățelul şi probabil că oricum nu se va trezi. Pentru Kyra nu urma un botez sub apa rece a unei pompe. Nu eram o persoană crudă şi nu eram nebun.

Nu aveam decât lame de ras de unică folosinţă în dulapul pentru medicamente, nu erau bune pentru cealaltă treabă care mă aştepta. Nu erau destul de eficiente. Însă unul dintre cuţitele de măcelărie din bucătărie ar fi bun. Dacă umpleam chiuveta cu o apă într-adevăr caldă, nici măcar n-aş simţi nimic. O literă *T* pe fiecare mână, linia de sus trasată de-a curmezişul încheieturilor...

Pentru o clipă, am ieşit din zonă. O voce – propria mea voce vorbind ca o combinaţie a lui Jo şi Mattie – a strigat: *La ce te gândeşti? Oh, Mike, pentru numele lui Dumnezeu, la ce te gândeşti?*

Apoi a bubuit tunetul, luminile au pâlpâit şi ploaia a început iarăşi să cadă, suflată de vânt. M-am dus înapoi în locul unde totul era limpede, unde calea pe care o aveam de urmat era gata trasată. Fă cumva te rog ca totul să se încheie – durerea psihică, cea fizică, teama. Nu mai voiam să mă gândesc nici o clipă la cum dansase Mattie cu degetele pe frisbee, ca şi când acesta ar fi fost un spot

luminos. Nu voiam să fiu prezent când se trezea Kyra, nu voiam să văd suferinţa umplându-i ochii. Nu voiam să trec prin noaptea care urma, prin ziua care venea după ea sau prin ziua care o urma pe aceasta. Toate nu erau decât vagoane ale aceluiaşi bătrân tren al misterelor. Viaţa era o boală. Urma să-i fac o baie frumoasă şi caldă şi s-o vindec de ea. Am ridicat braţele în aer. În oglinda de pe dulapul pentru medicamente, o figură obscură – o Arătare – şi le ridica şi ea într-un soi de salut vesel. Eu eram. Eu fusesem tot timpul, iar asta era bine. Asta era cât se poate de bine.

M-am lăsat pe un genunchi şi am verificat apa. Curgea aşa cum trebuia, caldă. Bun. Chiar dacă ceda acum generatorul, era bine. Cada era de model vechi, din aceea adâncă. Mergând jos la bucătărie să iau un cuţit, m-am gândit să intru şi eu în apă cu ea după ce aş fi terminat să-mi tai venele în apa mai caldă din chiuvetă. Nu, m-am hotărât. Gestul ar putea fi prost interpretat de către oamenii care vor veni aici mai târziu, oameni cu minţi perverse şi cu presupuneri şi mai perverse. Cei care vor veni când se va opri furtuna şi copacii de pe drum vor fi îndepărtaţi. Nu, după baie o voi usca şi-o voi aşeza înapoi în pat cu Strickland în mână. Eu voi şedea de partea cealaltă a dormitorului în şezlongul de lângă ferestre. Îmi voi întinde câteva prosoape în poală pentru a opri cât mai mult sânge posibil să se scurgă pe pantaloni şi, în cele din urmă, voi adormi şi eu.

Clopoţelul lui Bunter încă mai cânta. Mult mai tare acum. Începea să mă calce pe nervi şi, dacă ur-

ma să continue în ritmul ăsta, avea să o trezească pe copilă. Am hotărât să-l iau de acolo şi să-l reduc la tăcere pentru totdeauna. Am traversat încăperea şi, făcând asta, o pală puternică de aer a trecut pe lângă mine. Nu era un curent venit prin fereastra spartă a bucătăriei; acesta a fost iarăşi aerul acela cald de metrou. A împrăştiat colecţia de rebusuri *Chestii grele* pe podea, însă press-papier-ul de pe manuscris a împiedicat paginile lui să zboare. Când m-am uitat în direcţia aceea, clopoţelul lui Bunter a tăcut.

O voce a suspinat în camera difuză. Cuvinte pe care nu le-am putut înţelege. Şi ce importanţă aveau? Ce importanţă mai avea încă o manifestare spiritistă – încă un suflu de aer cald din Marele Tărâm de Dincolo?

Tunetul a huruit şi suspinul s-a auzit din nou. De data asta, când generatorul a murit şi s-au stins luminile, aruncând încăperea într-o umbră cenuşie, am înţeles cu claritate un cuvânt:

Nouăsprezece.

M-am întors pe călcâie, făcând un cerc aproape complet. L-am încheiat uitându-mă de partea cealaltă a camerei umbroase la manuscrisul *Prietenului meu din copilărie*. Dintr-o dată, lumina a răzbătut. Înţelegerea a venit.

Nu colecţia de rebusuri. Şi nici cartea de telefon.

Ci cartea *mea*. Manuscrisul meu.

Am mers până la el, vag conştient că apa a încetat să mai curgă în cada din baia din aripa de nord. Când a murit generatorul, s-a oprit şi pompa. Nu era nici o problemă, deja era suficient de adâncă

apa. Şi de caldă. Urma să-i fac Kyrei baie, însă mai întâi trebuia să fac altceva. Trebuia să merg pe verticală la nouăsprezece şi, după asta, trebuia neapărat să merg pe verticală şi la nouăzeci şi doi. Şi puteam face asta. Scrisesem cu puţin peste o sută douăzeci de pagini de manuscris, aşa că puteam face asta. Am apucat lanterna cu baterii de deasupra dulapului în care încă mai ţineam câteva sute de discuri de vinil adevărate, am aprins-o şi am aşezat-o pe masă. Arunca un cerc alb radiant pe manuscris – în obscuritatea acelei după-amiezi, era la fel de luminos ca şi spotul unui reflector.

La pagina nouăsprezece a *Prietenului meu din copilărie*, Tiffi Taylor – o damă de companie care se reinventase sub numele de Regina Whiting – şedea în studioul ei împreună cu Andy Drake, rememorând ziua în care John Sanborn (numele sub care se prezentase atunci John Shackleford) i-a salvat viaţa fiicei sale de trei ani, Karen. Acesta era pasajul pe care l-am citit în timp ce fulgerul duduia şi ploaia răpăia în uşa glisantă care se deschidea spre estacadă.

PRIETENUL, de Noonan/Pag. 19

ba acolo, eram sigură de asta, spuse ea, uitându-se în gol; dar când nu mi-am văzut fetiţa nicăieri, m-am îndreptat spre piscina nouă. (Trase un fum din ţigară.)
Iar când am văzut ce se întâmplă, am ţipat - fetiţa mea, Karen, se afla sub apă. Era aproape moartă, în aer era mâna ei, iar sub apă zăcea corpul ei inert.

Unghiile erau albastre. Nu-mi amintesc bine ce s-a întâmplat după aceea. Sanborn, grădinarul, a sărit în bazin, trăgând-o pe Karen de braţ şi de umăr, până ce a reuşit să o scoată din apă. A scos-o din întunecime, iar eu stăteam pe margine şi plângeam. Oh, Dumnezeule, am crezut că murise.

Am ştiut pe dată, însă am aşezat carneţelul pentru notiţe pe marginea stângă a manuscrisului ca să văd mai bine. Citind în jos, aşa cum ai citi răspunsul unui rebus vertical, prima literă a fiecărui rând alcătuia un mesaj care fusese acolo aproape de când am început să scriu cartea:

bufnIţE sUb StudO

Apoi, făcând micile modificări evidente:

bufnIţE sUb StudiO

Bill Dean, îngrijitorul meu, şade la volanul camionetei lui. Şi-a îndeplinit cele două scopuri pentru care a venit aici – să mă salute că m-am întors pe TR şi să mă avertizeze în privinţa lui Mattie Devore. Acum e gata de plecare. Îmi zâmbeşte, arătându-mi dinţii ăia mari şi falşi, Roebucker-ii ăia. „Dacă ai ocazia, ar trebui să cauţi bufniţele", îmi spune. Eu îl întreb la ce i-ar fi trebuit lui Jo două bufniţe din plastic şi el îmi răspunde că le fac pe ciori să nu se mai cace pe podele. Mă mulţumesc cu asta, am alte lucruri la care să mă gândesc, însă totuşi... „A fost de parc-ar fi venit tocmai pentru-a face treaba asta", spune el. Nici nu mi-a trecut prin gând – nu atunci, cel puţin – că, în folclorul indian, bufniţele mai au o semnificaţie: se spune că te feresc de spiritele rele. Dacă Jo ştia că bufniţele de plastic sperie ciorile, trebuie să fi ştiut şi asta. Pur şi simplu era genul de informaţie pe care o culegea şi o punea la păstrare. Soţia mea curioasă. Sclipitoarea mea dezordonată.

Tunetul a bubuit. Fulgerul a ros din nori asemenea unei vărsări de acid luminos. Am rămas lângă masa din sufragerie cu manuscrisul în mâinile care-mi tremurau.

– Christoase, Jo, am şoptit. Ce ai aflat?

Şi de ce nu mi-ai spus şi mie?

Dar bănuiam că ştiu răspunsul la întrebarea asta. Nu-mi spusese fiindcă, într-un fel, semănam cu Max Devore; străbunicul lui şi cu al meu se căcaseră în aceeaşi hazna. Nu avea nici o logică, dar asta era. Nu-i spusese nici măcar propriului ei frate. Am găsit în asta un soi ciudat de confort.

Am început să frunzăresc manuscrisul, simţindu-mi pielea de găină.

Andy Drake se încrunta foarte rar în *Prietenul meu din copilărie* al lui Michael Noonan. I se buhăia faţa însă, fiindcă în fiecare buhăială există câte o buhă. Înainte să vină în Florida, John Shackleford locuise în Studio City, California. Prima întâlnire al lui Drake cu Regina Whiting a avut loc în studioul ei. Ultima adresă cunoscută a lui Ray Garraty a fost cea a Apartamentelor Studio din Key Largo. Cea mai bună prietenă a Reginei Whiting era Steffie Underwood. Soţul lui Steffie se numea

Towle Underwood – asta era o reuşită, două la preţul de una[1].

Bufniţe sub studio.

Era peste tot, pe fiecare pagină, exact ca şi numele cu *K* din cartea de telefon. Un soi de monument, numai că acesta fusese construit – eram sigur de asta – nu de Sara Tidwell, ci de Johanna Arlen Noonan. De soţia mea, care-mi trimitea necontenit mesaje prin spatele gardianului, rugându-se din toată inima ei mărinimoasă ca eu să le văd şi să le înţeleg.

La pagina nouăzeci şi doi, Shackleford discuta cu Drake în camera pentru vizite de la închisoare – şedea cu încheieturile mâinilor între genunchi, uitându-se în jos la lanţul dintre gleznele lui, refuzând să se uite în ochii lui Drake.

PRIETENUL, de Noonan/Pag. 92

baliverne doar. Orice altceva, pe dracu'
uns, la ce mi-ar fi de
folos? viaţa-i un joc, un joc
nenorocit, pe care l-am pierdut.
Iar tu crezi că-s
ţicnit să spun că am să cred un
erou sau poate chiar un
sfânt, venit de
undeva de departe...

[1]Se face trimitere aici la numele lui Towle Underwood: 1) Towle conţinând particula ow l) = bufniţă) şi 2) Underwood conţinând particula under (= sub) – n. tr.

Textul continua, dar nu mai avea sens să-l citesc. Mesajul, *bufniţe sub studio*, curgea pe marginea paginii ăsteia aşa cum se întâmplase şi la nouăsprezece. Aşa cum probabil se întâmpla şi pe oricare dintre toate celelalte pagini. Îmi amintesc cât de aiuritor de fericit fusesem să descopăr că scăpasem de criză şi că puteam scrie din nou. Scăpasem de criză, sigur că da, dar nu fiindcă reuşisem în sfârşit s-o înfrâng sau găsisem o cale de-a o ocoli. *Jo* mă scăpase de ea. *Jo* o înfrânsese, iar continuarea carierei mele de scriitor de thriller-uri de mâna a doua fusese ultimul gând al ei când făcuse asta. Stând acolo în lumina intermitentă a fulgerelor, simţind fantomele nevăzute dându-mi târcoale prin aerul agitat, mi-am amintit de doamna Moran, profesoara mea din clasa întâi. Când încercările tale de a copia literele alfabetului din cartea de citire începeau să nască forme vălurite, ea îşi aşeza mâna mare şi sigură peste a ta şi te îndruma.

Aşa cum mă îndrumase şi Jo.

Am frunzărit paginile manuscrisului şi am observat cuvintele-cheie peste tot, uneori poziţionate în aşa fel încât să le poţi citi aglomerate pe diferite rânduri, unul deasupra celuilalt. Cât de tare încercase să-mi spună asta... iar eu nu aveam nici o intenţie de a mai face ceva până nu aflam care fusese motivul.

Am aruncat manuscrisul înapoi pe masă, dar înainte să apuc să-l reasigur cu prespapierul, o suflare furioasă de aer îngheţat a trecut pe lângă mine, ridicând paginile şi împrăştiindu-le peste tot într-un ciclon. Dacă forţa aceea le-ar fi putut rupe în fâşii, sunt convins că asta ar fi făcut.

Nu! a strigat când am apucat mânerul lanternei. *Nu, termină-ți treaba!*

Vântul îmi sufla în față în pale răcoroase – era ca și când ar fi stat cineva pe care nu reușeam să-l văd în fața mea și-mi respira în nas, retrăgându-se pe măsură ce eu avansam, suflând și tot suflând, asemenea lupului cel mare și rău din fața caselor celor trei purcelușI.

Mi-am agățat lanterna pe braț, am întins mâinile în față și le-am lovit puternic una de cealaltă. Aerul rece care-mi suflase în față s-a oprit. Nu mai rămăsese acum decât pala vârtejită ce intra prin gaura parțial astupată din geamul bucătăriei.

– Ea doarme, am spus prezenței care știam că încă mai e acolo, uitându-se în tăcere. Mai e timp.

Am ieșit în grabă pe ușa din spate și vântul m-a învăluit pe dată, făcându-mă să mă legăn pe picioare, aproape trântindu-mă pământ. Iar în copacii fremătători am văzut fețe verzi, fețele celor morți. Acolo era și fața lui Devore, și a lui Royce, și a lui Son Tidwell. Cel mai des am văzut fața Sarei.

Sara era pretutindeni.

Nu! Du-te înapoi! N-ai de ce să-ți faci de lucru cu nici o bufniță, dulceață! Du-te înapoi! Termină-ți treaba! Fă ceea ce ai venit să faci!

– Nu *știu* ce am venit să fac, am spus. Și, până nu aflu, nu fac *nimic*.

Vântul a șuierat ca ofensat și o creangă imensă s-a rupt din pinul de la dreapta casei. A căzut pe capota Chevrolet-ului meu într-o împroșcare de apă, îndoind tabla înainte să se rostogolească la pământ pe partea șoferului.

Să bat din palme aici afară mi-ar fi ajutat exact cât i-ar fi ajutat regelui Canute dacă ar fi comandat fluxului să se retragă. Aceasta era lumea ei, nu a mea... și nu era decât granița ei, la o adică. Fiecare pas făcut mai aproape de Stradă și de lac m-ar fi adus mai aproape de inima acelei lumi, unde timpul era subțire și spiritele dominau totul. Oh, scumpule Dumnezeu, ce putuse produce asta?

Poteca spre studioul lui Jo se transformase într-un pârâu. Am făcut doisprezece pași prin el înainte să mi se miște o piatră sub picior și să cad cu greutate pe-o parte. Fulgerul a făcut un zigzag pe cer, s-a auzit zgomotul unei crengi rupându-se și apoi am văzut ceva căzând spre mine. Am ridicat brațele să-mi protejez fața și m-am rostogolit spre dreapta, ieșind de pe potecă. Creanga a atins pământul chiar în spatele meu, iar eu m-am dat de-a dura pe-o pantă alunecoasă din cauza acelor de brad. Am reușit într-un sfârșit să mă ridic în picioare. Creanga de pe potecă era și mai mare decât cea care aterizase pe capota mașinii. Dacă m-ar fi lovit, e foarte probabil că mi-ar fi spart capul.

Du-te înapoi!

Vântul sâsâit, pizmaș, suflând printre copaci.

Termină treaba!

Vocea gâlgâită, guturală a lacului, lovindu-se pe stânci și de terasamentul de la baza Străzii.

Vezi-ți de treabă!

Aceasta a fost chiar casa însăși, gemând pe fundație.

Vezi-ți de treabă și lasă-mă pe mine să-mi văd de-a mea!

Însă Kyra *era* treaba mea. Kyra era fiica mea.

Am luat lanterna de jos. Carcasa era crăpată, însă becul strălucea puternic şi hotărât – ăsta era un punct marcat pentru echipa gazdă. Aplecat înainte împotriva vântului şuierător, cu mâna ridicată să mă feresc de alte crengi în cădere, am alunecat şi m-am împleticit în josul dealului către studioul defunctei mele soţii.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

La început, uşa n-a vrut să se deschidă. Clanţa mi s-a răsucit în mână, aşa că am ştiut că nu e încuiată, însă părea că ploaia umflase lemnul... sau o proptea cineva de partea cealaltă? M-am tras în spate, m-am ghemuit uşor şi am lovit-o cu umărul. De data aceasta a cedat puţin.

Ea era. Sara. Se afla de partea cealaltă a uşii şi încerca să mă împiedice s-o deschid. Cum de putea face asta? Cum, pentru numele lui Dumnezeu? Era o afurisită de fantomă!

M-am gândit la camioneta CONSTRUCŢII BAMM... şi, ca şi când gândul ar fi invocat-o, aproape că am putut-o vedea acolo, la capătul Stradelei Patruzeci şi doi, parcată lângă şosea. Maşina doamnelor bătrâne era în spatele ei şi alte trei sau patru maşini se aflau acum în spatele lor. Toate cu ştergătoarele de parbriz legănându-se stânga-dreapta, cu farurile tăind conuri slabe de lumină prin ploaie. Erau aliniate pe marginea drumului ca pentru vânzare. Numai că aici nu se vindea nimic, nu erau decât nişte bătrâni care şedeau în tăcere în maşinile lor. Bătrâni care se aflau în zonă exact ca mine. Bătrâni trimiţând spre mine tot soiul de vibraţii.

Ea se hrănea cu ei. *Fura* de la ei. La fel făcuse şi cu Devore – şi cu mine, desigur. Multe dintre manifestările paranormale pe care le experimentasem de la întoarcere e foarte probabil că fuseseră create folosind propria mea energie psihică. Era chiar comic dacă stăteai să te gândeşti la asta.

Sau poate că „terifiant" era cuvântul pe care-l căutam de fapt.

– Jo, ajută-mă, am spus în ploaia biciuitoare.

Fulgerul a luminat cerul, conferind pentru scurtă vreme torentelor de apă un argintiu-deschis.

– Dacă m-ai iubit vreodată, ajută-mă acum.

M-am dat în spate şi am lovit iarăşi uşa. De data asta n-am simţit opoziţia nici unei rezistenţe şi am pătruns înăuntru valvârtej, lovindu-mă cu tibia de canat şi căzând în genunchi. N-am dat drumul lanternei, însă.

A urmat o clipă de tăcere. Cât a durat, am simţit forţe şi prezenţe adunându-se la un loc. În clipa aceea nimic n-a părut să mişte, chiar dacă, în spatele meu, în pădurea în care îi plăcea lui Jo să hoinărească – însoţită sau nu de mine –, ploaia continua să cadă şi vântul continua să şuiere, un grădinar nemilos secerând copacii morţi sau aproape morţi, făcând treaba a zece ani amărâţi într-o singură oră turbulentă. Apoi uşa s-a trântit şi a început. Am văzut totul în lumina lanternei, pe care o aprinsesem fără să-mi dau seama măcar, însă la început, n-am ştiut cu precizie ce văd, în afară de distrugerea de către o forţă nevăzută a manufacturilor şi comorilor mult-iubite ale soţiei mele.

Bucata de covor înrămată s-a smuls singură de pe perete şi a zburat dintr-o parte a studioului în

cealaltă, cadrul negru din lemne de stejar făcându-se bucăţi. Capetele au sărit de pe corpurile păpuşilor din aranjamentul făcut de Jo, asemeni unor dopuri de şampanie la o petrecere. Becul din tavan s-a făcut ţăndări, presărând deasupra mea bucăţi de sticlă. A început să sufle un vânt – unul rece –, căruia i s-a alăturat imediat altul mai cald, aproape încins, cu care s-a rotit într-un ciclon. S-au învârtit în jurul meu, imitând parcă furtuna mai mare de afară.

Macheta Sarei Laughs din bibliotecă, cea care părea construită din scobitori şi beţe de acadele, a explodat într-un nor de aşchii. Lopata de caiac sprijinită de perete s-a ridicat în aer, a vâslit furioasă în gol, apoi s-a avântat asupra mea aidoma unei suliţe. M-am trântit pe burtă pe covorul verde ca să mă feresc şi, căzând, am simţit cioburile globului spart tăindu-mă în palmă. Am mai simţit încă ceva – o umflătură sub covor. Lopata s-a izbit de peretele din spate destul de tare să se rupă în două.

Acum, banjoul la care soţia mea nu reuşise niciodată să înveţe să cânte s-a ridicat în aer, s-a rotit de două ori şi a scos o serie de note dezacordate, însă totuşi inconfundabile – mi-aş dori să fi fost demult, vechile vremuri încă le-ascult. Suita s-a încheiat printr-un BLONG! spart, care a rupt toate cele cinci corzi. Banjoul s-a mai rotit a treia oară, fierul sclipitor de pe gâtul lui aruncând dâre de lumină pe pereţi, după care s-a lovit serios de podea, burduful spărgându-se şi cheile rupându-se asemenea unor dinţi.

Sunetul aerului mişcându-se a început iarăşi să – cum altfel să exprim asta? – să se *focalizeze* cum-

va, până ce n-a mai fost sunetul aerului, ci sunet de voci – voci gâfâite, nepământene, pline de furie. Ar fi strigat dacă ar fi avut corzi vocale cu care să strige. Aerul prăfos se învârtejea în fasciculul lanternei mele, alcătuind forme spiralate care dansau împreună, apoi se separau din nou. Pentru doar o singură clipă, am auzit vocea mârâită, spartă de fumat a Sarei:

– Pleac' d-aci, curvă! Să pleci d-aci! Aiasta nu-i treaba...

Apoi o bufnitură fără substanță, ciudată, de parcă s-ar fi lovit aerul de aer. Aceasta a fost urmată de-un țipăt grăbit ca printr-un tunel de vânt pe care l-am recunoscut: îl mai auzisem în toiul nopții. Striga Jo. Sara îi făcea rău, Sara o împingea pentru că încerca să intervină, iar Jo striga.

– Nu! am urlat eu, ridicându-mă în picioare. Las-o în pace!

Las-o în pace!

Am înaintat în încăpere, legănând lanterna înaintea ochilor, ca şi când aş fi putut-o alunga cu ea. Sticle sigilate au început să zboare pe lângă mine – unele conținând flori uscate, unele, ciuperci segmentate cu grijă, unele, plante de pădure. S-au spart de peretele din spate cu un sunet fragil de xilofon. Nici una nu m-a nimerit; a fost ca şi când o mână nevăzută le-ar fi ghidat într-o altă parte.

Apoi s-a ridicat în aer pupitrul lui Jo. Trebuie să fi cântărit cel puțin o sută optzeci de kilograme cu sertarele atât de pline cum erau, însă a plutit ca o pană, înclinându-se mai întâi într-o parte şi apoi în cealaltă, contra curenților de aer.

Jo a strigat din nou, de data aceasta de mânie

mai degrabă decât de durere, iar eu m-am împleticit în spate spre uşa închisă, încercat de sentimentul că fusesem golit pe dinăuntru. Sara nu era singura care putea fura energia celor vii, se părea. O materie albă, spermoasă – ectoplasmă, bănuiesc – s-a vărsat din sertăraşele pupitrului într-o duzină de pârâiaşe mici, iar pupitrul s-a avântat brusc spre celălalt capăt al încăperii. A zburat aproape prea repede ca ochii mei să-l poată urmări. Oricine ar fi stat în calea lui ar fi fost stâlcit de-a binelea. S-a auzit un țipăt pătrunzător de protest şi agonie – Sara de data asta, ştiam sigur că ea era – şi apoi pupitrul s-a izbit de perete, spărgându-l şi lăsând ploaia şi vântul să intre înăuntru. Partea mobilă de deasupra se desprinsese din balamale şi atârna asemenea unei limbi rupte. Toate sertarele au țâşnit afară. Mosoare de ață, sculuri cu fire de tors, cărți de identificare a florei/faunei şi ghiduri forestiere, degetare, carnețele, andrele, Magic Markere uscate – lânăşițele pământeşti ale lui Jo, le-ar fi numit Ki. Au zburat în toate direcțiile asemeni unor oase şi a unor bucăți de păr împrăştiate cu cruzime dintr-un sicriu deshumat.

– Opreşte-te, am croncănit. Opriți-vă amândouă. Ajunge.

Însă nu era nevoia să le spun asta. Cu excepția răpăitului furios al furtunii, eram singur în ruinele studioului soției mele. Bătălia se încheiase. Cel puțin pentru moment.

Am îngenuncheat şi am îndoit în două covorul verde de iută, ascunzând cu grijă în pliu cât de mult am putut din cioburile becului. Sub el se afla un

chepeng ce dădea într-o zonă de depozitare triunghiulară creată de terenul ce cobora în pantă către lac. Umflătura pe care o simțisem era una dintre balamalele chepengului. Știam de spațiul acesta și voisem să caut în el bufnițele. Apoi începuseră lucrurile să evolueze și uitasem.

În chepeng era montat un inel. L-am apucat, așteptându-mă și de data asta la o forță de rezistență, însă acesta s-a dat cu ușurință pe spate. Mirosul care a exalat dinăuntru m-a împietrit în mișcare. Nu era miros fetid de putrefacție, cel puțin nu la început, ci de Red – parfumul preferat al lui Jo. A plutit în jurul meu preț de-o clipă și apoi a dispărut. Ce l-a înlocuit a fost mirosul de ploaie, de rădăcini și de pământ ud. Nu era plăcut, dar simțisem mirosuri cu mult mai rele lângă lac, în apropierea mesteacănului ăluia blestemat.

Am îndreptat fascicolul lanternei în josul celor trei trepte abrupte. Am întrevăzut o formă pătrată care s-a dovedit a fi o toaletă veche – îmi aminteam vag că Bill și cu Kenny Auster o puseseră acolo jos prin 1990 sau '91. Erau câteva cutii din fier – sertare de fișier, de fapt – înfășurate în folie de plastic și stivuite direct pe podea. Discuri vechi și hârtii. Un casetofon cu opt capete de înregistrare într-o pungă din plastic. Lângă el, într-o altă pungă, un aparat video vechi. Și într-un colț...

M-am așezat jos, mi-am întins picioarele și am simțit ceva atingându-mă la glezna pe care o sucisem în lac. Am îndreptat lanterna între genunchi și, pentru o clipă, am văzut un puști negru. Nu acela care se înecase în lac însă – acesta era mai în vârstă și apreciabil mai înalt. Doisprezece ani, poate

paisprezece. Băiatul înecat nu avusese mai mult de opt ani.

Acesta și-a dezgolit spre mine dinții și a sâsâit ca o pisică. În ochi nu avea pupile; asemeni celor ai băiatului din lac, ochii lui erau în întregime albi, aidoma ochilor unei statui. Și scutura din cap. *Nu veni aici jos, omule alb. Lasă morții să se odihnească în pace.*

– Dar tu nu ești în pace, am spus și i-am îndreptat lanterna direct spre față. Am văzut pentru o clipă o arătare cu adevărat hidoasă. Am văzut prin el, dar am putut vedea și *în* el: rămășițele putrede ale limbii în gură, ochii din orbite, creierul fermentând asemenea unui ou stricat în coaja craniului lui. Apoi a dispărut și n-a mai rămas altceva decât una dintre spiralele acelea de praf stârnit.

Am coborât, ținând lanterna ridicată. Sub ea, năvoade de umbre se legănau și păreau că se întind spre mine.

Spațiul de depozitare (nu era de fapt decât o strâmtoare prin care puteai doar să te târăști) fusese podit cu bucăți de lemn, doar ca lucrurile să nu stea direct pe pământ. Apa curgea acum într-un râu continuu și se erodase destul pământ să facă și din înaintarea târâș o treabă nesigură. Mirosul de parfum dispăruse complet. Ce-l înlocuise era mirosul greu de mâl și – deși greu de explicat, cred, însă era prezent – izul palid, înăbușit de cenușă și foc.

Am văzut aproape imediat ceea ce căutam. Bufnițele comandate prin poștă de Jo, cele a căror livrare o supraveghease ea însăși în noiembrie a lui 1993, se aflau în colțul nordic, unde mai erau doar

vreo şaizeci de centimetri între podea şi tavan. *Oribile, da' păreau adevărate*, spusese Bill, şi chiar aşa era: în lumina sclipitoare a lanternei arătau ca nişte păsări mai întâi strânse în cârpe, apoi sufocate în pungi de plastic. Ochii lor erau două verighete sclipitoare încercuind două pupile mari şi negre. Penele lor din plastic erau vopsite în verdele întunecat al acelor de pin, pântecele într-o nuanţă de alb-portocaliu murdar. M-am târât către ele peste bucăţile de lemn lipăitoare, schimbătoare, de pe jos, strălucirea lanternei săltând înainte şi înapoi între ele, încercând să nu mă-ntreb dacă nu cumva era în spatele meu băiatul, urmărindu-mă şontâcăit. Când am ajuns la bufniţe, am ridicat capul fără să mă gândesc şi m-am lovit de izolaţia de sub podeaua studioului. *Bate o dată pentru da, de două ori pentru nu, cretinule*, mi-am spus.

Mi-am înfundat degetele în plasticul în care erau înfăşurate bufniţele şi le-am tras către mine. Voiam să ies de acolo. Senzaţia apei care curgea chiar pe sub mine era bizară şi neplăcută. La fel era şi mirosul de foc, care părea acum mai puternic, în pofida umezelii. Dacă ardea studioul? Dacă-i dăduse Sara cumva foc? Urma să mă prăjesc aici jos chiar în vreme ce scurgerea mâloasă a furtunii îmi înmuia picioarele şi burta.

Una dintre bufniţe era pusă pe-un stativ din plastic, am observat – ca să o poţi aşeza bine pe estacadă sau pe verandă, iubire – dar stativul pe care ar fi trebuit să stea cealaltă dispăruse. Am mers cu spatele către chepeng, ţinând lanterna într-o mână şi trăgând sacul din plastic cu bufniţe cu cealaltă, crispându-mă de fiecare dată când tunetul bubuia

deasupra mea. Am reuşit să parcurg doar puţin drum înainte ca banda adezivă udă să cedeze. Bufniţa fără stativ s-a înclinat încet către mine, ochii ei negri-aurii uitându-se ţintă, voraci, într-ai mei.

Un vârtej de aer. O suflare vagă, confortantă, de parfum Red. Am tras bufniţa afară de moţul sub formă de corn ce-i creştea din frunte şi am întors-o cu susul în jos. Unde fusese cândva lipită de stativul din plastic erau acum doar două icuri între care era un spaţiu gol. În gaura aceea se afla o cutie mică din tinichea, o cutie pe care am recunoscut-o chiar înainte să întind mâna în burta bufniţei şi s-o scot afară. Am îndreptat lanterna spre capacul ei, ştiind ce urma să văd: NIMICURILE LUI JO, imprimat cu un scris învechit, aurit. Găsise cutia într-un anticariat de ţară pe undeva.

M-am uitat la ea, inima bătându-mi tare în piept. Tunetul bubuia pe cer. Chepengul stătea deschis, însă uitasem să mai urc prin el. Uitasem de toate în afară de cutia din tinichea pe care o ţineam în mâini, o cutie cam de mărimea unei cutii pentru trabucuri, însă nu chiar atât de adâncă. Mi-am întins palma peste capac şi i l-am scos.

Înăuntru era un amestec de hârtii împăturite deasupra a două carneţele de genul celor cu spirală, de care folosesc şi eu pentru notiţe şi liste cu personaje. Acestea fuseseră strânse la un loc cu o bandă elastică. Deasupra de tot se afla un pătrat negru, sclipitor. Până să-l ridic şi să-l apropii de lanternă, nu mi-am dat seama că e negativul unui instantaneu fotografic.

Ca o fantomă, inversată şi vag portocalie, am văzut-o pe Jo în costumul ei de baie gri din două pie-

se. Stătea pe plută cu mâinile după cap.

– Jo, am spus, şi apoi n-am mai putut spune nimic. Gâtul mi se închisese din cauza lacrimilor. Am ţinut negativul în mână pentru o clipă, nevrând să pierd contactul cu el, apoi l-am aşezat la loc în cutie, alături de hârtii şi de carneţele. Din cauza acestor lucruri se întorsese ea la Sara în iulie 1994; să le adune la un loc şi să le ascundă cât de bine posibil. Luase bufniţele de pe estacadă (Frank auzise uşa de acolo lovindu-se de canaturi) şi le adusese aici. Aproape că o puteam vedea rupând stativul uneia dintre ele şi îndesându-i cutia din tinichea pe curul ei din plastic în sus, înfăşurându-le pe amândouă în folie, apoi târându-le aici jos, şi toate astea în vreme ce fratele ei o aştepta fumând ţigări Marlboro şi simţind vibraţiile. Vibraţiile negative. Mă îndoiam că voi şti vreodată toate motivele pentru care făcuse ea asta sau care fusese starea ei mentală... însă aproape sigur crezuse că, într-un sfârşit, voi ajunge şi eu aici jos. Altfel de ce să fi lăsat negativul?

Hârtiile erau în mare parte fotocopii ale unor articole din *Castle Rock Call* şi din *Weekly News*, ziarul care-l precedase pe *Call*. Data era însemnată pe fiecare de mâna fermă şi ordonată a soţiei mele. Cel mai vechi articol era din 1865 şi purta titlul **ÎNCĂ UNUL ÎNTORS CU BINE ACASĂ**. Cel care se întorsese fusese Jared Devore, în vârstă de treizeci şi doi de ani. Am înţeles dintr-o dată unul dintre lucrurile care mă neliniştiseră: generaţiile care nu păreau să se potrivească. Un cântec de-al Sarei Tidwell mi-a venit în minte pe când stăteam acolo pe podea cu lanterna îndreptată înspre articolul ăla

bătrân. Era cântecelul care spunea: *O fac bătrânii şi-o fac şi tinerii/ Iar bătrânii le-arată tinerilor ce trebuie să facă...*

Pe când apăreau Sara and the Red-Tops în Districtul Castle şi se stabileau în ceea ce a ajuns să fie cunoscută ca Pajiştea Tidwell, Jared Devore trebuie să fi avut şaizeci şi şapte sau opt. Bătrân, dar încă în putere. Veteran al Războiului Civil. Genul de bătrân de la care tinerii să aibă ce învăţa. Iar cântecul Sarei avea dreptate – bătrânii le-arată tinerilor ce trebuie să facă.

Ce făcuseră ei, mai exact?

Articolele despre Sara and the Red-Tops nu spuneau nimic. Le-am scanat doar cu privirea, oricum, însă tonul general m-a frapat, chiar şi aşa. L-aş descrie ca un inepuizabil dispreţ nativ. Cei de la Red-Tops erau „ciorile noastre din Sud" şi „negroteii noştri cântători". Sara însăşi era „un exemplar minunat de negroteie cu nas lat, buze pline şi sprâncene nobile", care îi „fascina pe localnici, bărbaţi şi femei deopotrivă, cu buna ei dispoziţie animalică, zâmbetul luminos şi râsetul răguşit".

Acestea erau, Dumnezeu să ne aibă-n pază şi să ne salveze, cronici muzicale. Cronici din acelea bune, dacă nu vă deranjează să vi se spună că deţineţi un gust artistic prăfuit.

Le-am frunzărit în grabă, căutând orice despre circumstanţele în care plecaseră „ciorile noastre din Sud". Nu am găsit nimic. Ce am găsit în schimb a fost un articol din *Call* marcat 19 iulie (*du-te în jos la nouăsprezece*, mi-am spus) 1933. Titlul spunea **UN ÎNGRIJITOR ŞI GHID VETERAN NU ŞI-A PUTUT SALVA FIICA**. Potrivit

articolului, Fred Dean se lupta cu focurile în partea de est a TR-ului împreună cu alți două sute de bărbați când vântul s-a schimbat brusc, amenințând capătul nordic al lacului, care fusese până atunci considerat dincolo de orice pericol. La vremea aceea, o mulțime de localnici întrețineau acolo refugii pentru pescuit și vânat (atâta lucru știam și eu). Așezarea avea un magazin general și chiar un nume, Halo Bay. Soția lui Fred, Hilda, se afla acolo cu gemenii lor, William și Carla, în vârstă de trei ani, atunci când soțul ei era plecat să înghită fum. Destul de multe alte soții și copii se mai aflau și ei în Halo Bay.

Focul se răspândise repede când se schimbase vântul, spunea ziarul – „asemenea unor explozii în lanț". A trecut de singura barieră construită de oameni împotriva lui în direcția aceea și s-a îndreptat spre capătul celălalt al lacului. În Halo Bay nu se afla nici un bărbat care să preia conducerea și aparent nici o femeie capabilă sau dornică s-o facă ea. Au intrat în panică în schimb, alergând să-și umple mașinile cu copii și lucruri din case, gâtuind cu mașinile singurul drum de ieșire. Într-un târziu, una dintre mașinile sau camionetele vechi s-a stricat și, când focul duduia tot mai aproape, alergând prin pădurea ce nu mai văzuse ploaia de la sfârșitul lui aprilie, femeile care așteptaseră descoperiseră că le e blocată calea de ieșire.

Pompierii voluntari veniseră la timp în ajutor, însă când a ajuns Fred Dean la soția sa, care făcea parte dintr-o echipă de femei ce încercau să scoată din drum un Ford înțesat ochi cu lucruri, a descoperit un lucru îngrozitor. Billy zăcea pe podeaua de

la picioarele banchetei din spate a mașinii, dormea dus, însă Carla lipsea. Hilda îi pusese pe amândoi înăuntru, sigur că da – se aflau pe bancheta din spate, ținându-se de mână așa cum făceau mereu. Dar la un moment dat, după ce fratele ei se târâse pe podea și ațipise, și în vreme ce Hilda mai îndesa câteva lucruri în portbagaj, Carla trebuie să-și fi amintit de o jucărie sau de o păpușă și să se fi întors la căsuță să o ia. Atunci când făcea asta, mama urcase în bătrânul lor DeSoto și plecase fără să se mai uite în spate la copii. Carla Dean se afla fie încă în căsuța din Halo Bay, fie o luase pe jos de-a lungul drumului. În ambele cazuri, focul avea s-o doboare.

Drumul era prea îngust să întorci mașina și prea aglomerat să pleci la drum cu una dintre cele îndreptate în direcția bună din cauza unor accidente. Așa că Fred Dean, cât era el de erou, a luat-o la fugă spre orizontul înnegrit de fum, unde începuseră deja să se întrevadă panglici de-un portocaliu-luminos. Focul purtat de vânt se opintise și o luase la goană în întâmpinarea lui ca o iubită.

Am îngenuncheat pe podea, citind acestea la lumina lanternei și, dintr-o dată, mirosul de foc și de ars s-a intensificat. Am tușit... apoi tusea mi-a fost înecată de gustul feros al apei de lac pe care l-am simțit în gură și în gât. Încă o dată, de data aceasta stând îngenuncheat în spațiul pentru depozitare de sub studioul soției mele, m-am simțit ca și când tocmai mă înecam. Încă o dată, m-am aplecat înainte și am vomitat, nimic altceva decât puțină salivă.

M-am întors și am văzut lacul. Cufundarii țipau pe suprafața lui cețoasă, croindu-și drum către mine

în şir indian, lovind apa cu aripile. Albastrul cerului fusese maculat. În aer mirosea a cenuşă şi a praf de puşcă. Funinginea începuse să cadă alene din cer. Latura estică a lui Dark Score era cuprinsă de flăcări, iar eu auzeam din când în când trosnete înfundate când explodau copacii putrezi. Sunau ca nişte detonări la adâncime.

M-am uitat în jos, vrând să scap din viziunea aceasta, ştiind că într-o clipă sau două nu va mai fi doar o viziune depărtată, ci un lucru real, cum fusese excursia mea cu Kyra la Bâlciul Fryeburg. În loc de o bufniţă din plastic cu ochi împrejmuiţi de un cerc auriu, mă uitam la o fetiţă cu ochi de-un albastru-deschis. Şedea pe o masă pentru picnic, întinzând braţele ei grăsulii şi plângând. Am văzut-o la fel de limpede cum îmi vedeam propria faţă în oglindă, în fiecare dimineaţă când mă bărbieream. Am observat că avea cam

vârsta lui Kyra, dar e mult mai rotofeie, iar părul i-e negru în loc de blond. Părul ei are nuanţa pe care o va avea părul fratelui ei înainte să înceapă să încărunţească în vara imposibil de îndepărtată a anului 1998, un an pe care ea nu-l va vedea dacă n-o scoate nimeni din infernul ăsta. E îmbrăcată într-o rochiţă albă şi poartă şosete roşii şi-şi ţine braţele ridicate înainte, strigând tati, tati.

Dau să pornesc spre ea şi mă izbeşte un val compact de căldură care mă dezintegrează pentru o clipă – eu sunt fantoma aici, îmi dau seama, iar Fred Dean tocmai a fugit prin mine. Tati, *strigă ea, dar spre el, nu spre mine.* Tati! *şi-l îmbrăţişează, nepăsându-i de funinginea care-i murdăreşte rochiţa şi faţa grăsulie atunci când el o sărută şi*

începe să cadă şi mai multă funingine, iar cufundarii îşi croiesc drum către mal lovind apa cu aripile, părând că plâng într-un ţipăt ascuţit de lamentare.

Tati vine focu'! *strigă ea, pe când el o aşază în braţe.*

Ştiu, fii curajoasă, *spune el.* O să fie bine, scumpete, dar trebuie să fii curajoasă.

Focul nu mai vine; a venit deja. Întreaga parte de est a Halo Bay e cuprinsă de flăcări, iar acum acestea se îndreptă pe direcţia lor, înghiţind una câte una micile cabane în care bărbaţilor le plăcea să zacă beţi în timpul sezonului de vânătoare sau al celui de pescuit. În spatele casei lui Al LeRoux, rufele pe care Marguerit le-a atârnat la uscat în acea dimineaţă ard în flăcări, pantaloni şi rochii şi lenjerie intimă arzând pe fire care ele însele sunt acum dâre de foc. Frunze şi bucăţi de coajă de copac cad ca o ploaie; un tăciune aprins o atinge pe Carla pe gât şi ea strigă de durere. Fred îl înlătură cu o lovitură de palmă în timp ce o duce în braţe în josul pantei către apă.

N-o face! *strig eu. Ştiu că tot ce se întâmplă e dincolo de puterile mele de intervenţie, însă eu tot strig la el, tot încerc să intervin cumva.* Luptă-te cu impulsul! Pentru numele lui Christos, luptă-te cu el!

Tati, cine e nenea? *întreabă Carla şi arată spre mine chiar atunci când acoperişul cu şindrilă verde al casei Dean ia foc.*

Fred se uită spre locul pe care-l arată ea şi pe chipul lui citesc un spasm de vinovăţie. Ştie ce face, ăsta-i cel mai cumplit lucru – adânc înlăuntrul

lui ştie cu precizie ce are de făcut aici în Halo Bay unde se termină Strada. Ştie şi se teme că-l va vedea cineva făcând-o. Însă nu observă pe nimeni.

Sau poate că observă? Pentru o clipă, ochii i se lărgesc ca şi când chiar *întrevede ceva – o spirală dansantă de aer, poate. Sau să mă simtă oare? Asta să fie? Simte el cumva o boare răcoroasă în toată căldura asta? O boare care seamănă cu nişte mâini ce protestează, nişte mâini ce l-ar opri dacă ar avea doar substanţă? Apoi întoarce capul; apoi intră anevoie în apă lângă ciontul de estacadă al casei Dean.*

Fred! *strig eu.* Pentru numele lui Dumnezeu, omule, uită-te la ea! Crezi că soţia ta a îmbrăcat-o din greşeală într-o rochiţă din mătase albă? Ţi se pare că-i o rochie în care-ţi trimiţi copilul la joacă?

Tati, de ce intlăm în apă? *întreabă ea.*

Ca să scăpăm de foc, scumpete.

Tati, nu ştiu să înot!

Nici n-o să trebuiască să înoţi, *îi răspunde el şi ce mai fior mă străbate la auzul acestor vorbe! Fiindcă nu-i o minciună – nu va fi nevoie să înoate, nici acum, şi niciodată. Şi, într-un sfârşit, metoda lui Fred va fi mult mai milostivă decât a lui Normal Auster atunci când îi vine lui rândul – mai milostivă decât pompa rapace, decât zecile de litri de apă îngheţată.*

Rochiţa albă pluteşte în jurul ei aidoma unei flori de crin. Şosetele ei roşii tremură în apă. Se prinde puternic cu braţele de gâtul lui şi acum se află între cufundarii puşi pe goană; cufundarii plesnesc apa cu aripile lor puternice, iscând valuri groase de spumă şi holbându-se la bărbat şi la

fetiţă cu ochii lor roşii, aiuritori. Aerul e plin de fum şi cerul nu se mai vede. Mă împleticesc pe urmele lor, păşind în lac – simt răceala apei, chiar dacă trecerea mea nu ridică nici un val şi nici nu stropesc în jur. Marginile de est şi de nord ale lacului sunt acum amândouă cuprinse de foc – ne înconjoară acum o semilună arzândă, iar Fred Dean calcă mai departe apa împreună cu fiica lui, ducând-o în braţe parcă pentru un ritual de botez. Şi totuşi îşi spune că încearcă să o salveze, doar să o salveze, exact aşa cum tot restul vieţii Hilda îşi va spune că fetiţa s-a aventurat înapoi în cabană să-şi ia o jucărie, că n-a fost lăsată intenţionat în urmă, lăsată îmbrăcată în rochiţa albă şi şosetele roşii să fie găsită de tatăl ei, care a făcut cândva ceva abominabil. Acesta e trecutul, acesta e Tărâmul de Odinioară, iar aici, păcatele taţilor sunt transmise copiilor, chiar şi până la a şaptea generaţie, care încă n-a sosit.

O duce la apă şi mai adâncă şi ea începe să strige. Strigătele ei se împletesc cu strigătele cufundarilor până ce el le pune capăt cu un sărut pe gura ei înspăimântată.

Te iubesc, tati o iubeşte pe scumpetea lui, *spune el, şi apoi o coboară. Este, deci, un botez cu scufundare completă, doar că nu se aude nici un cor cântând de pe mal „Hai să ne adunăm la râu" şi nimeni nu strigă* Aleluia! *şi el nu-i dă voie să iasă la suprafaţă. Fetiţa se luptă furios în floarea albă-deschis a rochiţei sale de sacrificiu şi, după o clipă, el nu mai suportă s-o vadă; se uită de-a lungul lacului, în schimb, către vest, acolo unde focul încă n-a ajuns (şi nu va ajunge niciodată), către vest,*

unde cerul încă e albastru. Funinginea se cerne în jurul lui asemenea unei ploi negre şi lacrimile îi curg din ochi şi, în timp ce ea se luptă furios sub apăsarea mâinilor lui, încercând să scape de priza lui sufocantă, el îşi spune: A fost un accident, doar un accident îngrozitor, am dus-o la lac pentru că era singurul loc unde o *puteam* duce, singurul loc rămas sigur, iar ea a intrat în panică, a început să se agite, era toată udă şi alunecoasă şi am scăpat-o şi n-am mai putut-o prinde *deloc* şi apoi...

Uit că sunt o fantomă. Strig: „Kia! Rezistă, Ki!" şi intru sub apă. Mă întind după ea, îi văd faţa îngrozită, ochii ei albaştri holbaţi, bobocul ei de gură care lasă să iasă un şirag de bule spre suprafaţă, unde Fred stă în apă până la gât, ţinând-o dedesubt în vreme ce-şi spune întruna că încearcă să o salveze, că e singura cale, că încearcă să o salveze, că e singura cale. Mă întind după ea, iarăşi şi iarăşi mă întind după ea, după copilul meu, după fiica mea, după Kia a mea (toţi sunt Kia, băieţii la fel ca şi fetele, toţi sunt fiica mea) şi de fiecare dată braţele mele trec prin ea. Mai rău – oh, cu mult mai rău – e că acum şi ea se întinde către „mine", *braţele ei cu pielea încreţită plutind înainte, implorând să fie salvată. Mâinile ei apucătoare se topesc prin mine. Nu ne putem atinge, fiindcă acum eu sunt fantoma. Eu sunt fantoma şi, pe măsură ce zbaterile ei slăbesc, îmi dau seama că nu pot nu pot oh nu*

puteam respira – mă înecam.

M-am îndoit de spate, am deschis gura şi de data aceasta a curs un şuvoi mare de apă de lac, îmbăind bufniţele din plastic care zăceau pe podea lângă

genunchii mei. Am strâns cutia cu NIMICURILE LUI JO la piept, nedorind să se ude conţinutul ei şi mişcarea mi-a mai declanşat un acces de vomă. De data aceasta mi-a curs apă rece şi pe nas, nu numai pe gură. Am inspirat o dată profund, apoi am expirat, tuşind.

– Trebuie să se termine odată, am spus, dar desigur că acesta *era* sfârşitul, într-un fel sau altul. Fiindcă Kyra era ultima rămasă.

Am urcat scările către studio şi m-am aşezat pe podeaua acoperită cu de toate ca să-mi recapăt suflul. Afară, tunetul a bubuit şi ploaia a continuat să cadă, însă eu credeam că punctul culminant de furie al furtunii trecuse. Sau poate că nu făceam decât să sper asta.

M-am odihnit cu picioarele atârnând prin gaura chepengului – nu mai era nici o fantomă aici care să mă atingă pe glezne, nu ştiu de unde ştiam asta, dar o ştiam – şi am desfăcut banda elastică ce ţinea carneţelele la un loc. L-am deschis pe primul, l-am frunzărit şi am observat că era aproape plin cu scrisul de mână al lui Jo şi cu câteva pagini dactilografiate împăturite (corp de literă Courier, desigur), la un singur spaţiu: roadele tuturor acelor drumuri clandestine spre TR între anii 1993 şi 1994. Notaţii fragmentare, în mare parte, şi transcrieri de pe nişte casete care s-ar putea să mai fie încă pe undeva pe sub mine, în spaţiul pentru depozitare. Puse bine la păstrare împreună cu aparatul video sau cu casetofonul cu opt capete de înregistrare, poate. Însă nu aveam nevoie de ele. Când avea să vină momentul – *dacă* avea să vină momentul – eram convins că voi găsi mare parte din poveste în aceste

pagini. Ce se întâmplase, cine o făcuse, cum fusese mușamalizată. Chiar acum, nu-mi păsa de asta. Acum nu voiam decât să mă asigur că Kyra era în siguranță și că avea să rămână așa. Și nu era decât un singur fel de-a face asta.

Zaci în pace.

Am încercat să pun banda elastică înapoi peste carnețele și acela pe care nu-l inspectasem încă mi-a scăpat din mâna udă și a căzut pe jos. Din el a ieșit o bucată de hârtie verde. Am ridicat-o și am văzut acestea:

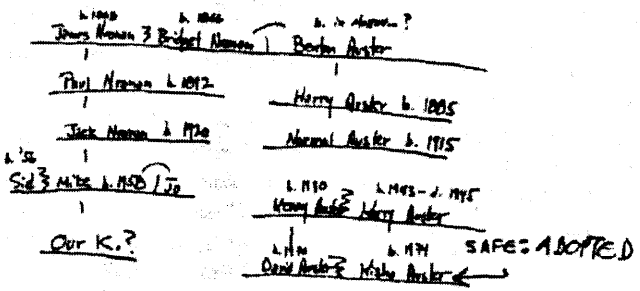

Pentru un moment am ieșit din starea aceea ciudată și ascuțită de conștientizare în care mă aflasem; lumea a căzut la loc în matricea ei obișnuită. Însă culorile erau încă tot prea puternice, cumva, obiectele erau tot prea apăsat de *prezente*. M-am simțit ca un infanterist, iluminat brusc de-o sclipire albă, atotcuprinzătoare, din aceea care scoate totul la iveală.

Strămoșii din partea tatălui se trăgeau din The Neck, măcar în privința asta avusesem dreptate; străbunicul, potrivit celor scrise aici, era James

Noonan și nu s-a căcat niciodată în aceeași hazna cu Jared Devore. Max Devore fie mințea când i-a spus asta lui Mattie... fie era prost informat... fie era pur și simplu confuz, așa cum devin deseori confuzi cei care ajung să treacă de optzeci de ani. Până și un tip ca Devore, care-și păstrase în mare parte luciditatea, nu avea de ce să fie exceptat din când în când de la această regulă. Și nici măcar nu dăduse cu bățul atât de tare în baltă. Fiindcă, potrivit acestei micuțe schițe, străbunicul meu avusese o soră mai în vârstă, Bridget. Iar Bridget se căsătorise cu... Benton Auster.

Degetul mi-a coborât cu un rând, la Harry Auster. Născut ca fiu al lui Benton și al lui Bridget Noonan Auster, în anul 1885.

– Iisuse Christoase, am șoptit. Bunicul lui Kenny Auster a fost fiul surorii străbunicului meu. Iar el a fost unul dintre ei. Orice ar fi făcut ei, Harry Auster a fost unul dintre ei. Asta e legătura.

M-am gândit la Kyra cu o teroare bruscă și acută. Se afla singură în casă de aproape o oră. Cum de putusem fi atât de prost? Oricine ar fi putut veni cât am stat eu sub studio. Sara s-ar fi putut folosi de oricine să...

Mi-am dat seama că asta nu era adevărat. Ucigașii și victimele-copii fuseseră toți legați prin sânge, iar acum acest sânge se subțiase, râul acela aproape ajunsese să se verse în mare. Mai era Bill Dean, însă el păstra bine distanța față de Sara Laughs. Mai era Kenny Auster, însă Kenny plecase împreună cu toată familia în Taxachusetts. Iar cele mai apropiate rude de sânge ale lui Ki – mamă, tată, bunic – muriseră toate.

Numai eu mai rămăsesem. Numai eu eram sânge din sângele lor. Numai eu o puteam face. Doar dacă nu cumva...

M-am avântat înapoi spre casă cât de repede am putut, alunecând pe tot parcursul potecii îmbibate cu apă, disperat fiind să mă asigur că era bine. Nu credeam că Sara o poate răni singură pe Kyra, indiferent de cât de mult absorbise din forța bătrânilor... ce se întâmpla însă dacă mă înşelam?

Ce se întâmpla dacă mă înşelam?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

Ki dormea profund, aşa cum o lăsasem, pe-o parte, cu cățelușul ei din pluş cuibărit sub bărbie. O pătase pe gât, însă eu nu aveam inima să i-l iau. În spatele ei, la stânga, prin uşa deschisă de la baie, auzeam *pic-poc-pic*-ul egal al apei căzând din robinet în cadă. Aerul rece sufla în jurul meu într-un vârtej mătăsos, mângâindu-mă pe obraji, iscându-mi un fior deloc neplăcut pe şira spinării. În sufragerie, clopoțelul lui Bunter a sunat o dată, vag.

Încă-i caldă apa, dulceață, a şoptit Sara. *Fii prietenul ei, fii tăticul ei. Dă-i drumul, acum. Fă ce vreau să faci. Fă ce vrem amândoi să faci.*

Şi *chiar* voiam s-o fac, ceea ce trebuie să fi fost motivul pentru care încercase Jo la început să mă țină departe de TR şi de Sara Laughs. Motivul pentru care făcuse un secret din posibila ei sarcină, de asemenea. Era ca şi când aş fi descoperit în interiorul meu un vampir, o creatură ce nu manifestă absolut nici un interes în ceea ce ea numeşte conştiință de talk-show şi moralitate de pagină cu opinii la un ziar. O parte care nu voia decât s-o ducă pe Ki în baie şi s-o scufunde în cada plină cu apă caldă şi s-o țină acolo, urmărind cum panglicile albe

cu margini roşii tremură aşa cum tremuraseră sub apă şi rochiţa albă şi şosetele roşii ale Carlei Dean, în vreme ce pădurea ardea de jur împrejurul ei şi a tatălui ei. O parte din mine ar fi fost foarte fericită să plătească şi această ultimă rată a facturii ăsteia vechi.

– Dumnezeule scump, am murmurat, şi mi-am şters faţa cu o mână tremurândă. Ştie atâtea trucuri. Şi e atât de a dracu' de *puternică*.

Uşa de la baie a încercat să se închidă în faţa mea înainte să pot trece prin ea, însă am împins-o de perete întâmpinând aproape nici o rezistenţă. Uşa dulapului pentru medicamente s-a deschis cu forţă, iar sticla lui s-a spart de perete. Lucrurile dinăuntru au început să zboare către mine, însă nu era un atac foarte periculos; de data aceasta, proiectilele consistau în mare parte din tuburi cu pastă de dinţi, periuţe pentru dinţi, sticle din plastic şi câteva inhalatoare Vick vechi. Vag, foarte vag, o auzeam strigând de frustrare când am scos dopul de pe fundul căzii şi am lăsat apa să înceapă să se scurgă, gâlgâind. Avuseseră loc destule înecuri pe TR pentru un singur secol, pentru Dumnezeu. Şi totuşi, preţ de-o clipă, am simţit o pornire incredibilă de-a pune dopul la loc cât apa era încă destul de adâncă să-mi servească scopului. În loc de asta, l-am smuls de pe lanţ şi l-am aruncat în josul holului. Uşa dulapului pentru medicamente s-a închis la loc şi tot ce mai rămăsese din sticlă a căzut la podea.

– Câţi ai luat? am întrebat-o. Câţi, pe lângă Carla Dean şi Kenny Auster şi Kia a noastră? Doi? Trei? Cinci? De câţi ai nevoie ca să te simţi împăcată?

De toţi! a ţâşnit răspunsul înapoi. Şi nici nu era doar vocea Sarei; era şi vocea mea. Intrase în mine, se furişase înăuntru prin beci ca un hoţ... şi deja îmi spuneam că, chiar dacă era goală cada şi pompa de apă era pentru moment moartă, tot mai aveam la îndemână lacul.

De toţi! a strigat iarăşi vocea. *De toţi, dulceaţă!*

Desigur – numai toţi i-ar fi ajuns. Până atunci, Sara Laughs nu avea să-şi afle pacea.

– O să te ajut să-ţi găseşti liniştea, am spus. Îţi promit asta.

S-a scurs şi ultima picătură de apă din cadă... însă mai era lacul, lacul era acolo dacă mă răzgândeam. Am ieşit din baie şi m-am uitat iarăşi la Ki. Nu se mişcase, sentimentul că se afla Sara aici cu mine dispăruse, clopoţelul lui Bunter tăcea... şi, totuşi, mă simţeam neliniştit, nu voiam s-o las singură. Trebuia s-o fac, însă, dacă voiam să-mi termin treaba, şi ar fi fost bine să nu mai preget mult. Într-un sfârşit, aveau să ajungă aici şi poliţiştii districtuali şi cei statali, furtună sau nu, copaci doborâţi sau nu.

Da, dar...

Am intrat pe hol m-am uitat neliniştit în jur. Tunetul a bubuit, însă îşi mai pierduse din tonul ultimativ. La fel şi vântul. Ce nu se reducea era senzaţia că mă urmăreşte cineva, cineva care nu era Sara. Am rămas în loc încă o clipă sau două, încercând să-mi spun că nu e altceva decât sfârâitul creierului meu supraîncins, apoi am păşit pe hol către ieşirea din casă.

Am deschis uşa de la verandă... apoi m-am uitat iarăşi atent în jur, ca şi când m-aş fi aşteptat să văd

ceva sau pe cineva pândind de dincolo de bibliotecă. O Arătare, poate. Ceva ce încă-şi voia înapoi cartea de omorât timpul. Însă eram ultima Arătare rămasă, cel puţin în partea asta de lume, şi singura mişcare pe care am văzut-o a fost a umbrelor vălurite ale şiroaielor de apă ce se scurgeau pe ferestre.

Ploua încă destul de tare să mă ude leoarcă din nou când am traversat veranda către parcare, însă eu n-am băgat de seamă asta. Tocmai fusesem alături de-o fetiţă când aceasta se înecase, aproape că mă înecasem şi eu nu cu mult timp în urmă, iar ploaia nu avea să mă oprească să fac ce aveam de făcut. Am ridicat creanga ce-mi îndoise capota maşinii, am aruncat-o, şi am deschis portiera din spate a Chevy-ului.

Lucrurile pe care le cumpărasem de la Slips 'n Greens se aflau încă pe bancheta din spate, se aflau încă în plasa din pânză pe care mi-o dăduse Lila Proulx. Mistria şi cuţitul de grădinărit erau vizibile, însă al treilea obiect se afla într-o pungă din plastic. *Vrei să-ţi pun asta într-o altă pungă?* mă întrebase Lila. *Mereu precaut, niciodată neplăcut, ăsta-i motou' meu.* Şi, mai târziu, pe când dădeam să plec, îmi vorbise despre câinele lui Kenny, Afină, care fugea după pescăruşi şi izbucnise într-un râset sănătos, din tot sufletul. Ochii nu-i râseseră, însă. Poate că aşa-i diferenţiezi pe marţieni de pământeni – marţienii nu pot niciodată să râdă cu ochii.

Am văzut cadoul de la Rommie şi George zăcând pe scaunul din faţă: Stenomask-ul pe care-l confundasem la început cu masca de oxigen a lui Devore. Atunci şi-au deschis gurile şi băieţii din

subsol – au murmurat, cel puţin – şi m-am aplecat înainte să apuc masca de cureluşa ei elastică, fără să am cea mai mică idee de ce făceam asta. Am aruncat-o în plasă, am trântit portiera, apoi am pornit în jos pe scările din traverse de cale ferată către lac. Pe drum, m-am oprit să mă uit sub estacadă, unde ţinuserăm mereu câteva unelte. Nu era nici un târnăcop, dar am luat o sapă care părea în stare să reziste la puţină muncă. Apoi, pentru ceea ce am crezut că va fi ultima dată, mi-am urmat cursul visului în josul Străzii. Nu aveam nevoie să-mi arate Jo locul; Doamna Verde mi-l arătase în tot acest timp. Şi chiar dacă nu mi l-ar fi arătat, chiar dacă Sara Tidwell n-ar fi puţit de să-ţi cadă nasul, cred că tot aş fi ştiut unde e. Cred că aş fi fost condus într-acolo de propria mea inimă bântuită.

Între mine şi locul unde fruntea cenuşie a stâncii păzea poteca se afla un bărbat şi, oprindu-mă pe ultima traversă, m-a salutat pe-o voce aspră ce-o cunoşteam mult prea bine.

– Ia zi-mi, codoşule, unde ţi-e curva?

Stătea pe Stradă în ploaia grea, însă echipamentul lui de tăietor de lemne – pantaloni verzi din flanelă, cămaşă cadrilată din lână – şi cascheta sa de un albastru-spălăcit de la un costum al Armatei Unioniste erau uscate, fiindcă ploaia cădea prin el şi nu pe el. Părea consistent, însă nu era mai real ca Sara însăşi. Păşind în jos pe potecă să-l înfrunt, mi-am reamintit de lucrul ăsta, însă inima continua să-mi alerge din ce în ce mai repede, bubuindu-mi în piept asemeni unui ciocan învelit în cârpe.

Era îmbrăcat în hainele lui Jared Devore, însă nu

era Jared Devore. Era strănepotul lui Jared, Max, cel care-şi începuse cariera furând o sanie şi şi-o sfârşise sinucigându-se... dar nu înainte să pună la cale crima nurorii sale, cea care avusese temeritatea de a-i refuza ce-şi dorise atât de tare.

Am pornit către el şi el s-a mutat pe mijlocul potecii să-mi taie drumul. Simţeam răceala emanând din el. Ştiu exact ceea ce spun, exprim cât mai clar posibil ceea ce-mi amintesc: simţeam răceala emanând din el. Şi da, era Max Devore, sigur că da, dar deghizat parcă în tăietor de lemne, participa la o petrecere mascată şi arăta aşa cum trebuie să fi arătat când se născuse fiul lui, Lance. Bătrân, dar în puteri. Genul acela de bărbat pe care tinerii să-l ia de exemplu. Iar acum, ca şi când gândul i-ar fi chemat, i-am văzut şi pe ceilalţi prinzând viaţă în spatele lui, stând în şir indian de-a latul potecii. Aceştia erau cei care-i stătuseră alături lui Jared la Bâlciul Fryeburg, iar acum ştiam cine erau unii dintre ei. Fred Dean, desigur, în vârstă de doar nouăsprezece ani în '01, înecul fiicei lui aflându-se încă la peste treizeci de ani în viitor. Iar cel care-mi amintise de mine era Harry Auster, primul născut al surorii străbunicului meu. Trebuie să fi avut şaisprezece ani, o vârstă la care de-abia dacă putea bea o bere, dar destul de mare să lucreze în pădure cu Jared. Destul de mare să se cace în aceeaşi hazna cu Jared. Destul de mare să creadă că veninul lui Jared e înţelepciune. Unul dintre ceilalţi şi-a întors capul şi s-a uitat în acelaşi timp răuvoitor la mine – mai văzusem înainte ticul acela. Unde? Apoi mi-am dat seama: în Magazinul Universal Lakeview. Tânărul acesta era tatăl răposatului Royce Merrill.

Pe ceilalţi nu-i cunoşteam. Şi nici nu-mi păsa de ei.

– De noi n-o să treci, a spus Devore. Şi-a ridicat în aer ambele mâini. – Nici să nu te gândeşti să-ncerci. Am dreptate, băieţi?

Au mârâit tăcut ceva aprobator – genul acela de murmur pe care-l auzi de la orice bandă de rockeri sau punkeri din zilele noastre – îmi închipui –, însă vocile lor erau îndepărtate; mai mult triste, de fapt, decât ameninţătoare. Bărbatul îmbrăcat în hainele lui Jared Devore avea oarecare substanţă, poate fiindcă în timpul vieţii fusese un bărbat de-o vitalitate incredibilă, poate fiindcă era mort atât de recent, însă ceilalţi nu erau mai mult de nişte imagini proiectate.

Am pornit înainte, mişcându-mă prin răceala pe care o emana el, mişcându-mă prin mirosul lui – aceleaşi odoruri stătute care-l învăluiseră când îl întâlnisem înainte aici.

– Unde crezi că mergi? a strigat.

– Într-o plimbare, am spus. Nu mi-o interzice nici o lege. Strada-i locul unde căţeluşii blânzi şi câinii răi umblă umăr la umăr. Chiar tu ai spus-o.

– Nu înţelegi, a spus Max-Jared. N-o să înţelegi niciodată. Nu aparţii lumii ăleia. Aia a fost lumea noastră.

M-am oprit, m-am uitat interesat la el. Timpul era scurt, voiam să închei cu asta... dar trebuia să ştiu şi mi se părea că Devore e pregătit să-mi spună totul.

– *Fă-mă* să înţeleg, am spus. Convinge-mă că a fost vreo lume a voastră.

M-am uitat la el, apoi la siluetele pâlpâinde, translucide de lângă el, hălci cetoase de carne

îngrămădite pe niște oase strălucitoare.

– Spune-mi ce ați făcut.

– Pe atunci totul era altfel, a spus Devore. Când ai venit *tu* aici, Noonan, puteai merge toți cei cinci kilometri spre nord către Halo Bay și să vezi doar o duzină de oameni pe Stradă. După Ziua Muncii se putea să nici nu vezi pe nimeni. Pe partea asta de lac trebuie să mergi prin tufișurile care cresc sălbatice și să ocolești copacii căzuți la pământ – o să fie și mai mulți după furtuna asta – și să ai grijă la o alunecare sau două de teren, fiindcă în ziua de astăzi, localnicii nu mai sunt uniți să țină curățenia cum erau înainte. Dar pe vremea noastră...! Pădurea era mai mare pe atunci, Noonan, distanțele erau mai lungi și vecinătatea însemna ceva. Chiar și viața însăși, destul de des. Pe atunci asta chiar *era* o stradă. Înțelegi ce zic?

Înțelegeam. Dacă mă uitam prin siluetele fantomatice ale lui Fred Dean și Harry Auster și ale celorlalți, înțelegeam. Aceștia nu erau doar fantome; erau niște ferestre din sticlă semiopacă, ce dau spre o altă epocă. Am văzut

o după-amiază de vară din anul... 1898? Poate 1902? 1907? Nu contează. Acum e o perioadă a anului când toate timpurile par identice, ca și când s-ar fi oprit scurgerea vremii. Este Tărâmul de Odinioară, Împărăția lui Când-Eram-Eu-Copil. Soarele îmbăiază totul în lumina limpede și aurie a unui infinit sfârșit de iulie; lacul e la fel de albastru ca un vis, e brodat cu un bilion de scânteieri ale luminii reflectate. Iar Strada! Iarba crește la fel de egal pe ea ca și pe-o peluză și e la fel de largă ca și un bulevard. Chiar este *un bulevard, observ*

eu, este un loc unde comunitatea are în totalitate conștiința propriei existențe. Este principala cale de comunicare, este cablul principal al unei așezări străbătută în lung și-n lat de cabluri. Am simțit existența acestora încă de la început – chiar și atunci când trăia Jo le-am simțit sub suprafața lucrurilor, iar aici e punctul lor de pornire. Oamenii ies la promenadă pe Stradă, se plimbă în susul și-n josul părții de est a lacului Dark Score în grupuri mici, râzând și conversând sub un cer de vară acoperit de nori, iar aici e locul de unde se ramifică toate cablurile. Mă uit și-mi dau seama cât de tare am greșit gândindu-mă la ei ca la niște marțieni, ca la niște extratereștri cruzi și reci. La est de promenada lor însorită se desfășoară întunericul pădurii, poieni și luminișuri în care poate să te aștepte orice lucru îngrozitor, de la un picior retezat într-un accident forestier și până la o naștere eșuată și la o mamă tânără, moartă înainte ca doctorul să poată ajunge de la Castle Rock în teleguța lui. Aceștia sunt oameni care nu au electricitate, nu au telefon, nu au echipă de intervenție rapidă, nu au pe cine altcineva să se bazeze decât unul pe celălalt și pe un Dumnezeu de care unii dintre ei au început deja să se îndoiască. Trăiesc în pădure și în umbra pădurii, dar în după-amiezile frumoase de vară, ies pe marginea lacului. Ies pe Stradă și se uită unul la celălalt și râd împreună și apoi sunt cu adevărat pe TR – în ceea ce eu am ajuns să numesc zona. Nu sunt marțieni; sunt niște ființe mărunte care locuiesc la granița întunericului, doar atât.

Văd câțiva oameni de la Warrington, bărbați îm-

brăcați în flanele albe, două femei în rochii lungi de tenis ducând încă în mână rachetele. Un tip mergând pe-o bicicletă cu roata din față enormă face slalom printre ei. Grupul de rezidenți din timpul verii s-a oprit să discute cu un grup de bărbați din oraș; bărbații de departe vor să știe dacă pot juca în meciul de base-ball al localnicilor de la Warrington de marți seara. Ben Merrill, viitorul tată al lui Royce, spune: Aha, da' n-o să vă scutim de nimic doar pen'că sunteți de la N'Yawk. *Tinerii râd; la fel și tenismenele.*

Puțin mai departe, doi băieți se joacă de-a prinsa cu o minge de base-ball făcută de ei și care e cunoscută sub numele de legătură. În spatele lor se află o adunare de mame tinere, care discută zeloase despre copiii lor, toți așezați în siguranță în cărucioare și adunați în propriul lor grup. Bărbații în halate discută despre vreme și recolte, despre politică și recolte, despre taxe și recolte. Un profesor de la Liceul Unit șade pe fruntea cenușie de stâncă pe care-o cunosc atât de bine, ținându-i răbdător o lecție unui băiat care vrea să se afle altundeva și să facă altceva. Cred că băiatul va ajunge să fie la maturitate tatăl lui Buddy Jellison. Claxon stricat – atenție la deget, *îmi spun.*

Pe toată lungimea Străzii, oamenii pescuiesc, și prind destul de mult pește; lacul aproape că forfotește de bibani și de păstrăvi și de știuci mici. Un artist – tot un rezident de vară, judecând după salopeta și bereta lui oacheșă – și-a instalat șevaletul și pictează munții, în vreme ce două doamne se uită respectuos la el. Trece pe lângă mine un chicotit de fete, vorbind șoptit între ele despre băieți

și despre haine și despre școală. Aici se află frumusețea și pacea. Devore are dreptate să-mi spună că asta e o lume pe care n-am cunoscut-o niciodată. Este

– Frumoasă, am spus, retrăgându-mă cu greutate. Da, văd asta. Dar care-i ideea la care bați?

– Ideea?

Devore părea aproape comic surprins.

– Credea că poate umbla și ea pe-acolo ca toți ceilalți, asta-i nenorocita aia de *idee*! Credea că poate umbla pe-acolo ca o puicuță albă! Ea și dinții ei mari și țâțele ei mari și privirea ei de mucoasă. Se credea ceva deosebit, dar i-am arătat noi. A încercat să mă doboare și când a văzut că n-o poate face, și-a pus mâinile ei murdare pe mine și m-a aruncat pe spate. Da' asta n-a făcut absolut nimic; am învățat-o noi pe urmă cum tre' să se poarte. Nu-i așa, băieți?

Au mârâit aprobator, dar mie mi se părea că unii dintre ei – tânărul Harry Auster, de exemplu – păreau bolnavi.

– I-am arătat noi unde-i e locul, a spus Devore. I-am arătat noi că nu-i decât o

negresă. Ăsta-i cuvântul pe care-l folosește el mereu și mereu în vara aceea când sunt în pădure, în vara lui 1901, vara când Sara and the Red-Tops au devenit cel mai celebru grup muzical din această parte de lume. Ea și fratele ei, împreună cu toată familia lor de negri au fost invitați la Warrington să cânte pentru rezidenții de vară; le-au fost servite șampanie și stradii... sau așa le spune Jared Devore celor care formează această mică școală de ciraci devotați când ei își mănâncă

prânzurile lor sărace formate din pâine şi carne şi castraveţi sărați, le mănâncă direct din găleţile pentru untură pe care le-au primit de la mamele lor (nici unul dintre tineri nu e căsătorit, chiar dacă Oren Peebles e logodit).

Totuşi, nu recunoaşterea ei din ce în ce mai largă îl deranjează pe Jared Devore. Nu faptul că ea a fost la Warrington; nu vede negru în faţa ochilor nici pentru că ea şi cu fratele ăla al ei au stat de-a dreptul la masă şi au mâncat cu oamenii albi, că au luat pâine din acelaşi coş cu ei, apucând feliile cu degetele lor de negrotei. Oamenii de la Warrington sunt câmpeni, la urma urmei, iar Devore le spune tinerilor tăcuți şi atenți că a auzit el că în oraşe ca New York şi Chicago femeile albe chiar se fut *uneori cu negrotei.*

No! *spune Harry Auster, uitându-se agitat în jur, de parcă se aşteaptă să iasă tropotind din pădure câteva femei albe.* Nici o fomeie albă nu s-ar fute c-un negrotei! Pă numele mieu!

Devore nu-i oferă decât o privire grăitoare, de genul celor care spun La vârsta mea ştii ce vorbeşti. *Pe lângă asta, lui nu-i pasă ce se petrece le New York sau la Chicago; a văzut câtă câmpie a vrut în timpul Războiului Civil... şi, ţi-ar spune el, el n-a luptat în războiul ăla ca să elibereze blestemaţii ăia de sclavi. Cât îl priveşte pe Jared Lancelot Devore, n-au decât să-i ţină pe sclavi până la capătul eternităţii, acolo jos în ţinutul bumbacului. Nu, el a luptat în război să-i înveţe pe mincinoşii ăia de fii de curve de la sud de Mason şi Dixon că nu te retragi din joc doar fiindcă nu-ţi plac unele dintre reguli. S-a dus acolo-n sud să-i cureţe lui*

Johnny Reb[1] *scabia de pe nas. Au încercat să părăsească Statele Unite ale Americii, ast-au făcut! Dumnezeule!*

Nu, lui nu-i pasă de sclavi şi nu-i pasă de ţinutul bumbacului şi nici de negroteii care cântă cântece porcoase şi care apoi sunt trataţi cu şampanie şi stradii (Jared întotdeauna pronunţă stridii *în felul acela sarcastic) ca răsplată pentru mizeriile lor. Lui nu-i pasă de nimic atâta vreme cât ei stau la locul lor şi-l lasă şi pe el să stea-n locul lui.*

Dar ea nu vrea să facă asta. Curva asta înţepată nu vrea s-o facă. A fost prevenită să nu calce pe Stradă, dar ea pur şi simplu nu vrea să asculte. Ea calcă oricum, se plimbă în rochia ei albă ca şi când pe sub ea ar fi o persoană albă, se plimbă uneori împreună cu fiul ei, care are un nume de negrotei african şi nu are tată – taică-său probabil că n-a petrecut decât o noapte cu maică-sa într-o căpiţă pe-undeva prin Alabama, iar ea acum se plimbă cu rodul acelei nopţi la fel de îndrăzneaţă ca o maimuţă cu cheie. Se plimbă pe Stradă ca şi când ar avea dreptul s-o facă, chiar dacă nici dracu' nu vorbeşte cu ea...

– Dar asta nu-i adevărat, nu-i aşa? l-am întrebat pe Devore. Tocmai asta l-a împuns în guşă pe străbunicuţu', nu-i aşa? Oamenii *vorbeau* cu ea. Avea ceva al ei – râsetul ăla, poate. Bărbaţii vorbeau cu ea despre recolte şi femeile îi arătau copiii lor. De fapt, îi dădeau copiii să-i ţină în braţe şi, când râdea către ei, aceştia râdeau înapoi. Fetele îi cereau

[1]Johnny (Q) – nume generic atribuit omului de rând din America; aici: Johnny Reb(el) – n. tr.

sfaturi despre băieți. Băieții... ei nu făceau decât să se uite. Dar *cum* se mai uitau, hă? Își umpleau ochii, și cred că majoritatea dintre ei la ea se gândeau când mergeau afară la closet și-și umpleau palmele.

Devore s-a întunecat la față. Îmbătrânea în fața mea, ridurile adâncindu-i-se din ce în ce mai tare pe față; devenea bărbatul care mă aruncase în lac fiindcă nu suporta să fie contrazis. Și pe măsură ce îmbătrânea, imaginea lui începea să se șteargă.

– Asta ura Jared mai mult ca orice, nu-i așa? Că oamenii nu se dădeau la o parte, că nu-i întorceau spatele. Ea se plimba pe Stradă și nimeni n-o trata ca pe-o negresă. O tratau ca pe-o vecină.

Eram în zonă, mai adânc cufundat decât fusesem vreodată, până acolo unde inconștientul orașului curgea parcă asemenea unui râu subteran. Puteam să beau apa râului atunci când mă aflam în zonă, îmi puteam umple gura și gâtul și burta cu gustul ei rece, mineral.

Toată vara aceea, Devore vorbise cu ei. Ei erau mai mult decât doar echipa lui, ei erau băieții lui; Fred și Harry și Ben și Oren și George Armbruster și Draper Finney, care avea să-și rupă gâtul încercând să sară ca în apă, beat fiind, în puțul carierei de piatră Eades. Doar că fusese genul de accident care-ntr-un fel e intenționat. Draper Finney băuse mult între iulie a anului 1901 și august a lui 1902, fiindcă era singurul mod în care putea dormi. Singurul mod în care-și putea alunga mâna din minte, mâna aceea ieșind drept din apă, încleștându-se și descleștându-se până ce-ți venea să strigi: *Nu încetează, nu încetează odată să facă asta?*

Cât a fost vara de lungă, Jared Devore le-a umplut urechile cu curva negroteie și cu curva înțepată. Cât a fost vara de lungă, le-a spus care sunt responsabilitățile lor de bărbați, că datoria lor este de a păstra comunitatea pură și că trebuie să vadă ce toți ceilalți nu văd și că trebuie să facă ce toți ceilalți nu vor să facă.

Era o duminică după-amiaza în luna august, o vreme când circulația de-a lungul Străzii scădea brusc. Mai târziu, cam pe la ora cinci, lucrurile aveau să se accelereze iarăși și, de la șase până la apus, poteca cea largă de lângă lac avea să fie plină ochi. Dar la ora trei după-amiaza era liniște. Metodiștii erau plecați în grup la Harlow pentru Serviciul Cântării de după-amiază; la Warrington, câmpenii adunați în păr ședeau la masa lor sabatică, grea, de la jumătatea amiezii, constând din pui fript sau șuncă; pe tot cuprinsul orașului, familiile își începeau și ele propriile prânzuri de duminică. Cei care terminaseră deja, moțăiau acum în căldura zilei – într-un hamac, pe unde dădea Domnul. Sarei îi plăcea perioada asta de liniște. O adora, de fapt. Își petrecuse mare parte din viață în buricul bâlciurilor și în spelunci afumate, strigându-și cântecele ca să se facă auzită peste vocile băutorilor gălăgioși cu fețe rumene și, chiar dacă o parte din ea adora distracțiile și neprevăzutul acelei vieți, o altă parte din ea adora în același timp calmul acesteia. Pacea acestor plimbări. La urma urmei, mai tânără nu devenea; avea un copil care lăsase acum în urmă vârsta copilăriei. În acea duminică anume trebuie să i se fi părut că Strada e aproape *prea* tăcută. A parcurs aproape un kilometru și jumătate

spre sud de pajişte, fără să vadă pe nimeni – chiar şi Kito dispăruse pe atunci, rămas în urmă pe undeva să culeagă frăguţe. Era ca şi când întregul oraş ar fi fost

părăsit. Ştie desigur că în Kashwakamak se pregăteşte o cină colectivă Eastern Star, a făcut chiar şi o plăcintă cu ciuperci pentru asta, fiindcă s-a împrietenit cu câteva dintre doamnele din organizaţia Eastern Star. Toţi trebuie să fie acolo, gata să înceapă. Ce nu ştie e că astăzi e şi Ziua Comemorativă a noii Biserici a Îndurării Baptiste, prima biserică adevărată care se construise vreodată pe TR. O ceată de localnici s-a dus acolo, păgâni şi baptişti deopotrivă. Vag, venind din cealaltă parte a lacului, îi aude pe metodişti cum cântă. Sunetul e dulce şi vag şi frumos; distanţa şi ecoul a cizelat fiecare voce aspră.

De bărbaţi nu ştie – cei mai mulţi dintre ei foarte tineri, de genul celor care în circumstanţe normale îndrăznesc să se uite la ea doar cu coada ochilor – până ce nu vorbeşte cel mai bătrân dintre ei.

– Ei acu', o curvă neagră într-o rochie albă şi-o curea roşie! Blestemat să fiu dacă asta nu-i puţin prea multă culoare pentru o plimbare pe malu' lacului. Ce-i cu tine, curvă? Nu ştii să pricepi o sugestie?

Se întoarce către el, temându-se, dar fără s-o arate. Se află pe lume de treizeci şi şase de ani, ştie ce are un bărbat şi unde vrea să şi-o pună, încă de la unsprezece ani şi înţelege că, atunci când bărbaţii sunt împreună ca acum şi au ochii roşii (simte mirosul băuturii), nu mai gândesc singuri şi se transformă într-o haită de câini. Dacă dai semne

de teamă, se năpustesc asupra ta asemeni câinilor şi e foarte probabil să te sfâşie asemeni câinilor.

În plus de asta, o aşteptaseră. Altă explicaţie nu poate fi pentru cât de repede au apărut.

– Ce sugestie-i aia, dulceaţă? întreabă ea, fermă pe poziţie.

Unde-i toată lumea? Unde să fie cu toţii? Blestemăţie! Dincolo de lac, metodiştii au trecut la „Crede şi supune-te", poate cel mai tărăgănat cântec din toate timpurile.

– Că n-ai nici un drept să umbli p-unde umblă albii, spune Harry Auster.

Vocea lui de adolescent se sparge la ultimul cuvânt într-un soi de chiţăit şi ea râde. Ştie cât de greşit e asta, dar nu se poate abţine – niciodată nu s-a putut abţine de la râs, aşa cum niciodată bărbaţii nu se puteau abţine să se uite în felul acesta la sânii şi la fundul ei. Dă vina pe Dumnezeu.

– Păi, umblu pe unde vreau, spune ea. Mi s-a spus că ăsta-i pământu' tuturor, că nimeni n-are dreptu' să mă oprească să umblu pe-aici. Şi nimeni n-a făcut-o. I-ai văzut făcând-o?

– Ne vezi pe noi acum, spune George Armbruster, încercând să pară dur.

Sara se uită la el cu un soi de dispreţ blând care-l face pe George să tremure pe dinăuntru. Obrajii i se înroşesc puternic.

– Fiule, spune ea, vii doar acum fiindcă toţi oamenii cuminţi e plecaţi altundeva. De ce-l laşi pe tipu' ăsta bătrân să-ţi zică ce să faci? Fii cuminte şi lasă o doamnă să se plimbe.

Eu văd totul. Pe măsură ce Devore continuă să se steargă, devenind într-un sfârşit nimic altceva

decât doi ochi sub un chipiu în după-amiaza ploioasă (prin el văd rămăşiţele spulberate ale plutei mele lovindu-se de terasament), văd totul. O văd pe ea când

porneşte înainte, păşind direct spre Devore. Dacă rămâne pe loc şi se ia în gură cu ei, se va întâmpla ceva rău. Simte asta, iar ea nu se îndoieşte niciodată de ceea ce simte. Şi dacă merge spre oricare dintre ceilalţi, şefu' ăl bătrân o s-o atace dintr-o parte, trăgându-i după el pe ceilalţi. Şefu' ăl bătrân în cascheta aia mică ş-albastră-i câinele-şef, cel pe care trebuie ea să-l înfrunte. Şi asta poate să facă. El e puternic, destul de puternic să-i transforme pe băieţii ăştia într-o singură creatură, în creatura lui, *cel puţin pentru moment, dar nu are forţa ei, hotărârea ei, energia ei. Într-un fel, ea se bucură de confruntarea asta. Reg o avertizase să aibă grijă, să nu se mişte prea repede sau să încerce să-şi facă vreun prieten adevărat până ce nu se arată ţărănoii (numai că Reggie le spune „taurogatori") – cât de mulţi şi cât de nebuni –, dar ea face cum o taie capul, are încredere în instinctele ei profunde. Şi uite-i aici, numa' şapte de toţi, şi doar un singur taurogator.*

Îs mai puternică decât tine, şef bătrân, *îşi spune ea, mergând spre el. Îşi fixează ochii asupra ochilor lui şi nu-i coboară; ai lui sunt cei care coboară, a lui e gura care tremură nesigură la colţuri, a lui e limba care iese la fel de repede ca limba unei reptile să-şi umezească buzele, şi toate astea-s semne bune... dar şi mai bine e când el face un pas în spate. Când face asta, ceilalţi se adună în trei grupuri de câte trei, şi uite-o c-a apărut, calea ei*

de trecere. Vagi şi dulci sunt metodiştii, muzica evlavioasă alunecând peste suprafaţa nemişcată a lacului. Un imn tărăgănat, da, dar dulce auzit de la kilometri depărtare.

Când umblăm alături de Domnul
în lumina vorbei Sale,
ce mai slavă revarsă El în calea noastră...

Îs mai tare ca tine, dulceaţă, *trimite ea,* îs mai rea ca tine, poate că tu eşti tauro-gatorul, da' io-s regina-albină şi, dacă nu vrei să te-mpung, ai face bine să-mi eliberezi şi cât mai e blocat din cale.

– Căţea, spune el, dar vocea lui e slabă; deja începe să-şi spună că nu asta-i ziua, că e ceva cu ea ce n-a văzut până n-a întâlnit-o de-aproape, o vibraţie pe care n-a simţit-o până acum, mai bine să aştepte o altă zi, mai bine...

Apoi se împiedică de o rădăcină sau de o piatră (poate că e tocmai piatra în spatele căreia va ajunge ea să se odihnească în cele din urmă) şi cade la pământ. Cascheta îi cade din cap, scoţând la iveală locul mare şi chel din creştetul său. Pantalonii i se crapă dintr-o parte în cealaltă a cusăturii. Iar Sara face o greşeală crucială. Poate că subestimează considerabila forţă personală a lui Jared Devore sau poate că pur şi simplu nu se poate abţine – sunetul pantalonilor lui rupându-se seamănă cu o beşină puternică. În orice caz, Sara râde – râsetul acela răguşit, spart de fumat, care-i e caracteristic. Iar râsetul îi pecetluieşte soarta.

Devore nu stă pe gânduri. O loveşte de unde se află, picioarele lui mari, încălţate în bocanci ţintaţi

de tăietor de lemne, țâșnind ca niște pistoane. O lovește acolo unde e mai slabă și mai vulnerabilă, în glezne. Sara urlă de durere și mirare când glezna stângă i se rupe; cade la pământ dintr-o dată, pierzându-și din mână umbrela pentru soare. Trage aer în plămâni să mai strige o dată și Jared spune de unde zace:

– N-o lăsați! Nu tre' s-o lăsați să urle!

Ben Merrill cade peste ea cât e de lung, cu toate cele optzeci și șase de kilograme ale lui. Aerul pe care l-a inspirat pentru a striga îi iese în schimb din plămâni într-un suspin vâjâit, aproape tăcut. Ben, care nici măcar n-a dansat vreodată cu o femeie, darămite să mai fi stat peste una în felul acesta, e pe dată excitat s-o simtă cum se zvârcolește sub el. Se freacă de corpul ei râzând și, când ea-l greblează cu unghiile pe obraz, de-abia dacă simte. După cum i se pare lui, întreaga ființă i s-a redus la un penis lung de-un metru. Când ea încearcă să se rostogolească deasupra și astfel să scape de sub greutatea lui, el se rostogolește o dată cu ea, o lasă să stea deasupra și rămâne complet surprins când ea-și avântă fruntea în jos spre a lui. Vede stele verzi, însă are optsprezece ani, are cea mai mare forță pe care-o va avea vreodată și nu-și pierde nici conștiința, nici erecția.

Oren Peebles îi sfâșie râzând spatele rochiei.

– Grămada cere vârf! strigă el într-o șoaptă gâjâită și se aruncă peste ea.

Acum, el o ciocănește sec pe deasupra și Ben o ciocănește sec, la fel de entuziasmat, pe dedesubt, o ciocănește sec ca un țap tânăr, sângele curgându-i pe-o parte a feței de la crăpătura din mijlocul

sprâncenei, iar ea știe că, dacă nu reușește să strige, e pierdută. Dacă reușește să strige și o aude Kito, o să fugă și-o să vină cu ajutor, o să fugă și-o să-l aducă pe Reg...

Dar înainte să poată încerca din nou, șefu' ăla bătrân se lasă pe vine lângă ea și îi arată un cuțit cu lamă lungă.

– Scoate-un sunet și-ți tai nasu' jos, spune el, și-n momentul acela renunță ea.

Au reușit în cele din urmă s-o doboare, în parte pentru c-a râs la momentul nepotrivit, dar mai mult dintr-un ghinion nenorocit. Acum nu vor mai putea fi opriți, și-i mai bine dacă nu intervine Kito – te rog, Doamne, ține-l acolo unde-i, fă să fie-o tufă mare de mure, una care-ar trebui să-l țină ocupat o oră sau mai mult. Îi place să culeagă mure, iar oamenilor ăstora n-o să le ia o oră să termine. Harry Auster o trage de păr înapoi, îi rupe rochia de pe un umăr și-ncepe s-o molfăie de gât.

Șefu' ăl bătrân e singuru care n-a tăbărât pe ea. Șefu' ăl bătrân stă la distanță, se uită-n ambele direcții ale Străzii, ochii lui sunt îngustați și precauți; șefu' ăl bătrân arată ca un lup cu blana sură și roasă care-a terminat de mâncat o generație întreagă de pui de casă, după ce-a reușit să evite fiecare cursă și fiecare laț.

– Hei, irlandezule, las-o o clipă-n pace, îi spune lui Harry, apoi își lărgește privirea înțeleaptă și asupra celorlalți. Duceți-o-n boscheți, proști ce sunteți. Duceți-o la fereală.

Ei n-o fac. Nu pot. Sunt prea dornici s-o aibă. O trag de brațe în spatele frunții cenușii de stâncă și-și zic că ajunge. Ea nu se roagă ușor, dar acum

se roagă. Se roagă ca ei s-o lase în viață. Se roagă să nu vină Kito, să continue să-și umple găletușa încet, mâncând fiecare al treilea pumn de mure. Se roagă ca, dacă el se gândește s-o prindă din urmă, să vadă ce se întâmplă și să fugă în direcția opusă cât de repede poate, să fugă în tăcere și să-l aducă pe Reg.

– Bagă asta în gură, gâfâie George Armbruster. Și să nu mă muști, curvă ce ești.

O iau de sus și de jos, din spate și din față, câte doi și câte trei o dată. O iau acolo unde oricine-ar trece nu are cum să nu-i vadă, iar șefu' ăl bătrân păstrează puțin distanța; la început se uită la grupul de tineri care gâfâie și stau grupați în jurul ei, îngenunchează, cu pantalonii trași în vine și cu coapsele zgâriate de la tufele în care stau îngenunchează, apoi se uită prelung în susul și-n josul potecii cu ochii lui sălbatici și precauți. Incredibil, unul dintre ei – e vorba de Fred Dean – spune: „Scuze, doamnă", după ce-a scăpat de povară și se simte pe la jumătatea drumului spre rai. Ca și când ar fi lovit-o din greșeală în bărbie când își încrucișa picioarele.

Dar nu se încheie aici. Are spermă în gât, spermă în despicătura fundului, cel mai tânăr dintre ei a mușcat-o până la sânge de sânul stâng, dar nu se încheie aici. Sunt tineri și, când a terminat ultimul dintre ei, primul, oh, Dumnezeule, primul e deja gata s-o ia de la capăt. Dincolo de râu, metodiștii cântă acum „Blessed Assurance, Jesus Is Mine" și, când șefu' ăl bătrân se apropie, ea gândește: Aproape că s-a terminat, femeie, el îi ultimu', rezistă, nu te mișca și-o să se termine. *Bătrânul se*

uită la roșcatul cel slab și la cel care își tot dă ochii peste cap și le spune să vegheze poteca, le spune că i-a venit și lui rândul, acum că negroteia-i spartă.

Își desface cureaua, se descheie la prohab, își trage chiloții în jos – de-un negru de mizerie la craci și de-un galben de mizerie în dreptul zonei inghinale – și, când se lasă cu câte un genunchi pe-o parte și pe cealaltă a ei, ea vede că șefu' ăl mic al șefului ăl mare e la fel de flasc ca un șarpe cu gâtul frânt și, înainte să-l poată înfrâna, râsetul ăla răgușit izbucnește din ea absolut pe neașteptate – chiar și zăcând aici acoperită cu vâscozitățile calde ale violatorilor ei, ea nu se poate abține să nu vadă partea comică a lucrurilor.

– Taci! mârâie Devore la ea, și-o izbește cu podul unei palme peste față, spărgându-i pometele și nasul. Termină cu urletu' ăla!

– Crezi c-ar fi mai tare de-ar fi aci jos cu gaura rozalie a curului ridicată-n aer de unu' din băieții tăi, dulceață? întreabă ea și apoi, pentru ultima dată, Sara râde.

Devore își ridică mâna s-o lovească din nou, pelvisul lui gol stând lipit de pelvisul ei gol, penisul lui fiind doar un vierme flasc între ele. Înainte să poată coborî mâna, o voce de copil se auzi strigând:

– Mami! Ce-ți fac, mami? Dați-vă jos de pe mama mea, bastarzilor!

Sara se ridică în capul oaselor în pofida greutății lui Devore, râsetul murindu-i pe buze, ochii larg deschiși căutându-l pe Kito și găsindu-l, un băiețel subțirel de opt ani stând pe Stradă, îmbrăcat în

salopetă şi purtând o pălărie de pai şi încălţat într-o pereche nou-nouţă de papuci din pânză, ducând într-o mână o găletuşă de tinichea. Buzele lui sunt albastre de la sucul de mure. Ochii lui sunt larg deschişi de zăpăceală şi teamă.

– Fugi, Kito! *strigă ea.* Fugi înapoi aca...

Un foc roşu îi explodează în cap; se prăbuşeşte înapoi în tufişuri, auzindu-l pe şefu' ăl bătrân ca de la mare depărtare:

– Prindeţi-l. Nu-l lăsaţi acu' să vă scape.

Apoi alunecă pe-o pantă lungă şi întunecată, e pierdută într-un coridor de Casă a Fantomelor care duce doar mai adânc şi mai adânc în propriile ei măruntaie îngălate; din locul acela adânc ea-l aude, îl aude pe scumpul ei, băiatul

striga. L-am auzit strigând când am îngenuncheat lângă stânca cenuşie cu plasa aşezată lângă mine şi absolut fără vreo bănuială cum am ajuns unde mă aflam – în mod sigur nu-mi aminteam să fi mers până acolo. Plângeam din cauza şocului, a ororii şi a milei. Era nebună? Ei bine, nu-i de mirare. Nu-i de-a dracu' de mirare. Ploaia cădea constant, dar nu mai era apocaliptică. M-am uitat ţintă pentru puţine clipe la mâinile mele albe ca burta unui peşte stând pe stânca cenuşie. Devore şi cu ceilalţi dispăruseră.

Duhoarea coaptă şi gazoasă a descompunerii mi-a umplut nările – a fost ca un atac fizic. Am dibuit în plasă, am găsit Stenomask-ul pe care mi-l dăduseră Rommie şi cu George ca glumă şi l-am pus peste gură şi nas cu nişte degete care mi se păreau amorţite şi depărtate. Am respirat slab, de încercare. Era mai bine. Nu cu mult, dar destul cât

să nu o iau la fugă, ceea ce fără îndoială era ce voia Sara să fac.

– Nu! a strigat de undeva din spatele meu când am apucat sapa şi am început să sap. La prima despicătură am lăsat în pământ o gură mare şi, cu fiecare nouă lovitură de sapă, aceasta s-a adâncit şi s-a lărgit. Pământul era moale şi ceda uşor, străbătut de-o împletire de rădăcini subţiri care se rupeau cu uşurinţă sub lama tăioasă.

– Nu! Nici să nu încerci!

Nu voiam să mă uit înapoi, nu voiam să-i ofer ocazia să mă îndepărteze. Era mai puternică aici, poate pentru că aici se întâmplase. Era posibil aşa ceva? Nu ştiam şi nu-mi păsa. Nu-mi păsa decât să termin treaba asta. Unde erau mai groase rădăcinile, le-am tăiat cu cuţitul de grădinărit.

– Lasă-mă-n pace!

Acum *chiar* m-am uitat în spate, am riscat o ocheadă rapidă din cauza pârâiturilor nenaturale care-i însoţiseră vocea – care acum păreau să *fie* vocea ei. Doamna Verde dispăruse. Mesteacănul devenise cumva Sara Tidwell: din crengile zigzagate şi din frunzele lucioase, răsărea faţa Sarei. Faţa aceea alunecoasă din cauza apei de ploaie se legăna, se dizolva, reapărea, se topea, apărea din nou. Pentru o clipă, întregul mister pe care-l simţisem aici a fost scos la iveală. Ochii ei uzi, sclipitori, erau incredibil de umani. Se uitau ţintă la mine cu ură şi cerere de îndurare.

– N-am terminat! a strigat pe-o voce spartă, întreruptă. El o fo' ăl mai rău, nu-nţelegi? El o fo' ăl mai rău şi-n ea-i sângele lui şi io n-o să mă odihnesc până nu *l-am curăţat definitiv*!

S-a auzit un sunet îngrozitor de rupere. Animase mesteacănul, îl transformase într-un soi de corp fizic şi intenţiona să-l scoată din pământ. Ar fi venit să mă prindă cu el dacă ar fi putut; m-ar fi omorât cu el dacă ar fi putut. M-ar fi strangulat cu crengile lui mlădioase. Mi-ar fi vârât frunze pe gât până ce aş fi arătat ca o decoraţiune pentru pomul de Crăciun.

– Indiferent de cât era el de monstru, Kyra nu are nici o legătură cu ce-a făcut el, am spus. Şi n-o să te las s-o ai.

– Ba o s-o *am*! a urlat Doamna Verde.

Sunetele de rupere şi despicare erau mai puternice acum. Acestora li s-a alăturat un pârâit şuierat, tremurat. Nu m-am mai uitat încă o dată în spate. Nu am mai *îndrăznit* să mă uit în spate. Am săpat mai repede, în schimb.

– Da, o s-o *am*! a strigat ea, iar acum vocea se auzea mai aproape. Venea după mine, dar eu refuzam s-o văd; când vine vorba de copaci şi tufişuri umblătoare, îmi ajunge *Macbeth*, mulţumesc mult. O s-o *am*! Devore mi l-a luat pe-al meu şi *eu o s-o iau pe-a lui*!

– Dispari, a spus o voce nouă.

Mâna mi s-a desprins de pe sapă, care aproape că a căzut la pământ. M-am întors şi am văzut-o pe Jo stând mai jos de mine, la dreapta. Se uita la Sara, care se materializase într-o halucinaţie de lunatic – o arătare monstruoasă, neagră-verzuie, care aluneca la orice pas încerca să facă de-a lungul Străzii. Lăsase mesteacănul în urmă şi, totuşi, îşi asumase vitalitatea lui cumva – copacul propriu-zis stătea chircit în spatele ei, negru şi scofâlcit şi

mort. Creatura născută din el semăna cu Mireasa lui Frankenstein, aşa cum o pictase Picasso. În ea, faţa Sarei apărea şi dispărea, apărea şi dispărea neîncetat.

Arătarea, mi-am spus cu răceală. *Întotdeauna a fost adevărată... şi, dacă aceasta am fost mereu eu, mereu a fost şi ea.*

Jo era îmbrăcată în tricoul alb şi pantalonii galbeni subţiri pe care-i avea pe ea în ziua în care murise. Nu puteam vedea lacul prin ea aşa cum îl văzusem prin Devore şi prin prietenii mai tineri ai lui Devore; se materializase complet. Am încercat o ciudată senzaţie de *golire* în spatele craniului şi am crezut că ştiu cum.

– Pleacă d-aci, curvă! a mârâit arătarea-Sara. Şi-a ridicat braţele spre Jo aşa cum şi le ridica spre mine în cele mai cumplite coşmaruri.

– Nici gând.

Vocea lui Jo a rămasă la fel de calmă. S-a întors către mine.

– Grăbeşte-te, Mike. Trebuie să te mişti repede. Nu mai e de fapt ea. A lăsat pe unul dintre Străini s-o posede, iar ei sunt foarte periculoşi.

– Jo, te iubesc.

– Şi eu te iube...

Sara a ţipat şi apoi a început să se răsucească. Frunzele şi crengile s-au amestecat la un loc şi şi-au pierdut coerenţa; parcă aş fi urmărit ceva lichefiindu-se într-un mixer. Entitatea care nu semănase încă de la început cu o femeie decât foarte puţin a renunţat acum complet la mascaradă. Din maelstrom a început să se formeze ceva inuman de grotesc. A ţâşnit asupra soţiei mele. Când a lovit-o,

culoarea şi consistenţa au părăsit-o pe Jo ca înlăturate de-o palmă imensă. A devenit o fantomă, o fantomă care se lupta cu arătarea ce şuiera şi ţipa şi încerca s-o zgârie cu ghearele.

– *Grăbeşte-te, Mike!* a strigat ea. *Grăbeşte-te!*

Am purces să termin treaba.

Sapa a lovit ceva ce nu era pământ, nu era stâncă, nu era lemn. Am frecat cu lama obiectul, scoţând la iveală o bucată murdară de canava brodată pe margini. Acum săpam ca un descreierat, vrând să curăţ obiectul îngropat acolo cât mai mult puteam, vrând să-mi îmbunătăţesc şansele de succes cât mai mult posibil. În spatele meu, Arătarea a strigat de furie şi soţia mea a strigat de durere. Sara renunţase la o parte din sinele ei acorporal pentru a-şi lua revanşa; lăsase s-o posede ceea ce Jo numise un Străin. Habar nu aveam cine putea fi acesta şi nici nu *voiam* să am. Sara era mijlocul lui de comunicare, atâta lucru ştiam. Iar dacă reuşeam să am grijă de ea la timp să...

Am întins mâinile în groapa precară, curăţând pământul ud de pe canavaua ancestrală. Făcând asta, au apărut nişte litere subţiri şi şterse: CROITORIA J.M. MCCURDIE. Ştiam că afacerea lui McCurdie arsese în incendiul din '33. Văzusem pe undeva o fotografie a clădirii arzând în flăcări. Apucând canavaua, buricele degetelor mele străpungând-o şi lăsând să iasă dinăuntru o nouă duhoare verde şi gazoasă, am auzit un grohăit. L-am auzit

pe Devore. Zace peste ea şi grohăie ca un porc. Sara e semiconştientă, murmură ceva neinteligibil printre buzele umflate, sclipind de sânge. Devore se uită în spate peste umăr la Draper Finney şi la

Fred Dean. Aceştia alergaseră după băiat şi-l aduseseră înapoi, dar băiatul nu voia să înceteze cu ţipetele, ţipă de acoperă formaţia, ţipă de-i trezeşte pe morţi, iar dacă ei îi aud pe metodişti cum cântă dincolo de lac „How I Love to Tell the Story", atunci şi ei *trebuie să-l poată auzi pe negroteiul ăsta ţipând de partea astalaltă. Devore spune:*

– Băgaţi-l în apă, faceţi-l să tacă.

În clipa în care-o spune, de parcă acestea ar fi nişte cuvinte magice, mădularul începe să i se întărească.

– Ce vrei să zici? întreabă Ben Merrill.

– Ştii a dracu' de bine ce, spune Jared.

Gâfâie cuvintele, rotind din şolduri în vreme ce vorbeşte. Fundul lui mic sclipeşte în lumina după-amiezii.

– Puştiu' ne vede! Vrei să-i tai gâtu', să te mânjeşti tot de sângele lui? N-am nimic împotrivă. Ţine aici. Ia cuţitu' meu, te rog!

– N-nu, Jared! strigă Ben de oroare, părând că se crispează de-a dreptul la vederea cuţitului.

În sfârşit, e gata. Îi ia puţin mai mult, atâta tot, nu mai e puşti ca ăştialalţi. Dar acum...! Lasă naibii gura ei spurcată, lasă naibii râsetul ăla insolent, lasă naibii întregul oraş. N-au decât să apară toţi şi să se uite dacă vor. I-o bagă, asta şi-a dorit ea de la început, asta-şi doresc toţi de soiul ei. I-o bagă şi-o îndeasă adânc. Continuă să dea ordine chiar în timp ce o violează. Sus-jos se mişcă fundul lui, tic-tac, exact ca şi coada unei pisici.

– Să se-ocupe cineva de el! Sau vreţi să putreziţi următorii patruzeci de ani în Shawshank din cauza trăncănelilor unui pui de negrotei?

Ben apucă unul dintre brațele lui Kito Tidwell, Oren Peebles apucă de celălalt, dar până când au reușit să-l târască până la terasament, și-au pierdut deja curajul. Să violeze o negresă înțepată care-a îndrăznit să râdă de Jared că a căzut și și-a rupt pantalonii e una. Să înece un puști speriat cum îneci un pui de pisică într-o baltă cu noroi... ăsta-i cu totul alt lucru.

Își slăbesc priza, uitându-se fix unul în ochii speriați ai celuilalt, iar Kito se eliberează.

– Fugi, iubire! strigă Sara. Fugi și-adu-l...

Jared o prinde cu forță de gâtlej și începe s-o sufoce.

Băiatul se împiedică de propria lui găletușă pentru mure și cade adunat la pământ. Harry și cu Draper îl recapturează cu ușurință.

– Ce-ai de gând să faci? îl întreabă Draper într-un fel de scâncet disperat, iar Harry îi răspunde

– Ce trebuie.

Asta i-a răspuns el, iar eu acum urma să fac ce trebuia să fac – în pofida duhorii, în pofida Sarei, în pofida țipetelor defunctei mele soții. Am scos sulul de canava din pământ. Funiile cu care fusese legată la ambele capete erau întregi, dar sulul însuși s-a rupt pe mijloc cu un sunet hidos de râgâit.

– Grăbește-te! a strigat Jo. *N-o mai pot ține multă vreme!*

Arătarea a mârâit; a lătrat ca un câine. S-a auzit un pârâit lemnos, ca o ușă dată de perete suficient de tare să se crape, iar Jo a țipat amarnic. M-am întins după plasa pe care scria Slips 'n Greens și-am deschis-o în timp ce

Harry – ceilalți îi spun irlandezul din cauza

părului de culoarea morcovului – îl apucă pe puști într-un fel de îmbrățișare de urs și sare cu el în lac. Puștiul se zbate mai tare ca niciodată; pălăria lui din pai îi cade din cap și plutește pe apă.

– Ia-o! gâfâie Harry.

Fred Dean îngenunchează și pescuiește pălăria udă. Ochii lui Fred sunt împăienjeniți; seamănă cu un boxer care mai are o rundă înainte să cadă la podea. În spatele lor, Sara Tidwell a început să scoată hârâituri profunde din piept și din gât – asemenea imaginii mâinilor încleștate ale băiatului, și sunetele acestea îl vor bântui pe Draper Finney până la ultimul lui salt, în cariera de piatră Eades. Jared își înfige degetele și mai adânc, pompând și strangulând-o în același timp, transpirația curgând pe el în șiroaie. Oricât de mult le va spăla, hainele pe care le poartă acum tot nu vor scăpa de mirosul de transpirație și, când va începe să se gândească la aceasta ca la o „transpirație a crimei", ca să scape de ele, le va arde.

Harry Auster vrea să scape de tot ce se întâmplă – să se scape și să nu-i mai vadă niciodată pe nici unul dintre oamenii ăștia, mai cu seamă pe Jared Devore, despre care crede acum că e Întunecatul Satan în persoană. Harry nu se poate duce acasă să dea ochii cu tatăl lui până ce coșmarul acesta nu se încheie, până ce nu-l înmormântează. Iar mama lui! Cum va mai putea da ochii cu mama lui mult-iubită, cu Bridget Auster cea cu fața ei dulce și rotundă de irlandeză, cea cu părul încărunțit și cu pieptul considerabil aducător de alinare, cu Bridget care a avut întotdeauna un cuvânt de blândețe și o mână alinătoare pentru el, cu Bridget

Auster cea care a fost Salvată, Spălată în Sângele Mielului, cu Bridget Auster care servește chiar în acest moment plăcinte la picnicul de la noua biserică, cu Bridget Auster care este mami; cu ce ochi se va mai putea uita la ea vreodată – sau ea la el – dacă va trebui să apară la tribunal sub acuzația c-a violat și bătut o femeie, chiar și o femeie de culoare?

Așa că îl apucă zdravăn pe băiatul zbuciumat – Kito îl zgârie o dată, doar o urmă slabă pe-o parte a gâtului, iar în seara aceea Harry îi va spune mamei sale că o are de la o crenguță pe care n-a observat-o și o va lăsa să i-o sărute – și apoi îl scufundă pe copil sub apă. Kito se uită în sus la el cu fața licărind, iar Harry vede un pește mic trecând pe lângă ei. Un biban, crede el. Pentru o clipă, se întreabă ce vede copilul uitându-se în sus prin scutul argintiu al apei la chipul celui care-l ține scufundat, la cel care-l înecă, după care Harry înlătură gândul. Numa' un negrotei, *își reamintește cu disperare.* Numa' asta-i, numa' un negrotei. Nu-ți seamănă defel.

Brațul lui Kito iese de sub apă – brațul lui negru-maroniu de pe care picură apa. Harry se ferește, nedorind să fie zgâriat, dar mâna nu după el se întinde, se ridică doar drept spre cer. Degetele se adună într-un pumn. Se deschid. Se închid în pumn. Se deschid. Se închid în pumn. Zbaterile băiatului încep să înceteze, zbuciumul picioarelor începe să slăbească, ochii ce se uită în sus în ochii lui Harry prind o privire curios de visătoare, iar brațul acela maroniu tot drept spre cer stă, palma continuă să se deschidă și să se închidă, să se

deschidă și să se închidă. Draper Finney stă pe mal și plânge, convins că acum *va veni cineva, că* acum *va vedea cineva grozăvia pe care au făcut-o – grozăvia pe care, de fapt, încă o mai fac.* Fii convins că păcatul te va da de gol, *se spune în Cartea cea Sfântă. Deschide gura să-i spună lui Harry să înceteze, că poate încă nu-i prea târziu să dea înapoi, să-l lase pe băiat să se ridice, să-l lase să trăiască, dar nici un sunet nu iese. În spatele lui, Sara moare sugrumată. Înaintea lui, mâna fiului ei care se îneca se deschide și se închide, se deschide și se închide, reflexia ei tremurând pe oglinda apei, iar Draper își spune:* Nu se oprește, nu se oprește odată să facă asta? *Și, ca și când ar fi fost o rugăciune la care cineva răspunde acum, cotul înțepenit al băiatului se îndoaie și brațul începe să intre în apă; degetele încep să se închidă iarăși într-un pumn și apoi se opresc. Pentru o clipă, mâna șovăie și apoi*

m-am izbit cu podul palmei în mijlocul frunții să alung aceste fantome. În spatele meu s-au auzit un pocnet și-un foșnet frenetice de crengi ude când Jo și ceea ce reținea ea continuau să se lupte. Am vârât mâinile în crăpătura din canava asemenea unui doctor care lărgește o rană. Am tras cu forță. S-a auzit un pârâit surd când sulul s-a rupt complet dintr-un capăt în altul.

Înăuntru se aflau rămășițele lor – două cranii îngălbenite, frunte lângă frunte ca prinse într-o conversație intimă, o curea din piele roșie, ștearsă, pentru femei, un maldăr de haine putrede... și un mănunchi de oase. Două cutii toracice, una mare și una mică. Două perechi de picioare, una lungă și

alta scurtă. Lânăşiţele pământeşti ale Sarei şi ale lui Kito Tidwell, îngropate aici lângă lac de aproape o sută de ani.

Craniul mai mare s-a întors. S-a uitat fix la mine cu găvanele lui goale. Dinţii i-au clănţănit ca şi când ar fi vrut să mă muşte, iar oasele de sub el au început să tremure agitat, tenebros. Unele s-au rupt imediat; toate erau moi şi perforate. Cureaua roşie se mişca întruna şi catarama ei ruginită s-a ridicat în aer asemenea capului unui şarpe.

– *Mike!* a strigat Jo. *Repede, repede!*

Am scos punga din plasa pentru cumpărături şi am apucat sticla de plastic dinăuntru. Zaci în pace[1], spuseseră literele Magnabet; încă un joc de cuvinte. Încă un mesaj trimis prin spatele gardianului. Sara Tidwell era o creatură înfricoşătoare, însă o subestimase pe Jo... şi subestimase şi puterea telepatică a asocierilor la distanţă. Mă dusesem la Slips 'n Greens, cumpărasem o sticlă de leşie, iar acum am deschis-o şi am turnat-o, fumegând, peste oasele Sarei şi ale fiului ei.

S-a auzit un sfârâit aşa cum auzi când deschizi o sticlă de bere sau de suc carbogazos. Catarama s-a topit. Oasele s-au albit şi s-au scofâlcit asemenea unor lucruri făcute din zahăr – am avut o viziune de coşmar cu copii mexicani mâncând cadavre din zahăr topit pe băţ, de Ziua Morţilor. Găvanele craniului Sarei s-au lărgit când leşia a umplut spaţiul gol şi întunecat unde sălăşluise cândva mintea ei, talentul ei prodigios şi sufletul ei râzător. A dat

[1]Lye stille, în original, ortografie viciată de la lie still (= stai nemişcat), unde „lye" înseamnă de fapt „leşie" – n. tr.

naştere unei expresii de mirare la început şi apoi de durere.

Maxilarul i-a căzut; cioturile dinţilor au sfârâit şi au dispărut.

Creştetul craniului s-a năruit înăuntru.

Falangele împrăştiate au tremurat, iar apoi s-au topit.

– *Ohhhhhh...*

A şoptit printre copacii îmbibaţi cu apă asemenea unui vânt înteţit... numai că vântul murise atunci când îi furase răsuflarea aerul jilav de dinaintea următorului atac. A fost un sunet născut dintr-o durere şi-o tânjire şi-un abandon inefabile. N-am simţit nici urmă de ură în el; ura ei dispăruse, arsese sub atacul corosiv al lichidului pe care-l cumpărasem din magazinul lui Helen Auster. Sunetul plecării Sarei a fost înlocuit de strigătul tânguitor, aproape uman al unei păsări, care m-a trezit din locul unde mă aflasem, m-a scos complet şi definitiv din zonă. M-am ridicat tremurat în picioare, m-am întors pe călcâie şi m-am uitat la Stradă.

Jo încă era acolo, o siluetă difuză prin care vedeam acum lacul şi norii negri ai următoarei furtuni care veneau de dincolo de munţi. Ceva a pâlpâit în spatele ei – pasărea aceea, aventurându-se afară din ascunziş pentru a arunca o privire rapidă asupra naturii schimbate, poate – dar de-abia dacă am băgat de seamă. Pe Jo voiam eu s-o văd, pe Jo care venise Dumnezeu ştie de cât de departe şi care suferise Dumnezeu ştie cât de mult ca să mă ajute. Părea istovită, rănită, într-un anume fel fundamental împuţinată. Dar cealaltă prezenţă – Străinul – dispăruse. Jo, stând în cercul unor frunze de

mesteacăn atât de moarte că păreau carbonizate, s-a întors spre mine şi a zâmbit.

– Jo! Am reuşit s-o facem!

Buzele i s-au mişcat. Am auzit sunetul, dar cuvintele au fost prea îndepărtate să le înţeleg. Stătea chiar acolo lângă mine, dar la fel de bine ar fi putut să strige de pe celălalt versant al unui canion larg. Şi totuşi am înţeles-o. I-am citit cuvintele de pe buze dacă preferaţi explicaţia raţională, i le-am citit direct din minte dacă o preferaţi pe cea romantică. Eu o prefer pe ultima. Căsătoria e şi ea o zonă, să ştiţi. Căsătoria e o zonă.

„– Atunci, asta-i *de bine, nu?"*

Am aruncat o privire în sulul de canava desfăcut şi n-am văzut altceva decât nişte cioturi şi nişte aşchii ieşind dintr-o materie păstoasă nesănătoasă, neliniştitoare. Am simţit respiraţia unui iz, care, chiar şi prin Stenomask, m-a făcut să tuşesc şi să mă dau în spate. Nu era miros de descompunere; de leşie. Când am întors capul spre Jo, de-abia dacă mai era acolo.

– Jo! Aşteaptă!

„– Nu te pot ajuta. Nu pot rămâne."

Cuvinte dintr-un alt sistem stelar, de-abia intuite pe buzele ei diafane. Acum nu prea mai era altceva decât nişte ochi plutind în după-amiaza întunecată, nişte ochi ce păreau făcuţi din lacul din spatele lor.

„– Grăbeşte-te..."

A dispărut. Am alunecat şi m-am împiedicat spre locul unde fusese ea, călcând peste frunzele moarte de mesteacăn, şi-am dat să prind nimicul în braţe. Cât de caraghios trebuie să fi arătat, ud până

la piele, purtând strâmb peste gură şi nas un Stenomask, încercând să îmbrăţişez aerul jilav şi cenuşiu.

Am simţit cea mai slabă suflare de parfum Red..., apoi am simţit doar mirosul de pământ ud, de apă de lac şi duhoarea înţepătoare de leşie care le străbătea pe toate. Cel puţin dispăruse mirosul de putrefacţie; acela nu fusese mai real decât...

Decât ce? Decât *ce*? Fie era totul real, fie nimic nu era. Dacă nu era nimic real, îmi ieşisem din minţi şi eram numai bun pentru Aripa Albastră de la Juniper Hill. M-am uitat spre stânca cenuşie şi am văzut mâna de oase pe care o scosesem din pământul ud asemenea unui dinte copt. Fuioare lenee de fum încă se mai ridicau dinspre marginile sfâşiate ale canavalei. *Asta* măcar ţinea de realitate. La fel şi Doamna Verde, care acum era o Doamnă Neagră din cauza funinginii – era la fel de moartă ca şi creanga din spatele ei, cea care părea că indică o direcţie ca un braţ.

Nu te pot ajuta... nu pot rămâne... grăbeşte-te.

Nu mă putea ajuta la ce? La ce-mi mai trebuia ajutor? Arătarea dispăruse, nu-i aşa? Sara dispăruse: spiritul ia urma oaselor, noapte bună, domniţe scumpe, dea Domnul să zacă în pace.

Şi, totuşi, un fel de teroare duhnitoare, nu foarte diferită de mirosul de putrefacţie care ieşise din pământ, părea să transpire din aer; numele lui Kyra a început să mi se zbată în cap, *Ki-Ki, Ki-Ki, Ki-Ki,* asemenea cântecului unei păsări exotice. Am pornit în sus pe scările din traverse de cale ferată către casă şi, chiar dacă eram epuizat, când am ajuns la jumătatea distanţei începusem deja să fug.

Am urcat scările spre estacadă şi am intrat pe acolo. Casa părea aceeaşi – cu excepţia copacului doborât care intrase prin fereastra de la bucătărie, Sara Laughs rezistase foarte bine furtunii –, însă ceva nu era bine. Era ceva ce aproape că puteam mirosi... şi poate că *într-adevăr* am mirosit-o, amară şi ştearsă. Poate că nebunia are propria ei aromă sălbatică. Nu-i oricum genul de lucru despre care să vreau vreodată să mă documentez.

M-am oprit în holul din faţă, uitându-mă în jos la mormanul de cărţi în ediţie de masă, romane de Elmore Leonard şi de Ed McBain, care zăcea pe podea. Ca şi când fuseseră doborâte de pe raft de-o mână grăbită. De-o mână stângace, poate. Aproape că-mi puteam vedea urma paşilor pe acolo, mergând în ambele direcţii. Începuseră deja să se usuce. Ar fi trebuit să fie singurele urme; pe Ki o duceam în braţe când am intrat în casă. Aşa ar fi trebuit să fie, dar nu erau. Celelalte erau mai mici, dar nu atât de mici, încât să le confund cu urmele unor paşi de copil.

Am fugit de-a lungul coridorului către dormitorul din aripa de vest strigându-i numele şi la fel de bine aş fi putut striga *Mattie* sau *Jo* sau *Sara*. Ieşind din gura mea, numele lui Kyra părea a fi numele unui cadavru. Cuvertura fusese aruncată pe podea. Cu excepţia căţelului negru din pluş, care zăcea acolo unde zăcuse şi-n visul meu, patul era gol. Iar Ki dispăruse.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

M-am întins după Ki cu partea aceea de minte care ştiuse în ultimele câteva săptămâni cu ce era îmbrăcată, în care încăpere a rulotei se află şi ce făcea acolo. Nu s-a întâmplat nimic, desigur – legătura aceea se dizolvase şi ea.

Am strigat-o pe Jo – cred că am făcut-o –, dar Jo dispăruse şi ea. Eram singur. Domnul să m-ajute. Domnul să ne-ajute pe amândoi. Am simţit panica încercând să coboare asupra mea şi am alungat-o. Trebuia să-mi păstrez mintea limpede. Dacă nu puteam gândi, orice şansă ar fi avut Ki s-ar fi pierdut. Am străbătut coridorul în grabă, înapoi spre foaier, încercând să nu aud vocea bolnăvicioasă din spatele minţii mele, cea care spunea că deja era pierdută Ki, că deja era moartă. Nu aveam de unde şti un asemenea lucru, nu-l puteam şti, acum că se rupsese legătura dintre noi.

M-am uitat la mormanul de cărţi de pe jos, apoi am ridicat ochii spre uşă. Urmele cele noi intraseră pe aici şi ieşiseră tot pe aici. Fulgerul a luminat cerul şi tunetul a bubuit. Vântul se întetea din nou. M-am dus spre uşă, am întins mâna după clanţă, apoi m-am oprit. Era ceva prins în despicătura dintre

uşă şi canat, ceva la fel de mătăsos şi de unduitor ca şi un fuior de pânză de păianjen.

Un singur fir de păr cărunt.

M-am uitat la el cu o lipsă bolnăvicioasă de uimire. Ar fi trebuit să ştiu, desigur, şi de n-ar fi fost presiunea sub care mă aflasem şi şocurile succesive ale acestei zile îngrozitoare, aş *fi* ştiut. Totul se aflase pe caseta pe care mi-o pusese John s-o ascult în acea dimineaţă... un spaţiu temporal care deja părea că face parte din viaţa altui om.

Pentru început, era înregistrarea orei la care îi închisese John telefonul. *Nouă patruzeci* A.M., *ora Americii*, spusese vocea de robot, ceea ce însemna că Rogette sunase la ora şase patruzeci dimineaţa... asta, desigur, dacă sunase cu adevărat din Palm Springs. Asta era cel puţin o posibilitate; dacă mi-aş fi dat seama de ciudăţenia acestui lucru atunci când conduceam de la aeroport spre rulota lui Mattie, mi-aş fi spus că fără-ndoială sunt mulţi insomniaci pe tot cuprinsul Californiei care-şi încheiau afacerile de pe Coasta de Est înainte ca soarele să apară complet de după linia orizontului, şi bravo lor pentru asta. Însă mai era ceva ce nu putea fi explicat chiar atât de uşor.

La un moment dat, John scosese caseta. O făcuse pentru că, spusese el, mă albisem ca varul în loc să par amuzat. Îi spusesem să-i dea drumul şi să pună şi restul; pur şi simplu mă surprinsese s-o aud vorbind iarăşi. *Tonul vocii ei. Christoase, e bună înregistrarea.* Numai că aceia care reacţionaseră la caseta lui John fuseseră băieţii din subsol; co-conspiratorii mei din subconştient. Şi nu *vocea* ei îi speriase destul de tare să-mi albească mie faţa.

Zumzetul de fundal făcuse asta. Zumzetul de fundal caracteristic apelurilor telefonice din TR, atât cele pe care le dai, cât şi cele pe care le primeşti.

Rogette Whitmore nu plecase nici o clipă de pe TR-90. Dacă faptul că n-am observat asta în acea dimineaţă o costase viaţa pe Ki Devore în această după-amiază, nu aveam să mă pot ierta toată viaţa. I-am spus asta lui Dumnezeu mereu şi mereu în vreme ce am coborât în goană scările din traverse de cale ferată, fugind în întâmpinarea unei furtuni revitalizate.

* * *

Mare minune că, în goana mea, n-am căzut de pe terasament. Jumătate din pluta mea se adăpostise acolo şi poate că m-aş fi înfipt în scândurile ei rupte şi aş fi murit ca un vampir zvârcolindu-se într-o ţeapă. Ce gând plăcut mai era şi *ăsta*.

Fuga nu face bine oamenilor aproape cuprinşi de panică; e ca şi când te-ai freca de o urzică. Când mi-am aruncat braţul în jurul unuia dintre pinii de la baza scărilor să-mi temperez progresul, eram pe punctul de a-mi pierde orice coerenţă a gândurilor. Numele lui Ki mi se zbătea iarăşi în minte atât de puternic că nu mai era loc pentru nimic altceva.

Apoi, la dreapta mea, a ţâşnit o limbă de fulger din cer şi a lovit baza trunchiului unui molid imens care probabil că exista şi când trăiau Sara şi Kito. Dacă m-aş fi uitat direct spre el, aş fi fost orbit; chiar şi cu capul întors pe trei sferturi, lovitura de fulger mi-a lăsat în faţa ochilor o imensă pată albastră ca de la blitul unui aparat de fotografiat

gigantic. S-a auzit un scrâşnet vibrant când şaizeci şi unu de metri de molid albastru s-a răsturnat în lac, iscând o perdea prelungă de picături, care au părut că plutesc între cerul cenuşiu şi apa cenuşie. Buşteanul ardea sub ploaie, ardea precum pălăria unei vrăjitoare.

A avut efectul unei palme peste obraz, limpezidu-mi gândurile şi oferindu-mi o ultimă şansă de a-mi folosi creierul. Am inspirat şi m-am forţat să fac asta. De ce venisem tocmai aici? De ce mă gândisem că Rogette o adusese pe Kyra la lac, unde tocmai fusesem, în loc s-o ducă departe de mine, în susul drumului de acces către Stradela Patruzeci şi doi?

Nu fi prost. A venit aici fiindcă Strada duce la Warrington, iar la Warrington a stat ea tot timpul, singură-singurică, încă de când a trimis cadavrul şefului său înapoi în California cu avionul lui personal.

Se furişase în casă cât stătusem eu sub studioul lui Jo, găsind cutia de tinichea în burta unei bufniţe şi studiind bucata de hârtie cu genealogia familiei. Ar fi luat-o atunci pe Ki dacă i-aş fi dat ocazia, dar nu i-am dat-o. M-am întors degrabă înapoi, temător că ceva era rău, temător că cineva s-ar putea să încerce să pună mâna pe copilă...

O trezise oare Rogette? O văzuse oare Ki şi încercase cumva să mă avertizeze înainte să aţipească la loc? Asta mă făcuse să merg înapoi atât de grăbit? Poate. Atunci încă mă aflam în zonă, atunci încă eram uniţi. Rogette în mod sigur se afla în casă atunci când m-am întors eu. S-ar putea să fi fost chiar în dulapul dormitorului din aripa de nord,

uitându-se pe furiş la mine prin crăpătura uşii. O parte din mine chiar ştiuse asta. O parte din mine o simţise, simţise ceva ce nu era Sara.

Apoi plecasem. Apucasem plasa de la Slips 'n Greens şi venisem aici. Cotisem la dreapta, cotisem spre nord. Spre mesteacăn, spre stâncă, spre mâna de oase. Făcusem ceea ce trebuia să fac şi, cât o făcusem, Rogette coborâse cu Kyra în braţe scările din traverse de cale ferată prin spatele meu şi cotise la stânga spre Stradă. Cotise spre sud către Warrington. Cu o senzaţie grea în stomac, mi-am dat seama că probabil o auzisem pe Ki... că poate chiar o văzusem. Pasărea aceea ieşind timidă din adăpost în timpul acalmiei nu fusese o pasăre. Ki era trează atunci, Ki mă văzuse – poate că o văzuse şi pe Jo – şi încercase să mă strige. Reuşise să scoată doar acel piuit scurt înainte ca Rogette să-i acopere gura.

Cât să fi trecut de atunci? Părea că o eternitate, dar aveam o bănuială că nu trecuse deloc mult – poate chiar mai puţin de cinci minute. Dar nu-ţi ia mult să îneci un copil. Imaginea braţului lui Kito ieşind din apă şi stând ridicat spre cer a încercat să-mi revină în minte – palma de la capătul lui deschizându-se şi închizându-se, deschizându-se şi închizându-se, ca şi când ar fi încercat să respire în locul plămânilor care n-o puteau face – şi am îndepărtat-o. Am reprimat, de asemenea, şi pornirea de a o lua pur şi simplu la fugă în direcţia Warringtonului. Dacă aş fi făcut asta, cu siguranţă m-ar fi cuprins panica.

Niciodată în anii scurşi de la moartea ei nu tânjisem după Jo cu intensitatea amară pe care am

simțit-o atunci. Însă ea dispăruse; nu mai rămăsese din ea nici măcar o șoaptă. Neavând pe cine altcineva să mă sprijin decât pe mine, am pornit spre sud, de-a lungul Străzii mărginite de copaci, ocolindu-i pe cei doborâți de furtună când puteam, târându-mă pe sub ei dacă-mi barau complet calea, alegând să-i escaladez, producând gălăgie de la crengile pe care le rupeam, doar într-o ultimă instanță. Croindu-mi drum, am debitat ceea ce cred că au fost toate rugăciunile standard pentru o asemenea situație, însă nici una dintre ele n-a părut să treacă de chipul lui Rogette Whitmore ce se ridica în mintea mea. Chipul ei țipător, nemilos.

Mi-amintesc că mi-am spus: *Asta-i versiunea în aer liber a Casei Fantomelor.* În mod sigur, în timp ce mă luptam să înaintez, pădurea mi se părea bântuită: copacii doar zdruncinați puțin de prima mare suflare a furtunii căpeau acum pe capete sub această nouă răbufnire de vânt și ploaie. Zgomotul pe care-l făceau se asemăna cu niște pași zdrobitori și nu trebuia să-mi fac probleme de sunetele pe care le scoteau propriii mei pași. Când am trecut pe lângă cabana Batchelders, o construcție circulară din prefabricate, așezată pe-o fundație de piatră asemenea unei pălării pe-un taburet, am observat că întregul acoperiș fusese zdrobit de-un brad argintiu.

La opt sute de metri sud de Sara am văzut una dintre panglicile lui Ki zăcând pe potecă. Am ridicat-o, minunându-mă cât de tare semăna roșul acela de pe margini cu sângele. Apoi am îndesat-o în buzunar și mi-am continuat drumul.

Cinci minute mai târziu am ajuns lângă un pin cu trunchiul acoperit de mușchi, ce căzuse de-a latul potecii; încă mai era legat de butucul cu rădăcina printr-o rețea întinsă și îndoită de fibre și se văita asemenea unor balamale ruginite când apa nestatornică îi ridica și-i cobora la loc ceea ce fuseseră cei șase sau șapte metri din tulpina dinspre vârf, care plutea acum pe lac. Aveam pe unde să mă târâi pe dedesubt și, când m-am lăsat în genunchi, am văzut alte urme lăsate de genunchi, urme ce tocmai începeau să se umple cu apă. Și am mai văzut ceva: a doua panglică pentru păr. Am vârât-o în buzunar, alături de prima.

Eram pe jumătate sub pin când am auzit un alt copac cedând, acesta fiind mult mai aproape de mine. Sunetul a fost urmat de-un țipăt – nu de durere sau teamă, ci de-o mânie neașteptată. Apoi, chiar și peste șuieratul ploii și al vântului, am auzit vocea lui Rogette:

– *Vino-napoi! Nu te duce-acolo,-i periculos!*

M-am târât pe sub copac restul drumului, deabia simțind înțepătura unei crengi care mi-a săpat o dâră pe spate, m-am ridicat în picioare și-am pornit în goană pe potecă. Dacă erau mici copacii la care ajungeam, săream peste ei fără să încetinesc. Dacă erau mai mari, mă cățăram peste ei fără să mă gândesc unde mă vor zgâria sau unde mă vor înțepa. Tunetul a biciuit. S-a văzut o dâră sclipitoare de fulger și, la lumina ei, am văzut printre copaci scândurile cenușii ale unui șopron. În ziua în care o văzusem pentru prima dată pe Rogette nu reușisem să observ decât frânturi din cabana Warrington, dar acum pădurea fusese sfâșiată

asemenea unei haine vechi – zonei ăsteia-i vor trebui ani de zile să-şi revină. Jumătatea din spate a cabanei fusese aproape în întregime demolată de-o pereche de copaci imenşi care păreau că se prăbuşiseră deodată. Se încrucişaseră precum cuţitul cu furculiţa pe farfuria de la cină şi zăceau pe ruine într-un *X* hirsut.

Vocea lui Ki, ridicându-se deasupra furtunii doar fiindcă era ascuţită de teroare:

– *Pleacă! Nu te vleau, buni a'bă! Pleacă!*

Era oribil să auzi teroarea din vocea ei, dar era minunat să-i auzi şi numai vocea.

La vreo doisprezece metri de locul unde mă îngheţase strigătul lui Rogette, încă un copac zăcea prăbuşit de-a curmezişul poeticii. Rogette însăşi stătea de partea cealaltă a lui, ţinând o mână întinsă către Ki. De pe mână-i picura sângele, dar de-abia am observat asta. Am observat-o în schimb pe Kyra.

Docul care făcea legătura dintre Stradă şi barul Apusului de Soare era lung – douăzeci şi unu de metri cel puţin, poate chiar treizeci. Destul de lung ca, într-o seară frumoasă de vară, să te poţi plimba pe el mână în mână cu prietena sau cu iubita şi să rămâi cu o amintire frumoasă. Furtuna nu îl rupsese – nu încă – însă vântul îl răsucise ca pe-o panglică. Mi-am amintit de-un material informativ prezentat la începutul unui spectacol duminical de matineu din copilărie, un film despre un pod suspendat ce dansa în mijlocul uraganului, şi întocmai aşa arăta şi docul dintre Warrington şi barul Apusului de Soare. Sălta în sus şi-n jos în apa tălăzuită, tânguindu-se din toate încheieturile lui înţepenite

asemeni unui acordeon din lemn. Avusese şi o balustradă – probabil pentru cei care-l străbăteau cu greu înapoi spre mal după o noapte zbuciumată –, dar acum dispăruse. Kyra se afla la jumătatea acestei punţi legănătoare, scufundătoare, din lemn. Puteam vedea cel puţin trei dreptunghiuri negre între mal şi locul unde se afla ea, locuri de unde se desprinseseră plăcile. De sub doc se auzea *clung-clung-clung*-ul rău-prevestitor al pontoanelor goale din oţel care-o susţineau. Mai multe dintre aceste pontoane se dezancoraseră şi pluteau în derivă. Ki îşi întinsese braţele în lături pentru echilibru, asemenea unui circar care umblă pe sârmă. Tricoul negru Harley-Davidson îi flutura în jurul genunchilor şi al umerilor arşi de soare.

– *Întoarce-te!* a strigat Rogette. Părul ei rar îi zbura în jurul capului; impermeabilul negru, lucios, pe care-l purta, se ondula. Întindea ambele mâini înainte, una însângerată şi alta nu. Aveam o bănuială că e posibil s-o fi muşcat Ki.

– *Nu, buni a'bă!* Ki a scuturat din cap într-o negare sălbatică, iar eu mi-am dorit să-i spun nu face asta, Ki-iubire, nu scutura din cap în felul ăla, e-o idee proastă. S-a clătinat, un braţ arătând în sus către cer şi celălalt în jos către apă, astfel încât a semănat pentru o clipă cu un avion în picaj brusc. Dacă docul şi-ar fi ales momentul acela să facă un salt mare sub ea, Ki ar fi căzut în apă. Şi-a recăpătat în schimb un oarecare echilibru precar, chiar dacă mi s-a părut că-i văd picioarele goale alunecând puţin pe scândurile ude. *Pleacă, buni a'bă, nu te vleau! Du-te... du-te să dolmi puţin, pali tale obosită!*

Ki nu m-a văzut; întreaga ei atenție era îndreptată asupra lui buni a'bă. Nici buni a'bă nu m-a văzut. M-am lăsat pe burtă și m-am târât sub pom, trăgându-mă cu mâinile făcute gheare. Tunetul s-a rostogolit deasupra lacului asemenea unei mingi de mahon, sunetul lovindu-se de munți și stârnind ecouri. Când m-am ridicat iarăși în genunchi, am observat că Rogette înainta încet către capătul dinspre mal al docului. Cu fiecare pas pe care-l făcea înainte, Kyra făcea un pas tremurat, periculos în spate. Rogette întindea înainte mâna cea sănătoasă, chiar dacă, pentru o clipă, mi s-a părut că și aceasta a început să sângereze. Materia care-i curgea printre degetele chircite era totuși prea întunecată să fie sânge și, când a început să vorbească, articulând cuvintele pe-o voce hidos de lingușitoare care mi-a făcut pielea de găină, mi-am dat seama că era vorba de ciocolată topită.

– Hai să ne jucăm, Ki-iubire, a gângurit Rogette. Vrei să începi tu?

A făcut un pas. Ki a făcut un pas compensatoriu în spate, s-a clătinat, și și-a recăpătat echilibrul. Inima mi s-a oprit, apoi și-a reluat cursa. Am scurtat distanța dintre mine și femeie cât de repede am putut, dar nu am fugit; nu voiam să știe nimic până ce se trezea. *Dacă* se trezea. Nu-mi păsa dac-o făcea sau nu. La dracu', dacă-i puteam sparge craniul lui George Footman cu ciocanul, în mod sigur puteam să-i produc și ororii ăsteia ceva pagube. Pășind spre ea, mi-am îmbinat mâinile într-un singur pumn mare.

– Nu? Nu vrei să începi? Ești prea timidă?

Rogette a vorbit pe-o voce mieroasă, demnă de

emisiunea *Romper Room*[1], care m-a făcut să-mi vină să scrâșnesc din dinți.

– Bine-atunci, încep *eu*. Lăptic! Ce rimează cu lăptic, Ki-iubire? Pupic... și somnic... trăgeai un somnic, nu-i așa, când am venit și te-am trezit. Și botic... nu vrei să stai la mine-n brațe, Ki-botic? O să ne dăm una alteia ciocolată cum făceam înainte... O să-ți zic un banc nou...

Încă un pas. Ajunsese la marginea docului. Dacă i-ar fi venit ideea, ar fi putut arunca după Kyra cu pietre cum aruncase după mine, ar fi aruncat până ar fi nimerit-o și-ar fi făcut-o să cadă în lac. Dar cred că nici nu i-a trecut prin gând un asemenea lucru. O dată ce nebunia trece de-un anumit punct, te afli pe-o autostradă fără rampe de ieșire. Rogette avea alte planuri cu Kyra.

– Haide, Ki-Ki, joacă-te cu buni a'bă.

A întins iarăși ciocolata spre ea, materia vâscoasă a batonului Hershey's Kisses picurând prin staniolul mototolit. Ochii Kyrei și-au schimbat traiectoria și în sfârșit m-a văzut. Am scuturat din cap, încercând să-i transmit să nu spună nimic, dar spre nici un folos – pe față i-a apărut o expresie de ușurare voioasă. Mi-a strigat numele și am văzut umerii lui Rogette ridicându-se de mirare.

Am alergat și ultimii trei metri și jumătate, ridicând mâinile unite deasupra capului asemenea unei bâte, dar am alunecat puțin pe pământul ud la momentul crucial și Rogette a făcut un soi de eschivă ploconită. În loc s-o nimeresc la baza gâtului

[1]Emisiune TV distractivă, pentru preșcolari, concepută de Bent și Nancy Claster în anul 1954 – n. tr.

cum voisem, mâinile mele îmbinate au atins-o doar uşor peste umăr. S-a clătinat, a căzut pe un genunchi şi s-a ridicat la loc aproape imediat. Ochii ei semănau cu nişte becuri mici şi albastre, hrănindu-se cu furie în loc de electricitate.

– *Tu!* a spus, şuierând cuvântul din vârful limbii, transformându-l în sunetul unui blestem străvechi: *Tiiiuuuu!*

În spatele nostru, Kyra mi-a strigat numele, dansând clătinat pe lemnul ud şi fluturând din braţe în încercarea de-a nu cădea în lac. Apa a sărit pe doc şi i-a trecut peste picioarele mici şi desculţe.

– Rezistă, Ki! am strigat eu ca răspuns.

Rogette a observat că-mi schimb atenţia şi-a profitat de ocazie – s-a răsucit pe călcâie şi-a pornit în fugă spre doc. M-am întins după ea, prinzând-o de păr, dar am rămas cu el în mână. Cu tot părul. Am rămas acolo pe marginea lacului agitat cu ciuful ei de păr cărunt legănându-se din pumnul meu asemenea unui scalp.

Rogette s-a uitat peste umăr, mârâind, un gnom ancestral chel în ploaie, şi mi-am spus: *El e, e Devore, n-a murit, a reuşit cumva să-şi schimbe identitatea cu femeia,* ea *s-a sinucis, cadavrul* ei *s-a dus înapoi spre California cu avio...*

Chiar atunci când s-a întors înapoi şi a început să fugă spre Ki, am ştiut că greşesc. Rogette era, sigur că da, dar ajunsese să-i semene atât de hidos fără subterfugii. Orice ar fi fost ceea ce nu era sănătos la ea, făcuse mult mai mult decât să-i cadă tot părul; o şi îmbătrânise. Şaptezeci de ani, aş fi zis eu, însă asta trebuia să fie cu cel puţin zece ani mai mult decât adevărata ei vârstă.

Am cunoscut mulţi oameni care-şi botează copiii la fel, îmi spusese doamna M. *Li se pare că-i drăguţ.* Probabil că şi lui Max Devore i se părea aşa, fiindcă-şi numise un fiu Roger şi pe fiică Rogette. Poate că ajunsese la Whitmore pe căi oneste – e posibil să fi fost căsătorită în tinereţe – dar, o dată ce a dispărut peruca, antecedentele ei erau dincolo de orice argument. Femeia care se clătina de-a lungul docului să termine treaba era mătuşa Kyrei.

Ki a început să se dea în spate repede, fără nici un pic de grijă să ridice picioarele mai sus. Avea să cadă în apă; nu avea cum să stea în picioare. Dar înainte să cadă, un val a lovit între ele docul într-un loc unde câteva dintre pontoane se rupseseră şi unde puntea era deja parţial scufundată. Apa înspumată s-a ridicat în aer şi a început să se rotească într-o spirală din aceea de care mai văzusem înainte. Rogette s-a oprit în apa până la glezne care clipocea peste doc, iar eu m-am oprit cam la trei metri în spatele ei.

Spirala s-a solidificat şi, chiar înainte să pot intui faţa, am recunoscut pantalonii scurţi bufanţi cu petele acelea şterse de culoare şi bluza largă. Numai la Kmart se vând bluze largi de-un amorf atât de perfect; cred că există o lege federală în privinţa asta.

Era Mattie. O Mattie gravă, cenuşie, care se uita la Rogette cu nişte ochi gravi, cenuşii. Rogette şi-a ridicat mâinile, s-a clătinat, a încercat să se întoarcă. În clipa aceea un val s-a iscat de sub doc, făcându-l să se ridice şi apoi să cadă asemenea unei maşinuţe de la parcul de distracţii. Rogette a căzut

în apă. Dincolo de ea, dincolo de silueta iscată sub ploaia de apă, am văzut-o pe Ki căzând lată pe veranda barului Apusului de Soare. Acea ultimă ridicare a punții a aruncat-o într-un loc temporar sigur, asemenea unei fise umane la jocul de-a aruncă banul.

Mattie se uita la ea, şoldurile ei mişcându-se, ochii ei fixați asupra ochilor mei. Putusem intui ce spusese Jo, dar de data asta habar nu aveam. Am încercat cu toată forța, dar nu am reuşit să înțeleg.

– *Mami! Mami!*

Silueta nu s-a întors, cât mai degrabă s-a rotit în jurul unui ax; nu părea să aibă nimic mai jos de tivul pantalonilor scurți. S-a mişcat de-a lungul docului către bar, unde Ki stătea acum în picioare cu brațele întinse înainte.

Ceva m-a apucat de picior.

M-am uitat în jos şi am văzut o apariție înecată în apa zbuciumată. Ochi întunecați s-au holbat la mine din spatele unui craniu chel. Rogette tuşea apă printre buzele la fel de vineții ca prunele. Mâna ei liberă s-a ridicat slabă către mine. Degetele s-au desfăcut... şi s-au închis. Desfăcut... şi închis. M-am lăsat pe un genunchi şi am apucat-o. S-a închis peste mâna mea asemenea unei gheare din oțel şi a smucit, încercând să mă tragă în apă după ea. Buzele ei vineții s-au întins peste cioturile galbene de dinți asemănători cu cei din craniul Sarei. Şi da, mi s-a părut că, de data asta, Rogette e cea care râde.

M-am legănat pe picioare şi am smucit-o în sus. Nu m-am gândit la asta; a fost ceva absolut instinctual. O depăşeam cu cel puțin patruzeci şi cinci de kilograme şi corpul ei a ieşit pe trei sferturi din apă

asemenea unui păstrăv gigantic, înspăimântător. A strigat, şi-a avântat capul în față şi şi-a îngropat dinții în încheietura mâinii mele. Durerea a fost urgentă şi enormă. Mi-am smucit mâna chiar şi mai sus şi apoi am năpustit-o înapoi jos, negândindumă s-o rănesc, vrând doar să scap de gura aceea de nevăstuică. Docul pe jumătate scufundat a fost lovit de un alt val. Marginea lui aşchiată, ridicându-se, i-a străpuns lui Rogette fața ce cobora. Un ochi i-a sărit din orbită; o aşchie galbenă, de pe care picura apa, i-a intrat prin nas asemenea unui pumnal; pielea subțire de pe frunte i s-a despicat, îndepărtându-se de pe os la fe ca două parasolare de geam desfăcute dintr-o dată. Apoi lacul a tras-o în larg. I-am mai văzut topografia sfărmată a feței încă o clipă, plutind în sus către ploaia torențială, udă şi palidă, asemenea luminii unui tub cu neon. Apoi s-a rostogolit pe burtă, impermeabilul ei negru din vinilin înfăşurându-se în jurul ei ca un lințoliu.

Ce am văzut când m-am uitat înapoi spre barul Apusului de Soare a fost o altă imagine de sub pielea acestei lumi, însă una cu mult diferită de fața Sarei în Doamna Verde sau de arătarea mârâitoare, pe jumătate întrezărită, a Străinului. Kyra se afla pe veranda largă din lemn din fața barului, în mijlocul unui maldăr de mobilă din răchită răsturnată. În fața ei se afla o trâmbă de apă în care încă mai puteam vedea – foarte vag – silueta ştearsă a unei femei. Aceasta stătea în genunchi, ținând brațele întinse înainte.

Au încercat să se îmbrățişeze. Brațele lui Ki au trecut prin Mattie şi au ieşit pe partea cealaltă picurând.

– Mami, nu te pot plinde!

Femeia din apă vorbea – îi vedeam buzele mişcându-se. Ki se uita vrăjită la ea. Apoi, preţ de numai o clipă, Mattie s-a întors către mine. Ochii ni s-au întâlnit, iar ai ei erau alcătuiţi din lac. Erau Dark Score, care a fost aici cu mult înainte să vin eu şi care va rămâne mult după ce eu voi pleca. Mi-am dus mâinile la gură, mi-am sărutat palmele şi le-am întins către ea. Nişte mâini spectrale s-au ridicat, ca pentru a prinde aceste sărutări.

– *Mami, nu pleca!* a strigat Kyra şi şi-a aruncat braţele în jurul siluetei. A fost imediat udată leoarcă şi s-a retras cu ochii închişi, tuşind. Nu mai era nici o femeie alături de ea; nu mai era decât apa ce uda scândurile şi se scurgea printre îmbinări să reintre în lacul ce izvorăşte de la mare adâncime, dintre fisurile stâncilor ce susţin TR-ul şi toată partea asta de lume.

Mişcându-mă cu grijă, căutându-mi la rândul meu echilibrul, mi-am croit drum peste docul legănător spre barul Apusului de Soare. Când am ajuns acolo, am luat-o pe Kyra în braţe. M-a îmbrăţişat cu putere, tremurând crunt din tot corpul. Îi auzeam clănţănitul mărunt al dinţilor şi îi simţeam mirosul lacului din păr.

– A venit Mattie, a spus ea.

– Ştiu. Am văzut-o.

– Mattie a făcut-o pe buni a'bă să plece.

– Am văzut şi asta. Să nu te mişti acum, Ki. Ne întoarcem pe pământ stabil, dar să nu te mişti prea mult. Dacă faci asta, o s-ajungem în apă.

A fost cât se poate de cuminte. Când ne-am văzut iarăşi pe Stradă şi când am încercat s-o aşez

jos, s-a ţinut puternic de gâtul meu. Nu mă deranja. M-am gândit s-o duc în cabana Warrington, dar n-am făcut-o. Înăuntru erau prosoape, probabil şi haine uscate, dar aveam o bănuială că trebuie să fie şi o cadă plină cu apă caldă care să ne aştepte. Pe lângă asta, ploaia înceta din nou şi de data asta cerul părea mai luminos înspre vest.

– Ce ţi-a spus Mattie, iubire? am întrebat în timp ce mergeam spre nod de-a lungul Străzii. Mă lăsa s-o aşez jos ca să ne putem târî pe sub copacii doborâţi la care ajungeam, dar întindea mâinile s-o iau iarăşi în braţe de fiecare dată după ce ajungeam de cealaltă parte.

– Să fiu fetiţă cuminte şi să nu fiu tlistă. Da' sunt tlistă. Sunt *foalte* tlistă.

A început să plângă, şi eu am mângâiat-o pe părul ud.

Până când am ajuns la scările din traverse de cale ferată plânsese deja toate lacrimile... şi, deasupra munţilor dinspre vest, am văzut o singură bucată mică şi foarte puternică de albastru.

– S-au dălâmat toţi copacii, a spus Ki, uitându-se în jur.

Ochii ei erau foarte larg deschişi.

– Ei bine... nu toţi, dar foarte mulţi, cred.

La jumătatea scărilor m-am oprit, gâfâind şi cu respiraţia tăiată. N-am întrebat-o însă pe Ki dac-o pot lăsa jos. Nu *voiam* s-o las jos. Voiam doar să-mi recapăt răsuflarea.

– Mike?

– Ce-i, păpuşă?

– Mattie mi-a mai spus ceva.

– Ce?

– Pot şopti?

– Dacă vrei, sigur.

Ki s-a aplecat mai aproape, şi-a pus buzele lângă urechea mea şi a şoptit.

Eu am ascultat-o. Când a terminat, am încuviinţat din cap, am sărutat-o pe obraz, am mutat-o pe celălalt şold şi am dus-o restul drumului până la casă.

Nu fu furtuna secolului, băieţaş, să n-ai impresia că fu. Nu, dom'le.

Aşa au spus bătrânii care au stat în faţa cortului mare al infirmeriei de campanie care-a ţinut locul Magazinului Universal Lakeview în acel sfârşit de vară şi în acea toamnă. Un ulm enorm se prăbuşise peste Route 68 şi stâlcise magazinul ca pe-o cutie de Saltines. Punând la socoteală şi daunele fizice pe lângă cele morale, ulmul trăsese cu el şi câteva cabluri de înaltă tensiune. Acestea au aprins propanul scurs dintr-un rezervor spart şi întregul edificiu a făcut *ka-bum*. Cortul a fost, însă, un substitut bunicel pentru vremea caldă, iar oamenii de pe TR şi-au format un fel de-a zice că se duc la MASH după nişte pâine şi câteva beri – asta pentru că încă se mai vedea câte o cruce roşie spălăcită pe ambele laturi ale acoperişului de la cort.

Bătrânii au şezut de-a lungul peretelui de pânză groasă în scaune pliante, făcându-le cu mâna celorlalţi bătrâni când treceau pe acolo cu maşinile lor ruginite, de bătrâni (toţi bătrânii cu patalama deţin fie Ford-uri, fie Chevy-uri, aşa că în privinţa asta mă aflu pe drumul cel bun), schimbându-şi maiourile cu cămăşi de flanelă când zilele au început să

se răcească spre sezonul cidrului şi al plivitului, privind cum comunitatea începe să se reclădească în jurul lor. Şi, în timp ce priveau, au discutat despre furtuna cu gheaţă din iarna trecută, cea care a rupt cablurile de curent şi a doborât milioane de copaci între Kittery şi Fort Kent; au discutat despre ciclonii care au apărut în august 1985; au discutat apoi despre uraganul cu măzăriche din anul 1927. Ei, *fost-au* nişte furtuni, sigur că da. *Fost-au* nişte furtuni, pe Dumnezău.

Sunt convins că au dreptatea lor, şi nu-i contrazic – rareori câştigi o controversă cu un yankeu bătrân adevărat, şi nu câştigi niciodată dacă-i vorba despre vreme – dar pentru mine, furtuna din 21 iulie 1998 va fi întotdeauna *Furtuna*. Şi cunosc o fetiţă care gândeşte la fel. Poate că va trăi până prin 2100, date fiind beneficiile medicinii moderne, dar cred că pentru Kyra Elizabeth Devore aceea va fi întotdeauna *Furtuna*. Cea în care mama ei moartă a venit îmbrăcată în lac să-i vorbească.

Primul vehicul a venit pe drumul de acces spre casă numai pe la ora şase. S-a dovedit a fi nu o maşină de patrulă a poliţiei districtului Castle, ci o autoutilitară galbenă cu lumini galbene montate pe cabină şi cu un tip îmbrăcat în salopeta Companiei de Electricitate Central Maine, aflat la comenzi. Tipul din celălalt scaun era un poliţist, însă – era de fapt Norris Ridgewick, şeriful districtual în persoană. Şi a venit la uşa casei mele, având pistolul scos din toc.

Schimbarea de vreme promisă de tipul de la televizor sosise deja, norii şi centrii furtunii fiind alun-

gați spre est de-un vânt răcoros suflând puțin mai slab ca pentru o vijelie. Copacii continuaseră să cadă în pădurea udă preț de cel puțin o oră după ce se oprise ploaia. În jurul orei cinci am pregătit pentru amândoi sandvișuri cu pâine prăjită și brânză și supă de roșii... mâncare amăgitoare, i-ar fi spus Jo. Kyra a mâncat fără tragere de inimă, dar a mâncat, și a băut mult lapte. O înfășurasem într-un alt tricou de-al meu și ea și-a prins singură părul la spate. I-am oferit panglicile albe, dar a scuturat hotărâtă din cap și a optat în schimb pentru o bandă elastică.

– Nu-mi mai plac panglicuțele alea, a spus.

Am hotărât că nici mie nu-mi mai plac și le-am aruncat la gunoi. Ki m-a urmărit cum fac asta și nu s-a opus deloc. Apoi am traversat sufrageria către soba cu lemne.

– Ce faci?

Și-a terminat al doilea pahar cu lapte, a coborât anevoie din scaun și a venit la mine.

– Fac focul. Poate că toate zilele alea călduroase mi-au subțiat sângele. Asta ar fi spus mama, în orice caz.

S-a uitat în tăcere cum scot foaie după foaie dintr-un morman de hârtii pe care-l luasem de pe masă, cum le strâng în pumn și le arunc prin ușa sobei. Când mi-am spus că pusesem destule, am început să așez peste ele surcele.

– Ce sclie pe paginile alea? a întrebat Ki.

– Nimic important.

– E-o poveste?

– Nu chiar. E mai degrabă un fel de... oh, nu știu. Un rebus. Sau o scrisoare.

– E-o sclisoale destul de lungă, a spus, apoi și-a așezat capul pe piciorul meu, ca și când ar fi fost obosită.

– Mda, am spus. Așa-s de obicei scrisorile de dragoste, dar nu face bine să le păstrezi.

– De ce?

– Fiindcă se...

Pot întoarce să te bântuie, a fost ce mi-a venit în minte, dar nu puteam spune asta.

– Fiindcă te pot face să-ți fie rușine mai târziu.

– Oh.

– Pe lângă asta, am spus. Hârtiile astea sunt ca și panglicile tale... într-un fel.

– Nu-ți mai place de ele.

– Corect.

Atunci a văzut cutia – cutia din tinichea pe capacul căreia scria NIMICURILE LUI JO. Se afla pe tejgheaua dintre sufragerie și chiuvetă, nu departe de locul unde atârnase pe perete bătrâna Pisică Nebună. Nu-mi aminteam să fi adus cu mine cutia din studio, dar presupun că nu era nevoie s-o fi adus; eram destul speriat. Și mai cred că ar fi putut veni... într-un fel și singură. Acum *chiar* cred astfel de lucruri; am motive s-o fac.

Ochii Kyrei s-au luminat într-un fel în care nu se mai luminaseră de când se trezise din somnul ei scurt să descopere că îi murise mama. S-a ridicat pe vârfurile degetelor de la picioare să apuce cutia, apoi și-a trecut degetele peste literele încrustate pe capac. M-am gândit ce important e pentru un copil să aibă o cutie de tinichea. Trebuia să ai una în care să-ți ții lucrurile secrete – cea mai bună jucărie, cea mai frumoasă bucată de șnur, prima bijuterie. Sau

o fotografie de-a mamei tale, poate.

– E atât de... *flumoasă*, a spus pe-o voce moale, admirativă.

– Poți s-o păstrezi dacă nu te deranjează că scrie NIMICURILE LUI JO pe ea și nu NIMICURILE LUI KI. Sunt înăuntru câteva hârtii pe care vreau să le citesc, dar le pot găsi alt loc.

S-a uitat la mine să vadă dacă nu glumesc, a văzut că nu glumesc.

– Mi-al plăcea, a spus pe acea voce moale, admirativă.

I-am luat cutia din mâini, am scos dinăuntru carnețelele, notițele și tăieturile din ziare, apoi i-am dat-o înapoi. A deschis și a închis de mai multe ori capacul, ca exercițiu.

– Ghici ce-o să pun în ea, a spus.

– Comori secrete?

– Da! a spus, și chiar a râs pentru o clipă. Cine a fost Jo, Mike? O cunosc? O cunosc, nu-i așa? A fost unul dintle oamenii din fligidol.

– Ea...

Mi-a venit o idee. Am frunzărit printre tăieturile îngălbenite din ziare. Nimic. Mi-am spus c-o pierdusem pe undeva pe drum, apoi am văzut un colț din ceea ce căutam ieșind din mijlocul unuia dintre carnețele. Am scos-o de acolo și i-am dat-o lui Ki.

– Ce-i asta?

– O fotografie pe invers. Ține-o ridicată spre lumină.

A făcut asta și s-a uitat vrăjită la ea preț de multă vreme. Vag, ca-ntr-un vis, am văzut-o pe soția mea în mâna ei, soția mea stând pe plută în costumul ei de baie din două piese.

– Ea e Jo, am spus.

– E flumoasă. Mă bucul să-mi pot ține luclulile în cutia ei.

– Și eu mă bucur, Ki.

Am sărutat-o pe creștetul capului.

Când a bătut șeriful Ridgewick în ușă, mi-am spus că e mai bine să deschid cu brațele ridicate în aer. Arăta ciudat. Ce-a părut să detensioneze situația a fost o întrebare simplă, nepremeditată.

– Pe unde stă Alan Pangborn în ultima vreme, domnule șerif?

– E-n New Hampshire, a spus Ridgewick, coborând puțin pistolul (după un minut sau două și l-a pus la loc în toc fără să pară că-și dă seama ce face). El și cu Polly sunt foarte bine. Mai puțin artrita ei. Aia-i nasoală, cred, da' încă mai are zile bune. O persoană poa' să reziste destul de mult dacă are parte de câte-o zi bună din când în când, așa cred eu. Domnule Noonan, am o mulțime de întrebări pentru dumneavoastră. Știți asta, nu-i așa?

– Da.

– Prima și cea mai importantă, e la dumneavoastră copilul? Kyra Devore?

– Da.

– Unde e?

– Aș fi bucuros să vă arăt.

Am străbătut coridorul din aripa de nord a casei și am rămas în fața ușii dormitorului, uitându-ne înăuntru. Cuvertura era trasă până sub bărbia copilei care dormea profund. Ținea câinele din pluș într-o mână – vedeam doar coada lui mizerabilă ieșindu-i dintr-un capăt al pumnului și nasul din

celălalt. Am rămas acolo multă vreme, fără ca vreunul dintre noi să spună ceva, uitându-ne la ea cum doarme în lumina unei seri de vară. În pădure, copacii încetaseră să mai cadă, dar vântul încă mai sufla. Pe la streşinile Sarei Laughs, acesta scotea un sunet ca o muzică străveche.

EPILOG

De Crăciun a nins – un strat politicos de cincisprezece centimetri care i-a făcut pe colindătorii ce umblau pe străzile Sanford-ului să pară ieşiţi din *It's a Wonderful Life*. Când m-am întors, după ce am verificat-o pe Kyra pentru a treia oară, era unu şi un sfert în dimineaţa zilei de douăzeci şi şase, iar ninsoarea se oprise. O lună întârziată, rotofeie, dar palidă, se uita pe furiş prin puful compact de nori.

Îmi făceam iarăşi Crăciunul cu Frank şi numai noi mai rămăseserăm treji. Copiii, inclusiv Ki, căzuseră la datorie, răpuşi de bacanala anuală a mâncărurilor şi-a cadourilor. Frank era la al treilea scotch – dacă exista o poveste demnă de al treilea scotch, aceasta fusese, cred –, însă eu de-abia sorbisem câteva guri din primul. Cred că m-aş fi avântat mai serios asupra sticlei dacă n-ar fi fost Ki. În zilele când sunt cu ea nu beau de obicei nici măcar un pahar cu bere. Iar s-o am în grijă trei zile la rând... dar la dracu', *kemo sabe*, dacă nici Crăciunul nu ţi-l poţi petrece cu copilul tău, la ce dracu' mai e bun şi ăsta?

– Eşti bine? m-a întrebat Frank când m-am aşezat la loc şi-am mai sorbit o gură din pahar.

Am surâs la asta. Nu e bine *ea*, ci eşti bine *tu*.

Păi, nimeni n-a spus vreodată c-ar fi prost Frank.

– Ar fi trebuit să mă fi văzut când m-a lăsat Departamentul Protecției Sociale să am grijă de ea pentru o săptămână în luna octombrie. Trebuie s-o fi verificat de douăsprezece ori înainte să mă pun în pat... și apoi *tot* am verificat-o. Mă ridicam și mă uitam pe furiș la ea, îi ascultam răsuflarea. N-am dormit nici o clipă vineri noaptea, iar sâmbătă am ațipit poate trei ore. Așa că acum dau dovadă de un mare pas înainte. Dar dacă sufli o vorbă despre ce ți-am spus, Frank – dacă aud cei de la Protecție că am umplut cada înainte să fie distrus generatorul de furtună – pot să-mi iau adio de la șansele pe care le am s-o adopt. Probabil că va trebui să completez un formular în trei exemplare înainte să-mi dea voie să particip măcar la ceremonia ei de absolvire a liceului.

Nu avusesem de gând să-i spun lui Frank despre partea cu umplutul căzii, dar o dată ce-am început să vorbesc, mi-a ieșit aproape totul pe gură. Presupun că trebuia să fac asta cu cineva dacă voiam să-mi continuu vreodată viața. Am crezut că atunci când avea să vină timpul, John Storrow se va afla de partea cealaltă a confesionalului, însă John nu vrea să vorbească despre nici unul dintre lucrurile întâmplate atunci dacă nu e absolut necesar pentru procesul aflat în derulare, care acum o are în cauză în întregime pe Kyra Elizabeth Devore.

– O să-mi țin gura, nu-ți face griji. Cum merge lupta aia cu adopția?

– Încet. Am ajuns să disprețuiesc sistemul juridic al statului Maine, la fel și DPS-ul. Dacă-i iei separat pe cei care lucrează în birocrațiile astea,

totu-i bine, dar când îi pui la un loc...

– E rău, hă?

– Mă simt uneori ca un personaj din *Bleak House*. Asta-i cea în care Dickens spune că nimeni nu câștigă la un proces în afară de avocați. John îmi spune să am răbdare și să mă consider norocos, că *facem* progrese uimitoare, având în vedere faptul că sunt creatura cea mai de neîncredere, bărbat alb necăsătorit de vârstă mijlocie, însă Ki a stat în grija a două familii de când a murit Mattie și...

– Nu are nici o rudă printr-unul din orașele învecinate?

– Mătușa lui Mattie. N-a vrut să aibă nimic de-a face cu Ki când trăia Mattie și acum manifestă un interes chiar și mai scăzut. Mai cu seamă de când a aflat că...

– ... că n-o să fie bogată Ki.

– Mda.

– Whitmore a mințit în legătură cu testamentul lui Devore.

– Categoric. A lăsat totul unei fundații care trebuie să finanțeze răspândirea calculatoarelor la nivel planetar. Cu tot respectul pentru măcinătoarele de numere ale lumii, nu-mi pot închipui o operă de caritate mai lipsită de inimă.

– Cum e John?

– Își revine destul de bine, dar n-o să-și recapete niciodată complet funcțiile brațului drept. Aproape că era să moară din cauza pierderii de sânge.

Frank mă îndepărtase de subiectele îngemănate legate de Ki și de custodie destul de bine pentru un om bine intrat în al treilea pahar de scotch, iar eu mă arătasem cât se poate de dornic să-l urmez.

De-abia suportam să mă gândesc la lungile zile şi la şi mai lungile nopţi pe care le petrecea în casele alea în care-i pune la păstrare Departamentul Protecţiei Sociale pe copii aşa cum ai pune-un bibelou pe care nimeni nu-l mai vrea. Ki nu trăia, ci doar exista în casele ei, palidă şi apatică, asemenea unui iepure bine hrănit, ţinut într-o cuşcă. De fiecare dată când îmi vedea maşina oprită în faţa casei revenea la viaţă, fluturând din braţe şi dansând cum dansează Snoopy pe cuşcă. Week-endul nostru din octombrie fusese minunat (în pofida necesităţii mele obsesive de a o verifica la fiecare aproximativ jumătate de oră după ce adormea), iar sărbătoarea de Crăciun fusese chiar şi mai bună. Dorinţa ei nestăpânită de-a fi cu mine era de folos în sala de judecată mai mult ca orice altceva... şi, totuşi, roţile tot încet se învârteau.

Poate la primăvară, Mike, îmi spusese John. Era un alt John în zilele de-acum, palid şi serios. Temerarul puţin arogant care nu voise altceva decât să se ia în coarne cu domnul Maxwell „Bani Căcălău" Devore nu se mai vedea nicăieri. John învăţase ceva despre moralitate în ziua de douăzeci şi unu iulie şi învăţase ceva şi despre cruzimea idioată a lumii. Bărbatul care se instruise să salute cu mâna stângă, nu cu dreapta, nu mai era interesat să petreacă până să-i vină rău. Se întâlnea cu o fată din Philly, fiica uneia dintre prietenele mamei sale. Habar nu aveam dacă era sau nu ceva serios; „Uncu John" a lui Ki îşi ţine gura despre partea asta a vieţii lui, dar când un bărbat tânăr acceptă singur şi nesilit de nimeni să se întâlnească cu fiica unei prietene de-a mamei lui, de obicei e ceva serios.

Poate la primăvară: asta a fost mantra lui la sfârşitul acela de toamnă şi la începutul iernii. *Ce nu facem bine?* l-am întrebat odată – asta se întâmpla chiar după Ziua Recunoştinţei şi după o altă amânare la proces.

Nimic, a replicat. *Adopţiile părinţilor unici merg întotdeauna încet, iar când pretendentul la adopţie e bărbat, merg şi mai rău.* În acel moment al discuţiei, John a făcut un gest discret şi urât, ridicând indexul de la mâna stângă ale cărei celelalte degete erau uşor strânse în pumn.

Asta-i discriminare sexuală pe faţă, John.

Mda, dar de-obicei se justifică. Dă vina pe fiecare nemernic dezaxat care-a avut vreodată de gând să-i dea jos chiloţeii unui copil, dacă vrei; dă vina pe birocraţie, dacă vrei; la dracu', dă vina pe razele cosmice, dacă vrei. E-un proces lent, dar o să-l câştigi la capăt. Ai un dosar curat, o ai pe Kyra care spune: „Vreau să fiu cu Mike" fiecărui judecător şi lucrător de la DPS pe care-l întâlneşte, ai destui bani să te ţii de capul lor indiferent de cât o tărăgăneză şi indiferent de câte formulare-ţi aruncă sub nas... şi, mai mult ca orice, amice, mă ai pe mine.

Dar mai aveam ceva – ce-mi şoptise Ki în ureche când m-am oprit să-mi recapăt suflul pe scări. Nu-i spusesem nimic lui John despre aia, şi-a fost unul dintre puţinele lucruri despre care nu i-am spus nici lui Frank.

Mattie spune că-s puştoaica ta cea mică acum, îmi şoptise ea. *Mattie spune c-o să ai meleu glijă de mine.*

Asta încercam să fac – atât cât mă lăsau nenoro-

ciții ăia leneși de la Protecția Socială, dar era greu să aștept.

Frank a ridicat sticla de scotch și a îndreptat-o spre mine. Ki voia neapărat să facă un om de zăpadă, iar eu voiam să pot da ochii cu sclipirea soarelui pe zăpadă fără să mă deranjeze migrenele.

– Frank, cât crezi de fapt din tot ce ți-am povestit până acum?

Și-a turnat singur în pahar, apoi n-a făcut decât să tacă o vreme, uitându-se în jos la masă și gândindu-se. Când și-a ridicat iarăși privirea, avea un zâmbet pe față. Semăna atât de tare cu al lui Jo, că mi-a frânt inima. Iar când a vorbit, a făcut-o cu obișnuitul lui accent irlandez vag de Boston.

– Sigur, iar io-s un irlandez pă jumătate bat ce tocma-a terminat d-ascultat babacu' tuturor poveștilor cu fantome dă noaptea dă Crăciun, a spus. Cred fiecare cuvințel, fricosule.

Am râs și a râs și el. Am râs amândoi mai mult pe nas, așa cum fac bărbații când stau treji până târziu, când poate au luat la bord câte ceva, și nu vor să trezească toată casa.

– Haide-acu' – cât crezi cu adevărat?

– Totul, a repetat, renunțând la accent. Fiindcă a crezut și Jo. Și din cauza ei. (A arătat cu capul în direcția scărilor, ca să știu la care se referea ea.) Nu seamănă cu nici o fetiță pe care-am văzut-o vreodată. Sigur, e dulcică, dar are ceva în ochi. La început am crezut că-i pentru că și-a pierdut mama așa cum și-a pierdut-o, dar nu-i asta. E mai mult de-atât, nu-i așa?

– Da, am spus.

– Se simte și la tine. V-a atins pe amândoi.

M-am gândit la arătarea urlătoare pe care reușise Jo s-o țină cât am turnat eu leșie în sulul putred de canava. Un Străin, îi spusese ea. Nu reușisem să mă uit bine la ea, și probabil că asta era bine. Probabil că asta era foarte bine.

– Mike?

Frank părea îngrijorat.

– Tremuri.

– Sunt bine, am spus. Serios.

– Cum e acum în casă? m-a întrebat.

Încă mai locuiam în Sara Laughs. Amânasem plecarea până la sfârșitul lui noiembrie, când aveam să scot la vânzare casa din Derry.

– Tăcută.

– Complet tăcută?

Am încuviințat din cap, dar asta nu era în întregime adevărat. De vreo două ori mă trezisem stăpânit de senzația de care pomenise Mattie odată – că mai era cineva în pat cu mine. Dar nu era vorba de-o prezență periculoasă. De vreo două ori simțisem miros (sau crezusem că simt) de parfum Red. Și uneori, chiar și atunci când nu e absolut nici un curent de aer, clopoțelul lui Bunter mai scutură câteva note muzicale. E ca și când cineva care se simte singur vrea să spună salut.

Frank a aruncat o privire asupra ceasului, apoi s-a uitat înapoi la mine, cerând parcă îngăduință.

– Mai am câteva întrebări – pot?

– Dacă nu poți sta treaz până la cele mai târzii ore măcar în dimineața Zilei Ochilor Vineți, am spus, bănuiesc că n-o poți face niciodată. Spune.

– Ce ai spus poliției?

– N-a trebuit să le spun prea multe lucruri. Foot-

man a vorbit destul să le ajungă – prea mult pentru gustul lui Norris Ridgewick. Footman a spus că el şi cu Osgood – Osgood conducea maşina, agentul comercial de curte al lui Devore – au trecut pe acolo pentru că-i ameninţase Devore că vor păţi multe rele dacă n-o vor face. Poliţia statală a mai găsit printre obiectele personale ale lui Devore de la Warrington şi o copie a unei chitanţe. Două milioane de dolari transferaţi într-un cont din Grand Caymans. Numele mâzgălit pe copia după chitanţă e Randolph Footman. Randolph e numele mijlociu al lui George. Reşedinţa actuală a domnului Footman e Închisoarea Statală Shawshank.

– Cu Rogette cum stau lucrurile?

– Ei bine, Whitmore a fost numele de fată al mamei ei, dar cred că nu greşesc dacă spun că sufletul lui Rogette i-a aparţinut lui Tati. Suferea de leucemie, a fost diagnosticată în 1996. La oamenii de vârsta ei – n-a avut decât cincizeci şi şapte când a murit, apropo – e o boală fatală în două din fiecare trei cazuri, dar făcea chemoterapie. De aici şi peruca.

– De ce a încercat s-o omoare pe Kyra? Nu înţeleg asta. Dacă ai îndepărtat dominaţia pe care Sara Tidwell o exercita asupra planului nostru pământesc când i-ai dizolvat oasele, blestemul ar fi trebuit să se fi... de ce te uiţi la mine în felul ăla?

– Ai fi înţeles dacă l-ai fi întâlnit măcar o dată pe Devore, am spus. Ăsta-i bărbatul care-a dat foc întregului TR ca mod de a-şi lua rămas bun când s-a dus în vest către însorita Californie. La el m-am gândit chiar în clipa când i-am scos femeii peruca, m-am gândit că au făcut cumva schimb de identitate. Apoi mi-am spus: *Oh, nu, ea e, sigur că da,*

Rogette e, pur şi simplu şi-a pierdut cumva părul.

– Şi ai avut dreptate. Chemoterapia.

– Dar mă şi înşelam. Ştiu mai multe despre fantome decât ştiam înainte, Frank. Poate că cel mai important lucru e că ceea ce vezi prima dată, ceea ce gândeşti prima dată... de obicei aia-i adevărat. El a fost în ziua aceea. Devore. A revenit la sfârşit. Sunt sigur de asta. La sfârşit n-a mai fost vorba de Sara, nu pentru el. La sfârşit n-a mai fost vorba nici de Kyra. La sfârşit a fost vorba de sania lui Scooter Larribee.

Tăcere între noi. Preţ de câteva clipe, a fost atât de profundă, că am auzit chiar şi casa cum respiră. Poţi auzi asta, să ştiţi. Dacă asculţi cu mare atenţie. Ăsta-i un alt lucru pe care-l ştiu acum.

– Christoase, a spus într-un sfârşit.

– Nu cred că Devore a venit spre est din California s-o omoare, am spus. Nu ăsta a fost planul original.

– Atunci care a fost? Să-şi cunoască nepoata? Să-şi revadă vecinii?

– Dumnezeule, nu. Tot nu înţelegi ce-a fost el.

– Spune-mi tu, atunci.

– Un monstru uman. A venit înapoi ca s-o *cumpere*, dar Mattie n-a vrut s-o vândă. Apoi, când a pus Sara stăpânire pe el, a început să pună la cale moartea lui Ki. Cred că Sara n-a putut găsit o unealtă mai potrivită.

– Câţi a omorât ea în total? a întrebat Frank.

– Nu ştiu sigur. Cred că nici nu vreau să ştiu. Judecând după notiţele şi tăieturile din ziare ale lui Jo, aş spune că au mai fost poate patru alte... crime dirijate, le putem spune aşa?... între anii 1901 şi

1998. Toți au fost copii, toți cu nume începând cu *K*, toți rude foarte apropiate ale celor care i-au omorât.

– Dumnezeule.

– Nu cred că Dumnezeu a avut prea mult de-a face cu asta... dar Sara i-a făcut să plătească, asta-i sigur.

– Îți pare rău pentru ea, nu-i așa?

– Da. Aș fi sfâșiat-o în bucăți înainte să-i dau voie să pună și numai un deget pe Ki, dar sigur că-mi pare rău. A fost violată și ucisă. Copilul ei a fost înecat în vreme ce ea însăși trăgea să moară. Dumnezeule, *ție* nu-ți pare rău pentru ea?

– Presupun că da. Mike, știi cine-a fost celălalt băiat? Băiatul care plângea? A fost cel care a murit de septicemie?

– Majoritatea însemnărilor lui Jo se concentrează pe partea asta – de la ea a pornit. Royce Merrill cunoștea bine povestea. Copilul care plângea a fost Reg Tidwell junior. Trebuie să înțelegi că, până în septembrie 1901, când Red-Tops au susținut ultimul spectacol în Districtul Castle, aproape toți cei de pe TR știau că Sara și cu băiatul ei fuseseră uciși și aproape toți cam bănuiau cine o făcuse.

Reg Tidwell și-a petrecut mare parte din luna august ținându-se de capul șerifului districtual Nehemiah Bannerman. La început a fost în speranța de a-i găsi în viață – Tidwell voia să se organizeze o echipă de căutare – și apoi a fost pentru a le găsi cadavrele, după care a fost pentru a-i prinde pe ucigași... fiindcă, de-ndată ce-a acceptat ideea că muriseră, n-a avut nici urmă de îndoială că fuseseră uciși.

Bannerman s-a arătat înțelegător la început. Cu *toții* s-au arătat înțelegători la început. Cei din Red-Tops fuseseră tratați minunat în timpul ședерii lor pe TR – asta-l înfuriase cel mai tare pe Jared – și cred că-l putem ierta pe Don Tidwell că a făcut o greșeală crucială.

– Despre ce greșeală vorbești?

Păi, a ajuns la convingerea că Marte e raiul, mi-am spus. *TR-ul trebuie să li se fi părut raiul, chiar până în clipa când Sara și cu Kito au plecat să facă o plimbare – băiatul ducând cu el o găletușă pentru mure – și nu s-au mai întors. Trebuie să li se fi părut că au găsit în sfârșit un loc unde să fie negri și să li se permită, totuși, să respire.*

– Să creadă că vor fi tratați ca niște oameni normali când lucrurile se înrăutățeau, doar fiindcă fuseseră tratați astfel când lucrurile mergeau bine. În loc de asta, cei de pe TR s-au adunat toți împotriva lor. Nici unul dintre cei care bănuiau ce făcuse Jared și cu protejații lui nu le-au *iertat-o* de-a dreptul, dar când au sărit deja aschiile....

– Le iei apărarea alor tăi, îți speli rufele murdare cu ușa închisă, a murmurat Frank și și-a terminat băutura din pahar.

– Mda. Când cei de la Red-Tops au cântat la Bâlciul Districtului Castle, micuța lor comunitate de lângă lac începuse deja să se despartă – toate astea, înțelegi, le știu din însemnările lui Jo; nu se suflă nici o vorbă despre astea în nici una dintre monografiile orașului.

Până la Ziua Muncii, hărțuirea fățișă începuse – așa i-a spus Royce lui Jo. Cu fiecare zi, situația devenea din ce în ce mai urâtă – din ce în ce mai

înfricoşătoare –, dar Son Tidwell era hotărât să nu plece, nu până nu va afla ce li se întâmplase surorii şi nepotului lui. Se pare că şi-a ţinut rudele de sânge acolo în pajişte, chiar şi după ce toţi ceilalţi plecaseră spre nişte locuri mai prietenoase.

Apoi a întins cineva cursa. Cam la un kilometru şi jumătate distanţă de ceea ce acum se cheamă Pajiştea Tidwell se afla un luminiş în pădure; în mijlocul lui se afla o cruce mare făcută din lemn de mesteacăn. Jo avea în studio o fotografie cu ea. Acolo şi-a celebrat comunitatea negrilor serviciul religios după ce le-au fost închise uşile bisericilor din localitate. Băiatul – Junior – obişnuia să meargă deseori acolo să se roage sau doar să şadă şi să mediteze. Erau mulţi cei din oraş care-i cunoşteau rutina. Cineva a montat o capcană pe micuţa potecă din pădure pe care o folosea băiatul. A acoperit-o cu frunze şi cu ace de brad.

– Iisuse, a spus Frank.

Părea că-i e rău.

– Probabil că nici n-a făcut-o Jared Devore sau băieţii lui, tăietorii de lemne – ei nu mai voiau să aibă de-a face cu oamenii Sarei şi-ai lui Son după crime, au păstrat distanţa faţă de ei. S-ar putea să nu fi fost nici măcar vreun prieten de-al băieţilor ăia. Însă ei nici nu *aveau* prea mulţi prieteni. Dar asta nu schimba faptul că oamenii ăia de lângă lac nu stăteau cuminţi la locul lor, că zgândăreau lucruri care-ar fi fost mai bine dacă le-ar fi lăsat în pace, că refuzau să accepte un răspuns negativ. Aşa că a întins cineva capcana. Nu cred c-a existat intenţia de-a omorî băiatul, ci doar de a-l schilodi. Poate de a-l vedea cu piciorul tăiat, condamnat la

o viaţă întreagă de mers cu cârje. Cred că e posibil să fi mers atât de departe cu gândul.

În orice caz, a funcţionat. Băiatul a călcat în capcană... şi, pentru destul de multă vreme, nimeni nu l-a găsit. Durerea trebuie să fi fost îngrozitoare. Apoi septicemia. A murit. Son a renunţat. Trebuia să se gândească şi la alţi copii, ca să nu mai spun de cei care rămăseseră alături de el. Şi-au împachetat hainele şi chitarele şi au plecat. Jo a reuşit să le dea de urmă undeva prin Carolina de Nord, unde încă mai trăiesc mulţi dintre urmaşii lor. Şi, în timpul incendiului din 1933, cel pornit de odată tânărul Max Devore, cabanele lor au ars din temelii.

– Nu înţeleg de ce n-au fost descoperite cadavrele Sarei şi al fiului ei, a spus Frank. Înţeleg că ceea ce ai mirosit tu – putrefacţia – nu exista într-un mod fizic. Dar cu siguranţă că la vremea aceea... dacă ceea ce numeşti tu Stradă era atât de populată...

– Devore şi cu ceilalţi *nu* i-au îngropat acolo unde i-am găsit eu, nu de la început. Trebuie să fi târât cadavrele adânc în pădure întâi – poate chiar în locul unde se află acum aripa de nord a Sarei Laughs. Le-au acoperit cu ierburi şi s-au întors în acea noapte. Trebuie s-o fi făcut în noaptea aceea; să le fi lăsat mai multă vreme, ar fi atras toate animalele carnivore din pădure. Le-au dus altundeva şi le-au îngropat în sulul de canava. Jo n-a ştiut unde, dar bănuiala mea e Bowie Ridge, unde-şi petrecuseră ei majoritatea verii tăind lemne. La dracu', Bowie Ridge şi acum e un loc destul de izolat. Au dus cadavrele undeva; am putea la fel de bine să spunem doar atât.

– Atunci cum... de ce...

– Nu numai Draper Finney a fost bântuit de ceea ce făcuseră, Frank – cu toții au fost. De-a dreptul *bântuiți*. Cu posibila excepție a lui Jared Devore, bănuiesc. El a mai trăit zece ani și se pare că n-a ratat nici o masă din cauza greții. Însă băieții aveau vise urâte, beau prea mult, se luau la harță prea mult, se certau... se zbârleau și numai dacă pomenea cineva de Red-Tops...

– La fel de bine ar fi putut umbla pe stradă purtând pancarte pe care să scrie TRAGEȚI-NE UN ȘUT, SUNTEM VINOVAȚI, a adăugat Frank.

– Da. Probabil că nu-i ajuta cu nimic că majoritatea oamenilor de pe TR le ofereau tratamentul tăcerii. Apoi Finney a murit la cariera de piatră – s-a sinucis la cariera de piatră – cred eu – iar băieților tăietori de lemne ai lui Jared le-a venit o idee. S-au molipsit de ea ca de-o răceală. Doar c-a fost mai degrabă ceva condiționat. Ideea lor era că, dacă vor dezgropa cadavrele și le vor înmormânta la locul unde avusese loc crima, lucrurile vor reveni din nou la normal pentru ei.

– A dat și Jared curs ideii?

– Potrivit însemnărilor lui Jo, pe atunci nici nu se mai apropiau de el. Au înmormântat mâna de oase – fără ajutorul lui Jared Devore – acolo de unde, într-un sfârșit, am dezgropat-o eu. Au făcut-o la sfârșitul toamnei sau la începutul iernii lui 1902, cred.

– *Voia* să vină înapoi, nu-i așa? Sara. Înapoi de unde să poată să-i lucreze cu adevărat.

– De unde să lucreze întregul oraș. Da. Așa credea și Jo. Îndeajuns ca să nu mai vrea să se întoarcă

la Sara Laughs o dată ce-a descoperit o parte din lucrurile astea. Mai ales când a început să creadă că e însărcinată. Cât de tare trebuie s-o fi speriat când am început să încercăm să facem un copil și eu am propus numele Kia! Iar eu n-am observat nimic.

– Sara credea că se poate folosi de tine s-o ucidă pe Kyra dacă Devore ieșea din joc înainte să poată termina treaba – la urma urmei, era bătrân și avea sănătatea șubredă. Jo a pariat pe faptul că, în schimb, tu o vei salva. Asta crezi tu, nu-i așa?

– Da.

– Și a avut dreptate.

– N-aș fi reușit singur. Din noaptea când am visat-o pe Sara cântând, Jo a fost alături de mine la fiecare pas. Sara n-a putut-o face să tacă.

– Nu, Jo nu se lăsa cu una, cu două, a fost Frank de acord, și s-a șters la un ochi. Ce știi despre de două ori strămătușa ta? Cea care s-a căsătorit cu Auster?

– Bridget Noonan Auster, am spus. Bridey, pentru prietenele ei. Am întrebat-o pe mama și jură pe tot ce poate că nu știe nimic, că Jo n-a întrebat-o niciodată de Bridey, dar cred că e posibil să mintă. Tânăra femeie a fost în mod sigur oaia neagră a familiei – îmi dau seama de asta numai după sunetul vocii mamei când se pomenește numele ei. Habar nu am cum de l-a întâlnit pe Benton Auster. Să zicem că venise în partea de lume unde se află Prout's Neck să-și viziteze niște prieteni și că începuse să flirteze cu ea la un picnic public cu scoici prăjite. Asta-i o ipoteză la fel de bună ca oricare alta. Se întâmpla în 1884. Ea avea optsprezece ani, el

douăzeci şi trei. S-au căsătorit, o slujbă din aceea oficiată pe fugă. Fiul lor, Harry, cel care l-a înecat de fapt pe Kito Tidwell, a venit pe lume şase luni mai târziu.

– Aşa că el avea doar şaptesprezece ani când s-a întâmplat, a spus Frank. Dumnezeule mare.

– Iar pe atunci mama lui devenise mare credincioasă. Spaima lui despre ce ar gândi ea dacă ar afla a fost o parte a motivului pentru care a făcut-o. Mai ai vreo întrebare, Frank? Fiindcă încep să-mi cadă ochii-n gură.

Mai multe minute, n-a spus nimic – începeam să cred că terminase, când a spus:

– Încă două. Te deranjează?

– Cred că-i prea târziu să dau acum înapoi. Care-s întrebările?

– Arătarea de care ai vorbit. Străinul. Asta mă nedumereşte.

N-am spus nimic. Şi pe mine mă nedumerea.

– Crezi că există posibilitatea să se întoarcă?

– Întotdeauna vine, am spus. Cu riscul de a suna pompos, Străinul se întoarce în cele din urmă după fiecare dintre noi, nu-i aşa? Fiindcă suntem cu toţii doar nişte mâini de oase. Iar Străinul... Frank, Străinul vrea să aibă ce-i dincolo de oase.

A reflectat la cuvintele astea, apoi a înghiţit şi restul scotch-ului dintr-un singur gât.

– Mai aveai o întrebare?

– Da, a spus. Ai început să scrii din nou?

Câteva minute mai târziu, am urcat scările, am verificat-o pe Ki, m-am spălat pe dinţi, am verificat-o iarăşi pe Ki, apoi m-am urcat în pat. De unde mă

aflam, puteam să mă uit prin fereastră la luna palidă care strălucea pe zăpadă.

Ai început să scrii din nou?

Nu. În afară de-un eseu cam lunguţ despre cum mi-am petrecut vacanţa de vară pe care poate o să i-l arăt Kyrei peste câţiva ani, n-am mai scris nimic. Ştiu că Harold e agitat şi, mai devreme sau mai târziu, cred că va trebui să-l sun şi să-i spun ceea ce deja bănuieşte: că maşina care a funcţionat atât de bine atât de multă vreme s-a oprit. Nu e stricată – mărturia asta a ieşit fără nici o clipă de respiraţie tăiată şi fără vreo pauză în bătăile inimii –, dar, chiar şi aşa, maşina s-a oprit. În rezervor este benzină, bujiile scânteiază şi bateria dă curent, dar cuvântomotorul nu zice nimic acolo în mijlocul inimii mele. L-am acoperit cu o prelată. M-a servit cu conştiinciozitate, vedeţi voi, şi nu-mi place gândul că se depune praful pe el.

În parte, de vină e felul în care a murit Mattie. Mi-a trecut prin minte cândva în toamna asta că am descris morţi asemănătoare în cel puţin două dintre cărţile mele, iar literatura populară de ficţiune e plină ochi cu alte exemple ale aceluiaşi lucru. Ai ajuns la o dilemă morală pe care nu ştii cum s-o rezolvi? E protagonistul atras sexual de o femeie prea tânără pentru el, să zicem? Ai nevoie de-o soluţie rapidă? Nimic mai uşor. „Când povestea începe să lâncezească, scoate-l din dulap pe tipul cu pistolul." Raymond Chandler a spus asta, sau ceva de genul ăsta – destul de bine zis, *kemo sabe*.

Crima e cel mai cumplit fel de pornografie, crima înseamnă lasă-mă să fac ce vreau, dus până la extrema absolută. Cred că până şi crimele inven-

tate trebuie luate în serios; poate că asta-i o altă idee pe care mi-am format-o vara trecută. Poate că mi-a venit când se zbătea Mattie în braţele mele, sângele curgându-i în valuri din capul spulberat şi murind oarbă, continuând să-şi strige fiica şi când părăsea lumea asta. Să mă gândesc că e posibil să fi scris o moarte atât de malefic de convenabilă într-o carte, *indiferent când*, mă scârbeşte.

Sau poate că nu-mi doresc decât să mai fi avut puţin timp la dispoziţie.

Mi-amintesc că i-am spus lui Ki că e mai bine să nu păstrezi scrisorile de dragoste; ce-am gândit, dar nu am spus, e că se pot întoarce să te bântuie. Eu oricum sunt bântuit... dar nu vreau să mă bântui cu bună ştiinţă, iar când am închis cartea mea cu vise, am făcut-o nesilit de nimeni. Cred că aş fi putut turna şi leşie peste visele alea, dar de la asta mi-am oprit mâna.

Am văzut lucruri pe care nu m-am aşteptat niciodată să le văd şi am simţit lucruri pe care nu m-am aşteptat niciodată să le simt – cel mai puţin neînsemnat fiind ceea ce am simţit şi încă mai simt pentru copilul care doarme într-o cameră mai în josul coridorului de-a mea. Ea e puştoaica mea cea mică acum, iar eu sunt puştiul ei cel mare, şi ăsta e lucrul cel mai important. Nimic altceva nu mi se pare că are măcar jumătate din importanţa acestuia.

Thomas Hardy, care se presupune că a spus că cel mai meşteşugit trasat personaj dintr-un roman nu e altceva decât o mână de oase, n-a mai scris romane după ce-a terminat *Jude neştiutul,* şi asta când se afla în culmea geniului său narativ. A continuat să scrie poezie pentru încă douăzeci de ani, iar, când l-a întrebat cineva de ce a renunţat la proza de ficţiune, a spus că nu poate înţelege nici de ce a tras-o după el atât de multă vreme. Privind retrospectiv, i se părea o prostie, a spus el. N-avea sens. Înţeleg foarte bine la ce se referea. În timpul dintre acum şi oricând îşi aminteşte Străinul de mine şi se hotărăşte să se întoarcă, trebuie să fie şi alte lucruri de făcut, lucruri care să însemne mai mult decât umbrele alea. Cred că aş putea să mă întorc să zdrăngăn din lanţuri în spatele peretelui Casei Fantomelor, dar gândul nu mă atrage. Mi-am pierdut apetitul pentru sperietori. Îmi place să cred că pe Mattie ar duce-o gândul la Bartleby din povestea lui Melville.

Am pus deoparte tocul de scrib. În ultima vreme prefer să nu.

Center Lovell, Maine: 25 mai 1997 – 6 februarie 1998

Stephen King nu-şi dezamăgeşte niciodată cititorii, iată un lucru sigur!

Un roman a cărui acţiune se petrece în Maine, ţinut din care King a făcut mit. *Scriu despre Maine*, mărturisea scriitorul într-un interviu, *pentru că este locul pe care-l iubesc cel mai mult. Îmi amintesc că am citit într-o carte, de Edward Arlington Robinson, cred, un poet din Maine, că „un loc e-al tău dacă ştii unde duc toate drumurile"*.

Scris la persoana întâi, romanul debutează cu moartea soţiei scriitorului-narator, Mike Noonan, moarte datorată unui atac cerebral. După moartea soţiei, cel care fusese până atunci unul dintre scriitorii foarte bine vânduţi ai momentului intră într-o perioadă de blocaj, nemaifiind capabil să creeze.

Sperând că îi va reveni inspiraţia, hotărăşte să se retragă la casa de vacanţă a familiei, pe malul lacului Dark Score, în ţinutul Maine, casă numită Sara Laughs, după numele fostului proprietar, o cântăreaţă de culoare care fusese ucisă în acele locuri.

Casa e bântuită... Noonan e chinuit şi el de propriii lui demoni... Spiritele nu au odihnă....

Editura Aquila '93
Şos. Borşului nr.7 Oradea
www.edituraaquila93.ro

POLITISTE
[redacted]
O MANA DE OASE.
[redacted]
YAQ00195C